Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ZODIAC ACADEMY

Fated Throne

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALENTI

ZODYAK AKADEMİSİ

Kader Tahtı

ile

Caroline Peckham ve Susanne Valenti

İçindekiler

özveri

Kampüs Haritası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

38.Bölüm

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43.....

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

51.Bölüm

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Yazar Notu

Tkitabı yıldızlara adanmıştır. Bize karışık mesajlar gönderdiğiniz için teşekkürler dostlar, siz bir gerçek bir grup ışıltılı pislik.

Bunun ışığında Gabriel Nox'tan size bu kitap hakkında bir kehanet yazmasını istedik...

"Bu kitabı okumaya devam ederseniz, paiiiiiiin, uçsuz bucaksız, hayal edilemez bir acı geleceğinizde yatıyor. Ancak sizi bekleyen bazı iyilikler de vardır; neşe kırıntıları, içinizi aydınlatacak kahkahalar. ruh sadece daha sonra kaderin yumruğunda daha iyice ezildiğinden emin olmak için. Hem inanılmaz mutluluklar hem de yoğun ıstıraplar size geliyor... ama yeterince gözyaşı dökerseniz, kaderin yazarlarının merhamet gösterdiğini görebilirsiniz. Beklenmedik bir kader ama olası bir kader.
O yüzden dök sevgili varlık, onları kavanozlara doldur ve yıldızlardan nazik olmalarını istemek için gökyüzüne bak. Çünkü arada bir dinliyorlar."

PS biz yıldızlarız - üzgünüm, üzgün değilim.
Gabriel ayrıca senin bize katılmanı öngördü.Facebook'ta okuyucu grubu öyleyse kaderini takip et ve orada görüşürüz!

Zodiac Academy'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: The Wailing Wood'da vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya kaybolma derse geç kalmak için geçerli bir mazeret sayılır.

Haritayı daha yakından keşfetmek için üzerine tıklayın.

ABir Su Perisi ince parmaklarını etime sokacak kadar yaklaştığında, gony yan tarafımı parçaladı.

ve ona doğru sallanırken bir meydan okumayla kükredim. Darcy'nin benim için Phoenix ateşinde yaptığı balta

havada bir yol açarken mavi alevlerle parladı ve sırasıyla Nymphe'nin boynu.

İğrenç yaratığın acı içinde çığlık atacak vakti bile olmadı, öldü ve Darcy ile Seth'in ilerleyişimizi gizlemek için çağırdıkları fırtınada etrafımda dönen toza dönüştü.

Planın işe yaradığından değil. Kulüp binasının gizlendiği açıklığın dışına adım attığımızda kahrolası Nymph'ler burada olduğumuzu anlamışlardı. Yıldız tozu yoluyla vardığımızda büyülü bir alarm mı çalıştırdık yoksa tespit edilecek kadar şanssız mıydık bilmiyordum ama artık önemi yoktu. Nymph'ler her taraftan yaklaşırken, bok fırtınasının tam ortasındaydık.

Bir elimi yan tarafıma bastırdım ve ilerlememi durdurmak zorunda kalırken yaraların en kötüsünü bir lanetle iyileştirdim.

Caleb, Vampir hızıyla ormanın her yerine ateş ederken, Darcy'nin ona yaptığı ikiz hançerlerle, onlar daha yaklaştığını anlamadan Nymph'leri parçalamak için kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Yerimi kıpırdatma dürtüsüyle tüylerim diken diken oldu ve dilim dumanla kaplanırken dudaklarımdan bir Ejderha kükremesi çıktı ama burada, ağaçların arasında kıpırdayabileceğim yer yoktu. Ayrıca, yeni baltamın düşmanlarımı onu terk edemeyecek kadar delip geçmesinin verdiği his hoşuma gidiyordu.

Darcy bize bu silahları verdiğinde kalbim onun için sızlamıştı. Kız kardeşi ve Lance'in gitmesiyle çektiği acılar ve dünyanın ağırlığı ona baskı yaptığı için. paylaştım

Onunla kaybettikleri eziyet bu yüzden bunun yükünü yeterince iyi anladım. Ama onların kaybının verdiği ızdırabın altında ezilmek yerine, meydan okumayı göze almış ve yazı İmparatorluk Yıldızı'nın izini sürmemize yardım ederek geçirmişti. Roxy, Gabriel'in öngördüğü fedakarlığı yaparak, babamın onu bulmasını şimdilik engellemişti ve biz onun fedakarlığının bir hiç uğruna olmasına izin vermeyi reddettik. Ve şimdi Darcy, dördümüzü de Nymphelere karşı koyabilecek ve onları kağıttan yapılmışçasına kolayca kesebilecek silahlarla donattığına göre, onu bulmamızı hiçbir şey engelleyemezdi.

Max, büyük beyaz Kurt formundaki Seth'in sırtındaki konumundan, onlar açıklığa doğru hücum ederken bir meydan okuma haykırdı ve tam kafamın üzerinden Phoenix ateşiyle alevler saçan bir ok attı. Ok göğsüne bir delik açınca bir Su Perisi patlayarak toza dönüştü ve Max, Darcy'nin yeteneğini taklit ettiğinden beri yorulmadan uyguladığı bir hareketle onu şiddetli bir rüzgarla kendisine doğru yönlendirdi. Oku hemen yayına yerleştirdi ve ben arkalarından hızla ilerlerken tekrar nişan aldı. Seth'in ön pençeleri parıldayan metalle kaplıydı, pençeleri Phoenix ateşiyle tutuşabilir ve Nymph'lerin havlı etini tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi delip geçebilirdi.

Baltamı vahşi bir teslimiyetle savurdum, tekrar tekrar öldürürken yüzüme ve kollarıma siyah kan sıçradı ama ne kadar düşmanı yok edersem edeyim, gelgit hiç bitmeyecekmiş gibi hissettim.

Ağaçların arasındaki karanlıkta Darcy'yi ararken kalbim çılgınca bir ritimle atıyordu. Birbirimize bağlı kalmamızı emretmeme rağmen bir gizlenme büyüsü kullanarak önden koşmuştu ve ondan bir iz olmadan geçen her an için derimin altında panik savaşıyordu. Roxy'ye, gölgelere düşüp babam tarafından kaçırılmadan önce kız kardeşini koruyacağıma dair söz vermiştim ve şu anda onun için yapabileceğim tek şey buydu.

Ayrıca, son altı haftada Darcy ile kendi bağımı kurmuştum. Malikaneden gizlice kaçabildiğim kadar sık buluşuyorduk, böylece o gölgelerimi üzerimden atmaya çalışabilsin. Onlardan kurtulabilirsem Clara artık beni kontrol edemezdi ve ona ve babama saldırabilirdim. Ama işe yaramıyordu. Darcy'nin her zamankinden daha güçlü alevler kullanması için ısrar ediyordum ama gölgeleri yok etmektense beni içten dışa yakmaya yaklaşıyorlardı. Geçen hafta onların ıstırabından bayıldığımdan ve Max hayatımı kurtarmak için beni zamanında iyileştirmeye çalıştığından beri bunu denemeyi hiç reddetmişti. Ama denemeyi bırakmak istemedim. Babama karşı durabilmem ve sevdiğim kızı kurtarabilmem için kurtulmam gerekiyordu.

Roxy'den ayrılığımın acısı içimi parçaladı ve geçen her gün kanamama neden oldu. Babam onun

hayatını ellerinde tutuyordu ve izini sürmeme engel olması için onu tehdit etmişti. Beni durduran bu değildi. Onu malikanede bir yerde tuttuğunu biliyordum ve her saatimi onu arayarak geçiriyordum ama nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamıştım. Ama bazen, gecenin köründe, karanlıkta tek başına onun çığlıklarını duyduğumdan emin olarak aniden uyanırdım.

Sadece kabus gördüğümü umuyordum. Ama olmadığıma neredeyse emindim.

Açıklığın ortasındaki kulüp binasından büyük bir Phoenix ateşi patlaması geldi ve Periler, Darcy'nin gazabı altında ölürken çığlık attılar.

İleri atıldım, alevlerinden kaçmaya çalışan Perileri yarıp geçtim ve sonunda bizi beklediği taş eve ulaştım.

Bir an için ateşinden çıkan ışık onu gölgelere düşürdü, zaferle vahşice gülümserken mavi saçlarının siyah görünmesine neden oldu, kız kardeşine o kadar benziyordu ki, kalbim midemin çukuruna düştü. Suçluluk duygusu içimde çok tanıdık bir lanet gibi yükseldi ve bu kavgaya odaklanabilmek için zihnimi bundan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Hepsini aldık mı?" Darcy alevleri söndüğünde seslendi ve illüzyon benim için kayboldu.

"O da neydi?" diye sordum. "Plan, bir arada kalmaktı."

"Sakin ol Darius," diye yanıtladı, bir tutam mavi saçını omzunun üzerinden geriye atarak. "Sadece başıboş kalanları topluyordum."

"Kendini öldürtebilirdin," diye hırladım, Seth Kurt kılığında yanıma gelip Max sırtından kayarken.

“Eh, yapmadım. Bu yüzden değerli sözünüzü bozma konusunda endişelenmenize gerek yok," diye acı acı mırıldandı.

"Şu anda onun için yapabileceğim tek şey bu," diye homurdandım, bu sözlerin doğruluğuyla kalbim çarpıyordu. Roxy'yi geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz vermiştik ama anlaşıldı ki yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.*abilir*Yapmak. Şimdiye kadar değil. Gabriel bile başaramamıştı.*Görmek*bize yardımcı olacak herhangi bir şey. Bütün durum berbattı.

Darcy'nin bakışları buna yumuşadı ve başını salladı. "Biliyorum. Ama ben korunması gereken kırılgan bir şey değilim.”

“peki sen*vardır*bir prenses," diye dalga geçti Seth, Fae formuna geri dönerken.

Darcy ona arkasını dönüp ıvır zıvırını gösterirken gözlerini devirdi ve Max ona çantasından bir eşofman attı.

Caleb onları çekmesini beklerken bize doğru ateş etti, hançerlerini kaplayan Phoenix alevlerini söndürürken gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

"Daha gelenler var," diye nefes nefese ormanın içinden işaret etti. "Çok fazla. Burayı aramalı ve buradan defolup gitmeliyiz.

Bir zamanlar Zodyak Loncası'nın evi olan devasa taş binaya bakarken küfrettim. Darcy, Ruhlar Sarayı'nda saklanan eski bir ciltte bahsi geçen bu yeri keşfetmişti ve elimizden geldiğince çabuk buraya gelir gelmez geldik ama lanet olası Periler hâlâ daha hızlıydı. aynen

aradığımız son dört yerde vardı.

Yıldızlar gerçekten bize karşı mı yoksa bir şekilde bizi mi gözetliyorlardı, bunu nasıl başardıklarını bilmiyordum ama lanet olası bir fırsat bulamıyor gibiydik.

Darcy binaya doğru dönüp kapıya doğru ilerlerken, "Hadi çabuk yapalım o zaman," diye hırladı.

Omzunu yakaladım, bana öfkeyle bakarken bakışlarım Dragon yarıklarına kaydı ve önce ben girebilmek için onu kenara çektim. Onu korumamı istemeyebilirdi ama Roxy'ye söz vermiştim ve bundan geri adım atmayacaktım.

Kapı ağırdı ve açmaya çalıştığımda sıkışıp kaldı, sihirle yerine kilitlendi. Baltamı hızla sırtımdaki kılıfa yerleştirdim, böylece onu açmaya konsantre olabilirdim.

Kilide odaklanırken gözlerimi kapattım, kendi sihrimi üzerinde çalıştırdım ve kırmaya çalışırken küfrettim.

"Acele et, dostum," diye tısladı Seth arkamdan ve ben hayal kırıklığı içinde homurdandım, kilit beni tutmaya devam ederken sonunda bir güç dalgasıyla onu kırdı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girerken önümüzü aydınlatmak için karanlık boşluğa bir avuç Faelight fırlattım.

Deri koltuklar ve koyu renkli ahşap mobilyalarla dolu devasa bir açık alanın hakim olduğu kulüp binası tertemizdi. Birkaç kapı merkez odaya açılıyordu ve mekana doğru ilerlerken etrafa şöyle bir göz attık. Tozun buraya çökmesini engellemek için yazılmış olmalı, çünkü oda el değmemiş gibi görünse de, havadaki büyünün tadı çoktan solmuştu. Uzun zamandır buraya kimse gelmemişti.

En fazla beş dakikamız var, diye uyardı Caleb. "O zaman buradan defolup gitmeliyiz. Arka odaları kontrol edeceğim." Cevap vermemizi beklemeden fırladı ve geri kalanımız İmparatorluk Yıldızı ile ilgili olabilecek herhangi bir şey aramak için dağıldık.

Gizli olabilecek her şeyi bulmak için tespit büyüleri kullanarak odayı deşerken, saldırganlığın sınırında olan hararetli bir arzuyla avlandık.

Hiçbir şey bulamayınca küfrettim, kitapları, süs eşyalarını ve bulduğum diğer her şeyi yere bir yığın halinde fırlattım ve dakikalar geçtikçe nabzım attı.

Darcy, "Kahretsin," diye soludu ve arkamı döndüğümde onu odanın ortasında, elinde bir tarot kartıyla buldum.

Astrum'un birkaç hafta önce mezarın ötesinden ikizlere gönderdiği mesajları açıklamıştı ve gözlerindeki bakış az önce bir tane daha bulduğunu söylüyordu.

"Ne diyor?" talep ettim.

İmparatorluk Yıldızı'nın sahibi olduğundan şüphelendiğimiz son kişi Astrum'du ve

İkizlere bıraktığı bu ekmek kırıntısı izinin onları oraya götürmek için tasarlandığını umabilirdim.

"Düşmüş avcıyı ara." Darcy, kartı görmem için uzatırken bana baktı.

Dünya tarot kartı bana baktı, çeşitli yaratıklar tarafından izlenirken her iki elinde bir asa tutan çıplak bir kadın dünyanın üzerinde dans ediyordu. Bu en azından olumluydu - kart, onunla birlikte gelen mesaj bir bilmeceden başka bir şey gibi görünse bile, her şeyin yerine oturmasını simgeliyordu.

"Hiçbir şey bulamıyorum," diye seslendi Max geniş uzayın ötesinden.

"Ben de," diye duyurdu Caleb, sarı bukleleri darmadağınık bir halde odaya geri dönerken.

Darcy acı acı, "Burada olduğunu sanmıyorum," dedi. "Öyle olsaydı bir kart bulamazdık."

Ormanın dışında bir yerden korkunç bir çığlık geldi ve Nymph ordusu yaklaşırken hepimiz korku içinde etrafa baktık.

"O halde gitme zamanının geldiğini söylüyorum," dedi Seth, eski bir viski şişesini açarken bize katılmak için hareket etti ve bir kenara atmadan önce dibindeki birkaç santimini içti.

"Evet, hadi siktir olup gidelim buradan," diye kabul ettim, cebimden bir kese yıldız tozu çıkardım. "Bir dakika," dedi Caleb, ben itiraz edemeden ateş ederek.

Dışarıdaki Perilerin ulumaları ve çığlıkları o kadar yakındı ki kaslarım gerilmişti ve sihir parmak uçlarımda hızla ilerliyordu.

Caleb, kolunun altında dışarıda bulmuş olması gereken bir bidonla yeniden ortaya çıktı ve kapağı çevirirken gözleri heyecanla parladı.

"Faesine," diye ilan etti ve binadaki her yüzey inanılmaz derecede yanıcı maddeyle kaplanacak şekilde etrafımıza ateş ederken kutuyu bir dönüş hareketiyle ters çevirdi.

Seth heyecanla uludu ve hepimiz birbirimize yaklaşırken yıldız tozu kesesini Max'e fırlattım.

Periler o kadar yakındaydı ki, Max çantadan bir tutam yıldız tozu çıkarıp bize sırıtırken, onların tıngırdamalarını duyabiliyordum.

İlk pencere paramparça olduğunda ve Periler bizi görünce heyecanla çığlık attığında Darcy gözüme çarptı.

Darcy keskin bir nefes aldı ve onlar içeri girerken kalbim yerinden fırladı ve budaklı bedenlerinin ve ruhsuz kırmızı gözlerinin korkunç görüntüsü nabzımı hızlandırdı.

Max yıldız tozunu fırlattı ve ben parmaklarımı salladım, alevler avucumdan fırladı ve Faesine'e çarptı. Ateşin muazzam vızıltısı, üzerimizi kaplayan bir sıcaklık aleviyle buluştu ve dünya etrafımızda dönmeden ve yıldızlar bizi kucaklamaları için kamçılamadan yarım saniye önce yanarken Perilerin çığlıkları havayı doldurdu.

Ayaklarımız sağlam zemine çarptı ve kendimizi ailemin malikanesinin ötesindeki karanlık ormanlık alanda bulduğumuzda Seth heyecanla uludu.

Bahçeye doğum günüm şerefine asılmış olan rengarenk ışıkları ancak seçebiliyordum. Babam basına ve sahte arkadaşlarına aile sevgisi ve saygısı gösterisi yaparken, saçmalıklarla dolu bir akşam boyunca oturmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde, hırlamaya çalıştım. İçinden çıkarmaya teşebbüs bile edemedim. Herhangi bir muhalefet gösterisinin Roxy'yi incitmesine neden olacağını açıkça belirtmişti ve ben bunu riske atamazdım. Beni taşaklarından tuttu ve bunu biliyordu.

Beni etkili bir şekilde bağlamış ve ağzımı kapatmıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve yazın başından beri bana bakışı içimi nefretle kaynattı. Gözleri benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi parlıyordu. Sanki bu büyük sırrı elinde tutuyormuş gibi, ağzından kaçırmak üzereydi ve bunu yaptığını her düşündüğümde, içim korku ve bunun ne olduğunu bilme çaresizliği karışımı bir duyguyla doldu.

Benimle alay etmeye ve Roxy'yi insafına bırakmaya devam ederken her zaman tutunduğum küçük bir umut kırıntısı vardı. Onu neredeyse öldüreceğim geceden beri yanında Clara olmadan bir kez bile yanıma gelmemişti. Aslında, artık onun yanından hiç ayrılmıyor gibiydi. Ve bunun nedeninin korku olduğuna dair derin bir umutla doldum. O gece onu alt etmeye ne kadar yaklaştığımı biliyordu. Onu bitirmek için. Ve sadece Clara ve onun gölgeler aracılığıyla üzerimdeki kontrolü onu gazabımdan korudu.

Yani onu tek başıma yakalayabilirsem, onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabilirsem, onun işini sonsuza dek bitirebileceğime emindim. Ama hem Fae olmayan bir pislik hem de hain bir piç olduğunu kanıtlıyordu ve olması gerektiği gibi benimle yüzleşmek yerine Muhafızını aramıza sokuyordu.

"Bu gece sarayda yalnız kalabilir misin?" diye sordu Seth, Darcy'ye, eve gidebilmesi için ona yıldız tozunu uzatırken hafif bir sızlanmayla. Açıkçası bir Vega, taht iddiamızı destekleyen insanlarla dolu bir partide hoş karşılanmazdı, bu yüzden içeri giremezdi. gün. Bana kesinlikle bir savaşın karşıt taraflarındaymışız gibi gelmedi.

Kalbimin suçluluk duygusuyla burkulmasına neden olan düz bir tonda, "Artık hep yalnızım," dedi. Nasıl başa çıktığı konusunda cidden endişelenmeye başlamıştım. Önce Lance ondan alınmıştı, şimdi de Roxy; Geraldine'in onunla çok kaldığını biliyordum ama eskisi gibi değildi.

Herhangi birimiz yanıt olarak herhangi bir şey teklif edemeden, yıldız tozunu kafasına fırlattı ve ortadan kayboldu.

Bir saat önce, en son aradığımız yeri bulduğu anda, onunla buluşmak için buraya gizlice girmiştik ama artık doğum günü partime misafirler gelmeye başladığından, gizlice geri dönmek çok daha zor olacaktı. Babamın ekstra muhafızları arazide devriye geziyor. Güya işe almıştı

Onları Nymphelere karşı korumak içindi, ama ya sadece görünüşe ayak uydurmak için bir paravandılar ya da burada ne yaptığını anlayan olursa diye o bilmeden kimsenin eve yaklaşmamasını sağlayacaklardı.

Sırtımdaki baltayı ve kılıfı çıkardım, yırtık gömleğimi çıkardım ve kardeşlerime baktım. Onları binaya geri götürmenin basit bir yolu vardı ama bunu yapmak, babamın her zaman bağlı kalmam için ısrar ettiği kuralları çiğnemek anlamına geliyordu.

Kodları neden umurumda bile olsun ki?

Gömleğimi ve baltamı Max'e fırlatırken, "Düzgün bir gizleme büyüsü yapman gerekecek," dedim onlara.

"Neden?" diye sordu Cal, vites değiştireceğimin açık olduğunu tahmin etmem gerekse de, neyin peşinde olduğumu anlayamıyormuş gibi bana bakarak. Striptiz şovları bana göre değildi.

"Çünkü hepimizi geri uçuracağım."

Max heyecanla sırıtırken Seth ayaklarının üzerinde zıplayarak, "İmkanı yok," diye nefes aldı.

"Onu demek istedin?" diye sordu Cal, gözleri büyüyerek.

“Evet, ciddiyim. Siz pisliklerin hep yerde kalmanızdan bıktım. Bir Ejderha olmanın senin boktan Tarikatlarından herhangi birinden ne kadar daha iyi olduğunu anlamanın zamanı geldi."

Max burnundan bir kahkaha attı ve Cal onu susturmak için eliyle ağzını kapatmadan yarım saniye önce Seth ulumaya başladı.

Çok kurnazca, pislik, diye azarladı Caleb.

Seth elini ağzından çekti, sonra ileri atıldı ve dilinin ucunu yanağımın yanında gezdirdi. "Kahretsin, o kadar heyecanlıyım ki kendime işeyebilirim. Bu, ayda olduğum ve herkesin yapamayacağımı söylediği o kraterin üzerinden atladığım zaman kadar iyi.”

"Bana işersen, seni göle atarım," diye uyardım, eşofmanımı düşürüp spor ayakkabılarımla birlikte çantasına koyması için Max'e verdim.

Vücudum parçalandı ve yeniden şekillendi ve pullarımın altında ateş yıkanırken bir kükremeyi kontrol altına almak için savaştım ve pençelerimi altımdaki güneşte kavrulmuş kiri kazmaları için esnettim.

Şimdiye kadar sadece Lance ve Roxy'nin beni sürmesine izin vermiştim ve bunu yapmak için kuralları çiğniyordum ama bu birdenbire çok anlamsız göründü. Babam Ejderha üstünlüğü fikrine kafayı takmıştı ama bazı arkadaşlarımın beni bulutların arasından geçirmesine izin vermek isteyip istemediğim kimin umurundaydı? Beni kahrolası bir yük katırı yapmadı. Siparişimin neler yapabileceğini gösterdi.

Diğer Mirasçılar tereddüt ederken onlara bakmak için başımı çevirdim. Yani, evet, oldukça büyük bir anlaşmaydı ama babam beni aramaya gelmeden önce kıçlarını kaldırmalarına ihtiyacım vardı. eğer anladıysa

Malikaneden ayrılmış olsaydık, bir grup Perisinin ölümüyle bir ilgimiz olduğunu anlayabilirdi.

Önce Seth öne çıktı ama Caleb bir an sonra harekete geçti, sırtıma atladı ve heyecanlı bir kahkaha atarak kürek kemiklerimin dikenleri arasına yerleşti.

Max ve Seth onun hemen arkasına tırmandılar ve kanatlarımı riske atmadan önce hepsinin aynı anda üzerime bindiği hissine alışırken birkaç adım ilerledim.

"Bundan emin misin, Darius?" diye sordu Max, ama ses tonundaki kahkaha keskinliği, kesinlikle fikrimi değiştirmemi istemediğini söylüyordu.

Onlara bakmak için başımı çevirdim, cevap olarak yüzlerine bir duman üfledim ve ardından altın kanatlarımı iki yanımdan da açıp kendimi hızla bulutların arasına fırlattım.

Seth bir kalp atışı kadar heyecanla haykırdı ve ardından, kimsenin onları fark etmemesini sağlamak için bir gizleme büyüsünün yanı sıra gürültüyü kontrol altına almak için pullarımın üzerinde susturucu bir baloncuk yıkandı ve sonra ben kanatlarımı hızla çırpıp gökyüzüne fırlarken hepsi bağırıp tezahürat yapmaya başladı.

Elimden geldiğince sert ve hızlı uçtum, bulutları aşıp yıldızların altında süzülürken kalbim hızla çarpıyor, onlara dünyayı en çok sevdiğim şekliyle birkaç sonsuz dakika boyunca gösteriyor ve sonra tekrar şiddetli bir şekilde dünyaya geri dönüyorum. hız.

Biz bulutların arasından düşerken diğer Mirasçılar bağırdı ve haykırdı ve ben onları gerçek bir gezintiye çıkarmak için havada döndüm. Neredeyse düşerken tüm güçleriyle omurgalarıma yapıştıklarını hissedebiliyordum ve ağzımdan bir Ejderha ateşi patlaması saldım ve ben içinden atlarken etrafımızı kamçıladı.

Odalarımın bulunduğu kulenin düz çatısına inmeden önce kanatlarımı çırptım ve son saniyede malikanenin çatısından atladım.

Fae formuma geri dönmeden önce Mirasçılar heyecanla gülerek arkamdan kaydılar ve onlara yarım bir gülümseme sundum. Eğlendiklerini görmek güzeldi ama Roxy aramızdan alındığından beri hiçbir şeyden gerçekten zevk alamamıştım. Kalbim buzdan bir kafese hapsedilmiş gibiydi ve onu yakında bulamazsak bana ne olacağından emin değildim.

Max etraflarındaki gizleme büyüsünü bozduğunda diğer Mirasçılara baktım ve gözlerim bulundukları yerde sadece karanlığı görmek yerine gülümseyen yüzlerine odaklanmayı başardı.

Odama indik ve Seth banyoma gidip duşu çalıştırırken, etimdeki kiri temizlemek için su büyüsü kullandım.

Annemin benim için bıraktığı kömür rengi takım elbisemi giydim ve doğum günü partim olan maskaralıkla yüzleşmeye hazırlanırken saçımı çalışkan küçük bir Varis gibi şekillendirdim. Oturmalı bir ziyafet ve resmi bir dansla kutlamayı seçen yirmi yaşında pek çok çocuk tanımıyordum ama bundan şikayet edecek kadar da umurumda değildi. İsteseydim, hiç kutlama yapmazdık. Cehennem, eğer benim yolum olsaydı, yapardım

günü Roxy ile baş başa geçirmiş olsaydım kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapardı ve bu mükemmel olurdu.

Seth, Caleb ona küfredip onu dışarı atmak için oraya ateş edene kadar duşta oyalandı. Max de su büyüsüyle kendini temizlemişti ve kravatını sıkarken kıkırdadı, kapı aralığından çıkan tartışma seslerinin olduğu banyoya doğru bakarken yüzünde biraz bilmiş bir gülümseme vardı.

Seth bir an sonra odadan düştü, sırılsıklam sırılsıklam oldu ve kıçını halımda bir iz bırakarak Cal'a küfretti.

Caleb'in kahkahası banyodan geldi ve Seth, gri takımını giymeden önce hava büyüsüyle kendini kurulayarak uzaklaştı. Daha ceketini giymeyi bile başaramadan, Cal hızla odaya geri döndü ve bir Vampir hızıyla giyinip dinlenmeden önce kapıya yaslanıp sanki bizi bekliyormuş gibi tırnaklarını kontrol etti. yaşlar.

Kapı çalındı ve yaşlı uşak odaya girmeden bir an önce Jenkins'e içeri girmesi için seslendim.

"Misafirleriniz sizi bekliyor Efendi Darius," diye sırıttı, işbirlikçi bir pislik değilmiş gibi eğilerek eğildi ve ben de onu elimin bir hareketiyle kovdum.

Diğerlerinin hazır olduğundan emin olmak için etrafa bakındım ve Seth bize yetişmek için acele ederken hava büyüsü kullanarak uzun saçlarını mükemmel dalgalar haline getirdi.

Ziyafet salonuna yaklaştıkça göğsümdeki ağırlık daha da ağırlaşıyordu. Bu şovu yapmak istemedim. Bu rolü oynamak istemedim. Babama karşı alenen meydan okumak ve onun yalanlarını ve ihanetini krallıktaki herkese ifşa etmek için can atıyordum. Ve bunun yerine lanet bir gösteri midillisi gibi dışarı atılıyordum. Bütün gece onun saçmalıklarını oturup düşünmek midemi bulandırıyordu ama buna değecek bir planımız vardı.

Bu gece, diğer Mirasçılar benim odamda benimle kalacaklardı ve biz de ortak sihrimizi kullanarak onun Roxy'yi nerede tuttuğunu bulmaya çalışacaktık. Onu ondan kurtarsak bile Koruyucu bağının gücünün onu ona bağlamaya devam edeceğini biliyordum ama onu onun pençelerinden kurtarmam gerekiyordu.

Onu kız kardeşine geri getirebilirsek, onu gölgelerden çıkarmanın bir yolunu bulabileceğimizden ve Koruyucu bağı kendi yöntemiyle çözebileceğimizden emindim. Bunu kesmenin tek yolu babamı öldürmek olsa bile sorun yoktu çünkü bunu zaten yapmayı planlıyordum. Onunla olan bağı bana sadece daha fazla sebep verdi.

Ziyafet salonuna yaklaştığımda bir yaylı dörtlünün sesi bana ulaştı ve Seth, bu saçmalıktan ne kadar korktuğumu hissetmiş gibi, avutucu bir hareketle elini sırtıma dokundurdu. Max sakinleştirici duyguları üzerime itti ve ben de bu gece duygularımı bir arada tutmak için alabileceğim tüm yardıma ihtiyaç duyarak onların derimin altına kaymasına izin verdim.

Jenkins aceleyle önden koştu ve büyük çift kanatlı kapılar açılarak geldiğimizi duyurdu ve ben odaya girerken tüm konuklar beni alkışlamak için döndüler.

Kibarca gülümsedim ve coşkulu el sıkışmalarla karşılanıp omuzlarımın genişliğinden takım elbisemin kesimine ve olmayı seçtiğimde yaptığım asil fedakarlığa kadar her şey için övüldüğümde kendimi elden ele geçirmeme izin verdim. Yıldız Geçti. Bu lanet bir numaraydı ve her anından nefret ettim ama gülümsedim ve başımı salladım, çirkin elbiselere iltifat ettim ve sahte göğüslerini bana bastırıp çapkın önerilerde bulunan annemden daha yaşlı kadınların güzelliğini övdüm.

Neyse ki babam henüz görünürde yoktu ama Mildred bir cıyaklamayla kalabalığı yararak hızla ilerledi. *snookums!* ağzıma ıslak bir öpücük kondurmadan ve çenemin her yerine patlıcan rujunu sürmeden önce.

Gülümsemem gergindi, duruşum sertti ama kimse fark etmemişti. Kimse umursamadı. Mükemmel hayatımın güzel yalanına kanmak ve odadaki en güçlü Fae'ye ellerinden geldiğince yaklaşmak istediler.

Sonunda akşam yemeği için yerimize oturmamız için bir çağrı geldi ve annem kalabalığın arasından çıktı. Yanağıma bir şaplak attı ve gözleri anlayışla yanarak Mildred'ı uzaklaştırıp onu masanın benimkinden daha aşağı bir koltuğa yönlendirdi, böylece en azından yemeğim boyunca beni tırmalamasına katlanmak zorunda kalmamıştım.

Masanın başındaki sandalyenin sağına oturdum, solumda Xavier ve onun karşısında annem.

Herkesin dikkati dağılmışken babamın en yeni hayranı odaya daldı ve o masaya oturmak için hareket ederken bakışlarım ona takıldı. Vard, yazın başında babamın yüceliğe yükselmesine yardım etmek istediğini iddia ederek ortaya çıkan bir Kahindi ve tabii ki kibirli piç hemen kabul etmişti. Cyclops'u hiç sevmedim. Onda cidden rahatsız edici bir şey vardı ve uzun, siyah saçlarını yüzünden çekerken dikkatim uyumsuz gözlerine takıldı. Birinin içinden geçen bir yara izi vardı, bu da benim zevkime göre gölgelerle çok net bir şekilde bağlantılı görünen karanlığın içinde dönmesine neden olmuştu.

Katılan yaklaşık yüz misafir vardı ve diğer Mirasçılar, kendimi kibar bir sohbete girmeye zorlarken bana sempatik bakışlar attıkları ebeveynleriyle birlikte masanın daha aşağısına oturdular ve babamın gelmesini bekledik.

Lance'in annesi Stella masa boyunca uzun adımlarla yürüdü, yürürken kıçını salladı ve buradaki her erkeğin aralarından seçim yapabileceğini düşünüyormuş gibi göründü. Ama onlardan istediği tek kişinin babam olduğu benim için fazlasıyla açıktı. Ne yazık ki, devam eden sadakatine ve bağlılığına rağmen, babası onun kıçını sallayabilmesi için kızına yaptığı ticaretten fazlasıyla mutlu görünüyordu.

tek istediği buydu ama bu onu geri çekiyor gibi görünmüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, Darius," diye mırıldandı, babamın oturacağı yerin sağında, benim karşımdaki koltuğa çökerken. "Umarım heyecan verici bir gün geçirmişsindir."

Bir şey bilip bilmediğini veya her zamanki tuhaf hali olup olmadığını anlamaya çalışırken cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Babamın Su Perisi ordusunun büyük bir kısmı şu anda malikanesinin arazisinde kamp kurmuştu ve bunu anladığımızdan beri onlara orada saldırmak için can atıyordum. Özellikle de Darcy, Diego'nun ona ormanda bir yerde bıraktığı ruh şapkasını ele geçirmeyi umduğundan beri. Ama riske giremeyeceğimiz kadar çok insan vardı.

Şimdiye kadar tamamladığımız baskınlarda, tek bir Nymph'in bizden sağ çıkmamasını sağlamaya özen göstermiştik. Tek bir tanık bile kimliğimizi ortaya çıkarır ve babam Darcy ile ona karşı çalıştığımızı öğrenirse her şey bir anda boka sarabilir. Ama Stella bana o plastik gülüşünü attığında, sorusunun az önce yaptığımız kavgayla ilgili olmadığından emindim ve karşılığında ona saçma sapan bir gülümseme gönderdim.

"Doğum günlerini kim sevmez?" Çok fazla hayranı olmadığımı açıkça belirtmek için donakaldım. En azından bu yıl değil. Ama tabii ki ona hayatımın en güzel günü olduğunu söylemişim gibi sırıttı ve annemi eski arkadaşlarmış gibi selamlarken kısa, siyah saçlarını düzeltmesi biraz zaman aldı. Annem, Stella'nın söylemek zorunda olduğu şeyle ilgileniyormuş gibi davrandı ve elbette birbirlerinden açıkça nefret ettikleri gerçeğinden söz edilmedi.

"Lord Acrux ve Muhafızları, Clara Orion ve Roxanya Vega!" Jenkins, çifte kapıların hızla açıldığını ve tüm bakışların onlara doğru dönmesiyle kalbimin midemin derinliklerinden attığını söyledi.

Ağzım açık kaldı ve babam bir kolunda Clara, diğer kolunda Roxy ile odaya daldı.

Kalbini durduracak kadar güzeldi, vücuduna bir mürekkep lekesi gibi yapışan tam boy siyah bir elbise giymişti. Maun saçları kıvrılmış ve omurgasından aşağı sarkmıştı ve makyajı bir sanat eseri gibiydi, gözlerinin etrafında sadece yıldızların ona verdiği siyah halkayı vurgulayan koyu ve boğucu ve dudakları koyu, kan kırmızısına boyanmıştı. Öpücüklerini yeniden tatmak içimi acıttı.

Babam, kıçında yeni tüylerle dolu bir tavus kuşu gibi kasılarak odaya girdi, ama benim gözüm sadece onu görüyordu.

Konukların hepsi mırıldanan sohbetlere ve şaşkınlıktan nefeslerini kesmeye başlamışlardı ve babam, Roxy'nin nasıl ışığı gördüğü ve onların desteğini almaya karar verdiğiyle ilgili saçma sapan bir hikaye anlatmaya başladığında, diğer Konsey Üyeleri ona katılmak için harekete geçtiler.

Roxy sohbete bir şey katmadı ama sol kolunu kaldırdı ve kanıt olarak hafifçe gülümserken etindeki Aries markasını onlara gösterdi.

Bana bakmadı. Nerede olduğu umurunda bile değildi. Kalbim tam ortasından parçalanırken orada öylece durdu ve ben ne yapacağımı bilmeden donakaldım. Oraya uzun adımlarla gitmek, onu kollarından koparmak ve ondan fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzağa götürmek istiyordum ama bunun yerine olduğum yere çivilenmiştim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Tekme atmıyor, çığlık atmıyor ya da kaçmaya çalışmıyordu, sanki taştan yapılmış ve dünyadaki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi orada öylece duruyordu. Onu zorla ondan ayırmaya çalışırsam deli gibi görünürdüm ama cidden burada durup ona mı bakacaktım?

Kötü muamele belirtileri ararken bakışlarım vücudunun her bir santimini taradı, ama elbette üzerinde fiziksel bir iz yoktu çünkü iyileşmesi çok kolay olurdu. Taşıdığı herhangi bir travma, kimsenin göremediği, içindeydi, ama daha ince, daha solgun görünüyordu...

Onun kahrolası kalbini sökeceğim!

Koluma bir el indi ve öfkemi yatıştırmaya çalışırken Max'in gücü bariyerlerimi aştı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ama kaslarımın kasıldığını, ellerimin yumruk şeklini aldığını hissedebiliyordum ve içimdeki küçük, mantıklı bir parça, herkesin önünde babama saldırma arzusuna teslim olursam bunu biliyordu. bu insanlardan sonra hiçbir şeye yardımcı olmaz. Roxy ve Clara aramıza gireceklerdi ve ben Clara'yı ne kadar yok etmeye istekli olsam da, Roxy'ye karşı elimi kaldıramazdım. Onu tehlikeye atmaktansa kendi kalbimi göğsümden yakmayı tercih ederim.

Bir homurdanmayla, Max'in beni sakinleştirmesine izin verdim. Mantıklı düşünmeme izin vermek için bir plan yapmaya çalış, onu babamdan ayırmanın ve ondan uzak tutmanın bir yolunu bul.

Danışmanlar dağıldı ve babam yüzünü aydınlatan acımasız bir gülümsemeyle bana döndü. Başkası için o sadece oğlunun doğum gününü kutlayan bir babaydı. Ama bunun bir test, meydan okuma, oyun olduğunu biliyordum. Ve onu nasıl kazanacağımı bulmam gerekiyordu.

"Ah, Darius, geç kaldığımız için çok üzgünüm. Biz giyinirken kızlar biraz heyecanlandılar," diye mırıldandı babam yanımıza yaklaşırken.

"Heyecanlı mı?" diye sordum, bakışlarım Roxy'ye sabitlenirken ses tonumu nötr kalmaya zorlayarak. Bana bakmıyordu, konuşurken gözleri babamın üzerindeydi, bakışları onun yüzüne odaklanmıştı. "Babam kıyafetlerini çıkardığında konsantre olmak zor oluyor," diye kıkırdadı Clara, onun kolunu okşayıp elini göğsünden aşağı kaydırarak. Stella onlara kinle baktı ama bir şey söylemedi.

Roxy'nin üst dudağı, Clara'ya gözlerini kısarken bir an için kızgın ya da acımış gibi göründü ya da... kelimeyi düşünmeyi bile reddettim.*kıskanç.*

"Clara, sevgili ol ve Xavier'in yanına otur," dedi babam onu umursamazca silkeleyerek ve masanın etrafından dolanıp ağabeyimin yanına çökerken somurttu. "Roxanya, oğluma mutlu yıllar de."

Roxy bana bakmak için döndüğünde kalbim durdu, bakışları yavaşça üzerimde geziniyordu, sanki

beni zar zor tanıdı bile. Gölgelerin içinde o kadar derindi ki, tanıdığım kız artık oradaymış gibi bile görünmüyordu.

Babamın kolunu bıraktı ve babam onu bana doğru biraz dürttü, böylece o kadar yakın durdu ki, uzanıp ona dokunabilirdim.

Max kolumu bıraktı ve geri çekildi, tüm odanın gözlerini üzerimizde hissedebildiğim için bize biraz mahremiyet duygusu vermek için üzerimize bir susturucu balonu fırlattı.

"Doğum günün kutlu olsun Darius," dedi Roxy, sesi günah içinde yüzüyormuş gibi kaba ve

karanlıktı. Bana yaklaştı ve eğildi, daha önce paylaştığımız tüm öpücüklerle acımasız bir alayla dudaklarını benimkilere sürttü. Dudakları soğuktu ve bakışları boştu. Üzerindeki karanlığın tadına vardığımda içimi bir ürperti kapladı. O öpücükte hiçbir şey yoktu, sevdiğim kızın tek bir parçası bile yoktu ve ona korku içinde bakarken, onu bu kadar boş bırakacak kadar ona ne olduğunu merak ederken, her parçam parçalanıyordu. Gölgeler nasıl bu kadar çok şey çalmış olabilir ve o kayıpken babamın ona başka neler yaptığı.

Geri çekildi ama bileğini yakaladım, bana geri gelmesi, gözlerinde tanıdığım kızdan bir parça bulması için yalvarmak istiyordum. Ama tenim onunkine değdiği anda, içindeki gölgeler bedenimi işgal edip kalbimi sıkıca sararken, bir acı sarsıntısı ve karanlık içimi mızrak gibi geçti.

Gözlerim genişledi ve ıstırap mızrakları içime saplanıp beni parça parça keserken nefes almakta zorlandım. Acı çekmemi izlerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme kıvrıldı ve gücünün gücü beni felç etti.

"Bırak onu tatlım," diye mırıldandı babası, yüzünde dingin bir gülümsemeyle elini ona uzatarak. "Sonuçta bugün onun doğum günü."

Roxy, aniden gölgeleri üzerimden çekmeden önce fazladan bir an acı çekmemi izlerken başını yana eğdi. Parmaklarımı kavradı ve nazikçe kolundan sıyırdı ve ben onun gözlerinde tanıdık bir şey ararken kalbimin güm güm atmasını, paramparça olmasını ve paramparça olmasını izledim.

"Beni tanımıyor musun?" Yeşil gözlerindeki siyah halkaları incelerken ve yıldızlara beni görmelerine izin vermeleri için yalvarırken, sesimdeki keskinliği gizleyemeyerek nefes aldım.

"Sen Darius'sun," diye yanıtladı, sesini hâlâ o pürüzlü ifade kaplıyordu. "Yaptığında bundan her zaman zevk almasına rağmen, beni asla incitmeyeceğine söz veren adam."

Bu sözlere itiraz etmek isteyerek başımı salladım ama babam ona elini uzattı ve o da üzerine çizilmiş gibi bir gülümsemeyle aldı ama ona bakarken gözlerindeki sevgi dolu bakış fazlasıyla gerçekti.

"Otur Darius. Herkes yemek yemeden önce doğum günü çocuğunu bekliyor.” Baba işaret etti

sandalyeme oturdum ve başka ne yapacağımı bilmeden üzerine düştüm.

Max bir anlığına omzumu kavradı, tenimin altına daha fazla sakinleştirici enerji bastırdıktan sonra susturucu balonunu bıraktı ve masanın yanındaki sandalyesine döndü.

Babam masanın başındaki yerini aldı ve Roxy'yi kucağına çekerken sıcaklık vücudumdaki her hücreyi kapladı.

Gırtlağımdan bir hırıltı çıktı ve yerimden yarı yalpalayarak kalktım ama Clara içimdeki gölgeleri yakaladı ve kimse fark etmeden beni tekrar yere indirmeye zorladı. Sandalyemde dimdik oturdum, Roxy babamın dizine daha rahat yerleşirken acı ve dehşet beni paramparça ediyordu.

Adam onu kendine çekerken direnmedi ama sadece aletinin üzerine oturmadı, onun yerine bakışları masada ona bakan tüm insanların üzerinde gezinirken omurgası düz bir şekilde dizinin üzerine tünedi. yine umursamaz bir tavırla başka tarafa baktı.

Xavier'in eli masanın altında dizimi kavradı ve bunun karşısında onun kendi dehşetini hissedebiliyordum ama dikkatimin bir santimini de buna ayıramıyordum.

İlk yemek servis edildi ve babam masanın etrafındaki insanlarla sohbet ederken ve Clara beni kendi bedenime hapsederken onu sadece izleyebildim.

Stella onun söylediği her şeye yüksek sesle güldü, kısa saçlarını savurdu ve göğüsleri elbisesinden dökülecekmiş gibi öne doğru eğildi ve babası neredeyse fark etmemiş gibi göründü.

Roxy'nin sırtına uzandı ve sırtına dökülen koyu renkli saçlarıyla oynadı ve Roxy hiçbir tepki vermeden öylece oturdu. Korku ya da tiksinti yok, zevk ya da heyecan da yok. Gölgelerle dolu boş bir kap gibiydi ve bakışlarının soğukluğundan ifadesindeki boşluğa kadar her şey beni öfke ve korkudan köpürtüyordu.

"Seni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görebiliyorum, Darius," diye mırıldandı babam, bir sonraki yemek servis edilirken ve herkesin dikkati dağılırken. "Gerçekten çok güzel bir kız. Ve bu yüzden...*inatçı*Onu içeri almaktan ve içindeki o vahşiliği dövmekten gerçekten zevk aldığımı söylemeliyim.

"Ona parmağını dokundurduysan, seni bin parçaya ayırırım ve seni Ejder ateşinde diri diri yakarım," diye hırladım ama Clara'nın gölgelerimi tutması, beni daha fazla tutmamı engelledi. kahrolası kaşığım. Ona yaklaşabilseydim, bir kaşığı ölümcül yapmanın bir yolunu seve seve bulurdum.

Babam cevap verme zahmetine girmedi, lanet olası elini onun kalçasına koyarken sadece bilmiş bir gülümseme sundu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke, lanet olası sandalyemde kilitliyken, benim için yaptığı gösteriye katlanmak zorunda kaldığımda, sevdiğim kızla sadece bir oyuncakmış gibi alay ederken beni tüketti.

Kurslar gelip geçerken yemeğimden bir lokma yemedim. Clara yemek için yeterince hareket etmeme izin verdiğinde bile iştahım yoktu. Garip şeyi tabağımın etrafına ittim ama bakışlarım asla

Roxy'den uzaklaştı. Ve onu babamın kucağından söküp alabilmek için Clara'nın üzerimdeki kontrolüne karşı koymaya çalışmaktan asla vazgeçmedim.

Tatlı servis edilirken babam yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir kez başını salladı ve ayağa kalkıp tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Clara, tam Roxy kapıya vardığında beni serbest bıraktı ve anında ayağa fırladım, arkasından neredeyse koridora koştum ve kimin gördüğü ya da ne düşündüğü umrumda değildi.

Koridora çıkmayı başardığımda, Roxy çoktan koridorun en ucundaydı ve yetişmek için hızla koşarken ona seslendim.

Ben ona yetişemeden evin ortasındaki merdiven boşluğuna çıktı ve ne isteyebileceğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi tek kaşını kaldırarak bana bakmak için döndü.

"O sana ne yaptı?" Boğuldum, ona uzanırken kalbim hızla atıyordu ama elini tutamayacak kadar kıpırdandı ve tekrar saklamadan önce gözlerinde bir an korkunun titreştiğine yemin edebilirdim. "Söyle bana, onun için onu paramparça edeyim. Seni bundan kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyle bana."

"Neden?" soğuk bir tonda sordu.

"Gölgeler, Roxy, onlardan kurtulmalısın, ihtiyacın-"

"Neden bunu yapayım?" küçümseyerek sordu. "Gölgeler bana senin hayal bile edemeyeceğin kadar zevk veriyor. Ruhumu besliyorlar ve acımı çalıyorlar. Belki de bana katılmayı düşünmelisin.

"Sana katılmak mı?" alay ettim. "Sevdiğim kız asla-"

Aniden öne çıktı, onunla merdivenlerde göz göze gelirken eli tam kalbimin üzerinde göğsüme bastırdı.

"Hissettiğin o acının seni yönetmesi gerekmiyor," dedi, o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse benimkilere değiyordu ama gözlerindeki bakış boş, dipsiz, boştu. "Karanlıkta bana katılabilirsin. Hepsine sahip olabilirdik."

Peki ya aşk? diye mırıldandım, onu kendime çekerken ellerimi beline doladım ve onu tamamen geri dönmeye zorlayana kadar ona tutunmak istedim.

"Ben sadece kralımı seviyorum," diye soludu.

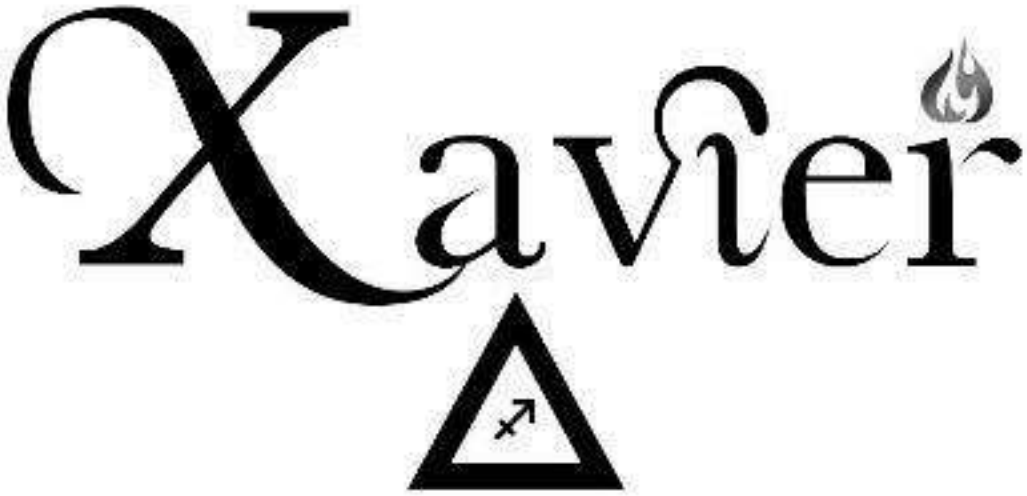
"Hayır," diye şiddetle hırladım, sözlerini varlığımın her zerresiyle inkar ettim. "Onu sevmiyorsun. sen yapardın*Asla*onu sev."

Onu daha sıkı kavradığımda ve göğsüme bastırdığı elinden bir güç dalgası fışkırdığında, karanlık bir kahkaha ağzından kaçtı, gölgeler bana çarptı ve beni evin önündeki ağır kapılara çarptırıp sıkıştırdı. yerinde.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," dedi Roxy umursamazca, arkasını döndü ve arkasına bakmadan babamın odasına doğru merdivenlerden çıkmaya devam etti.

O gittikten çok sonra bile gölgeler beni kapıya yasladı ve beni bıraktığında çoktan gitmişti.

Bütün evi onun için aradım ama bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Kaybını, kaçırıldığı geceki kadar keskin bir şekilde yeniden hissettim. Ya da belki daha da fazlası. Çünkü şimdiye kadar onu bir bulabilsem kurtarabileceğime dair umudum vardı. Ve şimdi onu bir daha geri alıp alamayacağımdan korkmam gerekiyordu.

"Boy," Babamın sesi sert ve keskindi, ofisinden geliyordu ve dehşete bir delik açıyordu.

göğsümün içinden

Bavulumu yere koydum, gömleğimi düzelttim ve kapıya yaklaşırken derin bir nefes aldım. Artık her şeyin üstesinden gelebilirdim. Zodiac Academy'ye gitmek üzereydim ve sihrim uyanacaktı. Kelimenin tam anlamıyla çılgınca bekleyemezdim. Dün gece toplam üç saat uyumuş ve bütün gün bu anı beklemek zorunda kalmıştım. Ama artık gece olmuştu. Yıldızlar uyanmıştı ve yakında büyüm de uyanacaktı.

Uzuvlarıma korku salan adamla yüzleşirken çenemi kaldırarak kapıyı ittim. Yaptığı onca şeyden sonra, kalbimde ona karşı zerre kadar sevgi yoktu. Gerçekten yaşanmış bir zamanı hatırlamak zordu. Hayranlık belki, huşu, saygı - bunların hiçbirini hak etmediğini fark etmeden önce. Ama ona duyduğum nefret, yaptığı onca şeyden, mahvettiği hayatlardan ve hâlâ mahvetmeyi planladığı hayatlardan sonra güçlü bir nefrete dönüşmüştü.

İnce dikilmiş bir takım elbise giymişti, geniş omuzları üzerine oturan blazer ceketle vurgulanıyordu ve sarı saçları geriye itilmiş ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Masanın arkasındaki sandalyesinden kalkarak heybetli boyuna yükseldi.

"Kapıyı kapat," diye emretti ve kafatasımda yankılanan keskin bir klik sesiyle kapıyı iterken boğazıma bir jilet saplandı.

Babam masanın etrafında dolandı ve bana gizlemediği bir tiksinti ile burnunun ucuna baktı. "Rüzgarın nasıl estiğini anlıyorsun değil mi oğlum?" diye sordu tehlikeli bir hırıltıyla ama ben ne demek istediğini anlayamadan devam etti. "Taht benim, ben Solaria'nın Kralı olacağım. Bu da sizi Zodiac Academy öğrencilerinin büyük ilgisini çekecek. kolum oldu

katılmanıza izin verecek şekilde çarpıtıldı, ancak artık bu çatı altında olmadığınızda bile üzerinizdeki etkimi hafife almayın.

Ağzımdan tek bir aptalca kelime çıkmasın diye çenemi sıktım. Onu bu gece test etmeyecektim. Özgürlük, kahrolası adımı haykırdığını duyabileceğim kadar yakınken değil.

Babam devam etti, "Başını öne eğeceksin ve basın senin varlığından zar zor haberdar olacak. Ben söylemedikçe mülakata girmeyeceksin, bırakın skandalı, ortalığı karıştırmayacaksın. Ve ben ne zaman istersem eve döneceksin, anlaşıldı mı?

"Evet baba." İyi küçük piyonu oynayarak başımı eğdim. Sadece çıkmak istedim. Tek sorun annemdi. Dün gece bana gelip okulda kendime bir hayat kuracağıma, onun için endişelenmeyeceğime dair yemin ettirmişti. Ama bunu nasıl yapabilirdim? Onu burada bırakmak dayanılmazdı. Başka seçeneğim yoktu.

"Güzel," dedi küçümseyerek. "Aşağı in, Portia biz ayrılmadan önce The Celestial Times için kısa bir röportaj yapacak. Uyanışınız bittikten sonra Elementlerinizi ve Hanenizi basına duyuracağım, o zaman benim değersiz, yedek oğlum üzerinde daha fazla durulmayacak."

Sert bir şekilde başımı salladım, yüzüme o acı-tatlı tokatla yanağımı sızlatmaya devam ederek arkamı döndüm ve ağır varlığı beni takip ederek kapıdan çıktım. Bavulumu aldım ve onu benden almak için bekleyen bir hamalın olduğu yere taşıdım. Darius birkaç gün önce Zodiac'a geri dönmüş, işine önde başlaması gerektiğinde ısrar etmişti ve babası her zaman özel Varisinin oyunda önde olmasını istediği için gitmesine izin vermişti. Yine de daha iyi biliyordum. Darius bana diğer Mirasçılar ve Darcy Vega ile Nymph avına çıkacağını kendisi söylemişti. Bütün yaz boyunca bana onların avlarını anlatmıştı ki ben de onun hikayelerini dolaylı olarak yaşayabileyim. Onlara katılmayı çok istiyordum, Xbox oyunlarımdan birinden bir şey gibi geldi. Gerçek bir hayat macerası. Ve şimdi sihrimi Uyandırıyordum, belki gerçekten yardım etmem çok uzun sürmezdi. Yine de, herhangi bir işe yaramadan önce öğrenecek çok şeyim olduğunu kalbimde bildiğimi tahmin etsem de. Hala...

Sesler verandadan geliyordu, ön kapı yarı açıktı ve beni dışarı çıkarırken babamın eli aniden omzuma kondu. Ona baktığımda, sahte gülümsemelerinden birini taktığını, dişlerini gösterdiğini ve gözlerinde makul bir gurur girişiminin parladığını gördüm. Aynı derecede sahte olan kendi gülümsememe tokat attım ve basının sundurmaya bakan bazı ışıklar kurduğu ve annemin orada dökümlü yeşil bir elbise içinde Portia ile sohbet ettiği yere çıktık.

"Ah, işte günün adamı!" diye haykırdı Portia, bana doğru basamakları hızla çıkarken sarı saçları uçuşuyordu. "Harika görünüyorsun, Xavier. Ailenle birkaç fotoğraf çektirelim." Beni aralarına yerleştirdi ve fotoğrafçı çekime başlayınca ikisi de yakınlaştı. Gülümseyerek anneme baktım ve bana öyle bir göz kırptı ki içim ısındı.

Çekim bittiğinde, Portia bana Uyanmış olma konusundaki duygularımı sordu ve

okula başlamam ve içimdeki patlayan duyguların her şeye rağmen dışarı çıkmasına izin verebildim. Çünkü çok heyecanlıydım. Yıldız kahrolası deli buna sevindi. Ve ona anlatmayı bitirdiğimde, ne kadar çok gülümsediğimden çenem ağrıyordu.

"Bu adil değil!" Clara evin bir yerinden çığlık attı ve babamın yüzü gök gürültüsüne döndü.

"Affedersiniz," dedi sert bir şekilde ve Portia ona el salladı ama fotoğrafçıya bok gibi meraklı olduğunu söyleyen kısa bir bakış attı.

"Git ceketini al Xavier," diye cesaretlendirdi annem, gözleri endişeliydi. "Bir an önce yola çıksak iyi olur." Portia eşyalarını toplamaya başlayarak özür dilercesine, "Evet, elbette, seni daha fazla tutmayacağım," dedi.

Annem onunla gerekenden biraz daha yüksek sesle küçük konuşmalar yapmaya başlayınca ben de evin içine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Clara, etrafında dönen bir gölge perdesiyle merdivenlerdeydi, elleri kalçalarına dayamıştı. Tory, kırmızı saten bir elbise içinde babamın yanında durmuş, tüylerimi ürperten, ceylan bakışlarıyla ona bakıyordu. Babamın Tory'ye yaptıklarına ne kadar kızdığımı anlatamazdım bile. Darius'un doğum gününden beri onu görmemiştim ve onu nerede tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi, onu tasmalı bir köpek gibi dışarı çıkardı. Çok hastaydı.

"Ben önce senin koruyucundum baba, nasıl olur da*o*seninle gelecek mi?" Clara somurttu, gözleri dönen bir karanlık fırtınasıydı. Muhtemelen onu aramasına alışmalıydım.*Babacığım*şimdiye kadar, ama kahretsin, değildim. Hala bende kusma isteği uyandırıyordu. Her. Lanet etmek. Zaman.

"Şimdi, Clara, sana bunu açıkladım," dedi babam, beni de aynı derecede hasta eden bir mırıltıyla. "Roxanya'nın herkesin içinde benimle müttefik olarak görülmesi gerekiyor. Ve hala gücünün tam kontrolüne sahip değilsin, henüz Fae olarak geçemezsin."

Koridorun karşısındaki vestiyer dolabına sürüklendim, şık siyah bir tane alıp giydim, gözlerimi önümde oynayan dehşet sirkinden hiç ayırmadım.

Clara'nın yüzü öfkeyle buruştu ve etrafındaki karanlık fırtına bulutu büyüdü, gücünün gücü bende yaşayan gölgeleri çekiştirdi.

"Kendimi kontrol edebilirim!" diye bağırdı ve babam hırlayarak ona doğru atıldı ve boğazını tuttu. Sessizlik, diye tısladı. "Yoksa seni bir haftalığına kamaramdan kovdururum. İstediğin bu mu?"

"Hayır," diye sızlandı Clara ve benim burnum kırışırken etrafındaki gölgeler kayboldu.

Tory'nin bakışlarını yakalamaya çalıştım ama babama Clara'nın ona gösterdiği yoğunlukla baktı. İzlemek mide bulandırıcıydı.

"Aferin kız," diye homurdandı Lionel. "Şimdi yukarı çık ve eve geldiğimde uslu durduğun için seni ödüllendireceğim."

Bir öpücük için eğildi, ama o sahiplenici bir el koyarak onu talep edemeden uzaklaştı.

Tory'nin sırtında ve onu kapıya doğru yönlendiriyor. Bir emirle çenesini bana doğru salladı ve onlar evden tekrar çıkarken ben de arkalarına geçmek için yere düştüm.

Portia hâlâ orada annemle sohbet ediyordu ama babamın yanında Tory'yi görünce gözleri adeta yerinden fırlayacaktı. Tory'nin artık Lionel'la aynı safta yer aldığı yeni bir haber gibi değildi ama basın yine de bunu yeterince çabuk kavrayamadı.

"Ah, iyi akşamlar Bayan Vega, sizi bu gece görmeyi beklemiyordum," dedi Portia şaşkınlıkla, babam elini Tory'nin omurgasından çekerken.

"Evet, işte buradayım," dedi Tory yumuşak bir sesle, Portia'ya düz bir bakış atmadan önce babama tekrar gülümseyerek. Hazır buradayken birkaç kelime alabilir miyim? diye umutla sordu Portia, önce babama sonra da Tory'ye bakarak.

Babam kibarca, "Elbette, ama çabuk ol, gitmemiz gerekiyor," dedi ve Portia, onu kaydedebilmek için kayıt cihazı elinde, Tory'nin basamaklarını aceleyle çıkarak başını salladı.

"Son zamanlarda kız kardeşinle konuştun mu? The Daily Solaria ile oldukça kapsamlı bir kampanya yürütüyor ve sizin hâlâ tahtı birlikte ele geçirmeyi planladığınız konusunda ısrar ediyor. Yorum yapmak ister misin?" Portia umutla sordu ve ben de ona bağırıp gerçeği, babamın bir canavar olduğunu, Tory'yi kontrol etmek için gölgeleri kullandığını, her gün kara büyü kullandığını, Perilerle müttefik olduğunu, krallığı ele geçirmeyi ve yoluna çıkan herkesi yok etmeyi planladı. Ama öylece durdum, yüz hatlarım eğitildi, kalbim ritimden atıyordu.

"Ah, artık taht için yarışmıyorum," dedi Tory kısaca ve kalbim göğsümde buruştu. Elini babamın kolunda aşağı yukarı gezdirmek için uzandı. "Artık gerçek yerimi buldum."

Portia öfkeyle gözlerini kırpıştırdı ve annem sakin ifadesini dikkatle yerinde tuttu ama gözlerinin arkasında karanlık bir korku vardı.

"Yıldızların hakkı için, yani Solaria tahtı üzerindeki hak iddiandan resmen vazgeçiyorsun, öyle mi?" diye sordu Portia, bu konuyu ilk öğrenen kişi olduğu için gözlerinde dolar işaretleri parlayarak.*Asla. Bunu yapma Tory.*

"Kesinlikle," dedi Tory garip bir şekilde boş bir gülümsemeyle.

"Bu gecelik bu kadar, korkarım geç kalmak istemiyoruz," diye araya girdi babam, Portia sorularla dolup taşıyor gibi görünüyordu. "Jenkins seni dışarı çıkaracak. İyi akşamlar Portia."

Tory'yi onun yanından geçirdi, annem de endişeli bir bakış paylaşarak onu takip etmek için acele etti. Elimi tuttu, bırakmadan önce hızla sıktı ve söyleyemese bile gizlice onun yanımda olduğunu bildiğim için kalbim biraz şişti. Bu gece onu yanıma alıp babamdan sonsuza kadar uzak tutmayı diledim.

Kapıcı yolun sonunda çantamla beni bekliyordu ve birlikte kapılardan çıkıp koğuşlardan geçerken babam havaya yıldız tozu fırlattı ve dünya bir yıldız pusunda döndü.

Ayaklarım yere bastı ve kendimi Zodiac Academy'nin uçsuz bucaksız kapılarına bakarken buldum; the

Burç dairesi, etrafındaki tüm yıldız işareti sembollerini içerecek şekilde ortasına oyulmuştur. Babam nefesini verirken içimde sinirler ve heyecan savaştı.

“Koğuşları bir gece bile kaldıramadılar mı? Bu okul, onu kimin finanse ettiğini unutuyor," diye mırıldandı.

Annem düz bir ses tonuyla, "En azından Xavier'imiz burada güvende olacak," dedi ama sözlerinin benim için olduğunu biliyordum.

Burada babamdan güvende olurdum. Bu kapılardan içeri girdiğimde, bana kolayca ulaşamadı. Elbette, beni cehenneme çevirebilirdi, ama bu, ne zaman morali bozuk olsa ensemden tutularak yatak odamdan dışarı sürüklenmek kadar kötü değildi. Hayır, burada hayatım boyunca tanıdığımdan daha fazla özgürlüğe sahip olacaktım. Boğazımda bir kişneme hissettim ve hareket etme, gökyüzüne çıkma, yeni evimin etrafında dönme ve etimden parıltının düşmesine izin verme dürtümle savaştım.*Sonra dostum. Ben ve gökyüzü gerçekten samimi olabiliriz.*

Çoğu arabalarla gelen birkaç öğrenci çoktan kapıların yanında toplanmıştı. Ailelerine sarılıyorlar, vedalaşıyorlardı ve biraz acı bir şekilde, yıldızlar Elementlerimi uyandırana kadar babamın hiçbir yere gitmeyeceğini fark ettim.

Derin bir ses, "İyi akşamlar Lionel," diye seslendi ve Tiberius Rigel kolunda karısı ve peşlerinde kızları ile uzun adımlarla bize doğru gelirken döndüm.

Ellis'in koyu renkli ve gür saçları, içinde kardeşi Max'i andıran güçlü yüz hatlarını çerçeveliyordu. Onunla birkaç akşam yemeği partisinden fazlasını geçirmiştim ama ebeveynlerimizin dikkatli gözleri dışında birlikte fazla zaman geçirmemiştik. Danışmanların dört Mirasçıyı birlikte vakit geçirmeleri ve bağ kurmaları için teşvik etmelerinin aksine, ailelerdeki küçük çocuklar arasında benzer bir ilişkiyi teşvik etme zahmetine asla girmemişlerdi. Teknik olarak herhangi birimizin bir gün büyük kardeşlerimize pozisyonları için meydan okuma şansı olsa bile.

Hayır, sistemin adil olması amaçlanmış olmasına ve hepimizin bir gün Meclis Üyesi rolünü üstlenmek için eşit şansa sahip olmamıza rağmen, en büyük kardeşlerin asla görevden alınmayacağı hepimiz için fazlasıyla açıktı. Genç yaşta Uyandırılmışlar ve Zodiac Akademisi'ne gelmeden yıllar önce her türlü beceri ve sihir konusunda ileri düzeyde eğitim almışlardı. Yani güç seviyelerimiz onlarınkiyle eşleşse bile biz yedeklerin gerçek bir tehdit oluşturmasına imkan yoktu ve bunu herkes biliyordu. Darius'un yerini ondan almak için en ufak bir arzum olduğundan değil ama sistemin adaletsizliği beni yine de rahatsız ediyordu.

Ellis bana belli belirsiz gülümsedi ve ben de Max'in pozisyonu için rekabet etmenin zamanına değip değmeyeceğini düşünüp düşünmediğini veya pozisyonunda da yeterince mutlu olup olmadığını merak ederek gülümsedim.

"Tiberius." Lionel ona başını salladı.

Tiberius'un bakışları yanındaki Tory'ye kaydı, daha önce gözlerinde bir endişe ifadesi geziniyordu.

çabucak öğrendi.

Tory ona yine o hülyalı bakışları atarken, babam utanmadan onu kendine çekti. Diğer Konsey Üyelerinin babamın yeni evcil hayvanı hakkında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Darius'un doğum günü partisinde birbirlerine bakışlarından, bunun bir bok gibi tuhaf olduğunu düşünmem gerekiyordu. Bütün krallık da kesinlikle bunu düşündü. Ve Tory'yi tanıyan herkes, yaklaştıkları anda bunu görebilecekti. Ama sorun buydu, babam kimseyi yanına yaklaştırmadı. Ve eğer yaparsa, zorba bir koca gibi onun yanında olacağı çok açıktı.*Ergh.Oraya gitmemeliydim.*

Tiberius'un karısı Linda etrafına bakındı, burnu altında kötü bir koku varmış gibi buruşmuştu. Ellis'i kendine çekti, saçlarını omuzlarının üzerinde düzenledi ve kızı, annesinin sevgisine sakince gülümseyerek onu şımarttı.

Tiberius, "Melinda ve Antonia birazdan birlikte gelecekler," dedi. "Heyecan verici, değil mi?" "Oldukça," dedi Lionel soğukkanlılıkla.

Hava arkamızda parıldadı ve yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülen altın rengi saçları ile Melinda Altair belirdi ve bakırımsı kahverengi buklelerini topuz şeklinde toplamış Antonia Capella onun yanında belirdi. İkisi de güzel elbiseler giymişlerdi ve bir basın röportajından gelseler şaşırmazdım. Melinda'nın arkasında keskin çenesi ve ailesinin geri kalanı kadar delici mavi gözleri olan Caleb'in küçük kardeşi Hadley vardı. Saçları koyu renkti, bal rengiydi ve yanları tıraşlıydı. Eğer o bir Vampir ise, sihri yaptığı anda Tarikatı ortaya çıkacaktı ve tıpkı babamın benim bir Ejderha olmamı beklediği gibi, onların da bunu beklediklerini hayal ettim. Pegasus ya da başka bir şey olduğu ortaya çıkarsa benim maruz kaldığım muamelenin aynısını onun da görüp göremeyeceğini merak ettim.

Antonia'nın ötesinde Seth'in iki küçük kardeşi vardı. İkizler, geçen yıl görünüşlerine göre büyümüştü; Grayson uzun boyluydu, yüz hatları köşeli ve gözleri koyu renkti. Kız kardeşi Athena, onun dalgalı saçlarının arasından koyu mor çizgiler akmasına rağmen, onun dişi ayna görüntüsüydü, oysa Grayson'ınki, başının üstünde sarkık, kahverengi bir dağınıklıktı. Gülüp oynarken birbirlerini gıdıkladılar ve ittiler, Kurtlar gibi görünüyorlardı. Onlara sırıttım ve onlar da sırıtarak bana iki taraflı sarılmak için koşarak geldiler.

Xavier! Bir an önce beni uçursan iyi olur," diye yalvardı Athena ve Grayson, ona bakmam için beni kendine çekmek için yüzümü tuttu.

"Önce ben, ahbap," diye ısrar etti ve ben de onları itip sağ gözü seğiren babama bir bakış atarak güldüm. Ejderhalar kimsenin onlara binmesine izin vermiyordu ama Pegasuslar için böyle bir kanun yoktu. Bir Ejderha gibi reddetmemi mi beklerdi yoksa Tarikatımın farklı kurallara göre yaşamasını kabul mü ederdi? Onun fikrini soracağımdan değil. Hiç şüphe yok ki, isteseydi bunu açıkça ortaya koyardı.

Hadley bize katılmak için yürürken dikkatlice saçını düzeltiyordu ama annesi kulağına bir şeyler fısıldarken Ellis ailesinin yanından ayrılmadı.

"İkinci Elementlerimiz üzerine bahis oynuyoruz, Xavier'i ister misin?" diye sordu Hadley, koyu bir sırıtışla, gözleri Athena'ya kaydı ve bana bakmadan önce üzerine oturan mavi elbisesinden dışarı bakan göğüs dekoltesine takılıp kaldı.

Athena, "Hadley'nin tek bir Elemental olacağına bahse girerim," diye alay etti ve Hadley kaşlarını çattı. "En iyi Elementleri alacağım için beni kıskanıyorsun, Athena. Toprak ve ateş." Pazısına dikkat çekmek için parmaklarını saçlarının arasına soktu ama Athena'nın bakışları yüzünden ayrılmadı.

"Senin aksine ben ağabeyimle aynı ikinci Element'e sahip olmak istemiyorum çünkü ben küçük bir Heir klonu değilim. Hava ve suyum olacak, sonra seni kendi tasarımım olan bir göle sürükleyecek bir kasırga yaratacağım ki kendini beğenmiş kıçını orada boğabileyim."

Grayson topuklarının üzerinde zıplayarak kahkaha attı. "Belki hava ve ateş alıp senin kıçını da ateşe veririm, Hadley."

Grayson kolunu iterken Hadley gözlerini devirdi. "Sen dile, Gray." "Ne elde edeceğini sanıyorsun, Xavier?" Athena parlak bir gülümsemeyle bana döndü.

Omuz silkerek asfaltta kıpırdandım. "Dürüst olmak gerekirse, bırak-" "Saçma," diye gürledi babam, gösterişli partilerinde yaptığı o sahte şekilde yüksek sesle gülerek. Kolunu omuzlarıma atarak beni diğerlerinden uzaklaştırdı ve beni Tory'nin yanına oturttu. "Xavier çifte Elemental olarak bizi gururlandıracak." Omuzlarımı kavrayışı acı verici bir hal aldı, sanki beni iki Element üretmem için uyarıyor, yoksa içim parçalanacaktı. Ama ne yapmamı bekliyordu ki? Onlara sahip olmasaydım, fazladan Elementleri kıçımdan çıkaramazdım. Bu gece bana ne hediye edileceği yıldızlara bağlıydı.

"Ne elde edeceğini sanıyorsun, Ellis?" Grayson, tasmasını yeni salıverilmiş bir köpek gibi ona doğru sıçradı, görünüşe göre kolunu ona dolayıp burnunu saçlarına sokarken soğuk duruşunun farkında değildi.

Homurdanarak onu itti. "Bilmiyorum Grayson."

"Tıpkı Max gibi onun da suyu ve havası olacak," dedi annesi sertçe, Tiberius'u dirseğiyle dürterek, Tiberius hızla söze girdi ve aynı fikirde oldu.

"Evet, evet, büyük olasılıkla," diye onayladı gururla gülümseyerek.

"O zaman Aer House'u mu seçeceksin, çünkü ağabeyin ayak parmaklarına basmandan hoşlanmıyor, değil mi?" Grayson alay etti ve o ona tekrar pençe atmaya çalışırken gözlerini ona çevirdi.

"Nereye istersem giderim," dedi soğuk bir gülümsemeyle ve Grayson bir kahkaha daha attı. Kapılar aniden açıldı ve uzun boylu bir kadın belirdiğinde kalbim göğsümde güçlü bir şekilde atmaya başladı.

koyu renk saçları topuz yapılmış. Bunun Müdür Nova olduğunu bilecek kadar fotoğrafını görmüştüm. Son zamanlarda babama özellikle yardımcı olmuştu. Annem, ben buradayken bana göz kulak olacağına söz veren bir mektup gönderdiğini söylemişti. Demek istediğim, okul yönetim kurulu ne zaman isterse Zodiac'a altın pompaladığını düşünürsek, babamın personeli kontrolünde tutması benim için pek sürpriz olmadı, ama yine de izlenme fikrinden hoşlanmıyordum. Yine de burası büyük bir okuldu ve bana yirmi dört yedi saat göz kulak olmasının hiçbir yolu yoktu. Ve bir Ejder Lordu ensemde nefes almadan günümü geçirebilme fikri önceki durumumdan elli milyon kat daha iyiydi, bu yüzden buna bir zafer diyordum.

Nova'nın yanında dalgalı kuzguni saçlı ve soluk tenli bir kadın vardı; uzun siyah cüppeler giymişti, bir tür ortaçağ cadısına benziyordu. Babama ve diğer Konsey Üyelerine saygıyla baktı ama gözlerindeki bir şey bana burada olduklarından pek de memnun olmadığını söylüyordu. Bakışları Tory'ye takıldı ve ona doğru ani bir adım atarken bir korku ciyaklaması onu terk etti. "Canım, iyi misin?"

"Oldukça iyi," diye tekrarladı Tory ve profesör kendi saçını çekti, babama baktı ve hızla onun ifadesini tekrar düzeltti.

Nova neşeyle, "İyi akşamlar Yüksek Konsey Üyeleri," dedi ve tüm çantalarımızı bizden - ya da her halükarda hamallarımızdan - almaları için bir maiyeti öne çıkardı. “Çocuklarınızı Zodiac Academy'de ağırlamaktan büyük heyecan duyuyoruz.”

Arkamızda bekleyen iki yüz kadar çocuk vardı ama neyse.

Nova, "Profesör Zenith, Uyanışlarını her zamanki gibi yürütecek," diye devam etti. "Ve öğrencilerin geri kalanından önce yıldızların beşine hediye edilmesinin uygun olabileceğini düşündük."

Ah, buna gerçekten gerek yok, dedi Antonia neşeyle ve Melinda başını salladı.

"Bence uygun olur," dedi babam kararlı bir şekilde, Nova ve Zenith'i kontrolü ele alarak önümüzde yürümeye başlamaları için yönlendirerek.

Onları kampüste takip ettik ve Tory yanımda sürüklendi, hiçbir şeye ilgisiz görünüyordu ama ara sıra babama özlemle bakıyordu. Ona yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi dileyerek kaşlarımı çattım, ama bakışlarıyla buluştuğunda, neredeyse orada bile olmadığını görebildim. Babam bu yıl akademiye geri dönmesine izin verecek miydi?

Bütün yaz malikanede onunla tek başına mahsur kalması düşüncesi korkunçtu. Ama ona yaklaşabilecekmişim gibi değildi ve Darius da kesinlikle yaklaşamamıştı. Kahretsin, bu noktada kim ne yapabilir ki?

Yıldızların ışığı altında güzel kampüste yol aldık ve arkamızdaki birinci sınıf öğrencisi kalabalığından gelen mırıltılar gecenin konuşulanı olduğumuzu söylüyordu. Grayson, kendisinin ve Hadley'nin hemen yanındaki dişli diş grubuna çapkın bakışlar atmaya devam etti. Düşününce, bir tane vardı

bir grup kız da beni işaret edip fısıldıyor. Boynumda bir sıcaklık parladı ve kendi ayaklarıma falan takılmadan önce gittiğimiz yola döndüm.

Uzun otlarla dolu geniş bir çayıra ulaştık ve Nova beni, Tory'yi, Konsey Üyelerini ve çocuklarını tarlanın merkezine götürmeden önce birinci sınıf öğrencilerinin geri kalanına ağaçların yanında beklemelerini söyledi.

Bizi orada bekleyen Mirasçıları görünce yüreğim hopladı. Darius, Max, Seth ve Caleb şık takım elbise giymişler, biz yaklaşırken bizi yakından izliyorlardı. Ağabeyim Tory'ye bakarken dudaklarının hareket ettiğini ve Caleb'in elinin Darius'un koluna dolandığını görebiliyordum. Duruşundaki gerginlik göğsümü ağrıttı ve hareketi canını yakıyor gibi görünse de Caleb'a sertçe başını salladı. Açıkça susturucu bir balonun içinde konuşuyorlardı, ama yeterince yaklaştığımız an, onu dağıttılar ve hepsi ailelerini selamlamak için ilerledi.

Darius kulağıma alçak bir sesle konuşarak beni kendine çekti. "Bu senin gecen Xavier. Eğlence BT."

Beni bıraktığında ona gülümsedim ama bakışları tekrar Tory'ye döndüğünde gülümsemem solmaya başladı ve Tory görünmezmiş gibi davrandı. İkisini böyle görmek beni üzdü. Star Crossed olmak yetmedi mi? Şimdi babam bunu onlara da mı yapmak zorundaydı? Doğru değildi. Bazen yıldızlara hiç inancım yoktu. Bu günlerde kaderden gördüğüm tek şey saçmalıkken, onların bizim tarafımızda olduklarını kabul etmek zordu.

"Hadi başlayalım," dedi Zenith neşeyle.

Beşimize bir daire şeklinde durmamızı söylerken ve anne babamızla Tory arkamızda dururken kalbim göğüs kafesime çarptı. Babam artık görünürde yokken konsantre olmak daha kolaydı ve ukala bir pislik gibi sırıtan karşımdaki Hadley'e gülümsedim.

Nova izlemek için uzaklaşırken Zenith aramıza girdi ve Athena ile Grayson ellerimi iki yanımdan tuttu.

"İşte bu kadar, hepiniz el ele tutuşun," dedi Zenith, gözleri değerlendirici bir bakışla üzerimizde gezinirken. Ellis ve Hadley el ele tutuştular, sonra ikizlerin de ellerini tuttular, böylece hepimiz bir çember oluşturmuş olduk.

Zenith, "Bu gece Elementlerinizi Uyandırmak benim için en büyük zevk," dedi. "Şimdi lütfen başınızı gökyüzüne doğru eğin, çünkü yıldızların içinizdeki gücü ortaya çıkarma zamanı geldi."

Başımı geriye attım, boktan bir sırıtış ağzımdaydı çünkü lanet olsun, sonunda sihrimi almak üzereydim. Artık tamamen savunmasız olmazdım. Öğrenip güçlenebilecek ve belki de erkek kardeşime ve arkadaşlarına, kendisine babam diyen bir Ejderha pisliğine karşı yardım edebilecektim.

Yukarıdaki yıldızlar sonsuz derecede parlaktı ve dünyayı gözler önüne seren bir milyon göz gibi parıldıyordu.

onların altında. Güçlerinin havada gümbürdediğini hissedebiliyordum, damarlarıma bir coşku dalgası enjekte ediyordum. Pislik olabilirlerdi ama bu gece benim için en azından bir iyi şey yapacaklardı.

"Virtus aquae invocabo!" Zenith onlara bağırdı.

Hava durgunlaştı ve beklerken nefes almayı bıraktım, etrafıma sessizlik çökerken gerginlik atmosferi sardı. Sonra su damlacıkları yanaklarıma düştü ve su elementimin kabarması uzuvlarıma çarpıp vücudumdan taşan bir göl gibi akarken güldüm.

Ellis güldü ve arkamdan heyecanlı bir alkış sesi geldi. "İşte

benim kızım!" Ellis'in annesi ağladı ve Tiberius neşelendi.

"Harika, ikinizde su elementi var," diye duyurdu Zenith.

"Sanırım beni boğmayacaksın, Athena," Hadley onunla alay etti ve Athena somurttu.

İçimdeki büyü bir girdap gibi dönerken derin bir nefes aldım. Ben bir çift Elemental'dım. Hiç şüphe yok. Yıldız burcum ateşle bağlantılıydı, böylece kardeşimle aynı Elementlere sahip olacaktım. bekleyemedim

“Herkes gökyüzüne odaklansın. Rogo vim aeris!” Zenith göklere seslendi. Grayson ve Athena'nın

saçları benim hissedemediğim bir rüzgarda uçuştu ve heyecanla haykırdılar. Zenith ikizlere

"Harika, hava Elementiniz ikinizde de Uyandı," dedi ve ikisi de ellerimi sıkarken sırıttım. "Invoco virtutem ignis!"

Ayaklarımda bir sıcaklık alevlendi ve etrafımda bir daire şeklinde parçalanan ateşe bakarken sırıttım.

"Kahretsin evet!" Hadley onun da etrafında alev alev yanarken haykırdı. Düzen Ortaya Çıkarken ağzındaki sivri dişleri ve gözlerinden süzülen kana susamış bakışı gördüğümde sırıttım.

Mirasçıların hepsi arkamdan tezahürat yapmaya başladı ve yüzüme kalıcı bir sırıtış yayıldı. Özgürdüm, yakında tüm hayatım boyunca gitmeyi hayal ettiğim akademide gücümü nasıl kullanacağımı öğrenecektim. Bu gün Pegasus olarak ilk uçuşumla rekabet etmeye başlıyordu.

"Harika, Xavier," annemin sesi bana ulaştı.

Elemental ısı vücuduma yayılırken göğsüm şişti, her santimimi ısıttı ve gerçek bir güç duygusu göğsümde güm güm atmaya başladı.

"Kahretsin." Hadley'nin gözleri karardı ve nefesi kesildi, sanki bunun binlerce kez olduğunu görmüş gibi hemen ona kolunu uzatan Zenith'e doğru hamle yaptı. Dişleri onun etine battı ve kana susamışlığını doyurmak için ondan derin derin içti. Sonunda dişlerini serbest bıraktı ve çembere yeniden katılmak için geri adım atarken tatmin edici bir şekilde sırıttı.

Zenith, "Ateş yeteneğine sahipsiniz, Xavier Acrux ve Hadley Altair," dedi ve kimsenin ikinci bir Element almamış olması nedeniyle herkesin gözlerini üzerimde hissettim. Ama dünya sonuncuydu, bu yüzden Hadley kesinlikle ona sahip olacaktı, çünkü o bir Başaktı ve kesinlikle diğerleri de olacaktı. dönüp baktım

Zenith yıldızlara son emrini haykırırken gökyüzü bir kez daha yükseldi. "Rogo vim alanı!"

Aşağıya baktım ve Hadley'nin bacaklarının etrafında büyüyen çimenleri iştahla vücudu boyunca kıvrılırken izledim. Aynı şey ikizlerin de başına geliyordu ve bağırırken heyecanla gülüyorlardı. Aynı şeyi arayarak Ellis'e baktım ama orada hiçbir şey yoktu ve onun da bana gözlerinde tam bir dehşetle baktığını fark etmem bir saniye sürdü. Bir şey elimi gıdıkladı ve bakışlarımı ona çevirdim, çimlerin de vücudumun etrafında kıvrıldığını gördüğümde kalbim tam bir inanamayarak yalpaladı.

"Lanet olsun," diye nefes verdim.

"Üç Elementi var!" Annem nefesini tuttu ve aileme bakmak için başımı çevirdim. Babamın gözleri iri iri açılmıştı, içlerinde lanet hayatımda hiç görmediğim bir gurur ifadesi vardı.

"Oğlumun üç Elementi var!" güldü, ellerini hızlı bir şekilde art arda iki kez çırptı ve yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. O pislikten hâlâ nefret ediyordum ama belki de enayiydim çünkü şimdi bana benim de onu her zaman istediğim gibi bakıyordu ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

Darius başını sallayarak gülümsüyordu ve diğer Mirasçılar şaşkına dönmüş görünüyordu. Bu kadar uzun süre kilitli kaldıktan, saklandıktan ve görmezden gelindikten sonra ilgi odağı olmak çok garip geldi. Ama ben de çok beğendim.

Tiberius gözyaşlarına boğulan karısını teselli etmeye başladı ve Ellis'ten bir öfke sesi çıkarken kalbim onun için acıdı. Sadece bir Elementi vardı ve hepimizin ondan daha fazla güç kazandığını görmek berbattı. Max kahkahasını zar zor gizleyerek homurdandı ve diğer Mirasçılar ona atıldılar, dördü aniden tartışıp tezahürat yaptılar. Ama babamın gözlerindeki bakış dışında herhangi bir şeye odaklanmak zordu. Hayatımda ilk kez beni değerli biri olarak görme şekli. İçim birdenbire yalpaladı ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda bu gerçekle ilgili mutluluğum azaldı.

Bunun için yıldızlara ve devam eden sikişmelerine lanet okudum, çünkü gücümü ne kadar istesem de, tek istediğim babamın bana hiç aldırış etmediği bir hayattı. Ama şimdi beni her zamankinden daha yakından izleyecek, beni takip edecek ve bunun Solaria'daki her gazeteye yayılmasını sağlayacaktı. Ve korkunç, sınırlayıcı bir kesinlikle, asla gerçekten özgür olamayacağımı fark ettim.

BEN inleyerek uyandım, Atlas alarmım hareket etme zamanının geldiğini söylüyordu. Ama ne kadar olursa olsun sabah insanıydım, bugün hiçbir şey beni uyanmak istemeye ikna edemezdi. Sadece üç saat uyuyabilmiştim.

Gecenin yarısında perileri avladığımızdan beri.

Yanımdaki vücudun rahatlatıcı sıcaklığına doğru yuvarlanırken yatağımda bir ağırlık kaydı ve ellerim yumuşak bir kürke dönüştü. Seth'in Kurt şekli çok büyüktü ama yine de bir şekilde tek kişilik yatağıma sığmayı ve bana nefes almam için yeterli alan bırakmayı başardı. Ondan benimle kalmasını istememiştim ama aynı zamanda ondan bütün yaz sarayda bana eşlik etmesini de istememiştim ve çoğu kez de kalırdı. Tüm Mirasçılar vardı.

Odadaki başka bir inilti bana yalnız olmadığımızı söyledi ve ben de beyaz kürkün arasından Max'in pencerenin yanında bir battaniye yuvasında bayıldığı yere bakarak gözlerimi küt küt açıp açtım. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda ona homurdandım.

"Darius ve Caleb gittikten sonra neden odana dönmedin?" Ayağa kalkarken esneyerek sordum.

"Yapacaktım ama sonra bu battaniyeye dokundum ve *Bu yüzden* yumuşak. Neyden yapılmış, lanet olası bulutlar?" Max parmaklarını yukarı ve aşağı kaydırdı. "Her neyse, bu yuvayı bir tür Tiberian Faresi gibi yaptım ve burada kamp kurdum. Yani... bu battaniye artık benim, değil mi?

Keyifle bir nefes verdim. "Tabii, al."

Kürklü kafası şilte ile duvar arasına sıkışmış ve dili dışarı sarkmış halde baş aşağı yatan Seth hâlâ dünya için ölüydü. *Gülünç ahmak.*

Dün gece Su Perisi avından sonra burada kalıp Tory'yi kurtarmanın, Lionel'ı yok etmenin yeni yollarını bulmaya çalışıyorduk ama hepimizin aklında Xavier vardı. Üç tane vardı

çılgın Elementler. Ve Mirasçıların söylediklerine bakılırsa, Lionel bundan son derece memnundu. Ama Xavier için ne kadar mutlu olsam da, Lionel'ı mutlu eden her şey dişlere bir tekme daha vurmaktı.

Tory'nin de onun Uyanışında olduğunu öğrendiğimde kalbim kırılmıştı. Tam kampüste. Ve şimdi yine gitmişti ve ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Su Perisi avına çıkmak, aklımızı her şeyden uzak tutmak için hepimizin ihtiyacı olan şeydi. Sorun şu ki, hiçbir dikkat dağınıklığı uzun sürmedi. Biz ayrılmadan önce Mirasçıların tüm birinci sınıf öğrencilerine bezdirmeyi bitirmesini beklemek yeterince kötüydü; bana Zodiac'taki ilk gecemi hatırlatmış ve Tory'yi şiddetli bir şekilde özlememe neden olmuştu.

Komodinin üzerinde duran Astrum'dan son tarot kartımızı alıp parmaklarımın arasında çevirdim. Sözler *düşmüş avcıyı ara*parıldayan gümüş harflerle bana baktı. Orion'un adı Avcı'nın takımyıldızı olduğu için, Darius onunla kart hakkında konuşmuştu. Bunun Orion'un babasıyla ve ondan hediye edilen günlükle bir ilgisi olabileceğini tahmin etmişlerdi. Duyduğum kadarıyla, Orion şifre çözmede herhangi bir ilerleme kaydetmemişti. Onunla hiçbir zaman doğrudan konuşmadım ama Darius beni gelişmelerden haberdar etti. Ve bunun yeni normal olduğunu tahmin ettim. Sanki o benim için tamamen ayrıymış gibi, kalbime asla sahip olmamış gibi, onu ne olursa olsun sevmeye asla söz vermemiş gibi yaşamak.

Terimin bugün Tory'siz başlaması düşüncesiyle göğsüm ağrıdı. Yaz uzun ve sancılı geçmişti ve tüm bunlara karşı kalbimi katılaştırmanın yollarını bulmalıydım. Orion'un ve ardından Tory'nin kaybı beni neredeyse kırıyordu. Ama sonunda tüm bunlar arasında tutunabileceğim tek şey bir amaçtı. Lionel'ı yok etmek ve nefret dolu kıçını tahta oturtmamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım. Kız kardeşimi de onun kontrolünden çıkarır ve onun gölgelerini de yakıp yok ederdim. Nasıl olduğunu anladığım anda.

Aylardır Darius üzerinde çalışıyordum ama ne yaparsam yapayım kendimi gölgelerden nasıl kurtaracağımı çözemiyor gibiydim. Seth ölüyordu, Clara hepimizi öldürmek üzereydi. O koşulları tekrarlamak zordu ama Darius her şeyi denemeye istekliydi. Henüz işe yaramamıştı. Ama olurdu. Ve bunu ona yapabildiğim anda Tory'ye, Xavier'e ve... Orion'a da yapabilirdim.

Kalbim birkaç yöne çekildi ve çekildi ve bir saniye daha orada kalmaya ve ruhumda gizlenen sefalet içinde boğulmaya niyetim olmadan yataktan fırladım.

Max'e, "Geraldine bu sabah geliyor," dedim ve kaşları kalktı, omuz silkmeden ve elini saçlarından geçirmeden önce heyecanı açıkça görülüyordu, sanki her fırsatta ondan bahsetmemiş gibi soğukkanlı davranıyordu. Son zamanlarda mohawktan kurtulmuştu, saçları baştan aşağı kısaydı ve ona daha olgun bir görünüm veriyordu.

"Bu yüzden?" diye sordu ayağa kalkıp kaslı kollarını başının üzerinde gererek. Lacivert malzeme üzerinde yüzen balık sürüleri olan boxerına kadar soyunmuştu ve ben sırıttım.

"Bunları sevecek," diye dalga geçtim ve banyoya girip kapıyı kapattım.

Pijamalarımı çıkardım, duş alıp koyu mavi saçlarımı yıkadım ve milyonuncu kez kırmızıya mı yoksa yeşile mi boyamalıyım yoksa tamamen soyup tekrar koyulaştırmalı mıyım diye düşündüm. Ama ne zaman yeni bir boya alsam, onu kendime yediremiyordum. Orion'la ilgili değildi.*Orion'u boşver.*Ama yine de beni tutan bir şey vardı. Belki de dünyada en çok sevdiğim iki insan benden koparılmadan önce olduğum kızı bırakmak istemiyordum. Ama belki de o kızın öldüğünü ve gömüldüğünü kabul etmemin zamanı gelmişti, benim bu yeni versiyonum, bir kalede yaşayan ve Lionel'ın asla eline geçmemesini sağlamak için tahta geçmeye can atan bir kalbe sahipti.

Mirasçılar beni dövüşte eğitmeye yardım ediyorlardı ama gerçekten güçlü olmak için Zodiac'ta aldığım eğitimi hiçbir şey yenemezdi. Bazı şeyler zaman aldı. Kız kardeşim için savaşmaya devam edebilmem için burada olmam gerekiyordu.*Seni gölgelerden kurtarmanın bir yolunu bulacağım Tor, sadece bekle.*

"Kahvaltıda görüşürüz, küçük Vega!" Max çıkarken banyo kapısından seslendi.

"Görüşürüz," diye seslendim, sonunda bakışlarımı aynadan ayırarak. Saçımı çok beğendim, neden değiştireyim ki? Yeni ben ona yeni bir anlam verebilirdi. bununla ilgili bir şey olmak zorunda değildi*o*artık değil. Dediği gibi, Solaria'da mavi asil demekti. "*Ve benim için mavi, sen demektir."*

Kafamdan çık.

Kendime bir havlu sardım, kapıyı iterek açtım ve Seth'i daha önce olduğu yerde yatarken bulduğumda küfrettim, ancak şimdi kıçını değiştirmişti, bu yüzden çıplak kıçını yatağıma dikmişti ve ıvır zıvırı herkesin gözü önündeydi.

"Seth!" diye çıkıştım, Max'in uyuduğu yuvadan bir yastık kaptım ve saklamak için aletine vurdum.

Köpek gibi havlayarak doğruldu ve ben geri çekilemeden bileğimi yakaladı. "

*Toplar*diye hırıldadı. "Bu ne cüret?"

"Sikini örtmekten hoşlanmıyorsan belki de bir ara kendi yatağında yatmalısın." Ona tek kaşımı kaldırdım ve o da bana yavru köpek bakışları atarak başını kaldırdı.

"Ama senin bana ihtiyacın var," dedi.

"Sana ihtiyacım yok Seth," güldüm ama bana ciddi bir bakış attı.

"Bugünlerde uykunda konuşuyorsun, biliyor musun? Hepiniz bana yardım edin Sethy, gelip şirin kıçımı sarın. Ah, beni büyüle, Sethy, beni büyüle!'"

"Evet, doğru." Dolabıma ilerledim, üniformamı çıkardım ve parmaklarımı blazer ceketin tepesinde gezdirirken içini çektim. Tory'yi düşündükçe boğazım düğümlendi.*Burada olmalı. Bunu onsuz yapmak istemiyorum.*

Kaybının verdiği acı midemde dönen bir bıçak gibiydi. Artık kendimi hiç tam hissetmedim. O olmadan ben yarı kızdım. Birlikte olmamız gerekiyordu. Her zaman böyleydi ve

her zaman olmalıdır.

"Gördün mü," dedi Seth karanlık bir sesle. “Aklın ne zaman kaysa, ya ona ya da ona. Uykunda gerçekten bahsettiğin kişi bu.”

“hakkında konuşmuyoruz*o*diye mırıldandım.

"Biliyorum ama... bu senin iyi olduğun anlamına

gelmez." "İyiyim," diye homurdandım. "Bitti, geçtim."

"Pfft," diye alay etti ve damarlarımda ateş gezinirken ona döndüm.

"Oooh, alevli gözlere sahip oluyorsun." Kıkırdadı, yataktan kalktı ve boxerını çekmeden önce gelişigüzel bir şekilde yastığı düşürdü. "Bugün gerçekten onu düşünüyor olmalısın."

"Kes şunu," diye hırladım ama haklıydı. Onun yine rüyamda bana sarıldığını, beni öptüğünü, bana ihanet etmediğini görmüştüm. Bilirsin, tüm iyi şeyler. Onu mahvetmek zorunda kalması utanç vericiydi.

Darcy, dedi nazikçe. "Benimle onun hakkında konuşabileceğini biliyorsun, ağzına almana gerek yok." Başımı salladım, Orion'un üzerindeki yara içimde tekrar açılması için yalvarıyordu ama siktir et.

"Senin sırlarından biri karşılığında sana bir sır vermeme ne dersin?" baştan çıkarıcı bir şekilde teklif etti ve ben kaşlarımı çatarak giyinmem için arkasını dönmesini işaret ettim. Öyle yaptı ve ben de bu teklifin göz ardı edilemeyecek kadar ilgi çekici olduğunu anladım.

"Git o zaman, söyle bana," dedim.

"Kendini sonra anlatacağına yemin et," dedi kararlı bir şekilde.

"Güzel," diye kabul ettim. "Şimdi devam et."

"Kimseye söyleyemezsin," dedi homurdanarak ve benim daha da ilgimi çekmeye başladı.

"Yıldızların ve tüm o cazın üzerine yemin ederim."

Alçak bir ses tonuyla, "Bir dakika sonra onların üzerine gerçekten yemin ettirmem gerekebilir," dedi.

"Elbette." Hava büyüsüyle kurutmak için ellerimi nemli saçlarımdan geçirmeden önce iç çamaşırımı giydim.

“Tamam, öyleyse... Bu aşka sahibim. Bu gerçekten gizli bir aşk.”

"Tanrım, yine ay hakkında konuşmaya başlayacaksın, değil mi?" dedim bıkkınlıkla. Yazın kahrolası ayı ziyaret ettiğinden beri bu konuda susmuyordu. Sanki artık bir çeşit ay büyücüsüydü. Demek istediğim, evet, ilk döndüğünde bunu duymak güzeldi, ama dört hafta sonra ve ay hikayelerinin parıltısı bir nevi yıpranmıştı.

Kıkırdadı. "Hayır, ama bu bana aydayken sikimi ay deliğine soktuğum zamanı hatırlattı. Sahibim*gerçekten*ayı siktim.”

"Biliyorum," dedim abartılı bir şekilde, eteğimi çekiştirirken gülerek. "Ve sen sahipsin*gerçekten*bana her detayı anlattı.”

"Doğru evet, neyse, mesele benim Ay'a aşık olmam değil. Bu başka bir aşk.”

"Tamam..." Gömleğimi giyerken bekledim ama o devam etmedi. "Seth?"

"Bu biraz önemli."

"Aşık olduğun her şey çok önemli, geçen gün bir kurabiyeye aşık oldun ve onu sekiz saat falan yemedin."

"Çikolata parçaları penis şeklinde düzenlenmişti!" kendini savundu ve ben homurdandım. "Her neyse, bu öyle değil."

"Neye benziyor?" Diz hizasında birkaç çorap kapıp onları yuvarlamak için yatağın kenarına oturmadan önce blazerimi giyip bastırdım. Seth omzunun üzerinden bana baktı ve giyindiğimi fark edince tamamen arkasını döndü.

"Sanki... arkadaşıma aşık oldum," dedi cilveli bir tavırla ve yemin ederim ki o bir Kurt olsaydı, o zaman kulakları sevimli bir şekilde kafasına doğru düzleşirdi.

"Ah evet?" kaşlarımı çattım.

"Evet... tam olarak Caleb," dedi utanarak ve dudaklarım açıldı. "Olmaz,"

dedim nefes nefese.

"Yol," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Yani, her zaman onun ateşli olduğunu düşünmüşümdür ama son zamanlarda, bilmiyorum..." elini asi uzun saçlarının arasından geçirdi ve ben de ayağa fırlayıp ona sarıldım.

"Bu çok mükemmel. Ona söyledin mi?

"Mükemmel?" alay etti. “Aslında heteroseksüel olduğu için çok kusurlu. Yani belli ki ona söylemedim. Ve ona doğru tek kelime edersen bebeğim, kıçına şaplak atarım.

Güldüm. "Yapmayacağım." Ona serçe parmağımı teklif ettim ve onunkine taktım. "Söz. Ama tüm bu saçmalıklara rağmen ona söylemelisin.

"Hayır." Bana el salladı ama ona anlamlı bir bakış attım.

"Seth Capella, hayat garanti değil ve çoğu gece yaptığımız şeyler yüzünden ona bir şey olursa pişman olacaksın ve ona gerçeği söyleme şansın olmayacak."

"Ölmeyeceğiz," dedi omuz silkerek. “Biz Mirasçılar ve Vahşi Prenses'iz. Darcy ve ahbaplar. Wolfman, Bitey C, Fish Fury, Dragzilla ve Phoen Dream.”

"Tamam, öncelikle, bize bir daha böyle şeyler deme ve ikincisi, biz ölümsüz değiliz Seth. Sadece... bu zamanı hafife alma, tamam mı? yalvardım. "Dünyanın ne zaman ayaklarınızın altından çekilebileceğini asla bilemezsiniz." Kalbim boğazımda düğümlendi ve titrek bir nefes aldım.

Seth öne çıktı ve inleyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "İyi olacağız." "Artık

bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Eskiden her şeyin öyle ya da böyle yoluna gireceğini düşünürdüm, ama şimdi..." İçimde yaşayan boşluğu görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını yere indirdim ama bu aç bir şeydi. Bazen içimdeki her şeyi tüketecek ve beni terk edecekmiş gibi hissettim.

oyuk. Kız kardeşimi kurtarma isteğim ve benim Lionel'a diz çöktürüldüğünü görme arzum olmasaydı, çoktan başaracağından emindim.

Seth çenemi tuttu ve gözlerine bakmak için başımı kaldırdı. Süsenleri derin ve dünyevi kahverengiydi, uzun zamandır hissetmediğim bir umut ve pozitiflikle doluydu. Ona bakmak bugünlerde ruhumun içgüdüsel bir parçasını çekti. Her zaman Seth'le bir bağ hissetmiştim ama bana o zaman neden acımasızca davrandığını hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım. Şimdi, düşmanım bir şekilde derinden değer verdiğim biri olmuştu. Ve aramızda hâlâ bir incinme yankısı olsa da, nefretim artık Solaria'da buna çok daha layık biri için saklanmıştı.

"Bana gerçeği borçlusun bebeğim. Ve bana verene kadar bu odadan çıkmayacaksın. "Seni kıçının üstüne koyabilirim, Capella," diye uyardım ve sırıttı.

"Sadece beni dene." Dişlerini gıcırdattı ve ben de bir nefes vererek elini yüzümden çekti. "Peki senin gerçeğin ne? Profesör Dipshit'ten bunca zaman ayrı kaldıktan sonra gerçekten ne hissediyorsun?"

İstediğim gibi çekip gitmedim. Sonuçta bir söz vermiştim. Bu yüzden bakışlarını tutarak kalınca yutkundum. Gerçek şu ki, muhtemelen hayatımın geri kalanında Lance'i hayal edeceğim. Onu özleyeceğim ve özleyeceğim ama uyandığımda sanki o hiç gelmemiş gibi devam edeceğim. Çünkü bana ihanet ettiğinde istediği buydu. Ve şimdi o gitti, bir daha asla giremeyecek. Kimse giremeyecek. Artık kimseye güvenemiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" Seth sızlandı.

"HAYIR. Bu dünyada güvendiğim tek kişi var ve o şu anda bir canavar tarafından tutuluyor. Ama onu geri alır almaz yakınımda tutacağım ve bu yeterli olacak."

Seth bana uzandı ama gözlerindeki acı dolu ifadeden ya da varlığımın merkezini kazıyan o acıyı hissetme şeklimden nefret ederek elini bir kez daha çektim.

"Yeterli olmayacak," diye soludu hüzünlü bir şekilde ve göğsümdeki onunla aynı fikirde olan ıstırap verici deliği görmezden gelerek çenemi kıvırdım.

"Olacak," diye homurdandım, yanından geçip çantamı kaptım ve kapıyı itmeden önce Atlas'ımı komodinden aldım.

Seth, iç çamaşırlarıyla beni koridora kadar takip etti ve kıyafetlerinin geri kalanını odamda bıraktı. Sarayda yaptığı gibi yine çekmecelerime bir şeyler koymaya kalkarsa yemin ederim ki bir dahaki sefere yastık tokadı yerine sik yumruğu yiyecekti.

Bakışlarım koridorun karşısındaki Diego'nun eski odasına kaydı ve midem kasıldı, kendimi tekrar başka yöne bakmaya zorlamadan önce yakıcı bir keder duygusu içimi kapladı. Eşyalarına ne olduğunu bilmiyordum ama odası boşaltılmıştı ve geride ondan hiçbir iz kalmamıştı. Muhtemelen birinci sınıf öğrencisi dün gece oraya taşınmıştı ve çok geçmeden sanki hiç var olmamış gibi olacaktı.

Fae, Solaria'da her zaman ölüyordu, bu yüzden onun hakkında pek fazla soru sorulmayacaktı. Yaz boyunca Sofia ve Geraldine'e anlatmıştım. Artık her şeyi biliyorlardı. Bunu onlardan saklamanın bir anlamı yoktu ve açıkçası, Lionel yükselişteyken, önlerine çıkabilecek her şeyle yüzleşmeye hazır olmalarını tercih ederdim.

Geraldine çılgına dönmüştü ve onu Yeniden Doğuş Savaşı'nda ölen ilk resmi ASS zayiatı olarak not edeceğini açıklamıştı. Ona bunun ne olduğunu sorduğumda, bunun tarihçiler tarafından her zaman hatırlanacak olan taht mücadelesinin resmi adı olacağını söylemişti. İktidara yükselişimizin hikâyesini daha yeni anlatmaya başladığımızı da söyledi. Bana çılgınca geliyordu ama hoşuma gitse de gitmese de 'gelecek nesiller için' resmi kayıtlar tutuyordu ve Geraldine bir şeye karar verdiğinde onun fikrini değiştirmeye çalışmamam gerektiğini biliyordum.

Vedalaşmak için durduğumuz merdivenlere vardık ama Seth bana sarılmak için eğilirken kulaklarıma bir ıstırap sesi geldi. Kaşlarımı çattım, merdivenden yukarı baktım, orada üniformasıyla Kylie'yi gördüm, dudakları şokla aralanmış ve aramıza bakarken gözleri ihanetle doluydu. Onu mahkemede kürsüye çıkarken, benim ve Orion hakkında acımasız yalanlar söylediğini ve kanıma zehir sızdığını hatırladım.

"Yani artık resmen birliktesiniz?" diye sordu, alt dudağı titriyordu. "Bir şey duydun mu?" Seth düşündü ve ben de omuz silkerek Kylie'den uzaklaştım.

"Hayır, rüzgar olmalı" dedim. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle bebeğim," diye mırladı Kylie ile alay etmek için tasarlanmış bir sesle ve Kylie yukarı çıkarken ondan sakınmayı bırakması için ona yalvardığını duydum.

Atlasım cebimde vızıldadı ve adımın bir haberde geçtiğini gördüm.*Roxanya Vega, Taht Üzerindeki İddiasından Vazgeçiyor.*

Kalbim çalışmayı bıraktı, ciğerlerimin basıncı azaldı. Aer Tower'ın altındaki kapıdan dışarı adımımı attığımda, ben ekrana bakakalmışken birkaç birinci sınıf öğrencisi bana çarptı, çığlık atan bir ses. *HAYIR!* kafamın içinde.

Yazıya tıkladım, pişman olacağımı biliyordum ama bilmem gerekiyordu.*Aman tanrım, ne yaptı?*

Roxanya (Tory) Vega, dün gece The Celestial Times'a verdiği özel bir röportajda Solaria tahtına ilişkin iddiasından vazgeçtiğini ve kendisini Yüce Lord Lionel Acrux ile tamamen uyumlu hale getirdiğini söyledi. Vega prensesi, bu yılın başlarında, ikisi arasındaki bir kan davasının onları farklı yollara sürüklediği ortaya çıktıktan sonra, kız kardeşi Gwendalina'dan (Darcy) açıkça uzaklaştı.

Temmuz ayında Gwendalina'nın Stella Orion'un evini ateşe verdiğine dair söylentilerin ortaya çıkmasının ardından, giderek artan istikrarsızlığı ortaya çıktı. Bu, Stella'nın oğlunun hapishanede bir Vega'dan daha iyi durumda olduğunu belirten röportajına misilleme olarak Lance Orion'un annesine yönelik acımasız bir saldırı mıydı? Belki de asla bilemeyeceğiz. (Orion/Vega skandalı hakkında daha fazla bilgi ve Lance Orion'un karanlık bir Vega planının kurbanı olduğunu iddia eden Honey Highspell'in röportajı için 23. sayfaya bakın).

Sonuç olarak, Roxanya'nın sonraki aylarda Gwendalina'nın kendisine karşı hem "uçucu", "mizaçlı" hem de "saldırgan" olduğunu belirterek kendi etinden ve kanından kopmaktan başka seçeneği yok gibi görünüyor.

Gwendalina ile Zodiac Academy'ye katılan tanıklar, onun bir süredir bağımsız olarak tahta çıkmayı umduğunu ve bu süreçte kendini kız kardeşinden vahşice kopardığını doğruladılar. Roxanya, kendisini Gwendalina'dan uzaklaştırmak için cesurca bir tavır aldı ve şimdi Acrux'larla arkadaşlık ediyor. Bazıları bu hareketi, Vahşi Kral'ın zamanından beri Solaria'yı barışçıl bir şekilde yöneten Meclis Üyelerine karşı hem onurlu hem de saygılı olarak adlandırıyor.

Gwendalina'nın krallığı ele geçirme hayallerini gerçekleştirmesi pek olası değil, ancak göz ardı edilemez. Acımasız babasının şiddetli ayak izlerini takip etmemesi için dua etmeliyiz, eğer bir gün-

Okumayı bıraktım, kanım damarlarımda sıcak ve hızlı pompalanırken Atlas'ımı bir kenara koydum ve boktan bir hırıltı çıkardım. Lionel'in Tory'ye yaptırdığı şeyden öfkeyle The Orb'a doğru yürüdüm. Her şeyi çarpıtıyordu, onun onu istediğini, benim yerime onu seçtiğini sanıyordu. Hastaydı. Bunun için onun kahrolası kafasını koparmak istedim.

Phoenix'im serbest bırakılmak için çaresizce başını kaldırdığında, alev tenimin altında daha da sıcak alevlendi. Caleb yavaşlayarak yanımda dururken, çevremde bir anlık hareket ürpermeme neden oldu ve avuçlarımda alevler canlandı.

"Vay canına, sakin ol tatlım. Sanırım makaleyi gördün?" diye sordu ve ben de alevleri söndürdüm. "Evet," diye hırladım. "O pislik ona bunu yapmaya nasıl cüret eder, buna hakkı yoktu."

Hüzünle kaşlarını çattı. "Düzeltiriz. Onu geri alacağız."

"Bunu aylardır söylüyoruz," dedim, derin derin nefes alıyordum ve etrafımızda hızla susturucu bir baloncuk oluşturuyordum. "Onun üzerindeki gölgeleri yok edebilsem bile, ona nasıl yaklaşacağız?"

Caleb içini çekerek parmaklarını kıvırcık sarı saçlarının arasına soktu. "Darius bizi onun içine sokabilir.

ev."

"Ne olmuş? Ona ulaşamayacağımız bir yerde kilitli. Ve nerede tutulduğunu bilsek bile, bir koğuş açmadan yanına yaklaşabileceğimizden şüpheliyim ya da - ya da -" Dehşetle başımı salladım.

Nasılsa daha önce her şeyin üstesinden gelmiştik. Lionel seçmedikçe ona yaklaşamazdık. Ve bu gerçek dayanılmazdı.

Caleb kolunu benimkine vurdu ve ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Ondan vazgeçmeyeceğiz," diye nefes verdim ve o ciddi bir şekilde başını salladı.

"Asla."

"Belki Gabriel*Görmek*Daha?" dedi Caleb, sesi ağırdı. Gabriel yaz boyunca tüm Mirasçıları ve Geraldine'i saraya davet ettikten sonra bana gelip onlara gerçeği söyleme zamanının geldiğini söylemişti. Dostluklarını Vegas'a kanıtlamışlardı ve biz de sırrımızı onlara emanet etmiştik. O Gabriel benim ve Tory'nin erkek kardeşiydi. Ve o, yüzyılın en büyük Kahininin oğluydu.

"Umarım öyledir," içini çektim ve bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi, ama gözlerinde şüphelerinden de söz eden bir karanlık vardı. Clara ve Periler Lionel'ın hareketlerini gizli tutarken, Gabriel'in Tory'yi kurtarmamıza yardımcı olabilecek somut bir şey görmesi imkansızdı. Özellikle o çok uzaktayken, gölgeler arasında kaybolmuşken. Darius, Clara'nın bunu hissedebildiği için artık Lionel'ı gözetlemek için gölgeleri kullanamayacağımızı söyledi. Çıldırtıcıydı.

The Orb'a doğru yürürken susturma balonumu dağıttım ve Caleb kapıyı açıp önce benim girmeme izin verdi. Yer tıklım tıklımdı ve birinci sınıf öğrencileri gruplar halinde bir araya toplanmış, gözleri iri iri açılmış ve hazırlıksız görünüyorlardı - ben de buraya başladığımda tam olarak böyle göründüğümü hayal etmiştim. Pek çoğu yolumuza baktı, birbirlerini dürttü ve fısıldadı. Bakışlarım, Heirs'ın kırmızı kanepesinin ötesindeki bir masada mahkeme tutan Heirs'ın kardeşlerine takıldı. Yine de Xavier aralarında değildi ve Geraldine'in elinde iki simitle ASS masasına tırmanmasıyla görüşüm kapanmadan önce onu ararken kaşlarımı çattım.

"Hanımım!" Masanın üzerinden uzun adımlarla geçti, bu taraftan aşağı inmesine yardım etmek için Justin Masters'ın kafasını kullanırken her yere uçan simitler gönderdi ve sonra kontrolden çıkmış bir tren gibi bana doğru koştu.

Benimle çarpıp ona sımsıkı sarılırken güldüm, etrafında tereyağı ve taze kahve kokusu vardı.

"Sonra görüşürüz, Darcy." Ben Geraldine'in büyük göğüsleri arasında ezilirken ve o içimdeki havayı sıkarken hırıltılı solurken Caleb biraz kahve almak için fırladı.

"Seni de görmek güzel, Geraldine," diye homurdandım.

Beni geriye itti, bana baktı, sonra gözyaşlarına boğuldu, gözlerini kapattı ve bir feryatla benden uzaklaştı. Ah, atlıkarıncadaki mangolar, o kadar kırıldınız ki, buna dayanamıyorum. Senin

homolog yarınız, eş anlamlı kardeşiniz, eşdeğer ikiziniz – gitti! Böyle bir vahşet hiç görülmedi. Seni burada tek başına, kaderin kapısından girerken görmek, seni onunkine ayrı bir yola yönlendiriyor. Bu bir travesti!”

"Şşt." Sırtına hafifçe vurdum, her taraftan bize bakan bakışları hissettim. "Çözeceğiz." Geraldine inledi,

topuklarının üzerinde dönerek bana tekrar baktı, gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü lekeliydi. "O şeytani, korkak bir Dra*devam et*! Ona ne olursa olsun verirdim. Gözlerini oyar ve onları bir huni kekinde kızartırdım!

Onu, ASS'nin endişeli göründüğü masamıza doğru yönlendirdim. Justin oturduğu yerden kalkıp onu kucakladı ve o da omzunda yüksek sesle hıçkırdı.

"Sorun değil, Grussy," diye cıvıldadı.

Masanın karşısından Sofia ve Tyler'a baktım, ben bir şey söylerken kaşları endişeyle çatılmıştı.*Hey*onlara.

"Lanet mi?" Max ortaya çıktı, Justin'i Geraldine'den uzaklaştırdı ve cezalandırıcı bir tutuşla onun yanaklarını kavradı. "Neden ağlıyorsun?"

"Üzerimden kalk seni pis pisi balığı," diye talep etti, onu iterek ve kendini toparlarken burnunu çekerek. "Şimdi somon havuzuna geri dön ve beni rahat bırak." Onu kovdu ve tekrar koltuğuna oturmadan önce çenesini dik tutarak masanın etrafından dolandı.

Justin, Max'in kıyafetlerinde bir iz bırakmış gibi omuzlarının tozunu silkti, parmaklarını sarı saçlarının arasına soktu ve aptalca karşı karşıya geldiği Varis kadar iri görünmeye çalışırken göğsünü şişirdi. "Grussy'ye ne yapacağını söyleme," dedi kararlı bir şekilde, ellerini kalçalarına koyarak. "Buna katlanmayacağım."

"Ah evet?" diye hırladı Max, ona doğru eğilerek. Peki bu konuda ne yapacaksın? Çenesini kaldırdı, Justin'in birkaç santim boyunu vurguladı ve haklı olarak Justin gözünü bile kırpmadı.

"Belki de babana güçlü bir şekilde yazılmış bir mektup yazarım," dedi Justin kibirle.

"Ah, otur seni yiğit tahta biti!" Geraldine, Justin'e ağladı. "Duygularını takdir ediyorum, ama ben de bu huysuz mürekkepbalığına doğrudan güçlü sözler gönderme konusunda oldukça yetenekliyim."

Justin somurtarak koltuğuna çöktü ama Geraldine elini okşadı ve ifadesi biraz yumuşadı.

Max alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve Mirasçıların kanepesine doğru yürüdü. Odada tekrar bir konuşma patlak verdiğinde yerime oturdum. Pek çok susturucu balon yükseldi ve hepsinin neden bahsettiğini tahmin etmek zor değildi.

"Makaleyi gördün mü?" Sofia'ya sordum ve o üzgün bir şekilde başını salladı, Tyler çok kızgın görünüyordu. Yaz boyunca yirmi kilo kadar kas yapmıştı ve şimdi saçları kirli sarıydı, sarkıktı ve gümüşi parıltılarla parlıyordu.

Tyler, "Annem buna karşı koymak için The Daily Solaria'da bir şeyler yayınlayacak," diye söz verdi. "Başka bir röportaj yapabiliriz."

Bir simit alırken başımı salladım. Lionel'ın Tory'ye verdiği zararı telafi etmek için elimden geldiğince çok röportaj veriyordum ama gerçek şu ki, tüm işaretler onun gerçek versiyonunu gösteriyordu. Kara büyü kullandığını ve gölgeleri barındırdığını ifşa edebilseydik belki çabalarıma değerdi ama bunu yapmak muhtemelen Darius, Tory ve Orion'u da onlarla birlikte aşağı çekmek anlamına gelebilir ki bunu asla riske atamazdım.

İçimi çekerken simitten bir parçayı ağzıma tıktım. Ağustos'ta yemek yememek için şifa büyüsü kullandığımı anladıktan sonra, Darius'tan günde üç öğün yemek yemem için kesin emirler almıştım. Bu günlerde yemeklerin tadı hiçbir şey vermiyordu ama kendimi bundan mahrum etmenin de bir anlamı olmadığını biliyordum. Düşmanlarımın peşinden gitmek için Perilerle savaşmaya devam edecek kadar güçlü olmam gerekiyordu.

Orion hapse girdiğinde verdiğim kiloları geri almıştım ama artık zamanımın yarısının ya dövüş eğitimi ya da antrenman için harcandığını düşünürsek, karın kaslarım ve kaslarım tamamen tanımlanmıştı.*içinde*savaş.

İçimde yaşayan gerginliğin bir kısmını hafifletmek için Lionel'ın Nymph ordusunun üyelerini yok etmek gibisi yoktu. Bugünlerde onları öldürmenin bana bu kadar kolay gelmesi biraz ürkütücüydü. Diego'nun ölümünden sonra hepsinin ruhsuz canavarlar olmadığını anladım. Ama karşılaştıklarımız tamamen Lionel takımıydı. Ve onları Phoenix alevlerimde yakmaktan ya da Mirasçıların onlara hediye ettiğim silahlarla onları yok etmelerini izlemekten suçluluk duymuyordum. Dragon ve Phoenix ateşini birleştirmek, çok güzel bir şenlik ateşine de neden oldu.

Haberlerde Peri Avcıları hakkında anlatılan hikayeler vardı. FIB onlar, yani bizim hakkımızda bilgi arıyordu. Bazıları dünyayı kurtarmak için dışarı çıkan kanunsuzlar hakkında heyecanla fısıldadı, diğerleri onların FIB'in gizli bir bölümü olduklarını iddia etti ve diğerleri bizim bir gün Nymph sondasının sonunda ölecek olan bir avuç aptal olduğumuzu iddia etti. sadece sihrimizi çaldıklarında Perileri daha güçlü hale getirirdi. Yaptığımız şey bok gibi yasa dışıydı. Ama umursamadım. Hiçbirimiz yapmadık. Çok geç olmadan Lionel'a gerçekten önemli olan bir vuruş yapmak için elimizden geldiğince çoğunu öldürmek zorunda kaldık. FIB, Nymph'lere saldırdıkları zaman karşılık vermek için yeterince çaba göstermiyordu ve hepimiz onlara gizlice yardım ederken Lionel ve Stella tarafından yanlış bilgiler verildiğinden şüpheleniyorduk.*Lanet olası Lionel.*

Bu yüzden onlara karşı ciddi bir şekilde mücadele etmek için işimizi üstlendik ve bulabildiğimiz küçük grupları ortadan kaldırdık. Yaz boyunca peşlerinden gitmediğimiz neredeyse bir gece bile geçmemişti ama şimdi okula geri dönmüştük, bunun bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Çalışmalarıma odaklanmam, sihrimi ilerletmem gerekiyordu. Çok önemliydi.

Tyler aniden gerildi ve saldırgan, at benzeri bir homurtu çıkardı ve ben ona şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"İyi misin Ty?" diye sordum ve kolunu kaldırıp Sofia'nın omuzlarına attı ve onu kendine çekti.

"*Hey*Sofia simidi elinden kaybedip tabağına geri sıçradığında tersledi ama Tyler ona bakmadı.

Bakışlarını kapıya kadar takip ettim. Xavier Acrux az önce içeri girmişti, siyah saçları dağınıktı ve ifadesi haddini aştığını söylüyordu. Bir grup kız yakınlardaki koltuklarından atladılar, etrafına toplandılar ve imza istediler ve gözleri büyüdü, sonra o başını salladı ve burnunun dibine soktukları her şeyi imzalamaya başladı.

"Üç Elementi var, duydun mu?" dedi Angelica, elinde bir fincan kahveyle Geraldine'in yanına çökerken.

"Evet ve Ignis Evi'ni seçti," dedi Sofia, yanakları pembeleşerek.

"O içeride*senin*ev?" Tyler karşı çıktı ve Tyler omuz silkti, bu onun tekrar öfkeyle homurdanmasına neden oldu.

"Şey, Tyler, burundan çekme olayı ne oluyor?" diye sordum, ağzıma başka bir simit atmadan önce.

Gözlerini Xavier'den ayırdı ve somurtarak bana baktı. "Dün Davros ve Brutus'u yere serdim. Kampüse erken geldiler ve Pegasus formunda kıçlarını dövdüm. Artık resmi olarak sürümüzün Dom'uyum." Çenesini kaldırıp Sofia'yı daha sıkı tuttu.

"Bu da artık onun olduğum anlamına geliyor," diye açıkladı, ona o kadar da umursamadığını belirten gururlu bir gülümsemeyle baktı, ama sonra gözleri odanın diğer ucundan Xavier'e kaydı ve başka bir şeylerin olduğundan şüphelendim. burada. "Ama Xavier Acrux... ciddi bir Dom malzemesi."

"Bana meydan okuyacak, bunu biliyorum. Ve daha yeni Dom oldum. Bir günüm var ve şimdi mini-Acrux onu benden almaya çalışacak." Tyler ayağını masanın altına vurdu ve ben de gülmemek için dudağımı ısırdım. Yemin ederim, tüm Tarikatların adetlerine asla alışamayacaktım.

Tam Xavier fan kulübünden kurtulup gözleri benimkilerle buluştuğunda omzumun üzerinden geriye baktım. El salladım ve bize doğru gelmeye başladığında ifadesi parladı.

"Aman yıldızlarım, Sofia'ya bakıyor," diye ciyakladı Angelica.

Geraldine, Xavier'den Sofia'ya, sonra Tyler'a bakarken nefesini tutarak, "Sessiz Angelica, onların muhteşem türünün adetlerine karışmamalıyız," diye herkesin duyabileceği bir şekilde fısıldadı.

Xavier masamıza ulaştı ve kimse çok garip bir şey söylemedi, ben de ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Elementlerin için tebrikler, Xavier. Şimdiye kadar nasıl gidiyor?

"Çok tatlı," dedi, gözleri Sofia'dan Tyler'a ve havadaki gerilime kaydı.

neredeyse kulaklarımı patlatacaktı.

"Hey Sofia," dedi, beceriksizce gülümseyip Tyler'a başını salladı. "Hey dostum, ben Xavier." "Tyler," diye yanıtladı onu değerlendirerek. "Sürü arıyorsun herhalde?"

"Evet sanırım." Xavier başının arkasını kaşıyarak omuz silkti. "Her neyse, um... görüşürüz mü?" Yine doğrudan Sofia'ya bakıyordu ve o kıpkırmızı olurken gülümsemeden edemedim.

"Evet, yakında görüşürüz," diye söz verdi.

"Harika." Bana başını salladı ve diğer Mirasçıların kardeşlerine katılmak için uzaklaştı.

Max ve Caleb onlarla konuşurken kanepelerinin arka tarafında oturuyorlardı ve birdenbire Mildred ve Marguerite gibi önemli HORES'lerin bulunmadığını fark ettim. Aslında çok güzeldi.

"Onu falan tanıyor musun?" Tyler, Sofia'ya kaşlarını çatarak sordu ve Sofia, ikisi gergin bir tartışmaya başlamadan önce bir susturma balonu yaptı.

Yüksek sesle boğazını temizleyen, elini sallayan ve onları da çevreleyen bir su sisi oluşturan ve görüş alanlarını kapatan Geraldine'le aynı bakışı paylaştım. Hemen göze çarpmayan.

Bakışlarım Diego'nun eskiden oturduğu yere kaydı, şimdi onun yerini yeni bir ASS üyesi doldurmuştu. Kalbim boğazıma geldi ve onun ölümü üzerine sessizce yıldızlara lanet okudum. Almamı söylediği şapkası bende yoktu; neredeyse kesinlikle Stella Orion'un evindeki ormanda bir yerdeydi, ama Nymph'ler onu korurken oraya girmek neredeyse imkansız olacaktı. Ve ona nasıl ulaşacağımızı çözemezsek, onda yatan sırlar ne olursa olsun kaybolmuştu.

Yaz boyunca Tory dışında herhangi bir şeye ve Orion'un bir hapishane hücresinde nasıl çürüdüğüne odaklanmak zor olmuştu. Sanki yıldızlar tüm kaderimizi bir çırpıda mahvetmiş gibiydi ve parçalanmış parçaların düşüşünü izlerken gülüyorlardı. Şimdi Mirasçılar ve benim yapabileceğimiz tek şey parçaları toplamaya çalışmak ve kırılanları düzeltmenin bir yolunu bulmaktı. Ama bazen bu aşılmaz bir görev gibi görünüyordu. Ve bir ton kurşun gibi kalbime ağırlık yaptı.

Her zaman olduğu gibi, aklım başka yöne saptığında, içimde yaşayan çaresizlik çukuruna doğru dönmeye başladım. Bu yüzden kendimi ondan bir kez daha kestim ve acıyı uzaklaştırmaya zorladım. Tüm bu boktan fırtınanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da gözyaşlarının kimseyi kurtarmadığı ve pişmanlıklar üzerinde durmanın kendi ellerimi kesmek kadar faydalı olduğuydu. Bunu tam olarak anlayan tek kişi Darius'tu ve birlikte ilerlemenin bir yolunu bulmuştuk çünkü pes etmek bir seçenek değildi ve dertlerimizi tekrar tekrar konuşmak bizi yıkmaktan başka bir işe yaramadı. Bana bahşedilen küçük bir merhamet, onunla asla sahip olmayı beklemediğim bir bağ bulmuş olmamdı. Ve güven, ailem dışında herhangi biri için bir daha hissedebileceğimden şüphe ettiğim bir şey olsa da, Darius Acrux şaşırtıcı bir şekilde yaklaştı. Ve bazen diğer Mirasçılar da öyle yapardı.

Geraldine aniden ağzının yarısına gelen bir simidi düşürdü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Boğulmuş bir tavus kuşu gibi bir ses çıkardı ve ardından koltuğundan fırladı. Elinden bir simit daha fırladı

Elini alnına götürüp Justin'in yüzüne tokat attı, krem peynir elinin yapışmasına neden oldu. "Kar fırtınasında greyfurt olamaz!"

Döndüm, bakışlarım kapıdan içeri giren kıza takıldı, kalbim küt küt atmaya başladı, nefesim kesildi, kulaklarımda bir çınlama oldu. Yüzü solgundu ve onunla ilgili her şey son derece karanlık görünüyordu, ama oydu. Tory buradaydı.

Kalbim kafatasımın içinde gümbür gümbür atarken, oturduğum yerden fırlayıp ona doğru koştum. Düşünemiyor ya da nefes alamıyordum, onunla çarpıştığımda, o orada öylece dururken onu sımsıkı kucaklayarak bana doğru ezerken hiçbir mantıklı düşünce kafama girmedi.

Mildred ve Marguerite'in daha fazla HORES arasında onu takip ettiğini yarı yarıya fark ettim ve onu onlardan uzaklaştırırken yüzümü buruşturdum.

Ona bakmak için arkama yaslandım, gerçekten kollarımda olduğu gerçeğini özümseyerek bir soru oluşturmaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Kapı arkasından tekrar açıldı ve Darius belirdi, olduğu yerde kalakaldı, dudakları aralandı ve aniden üzerimize çullandı, Tory'yi kollarımdan çekip aldı ve kendisiyle yüzleşmesi için döndürdü.

"Geri döndün," diye homurdandı.

"Nasıl kaçtın?" Dışarı çıkmayı başardım ve tekrar yaklaşabilmek için Darius'un ellerinden birini ondan ittim. The Orb'un tamamen sessiz olduğunu fark ettim ve soluma baktığımda Max, Caleb ve Geraldine'in üzerimize geldiğini ve The Orb'daki diğer öğrencilerin dikkatle izlediğini anladım.

"Hadi, özel bir yere gidelim." Darius, Tory'nin kolunu çekiştirdi ama Tory, Tory'nin tiksinti dolu bir ifadeyle karıştırdığı yenini düzelterek elini çekip kurtardı.

"Hayır, teşekkürler," dedi, yanımızdan geçip bizi orada bırakarak.

Peşinden koştum, tekrar benimle yüzleşmesi için onu kendime çektim, yürümeye devam etmeye çalıştığında ona tutundum. "Tory, benim, Darcy. Bana bak," diye talep ettim, çaresizlik içimi tırmalıyordu.

Bir mırıldanma koptu ama umursamadım, kalbim göğüs kafesimden çıkmaya çalışıyordu. Bunu hiç beklemiyordum. Lionel neden geri dönmesine izin versin ki?

Tory'nin soğuk bakışları yüzüme kaydı, ifadesi sıkkındı. "Özür dilerim, seni tanıyor muyum?" Marguerite bir kahkaha attı ve Mildred arkamda bir yerde kıs kıs güldü ve tüylerimi tehlikeli bir şekilde kaldırdı.

"Tory" Homurdandım, onu sarstım, Phoenix alevlerimi tenimin altına çektim, kız kardeşimi tutsak tutan gölgeleri yakmak için onları ona doğru itmeye çalıştım. "Kıpırdama." Alevler etimin en ucuna kadar ulaştı ve içimdeki derin, yanan bir yaratık, içinde yaşayan Anka Kuşu'nu çağırdı ama karşılığında hiçbir yanıt gelmedi. Bunun ne anlama geldiğini anlayarak nefesimi tuttum, onu sıkılaştırmam.

"Bırak beni." Tory kolunu çekti, gözlerindeki karanlık girdap içimi bir kararlılıkla kasıp kavurdu.*seni özgür bırakacağım*

Tekrar ona uzandım ve Tory sanki benimle dövüşecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Ama umursamadım. Onu kurtarmak için bu dünyadaki her güçle savaşırdım.

Darcy, Caleb yanıma gelip beni geri çekti. "Burada değil."

Tory burnunu kırıştırarak aramızda baktı, sonra uzaklaştı ve bir masaya doğru yöneldi. HORES, yanına çöken Mildred, bana karanlık bir şekilde sırıtıyor. Xavier oturduğu yerden kalkmış, yüz hatlarına işlenmiş dehşet dolu bir şaşkınlıkla Tory'den Darius'a bakıyordu.

Hayır, diye hırladım Caleb kolumu daha sıkı kavrarken.

Darius, Tory'nin ardından yanımdan geçti ama Max onu durdurarak geri itti.

"Olumsuz. İşte, diye tısladı Caleb ve bakışlarıyla karşılaştım, kalbim ortadan ikiye ayrıldı. Ama zihnimi bulandıran duygu sisinin arasından onun haklı olduğunu görebiliyordum.

Başımı salladım, omurgamı dikleştirdim ve kız kardeşimi o şekilde gördüğüm için öfkeyle titrememeye çalıştım. Max, Darius'un kulağına konuştu ve sonunda hayal kırıklığıyla homurdanarak pes etti, geri döndü ve ikisi kapıya yöneldi.

Biz onu takip ederken Caleb yanıma geldi ve Geraldine gözyaşları yanaklarından süzülerek peşimizden koşturdu.

"Ah, Kraliçem, ne yapacağız?" bana yalvardı.

Bir cevabım yoktu ama kesinlikle bir cevap bulacaktım. "Henüz bilmiyorum ama çözeceğiz."

Birkaç kez başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı serbestçe akmaya devam ediyordu.

Dışarıda Seth'e rastladık ve Caleb neler olduğunu açıklarken gökyüzüne doğru uludu. Sonra hepimiz sıkı bir grup halinde kampüste King's Hollow'a doğru ilerlemeye başladık. Mirasçılar dün gece saklandıkları yerdeki koruma büyülerinin miktarını on katına çıkararak burayı diğer öğrencilerden ve öğretmenlerden uzak bir sığınak haline getirmişlerdi.

Oraya erişim sağlayan devasa ağaca vardığımızda, gizli merdivenin içine yöneldik ve Geraldine sessizce Lionel Acrux'u mangalda pişirmek ve onu bir sürü aç köpeğe yemek vermek hakkında mırıldandı.

Tory'nin beni geri çevirmesiyle çılgına dönmekle burada olduğu için rahatlamak arasında gidip gelirken kalbim Tarikatımın alevleriyle parladı. Çünkü artık ona yaklaşmak için gerçek bir şansımız vardı. Aylardır umduğumuz da buydu.

Ağaç evin kalbindeki büyük salona yöneldik ve Darius'a baktığımda kendi acımın onun gözlerine yansıdığını gördüm.

"Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var," dedim ve herkes umutla bana döndü. Darius, bütün yaz boyunca hayalini kurduğu her şeyin cevabı benmişim gibi bana doğru bir adım attı.

"Düzen bastırılıyor. Phoenix'ini hissedemedim, öyle olmalı" dedim.

kesin olarak, doğru olmasına ihtiyaç duymak. Çünkü bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu biliyordum.

"Kutsal fahişeler," diye nefesi kesildi Geraldine ve Seth yeniden uludu.

"Kahretsin, Lionel ona Emir Bastırıcı iğneler yapıyor olmalı. Birkaç gün dayanabilirler," dedi Max ve diğerleri başlarını salladılar.

"Ama bir panzehir var, değil mi?" Endişeyle sordum. Gabriel, Aurora Akademisi'ne katıldığı sıralarda yazdığı bir dizi hikayede bana bundan bahsetmişti.

"Evet," diye onayladı Darius, gözleri umutla parlayarak ve ben de bunu içimde yaşayan karanlık boşluğu aydınlatarak hissettim.

"Hm, bundan birazını nereden bulabiliriz? Tam olarak satın alabileceğimiz bir şey değil, dedi Seth düşünceli bir şekilde.

"Bunu bizim için kimin alacağını tam olarak biliyorum," dedim kendinden emin bir şekilde. "DSÖ?" Darius kaşlarını çatarak sordu.

Sonunda Tory'yi gerçekten kurtarabilecek bir şeye sahip olduğumuzu hissederek gülümsedim. "Erkek kardeşim."

BENAynı anda hem tanıdık hem de garip gelen yumuşak bir yatakta erkenden uyandı. göğsümde bir ağrı vardı ve gölgeler tenimin altında kıvrılıp kıvranırken aklımdan çıkmayan bir rüyanın anısı.

Rüyayı hatırlamaya çalışırken onları bir kenara itmek için mücadele ettim. Yağmurda bir uçurumun kenarında duruyordum ve yanımda başka biri vardı. Kalbimin şimdi koruduğu yavaş ve düzenli ritimden çok daha hızlı atmasını sağlayan biri. Tanımlayamadığım bir dokunuşun, hak ettiğimden çok daha tatlı bir şeyin tadıyla dudaklarım karıncalandı...

Gölgeler cildimin altında sabırsızca kıvranıyordu ve kaşınırken sol ön kolumdaki Aries markasını baş parmağımla ovuşturdum.

Doğruldum ve Atlas'ımı yanımdaki komodinden almak için döndüm, parmaklarım Lionel'in numarasını aradı, çünkü onu görme dürtüm neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar içimde büyüdü. Ondan sadece iki gecedir ayrıydım ama ona dönmekten başka bir şey düşünemiyordum. Onu tekrar görmeden önce haftanın geri kalanını nasıl atlatacaktım?

Düğmeye bastım ve çalmaya başladığında Atlas'ı kulağıma tuttum, geçen her anla birlikte kaslarım geriliyor ve nefesimi tutup cevap vermesini beklerken içimde ona daha yakın olma ihtiyacı büyüyordu.

"Ne oldu, Roxanya?" Lionel homurdandı, sesi uykudan pürüzlüydü, sanki onu uyandırmışım gibi ve bakışlarım pencerenin ötesinde yükselen güneşin loş ışığına takılınca, uyandırmış olmam gerektiğini anladım.

"Seni özledim," diye nefes aldım, sözcükler dilimde kendiliğinden oluşmuş gibi göründü ve içimdeki gölgelerin gücü uzuvlarımdan geçip zevk yerine sırtımdan aşağıya inmesine neden olmadan önce midem bir an rahatsızca kıvrıldı. .

"Kim o, baba?" Lionel sinirli bir şekilde homurdanırken Clara'nın sesi arka planda geldi.

"Diğer aşkım," diye açıkladı düz bir ses tonuyla, gergin bir şekilde dudağımı ısırmama neden olan hüsranla iç çekti. "Açlıklarla baş etmeyi öğrenmen gerekecek, Roxanya. Benim için her can çekiştiğinde seni şımartacak vaktim yok."

*"BEN*Canın yanıyor baba," diye inledi Clara. "Seni memnun etmek için can atıyorum."

Clara'nın yatakta hareket eden sesi bir an için hoparlörü doldururken, "Ben de öyle," dedim biraz huysuzca.

"Güzel. O halde bu gece gel ve beni gör," dedi ve Clara tüylerimi diken diken eden boğuk bir tonda övgüler mırıldanmaya başlayınca umutlarımı biraz olsun kaldırdı. "Yanımda katılmanı istediğim bir toplantım var. Sonra basınla konuşmamız gerekecek."

"Tamam," diye hemen onayladım.

Clara, "Baba, bırak seni dondurma gibi yalayayım," diye yalvardı ve ben de onu görmezden gelmeye çalışırken dişlerimi gıcırdattım.

"Doğrudan derslerden gel. Sana detayları göndereceğim," dedi Lionel, uzuvlarımdaki gerginliğin bir kısmını gevşeterek.

"Yapacağım," diye söz verdim.

Clara arka planda yüksek sesle inlemeye başladı ve dudağım öfkeyle kıvrılırken başparmağım aramayı bitirmek için ekrana indi. Atlas'ımı, halının üzerine düşmeden önce duvara çarptığı odanın diğer ucuna fırlattım ve tenimden gölgeler beni kucaklamak için döküldü.

Karanlık içimde kıvranırken öfke patlamam bir zevk iniltisine dönüştü. Okşayışı zihnimi rahatlattı ve beni bu kadar sinirlendiren her şeyi sakinleştirdi. Ama o da açtı. Gölgeler bana zevk vermeyi severdi ama onları acı içinde beslediğim sürece. Omurgamdan aşağı bir karanlık ürpertisi hızla inerken, parmaklarım tam da bunu yapma arzusuyla esnetildi.

Gölgelerin etimin her santimini kaplayana kadar içimde yükselmesine izin verdim ve dolabımda asılı duran üniformayı mekanik bir şekilde çekerken gölgelerin arkasını bile zar zor görebildim. Uzun, siyah saçlarımı tararken ve yüzüme makyaj yaparken, ellerim hafızama yerleşmiş kalıpları takip etti ve ben gerçekten fazla dikkat etmedim. Çok geçmeden, gölgelerin can attığı şeyin peşine düşmeye hazırdım.

Kapının yanında durdum, gölgeler vücudumu okşarken, Clara'nın bana öğrettiği şekilde irademi onlara zorlamadan ve onları kontrolüm altına almadan önce, alçak sesle inledim.

İsteksizce geri çekildiler ve orada olduklarına dair tek görsel ipucu irislerimi çevreleyen siyah halkada gizlenene kadar cildimin altına geri kayarken aynada izledim.

Önemli bir şeyin yankısı hafızamı çekiştirirken, bakışlarım uzun bir süre o halkaya kilitlendi. Kar öpücüğünü neredeyse kollarımda hissettiğimde, dudaklarımda gözyaşı tadı aldığımda, doğrudan kalbime saplanan bir acı hissettiğimde ürperdim. Ama neredeyse hatırladığım anda keskin bir nefes çekerken, gölgeler

göğsümde çırpındı ve onu benim için sakinleştirdi.

Kızıla boyanmış dudaklarıma bir gülümseme dokundu ve dışarı çıkarken kapımı çekip açtım.

Ignis Evi'nin koridorları erken saat nedeniyle sessizdi ve çıkışa giden bir sonraki merdiven grubuna inmeden önce merdivenlerden aşağı boş ortak salona inen ince topuklu ayakkabılarımda sessiz adımlarla yürüdüm.

Kapıyı ittim ve serin sabaha adım attım, gölgeler tenimi yalayıp dikkatimi soğuktan uzaklaştırmadan önce neredeyse beni ısıtması için ateş büyümü çağıracaktım.

Birkaç adım attım ama keskin bir farkındalık hissi dikkatimi arkamdaki başka gölgelere çekti ve tehdidi kontrol altına almak için kara büyüye kendi elimi uzatırken yumruğumu sıktım.

Gölgelerin kaynağından rahatsızlık veren bir homurtu geldi ama gölgelerin sahibi onları kendi kontrolleri altına almak için hiçbir girişimde bulunmadı ve ben de ona bakmak için yavaşça döndüm.

Bakışlarım orada bir çift gri eşofman ve beyaz bir atletle duran Darius'a takılınca irkildim. Kaslı, dövmeli kolları gerginlikle gerildi ve gözleri üzerimde gezinirken bakışları kısıldı.

"Roxy," diye mırıldandı ve o ismi ağzından duyunca acının ve korkunun yankısı tüm bedenimi kaplarken, kayıtsız kalmaya çalıştım.

Ama bu, tam olarak kavrayamadığım anıların belirsiz acısı değildi. Etime çarpan ve beni içten dışa yakan elektriğin şapırtısıydı. Dudaklarımda yanmış et tadı ve havayı dolduran çığlıklarımın sesiydi. Bundan o sorumluydu. Ve onun yanında kalma fikri bile bunun tekrar olmasından korkmama neden oldu. Ama bunu ona gösteremezdim. Kralım bu konuda çok netti.

"Neden burada duruyorsun?" diye sordum ona, havadaki yanık et kokusunu hatırladığımda ve kaçma arzumla savaşmak zorunda kaldığımda kendimi bir adım daha yaklaşmaya zorlayarak. "Cidden bana gizlice yaklaşabileceğini düşünmedin, değil mi?"

"Seni bekliyordum," diye yanıtladı, sanki bunu beklemem gerektiğini düşünürmüş gibi kaşlarını çattı.

Neden bu kadar erken burada olmamı beklediğini anlamaya çalışırken, gölgesini biraz serbest bıraktım. Ama anlamaya çalıştıkça, beni bir yüzme havuzunun yüzeyinin altına ittiğine ve kabuslarımı canlandırdığına dair farklı bir hatıra canlandı içimde. Ve içimdeki karanlık, ona bunu ödetmek için sızlıyordu.

"Neden?" Gölgeler kulaklarıma karanlık düşünceler fısıldarken, yaptığı şeyler ve sorumlu olduğu onca acı için beni intikam almaya teşvik ederken çenem kasıldı. Onu incitmek için onları kullanarak onları daha sıkı kavradım.

Dudaklarından bir küfür döküldüğünde dudaklarım kıvrıldı ve gölgelerin pençelerini ona saplayıp acısıyla beslenmesini, içimi tamamen bağımlılık yapan bir öfori duygusuyla doldurmasını izledim.

Darius çenesini sıktı ve o gölgelerinin kontrolünü geri alırken ben de onun gölgeleri üzerinde keskin bir çekiş hissettim. Bana saldırmasını ve onunla savaşmaya hazırlanmak için kendi karanlığımı daha da çekmesini bekliyordum ama bunun yerine kişisel alanıma girdi ve yanağımı sert avucunun içine aldı.

"Çünkü senden vazgeçmeyeceğim Roxy. Ne yapmam gerektiği veya seni gölgelerden kurtarmak için neye mal olacağı umrumda değil. Sen tekrar kendin olana kadar durmayacağım." kabaca yemin etti.

Bir an öylece durdum, gölgeler tenimde dalgalanırken bakışlarım onun yüzünde gezindi ve ona sırıttım.

"Gölgeler üzerindeki kontrolümden vazgeçmeyi seçeceğimi mi düşünüyorsun?" Ona sordum. "Senin için?" "Benim için değil. Senin için. Kız kardeşin için. Senin için..."

Ayağımızın altındaki zemin titremeye başladı ve elini yanağımdan çektim ama çenemi kaldırırken ona bir adım daha yaklaştım.

Gölgeler gözlerimin önünde titreyip tenimde parıldarken alçak sesle, "Sanırım benim zor durumdaki bir küçük hanım olduğum izlenimine kapıldın, Darius Acrux," dedim. Adını anmak bile göğsümde nabız gibi atan bir ıstırabın anısını gönderdi, ama bu hisle savaşmak için gölgeleri daha yakın tuttum. Ben doğrudan kişisel alanına girerken geri adım atmadı, ama kalınca yutkundu ve bakışlarım onun koyu renk gözlerine tekrar bakmadan önce sallanan adem elmasının hareketini takip etti. "Ama kralımla isteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahibim. Güç, sevgi ve özgürlüğe sahibim. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Sende aşk yok," diye homurdandı, derisinin altındaki Ejderha da bana bakarken gözleri sürüngen yarıklarıyla parlıyordu. "Sen o canavarı sevmiyorsun. Darcy'yi seviyorsun. Sen..." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "*BEN*Seni seviyorum. Ve bir kez bana sonsuza dek söz verdin. Yani eğer zorunda kalırsam-"

"Sonsuza kadar?" diye sordum, bir anı zihnime girdi ama ona bakma fırsatı bulamadan tekrar kaçıp gitti.

Sözleri üzerine kalbim kaburgalarıma çarptı ve ben acı içinde çığlık atarken etimin yandığını ve kömürleştiğini anmak boğazımda safranın yükselmesine ve kulaklarımda çınlamasına neden oldu.

Kralımın sesi kafamı doldururken ondan uzaklaştım.*Kimi seviyorsun?*

"Kralımı seviyorum," diye tısladım, geri adım atıp önümde takip etmeye çalışan adama alayla baktım.

Gölgeler, beni defalarca sakat bırakan şimşeğin acısını dindirmek için içimde yükseldi. Bütün bu acılar, bütün bu ıstıraplar onun suçuydu. Ne zaman fırtınanın gücüyle yansam, parçalansam ve yüreğimde tutuşsam onun yüzünden olmuştu. kralım iyileşti

beni o ıstıraptan kurtardı ve yalanlarıyla beni zehirlemesine izin vermeyecektim. Gölgelerin içine düştükçe o acıyı daha az hatırladım ve karanlığı daha çok arzuladım.

Yüzümdeki ifade düşerken Darius bana bir adım daha yaklaştı ve yumruğumu sıktım, kendi gölgemle onları istila ederken içindeki gölgeleri çekiştirdim.

"Benden uzak dur," diye uyardım onu, etine sapladığım acıya karşı kasları gerilirken.

"Ya yapmazsam?" diye bağırdı.

"Yapacaksın," diye ısrar ettim, üzerine daha fazla gölge iterek ve onların acısıyla ayakta kalmaya çabalarken yemin etmesini sağladım.

"Sana da sonsuza kadar söz verdim, Roxy," diye homurdandı. "Ve sözümü tutmaya niyetliyim."

Bakışlarım tıpkı benimkiler gibi irislerini çevreleyen siyah halkalar arasında gidip geldi ve göğsümde bir şimşek çakması gibi bir acı saplanmadan önce bir an için neredeyse gölgeleri geri çektim.

Bir öfke tıslaması ile, gölgeleri ona yeterince sert fırlatıp onu Ignis Evi'nin cam duvarına çarptım ve başka bir kelime etmeden arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım.

Yolda yürürken etrafıma tamamen aşılmaz bir hava kalkanı inşa ettim, tenimin altında kıvrılan ve etimdeki ağrıları dindiren gölgelerin hissine odaklandım.

Artık aç değillerdi, Darius'a çektirdikleri acıdan doydular ve yine de bir şekilde bu etkileşim beni rahatsız etti.

Elimi cebime attım, parmaklarımı Atlas'ımın kenarına doladım ve kralımı tekrar çağırmayı düşündüm, sonra kendimi onu bırakmaya zorlarken içini çektim. Onu bu gece görecektim. Onsuz bu kadar dayanabilirdim. Ama vücudumdaki ağrı o zamana kadar sadece daha acil hale gelecekti.

The Orb'a taşındım ve odanın arka tarafında, yanında tekli bir sandalye ve hemen yanında bir şömine bulunan bir masaya oturdum, görevime odaklanırken sihrimi yenilemek istiyordum. Ne de olsa bu yerde olmamın tek bir nedeni vardı ve kralımı hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmak istiyordum, böylece geçirdiğim her anı tıpkı onun istediği gibi sihrimi kontrol ederek ve mükemmelleştirerek geçirecektim. . Ne kadar güçlüysem, onu o kadar iyi koruyabilirdim ve hayatımda yapmam gerektiğini bildiğim tek şey buydu.

Atlas'ımı cebimden çıkardım, sözcükleri okurken gözüm üzerinde beliren yıldız falında gezindi.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bazen karanlıkta kaybolmuş gibi görünseniz de, kalbiniz için neyin değerli olduğunu hatırlayın ve her zaman kendinize geri dönmenin bir yolunu bulacaksınız. Talih, kendi yolundan gidenlerden yanadır, ama dikkat et, kalbini aldığın yoldan saptırmana izin verirsen, tuzaklar seni bekliyor. arzular.

Bu yeterince açık görünüyordu. Kalbimi dinlemem gerekiyordu, bu da kralımı memnun etmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve ne bu dünyada ne de ahirette beni o yoldan saptıracak hiçbir şey yoktu.

Clara'nın benim için cihaza kaydettiği ekran koruyucuya bakmak için biraz zaman ayırdım ve parmaklarımı ön kolumda gömleğimin altında gizli olan Koç işaretine bastırıp iç çektim. Resim, Lionel'ın kaslı fiziğini ortaya çıkarmak için gömleğini çıkarmış, elinde güneş çeliğinden bir kılıç tutarken ucu yere saplanmış halde uzun ve gururlu bir şekilde ayakta durduğu bir poz çekimiydi. Arkasında, onun zümrüt yeşili Ejder formundaki bir görüntüsü kükrüyor, saçlarının altın rengini vurgulayan alevler saçıyordu. Görüntüyü içebilmek için gözlerimi kapattım ama bir şekilde, kapalı göz kapaklarımın ardında kendimi bunun yerine altın bir Ejderha hayal ederken buldum.

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve birdenbire hava kalkanıma vurulan bir yumrukla huzurlu anım bozuldu.

Gözlerim aniden açıldı ve yukarı baktığımda Geraldine Grus'un diğer elinde simitlerle dolu bir tabak tutarken yumruğunu sanki bir kapıymış gibi kalkanıma vurduğunu gördüm. Bakışlarım onun masmavi gözleriyle buluştuğunda genişçe gülümsedi ve el sallayarak önce simit tabağını sonra da beni gösterdi.

Midem guruldadı, bana beslenmeye ihtiyacım olduğunu hatırlattı ve kalkanımı koruyan büyüyü serbest bıraktım.

"Ah, küçük mucizeler için çok şükür, kasım ayında deniz gergedanı gibi uyukluyor olabileceğini ve çörek fırından yeni çıkmışken tereyağlı simitlerimi kaçıracağını düşünmüştüm," diye soludu ben ona öylece bakarken. Sessizlikte. "Nasılsınız Leydi Tory? Uzun ve kederli bir yaz oldu, mutlu yüzünüzün ve onu güçlendirecek neşeli varlığınızın zevki yoktu. Sizi kronik bir şekilde özledim. Umarım o iğrenç kertenkele sizi buna maruz bırakmamıştır. Seni ararken çok fazla aksilik oldu Vallahi o kokuşmuş sürüngen tarafından alındığını anladığımdan beri gözümü bile kırpmadım ve her günün her anında yıldızlara seni geri vermesi için yalvarıyorum. Bütün gece beynimi harap ettim.

"Artık siktirip gidebilirsin," dedim düz bir sesle, ona söylemeden gerçekten gitmeyeceğini fark ederek. ile.

"Yapabilirim...yapabilirim...yapmamı istiyorsun..." Bana sanki bir şekilde net değilmişim gibi baktı, oysa göğsünü tutarken gözlerindeki yaşlar birikti ve yükseldi. ölümcül şekilde yaralandı.

İç çektim, parmaklarımı ona doğru salladım ve bir hava büyüsü patlamasıyla onu birkaç adım geriye savurdum. "Hanımım!" Atlas'ımı tekrar kaldırıp dikkatimi çalışmaya verdiğimde dehşet içinde nefesi kesildi. Kralım bu akademide öğrenmemi istedi, ben de öyle yapacaktım. Onun isteyebileceği en güçlü Muhafız olacaktım, o zaman belki Clara yerine onun gözdesi ben olurdum.

Geraldine histerik bir şekilde öksürmeye devam etti ve karanlık bir ses saçma sapan konuşmalarını kesmeden önce onu geri çekmek için daha güçlü bir sihir gösterisi kullanmayı ciddi ciddi düşünmeme neden oldu. Başımı kaldırdım ve Darius'u orada dikilirken buldum, şimdi derisinin göründüğü yeri ter kaplıyordu ve sanki koşmuş gibi her zamankinden daha ağır nefes alıyordu. Onu içeri alırken sessiz kaldım, sanki sabah rutinlerinin bir şekilde ilgimi çekmesi gerekiyormuş gibi içimde yeniden en ufak bir tanıma kıpırtısı kıpırdandı.

"Şimdi sırası değil Geraldine," dedi Darius tartışmaya izin vermeyen bir sesle ve ne istediğini anlamaya çalışırken başımı ona doğru salladım.

Bana baktığında bakışları karardı ve bir an için yemin ederim, gölgeler içimde yükselirken, daha fazlasını arzulayarak üzerindeki acıyı tadabildim.

Önüme bir fincan kahve koydu ve masumca orada öylece durmasına rağmen, patlamak üzere ayarlanmış bir bomba gibi ona baktım.

Hâlâ orada olduğunu biliyorum, Roxy, dedi, ensemdeki tüyleri diken diken eden alçak bir sesle. "Ve er ya da geç, seni bundan nasıl kurtaracağımı bulacağım."

Darius ben cevap vermeden arkasını döndü, Geraldine'in hıçkırıkları histerik bir hal alırken kolunu tuttu ve onu odanın diğer ucuna yönlendirdi.

Gölgeler beni boğmadan ve tekrar sandalyemde rahatlamama izin vermeden önce, içimde yükselen onları takip etmek için en ufak bir dürtüyle gitmelerini izledim.

Ama Darius'un bana bıraktığı kahveden bir yudum aldığımda, en tuhaf kıpırdanma içimi burktu ve aylardır ilk kez, gölgeler bile zihnimdeki fısıltıları susturmaya yetmedi. Ama hala ne demeye çalıştıklarını duyamıyordum.

BENBen çalışırken ağzımdan defalarca ejderha ateşi fışkırırken gökyüzünde uçtum.

kanatlarım serin havada çılgınca çırpınırken kalbimde her zaman var olan öfkenin bir kısmını defedin.

Babam beni ve diğer Mirasçıları bu gece Ruhlar Sarayı'nda kendisine katılmamız için çağırmıştı ve diğer Konsey Üyelerini de davet ettiğini biliyordum ama hepimizin korktuğu şeyin bu olup olmadığına karar veremedim. sadece yeni bir güç oyunuydu.

Davetiye bize verildikten sonra Darcy'ye sormuştum ve bu gece evi olan saraya geleceğimizden haberi yoktu. Babamın canı nereye isterse oraya davet etmesi ve canı ne istiyorsa onu yapması pek alışılmadık bir durum değildi ama bunun yeri beni tedirgin etmişti.

Darcy, Gabriel'le bu konu hakkında konuşmaya gitmişti ve ben, onun eşliğinde bir akşam geçirecek kadar kendimi sakinleştirmeye çalışmak için bulutların etrafında dönerek bırakıldım. Roxy'ye yaptıkları ve Lance'i hapiste çürümeye terk etmesi yüzünden tamamen yerime geri dönmüş gibi davranmaktan nefret ediyordum.

Ignis Evi'ne doğru gökyüzünü kesmeden önce, yakınlardaki tüm binaların pencerelerini sallayacak kadar yüksek bir kükremenin eşlik ettiği son bir ateş nefesi üfledim. Odamın olduğu en üst kattaki açık kat uzunluğundaki pencereye doğru fırladım, kanatlarımı sıkıştırdım ve son anda Fae formuma geri döndüm. İvmeme karşı koymak için halının üzerinde birkaç adım koştum ve toplantı için giyinmek üzere dolabıma doğru ilerledim.

Her ne bok yapıyorsak yapalım, bu resmi bir işti, bu da takım elbise giymem ve en iyi şekilde görünmem gerektiği anlamına geliyordu, yoksa kapalı kapılar ardında olduğumuz anda beni seve seve cezalandırırdı.

Yaz boyunca beni bir kereden fazla ofisine çağırmış ve Roxy'nin hayatıyla tehdit ederek ondan bir dayak yememi emretmişti ve ben de bunu iyi bir küçük sürtük gibi kabul etmek zorunda kalmıştım çünkü o şeytani piçin yetenekli olduğunu biliyordum. hiçbir şeyden. Zaten onu incitmediğinden emin değildim.

Ama doğum günüm dışında onu yaz boyunca bir kez bile görmemiştim. Malikanede bir yerde tutulduğunu bilmeme ve yerdeki her lanet tuğlayı aramama, gizlenmeyi ortaya çıkarmak için mümkün olan her büyüyü kullanmama rağmen. Ama hiçbir şey yoktu. Aldığım tek ipucu, gece uyandığımda onun çığlık attığını, beni çağırdığını, onu bulmam için yalvardığını duyduğum zamanlardı. Ama bir kez uyandığımda, bir daha asla sessizlikten başka bir şey olmadı.

Bana karşı zalim olan sadece benim hayal gücüm müydü yoksa yıldızlar bana onun başına gelenleri bir an için mi gösteriyordu bilmiyordum ama bunun ikincisi olabileceğine dair korkunç bir hisse kapıldım. Gabriel'in Görüşünü bulandıran lanet olası gölgeler sayesinde, onu bulma konusunda hiç şansı yoktu ve ben de onu bulmaya çalışmak için yapılabilecek daha riskli hamleleri düşünmeye başlamıştım.

Kömür grisi bir takım elbise ve siyah bir gömlek giydim, ceketi omuzlarıma çekerken bir an duraksadım ve onu kollarımda sımsıkı buldum. O şey sadece birkaç ay önce özel olarak yapılmıştı ve ben ondan çoktan kurtulmayı başarmıştım.

Küfür edip takımımı çıkarmadan önce aynada pazılarımın üzerinden gerilen kumaşa ve ayakkabılarımın üzerinden görünen ayak bileğime baktım. Gerçekten şikayet ettiğimden değil. Son baktığımda, babam dediğim bok parçasıyla göz hizasındaydım ama onun yanında sıkışıp kaldığımda ona bakmamak için büyük çaba harcadığımdan, özellikle fark etmemiştim. yeniden bir büyüme atağı yaşadığımı. Diğer Mirasçılar ile yaptığım eğitim, güreş ve Darcy'nin bana yeteneğimin en iyi şekilde hediye ettiği baltayı kullanmayı öğrenme ile kaslarımın büyümesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Ama Fae formumda büyüyor olsaydım, bu Dragon formumda daha da belirgin olurdu. Ve gerçekten Solaria'daki en büyük Ejderha olmak üzere olmayı umuyordum.

Onun yerine siyah bir takım elbise giydiğimde kapımın çalınması sözümü kesti ve bu gece onun da saraya çağrıldığını bildiğim için Xavier'e içeri gelmesi için seslendim.

Ama kapı ardına kadar açılıp aynada ona baktığımda nefesim kesildi.

"Roxy?" diye sordum sertçe ona dönüp takmak üzere olduğum kravatı elimden düşürürken.

Gözlerindeki koyu halkaları vurgulayan siyah bir elbise giymişti ve eşikte dururken bana kayıtsızca baktı. Her zamanki gibi şaşırtıcı derecede güzeldi, ama önümde duran manken model versiyonunda göstermeye aşık olduğum kızdan neredeyse hiçbir şey yoktu. Gözlerinde küçümseme yoktu, dilinde espri yoktu, duruşu bile o kadar katıydı ki doğal görünmüyordu. Kendisinin bir resmi gibiydi, hepsi mükemmel oranlarda yapılmış ama içinde yaşam yoktu, onun hayranlık uyandırmak için tasarlanmış güzel bir dekorasyondan başka bir şey olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu. Hızlı dilini ve hakaretlerini özledim, beni aramasını istedim.

altın kaplama bir yatağa ve lanet olası bir jakuzili küvete sahip olmak. Kahretsin, bunun için benden nefret etmesini kabul ederim...*Hiçbir şey* onun yerinde duran yaratık.

"Baban seninle gelmemi söyledi," dedi basitçe, sanki odayı tanımıyormuş gibi odama göz gezdirdi.

"Sen de mi geliyorsun?" Ona gitmek için duyduğum çaresiz arzuya rağmen nerede olduğum konusunda tereddüt ederek sordum. İçindeki bu çaresiz duygu boşluğu içimi parçaladı ve kanımı akıttı ama babamın ona dozunu verdiği Emir Bastırıcı'nın panzehirini elime alana kadar onu nasıl bize geri getireceğimi bilmiyordum. . Bizim için alması için kime güvendiğimize dikkat etmemiz gerekiyordu ve demlenmesi herhangi birimizin beklemek istediğinden daha uzun sürdü, bu yüzden Gabriel tehlikeli Alestrian bağlantılarından biraz daha hızlı bir şekilde ele geçirme sürecindeydi. Nereden aldığımız umurumda bile değildi, sadece kızımın kendine dönmesine ihtiyacım vardı yoksa bu beni öldürecekti.

"Kralım beni orada istiyor," dedi, sözde adından söz edildiğinde gözleri parlayarak.*kral*e içimde oluşan öfkeye karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Bu akademiye ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum ona, bir adım atarak ama o irkilirken hareketsiz kalarak.

Bu sadece en ufak bir hareketti ve bir an sonra çenesini kaldırarak bunu örttü, ama hareketi yakaladım ve omurgamdan aşağı buzların akmasına neden oldu. Neden benden korkuyordu ki?

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı soğuk bir sesle ve uzaktan gelen bir gök gürültüsü bana yalnız olmamamız gerektiğini hatırlattı. Lanet olası yıldızlar. Bana babalık yapan adamdan nefret ettiğim kadar onlardan da nefret ediyordum.

"Sana yaklaştığımda neden irkildin?" diye sordum ve kaşları, bunun farkında olmadığını düşünmeme neden olacak şekilde hafifçe kırıştı. Ya da belki görmüştü ama görmemi istememişti.

"Beni incittin," diye basitçe cevapladı, yeşil-kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Her zaman vardı, her zaman olacak."

Kahretsin.

Bu sözler neden beni herhangi bir bıçağın yapabileceğinden daha kötü bir şekilde kesti? Belki de onlar için gerçek olduğunu bildiğim içindi. Belki de en çok korktuğum şey buydu ve böyle olmasından nefret ediyordum. Ona yaptığım her şey için kelimelere dökemeyeceğim kadar çok pişmanlık duyuyordum ama onu hala incittiğimi inkar edemiyordum. Babam, onu kaçırdığı gece benim ellerimde ölmeliydi. Onu ve diğer herkesi ondan kurtarmaya çok yaklaşmıştım ve başarısız olmuştum. Ve o zamandan beri aylar içinde başına gelen her şey bu yüzden benim hatamdı.

"Üzgünüm, Roxy," diye derin bir nefes aldım ama daha fazla ayak sesi yaklaşırken omzunun üzerinden arkasına bakarak sözlerimi anlamış gibi görünmüyordu bile. Onu almak için beni araması için neler vermezdim

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
lanet olası isim yanlış ya da bana kertenkele piç ya da kibirli pislik ya da herhangi bir sayıda hakaret deme. Hepsini alır ve dudaklarından ayırabilseydim onlar için ona teşekkür ederdim.

"Oh, err, hey - bölüyor muyum?" Arkasından Xavier'in sesi geldi, bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü gökte gümbür gümbür gümbürdüyordu ve ben onun yanında yalnız kalamayacağımı biliyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Roxy, konuşmamızı uzatmak için hiçbir nedeni yokmuş gibi. Acıtmasına izin vermemeye çalıştım ama canımı acıttı.

Xavier gözlerinde bir soruyla bana baktı ve ben sadece başımı salladım. Babam bizi beklerken şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu ama yakında bir şeyler yapacağımdan kesinlikle emindim.

Üçümüz Ignis Evi'nden çıkıp kapılara doğru yürümeye başladık, bu sırada Xavier Roxy'yi kendinden çıkarmaya çalışırken ona soru üstüne soru sordu. Ama eğer cevap verirse, tek kelimelik cevaplardan biraz fazlasını aldı.

Yanına yaklaşmaya çalıştım ama yanına yaklaştığımda yerinden kıpırdamaya devam etti ve üçüncü denememde sağlam bir hava kalkanına çarptım. Reddedilmenin beni ısırmasına izin vermemeye çalışırken bana bakmadı bile, ama bu o kadar berbattı ki, nasıl düzeltmeye başlayacağımı bile bilmiyordum. Darcy'nin Phoenix'in bu işin anahtarı olduğu konusunda haklı olduğunu ummam gerekiyordu, çünkü bunu bir an önce çözemezsek o zaman lanet olası aklımı kaybedecektim.

Diğer Mirasçılarla buluştuğumuz kapıların ötesine geçtik ve yıldız tozunun içinden, Babamın zaten beklediği Ruhlar Sarayı'nın dışındaki geniş avluya gittik.

Arkadaşlarımla yüklü bakışlar alışverişinde bulundum ama toplanmış kalabalığa bakarken yüzümü tarafsız tuttum, söyleyeceği her şeyi duymayı bekledim.

Roxy geldiğimiz anda bizden uzaklaştı, kapımda belirdiğinden beri gözleri ilk kez parladı ve doğruca annem, Stella, Vard ve Clara ile birlikte sarayın kapılarının önünde duran babama yöneldi.

"Sakin ol, bir planımız olduğunu unutma," diye mırıldandı Max, Siren hediyelerini bana doğru uzatırken elini koluma koyarak ve ben arkadaşım olması gereken kızı izlerken beni biraz sakinleştirdi. kollarını babamın boynuna dola ve onu buradaki herkesin önünde kucakla.

Gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve kolları bir anlığına ona sarılırken kalbimin yarıldığını hissedebiliyormuş gibi dudaklarının kenarı acımasızca kıvrıldı.

Şansına, ben aklımı kaybedip ona doğru atılmadan önce onu serbest bıraktı. Ölümünü şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyordum ve beni izleme şekli, gerçeğin gayet iyi farkında olduğunu söylüyordu. Ama önemli değildi çünkü sevdiğim tek kadını aramıza almıştı ve ona olan nefretimin asla ona olan aşkımdan daha ağır basamayacağını biliyordu. O, bana karşı inşa edebileceği hiçbir kalkana benzemeyen bir kalkandı ve ben de tıpkı onun üzerindeki kontrolüyle evcilleştim.

kesinlikle onu yozlaştıran gölgelerin yanında olduğu gibi.

Peder, Roxy'den uzaklaşıp alanın ortasında kalabalığa dönük olarak durmak için hareket ederken, avluya yavaşça sessizlik çöktü.

"Hiç şüphesiz hepiniz sizi bu akşam neden bu kadar kısa sürede buraya çağırdığımı merak ediyorsunuz," diye seslendi ve diğer Konsey Üyeleri, onun biraz arkasında durarak ve açıkça bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadan bakıştılar.

Geniş avlunun karşısından annemle göz göze geldim ama belli ki o da hepimiz gibi karanlıktaydı, bu yüzden kendi adına ne söylemesi gerektiğini görmek için bakışlarımı şovu yöneten adama çevirdim.

Babam ölümcül sessiz kalabalığa yüksek sesle, "Dün gece, yıldızların kulaklarıma fısıldayan sözleriyle uyandım," diye seslendi. "Beni yatağımdan çağırdılar ve beni arazimin kenarındaki göle götürdüler ve orada suyun yüzeyindeki yansımasında bir görüntü gördüm."

Ne halt yediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım, ama izleyicilerin hepsi onu kendinden geçmiş bir dikkatle izliyordu, bu yüzden sadece onunla nereye gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Yine de ona lanet olası bir vizyon verildiğinden ciddi olarak şüpheliydim. Mirasımızda The Sight'tan hiçbir iz yoktu ve bildiğim kadarıyla daha önce hiç olmamıştı.

Babamın ürkütücü yeni Kâhini Vard'a baktım ve bu bariz görüntüyle bir ilgisi olduğunu iddia edip etmeyeceğini merak ettim, ama uyumsuz gözleri şova sabitlenmiş, kan kırmızısı nabzı atıyormuş gibi öylece durup izliyordu. sihir açık ve kapalı.

"BEN*testere*yıkım, yıkım, ölüm ve bildiğimiz dünyanın sonu. BEN*testere*Perilere karşı bu savaşı kaybediyoruz." Kalabalıktan korku çığlıkları yükseldi ve Konsey Üyeleri, onların sözünü kesmekten çok onu dinlemekle ilgileniyor gibi görünseler de, onların da hepimiz kadar karanlıkta olduklarını doğrulayan şok olmuş bakışlar attılar. "Sonra yıldızlar bana bir anlaşma teklif etti. Göklerin rehber gücü tarafından sunulduğu için kabul etmek zorunda hissettiğim bir şey. Bize bu dünyada sahip olduğumuz her şeyi veren gerçek ve ilahi varlıklar. Bana ve yıldızlara en sadık olanlara bir hediye verdiler - Beşinci Element."

Kalabalığın içindeki sessizlik şok ve şüphe fısıltılarına dönüştü ama babam onları tekrar susturmak için sesini yükseltirken buna fazlasıyla hazırdı.

"Bana bunu ve onunla birlikte gelen tüm gücü krallığımızın iyiliği için teklif ettiler. Ama aynı zamanda krallığımızın aslında bir krallık olmadığını çünkü amaçladıkları şekilde tek bir hükümdar tarafından yönetilmediğini de belirttiler. olması için."

Ellerini kaldırdı ve çıplak gözle görünür hale bile gelmeden etrafımızda yükselen gölgelerin karanlık gücünü hissettiğimde midem safrayla yalpaladı. Babam kollarını yavaşça kaldırdı ve gölgeler ellerinden aşağı süzülerek parmaklarını kaplayıp avuçlarında birikti.

Diğer Mirasçılar arasında dehşet içinde bakarken, bunun onun güç oyunu olduğunu anladığımda kalbim göğsümde atıyordu. Tahta sahip çıkacaktı. Bu, resmen ebeveynlerine meydan okumak üzere olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer onlar üzerindeki gücünü tüm bu seyircilerin ve ona yönelik tüm kameraların önünde kanıtlarsa, onun Solaria'daki en güçlü Fae olduğu inkar edilemezdi. Hiyerarşinin en tepesindeki konumunu iddia edecekti ve hiçbirimizin onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fae onların gücünü aldı ve yerleri için savaştı ve eğer o tüm Fae'lerin en güçlüsüyse, o zaman üstlenebileceği net bir pozisyon vardı.

Ama bunu yapmak yerine, resmi bir meydan okuma için ortaya konulan yönergeleri takip etmek yerine, Peder ellerini daha da yukarı kaldırdı, daha fazla insan çığlık attıkça ve seyirciler arasındaki en zayıf Fae'lerden bazıları, korkularından korkar gibi kaçarken, etrafındaki gölgeler kalınlaştı. hayatları. Ve sahip olmalılardı. Gölgelerin karanlığından iyi bir şey çıkmadı. İçlerinde acı, sefalet ve asla doyurulamayan bir açlıktan başka hiçbir şey yaşamıyordu.

Öne çıkmak, kendi meydan okumamı yapmak, Roxy'yi aramıza sokmadan onu benimle yüzleşmeye zorlamak için bir adım attım ya da bu korku gösterisinin sona ermesini engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Ama hareket etmeye çalıştığımda, vücudumun yerine kilitlendiğini, içimdeki gölgelerin beni olduğu yere sabitlediğini ve uzuvlarım kadar dilimi de sıkıca bağladığını fark ettim. Bakışlarım, siyah boyalı dudaklarıyla bana sırıtırken, avlunun karşısında, uzun siyah elbisesiyle durduğu, bacaklarının arasında ve eteklerinin altında doğal olmayan bir rüzgarla gölgeler kıvrılan Clara'ya takıldı. Kardeş gibi sevdiğim adamın kardeşi değil, eski bir peri masalındaki cadıya benziyordu.

"Yıldızların istekli bir piyonuyum ve krallığımızı korumak ve tüm tebaam üzerinde hüküm sürmek için kaderin elime rehberlik etmesine memnuniyetle izin vereceğim!" Babam, ya önündeki sayısız dehşete kapılmış, korkmuş yüzden tamamen habersiz ya da korkularının her saniyesinden zevk alarak ağladı. "Ve ben de tacımı almak için buradayım."

Ellerini yere doğru hızlı bir şekilde vurduğunda, gölgeler ondan saf bir karanlık battaniyesi gibi fırladı, her yöne kıvrılarak etrafımızı saran kalabalığın her bir üyesini aradı.

Her bir kişinin etrafına dolanırken, onları kavrayarak birbirine doladılar ve birbiri ardına dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar ve Meclis Üyelerinin de eğilmelerini dehşet içinde izledim.

Tüm avluda ayakta kalan tek adama bakarken, yüzünde muzaffer bir sırıtış kayarken, dizlerim kaldırım taşlarına çarptı ve vücudumdaki her kemiğimde yankılanan ağır bir gümlemeyle karşılaştım.

Roxy onun önünde diz çökmüştü, gözleri parlayarak ona bağlıydı, krallığımızın gerçek kraliçelerinden biri bir canavarın önünde eğilmek zorunda kaldı ve Vegas'ın gelip gelmeyeceğine dair geride kalmış olabilecek tüm şüpheleri bastırdı. ona karşı durmaya çalış. bunun önemi yoktu

Darcy burada değildi. Bu haber bile olmayacaktı. Herkesin görebileceği tek şey, prenseslerden biri ve tüm Konsey Üyelerinin tapınan tebaalar gibi ayaklarının dibine diz çökmesiydi.

"Bu kara büyü!" Tiberius gürledi ve bakışlarım Max'in yüzü dışında tüm vücudunu kaplayan gölgelerle mücadele eden babasına kaydı.

"Dövüşelim," diye talep etti Melinda, neler olduğunu şiddetle reddederek hırlarken dişlerini dışarı çıkardı.

"Sen *vardır* Dövüşüyorsun," dedi babam gelişigüzel bir sesle. "Ama yine de kurtulamazsın. Bence bu zaten kazandığımı kanıtlıyor."

Tiberius küfretmeye başladı ve babam parmaklarını sallayıp onun ve diğer Konsey Üyelerinin üzerine bir susturucu balonu fırlatarak dikkatini tekrar kalabalığa ve bu kahrolası maskaralığı tüm krallığa yayınlayan kameralara çevirdi.

"Bunun yeni olduğunu ve endişeleniyor olabileceğini biliyorum. Ama sana yıldızların bu konuda ne yaptıklarını bildiklerini kanıtlayabilirim," diye seslendi, işaret ederken kollarını tekrar kaldırıp ağaçlara doğru baktı. Sanki onlardan bir şey çıkmasını bekliyormuş gibi saray arazisini saran.

Clara başımı çevirmeme izin verdi ve gözleri korkuyla açılırken Caleb'in bakışlarını yakaladım. "Periler," diye soludu, yeteneklerini benim duyabileceğimden daha fazlasını duyarak ve yaklaşan canavarlara doğru daha fazla dönmeye çalışırken tüylerimi diken diken etti.

Drusilla, Miguel ve Alejandro liderliğindeki Fae benzeri formlarında ağaçlardan fırladıklarında, kalabalıkta birden fazla Fae korku içinde çığlık attı ama hiçbiri kaçmadı ve ben onları tutanın sadece gölgelerin tutuşu olduğunu hayal edebiliyordum. yerinde.

"Korkma!" Su Perileri yavaş adımlarla avluya girip arkasında sıralar oluştururken, baba bağırdı, sessizlik emri verdi. Grotesk bedenleri, bir ağacın kabuğu gibi kıvrımlı ve pürüzlü bir cilde sahipti ve kırmızı gözleri, her birine uzun ve ıstırap verici ölümler vaat ederek, toplanmış Fae kalabalığına baktı. Drusilla ve Alejandro birbirlerine kendini beğenmiş bir bakış attılar ve Miguel, çevresinde meydana gelen vahşi olaylar hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini odaklamadan onlara donuk bir şekilde baktı.

"Gölgeler bana kendi türlerini kontrol etme gücü verdi!" Babam ağladı, "Savaş bitti. Yıldızların armağanıyla, savaşı bizim için bir gecede kazandım!"

Bildirisini uzun ve ıstırap verici bir sessizlik ritmi takip etti, sonra aniden kalabalığın bazı üyeleri tezahüratlara boğuldu ve babamın gülümsemesi büyüdü ve ilahiler söylendi. *'Kralım çok yaşa! Kralım çok yaşa! Kralım çok yaşa!'* aralarında patlak verdi.

Roxy ve Clara yavaşça onun önünde durdular, Clara eteğinin içinden zümrüt Ejderha pullarıyla işlenmiş demir bir tacı çıkarıp kraliçe olmak için doğmuş kıza verirken, aramızdan sadece bizlerin ayağa kalkmasına izin verildi.

Roxy onu kaldırıp kafasına koyarken tereddüt bile etmedi, yanağına bir öpücük kondurmak için öne eğildi ve ağzına yeterince yaklaşan ejderha içimdeki Ejderhayı öfkeyle hırladı ve serbest bırakılmak için yalvardı. onu uzuvdan uzuvdan ayırın.

Roxy ve Clara onun yanına gittiler, sonra annem, Xavier ve ben kendimizi ayağa kalkmış, onlara katılmak için hareket ederken bulduk.

Kameralar yanıp sönerken ve insanlar yeni Kral Acrux'a övgüler yağdırırken kendimi babamın yanında buldum. İçeride, lanet kafasını omuzlarından ayırabilmek için gölgelerin pençesinden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum, ama dışarıdan onun yanında durdum, sadık oğlu, mükemmel aile resmini yaratmasına yardım ediyordu. yalanlarında olmamız için bizi resmetti.

Kalabalık sakinleşmeye başlayınca, babam diz çökmeye zorladığı üç Meclis Üyesinin başında durmak için bizden uzaklaştı.

"Bir zamanlar hepimizin Vahşi Kral için yaptığımız gibi benim Konseyimde hizmet edecek misin?" diye sordu kalabalığı dağıtan gürleyen bir sesle ve sessizlik bir kez daha düştü.

Daha önce protestolarını durduran susturucu balonu kaldırdı ve üç Konsey Üyesi birbirlerine bakarken teslim olmuş göründüler.

"Taç'a sadakatime yemin ederim," diye kabul etti Melinda, sesindeki isteksizlik bariz bir şekilde belli olurken, babası elini tuttu ve onu yıldızların önünde o yemini etmeye zorlayarak onu sözüne bağladı.

Antonia, "Taç'a sadakatime yemin ederim," dedi ve annesinin bu şekilde eğilmek zorunda kalmasını izlerken Seth'in omuzları bir santim düştü.

Tiberius en uzun süre dayandı ve babam yeminini beklerken, dudaklarından bir cevap çıkması için daha büyük bir güçle içine saplandığına şüphe olmayan gölgelerin acısına karşı gözlerinin nasıl kısıldığını görebiliyordum.

"Taç'a sadakatime yemin ederim," diye homurdandı sonunda ve yemini mühürleyen sihrin alkışıyla, yemin bitti.

Solaria artık bir Konsey tarafından yönetilmiyordu. Bir hükümdarımız vardı. Hiç şüphesiz Vahşi Kral'ın olduğundan çok daha kötü olacak bir kral.

Babam döndü ve Ruhlar Sarayı'nın kapılarına doğru uzun adımlarla yürüdü, o bu kraliyet yerinin, insanların, krallığın, her şeyin sahipliğini alırken Periler bir dalga gibi onun için ayrıldılar. Ve tüm kabuslarımız bir anda gerçek oldu.

Kısacası, Solaria iyi durumdaydı ve gerçekten berbattı.

BENkahvaltıda yemekhanede oturdum, kasemdeki yulaf ezmesi dedikleri şerbete bakıp,

Kendimi onu yemeye ikna etmek. Hayatta kalmak istiyorsan burada kaybolmak isteğe bağlı değildi. kavgalar

her gün patlak verdi ve sihir olmadan, ne zaman olursam olayım kendimi savunmak için fiziksel olarak güçlü olmam gerekiyordu.

içine sürüklendi. Bu, son zamanlarda yıldızların bana pislik olması sayesinde oldukça sık oldu.

Sahip olduğum az miktarda boş zamanı ya spor salonunda ya da kütüphanede geçirdim. Neredeyse bir ciğerimi kırana kadar çalışmak, sefaletimi daha katlanılır kılan tek şeydi. Ve geri kalan zamanımı, İmparatorluk Yıldızı hakkında ipuçları ararken ya da tahmin edemediğim sihirli bir şifreyle kilitlenmiş eski bir günlüğe nasıl gireceğimi arayarak bu yerdeki her kitabı karıştırarak geçirdim. Zavallı Darkmore Hapishanesi kütüphanesinde tutulan ciltlerde bu iki şey hakkında çok fazla pasaj olduğundan değil. Ama Kraliyet Yıldızı'ndan bir ya da iki kez bahseden eski bir bölüm vardı. Şimdiye kadar işe yarar hiçbir şey yoktu, Darius ve Darcy'ye onu Lionel'den önce bulmaları için bir avantaj sağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Birisi yanımdaki koltuğa oturdu ve başımı çevirdim, gırtlağımda uyarı niteliğinde bir hırıltı vardı. Roary Night'ı oraya tünemiş, kasları esnemiş, uzun saçları yüzüne düşmüş halde buldum.

"Seni izliyorum," dedi gelişigüzel bir şekilde, sanki binlerce kez konuşmuşuz gibi.

Homurdanarak tekrar arkamı döndüm. "Sen? Ya da küçük takipçi grubunuz? Bu konuda gösteriş yapacak biri değildi ama herkes onun Darkmore'daki en büyük çetelerden birini yönettiğini biliyordu. Diğer çetelerin aksine, Shades'in güçlerini kanıtlamak için taşaklarının ne kadar büyük olduğu hakkında bağırıp çağırması gerekmiyordu. Onlar karanlıktaki gölgeydi, geldiğini görmediğiniz tehdit. Tam olarak onlardan birinin kim olduğundan emin olmak bile zordu ama burada olup biten her şeyi gördüler. Her biri sorumlu adama rapor veriyor. Ve bir süredir onun dikkatini çekmiştim.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, koltuğunda döndü ve kollarını masaya dayadı. "İkisi birden."

"Aferin sana, umarım gösteriyi beğenmişsindir." Ağzıma bir kaşık yulaf ezmesi tıkıştırdım ve genişçe esnedi, bir kolunu omuzlarıma attı. Ona kaşlarımı kaldırarak dilimin üzerindeki tatsız çamuru yuttum.

"Kardeşimle konuşuyordum. Ve Gabriel Nox ile konuşuyor..." Kardeşi Leon benim için yeterince iyi bir arkadaştı ki Roary'ye güvenmemeliydim ama aynı zamanda bir acapella grubu kurmayı planladığım kadar burada arkadaşlar toplamayı da planlıyordum. . Ama şimdi dikkatimi çekmişti. Ben de öğrenciyken, o ve bazı sınıf arkadaşları öğrenci değişimi için Zodiac Akademisi'ne gönderildikten sonra Leon ile tanışmıştım. Yüzümü yalamıştı, bu da ondan yoğun bir şekilde hoşlanmama neden olmuştu, ama fazla arkadaş canlısı Aslan Değiştiren'in sonunda üzerimde büyüdüğünü tahmin ettim. Kardeşi biraz daha uğursuzdu.

Roary'yi merakla incelerken hareketsiz kaldım. "Ve?"

*"Ve,*Artık gerçeği biliyorum."

Kaşığımı kaseme bıraktım ve kolunu omuzlarımdan silktim. "Ve gerçek nedir?" diye sordum.

"Sapık değilsin," dedi sırıtarak, parmaklarını yanağıma sürterek. Uyarıcı bir homurtuyla elini çektim ve hafifçe güldü. "Yani artık arkadaş olabiliriz."

Buradaki Lunar Brotherhood çetesinin lideri Ethan Shadowbrook, yumruklarını masaya vurarak karşımızdaki koltuğa çöktüğünde masa gümledi. "Ellerini çek, Aslan. Ben zaten dibs'i aradım.

"Bir harem kurduğumu fark etmemiştim," dedim kuru bir sesle, kahvaltıma geri dönerek.

Yerleşik kaçık Sin Wilder aniden ayağa kalkıp bağdaş kurup masaya oturdu ve yüzünde psikotik bir ifadeyle hepimizin arasına baktı. "Dört kılıçlı ve kınsız hareme ne denir?"

"Ne?" Ethan ona gözlerini kısarak baktı.

"Sıkıcı." Sin masadan atladı ve uzaklaşırken çılgınca güldü. Adam sertifikalı bir deliydi ama en azından çoğu zaman beni tek başıma bıraktı.

"Öyleyse, o haplar hakkında sana yaptığım teklifi hatırla, bilirsin..." Ethan daha da eğilerek parmaklarını şekillendirilmiş sarı saçlarına geçirdi. "Guardian Bond'u bastırın."

Turuncu tulumumun yeninin kıvrık olduğu kolumdaki izi kaşıdım, her zamanki gibi beni Darius'a doğru çekerken tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, onu özledim.

"Hayır dedim," diye homurdandım. Bu adama hiçbir şey borçlu olmayacaktım. Kendimi burada yalnız tutmak için savaşmıştım ve bu şekilde kalıyordu. Soyunup yerel sapık Plunger için eğildiğim gün çetelerden birine katılırdım. Geçen hafta bir adam onun hakkında bir çatlak yaratmıştı.

kahve yerine çay içiyordu ve Plunger yüzünü duvara çarpmıştı, sonra pantolonunu indirdi ve "*Şimdi kim poşet çay sever?*'. Yani evet.

Olay bu. Dün o hapları Faemoroid hastası bir adama verdim," dedi Ethan, ensesini kaşıyarak. "Her şeyi düzelten, uyuşturan bir şey gibiler, görüyor musun?"

"Doğru," diye mırıldandım ve Roary kaşlarını çatarak ona baktı.

Ethan daha da yaklaşarak sesini alçalttı. "Ve temel olarak, istersen kesinlikle daha fazlasını getirebilirim, ama adamın hayalarında o kadar kötü bir kızarıklık vardı ki, onları kesmek zorunda kaldım."

"Vay canına," dedim donakalarak. "Lütfen onları benim yoluma gönder."

"Eğer yardımcı olacaksa, her şey olurken kendini oldukça uyuşmuş hissetti. Ve insanlar artık ona Hadım Jim diyor. Her zaman bir lakap istemiştir," diye homurdandı Ethan ve Roary bana, Kurtadam bana isilik önleyici hap vermeyi bitirdiğinde gelip onunla konuşmamı söyleyen bir bakış atarak koltuğundan fırladı. Burada sahip olduğum seçenekler gerçekten muhteşemdi.

Kahvaltının bittiğini bildiren bir zil çaldı ve doğruca spor salonuna gitmeyi planlayarak koltuğumdan fırladım ama arkamda bir pislikle karşılaştım ve arkamı döndüğümde Gustard'ı orada buldum, suyu göğsünden aşağı akıyordu.*Harika*.

Adamın yüzünde dövmeler vardı ve Darkmore'da birinin karşıdan karşıya geçmek isteyeceği son orospu çocuğuydu. Ama yıldızlar, Darcy ile yaptığım yıldız yeminini bozduğum için beni kötü şansla lanetlediğinden beri, onunla günde on kez karşılaşıyor ve onu çok kızdırıyor gibiydim. Yemin ederim, esas olarak bu pislik yüzünden, buradaki diğer Fae'lerden beş kat daha sık hastaneye gönderildim.

"Yine sen," diye tısladı dişlerinin arasından ve çenemi sıktım. Tek başına bir doğa gücü değildi, ama tüm çetesi Fae'nin yolunu çiğnedi ve rakiplerine karşı ona bire birlik oldu. Bana hükmetmeye çalışarak, "Bana bir tane daha bul," diye homurdandı ama dünyadaki tüm yıldızlara rağmen, küçük bir fahişe gibi kimsenin önünde eğilemeyecek kadar gururluydum.

"Kendin al," diye hırladım, yanından geçip kapıya doğru ilerledim.

Bunu daha sonra kanla ödemek zorunda kalacaktım ama bu yerde itibarımı kaybetmektense bunu tercih ederim. Geriye kalan hemen hemen tek şeyim buydu ve dürüst olmam gerekirse, dünyadaki herkes Dark'ın bir Vega prensesini beni becermesi için Zorladığına inandığında gerçekten sağlam değildi. Çoğu insanın gözünde sadece ahlaksız bir sapıktım. Ama en azından bunu dünyadaki en iyi nedenle yapmıştım.*O.*

Kütüphaneye doğru yöneldim, gardiyanların dikkatli gözleri merdivenlerde beni takip ediyordu. Buzlu cam kapılardan içeri girdiğimde, hapishanede yalnızlık bulabildiğim birkaç yerden biri olan rafların en arkasındaki en sevdiğim yere yöneldim.

Her zamanki gibi herkesin Poltergeist dediği yaşlı adam oradaydı. Kır sakalı ve solgun teniyle yaşlıydı ve pek konuşmazdı. Koridorun sonuna doğru sürüklendi, beni temkinli bir şekilde fırlattı.

Yığınlardan birinin etrafında kaybolmadan önce bakışlar. Kütüphanenin bu kısmına hep musallat olmuştu ama beni hiç rahatsız etmedi, ben de onu rahatsız etmedim. Ve bu onu benim yeni en iyi arkadaşım yaptı.

Dün okuduğum cildi aldım, beş yüz sayfaya geldim ve baştan sona çalışmadan önce bir masanın üzerine düştüm. Bugün bir tane kurtarıcı lütfum vardı. Darius'la bir ziyaret. Onunla olan bağlantıma bu kadar bağımlı hale gelmem biraz acınasıydı. Fırsat buldukça beni ziyaret ederdi ama şimdi Zodiac'a geri döndüğü için bu kadar sık gelebileceğinden şüpheliydim. Burada sürekli bir arkadaşım varsa, o da yalnızlıktır herhalde. Ve bir zamanlar, bu beni bu kadar rahatsız etmezdi. Vampir olmak, yalnız kalmaya eğilimim olduğu anlamına geliyordu. Ama bu günlerde arkadaş için yanıp tutuşmasaydım kahretsin. Elbette çok özel bir şirket türü.

Beni Darius'a bağlayan Koruyucu bağ her zaman onunla olmam için bana yalvarıyordu ve bir zamanlar ondan ayrılmanın acısının başka hiçbir şeyle karşılaştırılamayacağını düşünmüştüm. Ama Darcy ile tanıştığından ve şimdi ondan ayrıldığından beri, kıyaslandığında sönük kalıyordu. Aklımda olmadığı bir an bile olmadı, onun çaldığı anılar kafamda tekrar ediyordu. En azından gündüzleri dikkat dağıtan şeyler vardı ama geceleri etimin altındaki gölgelerle savaşmak için sahip olduğum her şeyi aldı ve bana gönül yarasının acımasızlığından kaçmama yardım edebilecek bir sarhoşluğun tatlı mutluluğunu sundu. İçinde yaşayan ve her şey gri görünene kadar dünyanın tüm renklerini tüketen bir yaraydı. O gitti. Gitmesini sağlamıştım. Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Birkaç saat okuyarak geçirdim, işe yarar bir şey bulamadım ve sonunda neredeyse ziyaret saatlerinin geldiğini anladığım için vazgeçtim. BEN*gerekli*Darius'u görmek için. Ve dışarıdan getireceği herhangi bir haber kırıntısı için her zaman çaresizdim. Yaz boyunca Lionel'la olan onca şeyden sonra Darius'un güncellemeleriyle uyuşturucu gibi yaşadım. Haberler bu hapishaneye yavaş yavaş ulaştı, aldığım gazeteler hep bir haftalıktı, bu yüzden çoğu zaman neler olduğundan habersiz kalıyordum. Lionel, Tory'yi ona bağladıktan ve tüm güç onun lehine değiştikten sonra fedakarlığımın boşa gittiği korkusuyla mücadele ediyordum. Ama şimdi yatağımı yapmıştım, içinde yatmak zorundaydım. Pişmanlık için çok geçti.

Cezamı temyize götürmek, yalnızca yalan söylediğimi kanıtlayacak ve Darcy'nin adının çamura batmasını sağlayacaktı. Zodiac Akademisi'ndeki yeri tehlikede olacaktı ve tahtı ele geçirme şansı yakalayabilmek için güçlenmeye devam etmesi gerekiyordu. Hepsinden en az bir tane iyi şey çıkmıştı. Mavi - *kahretsin, ona öyle deme*-gölgelerden kurtulmuştu ve artık onlar tarafından rahatsız edilmiyordu. O çok güçlüydü. Yani her şey lanet olsun. Yıldızlar adına, onu kendim için sahiplenmeye çalıştığıma inanamadım. Benim ligimin o kadar dışındaydı ki gerçek değildi.

Bunu bilmeme rağmen, her şeyden sonra onu teselli edememek beni hala geceleri uyutmuyordu. Kız kardeşini Lionel'a kaptırmıştı. Ve o lanet duyguyu biliyordum. Ama şimdi burada sıkışıp kalmıştım, ona, Darius'a ve değer verdiğim herkese faydasızdım. Alabileceğim tek teselli, Darcy'nin burada kalarak akademideki yerini koruyacak olmasıydı. Ve bu beni tutmak için tuttuğum şeydi

aklı başında.

Koridorun sonundaki yığın boyunca kitaplar karıştırılmıştı ve Poltergeist'in sarımsı gözleri onların arasından baktı. Kitapları yeniden düzenlemeyi severdi. O da beni izlemeyi seviyordu. Ve bu ne kadar ürkütücü olsa da, diğer mahkûmların çoğuyla takılmaktan daha iyiydi, bu yüzden onu görmezden geldim ve ürkütücü şeyini yapmasına izin verdim.

Arkamdaki döşeme tahtasında bir gıcırtı duyuldu ve Poltergeist, kafama kocaman bir yumruk inmeden hemen önce bir uyarıda bulundu.

Dört güçlü el omuzlarımı kavrayıp beni masanın üzerine ittiğinde bir çığlıkla arkamı döndüm. Gustard'ın UnFae pisliklerine bir lanet tükürdüm, çünkü daha fazlası yakınlaştı ve Gustard onların hemen ötesinden izledi.

Beni aletin içinde tutan adamlardan birini tekmeledim ve o geri çekilirken ciyakladı, iki eliyle çöplüğünü kavradı. Yerini almak için bir başkası geldi ama ben güçlükle ayağa kalktım, yaklaşan herkesin suratlarına sert yumruklar attım. Tamamen vahşileşmeme izin verdiğimde parmak boğumlarım kanla kaplıydı. Senin kahrolası hayatın için savaşmayı ve daha sonra burada sorular sormayı çabucak öğrenmiştim. Bu yüzden çenelerimi ve burunlarımı kırdım ve beni yakalamaya çalışan herkesi döverken cehennemden gelen lanet bir iblis gibi kükredim. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve çıkışın tadını çıkardım, onlar içimde şaha kalkarken, verdiğim acının cazibesine kapılıp onların cesaretlendirmelerini kulaklarıma fısıldarken gölgelere gömüldüm.

Gustard soğuk soğuk güldü, sesi damarlarımda adrenalin patlamasına neden oldu.

"Onu aşağıda tut," diye emretti ve ona doğru atıldım, liderlerine ulaşmak için safları yarıp geçmeye çalıştım, kararlılığım ve öfkem hareketlerimi besliyordu.

"Lanet olası bir Fae gibi karşıma çık," diye havladım, adamlarından dördü beni yakalayıp sırt üstü masaya yatırmaya zorladı.

İçlerinden biri yumruğunu burnuma indirdi ve yüzüme kan aktı, darbeden kemik ve kıkırdak kırılırken ağrı kafatasıma yayıldı. Daha kötüsüyle karşılaşmıştım ama orada biteceğinden şüpheliydim.

İri bir pislik eliyle ağzımı kapattı ve kolum masanın kenarından çekildi. Kaslarım şişti ve kurtulmak için savaşırken onların kısıtlamalarına karşı çıktım, ama çok fazla vardı.

Gustard öne çıkıp bileğimi tuttu ve çete lideri kolumu kuvvetlice aşağı itip gitmesi gereken yönün tersine doğru bükerken, ağzımı kapatan elimi ısırdım. Kemik kırılırken ve acı dolu kükremem yüzümü kavrayan pislik tarafından bastırılırken yıldızlar gözlerimin önünde patladı.

Gustard kulağıma nefesini verirken gözlerimi perdeleyen karanlığı kırpıştırarak uzaklaştırdım. "Son uyarı."

Beni orada bıraktılar ve dilimde kan tadınca inledim ve kanın ağır ve ıstırap verici olduğunu hissettim.

sağ kolumun ağırlığı masadan sarkıyor, hareket ettiremiyorum.

Poltergeist irileşmiş gözlerle belirdi, diğer koluma girdi ve masadan kalkmama yardım etti.

Eski bir sesle, "Doktoru görmen gerek," diye gakladı ama koluma yeni bir ağrı saplanınca inleyerek başımı salladım.*. Kahretsin.*

"Ziyarete gitmem gerekiyor," diye homurdandım, burnumdan kan halıya sıçrarken yanından tökezleyerek geçtim. Kolumun yeniyle sildim, sonra kırık kolumu göğsüme bastırdım ve uzuvdan hızla yayılan kör edici acıyla dilimi ısırdım. En azından bir kısmının kanamasını önce ben sağlamıştım.

Mahkûmların hepsi bana bakarken kütüphaneden çıktım ve sonra yukarı, ziyarete doğru yöneldim.

"Ne oldu, Bir-Elli?" Ben merdivenlerin tepesine ulaştığımda Memur Cain havladı. Kısa kesilmiş saçları ve asla gülümsemeyen ağzıyla koca bir pislikti.

"Düştüm," diye homurdandım, yanından geçerek ziyaret odalarına giden koridora doğru adım atmaya çalıştım. Vampir hızıyla önüme çıktı ve ben de kendi dişlerime ulaşıp bu orospu çocuğunu onun yerine koyabilmeyi dileyerek bir tehdit savurdum.

“Pekala Tıp*O*yol." Alaycı bir şekilde gülümseyip merdivenlerden aşağıyı işaret etti.

Ziyarete gidiyorum, diye tısladım ve kollarını kavuşturdu.

"Şimdi sen?" O sordu. "Pekala, seni böyle görünce o küçük Heir erkek arkadaşını şok edeceksin."

Ona soğuk bir bakış attım ve yanından geçmek için tekrar öne çıktım ve bu sefer gitmeme izin verdi. Muayene odasına çağrılmayı bekleyen mahkûmların sırasına ulaştım ve parçalanmış kolumdaki acıyı görmezden gelmeye çalışırken dişlerimi gıcırdatarak omzumu duvara dayadım.*Gustard'ı sikeyim. Siktir et o unFae bok parçasını.*

"Bir elli!" Koridorun sonundan Memur Lucius seslendi. "Sekizinci odadasın." Beni öne doğru yönlendirdi, yüzüme bakarken gözleri genişledi, kan tulumuma sıçradı ve kolum yan tarafıma yapıştı.

Radyosunu kalçasından aldı. "Kahretsin, ihtiyacın var-"

"Şu an o kapıdan geçmem gerekiyor, o yüzden çekil önümden." Çenemi arkasındaki odaya doğru salladım ve kabul etmesini beklemeden yanından geçip kapıyı ittim. Darius oradaki tek kişilik masadaki koltuğundan ayağa kalktı, durumum karşısında ağzı açık kaldı.

"Siktir, Lance, ne oldu?"

Sağlam kolumu kullanarak onu kendime doğru çektim ve acıyla irkilerek ona doğru koştum, derin bir iç çekerken içimdeki Koruyucu bağ mutlu bir şekilde mırıldandı.*Daha iyi*.

Darius parmaklarını bükülmüş koluma kaydırdı ve iyileştirme büyüsü damarlarıma aktı. Kemik yerine oturdu ve ağrı nihayet azalmadan önce dişlerimin arasından tısladım. Sabitledi

sonra burnuma, su büyüsüyle üzerimdeki kanı temizledi ve iş biter bitmez ona sımsıkı sarıldım, yakınımda olmasına ihtiyaç duyuyor, bana karşı hissetmesini arzuluyordum.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti babasına yakışır bir Ejderha hırıltısıyla ve sonunda benden uzaklaştı.

Masada karşılıklı oturduk ve ben omuz silktim. Kameraların önünde Gustard ve onun dalkavuklarına iftira atmayacaktım ama bundan açıkça suçlayabileceğim başka bir pislikler grubu daha vardı. "Lanet olası yıldızlar benim için dışarı çıkmış."

"Böyle devam edemezsin, sonunda öleceksin," diye tısladı Darius, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Bana öyle bakma," diye sordum. "Neyse ne."

Başını salladı, sonra ince bir şekilde parmağını kaydırdı ve odayı bir ürperti doldurdu. Su büyüsünü kameralarla uğraşmak için kullandı ve bize düzgün konuşma şansı vermek için kameralara buz attı. "Lance, buradan gitmelisin. Babam... tahta geçti. O-"

"Ne?" Nefesim kesildi, ciğerlerim daralıyordu, korku göğsüme işliyordu. Zamanımızın tükendiğini biliyordum ama hâlâ biraz kaldığını düşünmüştüm. Bu nasıl olabilirdi? Şimdi onu nasıl durduracaktık?

Darius, Lionel'in Meclis Üyelerini nasıl kendisine boyun eğdirdiğini ve Ruhlar Sarayı'na nasıl taşındığını anlatmaya başladı ve ben sadece sessiz bir dehşet içinde dinledim, her saniye umudumu yitirdim. Ve başlamak için zar zor çok şeyim vardı.

Küfür ettim, duvarlar üzerime geliyor gibiydi. Burada çok işe yaramazdım. Yardım etmek için nasıl bir şey yapabilirdim ki?

"Üzgünüm," diye tısladım. "İşe yaramadığım için üzgünüm, her şeyi mahvettiğim için özür dilerim." Kaşlarını çatarak iç çekti. "Sadece itirazı kabul et."

"Bu, şimdi her şeyi daha da kötüleştirir," dedim sessizce. Bunun doğru olduğunu biliyorsun.

"Bir yolu olmalı," diye ısrar etti. "Nova ile konuşacağım, Darcy'nin Zodiac'taki yerinin güvende olmasını sağlayacağım."

"Elaine Nova, Lionel'ın cebinde. Darcy'den kurtulmak için herhangi bir mazeret varsa kabul edecektir." Tükürdüm ve Darius başka bir fikir bulmaya çalışırken sessizlik bir an uzadı.

"*Kahretsin*" Darius elini masaya vurdu. "En azından Darcy ile olan o yıldız yeminini boz. Lanet bir mola veremezsen, babanın günlüğünün ne yazdığını asla öğrenemezsin.

İnkar edemediğim için derin bir nefes aldım. Ama bu, Darcy'yi tekrar buraya getirmesi anlamına gelirdi. Onu görmek, bizi birbirimize bağlayan son şeyi kırmasını sağlamak. Dünyadaki tüm şanssızlıklara karşın, çarpık bir yanım cezayı istiyordu. Onu kırmıştım. Ona başka seçenek bırakmamıştım. Ona asla yemin etmeyeceğim bir şekilde ihanet ettim. Bana bir daha asla güvenmeyecekti. Ama aldığımda bunların hepsini biliyordum.

mahkemede durmak, çünkü sonuçları ne olursa olsun, yine de alternatifinden daha iyiydi. Eğer eğitilemezse tahttaki iddiasını kaybederdi. Sırrımız açığa çıkar çıkmaz, onun önünde duran tek şey ben olmuştum, onun her şeyine mal olabilecek tek şey. Ve şimdi tahtta oturan Lionel ile, onunla savaşabilmesi her zamankinden daha önemliydi.

"Buna ihtiyacımız var. Baban bir şey biliyorsa, ne olduğunu öğrenmeliyiz. Astrum'un son Tarot kartının düşmüş avcıyı araması söylendi. Ve bu da senin baban olmalı," diye ısrar etti Darius.

"Evet, belki," diye homurdandım sakalımı kaşıyarak. "Ya da

olmayabilir." "Günlük önemli olmalı," diye ısrar etti Darius.

"Ama ya bu sadece bir günlükse?" Parolayı kırmak için gösterdiğim tüm çabaların anlamsız olabileceğini, ona bağladığımız tüm umutların boşa gidebileceğini bildiğimden, hırıldadım.

"Pekala, her iki şekilde de öğrenmeliyiz. Devam edecek başka bir şeyimiz yok," dedi Darius, sesi yorgun geliyordu ve onun da öyle baktığını fark ettim. Gerçek dünyada kendi cehenneminden geçiyordu ve onu bu şekilde görmek bana acı verdi.

"Pekala," teslim oldum, ne yapmam gerektiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu ama başka çarem yoktu. Darius haklıydı; yıldızlar beni kötü şansla lanetledikçe, günlüğün kilidini nasıl açacağımı asla çözemezdim. "Onu buraya getir."*Kahretsin, neden bunun düşüncesiyle bir ciğerimi kıracakmışım gibi hissediyorum?*

Darcy'yi yeniden görmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum. Yine de bunun beni yeniden ezeceğini biliyordum.

Darius başını sallarken üzgünce gülümsedi.

"Seni özlüyor, biliyor musun?" dedi karanlık bir şekilde. "Söylemeyecek ama-"

"Yapma," diye homurdandım, kalbim göğsümde toza dönüşüyordu. "Duymak istemiyorum. Devam ediyor olmalı."

Ciddiyetle, "Sanırım öyle," dedi ve bunun beni ne kadar incittiğine hazırlıklı değildim. İstedim, bunun için bastırdım, olması gerekenin bu olduğunu biliyordum. Ama beni unutması, başka birini bulması düşüncesi, kahretsin, dayanılmazdı.

"Ama bu seni özlemediği anlamına gelmez," dedi Darius üzgün bir şekilde..

Ben de onu özlüyorum. Onu her günün her dakikasının her anında özlüyorum. Onu her zaman özleyeceğim. "O

iyi mi?" diye sordum gergin bir sesle. Genelde onunla derinlemesine konuşmaktan kaçınırdım ama bu soru sık sık sorduğum bir soruydu. Darius'un ona göz kulak olduğunu, onun hâlâ güvende olduğunu bilmek bana biraz huzur verdi. Ve bunun onun üzerinde sahip olabileceğim en büyük huzur olduğunu tahmin ettim.

"Şu anda kimse iyi değil, ama o başa çıkıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Roxy için biraz umut var. Eğer işe yararsa sana haber veririm."

Ne olur ne olmaz diye kameralar devre dışı kalsa bile bana daha fazlasını anlatamayacağını biliyordum ama yine de yüreğim sızladı. "Bu iyi. Sadece dikkatli ol."

"Her zaman," diye söz verdi ve sonra bana Xavier'in Uyanışı hakkında her şeyi anlatmaya başladı ve kendisinin, Darcy'nin ve diğer Mirasçıların Lionel'ı alt etmenin bir yolunu bulmak için nasıl birlikte çalıştıklarını ima etti. Bu düşünceyle kalbim sıkıştı. Bizi yok ederek kırılmış, incinmiş ve mahvolmuş olabilirim. Ama fedakarlık buna değmişti. Her zaman olması gereken kraliçe oluyordu. Asla onun kralı olmayacağımı kabul etmek zordu.

A*Kahrolası bir kralı selamlayacağım.*Gecenin yarısında yine Hollow'da oturmuş, tartışıyordum.

Aklımı kaybetmemeye çalışırken, Lionel'ın tahta çıkışının Mirasçılar için anlamı olan her şey

korkuyla.

Şimdi, birkaç saatlik uykudan sonra kanepede uzanıyordum. Başımı sıcak bir kola yasladım ve duman, sedir ve kahve kokusu yanıma geldiğinde derin bir nefes aldım. Pencerenin ötesinde şafak kırmızıydı, ışık kan gibi gökyüzünden sızıyordu. Ve dünyanın yaralı olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

Artık herkes gölgeleri biliyordu; tüm dünyaya yayınlanmıştı ve Lionel, Tory'nin de onlarda yetenekli olduğunu açıkça belirtmişti. O böyle bir güce sahipken kimse ona meydan okumaya cesaret edemezdi, edemezlerdi. Ve artık okuldaki herkes kız kardeşimden neredeyse onun kadar korkardı.

Dik oturdum, uyurken burnundan dumanlar çıkan, kabuslar onu rahatsız ederken alnındaki çizgilerle kırışan yanımdaki Darius'a baktım.

Geraldine odanın karşısındaki koltuğa kıvrılmıştı ve Max onun ayakucunda, halının üzerinde, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Diğer tarafımda Seth, Fae formunda olmasına rağmen bir köpek gibi kıvrılmıştı. Gözlerim odanın karşısındaki mini mutfakta en son kahve koyan Caleb'e takıldı.*Ah kahve. Hiçbir şeyi çözemeyen ama her şeyi beş dakikalığına daha iyi gösteren bok*.

Caleb bulanık bir hareketle odanın içinde fırladı ve bir damla bile dökmediği gerçeğine sırıtarak elime bir bardak koydu. Bir koltuğa oturmadan önce diğerlerini herkesin yanına yerleştirdi, ayak bileğini dizine dayadı ve saçları yeni şekillendi. O üniformalıydı ve ben

bir süredir ayakta olduğunu tahmin ediyordu, ama işleri normal bir Fae'den on kat daha hızlı yapabildikleri düşünülürse, bir Vampirle bunu asla anlayamazsın. Herhangi bir şeye bir saniye geç kaldılarsa, bu kesinlikle kasıtlıydı. Ve adı verilmeyen bir Vampir, böyle şeyleri kasten yapmaktan hoşlanan türden bir pislikti. Kahretsin, bunu neden özlüyorum?

"Saat kaç?" diye sordum kahvemi yudumlarken, kafeinin uğultusu beni daha da uyandırdı. Yedi buçuk,

dedi Caleb. "Nova sekizde bir toplantı istedi." Atlas'ını bana salladı ve benimkini aradım ve onu Darius'un bacağının altına sıkıştırılmış buldum. Ben onu yakaladığımda aniden uyandı, keskin bir şekilde nefes aldı ve bana şaşı gözlerle baktı. "Kıçımı çimdikliyor musun, Gwen?"

homurdandım. "Brüt. Ve bana Gwen deme.

"Neden iğrenç?" diye sordu Seth uyanırken, genişçe esneyerek doğrulup burnunu kurt gibi boynuma soktu. Bu boku bugünlerde o kadar sık yaptı ki, yarısında fark etmedim bile. "Darius'un şeftali gibi harika bir kıçı var."

"Çünkü kız kardeşime aşık, bu da onu benim için üç günlük ton balıklı sandviç kadar çekici yapıyor - alınma," diye fırlattım Darius'a ve sırıttı.

"Sen benim için de eski bir ton balıklı sandviçsin, Gwen," diye kabul etti ve ben de ismin üzerine ona yumruk attım ama sırıtmama engel olamadım.

"Mmm, kışkırtıcı ton balığı," diye mırıldandı Geraldine uykusunda. "Ne kadar büyük bir alabalıksın sen."

"Bu *Benim* bahsettiği alabalık," dedi Max kendini beğenmiş bir tavırla, ayağa kalktı ve Geraldine'in ayağı fırlayıp aletine çarptı. Hırıltılı bir sesle öne doğru eğildi ve o ayağa kalkarken kadın onu kenara itti, alçak sesle kıkırdadı.

"Her zaman nefes alma alanımdasın, Max Rigel, Long Sherman'ını yoluma çıkarmak istemiyorsan, o zaman vedalaş."

"Bu nasıl benim suçum?" Max öfkeyle sordu.

"Nasıl senin hatan değil?" Sabah esneme hareketlerini yapmaya başladı, ayak parmaklarına dokunmak için eğildi ve kalçalarını iki yana sallarken Max salyaları onun üzerine aktı ve tartışmalarını tamamen unuttu.

Atlas'ımı kaldırırken ilk karşılaştığım şey burcum oldu ve uyanmaya ve beynimi o gün için vitese geçirmeye konsantre olmaya çalışırken onu tekrar okudum.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün dengenizi bozan değişikliklere ve kargaşaya dikkat edin. Zamanlar en zor zamanlarındaymış gibi görünebilir, ancak her şeyin her zaman daha da kötüye gidebileceğini unutmayın. Bu yüzden sakin kalmaya çalışın Başarılı olmak istiyorsanız zorluklarla yüzleşin ve uzun oyunu oynayın.

Harika. Burcum bile şu anda her şeyin ne kadar boktan olduğunu biliyordu.

Dünyanın patladığını görmek için FaeBook'a tıkladım ve ilk gelen gönderi Tyler'dandı.

Tyler Corbin:*Geri. . Kahretsin. Yukarı. Şu anda başka birinin özete ihtiyacı var mı?*

Koca L kıçından çılgınca bir duman çıkarken, kolunda bir Vega ve ölümden yeni dönmüş görünen Clara Orion ile sarayda ortaya çıkıyor (ah, merhaba? Güneş ışığını duydun mu canım? damarlarınızdan)

Her neyse, Koca L yıldızlardan ve kutsal Ejderhalardan gelen hediyelerle ilgili bu konuşmayı yapmaya başladı ve lanet olası başka neler oldu, ama durun, bu noktada gerçekten Clara'ya dikkat eden var mıydı? LEGIT adlı kız havada süzülmeye başladı, yalan yok (ekran görüntüsü aşağıda).

Şimdi bu kızın cehennemin derinliklerinden sürüklenen, uzun (sıcak da olsa) bir elbise giydirilen ve o güzel vücuduna bir iblis sahip olan bir zombi olduğunu söylemiyorum. Ama tamam, onu arıyorum. Çünkü naber???

Kral Lionel yönetimi yeni devraldı ve basın, burada yıllar önce 'ortadan kaybolan' ve Lionel'ın poposundan fırlamış gibi mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkan burada uçan McGee hakkında TEK BİR SÖZCÜK yayınlamadı - ve açıkçası, bu yarı saydamlığı biraz açıklar ama açıklamaz teoriyi yüzde yüz desteklemem için yeterli. Yine de tamamen göz ardı etmiyorum, çünkü Big L'nin çelik topları var ve onu en sevdiği tropikal punç Kool'u içtiği için ceza olarak Thumbelina'nın boyutuna küçültüp arasına sıkıştırmasını göz ardı etmem. -Yardım ya da başka bir şey - ama bunca yıl onun kıçında ne yaşıyordu - popo tozu ???

konuyu dağıtırım Mesele şu ki, hepimiz Lionel'ın tahta geçmesinden daha büyük meseleye odaklanabilir miyiz, söylentiye göre Koca L'ye "BABA" diyen korkunç, şeffaf bir orospu olmak.

 # hayır #ben çıkmıyorum #onetickettoanywherePlease #popo tozununtadı nasıl olsa #crackwhore # bir adam tüm şovu başının arkasından izledi #ghostestwiththemostest

Eliza Smoot:Ey yıldızlarım! O bir #flyinorion

Kedi Vann:Lionel'ın #crustycrack'inde kalkmayı umursamıyorum ***Lacey Ledlow:***Keşke yeni kralımızın suratına #tropicalpunch yapabilseydim ***Gizelle Alea Oyelade:***Kralımız veya onun harika Koruyucusu hakkında kötü konuşmayın!!

 # thetrueking hasrisen

Shabnam Hosseini:*Büyük L'nin büyük bir D'si olduğunu düşünüyor musunuz? #babacığım*

Cynthia Rodriguez:*Ona baba derdim ve haftanın herhangi bir günü beni çelik topuzlarının arasına koymasına izin verirdim #signmeup #putmeinyourclenchtrench*

"*Tanrı,*Bugün için hazır değilim," dedim ağır ağır, Tyler'ın gönderisine gülümsemek bile içimden gelmiyordu. Ve bu çok yazıktı çünkü çok komikti. Ayrıca Lionel karanlık saçmalıklarını zaten tüm dünyaya açıkladığı için Clara hakkındaki gerçeği muhtemelen artık bilebileceğini düşündüm, bu yüzden onu doldurmak için zihnime bir not aldım.

"Fani konuşmaların çok garip, Zeus tarafından yönetildiğini düşündükleri için mi yoksa başka bir şey mi?" Seth sordu ve saçımdan bir parçayı kemirdiğini anladım. Onu uzaklaştırdım ve ayağa kalkıp kahvemi içtim.

"Ya da başka bir şey," diye homurdandım ve banyoya yöneldim. Kapı kapanmadan önce Geraldine arkamdan içeri girdi, üstünü çıkardı ve büyük göğüslerini ortaya çıkardı, ardından pantolonunu indirdi ve Darius Acrux'u haykıran gösterişli altın renkli duşa girdi.

Dişlerimi fırçaladım ve işi bittiğinde duşta Geraldine ile yer değiştirdim. Üniformalarımızı giydiğimizde, salonda bizi bekleyen tüm adamları bulduk, kayıtsızca muhteşem görünüyorlardı ve her şeyi üstlenmeye hazırlardı. Gerçekten hazırlıklı olduklarını umdum çünkü bu yerin dışında bizi bekleyen dünyayı sevmeyeceğimiz hissine kapıldım. Bununla yüzleşmek için sabırsızlandığıma eminim ama hepsi etrafımdayken her şey daha kolay görünüyordu.

Birlikte merdivenlerden aşağı indik ve toplantının yapıldığı Orb'a doğru yürümeye başladık. Darius yanımdaki kolumdan çekiştirdi, beni grubun arkasına çekti ve etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturdu.

Merakla kaşlarımı çattım. "Naber?"

"Peki, sana sormam gereken bir şey var." Bana bakarken adem elması yükseldi ve alçaldı ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağım hissine kapıldım. Yemin ederim, bugünlerde herhangi birimizin aldığı herhangi bir haber kötü haberdi. Muhtemelen şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

"Nedir? Bana o lanet olası Ejder bakışını atıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor." "O kadar da kötü değil, sadece... Lance'i ziyaret etmene ihtiyacım var."

"Ne?" diye tısladım, kalp atışım sıfırdan saatte bin mile bir saniyelik düzlükte çıkıyordu. "Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, içimden arabayı sürmeyi reddetme içgüdüm vardı. Onu son gördüğümde beni geri çevirmişti, devam etmemi söylemişti, öyleymişiz gibi davranmıştı.*Hiçbir şey*. Kalbimi söküp onun için kanamasını izlemişti. Oraya geri gitmiyordum. Ayrıca oraya geri dönmemi de istemedi. Ve kesinlikle bana tekrar defolup gitmemi söylemek için ziyarete gelmeyeceğinden eminim.

"Kabul etti," dedi Darius sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

“Ah, eğer öyleyse*kabul*dedim alayla. "O zaman hemen oraya uçacağım ve itaatkar küçük bir posta güvercini gibi onun kollarına atlayacağım. Oh hayır bekle, Griffin boku yemeyi tercih ederim.

"Darcy," diye içini çekti Darius. Bozduğu yıldız yemini onu tehlikeye atıyor. Yakaladığı şanssızlık, o yerdeki en gaddar pisliklerle tekrar tekrar karşılaşacağı anlamına geliyor. Dün onu kırık bir kolundan ve burnundan kurtarmak zorunda kaldım.”

Yürümeyi bıraktım, o haberin dehşeti içimdeki her şeyi bir araya getirdi ve çok acıttı. Darius ciddi bir bakışla bana döndü. “Ve bundan daha fazlası. Babasının günlüğünde ne olduğunu bulmalıyız. Bu lanetin altında kalırsa asla bunu yapma şansı bulamayacak."

Kafamdaki öfke ve ihanet bulutunun arasından onu duymaya çalışarak uzun bir nefes aldım. Yavaşça başımı salladım ve pes ettim. Orion'un orada acı çekmesine öylece izin veremezdim. Ve asla kabul etmesem de, onun incindiğini bilmek bende o hapishanenin duvarlarını yıkmak ve onu Faely'den olabildiğince uzağa götürmek istememe neden oldu. Bunu yapamayacağımı biliyordum ama bunu yapabilirdim...

"Tamam," diye sıkıca onayladım. "Ama girip çıkmak istiyorum. Beş dakika, hepsi bu.”

"Anlaştık," dedi, gözlerine acımasız bir bakış girdi. "Ama sen*abilir*Onunla konuşmak."

"Hayır," diye homurdandım. “Ona konuşma şansı verdim ve bana ondan uzak durmamı söyledi. İşim bitti, Darius.”

Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama sonunda başını salladı ve susturucu balonu dağıttı. "Bu gece gideceğiz."

Bok. Bu akşam??

"Tabii," dedim önemi yokmuş gibi. Ama yaptı, gerçekten yaptı.

Ben az önce yüzümde patlayan bomba yüzünden paniğe kapılmamaya çalışırken, diğerlerine yetişmek için acele ederek yürümeye devam ettik.*İyi olacak. İç ve dış. Beş dakika.*

Öğrenciler The Orb'a doğru ilerlerken, kampüste garip bir ruh hali vardı, bazıları açıkça çok mutluydu, bazıları ise kasvetliydi. Kesinlikle ikinci partideydim. Lionel'ın tahta geçmesi, olabilecek en kötü şeydi. Onu şimdi nasıl durduracağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece zorunda olduğumuzu biliyordum.

The Orb'a ulaştık, içeri girdik ve Nova'nın odanın uzak ucunda, fakültenin önünde yüzünde geniş ve rahatsız edici bir gülümsemeyle durduğunu görünce kalbim biraz daha hızlı attı.

ASS masasına doğru yürüdüm ama Seth elimi tuttu ve beni Mirasçıların kanepesine doğru çekti. Max de Geraldine'i tuttuğunda ve o geri çekilmeyip onun da onu bu şekilde yönlendirmesine izin verdiğinde ekstra şaşırdım. Belki de bugün birbirimize biraz daha ihtiyacımız vardı.

Max diğer tarafında otururken, ben Seth ile Geraldine'in arasına düştüm ve Darius ile Caleb kanepenin kollarına tünediler. Bakışlarım, Mildred'la odanın ön tarafında oturan Tory'ye takıldı ve oraya öylece gidip o bıyıklı kaltağa tokat atıp elimi alamamaktan nefret ettim.

kardeş ait olduğu yere geri döndü. yani ben*abilir*, Gözaltına alınmaya veya bunun için kız kardeşimle tartışmaya değmeyeceğini düşündüm.*İç çekmek*.

Seth'in eli, onu kurtarmaya çalıştığımda bile benimkine sarılı kaldı ama onu azarlamak için ağzımı açtığımda, Nova konuştu, sesi odayı doldurdu.

“Tahta yeni bir kral çıktı ve şimdi başka bir döneme girdik. Eskinin yanlışlarını düzeltecek ve bizim her zaman olmamız gereken Fae'ye dönüştüğümüzü görecek." Personelden birkaçı alkışladı, çoğu alkışlamadı.

Gabriel'in koltuğunda dimdik oturduğunu, ellerini önündeki masaya dayamış soğuk soğuk Nova'nın sırtına baktığını fark ettim. Washer sağındaydı, başını sallıyor ve kısık sesle Gabriel'e mırıldanıyordu ve kardeşimin başını sallama şekli bir kez olsun bir konuda hemfikir olduklarını söylüyordu.

Midem düğümlenirken Seth'e bir bakış attım.

Nova devam etti, "Kral Acrux bu sabah yeni bir yasa çıkardı ve bana burada, Zodiac Akademisi'nde hepiniz için geçerli olacak yasanın ana hatlarını çizen kişisel bir mektup gönderdi."

Kalbim düzensiz bir şekilde güm güm atıyordu ve Seth'in elimi tutmasıyla mücadele etmeyi bırakıp geri sıktım. Havada, Nova'nın anında susturduğu bir gevezelik dalgası yayıldı. "Bugünden itibaren Tarikatlar, bizzat Kral'ın açık izni olmadıkça, birbirleriyle kardeşlik kuramayacak, sosyalleşemeyecek veya melezlenemeyecek."

Etrafımda öfke çığlıkları yükselirken hava yoğunlaştı ve nefes almak zorlaştı. "Mümkün değil!" diye havladı.

"Bu bir rezalet!" Geraldine'in nefesi kesildi. "Abaküsteki renkler gibi bizi bölemezsiniz!"

"Oturmak!" Nova emretti, ellerini tehdit edercesine kaldırdı ve bir grup HORES aniden onun yanına katılmak için ayağa kalktı. Tory aralarındaydı ve ellerinden kıvrılan gölgeler, ön sıralardan bir grup insanın dağılmasına neden oldu. "Kral Acrux, yasaya uyulmasını sağlamak için öğrenci topluluğunun sadık üyelerini atamamı istedi. Seçilenler kanunla hareket edecek ve Kral'ın çıkarına olduğu sürece diğer Tarikatlarla karışmalarına izin verilecek. Öğretmenlerin, tartışmaları yalnızca akademik konulara odaklandığı sürece, ekstra ilgiye ihtiyaç duyan öğrencilerle kısa süreler geçirmesine de izin verilecek.

*Hayır.*Bunun olmasına izin veremezdik.

Seth ve diğer Mirasçılar da ayağa kalkarken ayağa kalktım. Dövüşmeye hazırlanırken elim Seth'in elinden kurtuldu ve ASS'nin bizi desteklemek için bana ve Geraldine'e doğru koştuğunu fark ettim.

Derin bir hırıltı Darius'u geride bırakırken omzunu benimkine bastırarak, "Buna katlanmayacağız," diye hırladı Caleb.

Nova sert bir sesle, "Kanun bu, Bay Altair," dedi.

Nova'ya dişlerimi gösterirken sol elimde mini bir kasırga döndü ve sağ elimde alevler kıvrıldı, nefret içimden akıyordu.

"Lionel Acrux asla benim kralım olmayacak," diye tükürdüm.

Nova, "Hepiniz oturacaksınız yoksa sonuçları korkunç olacak," diye uyardı ve Tory ellerini kaldırarak ilerledi, böylece ellerinden duman çıktı.

Nefesim kesildi, bir hava kalkanı oluşturdum ve sihrimiz sorunsuz bir şekilde birbirine kayarken Seth ve Max'inkiyle birleşti. Gölgeler kalkana çarptığında ve arkamızdaki herkes bir petrol sızıntısı gibi kubbenin üzerine düşen patlamadan korunduğunda kendimi hazırladım.

Karanlık gücünün gücü dişlerimi sıkmama neden oldu ve gölgeler ötesindeki dünyayı tüketirken etrafımızdaki her şeyi gözden kaybederek kalkana daha fazla sihrimi zorladım. Çığlıklar çınladı ve damarlarımda adrenalin yükseldi.

Baskı aniden hafifledi ve gölgeler dağılırken kalbim tekledi ve Tory'nin önünde diz çökmüş, gözleri karanlıkta dönen Mirasçıların tüm kardeşlerini gördüm.

"Yeterli!" Nova bağırdı. “Kral, yeni yasasının onaylanmasını sağlamak için gereken her türlü gücün uygulanabileceğini kabul etti. Hepiniz geri çekileceksiniz yoksa ceza bizden önce Fae'lerin üzerine düşecek. Bu senin son uyarın.”

Boğazım düğümlendi ve gözlerindeki yenilgiyi görerek diğerlerine baktım. “Kalplerimiz güneş çeliğinden yapılmıştır ve irademiz kırılmaz!” Geraldine ağladı. "Başka çaremiz yok," diye homurdandı Darius, onun kolunu kavrarken, Ejderha formu dışarı çıkmak için yalvarırken gözleri altın yarıklara dönmüştü.

Ardından bakışlarını bana kilitledi ve sıraya girmeye zorlandığımızı hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Haklıydı. Çünkü ne yapabilirdik? Bununla savaşırsak, Lionel bizi tutuklatabilir. Bizden kurtulması için ihtiyacı olan bahaneyi ona verirdik. Ve Mirasçıların erkek ve kız kardeşlerinin zarar görme riskini göze alamazdık.

Ellerimi indirdim ve diğerleri de aynı şeyi yaptı. Nova'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve öfke göğsümü bir sel gibi süpürdü.

"Leydim, dilerseniz savaşırız," dedi Geraldine benimle ve arkamda duran ASS'ye sanki savaşa girmeye hazırlarmış gibi baktım.

Bunun için kendilerini ateş hattına atmalarına izin vermeyerek başımı salladım. Lionel bu yasanın uygulanmasını sağlayacaktı ve bugün kaybedeceğimiz bir kavga için hayatlarımızı heba etmenin günü değildi.

"Geri çekilin," dedim hepsine kararlı bir şekilde ve bunu hemen yaptılar, beni bu kadar çabuk dinlemeleri beni şaşırttı.

"Oturmak!" Nova emretti ve isteksizce koltuklarımıza geri döndük. O ona bastı

Omuzlarını geriye atıp, Gabriel de dahil olmak üzere sandalyelerinden kalkmış olan birkaç öğretmene baktı.

Yavaşça Washer'ın yanındaki koltuğuna oturdu ve gözleri bir hayalle parladı. Kalp atışım tekledi. Yapabilir miydi *Görmek*bundan bir çıkış yolu? Onunla konuşmak zorundaydım. Bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey varsa, bilmek zorundaydım. Eğer kimse yapabilirse*Görmek*şimdi ileriye giden yol oydu.

"Tory Vega, burada, akademide King'in Birleşik Nebular Görev Gücü'ne liderlik edecek ve seçilen herkesin, Zodiac Akademisi'ndeki yeni yasayı desteklemek için gerektiğinde diğer Tarikatlarla karışmasına izin verilecek ve bir ihlal olursa doğrudan bana rapor verecek." Nova, sanki Heirs'ın kardeşlerinin önünde diz çökmüş olması tamamen delilik değilmiş gibi gelişigüzel konuştu.

“Bekle... ah yıldızlarım, onlar*Kunt*Tyler arkamdan bir yerden tısladı ama bu bile şu anda beni güldüremezdi.

Nova herkesi bir kez daha susturdu. "Şimdi lütfen sınıflarınıza gidin ve kendinizi Emirlerinize ayırdığınızdan emin olun. İlk sınıflarınızın öğretmenleri sizi akademinin yeni yöntemleriyle tanıştıracak ve akademiyle ilgili tüm sorularınızı yanıtlayacak. Lütfen çıkarken kapıdan tek sıra halinde geçin. Sizi Tarikatınızın bir sembolü ile işaretleyecek bir büyü şimdi yerinde. Bu harika günün tadını çıkarın.”

Bizi işaretle?

"Gece yarısı Hollow'da buluşalım," dedi Darius alçak sesle ve ayrılıp kapıya yönelmeden önce hepimiz başımızı salladık.

Geraldine önümden uzaklaşırken, "O yengeç kafalı ahmağa bir müdür vereceğim," diye tısladı. “Yüce Egemen Cemiyet buna müsamaha göstermez.”

Çıkışa doğru kuyruğa girdim ve omzumun üzerinden bakarken Sofia'yla göz göze geldim. Tyler'ın yanında duruyordu ve gözlerinde bir endişe ifadesi vardı. Hemen arkalarında Xavier ve hayal meyal tanıdığım birkaç Pegasus daha vardı. Çenesi zonkluyordu ve bunun üzerine gözleri öfkeyle doldu. Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir öfke.

Kapıdan içeri adım attım ve sihrin öpücüğü tenimi gıdıkladı, üzerime sızan his ve ceketimdeki Zodiac Academy armasının yanında bir sihir parıltısı parladı. Bir Phoenix'in ateşli sembolü orada parıldarken ona baktım. Üst dudağım geriye doğru kıvrılırken parmaklarımı işaretin üzerinde gezdirdim. Kız kardeşim Phoenix'ten var olan diğer tek kişiydi, bu yüzden Lionel'in küçük kanunu benim için çifte darbe aldı. Aslında okuldaki herkesten kopmuştum. Ama yine de onun kurallarına uyacaksam ne olur?

Jüpiter Salonu'na yöneldim ve dışarıda kuyruğa girdim, bir metre arayla çizgilerle işaretlenmiş ve yanlarında her Tarikattan semboller bulunan zemini buldum. Tyler ve Sofia Pegasus hattında bana katıldıklarında boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve onlardan bir santim bile uzaklaşmadım.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Tyler, sınıfın geri kalanı sıralara ve sıralara dağılmaya başlarken.

diğer Pegasuslar arkamızda durmak için harekete geçti.

Kylie, Medusa hattına adımını atarken kollarını kavuşturmuş ve dudaklarında bir somurtkanlık ile sıranın en arkasında belirdi. Etrafındaki herkes her zamanki gibi onu görmezden geldi ama Tory gözlerinde gölgelerle belirip dosdoğru ona doğru yürürken kalbim yerinden fırladı.

"King's United Nebula Görev Gücü'ne katılmak için seçildin," dedi düz bir tonda, üzerinde KUNT yazılı dikdörtgen bir altın iğneyi ona uzatırken, ben de homurdandım.

Kylie onu kapıp takarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Yani herkese ne yapacağını söyleyebileyim mi?" heyecanla sordu.

"Yasaların uygulandığından emin olabilirsin," diye düzeltti Tory ve ardından Kylie heyecanla işaret ederek bana doğru döndü ve kanıma soğuk bir öfke yayıldı.

"Darcy Vega o Pegasus'ların yanında duruyor!" diye haykırdı ve Tory bana baktı, gölgeler etrafında kıvranırken saçları kıpırdandı. Pek çok öğrenci onları görünce duvara yaslandı ve o bana yaklaşırken kalbim tekledi.

Tory, diye nefes verdim, ellerimi kaldırmadan. Onunla asla savaşmazdım.

Gözlerinin içine bakarak savunmamı aşağıda tuttum ve gerçek kız kardeşimin tutunacak bir parçasını aradım. Midem kıvrandı ve Sofia beni uzaklaştırmak ister gibi elimi tuttu ama Tory'ye doğru bir adım attım, beni gerçekten bire bir incitecek mi diye baktım.

Benim, Tor, diye yalvardım ona ulaşmak için çaresizce. "Kardeşin."

"Clara artık benim tek kız kardeşim," dedi hafifçe ve sözleri kanıma zehir enjekte edilmiş gibi geldi. *Lanet olası kız kardeşi? Asla*. "Sıraya girin," diye uyardı ama kalbime bir acı saplanırken başımı salladım.

Elini kaldırdı ve gölgeler bana doğru patladı. Ne yaptığının farkına varırsa durması için dua ederek kalkan olmayı reddettim ama durmadı. Boğazıma dolandılar ve beni Phoenix hattına attılar ve öksürerek nefes verdim. Ağırlıkları beni aşağı itti ve cildimin altından geçmeye çalışırken dişlerimi gıcırdattım. Ama benim Phoenix alevlerim daha sıcak yandı ve içimde bir ateş duvarı gibi parlarken onu engelledi. Beni hareketsiz kılmak için gücünü kullanmasına engel olmadı ama gölgeler artık içime ulaşamıyordu. Onca acıya rağmen, onun bana bu şekilde sırt çevirmesinden daha kötü bir şey canımı yakmadı.

Sonunda beni serbest bıraktı ve kendimi ayağa kaldırırken homurdandım, onun sırada ilerlemesini izledim, kimsenin olmaması gereken biriyle durmadığından emin olmak için herkesin notlarını kontrol ettim. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu ama vücudumda meydana gelen savaş umurumda değildi. Yakında Lionel'ın ona verdiği Düzen Bastırıcı'nın panzehirini elde edecektik ve Phoenix'i uyandığında o da gölgelerle savaşabilecekti. Sadece biliyordum.

Keskin bir topuk sesi, Profesör Highspell'in geldiğini ve bir an yanımdan geçip gittiğini söyledi.

daha sonra üzerine tam oturan kırmızı bir elbise giymiş, koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Sınıfa girip bizi içeri almadan önce Tory'ye başını salladı ve yanından geçen birkaç çocuğa tatlı bir gülümseme sundu. Yanımdan geçtiğimde, yeşil gözleri zift gibi karardı ve ben de bana yaptığı kaş çatma ifadesini yansıttım.

Highspell, "Artık hepinizin uyması gereken yeni bir oturma planı var," dedi ve ben de yeni düzenlenen sınıfa girerken kollarımı kavuşturmuş bir şekilde ayağa kalktım. Koltukların yarısından fazlası, gruplandırılmış bölümler halinde odanın arkasına itilmiş ve öndeki diğer yarısı, masanın üzerinde su bardakları ve yanlarında acayip mini kekler olan minderli sandalyelerle değiştirilmişti.

Sırasına - Orion'un lanet olası masasına - gidip Atlas'ını alırken Highspell, "Aşağıdaki Emirler sınıfın arka sıralarında yer alacak," diye seslendi.

Sofia'ya endişeli bir bakış atarken boğazım düğümlendi.

"Heptian Kurbağaları, Tiberya Fareleri, Pegasuslar, Minotaurlar, Sfenksler, Experian Geyik Değiştiriciler-" Devam etti, her Tarikat kendi aralarında mırıldanarak sınıfın en arkasındaki sıralara oturdu.

Bitirdiğinde, karanlık bir şekilde gülümsedi ve iğrenç derecede güzel yüzündeki o ifadeyi yumruklamak istedim. Gözleri oturmayı bekleyen diğer öğrencilerde gezinirken parıldayan akuamarin kolyeyi boğazına dokundurdu. "Geri kalanınız önde oturabilir." Sınıfın önünde çoğunlukla güçlü, yırtıcı Tarikatların seçilmesini işaret etti ve Harpies, Nemean Aslanları, Mantikorlar, Vampirler, Kurtadamlar, Sirenler ve diğerleri oturmak için hareket ederken kalbim ritimden atmaya başladı.

"Bu nedir?" diye sordum, sınıf arkadaşlarımın geri kalanı rahat koltuklara doğru sürüklenirken ayaklarım yere çakıldı, bazıları koltuklara çökerken kendilerinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Highspell bana kaşlarını kaldırdı, onu sorguladığım için şok olmuş görünüyordu. "Yeni yol bu," dedi hafifçe. "Sınıflar artık daha düşük ve daha yüksek Derecelere göre ayrılmalıdır."

"*Daha az mı?*tükürdüm. "Sen kimsin ki bunu yargılıyorsun?"

"Ben Kralımızın alçakgönüllü bir hizmetkarıyım," dedi buz gibi bir sesle, gözleri parlayarak. "Ve yeni hükümdarımız Bayan Vega'nın adetlerini sorgulamayacaksın."

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu ve sınıfın önündeki o koltuklardan birine oturmayı reddettim. "Bu yanlış," diye homurdandım ve bir grup insan aynı fikirde olduklarını mırıldandı.

Highspell, "Hoşunuza gitmediyse, Bayan Vega, o zaman geri kalanlarla birlikte odanın arka tarafında oturabilirsiniz," dedi Highspell, benim bir iyilik uğruna geri çekilmemi beklediğini belirten bir sırıtışla. daha rahat koltuk "Fakat geçen dönem notların berbat olduğundan, her türlü avantajdan yararlanmanı öneririm.

yeni dünyada size sunulan.”

"Yeni dünyanın canı cehenneme," diye tükürdüm, ona sırtımı dönüp sınıfın arkasına doğru yürüdüm. "Bay Corbin, uslu bir çocuk olun ve lütfen Bayan Vega'nın yerini değiştirin ki o da kendi türünün geri kalanıyla birlikte orada kalsın," diye alay etti Highspell, Tory'den başka kimsem olmadığını bilerek ön zaten

Tyler gelişigüzel bir şekilde Highspell'in parmağını çevirdi ve etrafındaki bir grup öğrenciyi kahkahalara boğdu. Pegasus'larla birlikte yanına inerek sırıttım ve bakışlarımda bir meydan okumayla sakince Yüksek Büyü'ye baktım.

Gözleri yılan benzeri yarıklara döndü ve Medusa Tarikatı'nın içlerinden dışarı baktığını gösterdi. "Buna müsamaha gösterilmeyecek," diye tısladı Highspell.

Tory ayağa kalktı ve iyi bir minyon gibi Kylie de ortaya çıktı.

"Ayağa kalk Bayan Vega!" Highspell bana doğru fırladı, avuçlarını kaldırdı ve ben de hızla etrafıma bir hava kalkanı oluşturdum.

"Hayır," dedim nefesim hızlanarak.

Tory üzerimize yaklaşırken arkamda homurtular patlak verdi ve birkaç kişinin benim 'şaşkınlığımdan' bahsettiğini duydum ve çenemi sıktım. Buna doydum. Herkesin Tory'nin gerçekten taraf değiştirdiğine ve benim boş zamanlarımda kuzgunlarla konuşan bir deli olduğuma inanması kadar yalanlar yeter. Ve şimdi Lionel gölgeleri kullandığını ifşa ettiğine göre, onların da Beşinci Element'e sahip olduğunu bilen insanlardan Darius'u ve diğerlerini korumaya gerek yoktu. Lionel artık sorumlu olduğu ve bunun yıldızlardan bir hediye olduğunu iddia ettiği için cezalandırılmalarına izin vermeyecekti.

Oturduğum yerden kalkıp çenemi kaldırdım. "Lionel Acrux, kız kardeşimi gölgelerle kontrol ediyor. Bizi bir ritüele katılmaya zorladı ki-”

"Yeterli!" Highspell çığlık attı.

“- gökten bir meteor indirdi. Lionel Ejderha ateşiyle onu yıldız tozuna çevirdi ve-”

Yüksek Büyü elini salladı ve bir buz fırtınası hava kalkanıma çarptı.

Tory avuçlarını kaldırdı, bana karşı Highspell'in yerini aldı ve ben de o beni susturana kadar konuşmaya devam etmeye karar verdim, çünkü boşver, şimdi kaybedecek ne vardı? "Gölge diyarına bir portal yarattı!" Ağladım ve bir grup insanın beni Atlaslarına kaydettiğini fark ettim. "Beni, Tory'yi, Darius'u ve Lance Orion'u meteor kraterinin kalbinde diz çökmeye zorladı ve-"

Gölgeler bana doğru fırladı ve bir grup öğrenci çığlıklarla etrafıma dağıldı, ama bana yeterince yakın olan herkesi koruyordum. Karanlık kalkanıma çarptı ve bir an odaklanmam gerektiğine yemin ettim, onları uzak tutmak için kendimi zorladım ama gerçeği duymayı umursayan herkes adına konuşmaya devam etmeyi başardım. "Gölge Diyarına atıldık ve döndüğümüzde Beşinci Element, Lionel Acrux ve takipçileri de dahil olmak üzere hepimize hediye edildi. Onunla aynı ritüeldi.

yıllar önce Clara Orion'a yaptı ve oradan geri döndü. O, bunca yıldır Gölge Diyarındaydı ve şimdi-" Tory'nin gölgelerinin tamamı üzerime çöktüğünde ve hava kalkanım sonunda büküldüğünde, güç beni kör etti.

Yere fırlatıldım ve Phoenix'im vücudumun etrafına dolanıp beni odanın diğer ucuna sürüklemeden önce güçlerinden beni korumak için şaha kalktı. Öne doğru çekildim ve bir koltuğa fırlatıldım.

Karanlığın sisi dağılırken, kanımı donduran çığlıklar bana ulaştı.

Diğer sınıf arkadaşlarımdan uzağa doğru sürüklenen koltuğumda döndüm ve tüm Pegasusların gölgelere yem olduğunu, yaptıklarımın bedelini öderken ağlayıp kişnediklerini gördüm.

"HAYIR!" Ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım ama gölgeler hala belime dolanmış, beni olduğum yerde tutuyordu.

Highspell gülümsüyordu, kaostan zevk alıyordu ve sonunda çığlıklar kesildiğinde, ben sessizce onu yok edeceğime yemin ederken, sınıfa ders vermeye hazır bir şekilde tahtaya döndü.

* * *

Yanımda Gabriel ile uçtum, bulutların arasından bükülürken, güneşin ölmesini izlemek için üzerlerinden uçarken günün tüm gerilimini serbest bıraktım. Bunu yapmamıza izin verilmedi ama teknik olarak Gabriel bana uçmayı öğretiyordu, yani biri isterse bizi koruyabilirdi.

"Highspell bana bir hafta ceza verdi," dedim yan yana süzülürken, onun abanoz kanatları benimkilerle aynı anda çırparken yanan kanatlarım arkamda çırpıyordu.

Ona onun ne yaptığını anlatmıştım, bu konuda bir şey yapabileceğinden değil ama belki bu durumda bize biraz umut verebilecek bir öngörüsü vardı. Şimdiye kadar sormayı ertelemiştim, sadece uçmak, özgür olmak ve bugün olan tüm kötü şeyleri unutmak istiyordum.

"O kadından nefret ediyorum," diye hırladı.

“Yapabileceğini sanmıyorum *Görmek* Onu kovdurmanın bir yolunu bulabilir misin? Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde sordum.

Korkarım şimdilik burada kalacak, diye içini çekti.

Peki ya Lionel? Kalmak için mi burada? diye sordum, boğazım düğümlenirken ona döndüm.

Gri gözleri karardı. "Bütün gün bu konuda yıldızlara danıştım," diye itiraf etti. "Hala umut var. Ama İmparatorluk Yıldızı'na aittir.”

Başımı salladım ve aniden bulutların arasından aşağı daldı. Takip ettim, kanatlarımı tuttum ve altımızda süzülen bir Griffin sürüsünden uzaklaştım.

Aşağıdaki kampüsün görüş alanına girerken Gabriel önümde durdu ve ben de onu takip ettim.

ofis penceresinden uçmadan önceki mesafe. Binanın etrafını bir kez turladım, kıyının boş olduğundan emin olduktan sonra aynısını yapıp hafifçe içeriye indim. Bizi bir dereceye kadar koruyabilirdi ama kimsenin birlikte ne kadar zaman geçirdiğimize çok yakından bakmasını istemedim. Benimle ve Tory ile olan bağlantısı, bildiğim kadarıyla, Tory bunu ağzına almadığı sürece hala bir sırdı, ama hiçbirimizin kim olduğunu neredeyse hiç bilmediği için, durumun böyle olmadığını umut ediyorduk.

Pencereyi iterek kapattı ve susturucu bir balon patlattı. Ofisi seyrekti ve burada çok fazla zaman geçirdiğini düşünmemiştim. Gabriel çoğu akşam ailesini görmek için yıldız tozuyla eve giderdi ve onunla her zaman gidebileceğimi söylemesine rağmen, kız kardeşim buradayken Zodiac'tan ayrılamayacağımı biliyordum. Farkında olmasa da bana ihtiyacı vardı. Ve bir şey olursa ona yardım etmek için yanında olmalıydım.

Gabriel masasına gitti ve üst çekmeceden birkaç şırıngayla birlikte bir şişe aldı. "İşte Düzen Bastırıcı panzehiri," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Kalbim kalktı ve onu almak için koştum ama başını salladı. "Aer Tower'a geri dönerken durdurulacaksın ve eğer onu bulurlarsa, alacaklar ve Nova seni bu akşam gözaltında tutacak."

Onu hemen alıp Tory'ye vermenin bir yolunu bulma talebiyle dudaklarım aralandı, ama iç çekerek durdum. Hediyelerine güvendim. Onu kapma, Tory'ye uçma ve tam o anda ona enjekte etme dürtümle savaşmam gerekiyordu.

"Bu düşünce tarzını takip edersen, onu almadan önce yine de durdurulacak ve aranacaksın - ah, ama eğer alırsan*O*rota, onu ona veremeyeceksin. Hayır, sadece bu gece işe yaramayacak." Gabriel anlayışla omuz silkti.

İç çektim ve kanatlarım arkamda çözüldü. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedim ama dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Kıkırdadı. "Onu gerçekten seviyorsun."

"Evet, öyle," diye bir kahkaha attım ama sonra günün yükü yeniden üzerime çöktüğünde tüm eğlencem uçup gitti. Öne doğru yürüdü ve tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı ve çenesini kafama yasladı. Bir an için dünya durdu ve her şey yolundaydı. Bir saniyeliğine. Ama ne mükemmel bir saniyeydi.

"Yani İmparatorluk Yıldızı..." Beni bıraktığında irkildim.

Masasına oturdum ve bacaklarımı altımda bağdaştırdım, bir tutam saçımla oynadım. Uçuş için tozluk ve kısa bir üst giymiştim ama şimdi kanatlarım beni ısıtmıyordu, kollarımda tüylerim diken diken olmuştu, bu yüzden soğuğu dışarıda tutmak için damarlarıma ateş püskürüyordum.

Gabriel'in kanatları düştü ve göğsündeki dövmeleri inceledim, içlerinde hangi sırların saklı olduğunu merak ettim. Olmuş şeyler, henüz olmamış şeyler. Onun hediyesi

etine, geleceğine, geçmişine ve bugününe yazılmıştır. Kalbinin üzerinde güzel bir çember oluşturacak şekilde birleştirilmiş yıldız burçlarından oluşan bir halka vardı ve önümde bir sandalyeye çökerken tam da o noktayı kaşıdı.

"Yapamam*Görmek*Nerede," dedi kaşlarını çatarak. "Ama yapabilirim*Görmek*Lance'in onu bulmanın anahtarı olduğunu.

Yavaşça başımı salladım ve alt dudağımı ısırdım. "Muhtemelen bunu zaten biliyorsun ama-"

"Onu bu gece görecek misin?" gülümseyerek bitirdi. "Yapması gereken çok önemli bir işi var. Ve ona yardım etmelisin."

"Birbirimize verdiğimiz yıldız yemininden onu kurtaracağım," dedim, göğsüm sıkıştı ve aniden onun bakışlarına bakamadım. Gabriel yapabilir*Görmek*o kadar çok, bu günlerde de saklamak için çok çalıştığım acıyı tam olarak görebilecek miydi? Lance'e karşı her zamanki kadar şiddetli bir şekilde içimde yaşayan aşk?

"Bundan daha fazlası var," dedi dikkatlice, fazla bir şey söyleyememiş gibi. "Ona yardım etmek için elinden geleni yap."

kaşlarımı çattım. "Ne yapabilirsin*Görmek*?" İttim, gözlerinde gizlenen sırlar kalbimin çılgınca atmasına neden oluyordu.

"Pek çok yol var," dedi acılı bir ifadeyle, kaç tanesinin kötü olduğu konusunda endişelenmeme neden oldu. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap, kalbini ve tüm bu saçmalıkları dinle."

Usulca güldüm ama dirseğimi dizime dayayıp çenemi elime dayadığımda gırtlağımda öldü. "Herhangi biri iyi mi? Gelecekte dört gözle bekleyecek bir şey var mı, Gabriel?

Gözlerinin arasında bir kırışıklık oluştu ve sandalyesini daha da yaklaştırdı. "Gelecek sadece bir rulet çarkı, Darcy. Sadece her sonuç gridir."

"Kulağa pek iyi gelmiyor," diye mırıldandım.

"İyidir, kötüdür. Hayat bu. Sanırım bu, The Sight'ın beni yaptığı şeylerden biri*Görmek*her şeyden daha net. Her şey yaptığınız seçimler, yaptığınız eylemlerle ilgili. Neden ve sonuç. Hiçbir şey yapmazsan, hiçbir şey olmaz. Her şeyi yaparsan, her şey olur."

"Bu... garip bir şekilde rahatlatıcı," dedim düşünceli bir şekilde. "Ama yıldızlar ne olacak, kesinlikle tüm bunlara karar veriyorlar? Her şey kader değil mi ve biz onların istedikleri her şeyin kölesi değil miyiz?"

"Yıldızlar bizi test edecek. Ve bazen yaptığımız seçimler için bizi cezalandırabilir veya hediye edebilirler ama kaderimizi onlar belirlemez. Bunu ancak biz yapabiliriz. Öyleyse git yap, Darcy. Zamanında hazır olmak istiyorsan yola koyulmalısın."

İç geçirerek masadan kaydım ve o ayağa kalktı, saçımdan bir bukle aldı ve alay edercesine çekiştirdi. "Kalbini yiyecek," diye mırıldandı ve gözlerimi devirdim. "Bu arada umarım öyledir. Hala küçük kardeşimi incittiği için kızgınım. Benim için onu sikine tekmele, tamam mı?

Pencereye yönelip iterek açarken ve onun susturucu balonu düşürdüğünü hissederek kıkırdadım.

"Yapabilir misin*Görmek*geleceğinde bir sik tekmesi mi? diye sordum

gülümseyerek. "Kesinlikle," dedi sırıtarak.

"Seni seviyorum, Gabriel," dedim ona, sonra pencereden atladım, düşmenin şiddeti midemi bulandırırken kanatlarım sırtımdan fırladı ve süzülerek göğe doğru tırmandım ve doğrudan Aer Kulesi'ne giden bir rota izledim. uzakta. Bir Manticore'a çok yakın uçtuğumda şirret bir Harpy KUNT'u tarafından durdurulup arandım, ama o bir uyarıyla gitmeme izin verdi. Ve saçında o kadar kazara küçücük bir ateş yakmamış olabilirim ki, ben uzaklaşana ve sorumlu tutulamaz hale gelene kadar kök salmayacaktı.

Beni içeri almak için yana doğru sallanan uzun camı iterek açmadan önce ince çıkıntıya inip pencereme ulaştım.

Örtülerim aniden geri çekildi ve Geraldine örtülerin altından dimdik oturdu. "Hanımım!" ağladı. "Aslında

buraya girmek için çok sinsice davrandım. O asi beyaz Kurt beni içeri aldı ve beni sürüsünden biri gibi gizleyen bir illüzyon büyüsünün etkisi altında beni üst kata çıkardı. Oldukça heyecanlı bir yolculuktu."

Yanına koşup ayağa kalktığında onu kucakladığımda sırıttım ve yatağın üzerinde bir çanta fark ettim.

"Bu da ne?" Diye sordum.

Etrafında döndü, onu kaptı ve göğsüne bastırdı. "En çekici ve şeytani yakışıklı ağabeyinizden bir hediye. Bana bu göreve verdi, bir döküntü yatağındaki salatalık kadar ciddiye aldığım bir görev."

"Nasıl bir hediye?" Kaşlarımı çattım ve bana dünyanın en parlak gülümsemesiyle çantayı verdi.

Açtığımda içinde saçımla aynı renkte mavi bir maksi elbise ve üzerinde kadife bir kutu duruyordu. Kutuyu çıkardım ve ters çevirerek açtım, neredeyse Geraldine'in içinde İkizler tılsımı olan gümüş bir bileklik bulduğumda yaptığı gibi nefesim kesildi.

"Bunlar dışında başka bir şey giymene izin vermemen konusunda katı talimatlarım var, tabii ki külotlar ve ayakkabılar hariç." Güldü ve ben de bilekliği alıp bileğime sıkıştırırken aynısını yaptım. Kolyeye dokundum, ağzımda bir gülümsemeyle onu parmaklarımın arasında çevirdim.

Atlas'ımı aldım ama ona bir mesaj gönderemeden ondan bir mesaj geldi.

Gabriel:

Rica ederim.

Gülümseyerek başımı salladım.*Kahrolası görüşlü piç kurusu.*

Geraldine makyajımı yapmama yardım etti ve lanet olası bir hapishaneye gitmek için fazla ağır olduğunu söylediğimde elbiseyi resmen kafamdan geçirmeye zorladı.

"Bunu giyeceksin ve o soytarı Vampir'in onsuz ne kadar kusursuz olduğunu görmesini sağlayacaksın. Seni yıldızlarla bir akşam yemeğine uygun giyinmiş görünce duygularıyla ziyafet çekecek ve kalbi binlerce kez ölecek.

"Kalbinin binlerce kez ölmesini istemiyorum, belki de tek bir ölüm gibi," diye mantık yürüttüm aynada kendime bakarak.*Bu kesinlikle çok fazla.*

"Saçma," diye azarladı.

Saçlarımı omuzlarımda düzenlemeyi bitirdiğinde ona döndüm. "Ben ciddiyim, Geraldine. Sadece yıldız yeminini bozacağım. İç ve dış. Beş dakika."

Gözleri yaşlarla parladı ve alt dudağı titredi. "Ah, perşembe günü şekerleme hayalleri, kendime ağlamayacağıma söz verdim." Gözlerini sildi ve onu teselli etmeye çalıştığımda bana el salladı.

"Elbise mi?" Kaşlarımı çattım. "Çok fazla değil mi?"

"Hayır, elbise değil, yasak aşk, asla olmaya mahkum. Samanlıkta bal küpleri, bir profesörün o belasına ne kadar kızgın olsam da, yine de kalbimi kırıyor."

"Yapmamalı. Aştım." Boğazımdaki keskin yumruyu aşağı ittim, dolabıma ilerledim ve omuz silkmeden önce bir deri ceket aldım. diye haykırdı Geraldine, ben daha kaldıramadan onu omuzlarımdan çekip aldı.

Ceket yok. Seni sıcak tutacak Phoenix'in var!" Beni kapıya doğru itti, anahtarı kilide soktu ve beni kapıdan dışarı itti. "Şimdi git, atılgan Ejderha seninle nerede olduğunu bildiğin yerde buluşacağını söylüyor."

"Harika. Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Sadece ağlama, tamam mı?" Ona veda ettim ve birkaç kez başını salladı.

"Yapmayacağım," diye gakladı ve beni takip eden kederli hıçkırıklarını duyarak koridora yöneldim.

Aşağıya koştum ve dışarı çıktım, midemde bir kelebek sürüsü kusmak istememe neden oldu.*. Beş dakika, hepsi bu. Beş dakika boyunca her şeyle yüzleşebilirim.*

İçimde bundan çok daha fazlasını isteyen özlemi görmezden geldim. Ama bu duyguya asla teslim olamıyordum. İhaneti çok derindi. Ve daha önce ona gidip bir açıklama istediğimde, bana bir açıklama yapmayı reddetti. Darius'un Orion'un yaptığı şeyin beni korumak, Zodiac'ta tutmak olduğuna dair yemin etmesi önemli değildi. Bu doğru olsa bile, bu seçimi yaptığı gibi yapmaya hakkı yoktu. Ve ondan beklediğim o çaresiz soruya bir cevap bile vermemişti. *Neden? Neden bize bunu yapıyor, neden her şeyi benden, kendisinden alıyor?*

Şimdi bir kutu solucan açmıştım ve piçler sıyrılıp dışarı çıkarken kapatamıyordum.

başımdan geçti. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafı kontrol ederek dış çite yaklaştım. Sonra patikadan ayrıldım ve ağaçların arasından Darius'un beklediği yere doğru koştum. Kaşlarını kaldırarak elbisemi aldı ve sıcaklık boynuma tırmandı.

"Bu benim seçimim değildi," dedim sertçe o daha ağzını açamadan. "Gabriel ve Geraldine tamamen suçlu."

O güldü. “Hiçbir şey söylemiyorum.*Hariç*anet olası aklını kaybedeceğini.

Gözlerimi devirip geri çekildim ve Orion'un çitteki boşluğu gizlemek için burada yaptığı illüzyonun içinden geçtik. Umursamayacaktı çünkü tıpkı benim gitmem gerektiği gibi yoluna devam etmişti. Kesinlikle üzerinde çalıştığım şey. Ve çoğu insan, duygularımı beni ele vermeyecek kadar derinlere bastırma konusundaki yeni keşfettiğim becerim sayesinde buna zaten ikna olmuştu. Ben de buna galibiyet diyordum.

Darius karanlık bir ifadeyle beni çitin diğer tarafında ona çevirdi. "Babam artık sosyalleşme Emirlerini yasakladığından, planlarımızda son dakikada bir değişiklik yapmak zorunda kaldım. Lance'i bir Vampir olduğu için gerçekten ziyaret etmem bile gerekmiyor, ama ona olan Koruyucu bağımın ışığında, babam cömert olmaya karar verdi. Alay etmesi onun hakkında ne düşündüğünü ele veriyordu. Ama belli ki seni Max olarak gizleyemem. Oh, bu arada babamı da sikeyim.”

"Evet, onu dikenli bir yapay penisle becer," diye kabul ettim. "Peki yeni planın ne?"

"Aslında bu Gabriel'in planı. Bunu dün gece önceden gördü ve Dante Oscura ile konuştu. Fırtına Ejderhası, Darkmore'a girmek için imajını kullanman için sana izin verdi."

Gülümsedim. "Mükemmel."

Darius öne çıktı ve o beni bir ilüzyon büyüsü altında dikkatlice gizlerken ben hareketsiz kaldım. Şu anda bunu riske atmak harika bir fikir değildi ama yıldız yeminini bozmak önemliydi. Ve Darius bana Orion'un son ziyaretinde kanlı ve incinmiş göründüğünü söylediğinden beri, bunu düşünmeden edemedim. Dürüst olmak gerekirse, onu bölümlere ayırdım. Onu düşünmek tehlikeli bir bölgeydi, onun acı çekmesini düşünmek dayanılmazdı.

Yanılsama tenime damladı ve Darius kendi işine sırıtarak geri çekildi. "Tamam hadi gidelim."

Cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve üzerimize bir tutam fırlatırken kendimi hazırladım. Bir yıldız tünelinden fırladık ve dünyanın başka bir yerine tükürürken başım döndü, ayaklarım sağlam zemine çarptı. Çok fazla tökezlememeyi başardım ama ben Darkmore'u barındıran devasa komplekse bakarken Darius yine de beni dengede tuttu. O inişlerde daha iyi olmuyorsam kahretsin.

Bizi içeri almak için bir araba geldi ve çok geçmeden bizi hapishanenin derinliklerine götüren büyük asansörle yeraltına indik.

Kalp atışım durmuyordu ve aşağı inerken parmaklarımı birbirine sürttüm. Darius bana kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim kararlı bir şekilde, bileğimdeki bileklikle oynayarak. "Geçen seferki gibi olmayacak. Darius'un içinde ve dışında."

"Evet, evet, beş dakika değil mi?" Sırıttı, tekrar kapılara bakmak için döndü ve kalbim göğüs kafesime daha çok çarptı.

"Neden sırıtıyorsun?" Gözlerimi ona diktim ve masumca omuz silkti. "Bu sadece benim normal yüzüm," dedi, sırıtışını düzleştirmeye çalıştı ve başarısız oldu.

"Hayır, normal yüzün Fae'yi gözünün önünde yiyip yememeye karar verdiğini gösteriyor," diye işaret ettim. "Sadece gerçekten yapmaya karar verdiğinde sırıtıyorsun."

Alçak bir kahkaha attı. "Belki açım." "Belki de bir şeyler atıştırmalıydın." "Belki de yaptım." Bana dişlerini gıcırdattı ve ben de homurdandım.

"Denersen kıçını pişiririm."

"Hmm, bu bir nokta. Yanmazsan seni nasıl kızartırım?" o düşündü ve ben güldüm.

Berbat, Darius, dedim hafifçe. "Ben pişirilemezim."

Kapılar açıldı ve bekleme odasına çıktık. Çağrılmadan önce sadece birkaç dakika oturduk, ama tırnaklarım neredeyse deriyi kıracak kadar sert bir şekilde avuçlarımı ısırırken o dakikalar sonsuzluk gibi geldi. Darius beni suşi gibi çiğ yiyeceğine dair birkaç şakayla dikkatimi dağıtmaya çalıştı ama bu sefer gülecek kadar odaklanamadım.

Darius'u güvenlik kapılarından geçip ıssız koridorda takip ettim, içgüdülerim bana geri dönmemi, o kapıdan geçip de arkasında bekleyen adamı görmememi söylüyordu. Çünkü burası daha önce paramparça olduğum yerdi ve bunu bir daha yapamazdım. Asla.

Olduğum yerde donakaldım ve şüpheler beni sardı ve arkamdan bir ses gitmem için bağırdı. Ama midemin derinliklerinde bunu yapamayacağımı biliyordum. Sevdiğim herkes için o kapıdan geçip Orion'la yüzleşmek zorunda kaldım. İmparatorluk Yıldızını bulma şansımız bile olması için ona ihtiyacımız vardı. Ve ne olursa olsun, burada acı çekiyordu. Aramızda olan her şeye rağmen, bunu onun için hiç istememiştim. Onu burada yıldızların gazabına bırakamazdım. Ona yardım etmezsem, bir dahaki sefere bazı pislikler ona saldırdığında ölebilirdi.

Darius kapının yanında durup sabırlı bir ifadeyle beni bekledi. "Hazır mısın?"

Kendimi hareket etmeye ve yanında durmaya zorlayarak, "Hiç hazır olacağımı sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama hadi bitirelim."

Kapıyı itti ve onu içeri kadar takip ettim, sakin bir nefes alırken odanın boş olduğunu gördüm. Darius parmaklarını sallayıp kapının üzerine bir buz tabakası döktüğünde kapıyı iteleyip kapattım.

bizi görüş alanından koruyan kameralar.

"İstediğin kadar vaktin var, bugün bize sorun çıkarabilecek herkese ödeme yaptım," dedi Darius, bana dikkatle bakarak.

"Sana söyledim, sadece beş dakikaya ihtiyacım var, belki o bile değil," dedim kararlılıkla.

Darius bana doğru bir adım attı, beni Dante Oscura olarak gizleyen büyüyü çözdü ve elimi tuttu. Bir kez sıktı ve bana özür diler gibi kaşlarını çattı. "Üzgünüm, fahişe."

Yanımdan geçti, kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı yüzüme çarparak kapattı, ben kapıya atlayıp açmaya çalıştığımda kulpun üzerinde buzlanma oluştu. Onu eritmek için ateş büyümü kullandım ama pislik her nasılsa onu kilitli tuttu.

"Darius!" diye bağırdım, elimi tahtaya vurarak.*Piç!*

Kapı arkamdan açıldı ve arkamı bile dönmeden odaya girdiğini hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağıya gözlerimi sımsıkı kapatmama neden olan bir ürperti yayıldı.*Nasıl hala beni bu şekilde etkileyebilir? Bunca zamandan sonra, her zaman bu kadar zor mu olacak?*

Hayret, Darcy Vega. İle atlatmak.

Bir nefes aldım, duygusuz bir maskeyi yerine sabitledim ve arkamı döndüm.

Orion turuncu tulumuyla orada duruyordu, kollarının kıvrık kolları kalın kollarını ve vücuduna yapışmış gibi görünen yeni kas tabakasını gösteriyordu. Nabzım çılgınca atarken ve çenesinde kalın bir sakal, düz ağzı ve aşırı uzamış saçları ile karşılaştığımda gözlerimi yüzüne doğru sürükledim.

Gözlerinde, onu son gördüğümdeki gibi beni dışarı çıkmaya zorlayan bir duvar görmeyi bekliyordum ama duvar orada değildi. O... kırık görünüyordu. O zamanlar ne kadar kırılmış olsa da, ancak bu sefer gözlerindeki tüm keskin parçalar yerine oturmuştu. Benim kaderimi kabul ettiğim gibi o da kaderini kabul etmişti ve bunda içimi parçalayan acı bir bilgi vardı.

Bakışları, sanki beni sonsuza dek görmeye çalışıyormuş gibi ağır ve aç hareketlerle üzerimde gezindi.

"Merhaba," dedi sonunda, sesinde derin ve içimi sızlatan bir umutsuzluk vardı. "Merhaba," dedim sertçe, dudaklarımı ıslatarak ve bir adım daha yaklaşarak. "Darius beni buraya kilitledi, yani..." "Göt herif," diye mırıldandı.

"Evet." Ona yaklaşmam, vücudunun sıcaklığını havada hissetmem, tanıdık kokusunu almam ve parmaklarımı yüzünün çizgilerinde gezdirmem için yalvarırken kalbim vahşi ve özlem dolu bir melodiyle gümbürdüyordu. sağ yanağında gizlenen tek gamzesi. Ama ben bunların hiçbirini yapmazdım. Şimdi değil, asla değil.

Yeterince yaklaştığımda, etimin her bir lifinin beni ona doğru çeken enerjiyle nabız gibi atmasını görmezden gelmeye çalışarak hareket etmeyi bıraktım. "Sözü nasıl bozacağımı bilmiyorum, o yüzden bana nasıl yapılacağını göstersen," dedim sert bir sesle.

Uzanıp elimi tuttu, pürüzlü avucu benimkiyle buluşup sıkıca kavradı. Dokunuşuyla hafif ama güçlü bir enerji içimden akarken küçük ve istemsiz bir nefesi ağzımdan kaçırdım. Bağımlılık yapıcı, talepkar ve korkunç derecede tanıdıktı.

Çenesi öfkeyle gıdıklayıp beni kendine çekti, bu yüzden tam onun kişisel alanındaydım, ona bakmak zorunda kaldım ve nefesim boğazımda takıldı.

"*mızrak*Onu ne hakkında uyardığımdan bile emin olamayarak uyardım.

Sadece durmasına ihtiyacım vardı. Hepsini. Bunca zaman sonra hala böyle hissettiğime inanamadım. Sanki dünya onunla başlayıp onunla bitmiş ve ben asla başka bir erkeğe ait olmayacakmışım gibi.*Ama bu artık gerçek değil. O benim değil ve ben de onun değilim.*

"Siktir," diye homurdandı, gözlerini bir anlığına yumdu ve tekrar gergin bir ifadeyle bana baktı. "Nasılsın?"

Elimi ondan kurtardım, öfke alevler gibi vücudumu sardı. "Nasılım?" alay ettim. "Söylemek zorunda olduğun bu mu?"

Çenesi kasıldı ve hiçbir şey söylemedi. Hiç bir şey. Yine de ondan bir açıklama talep etmeyecektim. Buraya son geldiğimde şansı vardı. Ama beni dondurmuş ve gitmemi söylemişti. Bitmişti ve devam etmem gerekiyordu. Ben de öyleydim.

Her yerim yanıyordu ve elini tekrar kaptım, onu azarlamamak için savaşırken avucumda alevler parlıyordu. "Nasıl kırarım?" talep ettim.

"Sadece kelimeleri söyle," dedi yenilgiyle. "Sözü oku ve yıldızlara beni ondan kurtaracağını söyle."

Başımı salladım ve bakışlarımı ondan ayırmayı reddederken gözlerimi ondan ayırmadım. O gün söz verdiğimizi ve o zamanlar neyle karşılaşırsak karşılaşalım, her zaman birbirimize sahip olacağımızı nasıl bildiğimizi düşündüm. Her nasılsa, buna inanmak için kendimi kandırmıştım. Gerçekten bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm. Onu tutmak için yıldızların kendileriyle savaşırdım. Duygunun hiç paylaşılmadığını tahmin ettim.

"Ne pahasına olursa olsun senin için savaşacağıma söz verdim ve sen de karşılığında söz verdin." Bakışlarını tutarken ve gözlerinde bir pişmanlık parıltısı görürken sesimin titremesine izin vermedim. Konu bana geldiğinde muhtemelen çok fazla pişmanlık duymuştu. "Seni o bağdan kurtarıyorum," dedim kararlı bir şekilde, maskemi yerinde kilitli tutarak.

Kırmayacak, ağlamayacak, cephemde tek bir çatlak görmesine izin vermeyecektim. Artık daha güçlüydüm. Ve hiçbir erkek, o bile beni bir daha incitemezdi.

Büyü aramızda çıtırdadı ve sözlerin kalbimden kalktığını hissetmeden önce avuçlarımıza çarpan bir şeyin hissi tüm vücudumu sardı. Bunda çok kesin bir şey vardı, dünyalarımız aramızdaki son bağları koparan bir balta gibi birbirinden tamamen ayrıldı. Elim onunkinde iki saniye daha oyalandıktan sonra onu kurtardım.*Tamamlamak.*

"Teşekkür ederim," diye içini çekti ve sertçe başımı salladım. Sanki aramızda binlerce kelime havada asılı kalmış gibiydi. Ama ben geri çekilirken, onları söyleme fırsatım sonsuza dek kapandı. Ve odanın karşı tarafına ulaştığımda, bizi ayıran koca bir evren olabilirdi. Onun ve benim. Sadece ayrı olarak var olabileceğimiz uçaklar.

Kapı kolunu arkamdan çevirdim ama yerinden kıpırdamadı ve Orion kaşlarını çatarak bana baktı. *Darius'a lanet olsun.*

"Gideceğim," diye seslendi Orion, hapishaneye açılan kapıdan içeri doğru dönerek. Ama durdu, bana baktı, delici bakışları kalbimde bir delik açtı. "Kraliçe gibi görünüyorsun, Darcy. Taç giyme törenini dört gözle bekliyorum.” Ve bununla birlikte, içimdeki havanın dışarı fırlamasına ve içimde bir gelgit dalgası gibi öfkenin kabarmasına neden olarak gitti. Döndüm, kilide yakıcı sıcak hava püskürttüm ve sonunda kilidi kırarak açmayı başardım ve Darius'un kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış olduğu koridora çıktım.

Ona doğru yürüdüm, sert bir tokat attım ve ona sıkıca sarıldım çünkü kahretsin şu anda ona ihtiyacım vardı. "Hiç hakkın yoktu."

Beni kendine yakın tuttu ve onun kimlik yanılsamasını yarattığı hissi bedenimin üzerine devrildi. "Biliyorum ama benden ve Roxy'den vazgeçmedin. Bu yüzden konu sana ve en iyi arkadaşıma gelince ben de aynı duyguya sahibim."

Hüzünlü bir bakışla ondan uzaklaştım. "Fark şu ki, siz ikiniz gerçekten birbirinizi istiyorsunuz." "Bu bir fark değil, fahişe."

"Bana fahişe deme, Asscrux." Gözlerimi devirdim ama midem düğümlendi çünkü içimde tek istediğimin Orion olduğunu biliyordum. Ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem. Bu duyguyu bastırır, bir gün gidene kadar bastırırdım. Çünkü yıldızlar bana bir şey öğrettiyse, o da bir zamanlar ne kadar böyle hissetsek de birbirimize ait olmadığımızdı. *Ve Lance Orion için kırılmayı bitirdim.*

BENArcane Arts'ta masamın ucunda oturmuş zar atarak geleceği tahmin etmeye çalışıyordum Gabriel bana vermişti ve bunu defalarca belirsiz bulmuştu. Mücadeleye devam ederken içimde bir hayal kırıklığı oluştu görev ve tenimin altında kıvranan, öfkemi besleyen ve bir çıkış yolu arayan gölgelerle onun için.

"Tory, dersin sonunda seninle biraz konuşmak istiyorum," dedi Gabriel yanımda durmak için hareket ederken ve başımı kaldırdığımda onu tepemde durmuş, kaşlarını çatarak onaylamayan bir ifadeyle notlarıma bakarken buldum.

"Neden?" Neden benimle bu kadar ilgilendiğini merak ederek sordum.

"Tahminlerinizle ilgili sorun şu ki, geleceğiniz hakkında bir şeyler okumak için duygularınızla gerçekten bağlantı kurmanız gerekiyor. Ve her zaman işlerin gerçek duygularının önüne geçmesine izin veriyorsun-"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye düz bir şekilde yanıtladım ve hayal kırıklığı içinde içini çekti.

Etrafımdaki hava kalkanı, büyüsünün dokunuşuyla titredi ve her zaman yerinde tuttuğum kalkanı daha sıkı kavrarken aniden ayağa kalktım.

"Üzgünüm, seni korkutmak istemedim," dedi Gabriel, ben gözlerimi ona dikerken geri çekildi. Gölgeler içimde kıvrılıp döndüler, bunun için ona saldırmamı fısıldadılar ama ben onlara teslim olmadım. İçimden bir ses onu incitmememi istedi ve neden olduğundan emin olmasam da o geri çekilirken kendimi savunmak için daha fazla bir şey yapmak zorunda kalmadığıma sevinmiştim.

"Senden korkmuyorum," diye cevapladım düz bir sesle.

Kendimi sandalyeme geri indirdim ve Darcy odanın uzak tarafından bakışlarımı yakaladı. Başımı çevirmedim, onu kızdırıyormuş gibi görünen ifadesiz bir bakışla gözlerinden tuttum ve bana bakarken kaşları çatıldı, önündeki masaya yumruklarını sıkarken gözleri sulandı.

Sınıfın bitişini belirtmek için zil çaldığında yerinden sıçradı ve odadan çıktı, Gabriel'e başıyla selam verdi ve daha kimse eşyalarını toplamayı başaramadan ortadan kayboldu.

Şahımı çağırsam mı çağırmasam mı diye düşünürken dudağımı ısırdım, parmaklarımı ön kolumdaki Koruyucu bağ işareti üzerinde ileri geri gezdirirken düşündüm. Onu görmeyeli üç gün olmuştu ve krallıkta yapması gereken değişikliklerle meşgul olduğunu bilmeme rağmen, onun da beni özlediğinden emindim. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum. Çünkü onsuz hiçbir şeyim yoktu.

Ama aynı zamanda bana bu kadar sık aramayı bırakmamı da söylemişti ve onu kızdırmak istemiyordum. Hayal kırıklığıyla ofladım ve eşyalarımı çantama yerleştirdikten sonra gitmek için arkamı döndüm.

Ama daha birkaç adım atmadan Gabriel yolumu kesmek için harekete geçti.

"Hala o kelimeye ihtiyacım var," dedi ciddi bir şekilde, bu konuyu bırakmayacağını belirten bir bakışla beni düzleştirdi.

Omuz silktim ve sandalyeme geri döndüm ama başını iki yana salladı, siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bana ilgiyle baktı.

"Neden yürüyüp konuşmuyoruz?" önerdi ve nedense onun yanında daha fazla zaman geçirmenin sesi hoşuma gitti. Onda beni güvende hissettiren bir şeyler vardı. "Biraz temiz havanın ikimize de iyi geleceğini düşünüyorum."

Teknik olarak bir Harpy ile karışmamalıydım ama öğretmenler için ödenekler olduğu ve zaten kuralların üzerinde olduğum için bunu sorun etmemeye karar verdim.

"Güzel," diye katılıyorum, iki şekilde de pek umursamadan. Sadece bu günün bitmesini istiyordum. Cuma günü kralıma dönebilirdim ve bu arada, zamanın kaybolması için sadece çalışıp uyumam gerekiyordu. Ama zaman geçtikçe ona dönmek için can atıyorum ve bağ noktamdaki kaşıntıyı görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Yine de yapardım. Onun için. Söz verdiğim gibi.

Gabriel binanın çıkışına öncülük etti ve ben de onu takip ederek soğuk havaya çıkarken hava kalkanımı daha sıkı tuttum. Lionel, Darcy'nin her an bana saldırabileceği konusunda beni uyarmıştı, özellikle de yalnızken, bu yüzden her zaman tetikte olmalıydım. Yine de nedense gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Ama yine de kralımın bana söylediğini yapardım.

"Kanatlarımı çıkarmamın sakıncası var mı?" diye sordu Gabriel gelişigüzel bir şekilde, cevabımı beklemeden gri gömleğinin düğmelerini çözerek, ben de vermeye zahmet etmedim. Açıkça onları her iki şekilde de çıkarmaya karar vermişti.

Gömleğini çıkarırken, bakışlarım sağ kalçasının yukarısında birlikte uçan iki Anka kuşu dövmesine takıldı ve bir hatıra zihnimin ön sıralarına çekilirken bir gölgeler dalgasıyla tekrar süpürülmeden önce kaşlarımı çattım.

Gabriel omuzlarını geriye attı ve geceyarısı siyahı büyük bir çift kanat sırtından fırladı.

kıpırdandı ve onları arkasından esnetirken biraz merakla izledim.

"Bu dönem akademiye geri döndüğünden beri senin kıpırdadığını görmedim," diye yorum yaptı ve beni Ağlayan Orman'a giden patikaya yönlendirdi. "Belki yakında birlikte uçmaya gidebiliriz?"

"Uçmaktan hoşlanmıyorum," dedim otomatik olarak, kelimelerin nereden geldiğinden bile emin olamayarak. Ama bu yoruma karşı çıkmak için ağzımı açtığımda, göğsümü kaplayan acı dalgasıyla nefesim kesildi.

Uçmaktan nefret ederdim. Beni incitti. Kanatlarım canımı acıttı ve onları bir daha kullanmak istemedim. "Sorun nedir?" diye sordu Gabriel, koluma uzandı ama kalkanımı hâlâ yerinde görünce ellerini üzerime koymasını engelledi.

Bana dokunmasını istemiyordum. Bunu çok net bir şekilde biliyordum ve kenara çekilirken ona ters ters baktım ve tekrar denemesi ihtimaline karşı kalkanıma daha fazla sihir yerleştirdim. "Hiç bir şey."

"Acı çekiyor gibiydin," diye itti.

"O zaman gerçek acıyı çok az anlıyorsun," diye yanıtladım. Ve bu konuda çok şey anladım.

Gabriel karanlık bir şekilde kıkırdadı ve omuz silkti. "Biraz biliyorum. Zamanımda birkaç savaştan daha fazlasını yaşadım ve bir kez de göğsüme bir Fırtına Ejderhası yıldırımı sapladım."

O bunu söylerken hareketsiz kaldım, tam da o şeyin bana çarptığı anılara yumruklarımı sıkıyordum. Kulağıma bir ses bu sözleri fısıldıyor. *"Bu bir Fırtına Ejderhasının tam gücüdür. Bu acıyı yaşamak zorunda olman kimin suçu?"*

"Darius," diye nefes aldım, Gabriel'in orada olduğunu neredeyse unutuyordum, tüm o elektriklenmenin anıları bir an için beni bunalttı ve teselliyi gölgelerde aramaya zorlandım. Bu Darius yüzünden başıma gelmişti ve bir daha olmasını istemiyorsam ondan uzak durmam gerekiyordu.

Sanki karanlıkta pusuya yatmış, sadece saldırmayı bekliyormuş gibi omzumun üzerinden baktım ve tenimin yüzeyine daha da fazla gölge çizerken nabzım hızlandı, korku azalmaya başlarken ve güçlerinin zevki yerini alırken iç çektim. yer.

"Ya Darius?" Gabriel sordu ama ben sadece başımı salladım. Onunla bunun hakkında konuşmamalıydım. O değil, kimse değil. Sadece kralım, Vard ve Clara. Başkasına bir şey söylemem için kandırılmayacaktım.

"O zehirlerin en kötüsü," diye soludum. "Farkına varmadığın türden bir şey, zaten çok fazla alana kadar seni öldürüyor."

"Darius zehir değil, Tory," dedi Gabriel kararlı bir şekilde, etrafımızı saran ağaçların arasını zar zor görebildiğim kadar sık olduğu bir dönemeçte durdu.

"O benim için," diye yanıtladım. Ama bu konu hakkında söyleyeceğim tek şey buydu.

Gabriel cevap vermek için ağzını açtı ama o bunu yapamadan hava kalkanımın arkasına bir güç patlaması çarptı ve onu zar zor yerinde tutmayı başardığımda nefesim kesildi.

Seth ağaçların arasından fırlarken kalkanın içine daha fazla hava çekerek arkamı döndüm, bana daha fazla hava atarken yüzünde kararlı bir ifade vardı ve kalkanımı kırmadığından emin olmak için mücadele etmem gerekti.

Arkamdaki kalkana başka bir saldırı daha isabet ettiğinde kararlılıkla dişlerimi gıcırdattım ve etrafıma baktığımda Darius'un bana su yönlendirdiğini gördüm, savunmamı kırmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Tıpkı kabuslarımda yaptığı gibi, acımasız bir maske takmış yüzü ve kararlılıkla yazılmış bedeniyle benim için geldiğini görünce kalbim hızla atmaya başladı.

"Dur," diye emrettim, hava kalkanıma daha fazla güç uygularken ellerimi iki yanımda kaldırarak ve Caleb ağaçların arasından fırlayıp bana saldırdığında ayaklarımın altındaki zemin titremeye başladı.

"Tory!" Darcy yola adım atarken seslendi ve ikizimin de bu pusuya katıldığını fark ettiğimde uzuvlarımda bir sıcaklık alevlendi. Hepsi bana karşıydı, tıpkı kralımın bana söylediği gibi. Bana zarar verecekler, beni ondan alacaklar ve şansları olsa bu dünyada değer verdiğim her şeyi çalacaklardı. "Sana zarar vermeye çalışmıyoruz. Biz sadece Phoenix'inin kontrolünü yeniden kazanmana yardım etmek istiyoruz. Kendini gölgelerden kurtarmana ihtiyacımız var ve-"

"Ya onlardan kurtulmak istemezsem?" Bu kadar çok büyünün birleşik baskısı neredeyse kalkanımı bükerken dişlerimi gıcırdatarak hırladım. Kralımın gölgeleri onunla birlikte kullanmama ihtiyacı vardı. Onun isteklerine karşı gelmelerine izin vermeyecektim. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bu düşünülemezdi.

Gabriel, saldırıya kendi su büyüsünü de eklerken, "Kalkanı kırılmak üzere," dedi ve Max ile Geraldine de yardım etmek için ağaçların arasından çıktılar.

"Ben hazırım!" Caleb aradı ve elinde tuttuğu ve içime korku salan bir şırınga gördüm. O şeyle bana yaklaşmasına izin veremezdim. Ben ondan önce ölürdüm.

Kalbim güm güm atıyordu ve gölgeler kullanmam için yalvarırken kulaklarıma ölüm vaatleri fısıldıyordu.

Gölgeler her zaman kana o kadar aç olmuştur ki onlara çok fazla özgürlük verirsem beni özensiz yaparlardı. Kontrol etmelerine izin vermek yerine onları kontrol etmem gerekiyordu.*Ben*, ama güç kaynaklarımı tüketiyordum ve her an onları parçalayabilirlerdi.

"Dikkatli git," diye havladı Darius. "İçinizden biri onu incitirse, bunun için sizi bizzat döverim."

"Dikkatli gidiyoruz," diye homurdandı Seth saldırısının baskısını artırırken kalkanımı hissettim.

çatlama.

Keskin bir nefes aldım ve her halükarda kırılmasına fırsat kalmadan kalkanımı yarım vuruş sonra düşürdüm ve ardından, dünyayı karartan bir karanlık patlamasıyla vücudumdan gölgeler fırlayınca bağırdım.

Etrafımı saran tüm gruba çarptılar, onları ayaklarından ve her yöne ağaçlara fırlattılar ve acıları karanlığımı beslerken çığlıklarının sesi beni vahşice gülümsetti.

Yol açılır açılmaz koşmaya başladım, bende kalan azıcık güçle hava kalkanımı yeniden inşa ederken ve kaybettiğimi yenilemek için bir ateş topu fırlatırken arkama kocaman bir gölge duvarı fırlattım.

Seth, arkamdaki ağaçlarda ıstırap içinde uluyordu ve ben koşmaya ve koşmaya devam ederken, Ignis Evi'ne ve odama dönene kadar durmadan bağırışları ve küfürleri beni kovaladı.

Kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı kapıya yasladım, göğsüm inip kalkıyor ve tenimin altında kıvranan gölgeler, onları beslediğim acının bedelini zevkle inlememe neden oluyordu.

Ama çılgın kalp atışlarım nihayet sakinleştiğinde, kendimi biraz daha net düşünebilmek için onları geri itmeye zorladım. Buraya dönmeden önce bana verilen emirleri hatırlamama yetecek kadar.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bana yaklaşmalarına izin verecek kadar aptal olursam yapacağıma söz verdiğim şeyi. Ama yatağımın altındaki çantadan cam kavanozu çıkardığımda elim korkudan titremeye başladı.

Titreyen parmaklarımla kravatımın düğümünü çözmeden ve ardından gömleğimle blazerimi çıkarmadan önce önüme koydum.

Sütyenim ve okul eteğimle yere bağdaş kurarak oturdum ve o kavanozun içindeki çıtırdayan elektriği gölgelerin bile uzak tutamadığı bir korku duygusuyla izledim.

Titrek bir nefes verdim ve Atlas'ımı aldım, şahımı çağırdım ve yanımdaki halının üzerine bırakırken hoparlöre koydum.

"Nedir?' diye hırladı ve özellikle bu kötü haberi vermem gerektiğini bildiğim halde onu üzdüğümü bildiğim için irkildim. "Stella'nın malikanesinde Perilerle ilgili bir sorunla uğraşıyorum."

"Yardım edebilir miyim?" Bana bir şeye ihtiyaç duyacağını ve ait olduğum yere beni geri çağıracağını umarak sordum.

Lionel cevap vermeden önce sinirli bir şekilde içini çekti. "Nüfus tekrar öldürdüklerini fark etmeden ihtiyaç duydukları büyüyü elde etmeleri için bir yol bulamazsan, hayır."

Clara'nın sesi arka planda, "Hadi çocukları besleyelim," dedi. "Kimse çocukları sevmez."

Lionel, "Git ve kendini bir yerde meşgul et, Clara," diye çıkıştı. "Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Clara yüksek sesle ağlamaya başladı ve onun kaçtığını duyduğumda dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi.*kim*

şimdi favori, sürtük?

Lionel, "Onunla işe yaramaz annesi arasında, aklımın ucundan bile geçmiyorum," diye homurdandı. "Bu sorunun çözümünü kendim bulacağım. Şimdi, kendimi kaybetmeden önce neden aradığını söyle bana."

"Üzgünüm kralım. Biri bana saldırmaya kalkarsa seni arayacağıma söz verdim," dedim sessizce. "Sana kim saldırdı?" Lionel homurdandı, sesi ilgi çekici bir hal aldı.

"Darcy. Mirasçılar. Ve Gabriel," dedim çabucak. "Sanırım beni yakalamaya çalışıyorlardı ama onlardan kaçmak için gölgeleri kullanmayı başardım."

Uzun bir duraksama oldu ve kalbim damarlarımda korkuyla atarken cevabını bekledim. Gabriel Nox'u mu? merakla sordu. "Neden onların aptalca girişimlerine karışsın ki?" Dudaklarıma bir cevap geldi ve neredeyse bana onun kim olduğu gerçeğini söyleyecektim ama daha kelimeleri söyleyemeden bilgi yine aklımdan kaydı ve ne söyleyeceğimi hatırlayamadım. . Gabriel zaten umurumda değildi. Sadece kralım. Ben sadece kralımı sevdim.

"Bilmiyorum," diye nefes verdim ve o sinirli bir şekilde homurdandı.

"Önemli olan senin kaçmış olman. Ama en başta seni o konuma getirmelerine izin verdiğin için cezalandırılman gerekecek," diye homurdandı Lionel.

"Biliyorum. Üzgünüm," diye nefes verdim, korku içimi sararken şimşek kavanozuna tekrar baktım. "Neredesin?" O sordu.

"Odamda," diye yanıtladım.

"Birkaç saat içinde seni iyileştirmesi için birini göndereceğim. Dersini aldığında." Sesi artık hevesliydi ve en azından çektiğim ıstırabın onu memnun edeceğini bildiğim için bu beni biraz rahatlattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve kavanozu almak için uzandım.

"Bana özel bir yere gitmem için bir dakika ver. Her şeyi tam olarak söz verdiğin gibi yaptığından emin olmam gerekiyor," diye emretti ve beni görmemesine rağmen başımı salladım.

Ayak seslerinin hoparlörü doldurmasını bekledim ve sanki bana hayat veriyormuş gibi nefes alıp sesini içime çekerken gözlerimi kapattım.

"Devam et," diye homurdandı Lionel, nerede olursa olsun bir kapı hızla kapanırken ve omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi yayılırken dudağımı ısırdım.

Kavanoza uzandım, onu aldım ve onun bana öğrettiği şekilde kilidini açarken içindeki şimşeği tutmak için kullanılan rünlerin gücünü hissettim. Darcy ve diğerlerinin bana bu şekilde yaklaşmasına izin verdiğim için bunu hak etmiştim. Beni kralımdan ayırmalarına izin verdiğin için. Bu cezaya ihtiyacım vardı. İşleri yoluna koymanın tek yolu buydu.

Büyümü rünlere iterken dişlerimi gıcırdattım ve aynı hareketle kavanozun kapağını çevirerek onların kilidini açtım.

Şimşek göğsüme o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki durmak için çaresiz kaldım.

Elektrik vücudumun içinde bir ileri bir geri gidip gelirken sırt üstü yere yığılırken dudaklarımdan kopan ıstırap çığlığı.

Beni içten dışa aydınlattı, dokunduğu her şeyi yaktı, kızarttı ve şok etti, ardından aynı yerlere iki kat daha sert vurmak için geri sıçradı.

O kadar yüksek sesle çığlık atarken sırtım kamburlaştı, boğazım yırtıldı ve şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir acı beni kavradı ve bırakmadı. Kralım için yok olana ve kanayana kadar her parçamı dilimleyen bu kör edici, her şeyi tüketen ıstırap hiç bitmiyordu.

Sonunda durduğunda, bir ıstırap yığını içinde yere yığıldım, titriyordum ve ağlıyordum, havayı yanık kokusu dolduruyordu ve kulaklarımda dinmek bilmeyen bir çınlama vardı.

İşkencemi dinlerken Lionel'ın ağır nefes aldığını duyabiliyordum ve ondan bir zevk iniltisi çıkarken sese kilitlendim, içinde yanmakta olduğum bu sonsuz ateşte bulabildiğim tek iyi şey.

"Aferin kız," diye homurdandı nefes nefese ben orada hıçkırarak ve sızlanarak yatarken, hareket edemiyor veya etimde sonsuza dek süren acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Gölgeler bana yaklaştı, onlara dalarsam unutulacağımı vaat ettiler ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Henüz değil. Yapabileceğimi söyleyene kadar değil.

Lionel kaba bir sesle, "Dersini gerçekten aldığından emin olmak için beş dakika daha," dedi. "Ve seni bir sonraki görüşümde, bağlılığın için ödüllendirileceksin."

Yanmış dudaklarımdan bir cevap vermeye çalıştım ama neredeyse ölmek üzere olduğumdan emin bir şekilde orada yatarken onlardan yalnızca acılı bir inilti kaçtı.

"Yaralarını iyileştirmeye gelenleri öldürmemeyi unutma," diye ekledi huysuzca. "Onlara canlı ihtiyacım var. Gölgelerin onları almasına izin verme."

Kabul ettiğimde dudaklarımdan acılı bir inilti daha kaçtı ve sözümü kesip beni orada öylece yatıp başarısızlıklarımın acısını çekmeye bırakırken anladığımı açıkça biliyordu.

Gözlerimden süzülen yaşlar, yanmayı daha da kötüleştirdi ama beş dakika içinde gölgelerin arasına kaçabildim. Beş dakika ve artık hissetmeyecektim.

Ve yakında benimle gurur duyduğunu bildiğim için kralımı tekrar görecektim. Zaten önemli olan da buydu. Bu yüzden sahip olduğum her şeyle ona tutunacak ve onu gururlandıracağımdan emin olacaktım.

BEN kulaklarımdaki kalabalığın uğultusu ve altıma sıkıca sıkıştırılmış Su Topu ile sahada hızla yükseldi.

Çenem kararlılıkla kilitlenmiş halde Çukur'a doğru ilerlerken kolumu.

Sezonun ilk maçı ve dönemin altıncı haftasıydı. Lionel Acrux tahta geçmişti, Darcy'nin Orion'la olan yıldız yeminini bozmuş olmasına rağmen yıldızı bulmakta şansımız yaver gidiyordu, Tory hâlâ iyi durumdaydı ve gerçekten gölgeler arasında kaybolmuştu, Darius ve Darcy o kadar perişandı ki bu aslında Onları öyle görmek bana acı veriyor ve üstelik bu sabah ava çıkmıştım ve Washer'ın minicik miniğini göl kenarında vites değiştirirken bir göz ucuyla yakalamıştım. İğrenç.

Ama her şey ne kadar berbat olursa olsun, bu dünyada beni her zaman gülümseten ve beni ve kardeşlerimi bir araya getiren tek bir şey vardı. Ve bu Pitball'du. Demek istediğim, evet, koçumuzu kaybetmiş olabilirdik ve evet, Tory'de dünyanın en isteksiz amigo kızımız vardı ve evet, sahada bir galibiyet, karşı karşıya olduğumuz gerçek sorunların hiçbirini çözmezdi, ama kesinlikle hissedeceğimiz gibi iyi. Ve istediğim buydu. Her şeyi unutup, dünya boka batmamış gibi davranmak için bir gece.

Aurora Akademisi Takım Kaptanı sihrini bana karşı kullanırken yer altımda sarsılmaya ve sarsılmaya başladı ve Element üzerindeki kendi hakimiyetimle saldırısına karşı koyarken ona sırıttım. Rosalie önümü kesmek için koşarken vahşi bir canavar gibi gülümsedi, güzel yüzü çamur içindeydi ve siyah saçları bir örgü halinde geriye toplanmıştı.

Benimle çarpıştığında neredeyse Çukur'daydım ve topu sahanın ortasındaki deliğe doğru atarken beni yere indirmesine izin verdim. Darcy, Aurora takımı Koruyucularını vahşi bir ateş büyüsüyle alt etti ve benim sayıyı attığımdan emin oldu ve top eve doğru uçarken kalabalık çıldırdı.

Kurt kızın altından sertçe yere çarptım ve beni çamurda ata binerken homurdandı.

uyluklarım belime sıkıca sarılıyor ve sikime bazı mutlu fikirler veriyor.

"Sonraki partiye sakla, tamam mı tatlım?" Uyluklarını kalçalarımın üzerinde bir an ayırarak oyalanırken ona sırıtarak alay ettim.

"Seni yendiğimizde bana bir sempati sikişi için yalvaracak mısın?" Faetalian aksanı bu fikri daha da çekici kılıyordu. Kazanamayacaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Maçın bitmesine bir raunt kalmıştı ve Aurora çok iyi bir mücadele verse de Zodiac liderliği ele geçirmişti.

"Kaybetmeyiz," diye söz verdim ona. "Ama Zodiac yıldız oyuncusuyla bir gezintiye çıkmak istersen..."

"Ah, Seth mi teklif ediyor?" diye sordu, etrafına bakınarak ve dikkati dağılırken beni homurdanarak.

"Senin ondan daha iyi olmanı sağlayabilirim," diye söz verdim ona ve ayağa kalkıp bana elini uzatırken örgüsünü omzunun üzerinden atarak güldü.

"Pekala, bu teoriyi test etmenin gerçekten tek bir yolu var," diye alay etti, parmaklarını sallamadan ve altımdaki toprak beni tekrar kıçımın üstüne koyacak kadar sertleştirmeden önce bana çapkın bir bakış attı.

Seth Hava Deliği'nin yanındaki konumundan havlayarak güldü ve ben de ayağa kalkarken eğlenerek başımı salladım.

Rosalie, Earth Hole'a doğru koşuyordu ve ben de bakışlarımı birden fazla kez kıçına çevirerek onu takip ettim. Tamam, bütün yol boyunca gözlerim onun kıçındaydı, ama kızın çok güzel bir kıçı vardı ve savunmam gerekirse, ben... kahretsin, emin bile değildim. Zaten Tory'den beri değil. Ve bu çok uzun zaman önceydi.

Bakışlarım, Tory'nin zihinsel olarak neredeyse hiç oradaymış gibi görünmese de özenle rutinine katıldığı amigo kızlara kaydı. Kendini meşru bir şekilde yirmi metre havaya fırlattı ve pembe bir çiçek bulutu içinde yere geri döndü ve bir gülümseme bile kırmadı. Berbattı.

Onu izlerken iç çektim, dikkatim ona öyle baktığından emin olduğum gibi bakan Darius'a kaydı. Onu unutmam biraz zaman almıştı ama ona nasıl baktığını gördüğümde ve başına gelenler yüzünden üzüldüğünü hissettiğimde, Tory ile benim hiç yıldızlarda olmadığımızı görmek kolaydı. Sürdüğü süre boyunca iyiydi ve hiçbirinden pişman olmadım, ama daha yeni yoluna girmişti ve artık bu benim için sorun değildi. devam etmiştim. Sadece fiziksel olarak değil. Ama Rosalie Oscura bana bakıp dudaklarını yaladığında, kendimi bunun değişmek üzere olduğunu düşünürken buldum.

Düdük çaldı ve Rosalie'nin ağzıyla dikkatim dağılırken mideme doğru fırlattığı kili fark edemedim ve ikinci kez kıçıma vurdu. Bir zafer uluması ile üzerime atladı, az önce deliğimizden fırlamış olan ağır Dünya topunu kaptı ve havalandı.

saha boyunca onunla.

"Kafanı yarraklarından çıkar, Caleb Altair!" Geraldine, kollarını açıp yere bir toprak büyüsü dalgası gönderirken azarladı ve Rosalie'yi rotasından saptırmayı başardı, böylece Rosalie Çukur'dan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Ayağa kalkarken küfrettim, Max'in bana ayağa kalkmam için bağırmasını görmezden geldim ve onu da gülerken yakaladığımda Seth'i tersledim.*Evet, evet, seksi Kurt'un dikkatimi dağıtmasına izin verdim, çok önemli.*

Topu takımının Fireside'ına atmadan önce dudaklarından çılgınca kahkahalar dökülerek koşan Kurt kızın peşinden koşarak sahada koştum.

Darius yoluna çıktı, bir ateş patlaması onun yolunu kesti ve zavallı adam onu bir buharlı tren gibi dümdüz eden Max'e doğru koşturdu. Max topu, Pit'e doğru koşarken uluyan Seth'e fırlattı ve Rosalie dişlerini hırlayarak arkasından hücum etti.

Kız çok inatçıydı ve acımasız bir darbe vurmaktan da korkmuyordu. Seth'in her yerinde yerden taşlar fırladı ve Seth kendini havayla korurken onları ona vurdu, hepsinin her yöne sekmesine neden oldu ve ölümcül füzeler üzerimize gelirken geri kalanımızı geride tuttu.

Aurora ekibinin geri kalanı onun oyununun içinde gibiydi ve bize saldırarak Rosalie Seth'e odaklanırken bizi geride tuttular.

O hızla devam etti ama kalkanını çamurla sıçratarak önüne daha fazla toprak fırlattı ve kalkanı düşürmeye zorlanırken ben de küfrettim. Bunu yaptığı anda, Rosalie ona çarptı, onunla mücadele etti ve topu elinden aldı.

Koşmaya çalışırken bacağını tuttu ve ona çelme taktı, ama yere çarptığı anda bacağını altına aldı ve tamamen gözden kayboldu.

Seth ayağa kalkarken küfretti ve tepemizde asılı duran altın tahtada zaman akarken onun nereden çıkacağını görmek için hepimiz etrafa baktık.

Yerden bir toprak püskürmesi hepimizi sahanın soluna doğru koşturdu ama bir an sonra bunun Rosalie'den kaynaklanmadığını ve dikkat dağınıklığını onların Earthbacker'ının yarattığını fark ettim.

Çukur'un sağındaki topraktan fırladı ve raundun bitmesine beş saniye kala topu evine fırlattı ve oyunu, Zodiac kalabalığının bizim galibiyetimizde attığı çığlıklara rakip olan Aurora Academy öğrencilerinin tezahürat çığlıklarıyla bitirdi. . Yine de bir süredir yaptığımız en yakın koşu maçlarından biriydi ve bu, şu anda Aurora kalabalığından onu tebrik etmek için koşan bir Kurtadam kalabalığı tarafından kuşatılmış olan güzel Takım Kaptanı ile yapılacak çok şeydi. .

Seth sırtıma atlayıp onu zafer turuna çıkarmam için bana bağırmadan önce kıçımı tokatladı. Harekete geçerken güldüm, oyun bittiğinde Vampir hızımı gösterdim ve sahada dört devre o kadar hızlı yaptım ki etrafımızdaki her şey bulanıklaştı.

Seth düşmemek için beni sıkıca tutmak zorunda kaldı ve Pit'in yanında bir köpek yığınında kutlama yapan ekibin geri kalanına doğru hızla ilerlerken sırıttım.

Genişçe sırıtırken Darcy'nin bakışlarını yakaladım ve ben de ona gülümsedim, çamurlu mavi saçlarını karıştırdım ve uzun sürmeyeceğini bilsem bile bu küçük mutluluk anını yaşayabildiği için mutlu hissettim.

Hepimiz ayağa kalktık ve kollarımı Darius'un boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdum ve o bana saçma olduğunu bildiğim o gergin gülümsemeyi gönderdi.

"Partiden sonra?" diye sordu Seth, herkesin arasına bakarak umutla, ama Max omuz silkmekle yetindi.

"Bizim Tarikatımızın dışında kimseyle sosyalleşmemize izin verilmiyor, unuttun mu? Yani yaparsak her zamanki gibi Hollow'da altı kişilik bir parti olacak," dedi. "Pitball'a devam etmemize bile izin verilmesine şaşırdım ama Lionel bunu elimizden alırsa lanet olası bir isyan çıkar."

"Lanet olsun o alçağa ve onun akıl almaz kanunlarına," diye homurdandı Geraldine, dişlerini gösterirken Cerberus'u gösteriyordu. "Sırf ona meydan okumak için geceyi farklı bir Tarikatla oyalanarak geçirmeyi düşünüyorum!"

"Böylece?" Max beni güldüren umut dolu bir gülümsemeyle sordu.

Onu o kadar seviyordu ki bu doğru değildi. Gecenin geri kalanını tekrar külotunun içine girmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak geçireceğine hiç şüphe yoktu ve kadın ona balık temelli hakaretler savururken onu etrafında daireler çizdirecekti. Sabahleyin yüzündeki sinir bozucu sırıtıştan ya da attığı huysuz tekmeden şansının açık olup olmadığını anlayabilirdim. Benim tahminim, her iki şekilde de yaklaşık elli/elli şanstı.

"Pekala, bu sadece Kurtlar partisiyse çantamı getirebilirim," Rosalie'nin sesi dikkatimi çekti ve takımımızın üyeleri arasında mekik dokuyarak cilveli bir gülümsemeyle Seth'in önünde durdu.

"Alem partisi mi arıyorsun bebeğim?" diye sordu, elini uzun saçlarının arasından geçirirken ona sırıtarak ama bakışları bana kaydı ve onda anlamadığım bir isteksizlik var gibiydi.

"Hayır. Sürü seks partileri beni gerçekten harekete geçirmiyor," diye yanıtladı. "Ben Alpha türünden bir kızım, yani çantanda onlardan bir tane daha yoksa?"

Seth kolunu omuzlarıma dolamadan önce, "Pek olası değil," diye havladı. "Ama Cal burada tamamen Alfa. Bu yüzden, kanunları çiğnemeyi sorun etmezsen..." Bu öneriyi aramızda havada asılı bıraktı ve bunun bir şaka olması gerektiğinden oldukça emin olmama rağmen, bunun fikri aslında oldukça çekiciydi.

Rosalie komplo kurarcasına yaklaşarak ikimizin arasına bakarken gülümsedi. "Farkında mısın bilmiyorum ama benim ailem kötü şöhretli suçlulardır," diye fısıldadı, ben sırıtırken gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Oscura Klanı'nın bir grup haydut ve katil olduğunu bilip bilmediğimizi mi soruyorsun?" Alay ettim, bunu neden bu kadar komik bulduğumdan emin değilim. Ama gazetelerin gıcır gıcır temiz Varis'in benim bazen haydutlarla takıldığımı düşünmesi hoşuma gitmişti.

Ülkenin güneyindeki Alestria'daki topraklarını ellerinde tutmuş olabilirlerdi, ama onlarla belli belirsiz bir akrabalığım olmasa bile onlar hakkında pek çok şey bilmeme yetecek kadar ün salmışlardı. Annem bir keresinde bana böyle şehirleri çete yönetimi altında bırakmanın aslında krallık için mantıklı olduğunu söylemişti. En güçlü Fae, güç pozisyonlarını elinde tutuyor ve diğerlerini, Konsey Üyeleri - ya da şimdi King olduğunu tahmin ettim - güçlerini uygulamak için tüm krallığı dolaşmak zorunda kalmadan kontrol altında tutuyordu. Ve biraz suç faaliyeti, bu tür Fae'lerin meydan okumalarıyla gerçekten yüzleşmek zorunda kalmaya tercih edilirdi. Günün sonunda, Rosalie'nin kuzeni Dante gibi Fae, krallığın kendi köşelerine sahip olmaktan ve bölgelerini aşmamaktan memnundu. Nihai gücü elinde tutanlara ne zaman diz çökeceklerini bildikleri sürece,

"Klanımı duyduysan, kötü haber olduğumu zaten biliyorsundur," dedi omuz silkerek. "Sanırım asıl soru şu ki siz ikiniz paranızı ağzınıza alıp benimle kanunları çiğnemek istiyor musunuz?"

O sırada Müdür Nova konuşmaya başladı, maçın oyuncusunu duyurmak ve kazandığımız için madalyaları bize takdim edebilmek için hepimizi önünde durmaya çağırırken sesi kalabalığa yansıdı. Rosalie kendi takımına tekrar katılmak için bizden uzaklaştı ve ben de dizilişteki pozisyonumu almak için sahada yürüdüm.

Sonunda Seth'in yanında durdum ve o da bana doğru eğilerek konuşmamızın gizli kalması için bir susturma balonu patlattı.

"Onunla üçlü yaparsak beni tekrar öpecek misin, Cal?" alay etti, omzunu benimkine vurdu ve kurt gibi sırıttı.

"Lütfen. Keşke seni öpseydim," diye alay ettim. "Bu saçmalığı o kadar sık gündeme getiriyorsun ki, bunun hakkında fanteziler kurduğunu biliyorum."

Seth omuz silkerken yarı öksürerek yarı gülerek gözlerini benden kaçırdı. "Evet, pekala, sanırım göğüslerim senin için yeterince büyük değil, o yüzden bu plan geçerli."

"Ben gerçekten daha çok göt bir adamım," diye yanıtladım, dirseğimi onunkine vurdum ve kıkırdarken sırıttım.

"Pekala, çok güzel bir kıçım var," diye belirtti. "Öyleyse belki de şansım seninle. O zaman ne dersin? Anahtarımı alıp odama çıkıp bizi beklemek ister misin? Bakalım güzel Alfa Kurt gerçekten iki Mirasçıyı idare edebilecek mi?"

Omuz silktim, gerçi sikim zaten bunu düşündüğümde sertleşiyordu. En son bir kızı paylaştığımda çok ateşliydi ve cidden bir an önce yatmam gerekiyordu yoksa aletim patlayacaktı.

kullanmamaktan düşüyor. Rosalie Oscura'nın muhteşem olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve hem benim hem de Seth'in içindeki kaşıntıyı kaşımaktan fazlasını yapacağı izlenimini edindim.

"Yani küçük kirli sırrınmış gibi beni oraya gizlice mi sokacaksın?" dalga geçtim

"Evet. Pis bir Vampirle flört ettiğimi öğrenirlerse, bunun aileme getireceği utancı bir düşün," dedi abartılı bir ürpermeyle.

"Kirli kısma itiraz edemem," diye mırıldandım ona sırıtarak bakarak.

"Yıldızların adına, şu anda bana saçmalama Cal, çünkü bunun gerçekten olması fikri beni çok zorluyor ve eğer beni öylece kuruyorsan buna dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi Seth. inledi ve bakışlarım anında kasıklarına doğru giderken kıkırdadım. Pantolonunun içinden dışarı fırlayan aletini görebiliyordum ve bakışlarımın orada oyalanmasına izin verirken nabzım yükseldi.

Ona tekrar baktığımda, bakışlarının benim pantolonumun kabarıklığına da düştüğünü fark ettim ve burnumdan bir kahkaha attım. "Az önce birbirimizin aletini kontrol ettik mi?"

Seth'in dünyevi kahverengi bakışları benimkilerle buluştu ve bir avcı gibi sırıttı. "Bu lanet olası, değil mi?"

O anda Nova önüme çıktı ve boynuma bir madalya taktı ve ona teşekkür ederken susturma balonunu dağıtmak zorunda kaldım ve tüm gücümü vermeye çalıştım. Ama herif burada kalacaktı ve Rosalie'nin güzel yüzünü bulmak için oyunculara bakarken benim de dişlerim çıktı. Evet, bu lanet olasıydı.

Rosalie maçın oyuncusu olarak ödüllendirilirken kalabalığın hepsi tezahürat yaptı ve herkes tebriklerini kabul etmek için kalabalığa doğru ilerledi.

Uzaklaşmak için hamle yaparken ve konuşmak için kulağına eğilirken Seth'in kolunu yakaladım. "Anahtarın nerede o zaman?" diye sordum, bana hararetli bir bakış atarken pazısını kavrayarak esnettim.

"Kahretsin, bu Ay'dayken sikimi o kratere soktuğum zamandan bile daha iyi olacak," diye mırıldandı. "Çantamın dibinde. Vampir kıçını gizlice içeri girerken kimsenin görmediğinden emin ol, yoksa bunun bana getireceği utanç beni öldürür."

"Lütfen. Sanki bir çift pis Kurt'u becermek için gizlice içeri girerken ölü görülmüşüm gibi," diye şaka yaptım, kendimi onu serbest bırakmaya zorlamadan ve ateş ederek uzaklaşmadan önce dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek.

Kahretsin, susamıştım. Maç büyü rezervlerimi neredeyse sıfıra indirmişti ve dilimde kan tadına ihtiyacım vardı ama bu gece önceliğimi sikime verecektim. Zavallı şey aylarca kenarda kalmıştı ve ön sıralardan harekete geçmesinin zamanı gelmişti.

Başka kimse başaramadan soyunma odalarına fırladım, Seth'in çantasını aldım ve kendi çantamı omzuma atıp tekrar odadan dışarı çıkmadan önce anahtarının çorapların arasında gizlendiğini buldum.

Küçük kardeşimi tribünlerin kenarında takılmış, beni tebrik etmek için beklerken gördüm.

Cidden buradan defolup gitmeyi istememe rağmen kendimi durup onunla konuşmaya zorladım. Ama Seth ve Rosalie'nin Aer Tower'a yürümeleri zaten benden çok daha uzun sürerdi, bu yüzden küçük kardeşime piçlik yapmamak için zamanım olduğunu tahmin ettim.

"Hey Hadley, oyundan hoşlandın mı?" diye sordum, etrafına toplanmış kızlara sırıtarak ve onlardan gelen nefes nefese ve heyecan çığlıklarını görmezden gelerek tüm dikkatimi ona verdim.

O da benim kadar iyi biliyordu ki bu fangirl tipler esas olarak soyadımız ve güçlü bir yarak emme hayalleri yüzünden buradaydı. Hiç şüphe yok ki duygularını kesinlikle denklemin dışında tutarken bunlardan sonuna kadar yararlanıyordu. Ama fangirl kedi bence çekiciliğini oldukça hızlı kaybetti ve Tory ile ilişkimi bitirdiğimden beri kendimi bundan daha fazlasını isterken buldum. İşte bu yüzden bu olaylar olduğundan beri sikimi bu türlerin hiçbirine gömmemiştim. Ve hayır, Rosalie Oscura ile büyük bir aşk ilişkisine girmek üzere olduğumu düşünmemiştim, ama en azından onda bir şeyler vardı ve kendine güçlü bir koca olduğunu iddia ederken sadece aletim için yalvarmıyordu.

"Evet dostum, orada iyi iş çıkardın. Yine de o Kurt piliç seni kıçının üstüne koydu," diye dalga geçti Hadley ve ben de ona sırıttım.

"Ne diyebilirim? Hâlâ maçı kazandık, bu yüzden çok üzülmedim. Hala düzenli beslendiğinden emin misin?" Annem gibi konuştuğumu bildiğim halde ona sordum ama aynı zamanda kana susamışlığın beni çok fazla ele geçirmesine izin vermekle ilgili dersimi fazlasıyla almıştım ve sonunda onun kimseyi benim gibi incitmesini istemiyordum. Hala zaman zaman bu bokla ilgili kabuslar görüyorum.

"Evet..." Durdu, etrafımızı saran kızlara baktı ve ben bir kolumu omzuna dolayıp onu da benimle çekerken kaşlarımı çattım.

Onu yeterince sıkı kavradığımdan emin olduktan sonra onu en yüksek hızda hareket etmeye zorlarken onu sertçe çekiştirdim.

Hadley yanımda koşmaya başladığında güldü ve biz stadyumdan batan güneşin loş ışığına çıktık ve ben onu serbest bırakıp patikaya döndüm. "Seninle Aer Kulesi'ne kadar yarışacağım," diye seslendim, ona reddetme şansı vermeden ağaçların arasına fırladım.

Beni kovalamak için yeteneklerini kullanırken, Hadley'nin kahkahası beni ormana kadar takip etti ve birlikte koşarken genişçe sırıttım. Yoldaşlığı serbest bırakıldığından beri bunu birden fazla kez yapmıştık ve benim hızımda hareket edebilen ve birlikte koşabilen birine sahip olmayı sevdiğimi itiraf etmeliydim.

The Wailing Wood'u en yüksek hızda vurduk ve o hemen topuklarımın üzerindeyken uçurumun yamacından Aer Tower'a doğru hücum ettim.

Onu dövdüm tabii ki ve girişin yanında durup sırtımı duvara yaslayıp üzerimize bir gizleme büyüsü ve gölgeler arasındaki varlığımızı gizlemek için bir susturucu balonu fırlatırken bana küfretti.

"Kimden saklanıyoruz?" diye sordu merakla, gözleri oyunun eğlencesiyle parlarken biraz soluk soluğa.

"Birkaç Kurt'la takılmak için buradayım, bu yüzden doğal olarak bunu örtbas etmeliyim," diye yanıtladım, bu yeni kuralın saçmalığına gözlerimi devirerek ve o anlayarak başını sallarken içini çekti. "Her neyse. Buraya bunu tartışmaya gelmedik. Kan içmek dünyadaki en güzel şeyken neden heyecanlanmadığını bilmek istiyorum."

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama sanki, bütün bu kızlar onları ısırmama izin veriyor ve bunu sevmem gerekiyormuş gibi görünüyor, ama bununla ilgili bir şey, güç rezervlerim tamamen dolduğunda bile beni eksik bırakıyor." Hadley omuz silkti ve sorunun ne olduğunu tam olarak bildiğim için sırıttım.

"Evet, kan fahişeleri pek eğlenceli değil," diye dalga geçtim. "Özellikle düşük güçlü olanlar. Yapmanız gereken şey, zevklerinizi geliştirmek. Yapabileceğiniz en güçlü hedefi seçmeli ve sonra onları kanları için alt etmelisiniz. Kendi isteyerek sunulmasını istemezsiniz ve bunu başka türlü istemezsiniz. iyi ve güçlü."

"O zaman kimden içmeyi hedeflemem gerektiğine dair herhangi bir önerin var mı?" diye sordu, bu fikir ilgisini çekmiş gibi.

"Bir Vega," diye şaka yaptım. "Ama ne yazık ki senin için şu anda onlardan birini alt etme şansın yok. Bu yüzden diğer Mirasçıların kardeşlerinden birini söylemek zorunda kalacağım. Yani, en üst rafa çıkmak istiyorsan orası. Veya onun kadar güçlü biri. Onları alt edemezseniz - veya bu konuda çok sinirlenirlerse ve onların tatlı kanını tatmaktan çok arkadaşlığınızı sürdürmek istiyorsanız, sizinkini mümkün olduğunca eşleştirmeye.

"Athena gibi mi?" Hadley, Seth'in küçük kız kardeşi hakkında konuşurken gözleri parlayarak önerdi ve ben güldüm.

"Evet. Capella kanının tadı cidden güzel. Ama kardeşi gibiyse, ona dişlerini sokmak için kendi ellerinle savaşacaksın. Tabii ki, bu eğlencenin yarısı."

Buna çok geniş bir şekilde sırıttı ve küçük erkek kardeşimin Seth'in kız kardeşine aşık olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen bundan Seth'e bahsetmemek en iyisi, yoksa bebek kız kardeşi için tamamen koruyucu Alfa'ya yönelebilir ve Hadley'nin şansını mahvedebilir.

"Pekala o zaman. Bunu bir deneyeceğim," dedi bana komplocu bir şekilde sırıtarak.

"İyi bir plana benziyor. Şimdi siktir git ve kanunları çiğnememe izin ver."

Hadley güldü ve benden uzaklaşmadan önce dudaklarımdan bir hırıltı çıkaran güçlendirilmiş gücüyle beni şakacı bir şekilde itti.

Aer Evi'nin bir üyesinin kulenin kapısını açması için uzun süre beklemem gerekmedi ve kapı ardına kadar açılır açılmaz, bulanık bir hareketle son hızla koştum ve kapanmadan önce içinden kaydım.

Merdivenleri hızla çıkarken durmadım, Seth'in odasına o kadar hızlı gittim ki anahtarı kilide sokup içeri girmeden önce kimse beni görmedi.

Kocaman odasına göz gezdirdim, on kişinin uyuyabileceği kadar büyük yatağın görüntüsüne sırıtarak ve gökyüzünde alçakta asılı duran dolunaya bakmak için panjurları açtığım pencereye doğru ilerledim. Kurtları her zamankinden daha fazla tahrik etmenin bir yolu varsa, o da ayı izlerken onları becermekti ve göksel varlığın bizi izlemesine izin vermekte fazlasıyla iyiydim. Seth, oraya yaptığı lanet gezi hakkında tekrar konuşmaya başlamak için bunu bir bahane olarak görmediği sürece.

Cidden, ona o lanet bileti aldığıma pişman olacaktım. Tabii yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmiş olması dışında. Bundan gerçekten pişmanlık duyamazdım. Bununla birlikte, bu hafta şirketimde ayı bir kez daha yükseltirse, muhtemelen onu enayi yumruklamak zorunda kalacağım.

Pencereden uzaklaştım, Seth'in odasının içinden geçerek özel banyosuna giderken sevişmek üzere olduğunu bilen kendini beğenmiş bir pislik gibi sırıttım. O ve Rosalie'nin gelmesini beklerken oyundaki çamuru ve teri üzerimden atmak için gidip duşu çalıştırırken Pitball formamı çıkardım.

Büyük metal duş başlığı, açık ıslak odada hararetli bir fırtına gibi üzerime döküldü ve beyaz fayansların üzerinde dururken, yıkanmak için Seth'in duş jelinden biraz çaldım.

Ellerimi vücudumda ovuştururken, Seth'in yıkama ürünlerinin tanıdık kokusunu içime çekerken, onlar buraya gelir gelmez yapacaklarımızı hayal ederken aletim yeniden sertleşirken gözlerimi kapattım. Çok yakında olmasını ummuştum çünkü zaten beklemekle işim bitmişti.

Çok geçmeden - ama benim için hala çok uzun - Seth'in odasına açılan kapının sesi kulaklarıma ulaştı ve Rosalie'nin gırtlaktan gelen kahkahası havayı doldurdu.

"Sen ciddi değilsin?" mırladı.

"Gökyüzündeki bütün yıldızların üzerine yemin ederim," diye yanıtladı Seth. "Ay aslında ben oradayken benimle konuştu. Sanki onun ruhu benimkiyle bağlantılıymış gibi."

Rosalie'nin bu konudan hiç de sıkılmış gibi görünmediğini itiraf etmem gerekse de, onun lanet olası ay hikayeleriyle dolup taşacak yeni bir zavallı ruh bulduğunu fark ettiğimde içten içe inledim.

"Ay'a gitmek için dünyada her şeyimi verirdim," diye inledi, ben yetenekli işitme yeteneğimle onun kalp atışının hızlanan hızını yakalarken, elimi aletimin kalın uzunluğu boyunca kaydıran tüm seks sesiyle.

"Pekala, seni aya götüremem," diye mırıldandı Seth. "Ama ben ve Cal'ın yıldızları görmeni sağlamaya ne dersin?" Rosalie tekrar güldü ama bir an sonra Seth onu ağzı onunkine dayayarak onu banyoya ittiğinde ikisi kapı eşiğinde göründüklerinde ses kesildi.

Kalbim çarpmaya başladığında ve Seth gözlerini açıp onu öperken omzunun üzerinden bana bakarken ve ellerini vücudunda gezdirirken onları aç bir şekilde izledim.

Rosalie öpüşmelerini kesip şehvet dolu bir ifadeyle bana bakarken ben suyun altında kaldım. Cidden çok güzeldi ve kendi gömleğini çıkarmasını açlıkla izledim, ardından diğer kıyafetleriyle birlikte hızla onu takip etti ve çıplak vücudunu salyaları akıtmam için bana bıraktı.

Seth onun arkasından soyundu ve ikisi benimle birlikte duşa girerek yapacaklarımızın beklentisiyle nabzımı hızlandırdı.

"Buraya gel," diye emrettim, Rosalie'yi daha yakına çekip süngeri tekrar köpürterek vücudundaki çamuru temizlemeye başladım ve ellerim etini keşfederken zevkle inledi.

Seth süngeri benden aldı ama onu temizlemeyi bırakmadım, göğüslerini avucuma alırken ellerimdeki köpükleri kullanarak onu temizlemeye devam ettim ve dudaklarından bir inilti daha çıkardım, bu da benim aletimin açık bir taleple kıçına karşı sertleşmesine neden oldu. Seth hızla kendini temizlemeye başladı, sonra bana yardım etmeye başladı, ben onları izlerken dudaklarından bir öpücük daha aldı ve elimi bacaklarının arasında gezdirdim.

Rosalie, parmaklarımı içine itip başını omzuma yaslayıp kalçalarını daha da açarak inlediğinde inledi.

"Sen de, Alfa Kurt," diye emretti, Seth'in bileğini tuttu ve elini benimkiyle özünde buluşması için aşağı indirdi.

Sanki onun seks köleleriymişiz gibi, krallıktaki en güçlü Fae'lerden ikisine patronluk taslayan küçük dişi Kurt'a karanlık bir şekilde kıkırdadım ve Seth, ne düşündüğümü açıkça anlayarak bana sırıttı.

Parmaklarını benimkinin yanına itti ve o bizim için inleyip nefes nefese kalırken biz onu memnun ederken, elinin benimkine değme hissinde çok sıcak bir şey vardı.

Boynundan öpmek için eğildim, kanının kokusu bana seslenirken ve Seth kukuletalı gözlerle bizi izlerken dişlerimi boğazına sürttüm.

"Isırmak yok, Vampiro," diye homurdandı Rosalie uyararak ve ben de kendimi itaat etmeye zorlarken inledim.

İstediğim zaman zorla başka bir Fae'nin kanını almaya itirazım yoktu ama bu kuralın tek istisnası seks sırasındaydı. Birini beceriyor olsaydım ve onları ısırmamı istemezlerse, o zaman bunu kabul ederdim. Şu anda yaptığım gibi kan için ağrıyor olsam bile.

Seth benim pahasına kıkırdadı, sonra onun içinde parmaklarının hızını artırdı, o aramızda kıvranıp nefes nefese kalırken ve onu mahvetmek için birlikte çalıştık. Birkaç dakika içinde, kedisi parmaklarımızın etrafına sıkıca kenetlendi ve ben Seth'in aç bir hırıltı ile meme ucunu emmesini izlerken bir an için bana doğru sarkarak haykırdı.

Rosalie aramızdan çıktı ve ikimizi sırtımız kiremitlere dayalı olarak yan yana durmaya itmeden önce, iri kahverengi gözlerinde haylazlıkla parlayarak bize baktı.

"Ora voglio conoscere i tuoi cazzi," diye mırıldandı ve bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama orada sik kelimesinin olduğundan oldukça emindim, bu yüzden tamamen destekliyordum, özellikle de önümüzde diz çöktüğünde.

Parmakları benim aletimin tabanına dolandı ve o dönüp Seth'in aletini yanımda yapmadan önce katı şaftımın uzunluğunu yalamak için öne doğru eğilirken inledim.

"Siktir," diye içini çekti Seth, Faetalian dilinde başka bir şey söylerken, yemin ederim ikimizi de orospulara çevireceği anlamına geliyordu, ama ateşli ağzı sikimin etrafında kapandığında onunla aynı fikirde olmak zorunda kaldım.

Elimi ıslak saçlarının arkasını okşamak için hareket ettirirken, hemen yanımızda elindeki Seth'in aletini pompalarken beni boğazının arkasına kadar götürdü.

Dişlerim koptu ve tam Seth'in ağzı boynumu bulduğunda ve dişlerini tenimde sıyırarak omurgamdan aşağıya bir zevk dalgası yolladığında kan içmenin acısıyla inledim.

Rosalie benim aletimi ağzından çekerken, onun yerine Seth'inkini alıp elini üzerimde kullanırken ona kapüşonlu gözlerle baktım.

Seth zevkle homurdanarak başını geriye attı ve Rosalie'nin ağzının uzmanlığı altında nefes nefese kalırken gırtlağını bana gösterdi. Onun için parçalanışını izlerken gözlerimi nabzından alamıyordum.

"Şah damarıma bakmayı kes ve lanet olası dişlerini şimdiden içine geçir," diye homurdandı Seth ve onun benim ne için can attığımı tam olarak bildiğini ve açıkça onu istediğini anladığımda kalbim yerinden fırladı.

İki kere söylememe gerek yoktu ve ona doğru atıldım, bir avuç siyah saçını kavradım ve dişlerim boynuna batarken onları sımsıkı tuttum. Seth yüksek sesle inledi ve Rosalie tam kanının sıcaklığı ve içindeki nefis zengin güç içime akarken ağzını onun aletinden benimkine kaydırdı.

Seth'i daha yakınıma çekerken arzuyla homurdandım ve Rosalie aramızda ağzını değiştirmeye devam ederken elleri göğsümden aşağı kaydı.

Rosalie Seth'in aletini tekrar boğazının arkasına çekerken, vücudu kaskatı kesildi ve gelirken yüksek sesle inledi, takip etmemin fazla zaman almayacağını bildiğim için zevkinin sesi vücudumu beklentiyle gerdi. o. Ama bunu bitirmeye henüz hazır değildim.

Sivri dişlerimi boynundan çektim, sızan kanın peşine düşerken dilimi delinmiş yaranın üzerinde gezdirdim ve Seth'in parmakları durmamı istemiyormuş gibi beni daha da yakınına çekerken parmaklarını saçlarımın arasına soktu.

Yine de geri çekildim, Rosalie'ye uzandım ve o da beni bitiremeden onu ayağa kaldırdım.

Bir anlık hareketle onu ayaklarından kaldırdım ve yatağının ayakucunda durup onu kabaca öpmeden önce Seth'in odasına koştum. Onun dudaklarındaki tadı sahiplenici bir şekilde homurdanmama, onu daha derin ve daha sert öpmeme, ona daha çok sahip çıkma isteğime neden oldu.

Seth bizi odaya kadar takip etti, üzerimize bir hava büyüsü göndererek bizi kuruttu ve Rosalie'yi kollarımda titretti ve dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. Yatağa geri oturdum ve sırtını göğsüme gelecek şekilde çevirdim ve ikimiz de ona bakıyorduk. Sonra, yüksek sesle inlemesine neden olacak şekilde kasıtlı olarak yavaş bir hareketle aletimi içine sürerken kucağıma oturması için onu aşağı çektim.

Seth bir elini saçına attı, onu becermemi izlerken boğazının arkasından homurdandı ve bana bakmadan duramadım, gözlerim tekrar tekrar onunkini buldu.

Daha hızlı hareket etmeye başladığımızda daha yüksek sesle homurdandı ve diğer elim onun klitorisini bulduğunda göğsünü sıktı, elini aletinde yukarı ve aşağı koştururken Seth'in gözlerindeki hararetli bakış, Seth benim için ağlayarak daha fazlasını talep ederken beni dürtüyordu.

Rosalie'yi o kadar sert itiyordum ki, çok geçmeden bir çığlıkla aletimin her yerine geldi ve neredeyse onu takip etmemi sağlayacaktı ve kendimi takip etmemeye zorlamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.*Henüz değil.*

Seth'i yanına çağırırken göğsü inip kalkarak bana yaslandı.

"Buraya iki Mirasçıyı becermeye geldim," diye alay etti. "Ve cidden şu anda benim zevkime göre yeterince ilgili değilsin."

"Kız haklı," dedim, gözlerim Seth'in bizi izlemekten zaten sertleşmiş olan kalın aletine kaydı ve o bir pislik gibi omuz silkti.

"Peki, madem ısrar ediyorsun," dedi, yaklaşarak. "Ama sana tam bir deneyim yaşatmak için, gerçekten ikimizi de aynı anda alt etmen gerektiğini düşünüyorum. O halde uslu bir kız olup bizim için dört ayak üzerinde durur musun, küçük Alfa?"

Rosalie net bir şekilde reddederek homurdandı ve ben de hızla harekete geçip onu yanımdaki şiltede sırtüstü çevirmeden ve Seth'in üzerinde hareket edebilmesi için bileklerini başının üzerinde tutmadan önce karanlık bir kahkaha attım.

Onu öptü ve ben onun penisini içine soktuğu anı görmek isteyerek bacaklarını beline dolamasını izlerken özlemle inledim. İkimizin de onu becermesine doyamadığım bir şey vardı ve onu almadan hemen önce beni içine aldığını bilmek beni her şekilde tahrik ediyordu. Seth'in onu şilteye tutturmasını ve onlar pis pis öpüşürken ona sahip çıkmak için sıraya girmesini iştahla izledim.

Sert bir şekilde itti ve o çığlık atıp sırtını çarşaftan kaldırırken dileğimi yerine getirdim.

"Onu çok becer, Seth," diye homurdandım, Seth'in güçlü vücudu onunkine hükmederken ve Seth onun için zevkle çığlık atarken, ikisinin oraya gidişlerini izlerken elim aletimi buldu.

Bakışlarım, göğüs uçlarının sertliğinden karın kaslarından aşağı akan tere kadar ikisi hakkındaki her şeye takıldı. Ve en iyisi, kendi aletimdeki elimin hızını kalçalarına karşı itişleriyle eşleştirirken, horozunun şaftı içeri girip çıkarken vücutlarının birleştiği yerdi.

onunki.

Rosalie aniden öne atıldı, üstte olacak şekilde onları yuvarladı ve tırnaklarını Seth'in göğsüne geçirerek onu altında tuttu ve ardından omzunun üzerinden beklentiyle bana baktı.

"Hadi o zaman Vampiro, hadi şunu yapalım," diye meydan okudu ve ayağa kalkıp onun arkasına geçerken pis bir sırıtışla elimi sikimden çektim.

"Üst çekmece," diye homurdandı Seth komodini göstererek.

Ona ateş ettim, yağ şişesini aldım ve bir saniyeden kısa bir süre içinde Rosalie'nin arkasında Seth'in bacaklarını dizlerimin üzerine koyarak yatağa geri döndüm. O cesaretlendirmek için inlerken ve ihtiyacım olacak erişimi sağlamak için Seth'in üzerine eğilirken, sikimi ve kıçını çilek kokulu kayganlaştırıcıyla kayganlaştırdım.

Seth, sikimin başını kıçına hizaladığımda ve yavaşça içeri girerken, sıkı oturmasına inleyerek ve tamamen ona odaklanmak için gözlerimi kapatırken, içindeki itişlerinin hızını yavaşlattı. Daha önce Seth'e yalan söylememiştim - gerçekten göt bir adamdım ve aletimin etrafındaki vücudunun gerginliği beni gerçekten daha da emin kılıyordu.

Öne doğru eğilip onun vücudunu benimkiyle Seth'inki arasına sıkıştırırken avuçlarımı başının iki yanındaki yastıklara dayadım ve kalçalarımı hareket ettirmeye başladım.

Rosalie zevkle haykırdı, ikimiz hızla birlikte bir ritim bulduk ve onun içine ve dışına yaptığımız hamleler senkronize oldu. Boynunu öperken omzunun üzerinden Seth'e baktım ve yaptığımız şeyden duyduğum zevkle homurdandım.

Çok sıcaktı ve tam da ihtiyacım olan şeydi ve yine de bir şekilde aynı zamanda bundan daha iyiydi.

Onun aletinin hareketlerini onun içinde hissedebiliyordum ve o, benim bu konuda hissettiklerimi mükemmel şekilde yansıtan, saf zevkten nefes nefese inlemelerle ikimizi çekerken inledim.

Rosalie vücudu sikime dolanmaya başlayınca küfretmeye başladı ve ben daha sert ve daha derine saplamaya başladığımda onunla tekrar bitirmekten kendimi alıkoyamayacağımı biliyordum, o kadar sert gelmesini istiyordum ki yıldızları tıpkı Seth gibi görüyordu. söz vermişti.

Bakışlarım Seth'inkilerle buluştuğunda, onunla işim bittiğinde bir küfür savurdum, o da gelirken Seth'in bakışlarından zevkin fışkırmasını ve bunun ne kadar sıcak olduğunu görünce kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Birlikte esrime dalgasından çıktık, sonra soluk soluğa, terli bir yığın halinde yatağa düştük, bu sırada Rosalie Faetalian'da anlayamadığım ama kesinlikle katıldığım bir şeyler mırıldandı. Bu başka bir şeydi.

Hareket etmeye bile çalışmadım, sadece orada kaldım, gözlerimin kapanmasına izin verdim ve uykunun beni çağırdığını hissettim.

Uzuvlarım jöle haline gelirken ben aptal gibi sırıttım.

Asırlar gibi gelen ama aslında o kadar da uzun olmayan bir süreden sonra Rosalie aramızdaki yerinden kalktı ve yatağın ayakucunda durmak için hareket etmesini izlemek için gözlerimi açtım.

"Pekala, bu eğlenceliydi," dedi sırıtarak, takdir dolu bir şekilde bakışlarını benim ve Seth'in üzerinden kaydırarak gelişigüzel bir şekilde dolabına gidip kendine bir eşofman ve bir gömlek aldı.

"Kal," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, yatakta biraz kıpırdandım ve sonunda Seth'e çok daha yaklaştım. Ama daha yeni bir kızı becermiştik, bu yüzden çıplakken ona yakın olma konusunda o kadar endişeli değildim, her şey düşünüldüğünde. "Bunu sabah tekrar yapabiliriz."

"Bu gerçekten cazip bir teklif, ama Aurora'dan herkes aslında bu gece geri dönüyor." "Ne olmuş yani?

Yarın sana biraz yıldız tozu vereceğim," diye teklif ettim.

"Hayır. Şanslıysam kuzenim Dante hâlâ ortalıkta dolanacak ve beni onunla geri götürecek," dedi omuz silkerek.

"Dante'nin seni uçurmasına izin verilmiyor," dedim, ama Fırtına Ejderhasının, Lionel tarafından konulan Ejderha Loncası kurallarını umursadığından ciddi olarak şüpheliydim.

"Dante, Kurtlardan doğan Ejderhadır, canı ne isterse yapar," diye homurdandı. "Ayrıca, ben bir Ay Kurduyum, bu da demek oluyor ki her türlü tuhaf ek yeteneğe sahibim."

"Bir Ay Kurdu olmayı çok isterim," diye içini çekti Seth. "Ay ile benim öyle bir bağlantımız vardı ki, öyle görünüyor ki gerçekten öyleyim. Ayın üzerindeyken-"

"Ay Kurdu olmanın, bizden kaçmanla ne ilgisi var?" diye sordum, o yola giremeden sözünü keserek.

"Bir şeyler görüyorum," diye omuz silkti. "Fae arasındaki bağlantılar gibi. Bunu Dante ve karısıyla gördüm ve başkalarıyla da gördüm. Ve senin sik sandviçini doldurmayı ne kadar sevsem de - ki bu arada ciddi ciddi yaptım, olacağım. Yıllarca bunu düşünürken kendimden geçiyorum - Ben de üçüncü bir tekerlek olmak istemiyorum."

Rosalie bana göz kırptı, Pitball formasını aldı, Seth'in dolabından çaldığı pahalı görünümlü bir çantaya attı ve kapıya yöneldi.

"Görüşürüz çocuklar," diye mırıldandı, bize bir öpücük yolladı ve öylece ayrıldı.

"Neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum, eline bir çarşaf alıp ikimizin üzerine çekerken Seth'e bakmak için döndüm.

"Kim bilir?" uykulu bir şekilde mırıldandı. "Ama sabah hala azgınsan senin için sikini yalayabilirim."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, ama aletim bu fikirden nefret etmiyormuş gibi seğirdi ve bir an için başka tarafa bakarken boğazımı temizledim.

"Kalırsam gece beni kandırmak zorunda kalacak mısın?" Ben de gitmeli miyim diye sordum, ama

Bu düşünceden nefret ediyorum.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Seth, eğlenerek homurdandı. "Ama yine de kalmanı istiyorum."

Bana yavru köpek bakışları attığında ve kendimi çok kolay pes ederken bulduğumda, yakın zamanda düzülmüş saçlarıyla ona baktım.

"Tamam. Kalacağım," diye kabul ettim, o gözlerini kapatıp bana yaklaşırken nabzım hızlandı. "Ama sonunda benimle dalga geçersen sabah seni ısırırım."

"Elbette. Arkadaşlar ne içindir?" diye sordu uykulu bir şekilde ve ay ışığında, bu kelimeyi kullanışıyla midem kasılırken onu izledim.

"Evet," diye mırıldandım, gözlerimi kapatırken kendi kendime kaşlarımı çattım.*Arkadaşlar*.

Fah. Benim. Hayat.

Sihirli Yerleşkede, sırtımı devasa beton alanın ortasından aşağı inen duvara yaslamış halde durdum. Gardiyanlar dışarıdan izlerken, her yer çitle çevrilmişti, tüm mahkûmlar onun içindeydi. Darkmore'da sihrimizi kullanmamıza izin verilen tek yer orasıydı ve burada her seferinde sadece birkaç saatimiz oluyordu.

Avucumda bir buz küresi yarattım, sonraki yirmi beş yıl boyunca bir yeraltı cehenneminde mahsur kaldığım gerçeği, büyümü kullanmanın verdiği rahatlığı her zaman lekeledi.*Ah neşe.*

İşler sandığım kadar kötü değildi. Artık Darcy aramızdaki yıldız yeminini bozduğuna göre, yirmi dört yedi kavgaya girmeyi bırakmıştım. Ve Gustard artık ensemde nefes almıyordu. Roary Night ile de bir tür dostluk kurmayı başarmıştım. Shades bugünlerde bana göz kulak oldu ve bu adamdan hoşlandığımı söylemek zorunda kaldım.

Elimdeki buzu yonttum, kalıba döktüm, dalgın dalgın şekillendirdim, ta ki bir kuş biçimini alana kadar. Hayır, kuş değil. Bir anka kuşu.*Elbette.*

Sık sık Darcy'yi, ziyarete geldiğinde ne kadar nefes kesici göründüğünü, onu kollarıma alıp af dilemeyi ne kadar çok istediğimi düşünürdüm. Konuşmamızın her kelimesini ezbere biliyordum ve en az yüzde sekseninden pişmanlık duydum. Ama artık hayatımda pişmanlığa yer yoktu. Onu uzaklaştırmak zorunda kaldım. Böyle olmak zorundaydı. Özür dilemeye çalışsam bile bunun ne yararı olacaktı? Onun beni affetmesini istemiyordum. Ben bunu hak etmedim. asla yapmam Bu yüzden gelip gitmesi gerekiyordu. Aynen böyle. Benim için o zamandan beri bu yerde geçen her günden daha önemli olan kısa bir karşılaşma. Tekrar dinledim, ekleyebilirim, çoğunlukla sessizde, bu yüzden sesindeki soğuk kayıtsızlığı dinlemek zorunda kalmadım, ama en koyu tenime asılmak üzere tasarlanmış gibi görünen bir elbiseyle önümde durduğu anıyı.

Evet, üzerinde durmaya devam et pislik, bu seni neşelendirir.

En azından iyi görünüyordu, gerçi kız kardeşinin başına gelenler konusunda onu hiçbir şeyin rahatlatamayacağını düşünmüştüm. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Roary, kaslı kollarını kavuşturup sırtını yanımdaki duvara dayamadan önce başını sallayarak belirdi. Burası Ethan'ın Ay Kardeşliği bölgesiydi, duvarın diğer tarafı ise çoğunlukla Oscura Klanı tarafından yönetiliyordu. Her iki çeteye de bağlı olmayan herkes, nispeten göz ardı edilen iki taraf arasında hareket edebilirdi.

"Dikkat, Crank patlamak üzere," diye uyardı Roary, hapishanede oldukça yeni olan güçlü Vampir'e başını sallayarak. Çıkmak için bir temyiz üzerinde çalışırken her gün bokunu kaybediyordu. Ama burada olmasının nedeni haberlerden sıçramıştı. Bütün ailesini öldürmüş ve onları toprak büyüsüyle arka bahçesinin elli fit altına gömmüştü.*Kahrolası psikopat.*

Roary sırtını duvara dayayarak, "Bu sabah temyizini kaybetti," diye mırıldandı bana. "Adam uçacak."

Crank insanları yere itiyor ve müstehcen sözler bağırıyordu. Gardiyanlar çitin ötesinde sabırsızlanıyordu ve Crank eline iki tahta bıçak fırlatıp hızlı bir şekilde iki Fae'yi bıçaklarken küfrettim.

"Hey!" Memur Cain çitin ötesinden havladı, taser'ı çitin içinden Crank'a ateş etti, ama Vampir hızlı hareket ederek onu ondan uzaklaştırmak için bir sarmaşık kamçısı fırlattı. Bir grup zayıf Fae'nin üzerine atladı ve bıçaklamaya ve bıçaklamaya başladı. Karanlık bir hırıltıyla öne çıktım, pisliğin dikkatini çekmek için ellerimi kaldırdım.

"Krank!" havladım.

"Sen deli misin?" Roary kolumdan tuttu, beni çekti ama onu iterken homurdandım ve Crank'ın sırtına bir hava darbesi indirerek onu yere devirdim.

Crank ayağa fırlayıp üzerimize saldırırken Roary küfretti ama bu orospu çocuğunu alt edebilirdim. Çok istiyordum. İçimde bir çıkışa ihtiyacım olan çok fazla öfke vardı ve yıldızlar artık bana karşı çalışmıyordu. Neden yapmayayım?

Tahta bir mızrak bana doğru fırladı ve kendi kalkanımı bir saniye geç fırlatmak için elimi çevirdim. Roary beni bir kenara çekti ve bıçak kafamın olduğu duvara çarptı ve ben de herife buz parçaları yağmuru yağdırdım. Adamlar onu dilimlerken haykırdı ve etrafını bir ateş patlaması sardı. Birkaç Fae, kaçmaya çalışırken çığlık atarak ateşe verildi, diğerleri ise kömürleşmiş ve yerde yandı. Şimdiye kadar sekiz ölü olmalıydı, bu lanet bir katliamdı.

Gardiyanlar yerleşkeye doluşmaya başladı ve daha fazla Fae Crank'in saldırılarının altına düşerken ve gardiyanlar onu hareketsiz kılmak için ileri atılırken Roary'nin beni sürüklemesine izin verdim.

Roary beni duvarın diğer tarafına çekti, siyah saçlarını bir tütsüyle duvara doğru itti.

omuzlarının üzerinden öne doğru sallanıyor.

"O da neydi?" diye sordu. "Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

Onu kendimden ittim ve ben hırlarken sendelemesine neden oldum. "Buradaki en zayıf Fae'yi hedef alıyordu."

"Onları kurtarmak istemen ne kadar da asilce," diye güldü. "Darkmore'da hayatta kalmak istiyorsan, o zaman kendi arkanı ve müttefiklerinin arkasını kollamalısın. Bu kadar."

"İnsanlar ölürken öylece beklemeyeceğim," diye homurdandım.

Roary, "Fae üstüne Fae'ydi," dedi.

"Öldürme serisindeki bir manyaktı," diye karşı çıktım. "Tek yaptığım dikkatini bana çevirmekti. Bu, Fae yasasına aykırı değil."

"Fae yasası," diye kuru kuru güldü. "Kanunlar burada geçerli değil. Ve son duyduğuma göre, Solaria prensesine karşı kara büyü kullanmaktan hüküm giymişsin. Demek artık bir ahlaki pusulan var, öyle mi?"

"Kapa çeneni." Onu bir adım daha geri atmaya zorlamak için omuzlarını ittim, hâlâ dövüşmek için can atıyordu. "Yoksa onun güzel kıçını ve itibarını kurtarmak için mi yaptın?" Gülümsedi ve ben ona homurdandım. "Kapamak. Yukarı," diye uyardım.

"Gabriel Nox bana bir mektup gönderdi," dedi alay edercesine. "Çok aydınlatıcıydı."

"Benden ne istiyorsun?" Hırlayarak yanından geçtim ama o sadece döndü ve beni takip etti. "Peki neden sana mektuplar gönderiyor?"

"Bilmiyorum ama içinde sana iletmemi istediği küçük bir not vardı." Cebine uzandı ve bakışlarım onu takip ederken kaşlarımı çattım. Gabriel ne halt etmeye çalışıyordu?

"O zaman buraya ver," diye ısrar ettim.

O ustaca üzerinden geçerken omuzlarımızı duvara bastırarak döndük, ama parmaklarının arasından kaydı, çırpınarak yere düştü ve onu almak için eğildim.

"Turpedo!" Biri ağladı, ardından ıslak bir şey üstümdeki duvara çarptığında ağır bir şaklama sesi geldi.

Roary tiksinti dolu bir sesle beni çekti ve ben de notu yumruğumda tutarak ayağa kalktım ve yıldızlara karşı dürüst olana dehşet içinde baktım.*bok*duvara sıçradı.

"Aman tanrım, az önce en muhteşem boklu sandviçimi kaçırdın evlat," Plunger'ın sesi bana ulaştı ve döndüm, gri saçlı sürüngenin pantolonunu yukarı çektiğini görünce tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Silmedi bile. "Şanslı günün olmalı." Döndü ve gitti ve ben kaşlarımı çattım. Şanslı? Belki de haklıydı. Bu artık kaçtığım iki kurşundu. Ve Plunger'ın bokuyla vurulmaktansa gözüme tahta parçasını yemeyi tercih edeceğimden oldukça emindim.

"Notta ne yazıyor?" Roary sanki okumamış gibi sordu ve başparmağımı üzerinde gezdirdiğimde, doğruyu söylediği anlamına gelen sihirli bir mührün yüzeyde kırıldığını hissettim.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Gardiyanların çoğu Crank'ı bastırmak ve yaralılara yardım etmek için koşmuştu, bu yüzden ben açıp mesajı okurken kimse izlemiyordu.

Rica ederim. Görüşüm, bokun tam ağzına çarptığını gösterdi, Orio. Bugün bana peri yıldız annen de, çünkü Jüpiter senin haritanda ve gerçekten şanslı olacaksın. Takip etmek listem harfiyen aşağıda. Ondan sapma YAPMAYIN.

Sevgiler, Noxy.

Not: Bir gardiyan size bakmadan önce iki saniyeniz var.

Memur Lucius görüş alanıma girip bana ve Roary'ye ilgiyle bakarken, notu cebime tıkarken kalbim deli gibi çarparken yukarı baktım.

"Ne diyor?" Roary fısıldadı.

"Meraklı bir herif olduğunu söylüyor," dedim sırıtarak ve o da sırıtarak karşılık verdi.

"Pekala, sırlarını sakla, seni gölgeli pislik," diye güldü, dilini yanağına bastırdı. Zil çaldı, seans sona erdi ve ben giderken yerdeki kanlı yamalardan kaçınarak herkesle birlikte yerleşkeden çıktım, cesetler çoktan hareket etmişti ve yaralılar çoktan gitmişti. Darkmore'da çalışmanın, gardiyanların bir cinayet mahallini oldukça hızlı ve oldukça sık temizlemeye alışkın olduğu anlamına geldiğini tahmin etmiştim.

Avludan çıkarken kalbim daha hızlı atıyordu ve akşam yemeği için üst kata gönderildik. Kalabalığın ortasında kalarak Gabriel'in benim için yazdığı yapılacaklar listesini okurken elimi cebime attım. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Ama ona üstü kapalı bir şekilde güvenmiştim, bu yüzden bu lanet olası şeylerin her birini yaptığımdan emin olacaktım, ama nedenini lanet olası biliyordu. Belki de günün sonunda bir ceset torbasına düşmemem için öyleydi.*Rahatlatıcı.*

Listedeki ilk maddeyi tekrar okudum.

Kurtlar sizi de dahil etsin.

Yemekhaneye yöneldim ve birbirlerini yalayan ve tımarlayan bir grup Ay Kurt Adamının arasında sıraya girdim, bu sırada yoluma çıktıklarında onlara soğuk bir bakış attım, elleri ara sıra 'kazara' beni okşuyordu ve bazıları yıldızıma gidiyordu. lanet olası sik.*İstediğin bu mu Gabriel? Lanet olası bir Kurtadam seks partisine sürüklenmem için mi?*

Aniden bir el kıçımı okşadı ve arkamı döndüğümde Ethan Shadowbrook'u orada buldum. Kolunu omuzlarıma atarak bir kahkaha attı. Onu itmek için içgüdülerimle savaştım ve Gabriel'in sözlerini dinlerken boğazımdaki hırıltıyı yuttum.

Yıldızlara yemin ederim Noxy, eğer bu iş Ethan Shadowbrook'un beni inine götürmesi ve benimle istediğini yapmaya çalışmasıyla biterse seni öldürürüm.

"Hey koca oğlan, çantamla eğleniyor musun?" Kurtlarından bazıları yanımdan geçip onu okşamaya başlarken inci beyazı dişlerini bana gösterdi. Aralıklarla onları öptü, orada olduğumu unutmuş gibiydi ama bir kolunu omuzlarıma dolamıştı.

Umudunu kaybetme.

Herhangi biriyle dokunsal olmaktan nefret ettim. Darcy dışında herkes. Tamam ve Darius. Görünüşe göre sadece D'yi beğendim.

Ethan uzun boylu bir kızla öpüşmeyi kesti ve çarpık bir gülümsemeyle tekrar bana döndü. "Bu çok eğlenceli, bu geceyi kütüphanede daha eğlenceli hale getirmek ister misin? Saat sekizde mi? teklif etti ve hayır anlamında dilimi ısırdım, bunun yerine kendimi başımı sallamaya zorladım.

Pekala, diye homurdandım ve Ethan'ın kaşları havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu ve çantası etrafımda zıplamaya başladı, heyecanla havladı ve bana lanet olasıca sarıldı. Bir adam hurdama uzandı ve son saniyede bileğini yakaladım ve kaşlarımı çatmak için hızla sırıtmaya başladım.

"Sonra," diye homurdandım.*Gabriel'in kastettiği bu olsa iyi olur.*

Ethan bana değerlendiren bir bakış attı ve bir saniyeliğine alt dudağını emdikten sonra çantasıyla sıranın aşağısında yanımdan geçip sıranın önüne geçen bir grup diğer mahkûmu solladı. Gabriel'in listesindeki bir sonraki maddeyi kontrol etmeden önce elimi ensemde gezdirerek derin bir nefes verdim.

En uçtaki lavaboyu kullanın ve kalanları alın.

Kaşlarımı çattım ve birdenbire işeme isteği duyduğumda bunun henüz konuyla ilgili olmadığını anlayarak cebime geri soktum.*Kahrolası Noxy.*

Sıradan ayrıldım, kapıdan çıktım ve bir sonraki kattaki banyoya yürürken bir grup gardiyan bana ters ters baktı. Gabriel'in dediği gibi en uçtaki lavaboya gitmeden önce pisuvarı kullanarak kapıdan sıvıştım.

Dalgıç içeri girdi, benimkinin yanındaki lavaboya doğru yürüdü ve tulumunu normal bir şekilde çıkarmaya devam etti, kıllı gri göğsünü ortaya çıkardı ve bana pis bir gülümseme attı.

Onu görmezden gelerek burnumu kırıştırdım ama iç çamaşırını periferime düşürdüğünü gördüm.*Kahrolası güneş adına.*

Bir bacağını lavaboya dayadı ve nereden olduğunu bilmediği bir makasla kasıklarını düzeltmeye başladı.

"Evet, iş bu. Ooh merhaba güzelim, sen kıvırcık gümüş bir hazine değil misin? mırladı. *Hayır, dışarıdayım.*

Ayrılmak üzereydim ki Gabriel'in mesajını hatırladım ve ellerimi yıkamak için kendimi orada kalmaya zorlayarak küfrettim.*Bu. Dır-dir. Cehennem.*

"Mmm evet, tatlım. Bu geceki etkinlikler için seni düzenli tutmalıyım.

Odaya çarpan botların sesi bu taraftan geldi ve Memur Cain öfkeli bir ifadeyle içeri girerken, elinde aletiyle orada duran Plunger'ı görünce yukarı baktım.

"Yirmidört!" öfkeyle haykırdı ve Piston küçük makası lavaboma vurdu, sabunlu su onları görmemi engelledi. "Yürümeye başla. Bu sefer deliğe gidiyorsun, bu boktan bıktım." Vampir hızıyla ileri fırladı, kolunu tuttu ve Plunger, kıçını kasıklarına sürterek ona doğru koştu.

"Ah, Memur Bey, bana karşı dikkatli olun!"

"Lanet olası kıyafetlerini giy." Cain onu tiksintiyle itti ve Plunger tulumunu çekiştirdi ve Cain onu sürüklerken kirli donunu yerde bıraktı.

Makası gizleyen suya baktım ve yıldızlara lanet okudum. Ve biraz da Gabriel. *Lanet kasık makası, Noxy?*

Listedeki bir sonraki öğeyi kontrol etmeden önce onları cehennem gibi iyice yıkadım ve cebime koydum.

Incubus'a bok gibi göründüğünü söyle. Ne zaman bileceksin.

Harika, bu bir ziyafet gibi düşecek.

Akşam yemeği için yukarı çıktım ve biraz yiyecek aldım, bir saati öldürürken tek başıma oturdum. Saat sekize beş kala, Ay Kurdu sürüsü ayağa kalktı ve hepsi heyecanla uluyarak kütüphaneye doğru ilerlediler, bir grup bana aç bakışlar attı.

Listedeki son maddeleri, Gabriel'in bu seks partisi hakkında benimle dalga geçtiğine dair bir işaret var mı diye kontrol ettim.*Bunu planladığından emin misin Noxy?*

Sanırım kıçına güvenmek zorundaydım. Bu yüzden koltuğumdan kalktım ve kapıya yöneldim, bakışlarım Poltergeist'i duvara sıkıştıran Sin'e takıldı. "Bana komiserlik için üç jeton borçlusun, hayalet adam," diye homurdandı. "Tamamen ödemek."

Poltergeist panik içinde başını salladı. “Ben – bende yok. Ama biraz daha zaman alabilirsem, ben-”

“Ne yapacaksın? Onları dışarı atmak mı? Bağırsaklarınızın mal üretmesine ayıracak vaktim yok. Vazgeçemeyeceğim bir çikolataya ihtiyacım var. Ve eğer çikolata almazsam, takılırım ve sen de benim asılmamı istemezsin, değil mi hayalet adam?”

“H-hayır. Lütfen, biraz daha uzun," diye yalvardı Poltergeist ve ben de nefes alarak adımlarımı yavaşlattım.

Pekala, pislik olmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

"Bugün bok gibi görünüyorsun, Sin," diye seslendim ve ona beysbol sopasıyla vurmuşum gibi arkasını döndü.

"Yine mi geldin, güzel dişler?" diye homurdandı.

"Bok gibi görünüyorsun," ifadesiz bir ifadeyle omuz silktim ve o da bir yumruk atarak eğildiğim bir yumruk attı. Ama bir kez daha vahşi gibi üzerime geldi, arkamdan döndü ve sırtıma atladı. Dişleri omzuma battı ve onu ters çevirirken hırladım, o da altımdaki yere tekme tokat vurdu.

Kanlı dişlerinin arasından, "Ben de ısırabilirim, tatlım turta," dedi, gözleri çılgıncaydı. "Derin bir şekilde ısıracağım ve seni o kadar çok inciteceğim ki annen için çığlık atacaksın."

"Olası olmayan." Omzumun üzerinden baktım ve Poltergeist'in onu kapıdan dışarı doğru takip ettiğini gördüm. Sin ayağa fırlarken listemi kontrol ettim.

Bir Fae gibi al.

Bu sözlerin Gabriel'in beni hazırladığı seks partisiyle bir ilgisi olmaması için dua ettim ama sonra Sin'in yumruğu suratıma indi ve tökezledim, kan tadı aldım. Çılgınca güldü ve ben küfrederken omzuma bir tokat attı.

"İyi akşamlar, kanka." Ben çenemi ovuşturup esnetirken o sallana sallana uzaklaştı.*Kanka?*

Kapıdan çıktım ve buzlu kapılardan geçerek kütüphaneye doğru ilerledim. Ethan'ın sürüsünün uluma, inleme ve nefes nefese kalma sesleri odanın arkasından geliyordu ve bensiz yola çıktıklarını tahmin ettim. Koridordan aşağı dönerken listedeki son maddeyi okudum ve Gabriel'in tüm bunlarla ne halt başarmayı umduğunu merak ettim.

ayakkabı bağcığı.

Listeyi kaldırırken yukarı baktım, gözlerim çetesinden bazılarıyla birlikte olan ve hepsi koridorun ilerisindeki birinin etrafında toplanmış olan Gustard'a takıldı. Poltergeist'i aralarına soktuklarını ve güldüklerini fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Yaşlı bir adama sataşmak size kendinizi güçlü hissettiriyor mu pislikler?" Diye sordum.

Gustard başını çevirdi, alay etti ve küçük pislik çetesi hemen arkasından atlarken bana doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Bu seni ilgilendirmez ama benden değerli bir şey çalındı. Bir talih otu," diye mırladı Gustard, bakışlarımı yüzünün yan tarafındaki örümcek dövmesinde gezdirerek. O yumuşattı

ona buz gibi bir bakış atarken bana baktı.

"Bende yok," diye kekeledi Poltergeist.

"İşte, onda yok. Bu yüzden eminim iyisindir, namuslu Fae onu şimdi bırakacaktır," dedim kuru bir sesle ve ardından Gustard'ın yanından geçmek için hareket ettim ama iri göbeği olan iri bir herif beni durdurmak için elini göğsüme bastırdı. Üniforması onu bir Minotaur olarak işaretledi ve öfkeyle homurdanırken inek yüzü bunu doğruladı.

"Çek elini üzerimden," diye sordum sakince, dokunuşuyla tenim karıncalanıyordu.

"Ya da ne?" Güldü, grubun geri kalanı etrafa üşüştü, iri dişli iri bir kız Poltergeist'e tutunurken her yandan bana yaklaştı.

Evcil hayvanlarını görmezden gelerek Gustard'a dik dik bakarken çenem kasıldı. "Benimle Fae gibi dövüşmen için sana meydan okuyorum." Gustard güldü ve ekibinin geri kalanı da aynısını yaptı. "Duydunuz mu çocuklar? Büyük kötü Vampir, Fae gibi benimle dövüşmek istiyor." Bana acımasızca gülümseyerek ilerledi. “Ama artık Fae değiliz. Notu almadın mı? Biz hayvanız. Ve hayvanlar hayatta kalmak için yapmaları gerekeni yaparlar.”

"Ne istiyorsun?" tersledim

Gustard, "Pekala, küçük bir hırsız servet otumu çaldı ve aklına geldi, tam da bunu yapacak türden bir sinsi görünüyorsun," diye homurdandı.

"Hiçbir şeyim yok," dedim umursamaz bir tavırla.

Minotaur kollarımı arkamdan çekti ve bir Aslan Değiştiren beni okşamak için ilerledi. Sabırsızlıkla nefesimi dışarı verdim ve Aslan cebimden bir çift kasık makasını çıkarıp zaferle sallarken kalbim tekledi.

"Silah mı taşıyoruz, Vampir?" Gustard alayla güldü ve ardından iki pislik daha beni hareketsiz tutmak için ileri atılırken beni boğucu bir şekilde kilitleyen Minotaur'a başıyla selam verdi. "Ona bir ders ver, Angus."

Aslan makasla aşağı yukarı zıplayıp açgözlülükle yüzüme bakarken kalbim yerinden fırladı. Bakışlarım ayaklarına kaydı, bağcıkları açıktı ve Noxy'nin bugün gerçekten kıçımı kurtardığını tahmin ettim. Aslan bana doğru hamle yaptı ve bağcıklarını yere basarak şaşkınlıkla havlayarak bana doğru uçmasını sağladım. Nişanı boşa çıktı ve Minotaur çığlık attı, beni serbest bıraktı ve ben tökezlerken diğerlerini uçurdu. Sıralarındaki bir boşluktan fırlayarak arkama baktım ve Minotor'un dizlerinin üzerine düştüğünü, boğazından çıkan makası kavradığını gördüm.

Gustard, bir gardiyan bağırıp ne olduğunu görmek için koşarak geldiğinde katliamdan koşarak uzaklaştı.

Ayakta durup kaosa bakarken Poltergeist'in kolundan tuttum ve onu bir sonraki koridora sürükledim, o kanayan Minotaur'la aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koydum.

Kütüphanenin en sağ köşesindeki karanlık bir koridora girdik ve Poltergeist nefesini tutarken hırıldadı. "Teşekkür ederim," dedi ağır ağır.

"Önemli bir şey değil," dedim ona el sallayarak ama kolumu tuttu ve ona bakmamı sağlamak için çekiştirdi.

"Sana güvenebileceğimden emin değildim," diye fısıldadı aceleyle, sarı gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Pek çok düşmanım var."

Paranoyak falan olduğunu düşünerek adama kaşlarımı çattım ama sonra yenini sıvadı ve dirseğinin kıvrımındaki solmuş Başak burcunu gösterdi.

"Sen Guardian'a bağlı mısın?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kime?"

"Koğuşum öldü," diye nefes aldı, daha yakına eğildi, ufak tefek adam kulağıma konuşmak için parmak uçlarına basmak zorunda kaldı. "Bir zamanlar babanın bir arkadaşı olan Kraveen Dire'a hizmet etmiştim. Azriel Orion'u iyi tanıyordum."

Şok bedenimi sarsarken boğazım düğümlendi.

"Seninle bir kez tanıştım, sen küçük bir çocukken. Bu, ebedi yeminimi bozduğum için buraya gelmemden çok önceydi," diye lafa karıştı.

"Ne yemini?" Karışıklık içinde sordum.

"Burada olmak zorundaydım, bu benim kaderimdi. Ben bir kraliyet muhafızıydım, bu yüzden kraldan çaldım ve kraliyet ailesine olan yeminimi bozdum. İhanetim beni buraya getirdi." Yaklaştı, gözleri vahşiydi. "Hapishaneye adımını attığın ilk anda sana güvenmek istedim ama etrafta o kadar çok söylenti var ki, sen bir Acrux'a bağlı Muhafızsın. Ve bir Acrux'a asla güvenilmemeli."

"Darius babasından farklı," dedim koruyucu bir tavırla ve Poltergeist'in gözleri büyüdü. Beni bu konuda sorgulamaya çalışamadan devam ettim, "Gerçek adın ne?"

Gözleri sağa sola kaydı. Jasper Lumien. Dinle," dedi telaşla, kolumu daha sıkı kavradı. "Kraveen ölmeden önce, baban ona Kraliçe'den çok önemli bir mesajla geldi ve kaderin çarklarının döndüğünü ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım ve beni susturarak karanlık koridorda daha da aşağı çekti. "Kraliçe Vega mı?" Dikkatle başını salladı. "Biz sonuncuyduk, anlıyor musun?"

"Neyin sonuncusu?" kaşlarımı çattım.

Dudaklarını ıslattı, sesi bir nefesten başka bir şey değildi. "Zodyak Loncası."

"Üye misin?" Şaşkınlıkla sordum ve tekrar başını salladı, başparmağını ağzına götürdü ve kan çekilinceye kadar ısırdı. Kolunun iç kısmına kan damlasını sürerken kaşlarımı çattım ve kılıcın boyunca beliren, derisinin altından parıldayan, her bir takımyıldızı yüzeyine kazınmış gibi görünen kalbim tekledi. Sembolü daha önce görmüştüm ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda nefesim kesildi. Babam onlardan biriydi. Kraliyete hizmet etmek ve onları korumak için yaratılan seçkin toplum.

Jasper, "Kral Vega'nın bize verdiği son görevlerden biri İmparatorluk Yıldızını korumaktı," diye fısıldadı.

Umutsuzluk içimi doldururken ona tutundum ve onu kendime doğru çektim. "Nerede? İmparatorluk Yıldızı nerede?" talep ettim.

Şiddetle başını salladı. "Bilmiyorum. Ben onun bekçisi değildim. Lonca Efendimiz Ling Astrum'a Kral tarafından verildi. Kraliçe, onlara bir şey olursa onu Lonca kardeşimiz Kraveen Dire'a emanet etmesi talimatını vermişti. Kraveen İmparatorluk Yıldızını birkaç yıl elinde tuttu ama o öldüğünde yıldız, babana gönderildi."

"Ama artık o da öldü," dedim başımı sallayarak. "Ve ondan bana kalan tek şey günlüğü. Ama okuyamıyorum, güçlü bir sihirle kilitli ve onu açacak kelimeyi bilmiyorum."

Sanırım öyle, diye fısıldadı ve kalbim kaburgalarımda güm güm güm güm atıyordu.

"Nasıl?" Homurdandım, nefesim çılgınca büyüyordu. Cevap o kadar yakın olabilirdi ki, eğer bu adam bana o şifreyi nasıl vereceğini bilseydi, o zaman İmparatorluk Yıldızı akşama kadar Darius ve Darcy'nin ellerine geçebilirdi. "*Söyle bana.*"

"Astrum Imperial Star ile bize ilk geldiğinde kendimizi bağladık," diye hırladı. "Dördümüz de bir söz verdik. Kraliçe Vega, korkunç bir kaderi, dünyanın şiddetli ve acımasız bir Acrux'un yönetimi altına gireceğini ve başka bir yol, onu değiştirmenin hiçbir yolu olmadığını öngördü. Solaria kaosa sürüklenecek, Tarikatlar bölünecek, daha zayıf güce sahip olanlar zamanla ortadan kalkacaktı. Her Fae izlenecek ve kontrol edilecekti. Çocuklarımız ve çocuklarımızın çocukları, karşılık verirlerse öleceklerdi."

"Konuya gel, Jasper," diye hırladım ve hızla başını salladı.

"Yıldızlara da gölgelere de danıştık," diye soludu. "Ve bize bir cevap geldi. Tek yol, tek umut."

"Hangisiydi?" İttirdim.

"Vega İkizleri. Kurtarılabilirlerse ve İmparatorluk Yıldızı onlara geri verilebilirse, tahtlarını ele geçirmeye çalışan canavara karşı başarılı olma şansları vardı," diye fısıldadı. "Ama fiyat yüksekti," dedi yarı boğularak. "Kral ve Kraliçe düşecekti ve Zodyak Loncası'nın son üyesi de yeni bir kehanetin ortaya çıkması için hayatlarını vermek zorunda kalacaktı."

Eli kolumun etrafında titriyordu ama gözleri umut doluydu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvardım, aylardır aradığımız tüm cevapları elinde tuttuğundan emindim.

"Korkarım bu yolculuğumun sonu," diye fısıldadı, bana garip bir şekilde gülümseyerek. "Yıldızlara yemin edilebildiği gibi, gölgelere de yemin edilebilir. Kraveen, baban ve ben tam da bunu yaptık. Ölme sözü."

"Neden bahsediyorsun? Lütfen, bana bildiğin her şeyi anlatmalısın, biraz olmalı

İmparatorluk Yıldızı'nın nerede saklanabileceği hakkında bir fikir," diye sordum ama başını iki yana salladı, hâlâ o garip gülümsemeyle gülümsüyordu.

“Yıldızlar her birimize gerçek yollarımızı, borçları ödenmeden önce atmamızı istedikleri son adımları gösterdi. Görevim beni buraya, Darkmore'a, Azriel'in oğlunun temiz yürekli olduğu sürece ona her şeyi anlatmasını beklemeye götürdü. Ve artık öyle olduğunu biliyorum, Lonca'daki son görevimle baş başa kaldım."

Yoğun bir enerji etrafımızı sararken ensemdeki tüyler dikkati üzerine çekti. Sanki yıldızlar bizi izlemek için bakışlarını çeviriyormuş gibi hissettim ve ciğerlerim çalışmaya başladı.

"Yıldızlar bana tek bir kelime fısıldadı, bunca yıldır içimde tuttuğum, seni bekleyen bir kelime. Ve şimdi nedenini biliyorum, diye nefes verdi Jasper.

Her şeyi değiştirebilecek bu adama tutunarak boğazımda jilet gibi bir şey yuttum.

"Kelime ne?" diye sordum, sanki onlardan okuyabiliyormuşum gibi gözlerini avlayarak.

Tekrar yaklaştı ve bunu bana yavaş ve ölçülü bir nefesle fısıldadı. "Ankara." Bu kelimeyi hatırladığımda dudaklarım aralandı. "Bu-"

"Anka takımyıldızındaki en parlak yıldız," diye yanıtladı benim yerime, daha da geniş gülümseyerek. Elini yanağıma bastırdı, gözleri yaşlarla doluydu. "Ona benziyorsun, sevgili oğlum. Son bir tanıdık yüz görmek güzel.”

Aniden inledi ve Vampirim içimde derinlere kilitlenmiş olmasına rağmen kan kokusu duyularıma ulaştı. Sendeleyerek uzaklaşırken nefesim kesildi, karnına tekrar tekrar saplarken bir sap tuttu.

"Durmak!" Ağladım, düşmeye başladığında onu tutmak için öne doğru yalpaladım. Onu yere düşmeden yakaladım ama beni görmüyor gibiydi, gözleri içimden bir yere bakıyordu ve sanki benim ötemde güzel bir şeye bakıyormuş gibi dudaklarını aralamıştı.

"Beklemek!" Yalvardım, sonra başımı çevirdim. "Yardım! Bir korumaya ihtiyacım var! Biri yardım etsin!”

Jasper hala kollarımdaydı ve koridorun her iki ucundan ayak sesleri gelirken onun huzurlu ifadesine inanamayarak baktım.

Ondan uzaklaştım ve kıçımın üzerine düştüm, bana anlattıklarından aklım başımdan dönerken Jasper'a baktım.

Zilin tekrar tekrar çalması gibi kafamın içinde çınlayan bir şey vardı. Günlüğü açmak için şifrem vardı, bundan emindim. Babam bu anın geleceğini biliyordu. Ve şimdi onun sırları benim keşfetmemi bekliyordu. Jasper'ın İmparatorluk Yıldızı'nın nerede olduğunu bilmemesi önemli değildi, çünkü babam kesinlikle biliyordu.

* * *

Bir dizi Cyclops sorgulamasından sonra Jasper'ın ölümüyle hiçbir ilgim olmadığı doğrulandı. Ertesi sabah Kiklop'un vardiyası için hapishaneye gelmesini beklerken bütün gece beni tecritte bırakan gardiyanlar sayesinde, zihnimi eğitmek ve onun bilmesini istemediğim sırları saklamak için zamanım olmuştu. Görmek.

Hücreme geri götürülürken, damarlarımda heyecan ve beklenti vardı. Kilitlendiğim an, parmaklıkların üzerine bir çarşaf astım ve yatağıma ilerledim, şilteye oyulmuş ince bir deliğe sakladığım yerden günlüğü aldım.

Ranzama oturdum, kitabı açıp derin bir nefes aldım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

"Ankaa," diye fısıldadım günlüğe ve kelimeler önümde açıldı, babamın el yazısıyla yazdığı bir notla ilk sayfaya yayıldı.

Sevgili Lancelot,

Bunu okuyorsanız, yıldızlar hizaya geldi ve kader dünyaya bir şans verdi. Bu kitabı, Merissa Vega'nın bana armağan ettiği bir vizyonda size söylediğini gördüğüm bir sözle ciltledim. Kraliçe sizi gerçeğe götürecek yolu gördü. Ve bu günlüğün içinde yatıyor.

Öncelikle senden özür dilemek istiyorum oğlum. Seni ve Clara'yı asla arkamda bırakmak istemedim. İçinde başka bir seçenek olsaydı, onu alırdım. Ama ölümüm dünya ve çok sevdiğim krallık için bir şans satın alacak. Merissa bana yaşadığın hayata bir göz attı ve kaybettiklerin için üzgünüm ama mutluluk için hala bir şans var. Sen ve kız kardeşin için tüm istediğim buydu.

Ölümüme tanık olduğunuzda, korkarım ki bu, annenizin bulması gereken bir yanılsamaydı. Daha sonra onu gördüğünü öğrendiğimde, kalbim kırılmıştı. Ama sana kendimi ifşa edemedim. Çünkü benim gerçek ölümüm yıllardır planlandı oğlum ve bu mektup sana ulaşmadan çok önce gerçekleşecek. Gerçek bedenim senin kaderinde önemli bir rol oynayacak, bu yüzden sana verdiğim acı için lütfen beni affet.

Kara büyü tarafından mahvolduğuna inanarak onu tüketirken gördüğüm ateşi düşündüğümde kalbim ezildi. Henüz bir çocuktum ve bu beni ciddi anlamda mahvetmişti. Nasıl gerçek olmazdı? Ve gerçek bedeninin önemli olmasıyla ne demek istedi?

Seni annenle bırakmak beni çok üzüyor. Neye dönüşeceğini gördüm ve aramızda sevgi kaybı olmaması üzücü ve talihsiz bir gerçek. Sana söylemek bana acı veriyor ama bizim

Evlilik yıllar önce Lionel Acrux tarafından tasarlandı. Stella onun yakın arkadaşıydı ve her zaman öyle kalacak ve kalbinin her zaman gerçekten onunla birlikte olduğundan şüpheleniyorum. Ama bana acıma, Lance. Sen ve Clara hayatımın gerçek aşklarıydınız ve hiçbir şeyden pişman değilim.

Merissa'nın geleceğe dair bana gösteremediği birçok şey var ama kendisinin anlamadığı bu sözleri bana söyledi. "Clara'yı kurtarabilecek tek kişi sensin ve nasıl olduğunu zamanı gelince anlayacaksın." Kaderi ne olursa olsun, birbirinizi her zaman koruyacağınızı biliyorum ve bunu düzelteceğinize inanıyorum.

Bu yüzden sırlarımı sana emanet ediyorum ve yıldızlar senin lehine parlasın. Bu günlüğün geri kalanı sadakatsizler tarafından okunamaz. Tenebris Lunae'nin büyüsüyle bağlıdır ve bu nedenle onu yalnızca dolunayın ışığı altında okuyabilirsiniz. Bu sırrı güvende tutmak için bu notu yok etmelisiniz.

Seni seviyorum evlat. Ve seni bekleyen testleri geçebileceğini biliyorum. Nerede olursam olayım, bil ki seni özlüyorum ve seni Peçe'nin ötesinde bekliyor olacağım.

AÖ

Not: Lionel Acrux'un sizden aldıkları ve henüz alamayacakları için canı cehenneme.

Kitaba daha sıkı sarıldım, kalan sayfaları çevirirken nefesim düzensiz geliyordu ve onları boş bulunca küfrettim. Babamın yazdığı notu yırttım ve on defa daha okuyup lavaboya götürdüm, ufacık parçalara ayırdım ve yıkadım. Babamın son sözleri. Kaybından ötürü keskin ve sonsuz bir acı göğsümü çekiştirdi. Hiçbir zaman büyülü bir kaza olmayan bir kayıp. Kaderi değiştirmek için canını vermişti. Vegas'a Lionel'a karşı başarılı olma şansı sunmuştu. Ve onu hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmalıydım.

Ama hücremde günlüğü bile okuyamazken bunu nasıl yapabilirdim? Onu ayda bir gizlice Order Yard'a götürmem, ay döngülerinin haritasını çıkarmam gerekecekti... Kolay olmayacaktı ve onu yanımda taşıma riskini almam gerekecekti. Ay dolunaydayken bahçede kalmam için teklif alma ihtimalim de düşüktü. *Kahretsin, bu iyi değil.*

"Bir elli!" Cain hücremin ötesinden bağırdı ve ben ayağa kalkıp günlüğü katlayıp cebime tıkıştırdım ki o parmaklıkların üzerini örten çarşafı aşağı çekti. Bana şüpheyle baktı, sonra kapıya çıktı ve cep telefonumun kilidini açmak için bir telsiz araması yaptı.

"Beni takip et," diye homurdandı ve hücreden çıkarken kaşlarımı çattım. Bok gibi erkendi; daha sayımı bile yapmıyorlardı.

"Neler oluyor?" Diye sordum.

Soğuk bir sesle, "Ejderha arkadaşın burada," dedi ve beni hücre bloğundan çıkardı.

"Ziyaret dışında burada olmasına nasıl izin veriliyor?" direndim.

"Özel durumlar," diye alay etti, bana ters ters baktı. Lanet pisliğin ciddi bir tavır sorunu vardı.

Pekala, bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler, dedim kuru bir sesle.

Beni ziyaret koridoruna götürdü ama odalardan birine göndermek yerine, beni güvenlik kapısına sürükledi, anahtar kartını kapıya doğru kaydırdı, ardından sihirli imzasını taradı ve bir retina taraması yaptı. Beni içinden çekerek vızıldayan, uğuldayan bir büyünün havayı doldurduğu küçük bir odaya çekerken kaşlarımı indirdim. Durduğunda, Cain karşımızdaki kalın metal kapının kodunu tuşladı ve açılırken yüksek sesle vızıldadı. Beni dışarı çıkardı ve bekleme odasından geçip iki kameranın bize baktığı asansöre giderken görevdeki bir polis memuruna başıyla selam verdi.

"Beni yukarı mı götürüyorsun?" nefesim kesildi. "Ne için?"

"Konuşmayı kes," diye homurdandı. "Ya da lanet taser'ımla konuşabilirsin."

Asansörü açmak için iki telsiz görüşmesi yapması ve başka bir kod girmesi gerekti. Kapılar genişçe kayarken içeri girdik ve yüzeye doğru fırladık, neler olup bittiğini öğrenmek için beklerken kalbim çılgınca güm güm atıyordu.

Kapılar tekrar açıldı ve büyük beyaz bir odaya çıktık, bir kabinin arkasındaki bir muhafızın hemen arkasında duran bir dizi güvenlik kapısı vardı.

"Burada." Cain beni kabine doğru itti ve bir formu imzalarken Memur Lyle'a baktım ve benim de imzalamam için onu bir yuvadan dışarı itti.

"Şanslı günündesin, dostum," dedi neşeyle. "Buradan çıkıyorsun." "Ne?" Nefesim kesildi, neredeyse kendi lanet dilimle boğulacaktım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Darius bunu nasıl becermişti?

Kıkırdadı, içinde kıyafetlerimin olduğu kilitli bir çanta ve geldiğim gün üzerimde olan kişisel eşyalarımın olduğu başka bir tepsi aldı. Onları yuvadan itti ve başparmağıyla kulübesinin yanındaki kapıyı işaret etti. "Üzerini değiştirmek için oraya git."

Emirlerini şaşkınlıkla yerine getirerek kapıdan içeri girdim ve hapishane tulumumu çıkardım. Bir yanlışlık olmuş olmalı. Gitmeme nasıl izin verirler? Darius özgürlüğümü satın almak için ne yapmıştı?

Burayı terk etmemin sonuçları ve burada olmak için feda ettiğim her şey hakkında endişelenmeye başladım. Eğer gidersem, bu Darcy için ne anlama gelir? Ama bu kesinlikle doğru olamazdı. İnsanlar Darkmore'dan öylece serbest bırakılmadı. En azından bir itiraz olmadan olmaz.*Cidden bir şeyler ters gidiyor.*

Zodiac'tan sürüklenip arkadaşlığa bağlandığım gün giydiğim takım elbiseyi giydim.

Tory'nin bana verdiği bileklik. Atlas'ımla birlikte cüzdanımı cebime koydum, sonra babamın günlüğünü diğer cebime sakladım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Kapıyı ittim ve ellerimi Cain'e kaldırıp bileklerimde parlayan sihirli kelepçeleri ona gösterdim. “Bunları çıkarıyor muyum?”

Cain karanlık bir kahkaha attı, bana doğru başını salladı ve beni güvenlik kapısından çekerken korku midemi bulandırdı. Beni dışarı çıkardı ve etrafımda temiz hava esti, güneş yüzüme vurdu. Cain beni büyük bir zırhlı araçla yüzleşmem için çekiştirmeden önce, bir mutluluk iniltisiyle başımı ona doğru eğdim. Kalbim bir çıkıntıdan düştü, üç cam çatıyı parçaladı ve patlamasına neden olan bir çarpma sesiyle yere çarptı.

Lionel Acrux kollarını kavuşturmuş ve yüzünde belanın içinde olduğumu gösteren koyu bir sırıtışla orada duruyordu. Ve lanet olsun ki bunu biliyordum.

Arkadaşım Francesca, siyah FIB tulumuyla zırhlı kamyondan indi, bana bakarken gözlerinin arasında keskin bir V oluştu. İlerledi ve beni başka bir şey söylemeden içeri giren Cain'den uzaklaştırdı.

"Lance, şu anda ev hapsindesin. Bu Kral'ın emri," diye soludu, muzaffer bir edayla sırıtan Lionel'a bakarak.

Lionel, "Ben onunla arkada bineceğim," dedi, benim için kapıyı açtı ve alaycı bir şekilde binmemi işaret etti.

İçimden bir ses bunun Darkmore'da kalmaktan daha kötü olduğunu biliyordum. Nabzım kulak zarlarımda güm güm atıyordu ve bunu reddetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama Lionel artık Kral'dı, bundan nasıl kurtulacaktım?

Fran bileğimi kavradı ve beni kamyonun arkasına çekmeden önce itaat etmemi söyleyen ciddi bir bakış attı.

Yanından geçerken Lionel'a ters ters baktım, sonra içeri girip koltuğa çöktüm. Lionel beni takip etti ve Fran, aracı sürmek için hareket etmeden önce onun için kapıyı kapattı.

"Günaydın Lance," diye mırıldandı Lionel, etrafımıza susturucu bir balon fırlatırken bana kendini beğenmiş bir piç gibi bakarak. "Tartışacak çok şeyimiz var."

"Ne istiyorsun?" Tükürdüm ve elinin bir hareketiyle ciğerlerimdeki havayı çaldı. "Ben senin Kralınım, benimle bir daha bu şekilde konuşmaya cüret edersen kız kardeşin bunun bedelini ödeyecek."

Ciğerlerim yanmaya başladığında ona ters ters baktım ve o, hayatımı avucunun içinde tutmaya devam etti, ben sarsılmaya başlarken beni yakından izledi, gözlerim tekrar başıma döndü.

Bileğini gelişigüzel bir şekilde sallayarak tekrar nefes almama izin verdi ve ona fırlatmak istediğim küfürleri ısırırken, ağır bir şekilde öksürdüm, ciğerlerimi tıka basa doldurdum. Clara'yı incitme riskini göze almayacaktım ve o bunu biliyordu. Kahrolası pislik.

"Şimdi beni dinle," diye homurdandı Lionel, ondan yayılan pahalı kolonya ve güç kokusuyla daha yakına eğilerek. "Ne diyorsam onu yapacaksın çünkü resmen sana sahibim Lance Orion. Sen*bana ait* . Ve eğer çizginin dışına çıkarsan, pişman olacaksın. Hâlâ hüküm giymiş bir suçlusun ve benden kaçmaya çalışırsan tüm FIB senin için gelecek.

Ellerim öfkeyle kasılırken hiçbir şey demedim. Tek yapmak istediğim dişlerimle boğazını parçalamak ve kanını akıtmaktı ama damarlarımdaki baskı etkisi geçene kadar Düzenime erişemeyecektim.

Bu adamdan nefret ettim, ondan bin güneşin hararetiyle nefret ettim. "Ne istiyorsun?" Hırladım ve o beni gerginleştiren bir şekilde gülümsedi.

Kahinim bu sabah bana bazı ilginç bilgiler getirdi. Görünüşe göre İmparatorluk Yıldızını bulmanın anahtarı sensin. Elinizde bir tür günlük var, değil mi?

Ağzım açık ona baktım ve yemin ederim ruhumun çığlık atan sesini duydum.

"Bunu onay olarak kabul edeceğim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Görünüşe göre onu senden alamam, ama onun sırlarını ortaya çıkarmak ve bana vermek için çalışacaksın. Anlıyor musunuz?"

Francesca ne dediğimizi duymasa da omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış attı. Ama Solaria Kralı sizi maksimum güvenlikli bir hapishaneden kaçırdığında, hayvanat bahçesine eğlence dolu bir güne gitmenizin pek olası olmadığını tahmin ettim.

"Bunu kabul edeceksin, Lance," diye homurdandı, yeşim yeşili Ejderhası gözlerinden dışarı bakıyordu. "İmparatorluk Yıldızını bulmak için her türlü çabayı göstereceğinize yıldızların üzerine yemin edeceksiniz."

Ağzım çok kuruydu, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zihnim aşırı hızda çalışıyordu. Lanet günlüğü biliyordu. Beni hapse atacak ve sırlarını ona açıklamaya zorlayacaktı.

Sadece... bunu açıkça söylememişti. Onu bulacağıma söz vermemi istedi. Ve zaten yapmak istediğim şey de tam olarak buydu. Bir profesörün mahvolmuş piçi olabilirdim ama yine de kurnazdım.

Lionel cebinden bir anahtar çıkardı, alay edercesine parmaklarının arasında çevirirken kendini beğenmiş bir tavırla. "Karşılığında, benim mülkümde bir evin olacak ve Clara'nın yarattığı gölge koğuşunda bir nebze olsun özgür olacaksın. Oğlumu düzenli olarak görmene izin verilecek ve tabii ki sihrine ve yirmi dört-yedi emrine erişebileceksin." Kelepçelerimi çözdü ve sihir parmak uçlarıma hücum etti, onunla savaşma isteği neredeyse beni eziyordu. Ama bir ateşin içine düşmeden önce yüzünü koparmaya değecek olsa bile Lionel Acrux'u yenemedim.

Siparişimi geri aldığımda kaçmayı deneyebilirdim ama bu sadece tüm FIB'in beni aramaya geleceği anlamına gelirdi ve bu kamyondan gerçekten tek parça halinde çıkma şansım neydi? Başarmış olsam bile, o zaman kime ne faydam olur? Beni ona bağlayan Muhafız bağıyla Darius'tan uzun süre ayrı kalamazdım ve Lionel er ya da geç pençelerini bana saplayacaktı.

Ayrıca baskılayıcının etkisinin geçmesi ve Yoldaşlığımın uyanması biraz zaman alabilir.

Hayır, pislik beni köşeye sıkıştırdı.

Bana elini uzattı, ben avucumu onunkine kaydırırken gözleri zaferle parlıyordu, üst dudağımı geriye doğru kıvırdım.

"Öyleyse anlaştık?" O sordu.

"İmparatorluk Yıldızını bulmak için her türlü çabayı göstereceğim," diye yemin ettim ve aramızda bir sihir sesi gelip beni bu sözle ona bağladı. *Ve asla senin yağlı avuçlarına düşmemesi için her türlü çabayı göstereceğim, Lionel Amca.*

BENRuhlar Sarayı'nın kapılarının dışında belirdi ve hızlı adımlarla dümdüz ilerledi. bu

Orada kamp kuran gazetecilerin hepsi beni görünce canlandılar, yerlerine atlamak için çabalıyorlardı.

Ayağa kalk ve beni durdur. Ama bu akşam basını eğlendirecek havamda değildim ve adımlarımı hızlandırdım.

Altın kapılardaki muhafızlar beni içeri almak için kapıları açarken çenemi kaldırdım.

"Size bir araba çağırmamı ister misiniz, Prens Acrux?" diye sordu içlerinden biri ve başımı sallayıp ona hayır anlamında homurdanırken hangi çılgın paralel evrenin içine düştüğümü merak ederek bu başlığa bir adım tökezledim.

Zaten kemerimi çözüyordum ve vites değiştirmeye hazırlanırken ayakkabılarımı tekmeledim. Beni saraya kadar gülünç derecede uzun bir yolculuğa çıkarmak için lanet olası bir ulaşım aracını beklememe gerek yoktu. Tek başıma gömleğimi çıkardım ve striptiz gösterisi için kapıların yakınında toplanırken gazetecilerden birinin kamera flaşı arkamda patladı.

"Herhangi biriniz benim iznim olmadan çıplak popomun fotoğrafını çekerse, bu gece eve bile gitmeden kendinizi işsiz ve yasal bir davanın içinde bulursunuz," diye hırladım, omzumun üzerinden bakarak ve Hepsi özenle tekrar arkalarını dönerken onlardan bir özür yağmuru geldi.

Kot pantolonumu en son kıyafet yığınına bıraktım ve göz açıp kapayıncaya kadar yerimi değiştirdim.

Kocaman ayaklarım yere çarptığı anda, hepsi çaresizce beni altın Ejderha biçimimde iyi bir şekilde çekmeye çalışırken kameraların hepsi yeniden çıldırdı. Ama onlara poz verecek havamda değildim, bu yüzden pullu kıçımı fotoğraflamalarına izin verdim, yerdeki giysi yığınını ağzıma aldım ve hızla uzaklaştım.

Saraya doğru hızla ilerlerken kanatlarımı çırptım, devasa bina önümdeki manzaraya hakimdi.

sayısız kule yukarıdaki kara bulutlara doğru uzanırken ve ay ışığı duvarları parlatıyormuş gibi görünürken.

Babamın beni neden bu kadar kısa sürede buraya çağırdığını bilmiyordum ama bunu bir an önce halletmek ve bitirmek istiyordum. Ona panzehiri verebilmek için Roxy'yi tekrar KUNT'lardan uzaklaştırma planlarımız üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu ve bundan vazgeçilmekten nefret ediyordum. Diğerleri bensiz bir şeyler bulurlardı şüphesiz ama onun başına gelen her şey babamın yüzündendi ve bana acı verecek şekilde ondan sorumlu hissediyordum.

Kapıdaki muhafızlar beni huzursuzca izlerken, saraya açılan devasa kapının dışında gökten atladım, giysilerimi düşürdüm ve geri çekildim. Kot pantolonumu tekrar giydim ve ayaklarımı botlarıma geri geçirdim, ama tişörtle uğraşmadım, merdivenleri çıkarken elimde tuttum, çenem gerginlikten gıdıklıyordu.

Ben daha kapıya varmadan Jenkins kapıyı ardına kadar çekti, elinden geldiği kadar az eğildi ve bana bir selam mırıldandı ama ben görmezden geldim. Yaşlı herif benden basit hoş sözler bile hak etmiyordu ve onları alamayacaktı.

"O nerede?" diye sordum, çizmelerimin mükemmel şekilde cilalanmış beyaz fayansların üzerinde çamur izlemesine ya da ben giriş holünden geçerken çıplak göğsüme tiksintiyle bakmasına aldırış etmeden.

Saray, yaz boyunca Darcy'yi görmek için buraya yaptığım birçok ziyaretten bana tanıdık geliyordu. Babama meydan okuyabilecek ve kız kardeşini kurtarabilecek bir konumda olabilmek için damarlarımdaki gölgeleri yakmak için yorulmadan çalıştık ama yaptığımız hiçbir şey işe yaramadı. Bu, düzenli olarak denememizi engellemedi.

Jenkins kibirli bir şekilde, "Kral şu anda çalışma odasında meşgul," diye yanıtladı. "Onu beklemeni istiyor-"

Yürüdüm, bir kat merdiven çıktım ve bir zamanlar Vahşi Kral'a ait olan çalışma odasına giderken meraklı uşağın beni takip etmesini engellemek için üzerlerine kaygan buzlar attım. Jenkins'in takip etmeye çalıştığını ve düştüğünü fark ettiğimde bir patlama ve havlama beni sırıttı.

Çalışma odasına girmeden önce bir kapı açıldı ve annem dışarı süzülürken gülümsedim, siyah saçları her zamanki gibi mükemmel bir görünüme kavuştu ve vücudunu saran çarpıcı siyah bir gece elbisesi.

"Darius," diye cıvıldadı, beni kucaklamak için hareket etmeden önce etrafına bakındı ve onu bir an için yakınımda tutarken gülümsedim. "Bu gece burada ne yapıyorsun?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum," diye yanıtladım. "Yaşlı orospu çocuğu beni çağırdı. Ben de ona nedenini sormaya gidiyordum."

Koridordan çalışma odasına doğru bakarken gözleri gergin bir şekilde parlayarak geri çekildi.

“Onlara sahip*şeyler*Evde,” diye nefes aldı, parmakları elbisesinin eteğinde kıvrılmıştı.

gergin bir şekilde.

Periler mi? diye sordum, bunu düşündükçe tüylerim diken diken oldu.

"Evet. Onlar buradayken yoldan uzak durmaya çalışıyorum."

Gidip onlarla ne yaptığını öğrenme dürtüsüyle doldum, ama bir an daha tereddüt ettim, annemin yanında geçirdiğim küçük zamanın tadını çıkardım. "Nasıl oldu?" Ona sordum. "Seni yalnız mı bırakıyor?"

"Her zamankinden daha kötü değil," diye yanıtladı, benim endişelenmemi engellemek için taktığını bildiğim bir gülümsemeyi resmederek.

"Yani, çok mu kötü?" Tahmin ettim ve bana biraz omuz silkti.

"Onu meşgul edecek Clara var. Genellikle fotoğraf çekimleri ve partiler için dışarı çıkarım. Büyük bir saray ve çoğunlukla ondan kaçınabiliyorum."

Böyle yaşamasından, etrafta gizlice dolaşmasından ve fark edilmemeyi ummasından nefret ederek derin bir iç çektim. Yalnız, sefil bir yaşam tarzıydı ve kendi başına bir hayatı olabilmesi için onu buradan alıp götürmeyi diledim. Onu dul bırakmanın bunu başarmanın iyi bir yolu olacağını tahmin ettim.

"Gidip beni neden çağırdığını öğrensem iyi olur," dedim onu bir an için tekrar kendime çekerek ve o memnuniyetle içini çekti.

"Xavier iyi yerleşiyor mu?" Yıllar boyunca kaçırdığımız kucaklaşmaları telafi etmek için orada bir an oyalanırken mırıldandı.

"Evet," dedim nefes nefese gülerek. "Tüm Pegasus sürüsünü telaşa kaptırmış durumda ve bence farkında bile değil. Dom ona her baktığında bir kan damarını patlatmaya hazır görünürken, tüm kısraklar onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Kısa sürede sürüye liderlik edecek.

Annemin dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçtı ve geri çekildim, gözyaşlarının arasından gülümsediğini görünce kaşlarımı çattım.

Endişelerimi gidermek için elini sallayarak, "Bana aldırma," dedi. "Sonunda kendisi olmakta özgür olduğu için çok rahatladım."

"Öyle," diye gülümseyerek onayladım, en azından mutlu olacağım bir şeye sahip olduğum için memnundum.

Yine de ona bu şansı veren kızı düşündüğümde kalbim sıkıştı. Roxy, babamı Xavier'in Emri'ni kabul etmeye zorlamıştı ve o vermeseydi, onu hâlâ kilitli ve gözden uzak bir hayata bağlayacağına hiç şüphe olmayan prangaları etkili bir şekilde kırmıştı. Ve şimdi o canavara zincirlenmiş olan oydu ve karşılığında onu serbest bile bırakamazdım.

Bugünlerde her zamanki gibi moralim bozuldu ve tekrar çalışma odasına gitmeden önce annemin başına bir öpücük kondurdum.

Yaklaşırken bir susturma balonu yaptım ve sonra algılama büyüleri için önümde hissettim Peder

kimsenin yaklaştığını hissedecek şekilde koridor boyunca yerleştirileceğine şüphe yok.

Beklendiği gibi, onları zemin boyunca tuzak telleri gibi yerleştirilmiş ve içinden biri geçerse onu bilgilendirmek için hazır buldum.

Parmaklarımı kıvırarak ayaklarımın altına su döktüm ve üzerlerinden süzülmek için yükseldim, koridor boyunca ilerledim ve çalışma odasının yanındaki kapının önünde durdum. Kapıyı dışarıdan kapatmak için bir susturucu balonu patlatırdı ama ben onu alışkanlıklarının en iyi yollarını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Çalışma odasının yanındaki küçük sigara salonunun kapısından girdim ve içeri yöneldim, boşluğu aşıp bu odayı onun bulunduğu odaya bağlayan kapıya ilerledim.

Yanında durmak için hareket ettim, beklendiği gibi susturucu balonunun dış kenarına kayarken sırıtarak kulağımı kapıya dayadım ve içeride söylenenleri duyabilmem için bir güçlendirme büyüsü yaptım.

"-bu yoldan git," diye bir kadının sert sesi geldi. "Bizim türümüz çok uzun süredir doğru sihrimizden mahrum bırakıldı. İhtiyaçlarımızın karşılanacağına söz verdiğin için sana biat ettik. Artık toplumun kenarlarında acı çekmek zorunda kalmayacağımızı, gelişme ve gelişme fırsatına sahip olacağımızı. Ve şimdi fırsat buldukça arkadaşlarımı yok eden bazı haydut Su Perisi avcılarıyla da uğraşıyoruz."

"Söylediğim gibi, Drusilla," sonra babamın sert sesi geldi ve öfkesinin yıprandığını anladım. "İstediğini vermek o kadar kolay değil. Krallığıma senin türünün kontrol altında olduğunu söyledim. Periler tekrar Fae'ye saldırmaya başlarsa bu, insanlar üzerindeki hakimiyetimin altını oyar. Ve Fae'ler arasında her zaman senin türünden avcılar olmuştur. Şimdiye kadar onlarla uğraştın, bu yüzden şimdi onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmanı öneriyorum."

"Açlar, baba," diye inledi Clara, somurtkan bir sesle. "Açlıktan öldüklerini hissetmek beni incitiyor."

"Güçlü bir ordu istediğini sanmıştım," diye homurdandı bir adam. "Büyüleri bile olmayan bir grup dinsiz değil."

Babam hüsranla içini çekti ve öfkesiyle kaybettiği bir savaşı verirken burnunun kemerini çimdiklediğini hayal edebiliyordum. Toplantılar onun için böyle kötü gittiğinde, genellikle birileri bu yüzden kana bulanırdı. Belki de beni bu yüzden eve çağırmıştı. Ne de olsa beni tekme atmaya zorlamayı çok seviyordu, işbirliğimi zorlamak için Roxy üzerindeki hakimiyetini kullanarak.

"Belki bir şeyler bulabiliriz," sonra Stella'nın sesi geldi, sesi barışı koruma açısıyla çalışıyormuş gibi yatıştırıcıydı. "Kimsenin özleyeceği uzak bir kasaba..."

"Ooooh bu fikri sevdim!" Clara heyecanla alkışlayarak ağladı.

"Belki," diye kabul etti babam, bunun gerçek bir anlaşma olmadığını anlayabilsem de. Bu her ne hakkındaysa, yine de düşünüyordu. "İnceleyeceğim. Ama şimdi bunu daha fazla tartışmak istemiyorum.

Arkadaşlarımızı dışarı çıkar, Clara.”

Adam ve kadın kovulduklarında homurdandılar ama yine de gittiler, Clara koridorda mutlu bir şekilde şarkı söylemeye başlarken kapının açılıp kapanma sesi beni çağırdı.

Dışarıya açılan kapıyı geçmelerini bekledim ve sonra onlara bakmak için kapıyı biraz araladım, sinirli bir şekilde mırıldanan Drusilla ve Alejandro'yu ve Clara'nın heyecanlı bir çocuk gibi önlerinde zıpladığını gördüm.

Tekrar koridora çıkarken seslerin sesi dikkatimi çalışma odasına çekti ve babamın susturucu balonu düşürdüğünü fark ettim.

Kapının dışında durmak için hareket ettim, yaptığım güçlendirme büyüsü hala çalışıyor, böylece sözleri net bir şekilde geliyordu.

"Seni özledim, canavarım," diye mırıldandı Stella baştan çıkarıcı bir şekilde ve ardından gelen öpüşme sesleriyle ürperdim.

"Evet. Bunu acı verici bir şekilde belli ediyorsun," diye acımasızca mırıldandı, ama görünüşe göre bu azar onun pes etmesi için yeterli değildi.

"Sizi gerçekten tatmama izin verin, efendim," diye soludu. "Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmama izin ver."

Babam aşağı yuvarlanan sineğinin sesi gelince içini çekti ve tekrar konuşmadan önce burnumu kıvırıp bir adım geriledim.

"Kendine biraz saygı duy, Stella," diye homurdandı. Sen buraya gelmeden önce kızını bu masanın üzerinde beceriyordum ve bunu biliyorsun. Çaresizlik sana hiç yakışmıyor.”

Stella şok içinde nefes aldı ve onun sineği tekrar yukarı çektiğinin sesi geldi.

"Bizimkiyle kıyaslaması mümkün değil, Aslan," dedi, timsah gözyaşlarının sesi son kelimeden başlayarak. "Üstelik sen bir kralsın. Dilediğin kadar sevgilin olabilir. Neden biz-"

İşe yarayacak başka bir şeye kulak misafiri olmayacağıma karar verdim, bu yüzden kapıyı hızla açtım ve babamın soğuk gözlerine bakarken en iyi arkadaşımın annesinin dizlerinin üstünden kalktığını fark etmemiş gibi yaparak içeri girdim.

"Beni sen çağırdın," dedim, sesim küçümsemeyle damlıyordu.

"Tavura gerek yok, evlat," diye homurdandı. "Sana sadece bir hediye vermek istiyorum."

"Ne hediyesi?" şüpheyle sordum.

"Yazlık evde bulursun. Ve sana asla bir şey vermediğimi söyleme.

Elini küçümser bir şekilde salladı ve onunla oyalanmak istemediğimi görünce, bu kadar kısa tutabildiğim için rahatlayarak arkamı döndüm ve odadan çıktım.

Ama uzun koridorlardan aşağı inerken ve kıvrımlı bir merdivenden inerken kalbim küt küt atmaya başladı.

yazlığa vardığımda ne bulacağım konusunda endişeyle gevezelik ettim.

Ben büyürken, özellikle arzu edilen herhangi bir davranışım için beni ödüllendirmek için sık sık bana araba ya da motosiklet gibi pahalı hediyeler alırdı. On iki yaşımdayken bir keresinde okulumda bir grup pislikle öfkelenmiştim ve üçünü de dövmüştüm. Okul, babamı arayıp durumu ona anlatmıştı ve o bana şu anda Skybour Körfezi'nde demirlemiş olan bir milyon auralı sürat teknesi almıştı. Ama son zamanlarda onu memnun edecek aklıma gelen hiçbir şey yapmamıştım, bu yüzden şimdi beni neyin beklediğinden emin değildim.

Yazlık sarayın arka bahçesinin doğusundaydı ve duvarlarına tırmanan beyaz güllere bakarken çizmelerim küçük kulübeye giden yolda güm güm güm güm güm güm atıyordu.

Kapıya ulaştığımda, bir an tereddüt ettim, bunun aptalca bir test olması ihtimaline karşı sihrimi kendime çektim, sonra kapıyı iterek açtım.

İçerisi karanlıktı, açık alan sadece uzak köşedeki bir masanın üzerinde duran tek bir lambayla aydınlanıyordu ve içeri girerken kaşlarımı çattım, kimseyi görememiştim.

"Merhaba?" diye seslendim, kapıyı çaldım ve arkamdan kapandı ve kendimi eski tarz bir slasher filminden bir psikopatın dolaptan fırlamasını bekleyen bir kız gibi hissettim.

Loş alana doğru ilerledim, birkaç kanepenin olduğu bir yaşam alanının yanından geçtim ve duvara yaslanmış büyük boy yatağın ayakucunda durdum.

Bir hareket bulanıklığı dikkatimi çekti ve bir şey bana çarpmadan önce ona doğru bakmak için döndüm ve sert bir cismin altındaki yatağa çarptım, ciğerlerimden hava bir ıslık sesiyle çıktı.

Tarçın kokusu burnuma doldu ve derin kahkahası onun yerine yüzümü yırtan bir sırıtışa dönüşmeden önce neredeyse üzerimdeki göt deliğine bir yumruk savurdum ve Lance'i kollarıma alırken ben de gülmeye başladım.

"Vay be. Nasıl?" diye sordum, vücudunu benimkine karşı hissettiğimde göğsümdeki donuk ağrı gevşerken onu sıkıca sıktım. Kahretsin, onu özlemiştim.

"Kral sik onun için Imperial Star'ı bulmamı istiyor. Görünüşe göre onu bulmanın anahtarının ben olduğumu bilen bir Kahini var," dedi boynuma ve ben de onu yatağın yukarısına sürükledim, böylece başımızı yastığa koyup konuşabilirdik.

"Vard," diye tükürdüm. “Babamın yeni evcil hayvanı. Artık Kral olduğuna göre, o pisliği Kraliyet Kâhini yaptı. Ona yardım etmek için saraydaki o cam sandalyeyi kullanıyor. *Görmek* gücünü güçlendirecek şeyler.”

"Mükemmel," diye homurdandı Orion. "Tam da ihtiyacımız olan şey - onun peşinden geleceğimizi tahmin edebilmesi."

"Yıldızlar her zaman olduğu gibi bize karşı," diye iç çekerek onayladım ama gülümsemem yüzüme yapışmış halde kaldı.

uzanıp parmaklarımı koyu renk saçlarının arasından geçirdim. "Bunu içerideyken kesmedin mi?" Ben alay ettim ve o gözlerini devirdi.

"Seni özlemeye kendimi kaptırdım koca oğlan," diye şaka yaptı, parmaklarıyla sol pazımdaki dövmelerin desenlerini takip etti. Çok fazla düşünmem biraz tuhaftı ama bağ, mümkün olduğunca sık birlikte olmamızı gerektiriyordu ve aylarca yarım saatlik ziyaret aralıklarında hayatta kaldıktan sonra, birbirimize iyi bir şekilde yapıştırılacağımızı çok iyi biliyordum. sihir doyuncaya kadar birkaç gün.

"Her neyse, en iyi kısma gelmeme izin vermedin," diye devam etti Lance. "Lionel gelip beni çıkarmadan hemen önce günlüğün kilidini nasıl açacağımı bulmayı başardım. Babam bana bir not bırakmıştı ve gerçekten bunun bizi Imperial Star'a götüreceğini düşünüyorum."

"Cidden?" diye sordum, göğsümde bir umut oluşurken kaşlarım havaya kalktı. “Ne yapmamız gerekiyor? Gitmemiz gereken bir yer mi var yoksa-”

Yataktan kalkmak için hamle yapacağım sırada Lance kolumdan tuttu ve başını salladı. "Bir sonraki dolunaya kadar okuyamam," dedi, sesinde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Ama bu, Darius. Sonun başlangıcı. Sadece biliyorum.

"Peki, pislik babama yardım etmenden nasıl kurtulacağız?" diye sordum, alnım onunkine yaslanana kadar ileri doğru fırlayarak ve gülmeye başladığında şaşırdım. "Ne?" Ben de gülümseyerek sordum çünkü çok bulaşıcıydı.

"Kibirli orospu çocuğu onu bulmam için bana yemin ettirdi," diye açıkladı. "Ama onu benim için bulmamla ilgili hiçbir şey söylemedi.*o.*”

Ben de gülmeye başladım ve onca zaman sonra iyi bir şey hissetmenin verdiği rahatlık göğsümü mutlulukla şişirdi. Sürmeyeceğini biliyordum ama şimdilik Vegas'tan, Nymph'lerden ya da Dragon efendilerinden bahsetmeyecektik. Onun yanında banyo yapacaktım.

Orion başını yastığa dayadı, bakışları ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüz hatlarımda gezindi ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken hareketi fark ettim.

"Susadın mı?" diye sordum ve inledi, yavaşça başını salladı.

"Ama aynı zamanda şu anda ellerimi senden uzak tutmakta zorlanıyorum ve seni ısırırsam sonunda sevişmemizden endişe ediyorum," diye şaka yaptı ve ben de bir kahkaha daha attım.

"Zaten bunca zamandan sonra muhtemelen kaçınılmaz, değil mi?" Boynuma iştahla bakarken bir elimi siyah saçlarımın arasından geçirdim.

"Uyluklarının arasında o büyük Ejderha aleti olmasaydı, mükemmel olabilirdik," diye şaka yaptı.

Ah lütfen, ikimiz de ilişkimizde senin kız olacağını biliyoruz, dedim ve gözlerini devirdi. "Sen ne dersen." Lance dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ona sert bir bakış attıktan sonra başımı eğerek boynumu teklif ettim.

Saldırmadan önce iki saniye boyunca dayandı, bileklerimden tuttu ve ağırlığı beni şilteye bastırırken ve dişleri boynuma kayarken başımın iki yanındaki yastıklara çarptı.

Egemenliğimi ortaya koymaya yönelik doğal arzumla onu mutlu görme arzum arasında sıkışıp kalarak homurdandım.

Yani mutlu değildik. Tam olarak değil. Ama bu küçük neşe parçasını çalacak ve elimden geldiğince sımsıkı tutacaktım çünkü onun o cehennemde sıkışıp kalması beni paramparça etmişti. Burada özgür olmadığı açık olsa da, bu Darkmore'dan milyon kat daha iyiydi.

Lance sonunda geri çekildi, beni altına sabitlerken dudaklarımda kanla bana sırıttı ve öne doğru atılıp onu üzerimden atıp kendi tarafıma dönerken onu küçük kaşığım haline getirirken homurdandım.

Biraz mücadele etti ve sonra pes etti çünkü ikimiz de zaten şu anda iletişime ihtiyacımız olduğunu biliyorduk ve her zaman yaptığımız gibi tuhaflıkla başa çıkacaktık.

"Ben o yerde sıkışıp kalmışken tutmak zorunda olduğun her şeyi bana anlat," diye yalvardı, yerleşip kolumu sımsıkı göğsüne dolarken biz bunun saçmalığını görmezden gelip öylece sokulduk.

"Tamam aşkım. O zaman bana o yerde sana zarar veren pislikleri anlat ki ben de gidip onları kendi ellerimle öldüreyim," diye yanıtladım.

"Belki de önce babana odaklanmalıyız?" diye önerdi karanlık bir kıkırdamayla. "Güzel," diye kabul ettim. "Ama sonra bazılarının kıçını tekmelemek için oraya gideceğim."

"Beni çok koruyorsun tatlım," diye şaka yaptı.

"Her zaman, bebeğim," dedim gülerek ve onu ziyarete geldiğimde saklamak zorunda kaldığım her şeyi anlatmaya başlarken ona daha sıkı sarıldım.

İşler hâlâ berbat olabilirdi, ama şimdi ona tekrar sahip olduğum için, yıldızların bir kez olsun bizim tarafımızda olup olmayacağını merak etmem gerekiyordu.

BENduşta durdum, saçımı yıkadım ve kesinlikle Orion'u düşünmedim. düşünmüyordum

kara gözleri hakkında, ya da o hapishane tulumunun içinde ve kaslarının onu nasıl doldurduğu hakkında,

Beni suya susamış ölmekte olan bir hayvanmış gibi içti. Evet, kesinlikle hiçbirini düşünmüyordum.

Sabunu göğüslerimin üzerinde köpürttüğümde, sonra karnımdan aşağı akıtırken, aralarına daldırırken bu şeylerden

bacaklarım

Benden nefes nefese bir inilti kaçtı ve yutmaya çalıştım çünkü kahretsin, onu ve onun sert aletinin içeri kaymasını düşünmüyordum.

"Hey bebek!" diye seslendi, banyoya daldı ve ben korkuyla çığlık attım, sabunu düşürdüm, üzerine bastım ve sabun ayağımın altından sertçe kayarken kendimi uçurdum. Kafamı cama vurmadan önce kendimi bir hava akımına kaptırdım ve Seth bir havlu uzatarak kapıyı açtı.

"Git buradan!" Havluyu kaparak çığlık attım, ne gördüğünden ya da duyduğundan emin değildim ama hiçbiri iyi değildi.

Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi zıplayarak bana sırıtırken havluyu etrafıma sardım.

"Ne oluyor, seni çılgın it?" Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımın arasında bir hava fırtınası yarattım.

"Haberlerim var," dedi heyecanla, önümde ileri geri dönerken neredeyse nefes nefeseydi. "Seninle bunun hakkında daha önce konuşamadım ve ölüyorum bebeğim.*ölme*"

"Yani duş açıkken odama girdin ve banyoma mı girdin?" BEN

Gözlerimi ona diktim ve bir sızlanmayla suçluluk duygusuyla başını salladı.

“Evet ama, sanki hiçbir şey görmüş değilim. Kıçın, göğüslerin ve yere düşürdüğün sabun dışında. Ama onunla ne yaptığını görmedim.”

"Onunla hiçbir şey yapmıyordum," diye karşı çıktım ve onu banyodan tökezlemeye zorlayan bir hava akımı fırlattım. Ona doğru ilerledim, yanaklarımdaki sıcaklık yükselirken onu tekrar tekrar geri gitmeye zorladım.

"Elbette." Sırıttı. "Tamamen alakasız bir not, en son ne zaman seviştin?" "Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandım yanaklarım kızarırken.

"Yani Orion?" acıyan bir bakışla tahmin etti.

Hırladım, ona başka bir hava üfleyerek onu yatağa fırlattım ve alaycı bir şekilde güldü.

Seni yatağa atabilirim, sadece kelimeyi söyle. Bu akademide sana aşık olan kaç erkek var biliyor musun? dedi, doğruldu ve yastıklarıma iyice yaslandı.

Sözlerinin birdenbire karşı karşıya gelmesi hoşuma gitmedi. Orion'dan beri başka kimseyle çıkmamamın bir nedeni olduğunu biliyordum ve bununla yüzleşmeyi reddettim. O yüzden bu konuşmayı yapmamak adına konuyu başka bir şeye kaydırmaya karar verdim.. *Hayır, eşekarısı yuvasını kurcalamıyorum.*

Buraya bana ne söylemeye geldin? diye sordum aynaya doğru ilerleyip sihrimle saçımı kurutmaya çalışırken, Seth yansımada bana sırıttı.

"Caleb'i becerdim," dedi ve nefesim kesilerek arkama döndüm, tüm öfkem uçup gitti.

"Ne? Cidden?"

"Şey, hayır," diye geriledi. "Ama ben bir kızı becerdim.*ile*O ve aramızda bir sürü göz-becerik vardı. gibi*pay*”

Neredeyse şimdiye kadar aldığım tek iyi haber buydu ve onu kucaklayacak ve bir süreliğine tüm kötü saçmalıkları unutacaktım. Yatağa ilerledim ve ucuna diz çöktüm, ona gülümsedim ve ondan yayılan mutluluğu içime çektim. "Bana her şeyi söyle."

"Demek Aurora Akademisi ekibinden Rosalie Oscura adlı kızı tanıyorsun?"

Başımı salladım. "O sevimli."

"O ateşli. Büyük F ile sevişmek gibi. Ama çılgıncaydı çünkü o benim aletimi emerken ben sadece Cal'a bakıyordum, anlıyor musun? Yatağın üzerinde zıpladı. "Ve beni ısırdı bebeğim. lanet*biraz*Ben. Bana aç bakışlar atıyordu. Köşedeki Bebek yerine sadece Kirli Dans gibiydi, Cal köşede boynumu emiyor ve kız deliğimi parmaklıyordu.

"Bunu o mu yaptı?" nefesim kesildi.

"Şey, hayır," tekrar geri adım attı. "Ama ısırmayı o yaptı. Sonra Rosalie'yle sevişirken ve Rosalie aramızda bir banshee gibi bağırırken, geldiğinde ona değil bana baktı. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?”

Aman tanrım.

"Şey...peki onunla bundan sonra konuştun mu?" Diye sordum. "Göz teması tam olarak bitmiş bir anlaşma değil, Seth."

"Biliyorum biliyorum. Ve hayır, bunun hakkında konuşmadık. Ama Rosalie gittikten sonra yatağımda benimle kaldı. Ve sabah uyandığımda, sabah zaferimin kıçını kazdığımdan ya da onu uyandırmak için yüzünü yaladığımdan şikayet bile etmedi. Yara bandını sökmek ve ona nasıl hissettiğimi göstermek için üstüne gitmeyi gerçekten düşündüm. Sence yapmalı mıyım?”

"Hımm hayır, bu biraz fazla oldu," dedim. "Onunla konuşman gerekiyor."

"Evet, yani biraz denedim." Hafifçe sızlanarak başını önüne eğdi. "Rosalie'nin aletini içeri girip çıkarken görmenin ne kadar iyi olduğundan bahsetmiştim ve ben de onun aletini ağzıma sokmayı ne kadar çok istediğimi söylemek üzereydim, ama-"

"'Hey Caleb, bence çok çekicisin, belki bir ara buluşabiliriz' demeyi deneyebilirsin," dedim gülerek. "Sıfırdan oral sekse gitmene gerek yok."

"Doğru... evet, bu mantıklı," dedi düşünceli bir şekilde. "Sadece çok heyecanlanıyorum."

"Heyecanlı olman güzel," dedim sırıtarak. "Ama onun aletini yalamaya çalışmadan önce seninle aynı sayfada olup olmadığını anlamalısın."

"Tamam," dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak.

"Onunla konuşmaya çalıştığında ne dedin?" Diye sordum.

"Eh, fazla ilerleyemedim çünkü ona aya çıktığım zamanı anlatmaya başladım, ki bunu kış yanaklarına değen aletimle karşılaştıracağım zaman-"

"O kratere sapladığın zaman mıydı?" Dudaklarımı büzdüm ve o da bana masum bir bakış atarak başını salladı.

"Evet, sonra hayalarıma yumruk attı ve odadan dışarı fırladı," diye içini çekti. "Bazen ay hakkında konuşmamdan bile hoşlanmıyor gibi."

"Kelimenin tam anlamıyla kimse bundan hoşlanmıyor," dedim ve şaka yapıyormuşum gibi güldü.

"Her neyse, ne yapacağım? Ona 'bana sok' yazan bir mesajla dolu bir sepet yağ vereyim mi?

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Kesinlikle öyle değil."

Yataktan fırladı, bir ileri bir geri yürümeye başladı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece seksle mi ilgili yoksa bundan daha fazlası mı?" diye sordum ve durdu, başını geriye atıp uludu.

Burada birlikte olmamamız gerektiğini bildiğimden ve başımıza bir grup KUNT getirmek istemediğimizden, hızla etrafımıza bir susturucu balonu fırlattım.

"Hayır, lanet olsun," diye homurdandı. “Sanki... Aydayken dünyayı görebildiğimde, düşündüm ki

asla birlikte olamayacak olmalarının ne kadar üzücü olduğu hakkında. Ay, dünyayı tüm muhteşem yeşil ve mavi görkemiyle seyreder, ama ona asla ama asla dokunamaz. Ve bana onu düşündürdü.” Gözlerini indirdi. "Her şey bana onu düşündürüyor."

Kalbim sıkıştı ve elini tutmak için uzanıp bana bakmasını sağladım. "Ona söylemelisin."

İçini çekti. "O kadar kolay değil." Başını eğdi. "Mirasçılar olarak, Tarikatlarımız dışında kimseyle uzun vadeli ilişki kurmamız bile gerekmiyor. Ayrıca, Mirasçıları kendimiz üretmek konusunda ne yapardık? Sanırım bir vekil kullanabiliriz ve sonra çocuklarımız her iki koltuğumuzun da kardeşleri ve mirasçıları olabilir ve bu gerçekten iyi sonuç verir, bu yüzden belki de hepsi harika... Ama buna bakılmaksızın, eğer hissetmezse aynı şekilde bizi kırabilir. O benim en iyi arkadaşım, Darcy. Onu bu yüzden kaybedemem.”

Elini bırakırken kaşlarımı çattım ve anladığımı belirtircesine başımı salladım. "Pekala, belki onu senin için hissetmeye çalışabilirim?"

Gözleri parladı ve heyecanla başını sallarken ayak parmaklarında sallandı. "Evet!" Üzerime atladı, beni yatağa çarptı ve yüzümü yalayıp saçımı burnunu çekerken ciyakladım.

"Evet evet evet!" diye bağırdı, başını yana eğerek bana sırıtmak için eğildi. "Sadece ince tut."

"Ben en kurnaz olacağım, şimdi gözlerini kapat ve kalk çünkü sanırım az önce havlumu yerinden çıkardın," dedim ve kıkırdadı.

"Artık hepsini gördüm bebeğim. Şanslıyım ki yeni bir aşkım var. Ama beni geri çevirirse belki birbirimize acıyarak normale dönebiliriz? gerçekten kastetmiş gibi önerdi.

"Rüyalarında, Capella." Onu geri ittim ve ben kalkmadan önce havlumu tekrar yerine koyarken gözleri kapalı bir şekilde ayağa fırladı.

Atlasım titredi ve Darius'tan bir mesaj bulmayı umarak onu yukarı kaydırdım. Dün gece boyunca firar etmişti. Caleb'e göre Lionel onu eve çağırmıştı - ve ev derken benim ve Tory'nin kahrolası sarayını kastediyordum - ve o zamandan beri ondan haber alamamıştık. Lionel görevi devralmadan önce akademiye bir sürü eşyamı getirmiştim ama geri kalanı saraydaki Kraliçe'nin odasındaydı ve onu yakın zamanda nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

Seth omzumun üzerinden mesajı okurken arkamdan sıkıca bastırdı ve ağabeyimden geldiğini anlayınca kaşlarımı çattım.

Gabriel:

Benimle çitin ötesinde buluş. Köpeği getir.

Not: Bundan sonra aramızdaki tüm yazışmaları silin.

Kalbim sıkıştı ve kaşları kalkmış olan Seth'e baktım. Belki Gabriel sonunda Tory için panzehiri bize verecekti. Onda olabilir*görülen*ona enjekte etme şansı. Başarısız girişimimizden beri doğru fırsatı beklediğini söyleyerek lanet şeyi rehin tutuyordu ve ben sabırsızlıktan aklımı kaybediyordum.

"Hadi gidelim," diye ısrar ettim, dolabıma gidip kot pantolonla spor sutyeni çıkardım ve üzerime geçirmek için banyoya koştum. Pencereye gitmeden önce bir kazak alıp belime bağladım.

"Orada yarışalım," dedim sırıtarak.

"Bekle," dedi Seth, giysilerini çıkarıp bana fırlattı. "Bunları taşı, fahişe." "Hey!" O uluyarak kahkaha atıp arkasını dönüp kapıdan dışarı çıkarken ben tersledim.

Pencereyi itip dışarı atlarken bir kahkaha attım ve kanatlarım sırtımdan ateşli bir alevle ayrılmadan önce kalbim yükseldi. Kampüs boyunca uçarken, ağaçlardaki altın ve kehribar yapraklarla The Wailing Wood'u süpürürken, uzuvlarıma sıcaklık hücum etti. Beyaz bir Kurt, Aer Tower'ın dibindeki kapıdan fırladı ve altımda sıçrayarak gelen bir grup birinci sınıf öğrencisini kıçlarına indirdi. Gökyüzüne uludu ve ben de kanatlarımı çırpıp liderliği ele geçirirken, kıyafetlerini kollarımda sarılı halde tutarken sesi tekrarladım ve alaycı bir şekilde ona haykırdım. Rüzgârda uçmalarına izin verecektim ama sabahı onun çıplak kıçıyla geçirmek de istemiyordum.

Çite yakın bir grup ağacın üzerine indim, kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra kanatlarımı çözdüm ve dış çevreye doğru koşarken süveterimi giydim. Çitteki gizli boşluktan kaydım ve o da geldiğinde Seth'in ıslak burnu kafamın arkasına çarptı. Fae formuna büründü ve ben de kibirli bir şekilde gülümseyerek kıyafetlerini ona fırlattım.

"Ben kazandım," dedim onları çekerken.

"Bir dahaki sefere benimle yaya olarak yarışmayı dene," diye meydan okudu. "O zaman beni yenemezsin küçük kuş."

"İyiyim," dedim hafifçe ve şakacı bir şekilde beni itti. Onu geri ittim ve tam Gabriel atmosferden çıkıp havaya bir avuç yıldız tozu fırlatırken ikimiz kavga etmeye başladık. Yıldızlara sürüklendiğimde elim hâlâ Seth'in saçlarında kilitliydi ve hava ciğerlerimden çekiliyordu. Aniden nefesim kesildi ve dünyanın öbür ucuna taşınırken etrafımdaki sonsuz güzellik girdabını içime çektim.

Ağır bir şekilde yere düştüm, Seth'in saçını kavradım ve kıçım yere çarparak nefesimi kesmeme neden oldu.

Seth bana güldü ve yanından geçip beni ayağa kaldırırken Gabriel kanadıyla ona tokat attı.

Kıçımdaki kiri silkelerken Seth, "Ne kadar prenses gibisin," diye alay etti.

"Ben Vahşi Prenses'im, unuttun mu?" Ona doğru hamle yaptım ama Gabriel kolunu belime doladı ve beni endişeyle hareketsiz bırakan ciddi bir bakışla geri itti.

"Nedir?" Etrafımızı saran ağaç grubuna bakarak sordum ama burayı tanıyamadım. Tory mi, o iyi mi? Bir şey mi oldu?”

"Tory iyi," dedi kararlı bir şekilde. "Pekala, gölgenin etkisinde kalmaya ve Lionel Acrux'a bağlı Muhafız olmaya hoş diyebilirsen, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

Rahat bir nefes verdim. "Ona panzehiri tekrar vermeyi deneyebilir miyiz, zamanı geldi mi?" "Hayır, ama yakında," diye söz verdi ve kolunu tutarken kalbim çılgınca atıyordu. "Ben sahibim*görülen*Bu işi yapabilmek için onu tuzağa düşürmemiz gerekiyor, bu yüzden Alestria'daki bazı arkadaşlarımdan kendimize bir Nymph kafesi almaya çalışıyorum.

"Bu onu tutar mı?" Diye sordum.

Seth, "Bu kafesler bok gibi ender bulunur," dedi. "Arkadaşların kim?"

“Evet, nadir bulunurlar ama bir tane bulabilirim. Ve onu tutacak," dedi Gabriel, sorusuna cevap vermeden. Ama bana memleketinde tanıdığı çete üyeleri ve suçlular hakkında her şeyi anlatmıştı. İstese her şeyi ele geçirebileceğinden oldukça emindim.

"Yani bu Tory ile ilgili değilse, nedir Gabriel?" Seth kaşlarını çatarak yaklaşırken sordum.

"Ben Lance," dedi ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı, dünya etrafımda kararıyor gibiydi. "Ne oldu?" diye sordum, içimde bir panik belirdi.

"Hapisten çıktı," dedi sakince ve dudaklarım aralandı, o söz enayi karnıma bir yumruk indirirken ağzımdan tek kelime çıkmadı.

"Ne demek dışarıda?" nefesim kesildi.

"Özgür değil," dedi sertçe. "Lionel Acrux onu ev hapsine aldı."

Bunu zihnimde toparlamaya çalışırken sakin bir nefes aldım. "Neden? Nasıl? Ne zaman?" "Dün ve nedenini henüz bilmiyorum ama iyi olmadığından eminim. Darius artık onun yanında. Ve Lionel birkaç günlüğüne Celestia'ya gitti, bu yüzden ona gitmek için biraz zamanımız var. Lance ile konuşmam gerekiyor ama bunu senin yardımın olmadan yapamam.

"Onu görmek ne demek? Nerede?" Zihnim hızla döndü ve tüm bu olanlardan duyduğum endişeyi hisseden Seth sızlanarak bana yaklaştı.

Lance sarayda tutuluyor, diye açıkladı Gabriel, elini abanoz saçlarından geçirerek. "Ben sahibim*görülen*Ona ulaşmanın bir yolu var ama benimle gelmene ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin?"

Tüm bunların ne anlama geldiğinden hala emin olamayarak tereddüt ettim ama bana ihtiyacı olursa ona yardım etmem gerekiyordu. "Elbette. Ne yapmaya ihtiyacım var?"

"Beni takip et," dedi Gabriel, kanatları yuvarlandı ve arkasında tek bir siyah tüy bıraktı. Gömleğini kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı yerden aldı.

ve vücudundaki dövmelerin resmini örterek çekti.

Ben ve Seth ağaçların arasından peşinden gittik, bir tepeden aşağı indik ve ayaklarımızın altındaki altın ve turuncu yaprakların arasından ilerledik. Sonbahar iyice başlamıştı ve havadaki kalıcı sıcaklık öpücüğünün gitmesi çok uzun sürmeyecekti.

Ağaçlar, sabah ışığı kesilene ve gövdeler arasındaki gölgeler kalınlaşana kadar birbirine daha da sıkılaştı. Kalbinde yaşlı bir ağacın durduğu, kabuğu düğümlenmiş ve budaklı, altında kocaman kökler yayılan bir oyuğa girdik.

Bir Hydra'nın kabuğuna kazınmış bir sembol vardı ve Gabriel elimi tutarak beni ona doğru yönlendirdi. "Avucunuzu işaretin üzerine koyun."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım, sonra uzanıp istediğini yaptım ve elimi kaba kabuğun üzerine yaydım. Büyülü bir enerji tenimi yaladı ve işaret aniden beyaz bir parıltıyla parladı.

Gabriel sonunda, "Ruhlar Sarayı'nın altından geçen geçitler var," diye açıkladı. "Onlara yalnızca kraliyet kanından olanlar erişebilir."

"O zaman neden açmıyorsun?" diye sordum geri çekilerek.

"Çünkü asil kanın babandan geliyor," dedi ve işaret aniden ayrılıp altındaki kökler karanlığa inen bir merdiven oluşturacak şekilde yeniden düzenlendiğinde dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Lanet olsun," diye nefes verdi Seth. “Bu harika. Ama neden buradayım ki?

Bir açıklama için Gabriel'e baktım ama gizemli bir piç gibi gülümsedi ve merdivenlerden aşağı yöneldi. Gabriel'in yaptığı şeyler hakkında açıklamalardan kaçmasına oldukça alışmıştım ama yine de bazen sinir bozucu oluyordu.

Seth'e omuz silktim ve görmek için bir Faelight fırlatan Gabriel'i takip ederken o da arkama geçti. Yerin çok altındaki nemli bir tünele ulaştığımızda, geri çekilen köklerin sesi geri dönmeme neden oldu ve yer bir kez daha üzerimize kapanıp bizi burada karanlıkta bırakırken kalbim daha da gümbür gümbür atmaya başladı.

Gabriel yüzen ışık küresini duvara doğru yönelterek oradaki başka bir Hidra sembolünü işaret etti. "Tekrar aynı kolaylıkla çıkabilirsin."

Eski işareti inceleyerek ve babamın bir zamanlar bu pasajı kullanıp kullanmadığını merak ederek başımı salladım. Geleceğe dair tüm planları ile tam burada, şimdi olduğum yerde mi durmuştu? Annem onunla buraya mı gelmişti? Öleceklerini ne zamandan beri biliyordu?

Bir Kâhinin armağanları bu şekilde bir lanet olmalıydı. Kesinlikle isterlerdi*Görmek*ölümleri hiç geçmeden çok önce geliyor.

Karanlıkta Gabriel'i takip ettik, dar geçitte ilerlerken aramızdaki tek ses ayak seslerimizdi.

Sonunda bir yol ayrımına vardık ve Gabriel hiç tereddüt etmeden sağa döndü ve altımızdaki zemin yükselmeye başlayana kadar bizi yönlendirdi.

Bu tünelin sonunda Orion olduğu gerçeğinden korkmamaya çalıştım. Bunu bir nevi başardım, çünkü çoğunlukla o boku hala işlemeye devam ediyordum. Onu tekrar görmek için tamamen hazırlıksız olduğum için oyunla yüz yüze gelmem gerekiyordu.

"Lionel neden onu hapisten çıkarsın ki?" Gabriel'e sordum.

"Beğenmeyeceksin," dedi karanlık bir sesle.

"Lionel'in yaptığı herhangi bir şeyi ne zaman severim?" Endişe göğsüme yayılırken soğuk bir şekilde söyledim. Dokun, dedi Gabriel. "Maalesef, görünüşe göre Lionel artık kendi Kahinine sahip. Ve Kraliyet Kâhin Odası'nı kullanıyor. Onun sayesinde Lionel artık Orion'un günlüğünü biliyor."

"Ne?" Nefesim kesildi, içimi korku kapladı. "Ama yaz boyunca odayı kullanmayı denediğinde, senin için işe yaramazdı. Nasıl olabilir-"

"Çünkü Vard, istesek de istemesek de Kral olan Lionel tarafından göreve getirildi. Bu da sen ve Tory onu tahttan indirene kadar odanın onun kullanması gerektiği anlamına geliyor."

"Ve bu Vard herif senin kadar güçlü mü?" diye sordum, bunun düşüncesiyle içim endişeyle düğümlendi çünkü durum buysa, o bizim geldiğimizi bilmeden Lionel'a nasıl saldırabileceğimizi bilmiyordum.

"Olamaz, benim kadar güçlü değil. Ama odanın kullanımıyla, bizim istediğimizden daha fazlasını görebilecek. Endişelenme, yine de herkesi dikkatlice izlediğimden emin olacağım. Etrafımda dolaşmayacak.

"Peki günlüğü Lionel aldı mı?" diye sordu Seth, paniği açıktı. Umutlarımızı o günlüğe bağlamıştık. Onsuz ne yapacaktık?

"Hayır, görünüşe göre hâlâ Lance'in elinde ama detayları bilmiyorum. Gölgeler benim için Lionel'ın planlarını gizliyor çünkü o Clara'yla çok birlikte, ama ben*görülen*Lance'i ziyaret edebileceğimizi ve bizim için bazı cevapları olabileceğini bilmek için yeterli."

"Tamam," dedim ağır bir şekilde, bu haber üzerime çökerken midem kasıldı. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki başka bir şey duymak zordu.

Bir dizi taş basamağa ulaştık ve Gabriel biz onlara tırmanırken çevremizde susturucu bir baloncuk oluşturdu. Tavandaki ahşap bir kapağın çevresinde bir ışık huzmesi belirdi ve basamakların tepesine ulaştığımızda alçak tavanın altına eğilmek zorunda kaldık. Gabriel ve Seth boyları yüzünden neredeyse çömelmek zorunda kaldılar.

"İşte, Darcy," dedi Gabriel, kapağın üzerine kazınmış Hydra işaretini göstererek. Sinirlerimi yuttum, uzandım ve avucumu ona bastırdım.

İşaret parladı ve kapağın kilidini açan bir tık sesi duyuldu. Hava büyümü kullanarak onu ittim.

sallayarak açın.*Pekala, bunu daha sonra değil, bir an önce bitirmek muhtemelen en iyisidir.*

Ayaklarımın altında hava büyüsü yaparak kendimi karoların üzerinde mavi çiçekler ve pencereden içeri sızan güneş ışığı olan beyaz bir mutfağa doğru ittim. Krem ve kumlu kahverengi tonlarında, her yerin pırıl pırıl olduğu büyük bir salona doğru dönerken Seth ve Gabriel arkamdan tırmandılar. Egzotik kumsalların ve kayalıkların duvarlarında güzel resimler vardı ve zemin maviydi ve okyanus gibi parıldıyordu.

Orion, boşluğun uzak ucundaki büyük bir yatakta yatıyordu ve Darius onu dürtüklüyordu, ikisi uyurken son derece dingin görünüyorlardı. Bu kadar üzücü olmasaydı komik olurdu. Onları birbirine bağlayan lanet olası Muhafız bağı, son aylarda Darius'u delirtiyordu. Anladığım kadarıyla Orion'un yaptığı gibi her şeyi hissetmiyordu, ama her zaman onun için can atıyordu. İkisine bakarken içimden oraya sürünerek onlarla birlikte kıvrılma isteği geldi.*Evet, çünkü bu tamamen mantıklı bir şey olurdu.*

Bakışlarım Orion'un yüzünde gezindi ve kalbim bir daha asla karşılayamayacağı bir ihtiyaçla sızladı.*Hemen kilitleyin.*

Gabriel susturucu balonu çözdü ve onları uyandırmak için ağzını açtı ama Seth odanın diğer ucuna koştu ve o yapamadan üstlerine daldı.

Darius, neredeyse Düzen biçimindeymiş gibi yüksek sesle kükredi ve Orion, Düzeninin gücüyle Seth'i fırlattı ve onu sert bir gümbürtüyle yere fırlattı. Seth tekrar ayağa fırladığında dudaklarım açıldı, kendini iyileştirirken hırıldadı ve ardından Darius'un üzerine atlayıp onu yalamaya başladı.

Orion yataktan fırladı ve gözleri aniden bana takıldı, çıplak göğsü inip kalkıyordu. Karın kasları gergin ve ışıl ışıldı ve omuzları eskisinden çok daha güçlüydü.*Vay be.*

Sakalını ve asi saçlarını inceleyerek, kurt bakışından tamamen nefret etmeyerek, ama gamzesini özlemiştim.*Kah*. Odadaki sıcaklık elli derece yükselirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bulanık bir şekilde bana ve Gabriel'e doğru fırladı ve elimi tutup beni sarılacakmış gibi ya da çılgınca bir şey gibi parıldayan gözleri ile beni vücudunun kavisine çekerken nefesim kesildi. Damarlarımdan fışkıran ateş büyüsü gönderdim ve parmaklarını yakarken tısladı ve ben hızla geri adım atmadan beni bırakmasını sağladı. Kaşlarını çattı ve içgüdüleri hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra onun yerine Gabriel'e atıldı, ikisi sımsıkı kucaklaştı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Orion.

"Kralın pasajları," diye yanıtladı Gabriel onu bırakırken. "Darcy onları açabilir."

"Bu kadar yeter," diye tersledi Darius ve gözlerim Seth'i yatağa boğazından tutturduğu yere kaydı, nefes nefese Seth'in dili ağzından dışarı sarkıyordu. "Daha fazla yalamak yok."

Onu serbest bıraktı ve Seth hayal kırıklığı içinde sızlandı ama Darius yola koyulurken bir daha Darius'a saldırmadı.

yüzündeki salyaları silerek.

Orion kollarını hala kesinlikle kontrol etmediğim çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bu bir tür kurtarma görevi mi çünkü korkarım hiçbir yere gitmiyorum." Bileklerini kaldırdı ve her birinin etrafına dövme gibi sarılı siyah halkaları görünce kalbim tökezledi. "Bunlar, Clara'nın sarayın etrafına düşürdüğü gölgelerin sınırlarının ötesine geçmemi engelliyor."

Parmaklarımı kıvırıp saçlarımdan geçirmeden önce içgüdüsel olarak onlara uzandım. *Tamamen pürüzsüz.* Tory'nin dostluk bileziğini takıyordu, kösele sarmaşıklar karmaşık bir tasarımla iç içe geçmişti. Bunun hakkında nasıl hissedeceğimden emin değildim. Tatlı olduğunu düşünmek istemiyordum ama kahretsin ki düşündüm. Orion'un kara gözleri bir an için üzerimde oyalandı ve ben de ona soğuk bir bakış atarken kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. *Ne kadar tatlı olduğunu düşündüğümü anlayacağından değil.*

Gabriel, Orion'un bileklerindeki yüzükleri incelemek için hareket etti ve onların etinin altında kıvranan gölgeler olduğunu anlayınca kaşlarımı çattım.

"Seni buradan taşıyamayacağımızı biliyordum. Ama yapamadım *Görmek* Neden. asla yapamam *Görmek* lanet olası gölgeler," diye mırıldandı Gabriel. "Lionel'ı sikeyim."

Darius gözlerinde kararlı bir ifadeyle, "Babam belli ki her şeyi düşünmemiş," dedi. "Hepiniz buraya girebilirsiniz."

"Ne faydası var?" diye sordum. Ruhumu incelemeye çalıştığını ve kollarımdaki tüyleri

diken diken ettiğini hissettim. Bana öyle bakmasından hoşlanmıyordum ama bir yanım onun da durmasını istemiyordu.

“Şey, babamın günlüğü hâlâ bende. Ve artık ona nasıl erişeceğimi biliyorum," dedi Orion ve kalbim yükselirken ona bakmam yeterli oldu.

"Siz yapıyorsunuz?" Diye sordum.

Onayladı. "Görünüşe göre dolunayın ışığında okuyabiliyorum."

"Bu iki gün önceydi, bu yüzden şimdi başka bir kahrolası ay döngüsü için beklememiz gerekiyor," dedi Darius ve Seth onun koluna yumruk attı. "Ne oluyor?"

"Neden bize mesaj atmadın pislik herif? Senin için endişelendik, diye homurdandı Seth.

"Kusura bakma kardeşim, Atlas'ımı akademide unutmuşum. Ve babam Orion'la kalmama izin verdi, ben de..." İkisi tuhaf bir şekilde bakışınca boğazını temizledi. "Koruyucu tahvilin ihtiyaçlarını uzun süredir gerçekten karşılayamıyoruz."

"Ah anlıyorum. Daha fazla konuşma." Seth göz kırptı, gelişigüzel bir şekilde yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Kulağıma fısıldayarak kafasını çevirdi. "Götten seks."

“*Seth* Orion Seth'i hırlayarak benden uzaklaştırıp aramıza girerken, bir yük treni bizimle çarpışmadan bir an önce homurdandım.

"Vay canına, ne oluyor?" Orion tamamen lanet bir hayvana dönüştüğünde nefesim kesildi, dik dik bakarken dişlerini gösteriyordu.

Seth'e uzak durması için net bir uyarıda bulundu.

Seth, meydan okumaya tamamen hazırmış gibi alaycı bir sırıtışla ona baktı. Ama bu daha ileri gitmiyordu.

Tekrar Seth'in yanında durmak için hareket ederken Orion'un etrafından dolandım ve ona ters ters baktım.

"O artık bizim tarafımızda. Ben ve o iyiyiz," diye homurdandım, ellerimi kalçalarıma koyarak. "Darius sana bunu açıklamadı mı?"

Orion'un gözbebekleri tamamen büyümüştü, çenesi öfkeyle çalışırken gözleri benden Seth'e kaydı. "Pek çok açıklama yaptı ama ben o kadar çabuk bağışlayamam," diye tısladı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"İnan bana, ben de çabuk bağışlamam," dedim buz gibi bir sesle. Ama ben ve Seth'le ilgili işler değişti. Hapse girdiğinden beri çok şey oldu."

"A*pay*diye vurguladı Seth.

Orion, "Biliyorum," diye hırladı, omuzları gerilmişti ve Gabriel onun önünde durup beni ve Seth'i görmemizi engelledi.

"Sakin ol Orio. Oturmak. Günlük hakkında konuşmamız gerekiyor, dedi Gabriel, kolunu sıkıca kavrayıp kulağına konuşmak için eğilerek. "Ah ve eğer bir daha kardeşimi böyle itersen kollarından birini koparırım." Bunu çok sakin bir şekilde söyledi ama gözlerindeki karanlık kesinlikle yapacağını söylüyordu.*Ah, psikopat ağabeyimi seviyorum.*

Orion cıktı. "Onu itmedim," diye homurdandı, sonra yatağın yanındaki çekmeceye doğru yürüdü ve deri ciltli bir günlük çıkardı.

"Hayır, az önce ezen bir gergedan gibi üstüme çullandın," dedim hafifçe ve Orion'un dudaklarını düzleştirmeden ve tekrar arkasını dönmeden önce sırıttığına yemin edebilirim.

Aramızdaki o küçük, minicik, sonsuz ışık şeridi midemi bulandırdı ve onun için ortaya çıkmaya cesaret eden her kelebeği içten içe tepinmeye başladım.

Darius pencerelerin önünde bir illüzyon büyüsü yapmaya koyuldu, böylece burada sadece kendisi ve Orion varmış gibi görünecekti. Lionel hafta sonu için uzakta olabilir, ama burada garip bir şey olduğundan şüphelenirlerse, yardakçılarından hiçbirinin bizi ispiyonlamasını geçemezdim.

Odada ilerlerken, uzak duvar boyunca kat boyu uzanan pencerelerin ötesine baktım. L şeklinde bir yüzme havuzuna ve jakuziye baktılar. Uzaktan sarayı seçebiliyordum ve Lionel'ın orada yaşadığı düşüncesiyle kalbim sıkışıyordu. Ona ait değildi. O benim ve Tory'nindi ve ben onu bir an önce oradan çıkarmayı planladık. Tercihen bir ceset torbasında.

Arazide herhangi bir yere gidebilir misin? Orion'a sordum.

"Hemen hemen," diye homurdandı. "Yalnızca gündüzleri. Lionel, muhafızların beni akşam altıdan şafağa kadar buraya kilitlemesini istiyor."

Darkmore'dan daha iyi olmalı, değil mi? Bir sandalyeye oturmak için hareket ettim ama Seth elimden tuttu ve beni kanepede yanına sürükledi ve burnumu saçlarımın arasına soktu. Gözlerim Orion'a ve gergin mide kaslarına gidip gelirken, günlüğe ve başka hiçbir şeye odaklanmaya çalışarak dalgın dalgın onu savuşturdum. Cidden, biri şu adama gömlek giydirebilir mi?

Darius'un ortalıkta üstsüz falan dolaşmasıyla dikkatin dağılmaz.

Kahretsin, o bir ton balıklı sandviç.

Orion bize Darkmore'da tanıştığı Lonca üyesinden öğrendiği her şeyi anlatmaya başladı. Babasından gelen günlükte ona gizli bir mesajı ifşa eden şifreden bahsettiğinde, aklım bunun ne anlama geldiğiyle hızla döndü. Annem ve babası gerçekten tüm bu olanları önceden görmüş müydü? Onlar arkadaş mıydı?

"Peki Lionel tam olarak ne biliyor?" diye sordu Gabriel, dirseklerini solumdaki dizlerine dayayarak.

"Anlayabildiğim kadarıyla pek bir şey bilmiyor," dedi Orion düşünceli bir şekilde. "Sadece günlüğü okuyabilen ve içindekileri çözebilen tek kişi benim."

"Seni daha ne kadar burada tutacak?" Diye sordum. Lionel onunla işini bitirdiğinde Darkmore'a geri dönmek zorunda mı kalacaktı? Ve Orion burada tutulup günlük üzerinde çalıştırılırken Lionel'ın herhangi bir bilgi almasını nasıl durduracaktık? En azından Darkmore'daki psikopatlardan uzakta olmasına sevinmeden edemedim ama şimdi bir manyağın arka bahçesinde yaşıyordu. Bu, bir asit sümüklü böcek kutusundan çıkarılıp Griffin pisliği havuzuna atılmak gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi, bana umutsuz bir bakış atarak. Kalbim sıkıştı. Kaşlarını çatıp ona bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağımızı söylemek istedim ama artık orası benim haddim değildi. Ve zaten benden hiçbir bok borcu yoktu. "İmparatorluk Yıldızını bulmak için her türlü çabayı göstereceğime dair kendisiyle bir yıldız yemini etmem için beni zorladı. Ama bu oldukça belirsiz, bu yüzden bana çok fazla hareket alanı bıraktı.

Darius sırıttı. "Babam o kadar kendini beğenmiş ki, senin yeminini bozma ihtimalini asla düşünmez."

"Pekala, öğrenirse bana ne yapacağını umursadığımı düşündüğü için," dedi Orion kuru bir sesle ve midem bulandı.

Darius, "Sana hiçbir şey yapmayacak," diye homurdandı ama sözlerini izleyen sessizlik, onun böyle bir söz veremeyeceğini hepimizin bildiğini söylüyordu. Ve bunu bilmekten nefret ettim.

"Clara'yı gördün mü?" diye nazikçe sordu Gabriel ve Orion başını salladı. "Hayır," içini çekti, sonra bana döndü, gözleri hüzünle doluydu. "Tory onun gibi mi?" "Gerçekten Clara gibi değil, o sadece... kayıp," dedim içimde bir şeyler paramparça olurken.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Orion. "Onu gölgelerden nasıl kurtaracağını bulma konusunda daha fazla ilerleme kaydettin mi?"

Başımı salladım ve Darius aniden ayağa kalktı.

"Şimdi dene, dün geceki seansımızı kaçırdık," dedi beni koltuğumdan kaldırarak.

kaşlarımı çattım. Her yanlış yaptığımda onu incitmekten nefret ediyordum ama bunu çözmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. "Belki de Zodiac'a dönene kadar beklemeliyiz."

"Görmek istiyorum," dedi Orion kararlı bir şekilde. "Belki yardımcı olabilirim."

"Artık profesör değilsin," diye belirtti Seth, son derece yararsız bir şekilde ve Orion tehlikeli bir şekilde homurdandı.

"Yine de kara büyüyü biliyor, salak." Seth'in alnına vurdum ve bana sırıttı, zıplayıp oyun kavgası başlatacakmış gibi görünüyordu. "Kal," onunla bir köpekmiş gibi alay ettim, parmağımı ona doğrulttum ve sırıtarak parmağımın ucunu ısırdı.

Yarım bir gülümsemeyle ona başımı salladım ve arkamı döndüğümde Orion'un tam arkamda durduğunu, üzerimde lanet bir kule gibi yükseldiğini gördüm.

"Hadi, bana bu gölge saçmalığını göster," diye talep etti.

"Bunu söylemek için onca yolu gelmen mi gerekiyordu?" diye mırıldandım, yanından geçerken ve Darius'a doğru yürürken bir kıl kadar arkamdan geldiğini hissederek. Ensemde tüylerim diken diken oldu ve uzun saçlarımın beni takip eden ürkütücü gölgeden sakladığı için memnundum.*Neyin peşindeydin?*

Darius'a uzandım ve sonra gözüm onun ötesindeki bir masanın üzerinde duran bir yığın mücevhere, bıçaklara, metal nesnelere ve renkli taşlara takıldı. "Bütün bunlar da ne?"

Orion, Darius'la bir bakış paylaştı. "Lionel, Nymph'lerinin bana İmparatorluk Yıldızını gizleyebilecek her türlü pisliği getirmesini istiyor."

Gabriel gülmeye başladı, kıkırdadı ve kendini toparlamaya çalışırken hepimiz ona döndük.

"Komik olan ne?" Seth sırıtarak sordu.

Gabriel onu dizginledi, başını salladı ve ardından yüzü ciddileşti. "Gerçekten söyleyemem."

"Hadi ama," diye itti Seth. "Bizi böyle yapamazsınız."

Gabriel başını salladı. "Söylersem her şey değişir."

"Yani bu iyi bir haber mi?" Umutla sordum ama Gabriel hiçbir şey söylemedi, besbelli yeniden gülme dürtüsüne direniyordu.

"Hadi, devam edelim," dedi Darius, yüzümü tekrar ona çevirerek ve Orion yanımızda durmuş yakından izliyordu.*Evet, orada öylece dikilip seksi bir Vampir eski erkek arkadaş gibi durması gerçekten odaklanmama yardım ediyor.*

Bir nefes aldım, uzanıp ellerimi Darius'un omuzlarına koydum ve konsantre olmak için gözlerimin kapanmasına izin verdim. Darius'ta yaşayan gölgeleri hissetmeye çalışırken Phoenix alevlerim tenimin altında daha da sıcak yanıyordu. Onları vücudunun kenarına getirdi ve soğuk bir okşama gibi etime sürtündüler. Artık beni aramadılar. Savunmalarımı geçmelerinin hiçbir yolu yoktu. Keşke aynısını sevdiklerime de sunabilseydim.

Alevlerim, onun içindeki karanlıkla buluşmak için kollarımdan fırladı, onu geri yaktı, ama ben sadece onun etinin dışında kıvrılanları yok edebilirdim.

"Yap," diye emretti Darius ve Tory'nin geri gelmesine yardımcı olacaksa kendini benim alevlerime atacağını ve onlar tarafından tüketileceğini biliyordum. Çünkü ben de aynısını yapardım.

Dişlerimi gıcırdattım ve kendimi bunu yapmaya zorladım, alevlerimi etine doğru ittim ve ondaki gölgeleri bulmaları için onları zorladım. Dişlerinin arasından tısladı ve gözlerim uçarak açıldı ve benim gücümle yanmasına izin veren bir Ejderhanın ölümcül bakışıyla karşılaştı. Teni kararmaya başladı ve onu incittiğim için kendimden nefret ederek ama başka seçeneğim olmadığını bilerek alevleri daha da derinleştirirken inledim.

Orion inledi ve aniden beni Darius'tan uzaklaştırdı, kollarımı arkamdan zorladı ve etrafımda dönen ateşimde kendini yaktı.

"HAYIR!" Ağladım ama beni Darius'tan uzaklaştırırken bana tutundu ve bunun onun Koruyucu bağı olduğunu anladım. Koğuşunu incittiğimde seyirci kalmasına izin vermiyordu.

Orion beni göğsüne sıkıca bastırdı ve alevleri hızla söndürdüm, yanan et kokusuyla kalbim gümbür gümbür atıyordu. Seth, Darius'a koşarak hızla iyileşmesi için ona sihir verdi ve ben de çılgın ellerimle Orion'un kollarında dönüp ona verdiğim zararı inceledim. Hızla şifa büyüsü yaparken parmaklarım göğsündeki ve kollarındaki yanıklara dokundu, nefesim onunkiyle eşleşecek şekilde yoğun bir şekilde geliyordu. Tarçın kokusu etrafını sardı ve ben eğilip içinde boğulmak istedim.*. Aman Tanrım, Tanrım.*

"Dur," diye homurdandı Orion bileklerimi yakalayarak ve ona baktım, gözlerinin onda bıraktığım yanıklarla hiçbir ilgisi olmadığından emin olmadığım bir acı denizi olduğunu fark ettim.

Çenesi kasıldı ve beni serbest bırakarak odanın diğer tarafına ateş ederek kanepede Gabriel'in arkasında durdu.

Sırtımı dikleştirip bakışlarımı ondan kaçırdım ve ne kadar sarsıldığımı görmemesini sağladım. Kızardım, kızdım, incindim, açıldım, yanan tüm duygular. Birdenbire, üzerindeki gölgeleri yok etmek için Darius'u incittiğim her seferde, Orion'u da incitmiş olduğumu fark ettim. Darius'un tüm acısını hissetti, bunu hissetmeye ve Koğuşunun başının belada olduğunu bilmeye lanetlendi. Ama asla gelip yardım edemezdi. Ona neden olmuş olması gereken türden bir ıstırabı anlayamadım bile. Bunca zamandır ona işkence ediyordum ve haberim bile yoktu. Kendimi hasta hissetmeme neden oldu.

"Ben yanındayken yapamazsın," dedi Orion içini çekerek ama ona bakmadım. Yapamazdım. Eğer

O zaman yaptım, kalbimde bıraktığı hala iyileşmemiş derin ve kanlı yarayı benim aracılığımla görecekti. "Akademide çalışmaya devam et."

"Kaydedebilirsin," dedi Gabriel bana ve Darius'a, cebinden bir şey almak için uzanıp Orion'a bir Atlas fırlattı. "İşte, içinde tüm numaralarımız var. Hayır, saklama*Orası*Orion, üzerinde küçük deniz hayvanı süsleri olan büyük mavi bir şifonyere doğru bir adım atarken, dedi. "Lavabonun altındaki dolaba sakla."

"Anladım," diye mırıldandı Orion, cebine koyarak.

Darius'a kaşlarımı çattım, sessizce iyi olup olmadığını sordum ve o da başını salladı ama çenesi gergindi, bir kez daha başarısız olduğum için hüsrana uğradığı belliydi. Darius'un içindeki gölgeleri yok etmeye devam etmem gerekse de, hem onu hem de Orion'u yeniden incitme fikrinden nefret ediyordum. Ama ne seçeneğim vardı?

Yürüdüm ve Darius'a sarıldım, Tory'yi düşündüm ve içimdeki her şey canımı yakıyordu. Hayal kırıklığına uğrattığım sadece o değildi, oydu. Keşke ne yapacağımı bilseydim.

Seth kucaklaşmamıza katıldı, Darius'a burnunu soktu ve usulca sızlandı. "Bunu çözeceğiz," dedi ve buna inanmak istedim, gerçekten yaptım. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum, böylece düzeltebilirdim.

Seth'in eli sırtımdan aşağı indi ve kıçıma indi, beni ve Darius'u kendine çekerken sıktı.

"Şey-" diye irkildim ama aniden bir hava akımıyla benden koptu ve odanın diğer ucuna savruldu. Bir sandalyenin üzerinden uçtu, ayağı bir vazoya takıldı ve önce bir pencere yüzüne çarpmadan önce onu duvara çarptı.

Gabriel gülerken bokunu kaybetti, kesinlikle tam olarak bunu yapacaktı.*görülen*önce.

"Senin problemin ne?" Seth sıçrayıp eline iki tahta mızrak fırlatırken, Orion'a homurdanarak döndüm.

"Hadi o zaman, pislik," diye hırladı. "Getir şunu."

*"Seth,"*Orion dişlerini Kurt'a gösterirken Darius uyardı.

Aralarına girdim ve ellerimi kaldırmış, avuçlarımda büyüyen buz parçalarıyla Orion'a dik dik baktım. "Dövüşmek mi istiyorsun? O zaman bir tane alabilirsin.

"Seninle savaşmıyorum," diye hırladı Orion, Seth'e nişan alabilmek için benden uzaklaşmaya çalışırken, ama ben yine onun yoluna çıktım.

"Söylemek istediğin bir şey varsa, o zaman söyle," diye talep ettim ve biz birbirimize bakarken Orion'un gözleri öfkeyle parladı.

Aramızda bir sessizlik uzadı ve ben onun dökmesini beklerken nefeslerim düzensiz geliyordu. Avdaki bir yırtıcıya benziyordu ama ben onun avı olmayacaktım. Asla. Tekrar.

Orion ellerini indirdi, başını salladı ve omuzları düşerek benden uzaklaştı.

Gabriel kaşlarını çatarak ayağa kalktı, gözleri havuza açılan sürgülü kapılara kaydı. "Birisi geliyor. Gitmek zorundayız."

Kahretsin, diye küfrettim, Gabriel ve Seth'le birlikte mutfağa koşarken.

Darius elini Orion'un sırtına bastırdığında ve anlamadığım gergin bir bakışı paylaştıklarında omzumun üzerinden geriye baktım.

Darius bize gergin bir bakış atarak, "Pazartesi günü okula döneceğim," dedi.

"Gölgeleri nasıl kaldıracağım konusunda bazı fikirlerim var, bunları Darius'la konuşacağım," dedi Orion, sanki benimle konuşuyormuş gibi ama bana bakmadı.

"İyi," dedim sertçe, Seth elimden tutup kapağı açmak için beni aşağı çekerken. Ahşabın damarında hafif bir işaret vardı ama zar zor fark ediliyordu. Dokunduğumda aydınlandı, sonra hızla içeri girip kapıyı kapattık, karanlığa doğru ilerlerken göğsüm sıkıştı.

Seth elimi sıktı. "Unut onu bebeğim."

Onu tekrar görmekten etkilenmemiş gibi hafifçe, "Unuttu," dedim. Ama öyleydim. Ve yıldızların hepimizi rahat bırakmaya karar verip Lionel'ı yanan bir meteorla paramparça etmeye karar verdiği gün Orion'u unutacağımı biliyordum..

Bir kız rüya görebilir.

"Oh, büyük, mavi ayın ışığında, büyük lagünde bir deniz gergedanı şarkı söyledi. "Ben bir öpücüğe ihtiyacı olan bir balığım ve bunu sana son dileğim olarak söylüyorum."

"Bu hangi şarkı?" diye sordu Angelica, ben uzun bir ders gününden sonra bize iyi bir servet kazandırma umuduyla yıldızlara oyalamamı söylerken.

Burada ağaçların arasında karanlıktı ve geçişimizi gizlemek için kullandığım susturucu balona rağmen bizi duyacak kimse yoktu.

"Önemli bir şey değil, sevgili Angelica," dedim. "Yıldızları bu konuda yatıştırmak için sadece bir saçmalık - büyük ASS çarpmasının olduğu gece."

"Bu isimle devam etmek istediğinden emin misin?" diye sordu Angelica, ben bu konuyu açarken kullandığı o şüpheli ses tonuyla.

"Angelica, canım," diye başladım iç çekerek. "Gizli bir ortamda, Tarikat karıştırmada, kanunları çiğnemede, tanıdığınız en büyük Eşeklerin bir araya gelmesinde buluşacak mıyız, olmayacak mıyız?"

"Şey, evet, ama-"

"Ve biz gerçeğimizi o aşağılık KUNT'ların gırtlağına mı tıkacağız yoksa değil miyiz?" devam ettim.

"Evet. Ancak-"

"Öyleyse ASS'ye mi çarpıyoruz yoksa KUNT'lara mı çarpıyoruz? Çünkü bana yardım et Angelica, asil eserimizi ifade etmenin daha basit bir yolunu düşünemiyorum.

Virajdaki bir virajı döndüğümüzde ve her şeyin olacağı yere geldiğimizde, daha fazla saçma tartışmanın zirvesinde görünüyordu. ASS'nin ilk resmi toplantısından bu yana, o değersiz sürüngen pullu arkasını hanımlarımın tahtına yerleştirmiş ve iğrenç varlığıyla onu lekelemişti.

The Wailing Wood'daki açıklık, en sadık kişilerin gizli bir toplantısı için mükemmel bir yerdi.

kralcıları tanıyordum ve bu gece hanımlarımızın doğum haklarını geri aldıklarını görecek olan destek yolculuğumuza başlayacaktık.

Taşıdığım tereyağlı simit kutusunu uygun bir ağaç kütüğünün üzerine koydum ve zaferin tatlı kokusu esintiyle beni çağırırken içini çektim.

Hilal gökyüzünde alçalmıştı, ama Justin çoktan gelmişti ve işini bitirmek için yorulmadan çalışan gayretli bir bok böceği gibi küçük ateş toplarını cesurca odanın etrafına asıyordu.

"Hey, Grussy," dedi ben susturucu balonumu tüm açıklığı kapsayacak şekilde dışarı iterken, bana mutlu küçük bir tırtıl gibi gülümseyerek.

"Ne güzel topların var," diye övdüm ve ben onun yarattığı ateş toplarını işaret etmeden önce ağzını birkaç kez açıp kapadı. Bazen, gerçekten oldukça yoğundu.

"Oh teşekkürler. Aslında seninle biraz konuşmak isterdim, Grussy," dedi ve Angelica herkesin şampanyasını küçük bir kuzu gibi içebilmesi için buzdan küçük bardaklar yapmakla meşgulken öne doğru bir adım attı. Sonuçta bu bir kutlamaydı.

"Çabuk yap, gevşek solucan, yapacak çok şeyim var ve bunu yapmak için çok az zamanım var," dedim, söz verdiği sözü bekleyerek.

"Bu... bizim anlaşmamızla ilgili," dedi yavaşça, meraklı bir şekilde dinleyen Angelica'ya baktı ve en gizli sırrımın gizli tutulduğundan emin olmak için üzerimize ikinci bir susturucu balonu fırlatırken nefesim kesildi.

"Ah, böyle bir şeyi gündeme getirmek için ne zaman!" Ben ağladım. “Bu en önemli günlerde! Toplantıların en önemlisinde! ASS çarpması sırasında! Kıç çarpmamı neden sabote etmek istiyorsun?

"Huysuz," diye ısrar etti Justin, sıkıntıma aldırış etmediği belliydi. "Mezun olana kadar bunu gizli tutmayı ve... sahada oynamayı kabul ettiğimizi biliyorum."

"Sözünü ettiğiniz bu alan nedir?" Karışıklık içinde sordum.

"Yani... biliyorsun, evlenmeden önceki zamanımızı başkalarıyla cinsel ilişkiye girerek geçireceğimizi nasıl söylemiştik-"

Elimi onun sarkık çenesine vurdum ve Angelica'nın bizi duymamasına rağmen yargılayıcı bir tavırla kaşlarını kaldırdığını fark ederek korku içinde etrafa baktım. Ama sezgileriyle her zaman bir yolu vardı ve şüphesiz o tek kaşıyla bana her şeyi çözdüğünü söylüyordu. Justin'in ailesiyle benimkinin katılmayı nasıl kabul ettiğini biliyordu. Mezun olduktan sonra ikimizin evleneceğini biliyordu. Nasıl anlaştığımızı ve bu arada çimlerimizi çeşitli hortumlarla sulamayı nasıl seçtiğimizi biliyordu. Long Sherman'a binerek, dilek tutan balıkların üzerine atlayarak, kaygan deniz yılanıyla kıvranarak ve alabalıkları bükerek zaman geçirdiğimi söylemenin Justin'in son derece kafa karıştırıcı yolu olduğu açıktı. Evet, dedi o kaş

hepsini biliyordu ve şimdi tüm akademi de öğrenecekti.

"Ne yaptın da şimdi anlaşmalarımızı gündeme getirdin, seni işgüzar güve?" Ona inanamayarak sordum.

"Çünkü diğer insanlarla görüşmeyi bırakıp dışarı çıkıp herkese bizden bahsetmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Justin, sanki böyle bir açıklamanın yeri burasıymış gibi.

"Ve şimdi Leydi Petunia'yı evcilleştirmeye çalışmak için en iyi zaman olduğunu düşündünüz mü?" nefesim kesildi. "Tam onu tokmak için hazırladığımda mı?"

"Vajinanın hazır-"

"İyi efendim! Lütfen bu kadar kaba olmayın. Şu anda bu tartışmayı yapamam. Ve şu anda böyle bir şeyi kabul edemem. Yazın ortasında çimenlere bundan böyle sadece yağmurun tadına bakacağını duyurmakla kalmıyorsunuz! Çimlerimin bundan daha fazla şekilde sulanmasına ihtiyacım var. Hortum ne olacak? Peki ya rahatsız edici barakuda?

"Ne?" Justin kaşlarını çattı ve benim sevgili, tatlı, kötü yetiştirilmiş büyük köpekbalığımın düşünceleri aklımdan geçerken ve bir an için nefes alamadığımda kızardım.

Yüce Egemen Cemiyet'in geri kalanının ağaçların arasında belirmeye başladıklarında gelişiyle can sıkıcı cırcır böceklerine cevap vermekten kurtuldum ve aceleyle geri çekildim.

Herkesin kutumdan birer simit aldığından emin olarak çemberin etrafında koşturdum, öyle ki baktığım her yerde ellerinde tereyağlı bir simit ve yüzlerinde son derece saygılı bir bağlılık ifadesi görecek şekilde dağıttım.

Milton Hubert sessiz kalmaya özen göstermiyormuş gibi ağaçların arasından geçip gittiğinde başlamak üzereydim.

"Otur Milton," diye cesaretlendirdim, porselen dükkânlarındaki boğalarla ilgili şaka yapmaktan kaçındım, ama bu fikir aklıma geldi ve dudaklarımda bir kıkırdama meydana geldi.

Justin'in minik toplarından birinin yanına oturdu ve ateşin ışığı burnunun dibinden yeni sarkıttığı muhteşem yüzüğü yakaladığında nefesim kesildi.

"Sevgili Milton!" Ağladım, bunun ne anlama geldiğini anladığımda gözlerim kocaman açıldı. "Bir sürüye mi sahiplendin?"

"Yapmak üzereyim," dedi gururla, burun halkası tekrar ışığı yakalayacak şekilde çenesini kaldırarak. "Ailem yaz boyunca birkaç Minotaur ile görüşüyordu ve hafta sonu diğer tüm boğaları Gelopian Labirentinin merkezine kadar yendim. Kazanmak için burun halkamı aldım ve sürümü oluşturabilmek için yakında bazı ineklerle tanışmaya başlayacağım.

“Ah, neşeli gün!” Dedim ve kollarımı boynuna doladım ve onu sımsıkı tuttum. "Dövme başlamadan önce hepimiz kadeh kaldırmalıyız!"

Bardağımı bulmak için ondan uzaklaştım ama onu ararken Atlas'ım beynimde vızıldamaya başladı.

cep.

Onu kurtardım ve Maxy'nin adının ekranda belirdiğini görünce yanaklarım kızardı. Justin bana meraklı bir bakış atıyordu ve hemen cihazı kapattıktan sonra tekrar yerine koydum ve herkesin görmesi için kadehimi kaldırdım.

"Burun halkasını takan Milton'a!" Seslendim ve herkes bir kadeh kaldırırken Milton mutlu bir şekilde ayağını yere vurdu.

İçeceklerimizden bir yudum aldık ve baloncuklar karnımı gıdıklarken herkese sıcak bir şekilde gülümsedim ve tek bir yerde bir araya gelen çok çeşitli ve harika Tarikatları görünce gururla doldum.

"Güzel hanımlarımızdan tacı çalan alçağın gülünç kanunlarına rağmen ASS'nin bu biraz gizli toplantısını yapmak benim için büyük bir onur," diye söze başladım. “Hepinizi burada, bizim türümüze koymaya çalıştığı son derece çirkin kısıtlamaları hiçe sayarak karşıdan karşıya geçmekte olan bir tavuk kadar heyecanlıyım. Ve kraliçelerimiz şu anda burada olmasalar da, bu Düzenci saçma sapan şeylere karşı duran bu kadar güzel yüzü görmekten gerçekten güç alacaklarını biliyorum!"

Asil Eşekler arasında tezahüratlar yükseldi ve gurur, en kabarık beyaz bulutların arasından güneş gibi içimde parıldadı.

"Buradaki hepimiz, Vega çizgisine olan inancımızda birleşmiş durumdayız. Zulme, eşitsizliğe ve değersiz Dragon alçaklarına karşı duruyoruz. Bu, her zamanki gibi Cenab-ı Hakk'ın sadece bir toplantısı değil, hakikaten isyanın başlangıcıdır!”

"Kraliçeler çok yaşa!" Sofia ağladı ve yüzüme en büyük neşe gülümsemesini yerleştiren daha fazla salak katıldı.

"Aslında!" Tüm kalbimle kabul ettim. "Burada ışığı ilk gören biziz ve babam, kitleler arasında daha da benzer düşünen ruhlar buldu. Lionel Acrux kara büyü ve düzenbazlıkla tacı çalmış olabilir ama saltanatı uzun sürmeyecek. Çok geçmeden hanımlarımız tarafından parçalara ayrılacak ve Vega soyunun yükselişini bir kez daha görecek kadar yaşayacağız. KUNT'lara karşı burada kim benimle duracak? Burada kim doğru olan için savaşacak?”

Sevinç tezahüratları yükseldi ve etrafımda biriken ASS'nin tüm gücünü hissederek ışınlandım.

Devam etmek için ağzımı açtım, ama bunu yapamadan, istenmeyen ahmakları güzel ve asil toplantımızdan uzak tutmak için yaptığım korumalara karşı bir sihir baskısı hissettim ve arkamı dönüp ağaçların işaretini ararken nefesim kesildi. davetsiz misafirin

Ellerimi kaldırdım, kendiminkini kırmaya çalışan büyüyü geri ittim, üzerimize gelen alçak kaba kuvvet kullanıp beni gafil avlayıp korumalarımı yarıp geçerken homurdandım.

"Saldırı altındayız!" diye seslendim, ağaçlara baktım ve beyaz bir parıltı gördüğümde nefesim kesildi.

bize doğru yarışıyor.

Ayağa kalkıp savaşmaya hazırlanırken ellerime bir mızrak sapladım ve ASS'nin geri kalanı, yaklaşan kıyamet karşısında yiğit ve sadık bir şekilde arkamda durdu.

Gerry mi? Maxy oğlanın sesi bana seslendi ve bir Varise güvenmekle işim olmasa da midem takla attı ve gerginliğim hafifledi.

"Özel bir toplantıya zorla girip ne yapıyorsun, huysuz istiridye?" Eski bir savaşçı gibi görünen, günü kurtarmak için dört nala koşan güzel beyaz bir Kurtadamın sırtında ağaçların arasından fırlarken nefesimi tutarak geri seslendim.

"KUNT'lar geliyor," diye seslendi. "Yüksek Büyü'ye kulak misafiri olduk. Toplantınızın haberini aldı ve hepinizi yakalamak için yola çıktılar. Koşmak zorundasın."

Gereken buysa savaşmaya hazır ASS'ye bakarken elimi kalbime bastırdım.

"Kaçmak için zamanımız var mı?" Seth önümde kayarak dururken sordum ve Maxy sırtından bana baktı, gömleksiz ve müstehcen ve bir an için aklımı karıştırdı.

"Evet. Şimdi herkes dağılırsa. Onları yavaşlatmak için önlerine bir nehir akıttım ama sihrim daha fazla dayanamayacak ve böyle karşı karşıya kalırsanız Nova hepinizi kovacak," diye homurdandı ve kaslarındaki gerilimi fark ettim. ihtiyaç anında bize yardım etmek için gerçekten güçlü bir sihir kullandığını fark etti.

"Adamı duydun!" Aradım. "Vamoose! O akılsız manken ve KUNT müfrezesi üzerimize gelmeden önce göklere, karaya ve denize açılın, buradan uzaklaşın!

ASS harekete geçti, birçoğu hareket etti, Emirlerinde bir araya toplandı ve geceye doğru havalandı. Uçan Emirler gökyüzüne doğru uçtu ve sevgili Angelica, onların peşinden havalanmadan önce Dragon Fire ile kalan tüm giysileri yakmak için durakladı.

"Hadi, Grussy," diye ısrar etti Justin, Cerberus formuna geçmeye hazırlanırken küçük hayalarını söndürüp gömleğini soyarak ve onunla gitmem gerektiğini kesinlikle biliyordum ama Maxy oğlan elini uzattı bana ve bir çılgınlık anında onu almayı diledim.

Kararsızlık beni dondurdu ve Highspell'in sesi karanlığın içinden seslendi. "Burada Cyclops sorgulaması için gözaltına alınan herkesin bulunmasını istiyorum! Gizlice görüştüklerini kanıtlayabilirsek, onları Kral'a rapor edebiliriz!"

"Defolun sizi palavracılar," diye tısladım, Seth'in kıllı poposuna bir şaplak indirip hepsini uzaklaştırırken, son kanıtların üzerine yeni bitkiler yetiştirmek için toprak büyüsünü kullanarak açıklığa döndüm.

Justin ısrar ettiğim gibi ağaçların arasına dalmadan önce sızlandı ve o da koşarak uzaklaşırken Seth uludu.

Her kanıt parçasının üzerinde yeşillikler oluştururken vücudumdan daha fazla güç ittim ve Mildred beni fark edince iğrenç sesi haykırdı.

"Onlardan birini görüyorum!" Boncuk gibi gözleri bana dik dik bakarken kesik burnu ağaçların arasından dışarı fırladı.

"Gerçek kraliçeler için!" Ellerimi havaya kaldırıp ayaklarının altında tuvaletteki bok gibi yuvarlanan devasa bir krater oluşturarak ağladım.

Yerimde durmaya ve ejder sahtekârını leydim yerine seçmesinin bedelini ona ödemeye tamamen hazırdım, ama aniden bir hava büyüsü kasırgasıyla ayaklarım yerden kesildi ve dünya etrafımda alt üst oldu.

Güçlü kollar arasında yere indim ve Seth altımızda koşarken kendimi Maxy Boy'uma tutunmuş halde bulunca kalbim yerinden fırladı, ikisi benim için döndü ve biz ağaçların arasından hızla uzaklaşırken Seth zaferle uludu.

"Seni yakaladım, Gerry," diye mırıldandı kulağıma.

"Ah, seni kurnaz mürekkep balığı," diye cıvıldadım, KUNT'lardan King's Hollow'a doğru uzaklaşırken, ona rahatladım.

Beni kendine yakın tutarken arkamdan kıkırdadı ve onun bir Varis ve bir alçak olmasına rağmen kendimi gülümserken buldum. Gerçek kraliçeleri desteklemediğini iddia eden bir adam için kendini ASS için büyük bir riske atmıştı ve bu benim için bilebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Yani belki de onda göründüğünden daha fazlası vardı. Kendisini kraliyet çizgisinin destekçileri ile yeni hizalamıştı. Ve sadece belki, bu onun için henüz bir umut olduğu anlamına geliyordu.

Tokulda geçen uzun bir haftanın ardından yıldız tozu bizi saray kapılarının hemen dışındaki avluya getirdi ve ben kardeşimle kelimelerden daha yüksek sesle konuşan bir bakış paylaştı. Oyun yüzlerimiz zaten vardı, cold, bizden istenen Acrux adını maskeler. Ama muhabirler bizi fark edince, benim istediğimi fark ettim. pozisyon benim sahip olduğumdan bile daha az. Bu mirastan nefret ediyordum. Keşke soyumu kesebilseydim vücudum çürümüş gibiydi. Ve her şeyden çok, içimde babamın bu kadar çok olmamasını diledim. Ben. Yapmasaydım, daha güçlü olsaydım ve kendi kararımı vermeye ve kendi kararlarıma bağlı kalmaya daha istekli olsaydım. o zaman belki de Roxy'yi benden uzaklaştıran şeylerin hiçbiri beni almazdı. yer. Belki de ilahi anımızı yaşadığımızda bana asla hayır demezdi ve ben de söylemezdim. Yıldızların şimdi yoluma gönderdiği tüm bokları hak ettim.

O gecenin farklı geçmesini kaç kez hayal ettiğimi bile sayamadım. Ve bana olabileceğimi kanıtlama şansı verseydi, onun için olacağım adamdan. Ama o gecenin bende değiştirdiği ve geri almak istemeyeceğim bazı şeyler vardı. Çünkü genetiğini benim eserime bağışlayan adam için onu kaybetmek, ona karşı hala hissettiğim tüm bağları kırmam için bardağı taşıran son damlaydı. Sımsıkı sarıldığım ya da onu memnun etmek ve gururlandırmak istediğim her türlü sadakat, o zamandan beri geçen her saniyeyle birlikte solup gitmişti.

Şimdi ona yaptığı şey sadece nefretimi daha da alevlendiriyor ve onun ölümüne olan susuzluğumu daha da kuvvetlendiriyordu. Zamanı geldiğinde kanlı, acımasız ve ıstırap verici olacaktı ve neden olduğu onca şeyin bedelini ödemeye hâlâ yaklaşamayacaktı. Ama ister göz açıp kapayıncaya kadar olsun, isterse onu yavaş yavaş parçalamak için bana aylar verilmiş olsun, her lanet dakikasının tadını çıkarırdım.

Fae bize sorular sorarken kameraların flaşını duymazdan gelmeye çalışarak Xavier yanımda, öne sürdükleri önyargılı paçavralara bir cevap almayı umarak ilerledim.

"Saray'a iyi yerleşiyor musun?" "Babanın

yeni rejimini nasıl buluyorsun?"

"Lionel'in Tarikat'ın tüm krallıkta ayrı tutulmasını düşündüğü doğru mu?"

"Babanın yeni bir Solaria vizyonuna inanıyor musun?"

"Prens Darius, taht için bir sonraki varis olmanın nasıl bir duygu olduğunu bize anlatır mısınız?"

Bu beni kısa sürede çekti ve bakışlarımı, gerçekleri ne kadar gevşek olursa olsun, her zaman istediği hikayeyi almayı başaran sinsi küçük Fox Shifter Gus Vulpecula'ya çevirdim.

"Az önce bana ne dedin?" diye hırladım, Xavier at gibi alçak sesle homurdandığında bile kendime hakim olamadım. En son biri bana prens dediğinde akışına bırakmıştım ama tekrarlanmasını istemedim. Ben de kardeşlerim gibi bir Mirasçıydım ve onların üzerine çıkmaya hiç niyetim yoktu.

"Prens Darius," diye yanıtladı Gus, dudaklarında beni tam da istediği yere getirdiğini belirten kurnaz bir gülümsemeyle. "Baban Kral. Onun Varislerine de Beşinci Element bahşedildi, bu yüzden artık diğer Varislerden daha güçlü olman mantıklı. Tıpkı babanın Göksel Konsey Üyelerinden daha güçlü olması gibi. Yani, bu bir Siz babanızdan sonra tahta otururken onların sizi desteklemek için bir Konsey oluşturmaya devam edecekleri basit bir varsayım, değil mi?"

Kardeşlerime bu şekilde ihanet edeceğimi düşündüğümde dudaklarımdan kısık bir hırıltı kaçtı ve Xavier öne doğru bir adım attı ve araya girerek Gus'ı kafasının kırılmasından kurtarırken sahte bir gülümseme takındı.

"Şu anda, Baba'nın Kral olmasına alışıyoruz. Yakın zamanda Darius'un veya başka birinin onun yerini almasını kesinlikle düşünmüyoruz, bu yüzden belki de şimdilik elimizdeki konuya odaklanmalıyız?"

Xavier kıçımı tekrar çalıştırmam için beni dürttü ve o burada bir puan kazanmış gibi sırıtırken Gus'a ters ters baktım. Beni böyle itmeye devam ederse ona korkunç bir ölüm sözü verdim.

Ruhlar Sarayı'nın önündeki altın kapılar açıldı ve bizi saray kapılarına götürmek için lanet bir at ve araba önümüze çıktı. Uzun bir yürüyüştü ama bu saçmalık bana her zaman gereksiz geldi.

Xavier bana baktı, kimsenin göremeyeceği bir yere gözlerini devirdi ve biz uzaklaşırken kameralar deli gibi yanıp sönmeye devam ederken ben de oturmadan önce o lanet şeye atladım.

Üzerimize bir susturucu balonu fırlattım ve yüksek sesle iç çektim. "Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," diye homurdandım, ateş elementim tenimin yüzeyine çıkarken avuçlarımı ısı kaplıyordu.

"Biliyorum. Gelip onu görmek zorunda kalmaktan ben de nefret ediyorum ama annem burada onunla yapayalnız ve ben endişeleniyorum.

onun hakkında," dedi Xavier, değer verdiğim bir kişiyi daha yüzüstü bıraktığımı hatırlatarak.

"Bütün bunların içinde kendimi o kadar işe yaramaz hissediyorum ki. Neden lanet olası bir ara veremiyoruz?" diye sordum acı bir şekilde. "Baktığım her yerde, sevdiğim insanlar o canavar tarafından incitiliyor ve herkesin önünde ona karşı duramıyoruz bile. Beni taşaklarımdan yakaladı ve bu ne kadar uzun sürerse, o kadar pervasız olmak istiyorum. Belki de yapmalıyım gibi doğruca saraya gir ve psikopat kıçının üzerinde kıpırda ve o daha ne olduğunu anlamadan onu ikiye ayır."

Xavier üzgün bir şekilde, "Böyle olmayacağını biliyorsun," dedi. "Tory de seninle Clara'nın arasına girer ve sonra-"

"Biliyorum," diye tersledim, artık ona da pislik olduğum için nefret ediyordum ama bu yararsız duygu beni kendimin en kötü versiyonu olmaya itiyordu.

Xavier elini koluma vurdu ve kendimi toparlamaya zorlarken iç çektim. Araba saray kapılarının önünde durdu ve iki kapıcı kapıları sonuna kadar çekerken arabadan indik ve içeri girdik. Resmi bir karşılama sunarken, babamın uşağı Jenkins'i takip ettik.

Yıldızlar adına, o yaşlı piçten nefret ediyordum. Yıllar boyunca babamızın bize yaptıklarını o kadar çok görmüştü ki, yemin ederim ki üstüne falan gitti. İfadesiz yüzü hiçbir zaman duygularını ele verecek kadar seğirmedi, ama babamın dayaklarından birinin ardından beni yerde kanlar içinde bulduğunda, gözlerinde öyle vahşi bir ışık vardı ki bana bunu yapacağını söylüyordu. Asla yardım isteyebileceğim biri olma. Babamın ondan böyle boyun eğmez bir sadakat kazanmak için ne yaptığını bilmiyordum. Belki de beni bu dünyaya getirmekten sorumlu olan hasta ve sadist yaratığa duyduğum hayranlıktan başka bir şey değildi, ama her ne ise, onun için kötü niyetten başka bir şey dilemiyordum.

Sonunda genişleyen taht odasına vardık ve kendimi tepki vermemek için zorladım, çünkü babamı sırtı Vahşi Kral Düzeni için elli Hidra başı şeklinde koyu taş tahtta otururken buldum.

Roxy, arkası açık siyah bir elbise giymiş, bir köpek gibi ayaklarının dibine oturmuş, basamağa tünemişti ve içimdeki Ejderha, onu görünce öfkeyle kıpırdandı. Beni görünce biraz irkildi ve ben öfkemi bastırmaya çalışırken dişlerim birbirine çarptı.

Clara tahtın koluna tünemiş, babamın saçını okşuyor ve boynunu öpüyordu, o ise onun orada olduğunu zar zor fark etmiş gibi görünüyordu, biz yaklaşırken soğuk gözlerini bana ve Xavier'e dikmişti. Annem zümrüt bir elbiseyle diğer tarafında duruyordu, yüzündeki o çok nefret ettiğim plastik oyuncak bebek ifadesiyle her zamanki gibi mükemmel bir makyaj yapmıştı. Lance'in annesi Stella yanındaydı, gotik bir Barbie bebeği gibi baştan aşağı siyahlar içindeydi ve beni ve Xavier'i dikkatle izlerken dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı.

"Cidden?" Jenkins odadan çıkarken ve kapı arkasından kapanırken hırladım. "Tahta sahip çıkmak yetmedi mi? Bir Vega'yı da mı ayaklarının dibine oturtmak zorundasın?"

Babam, dudaklarını acımasızca bükerek, "Pekala, eğer bunun yeterli olmadığını düşünüyorsan, onun sikimi emmesini sağlayabilirim," diye yanıtladı ve tüm vücudum öfkeyle dolarken ona doğru hamle yapmamak için her şeyi yaptım. "Bunu ister miydin, Roxanya?"

Roxy ona bakmak için başını kaldırdı, yavaşça gözlerini kırptı ve tek omzunu silkti. Kız arkadaşım bunu düşündüğü için bile onun hayalarına bir yumruk atardı ve onu bu öneri yüzünden bu kadar boş görmekten nefret ediyordum. En azından çok hevesli olmadığı için mutlu olabilirdim, gerçi ona bunu yaptırdığı düşüncesiyle içim sızlıyordu.

Clara bir yılan gibi tısladı ve elini sahiplenircesine babamın göğsünden aşağı kaydırdı. "Babam fahişeyi düzmez," diye homurdandı ve Stella dilini şaklatarak gözlerini kızına dikti. "Ben favoriyim.*Ben*onu bu şekilde memnun eden kişi."

İçimi bir rahatlama dalgası doldururken, bu sözler üzerine ciğerlerimin basıncı düşmüş gibi hissettim. Bunun için endişelenerek kendimi delirtiyordum, her gece onu vücudunu kendisine vermeye zorlayıp zorlamadığını merak ediyordum ve onu kurtaramadığım için kendimden kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok nefret ediyordum. Onun insafına kapalı geçirdiği tüm gecelerde onun için en büyük korkum buydu ve ondan bu kadar çok vahşete maruz kaldığını bilmeme rağmen, ona tecavüz etmemiş olması beni rahatlatmıştı. ben sürüler halinde. Roxy'ye çaresizce bakarken, onu tutup bu yerden uzağa götürmek için can atarken, içimdeki duyguların dalgalanmasına karşı kalınca yutkundum. Bunu yapmak için her şeyden vazgeçerdim.

"Şimdilik," diye ekledi babam kuru bir sesle. "Yine de zavallı Roxanya'nın yeni rejimle zor durumda olduğu aklıma geldi. Melezleme yasak olduğundan ve şu anda erkek Anka Kuşları bulunmadığından üreyemiyor. Onunki gibi soyu tükenmek üzere olan Tarikatlar için bir istisna yapmayı düşünüyorum. Ve Tabii ki, ateş yeteneklerimize ve uçma yeteneğimize sahip bir Ejderha, muazzam gücümüzden bahsetmeye bile gerek yok, onun için eşleşmeye en yakın şey olacaktır.

"Ona bir bebek sahibi olmayı cidden düşünüyor olamazsın, değil mi?" diye sordu Xavier ve babamın nefret dolu bakışları ona kayarken kaskatı kesildim.

"Diline dikkat et, ufaklık," diye çıkıştı. "Senin gibi anomaliler konusunda ne yapacağıma henüz karar vermedim. Damarlarında kaynak suyu kadar saf Ejderha kanı akıyor ama yine de vites değiştirdiğinde lanet olası bir ata dönüşüyorsun."

Clara yüksek sesle kıkırdadı ve Anne'nin gözleri zar zor bastırılmış bir duyguyla parıldadı, ama Xavier sadece başını dik tuttu ve hakareti bir Fae gibi karşıladı. Herkes onun önemli olan her yönden ne kadar güçlü olduğunu görebilirdi ve Peder'in Orderist saçmalıkları bunu değiştiremezdi.

"Aklımda senin için birkaç kibrit var ama tabii ki dişi bir Ejderhayı onunla harcama riskini alamam.

Bu durumu geçebilirseniz size iyi üreme. O yüzden şimdilik olduğun gibi kalacaksın."

İkimiz de buna cevap vermedik, muhtemelen Xavier'i zincirleyecek kahrolası bir Mildred bulmadığı için rahatladığımız için. Henüz.

Konuşmamızı dinlerken annemin gözleri kısılmıştı ama ağzını açmadı ve bir santim kıpırdamadı, bu da babamın ona yeni bir Karanlık Zorlama uygulayıp uygulamadığını merak etmeme neden oldu. Aslında merak etmeme gerek yoktu, yaşlı piçin hiç düşünmeden yapacağını biliyordum.

"Ama Roxanya'nın doğurganlık seçenekleriyle ilgili sorunuza yanıt olarak, hâlâ kararsızım. Belki de piçleri onun karnına koymak istersin Darius? Ne de olsa senin kanın lekeli değil ve siz piçlere babalık yapmanıza özel bir itirazım yok. sen de Mildred ile iyi Ejder Varisleri ürettiğin sürece. Eminim Roxanya'ya bunu söylesem sana anlayış gösterirdi. Değil mi?"

Roxy kara gözlerini bana çevirdi ve bunun ihtimali karşısında içini kaplayan korku ürpermesine şüphe yoktu. Gördükçe kalbim sıkıştı. Benden bu kadar korkmasına neden olacak ne yapmıştı? Neden her an ona saldırmamı bekliyormuş gibi benden çekinip geri tepti?

"Yıldızların yaklaşmamıza izin vermeyeceğini unutuyorsun," diye tersledim. "Yani, bizi bunu yapmaya zorlamak isteseniz bile, yıldızlar buna asla izin vermez."

"Haklısın," diye içini çekti babam, tahtına yaslanıp sandalyenin kollarını oluşturan taş Hidraların başlarını kavrayarak. "Sanırım bu fikri gerçekleştirmeye karar verirsem, piç kurusunu onun içine kendim sokmak zorunda kalacağım."

Clara yüksek sesle hırladı ve sanki bunu öneren kendisiymiş gibi Roxy'ye doğru atılırken odanın etrafında gölgeler yükseldi, ama babası onu durdurmak için kolundan tutmayı başardı.

"Ben böyle bir karar vermedim aşkım," dedi kararlı bir şekilde. "Hala favorimsin. Ama evcil hayvanıma saldırırsan olmayacaksın."

"İstersen sana piçler verebilirim, baba?" teklif etti ve soğukça güldü, sonra onu tahtın yan tarafında durması için itti, bakışlarını ondan kaçırdı.

"Vampir piçler benim ne işime yarar? Senin Emrin is kadar sıradan ve çok daha az değerli. Ayrıca, sen içinde bir karanlık boşluksun Clara. Zaten kısır olduğunu ancak hayal edebiliyorum."

Clara'nın yüzü acıyla buruştu ve gözyaşlarına boğulmadan önce zıpladı ve karanlık denizinde etrafında dalgalanan gölgelerle bizden uzaklaştı. Büyük taht odasının yanındaki merdivenlerden yukarı koştu ve hızla uzaklaşırken hıçkırıkları bize yankılandı.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi ve aslında neredeyse Clara için üzülüyordum. Babamın Solaria'nın başına getirdiği onca kötülükteki payı nedeniyle dayanılmaz bir ölümden daha azını hak ettiğinden değil ama bazen onda Orion'un kız kardeşinden bir şey kalmış mı diye merak ederdim. Özellikle de Roxy'nin şu anda daha önce duran boş gemide sıkışıp kalmasına o kadar kararlıydım ki.

Ben. Ama kızım Gölge Diyarında yıllarını yalnız geçirmemişti, bu yüzden yozlaşmanın altında hâlâ özünde kendisi olması çok daha muhtemeldi.

Stella, "Onu sizin için sonra sakinleştireceğim, Majesteleri," diye sırıttı, tahtın etrafından dolandı ve babamın solundaki Clara'nın yerini almak için merdivenlerden yukarı çıktı. Elini onun koluna götürmek için uzandı ve adamın ona bakışı, geçen gün onu yere vurmasına rağmen hâlâ onu becerip becermediğini merak etmeme neden oldu. *Kahrolası cehennem.*

Clara'nın hıçkırıkları uzaklaşınca babam, "Aslında seni eve bu heyecan verici tartışmayı yapma şansı için çağırmadım," dedi. "Bugün Solaria'yı tüm sorunlarından arındırmaya niyetliyim ve yıldızlar beni, dikkatimi gerektiren ilk ve en değerli davaya doğru yönlendirdiler."

"Önümüzdeki o yıldız saçmalıklarıyla uğraşmana gerek yok," dedim alçak bir sesle ona ters ters bakarken. "Hepimiz biliyoruz ki sen sadece psikotik bir megalomanyaksın ve iktidara sahip çıkmak için her şeyi yapacak kadar hırslısın."

"Kral'a bu şekilde saygısızlık etmeyeceksin!" Stella haykırdı ama babam başını sallayarak onu susturdu.

Babamın parmakları yumruk şeklinde kıvrılarak bana ters ters baktı ama beklediğim gibi kendi bana vurmak yerine, hemen ayağa kalkan Roxy'ye bir kez başını salladı.

Karanlık gücün yoğun sisi etrafını sararken, gölgeler gözlerini kararttı, ta ki onlarda görebildiğim tek şey siyah olana kadar.

"Lütfen yapma," diye yalvardı Xavier, önümde hareket etmeye çalışarak yanımda, ama ben sadece parmaklarımı salladım ve o saldıramadan onu benden uzaklaştırmak için bir su büyüsü yarattım.

Üç Elementi olabilirdi ama onlar üzerinde çok az kontrolü vardı ve benim sihrime karşı koymasının hiçbir yolu yoktu.

Roxy onları bana doğru sürerken gölgeler tam göğsüme çarptı ve ben darbeyi alırken homurdandım, onun vücuduma sokmaya çalıştığı acıyı kabul ederken onlara karşı korunmayı bile reddediyordum. Zaten şimdi bana ne olduğu umurumda değildi. Tek umursadığım şey onu ondan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmaktı.

İçimden beni kesen binlerce kesiğin acısı bedenimi doldururken, gözlerime karanlık doldu ve bilincimi kaybetmemek için savaşırken tek dizimin üzerine çöktüm.

Tam ıstıraptan bayılacağıma emindim ki çeneme bir yumruk çarptı ve sırtıma çarptıktan sonra ağır bir bot defalarca yan tarafıma çarptı ve yüzüme çarptı.

Babamın saldırısına karşı dişlerimi sıkarken küfrettim ve tam Roxy gölgeleri üzerimden çekerken yan tarafıma yuvarlandım.

"Balkonda bize katılmadan önce onu iyileştir ve prezentabl olduğundan emin ol," Uzaktan babamın sesi geldi ve ellerimi ve dizlerimin üzerinde hareket ederken acıyla homurdandım, bir ayak sesleri alayı hareket ederken bir ağız dolusu kan tükürdüm. Stella benim saygıyı öğrendiğimle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Yumuşak bir el çenemi yakaladı ve annem yerine onu bulduğumda şaşkınlıkla Roxy'ye baktım, parmaklarından tenime kayan şifa büyüsü gibi merakla başını yana eğdi.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Kendi kanımın tadı dudaklarımda oyalanırken ona sordum. Dokunuşu kalbimin sızlayan her parçasını uyandırırken önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ama daha yakından baktığımda, ifadesinde beni tanıdığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Ne hakkında?" diye sordu, bakışları soğuktu, ifadesi anlamsızdı. Bazen bana yönelttiği korku kıvılcımları dışında ondan başka hiçbir şey almadım ve bu, daha bariz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayıp kırılmış olmasından bir şekilde daha iç karartıcıydı. Bu artık o bile değilmiş gibi hissettiriyordu. İnatçı, çileden çıkaran, iğrenç, bağımlılık yapan, lezzetli, güzel her parçası gitmiş gibi. Sanki ölmüş olabilirdi. Ve onu öldüren bendim. Babam açıkça onu Karanlık Zorlama'nın, gölgelerin ve benden korkması için ona her ne yaptıysa onun pençesine almıştı ve ben onun için savaşacak hiçbir yol bulamadan kaybolmuştum.

"Biz," diye soludum, geri çekmek için hareket ederken elini tuttum ve parmaklarını yanağıma bastırdım, sanki onu orada tutarsam, onu hissetmeye zorlayabilirdim.

Ona tutunduğumda kaskatı kesildi ama önümde çömelmiş, bakışları benimkileri tararken beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ondan hiçbir şey saklamaya çalışmadım, ruhumun her bir kırık, kanlı, incinen parçasını ona gösterdim çünkü zaten ona aitti.

"Hatırlıyorum..." Bir an için sanki güneşin önünden geçen bir bulut gibiydi ve ışık onun içinde özgürce parladı. Ama daha zar zor gördüm ki gözlerinin üzerine gölgeler düştü ve keskin bir nefes alarak geri çekildi, biraz yüzünü buruşturdu ve yeniden ayağa kalkıp bana baktı. "Senden nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlıyorum. Ve kralım senin ölmeni istemediği için şanslısın, yoksa ölmeni sağlardım."

"Benden nefret etmiyorsun, Roxy," diye homurdandım ayağa kalkıp üzerine dikilirken ama ona doğru bir adım atmaya çalıştığımda, ayaklarımın yere bastığını fark ettim.

Başımızın üzerindeki avizeden yüksek bir şıngırdama sesi gelmeye başladı, yalnız kalmamızdan dolayı sarayın temelleri sarsıldı ama umurumda değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu ve bu sefer yıldızlar söz sahibi olamıyordu.

"Hayır, senden nefret etmiyorum," diye kabul etti ve bana yaklaşırken yutkundum, babamın çizme izlerini silerek gömleğimi üzerime tıkıştırdım. Omuzlarımdaki kırışıklıkları düzeltirken derin bir nefes aldım ve su büyüsünü kullanarak oradaki kanı yıkarken parmaklarını çenemde gezdirdi. Kara bakışlarını eleştirel bir şekilde üzerimde gezdirdi, parmaklarını içeri sokmak için parmak uçlarında yükseldi.

Ellerim beline dolanıp onu kendime doğru çekmeye çalışırken, saçlarım ve ben kalbimdeki acıyla homurdandım. "Seni hiç umursamıyorum."

O bunları söylerken o kelimelerin soğukluğu karşısında donup kaldım ve ben onları ne kadar açık bir şekilde kastettiğini tam olarak anlayamadan gitti. Gerçek buydu. Şu anda olduğu kişinin yıldızlara karşı dürüst gerçekliği. Umursamadı. Benimle, Darcy'yle ya da onun herhangi bir arkadaşıyla ya da tahtını çalan o kahrolası hayvan dışında hiçbir şeyle ilgili değil.

Kalbim onun için yeniden atarken kanım damarlarımda sıcak ve öfkeli bir şekilde pompalandı. Ama o, bileğime bir hava büyüsü ipi sarıp beni kapıdan dışarı çekerken, zalim sözleri işlemek için bir dakikam olma lüksüne sahip değildim.

Onu takip ederken avize hareketsiz düştü ve o beni saraydan geçirip batı kanadına doğru uzun bir koridordan geçirirken maskemi yerine takmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Nereye gidiyoruz?" Hiçbir açıklama yapmadığında sordum. Koridorlarda ileri geri koşan çok sayıda personel vardı, bu yüzden en azından yıldızlar yürürken bizi yalnız bıraktı.

"Kabul Salonu," diye yanıtladı Roxy, bana dönüp bakmadan. "Kralımın tebaasına bir duyurusu var."

"Sarayın bu ucundaki salonların ve balo salonlarının nesi var?" diye mırıldandım, çoğunlukla enayi yumruklanmış gibi hissettiğim ve onun benimle konuşmasını istediğim için.

"Kralım sarayı ele geçirdiğinden beri, bazı odalar ve kanatlar kendilerini kilitledi ve henüz onları açan büyüleri çözme şansı olmadı," diye yanıtladı sesinde tek bir tonlama bile olmadan. .

"Bekle - bana sarayın kendisini ona kilitlediğini mi söylüyorsun?" diye sordum, bunu düşündükçe moralim düzeliyor.

"Kısmen," diye yanıtladı. "Şimdilik."

Bu küçük gerçek parçasına karşı dudaklarımda bir sırıtma yükseldi ve bunu ona karşı kullanmamızın bir yolu olup olmadığını merak ederken onu dosyaladım. Saray, onu gaspçılardan korumak için açıkça büyülenmişti ve Darcy'nin burada yaşarken buna benzer sorunlar yaşamadığından emin olduğum için, burada özellikle babamı hedef alan bir şeylerin iş başında olduğunu ummak zorundaydım.

Ağır, ahşap bir kapıya vardık ve Roxy kapıyı açıp içeri girmeden önce bana baktı ve ardından beni yönlendirdi.

Onu takip ettim, yüz hatlarıma dikkat ederek, babamın boydan boya uzanan beyaz sütunları olan büyük bir salonda ona tezahürat yapan kalabalığın üzerinde durduğu bir balkona çıktım.

Annem, Stella ve Xavier'in beyaz taş balkonun arkasında durup izledikleri yere doğru yürürken Roxy'nin büyüsü beni kendine çekti ve kendimi ona o kadar yakın dururken buldum ki bizimkiler

kollar birbirine değiyordu.

Hayran bakışları babama sabitlenirken yıldızların benim için seçtiği kıza baktım ve içimdeki ağrı dayanılmaz hale gelirken yavaşça nefes verdim. Gabriel'in Nymph kafesini birkaç gün içinde bize ulaştırması gerekiyordu ve Phoenix'i yeniden uyandırdığımızda onu bize geri getirebileceğimiz konusunda o kadar umutluydum ki, ama bu devam ettiği her saniye, sanki ruhum parçalanıyordu ve yıldızlar bize gülüyordu.

Kalabalık onu dinlemek için sessizleşirken babam, "Son zamanlarda dikkatimi çeken önemli bir konuyu konuşmak için bugün karşınızdayım," diye seslendi. "Uzun süredir ülkenin her yerinde Fae'yi ilgilendiren bir konu olduğunu biliyorum. Tabii ki, büyük krallığımızda gece yarısı ametist taşlarının olmamasından bahsediyorum."

Babama bakmak için bakışlarımı Roxy'den ayırırken kaşlarımı kaldırma dürtümü bastırdım. Ne halttan bahsediyordu? Son zamanlarda gece yarısı ametist bulmanın zor olması kimin umurundaydı? Demek istediğim, evet, Solaria'daki en şanslı nesneler olan taşların son on yılda sayılarının nasıl azaldığına dair bir sürü hikaye vardı ama ben bu hikayelere pek kulak asmamıştım.

Daha az güçlü Fae, hayattan kurtulmak için şanslı taşlar gibi şeylere güvendi, ama ben kendi yolumu çizmeyi tercih ettim. Ayrıca, yeterince insan bu nadir taşların hayatlarını değiştirebileceğine gerçekten inanırsa, o zaman yüksek talep görecekleri bana oldukça açık göründü. Onlara sahip olan Fae, onlar hakkında ketum davranır ve onları dikkatle korurdu. Artı, ilk etapta çok nadirdiler.

"Burnumuzun dibinde bir komplonun döndüğü dikkatimi çekti," diye homurdandı babam, kalabalığa ve onu izleyen kameralara Ejderhasını göstermek için dudaklarından duman çıkmasına izin vererek. "Bir grup Fae, bu değerli taşları çalıyor ve onlara sahip olmaktan sadece kendi türlerinin yararlanmasını sağlamak için istifliyor. Bu Fae grubunun hepsi belirli bir Tarikattan. Bir av Tarikatı. Görünüşe göre türden göze çarpmayan, masum, hatta zararsız ve yine de kendi türlerinin pek çok üyesi - eğer değilse*Tümü*kendi türlerinin üyeleri sessizce bu taşları çalıyor ve onları toplumlarında güç ve nüfuz kazanmak için kullanırken, çalışkan, daha güçlü Fae'lerin üzerlerindeki hak ettikleri yerleri çalıyorlar."

Kalabalık cevaplar için yuhalamaya ve bağırmaya başladı ve Roxy'nin ötesinde Xavier'e baktım, burada neler olup bittiğine dair bir fikri olup olmadığını merak ettim çünkü az önce bilebileceğim korkunç bir hisse kapılmıştım ve gerçekten istemiyordum. haklı olmak. Ağabeyimin gözleri biraz genişledi ve bakışlarımı kalabalığı kızdıran babama çevirdiğimde bana omuz silkti.

"Bu Fae - hayır, bunlar*Sıçanlar*, yıllardır gece yarısı ametistlerini toplamak için çalışıyor. Doğaları gereği hiyerarşinin en altında kalmalarını gerektirmesine rağmen güçlerini ve etkilerini yavaş yavaş artırıyorlar. Ve bu keşifte haklı olduğumu size kanıtlamak için getirdim.

liderleri görmeniz için burada."

Babam balkonun uzak ucundaki kapıya doğru elini salladı ve saray muhafızlarından ikisi dehşete düşmüş bir Fae'yi babamın önüne diz çökmesi için sürükledi. Saçları buz beyazıydı ve cildi kağıt rengindeydi, yüz hatları bir kemirgeninki gibi hafifçe buruşmuştu ve gri takımı darmadağınıktı. Benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ederdim ama takımının kesimi pahalı görünüyordu ve açıkça korkmuş ifadesine rağmen, vücudundaki bir şey bana onun önemli olduğunu söylüyordu.

"Sana, Solarian Tiberia Farelerinin Yaramazlığı'nın Yüce Buck'ı Eugene Dipper'ı takdim ediyorum," diye seslendi babam. "Ve milletimize yapılan bu ihanetin azmettiricisi."

"Değilim!" Eugene ciyakladı. "Hiçbir şey çalmadım, yemin ederim. Ben bir koleksiyoncuyum - Tüm taşlarım için para ödedim ve mülkiyetimi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım-"

"Yani elinizde bu nadir ve değerli taşlardan sekiz yüzü aşkın bir yığın bulduğumuzu kabul ediyorsunuz?" Babam talep etti ve bunun ne olduğunu görünce içim parçalandı. Herkesi bu adama ve onun türünden olan herkese karşı çeviriyordu. Ve sürpriz, sürpriz, Eugene Dipper babamın en nefret ettiği Tarikatlardan birinin lideri oldu.

"S-söylediğim gibi, ben hiçbir şey çalmadım," diye kekeledi Eugene, babamın arasına korku dolu bir bakış atarak ve ben ve Xavier sanki bu işin suç ortağıymışız gibi iğrenmeme neden olarak.

"Pekala, yakında bu konunun özüne ineceğiz," diye yanıtladı babam, parmaklarını sallarken dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve Eugene yeniden sürüklendi.

Kalabalık, Tiberian Fare Değiştiren'in ardından yuhaladı ve yuhaladı, anlayabildiğim kadarıyla yanlış bir şey yapmamış gibi görünmesine rağmen, onun hakkında çoktan kararlarını verdiler. Şans ya da şans üzerinde etkili olsalar bile, birden fazla nadir eşya satın almaya karşı bir yasa yoktu. Ama babam onu, diğer Fae'lerden o şeyleri çalan bir tür hırsız yapmıştı. Ve kalabalığın içindeki pislikler onu yutacak kadar aptaldı.

Eugene gözden kaybolurken çığlık attığında midem bulandı ve kolum Roxy'nin yanında asılı kaldığı yerde seğirdi. Elinin tersi benimkine kaydı, tenimde bir sıcaklık karıncalanmasına neden oldu ve çok kısa bir an için küçük parmağını benimkine geçirdi ve ona bakarken kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Beni tekrar bırakmadan önce sadece birkaç saniye ellerimiz birleşik kaldığı için arkasına bakmadı, gözünü kırpmadı veya tepki vermedi. Ama olmuştu. Bunun, sevdiğim kızın bir kısmının içeride dışarı çıkmak için savaştığının kanıtı olup olmadığını veya buna çok çaresizce inanmaya ihtiyacım olduğu için kendimi kandırıyor muydum bilmiyordum.

"Solaryalıların şansının çalınması konusunda bir soruşturma başlatmayı öneriyorum!" diye bağırdı baba, onlara tepeden bakarken kalabalıktan destek çığlıkları toplayarak. "Her

Krallıktaki Tiberian Faresinden, Caronis'in dışında açtığım yeni Nebular Engizisyon Merkezine gelmesi resmen isteniyor. Bu suçlamaların temeline inecek olan bir Cyclops tarafından sorgulanacağınız bir gözaltı tesisidir. Masumsanız bu talebi reddetmenize gerek yok ve tabii ki serbest bırakılacaksınız. Ama eğer suçluysan, o zaman Solaria halkı cevaplarını alacak - ve ben bu hırsızlığın bedelini kanla talep edeceğim!"

Kalabalık daha da yüksek sesle kükredi, babam orada durup onlara hükmederken ve onda her zaman devam eden şiddeti bildiğim o lanet şekilde sırıtırken ve bu beni çok korkuttu.

Bu bir soruşturma olmayacaktı. Masum bulunan hiçbir Tiberya Faresi olmayacaktı. Ben bir aptal değildim. Ve birçoğunun herkesin lanet olası şansını çalmaktan suçlu olduğunu ilan ettikten sonra, o kan ödemesini istemeye gelmişti.

Soykırım olurdu. Ve ruhumda biliyordum ki Fareler sadece başlangıç olacaktı.

* * *

King's Hollow burada hepimizle doluydu, Geraldine anne tavuk gibi koşuştururken Darcy ateşin yanında benim karşımdaki koltukta oturuyordu. Diğerlerinin söyleyecek çok şeyi vardı ama ben sadece kaşlarımı çatmış ve kalbim ağrıyarak alevlere baktım.

"İşe yarayacak," diye ısrar etti Darcy ve başımı kaldırıp baktığımda onun bana baktığını gördüm. Ya da daha çok, yüz hatlarımda açıkça yazılı olan şüphelere dik dik bakmak gibi.

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Kafesten kaçamayacak ya da kafesin sınırlarının ötesine gölge düşüremeyecek. Ama..."

"Ancak?" o talep etti ve ben onun sadece kız kardeşi adına çalıştığını biliyordum ve beni kum torbası olarak kullanması gerekiyorsa kullanabilirdi.

"Ben sadece babamı tanırım. İşleri yarım yamalak yapan biri değildir. Evet, onun kendini gölgelere teslim etmesini sağladı ve gölgeler diğer her şeyi uyuştururken bile ona sadakat hissetmesi için onu kendine bağladı. Ama bunun onun için yeterince sağlam olacağını sanmıyorum. Ondan uzaklaştığı anda onu bize geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bilecek ama yine de onu buraya tek başına gönderdi. göremediğimiz daha fazlası var ve Phoenix'i serbest bırakmanın onu bize geri getirmeye yetmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Yanılıyorsun," diye öfkeyle homurdandı Darcy ayağa kalkarken. "Kız kardeşimi tanıyorum ve onun hala orada bizim için savaştığını biliyorum. Ondan vazgeçmiyorum ve Phoenix'i serbest bırakıldığında, bunun onu gölgelerden geri çekmeye yeteceğini biliyorum. ona bin Karanlık Zorlama uyguladı, ama bunun bir önemi olmayacak çünkü Emir formunu tekrar kullanmaya başladığı anda hepsi yanacak. dışarı."

"Yine de Muhafız bağını koparmanın bir yolu yok," diye acı bir şekilde mırıldandım, onu sadece kızdırdığımı biliyordum ama elimde değildi. Hapishanedeyken Lance'ten ayrı kaldığım süre boyunca, ona yakın olmanın acısını o kadar umutsuzca hissetmiştim ki, bu beni yarı yolda bırakmıştı. Ve onu daha sık ziyaret edebilsem de bu yine de yeterli değildi. Neredeyse her gün oraya dönüyordum ama yine de onu özlüyor, onun için endişeleniyor, ona değer veriyordum. Roxy'nin babam için de böyle hissetmesini engellemek için hiçbir şey yapamadık. Ve onun için daha da kötü olurdu çünkü Guardian bunu beş kez hissetti. Koğuş olarak kolay yolu seçtim, sadece o çok uzun süredir yok olduğu için gerçekten böyle hissediyordum.

Darcy, "Eh, bu bağı koparmanın bir yolu var," diye homurdandı. "Sadece Lionel'ın kafasını kesmemiz gerekiyor." "Bunun onu da öldürmeyeceğini varsayarsak," diye sözünü kesti Seth yardımcı olurcasına. "Çünkü annem bir keresinde bana Muhafızların Koğuşları öldükten sonra hayatta kalamayacaklarını söylemişti. Kendilerini ölümle arasına atacaklarını ya da başarısız olurlarsa onları takip edeceklerini söylemişti, bu yüzden-"

"Kapa çeneni Seth, bu saçmalık," diye tersledim.

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım ve ona sunduğum meydan okumaya yanıt olarak hırlarken anında bana doğru adım attı ve göğsünü benimkine çarptı.

"Geri çekil, adamım," diye talep etti Max, beni geri çekmeye çalışırken kolumdan tuttu ve içimdeki Ejderha öfkeyle kıpırdandı.

Caleb, Seth'i omzundan yakaladı ve onu da geri çekti ve Seth, bakışlarını benden ayırırken sürüngenlerin deli olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Uzun adımlarla mutfağa giderken bir ağız dolusu duman üfledim ve beni sakinleştirmeye yardımcı olması için hediyelerini üzerimden itmeye çalışan Max'i silkeledim.

"Kes şunu," diye tersledim, dolaptan bir şişe viski alıp kendime fazlasıyla sağlıklı bir ölçü doldurup bir tanesine batırdım ve aşağı inerken likörün yanıklığının tadını çıkardım.

Darcy ayağa kalkarak, "Yakında Taş'tan ayrılacak," dedi. "Belki de pozisyon almalıyız."

"Evet," diye kabul ettim, gömleğimi başımın üzerine çekip omuzlarımı geriye doğru yuvarlarken, üzerimi değiştirme dürtüsü tenimde dalgalandı. Sevdiğim kızı bir kurt sürüsünün güttüğü bir koyun gibi kahrolası bir kafese tıkmak üzereydik ve bu düşünce beni fazlasıyla gerginleştirdi.

"Ah, büyülü kaslar, şu altılı paketin büyüklüğüne bak!" Geraldine bana bakarken nefesi kesildi. "Gerçekten canavarca bir adamsın, Darius Acrux. Leydi Tory'nin senin şişmiş muzuna bu kadar aşık olmasına şaşmamalı. Bazen senin büyüne kapılıp geyik suyu içip içmediğini merak ederdim, ama senin erkek paketine yakından bakmak beni gerçekten titretiyor-"

"Lanet olası adam paketine bakmayı kes," diye hırladı Max, arkasından yaklaşıp eliyle gözlerini kapatırken, ben şaşırmış bir kahkaha attım. O kız cidden simitlerinden kurtulmuştu ama orada

onda bende büyüyen bir şey vardı. Canavarca örnek yorumu muhtemelen yardımcı oldu.

"Kaza nereye bakacağını söyleme, seni büyümüş denizatı!" diye bağırdı Geraldine, sanki bu benim hatammış gibi bana dik dik bakan Max'in kollarından kurtulmaya çabalayarak.

"Lanet gömleğini tekrar giy adamım," diye çıkıştı bana.

"Değişmek üzereyim," diye yanıtladım, Caleb kahkahalarla gülerken ve Seth bir gösteriye yerleşmekten çekinen patlamış mısır kovası gibi görünürken başımı salladım.

"Elimi bırak seni kaygan deniz kestanesi!" diye bağırdı Geraldine, elini Max'in karnına atıp su büyüsüyle Max'i üzerinden atarak.

"O zaman Darius'un aletine bakmayı bırak," diye homurdandı.

"Affedersiniz, efendim, ama ben öyle bir şey yapmıyorum! Birincisi, lezzetli Ejderha, adamını odanın boş zamanlarında incelemesi için açıklamadı, bu yüzden sadece leydimi memnun etmek için kullandığı güçlü fiziği takdir ediyordum! Ve iki kişi olarak, leydimin gökyüzündeki tüm yıldızlar tarafından sevilmeye mahkum olduğu adamın etine asla çene bıyığı sürmem! kişiliği arzulanan çok şey bıraktı-"

"Hey," Darcy mırıldanırken homurdandım, "O haklı,". Ama artık ne Max ne de Geraldine ikimizle de ilgilenmiyordu.

"Eğer onu istemiyorsan, o zaman bakma," diye talep etti Max. "Hoşuma gitmedi."

"Senin gibi aşağılık bir herifin ne düşündüğünü neden umursayayım? Kendi hayatım hakkında doğru kararlar verebileceğime bile inanmıyorsun."

"Çünkü korkunç lanet kararlar vermeye yatkınsın!" diye bağırdı ve bu kavganın onun beni kontrol etmesinden çok daha büyük bir şeyle ilgili olduğunu fark ettiğimde kaşlarım kalktı, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çocuklar, hadi biraz daha aşağı inelim, olur mu?" Seth, bu tartışmadan ne kadar hoşlanmadığını göstermek için hafifçe sızlanarak öneride bulundu, ama Max ve Geraldine bu konuyu umursamıyor gibiydi.

"Biraz görücü usulü evlilik yüzünden kuyruğunu düğümleyen ben değilim!" Geraldine ağladı. "Dokunaçlarına bir iki kez takıldığım için sana ait olduğuma dair yanlış bir izlenime kapılmışa benziyorsun, ama bu inançta çok yanılıyorsun! Seçimimi yaptığımı söylediğimde sana kendimi açıkça ifade ettim. ve dinlemeyi reddeden sensin. Şimdi, izin verirsen, kurtarmam gereken bir prensesim var!"

Geraldine döndü ve odadan kaçtı, merdivenlerden aşağı kayboldu ve Max ellerini yüzünden aşağı kaydırıp inlerken hepimizi ciddi anlamda garip hissetmemize neden oldu.

"Siktir. Hayatım," dedi ve ben de neler olup bittiğine dair bir fikirleri olup olmadığını merak ederek Seth ve Cal arasında baktım.

"Görücü usulü evlilik mi dedi?" Darcy öne çıkıp çekiştirirken yumuşak bir tonda sordu.

Max'in eli yüzünden.

"Evet," diye içini çekti. "Bir süre önce bana bundan bahsetmişti ama bir süre başka insanlarla dalga geçebilsinler diye bunu gizli tutuyorlar. Onun yerine beni seçmesini umuyordum. Ve geçen gece onu kurtardıktan sonra. Highspell'den benimkine geri döndük ve beni öptü. Sanırım aptalca bunun fikrini değiştirdiği anlamına geldiğini düşündüm."

O kadar yenilmiş görünüyordu ki, Darcy omzunun üzerinden Geraldine'in gittiği yöne doğru bakarken ne diyeceğimi bile bilemedim. "Bırak da plana devam etmesi için iyi olduğundan emin olayım." Kapıya doğru birkaç adım attı, sonra duraksadı ve Max'e anlayışlı bir gülümseme gönderdi. "Üzgünüm Max."

O gittiği an, Seth öne çıktı ve kollarını Max'in etrafına doladı, o kadar umutsuz görünüyordu ki içimi sızlatacak kadar onun için uluyordu.

"Kiminle evleniyor?" diye sordum, onu böyle acı çekerken görmekten nefret ederek. Yemin ederim, şu anda hiçbirimiz lanet bir mola veremez gibiydik.

"Justin Masters," diye tükürdü, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "O harika bir Kraliyet kıç yalayıcı ve sanırım onun umursadığı tek şey bu."

"Onu bir dahaki sefere Ejderha biçimimde gördüğümde kazara mangal yapmamı ister misin?" Teklif ettim ve Max güldü.

Caleb, "Biz buraya gelmeden önce mezun olan ateşli bir kız kardeşi olduğunu duydum," diye ekledi. "Ona yatıp seks kaseti yapabilirim. Herkes onun Heir sikini emdiğini bilseydi, ailesi bu kadar harika Kraliyetçiler gibi görünmezdi."

"Fazla acele bir şey yapmayalım," diye güldü Seth, Cal'ın omzuna gereğinden fazla sert bir tokat atarken biraz agresif bir şekilde. "Kendini fahişeleştirmene gerek yok Cal, hadi herifi becerelim ve o ayrılmayı kabul edene kadar taşaklarını tehdit edelim. Sik emmeye gerek yok."

"Elbette," diye onayladı Caleb, Seth'e bir göz attıktan sonra hızlıca bana bakarken bir kahkaha patlattı. "Masters piliç tarafından değil zaten."

Seth ona sırıttı ve Max yüksek sesle inledi. "Flört etmeyi bırakın, ikiniz, bokum hakkında daha kötü hissetmeme neden oluyorsunuz."

"Flört mü?" Seth masumca omuz silkerken ona baktım.

"Bütün arkadaşlarımın aptalca seksi olması ve ben zaman zaman tuhaf siki emmeyi sevmem elimde değil," dedi masumca. "Ama kız dramasını bir kenara bırakıp sosisli ağır bir harem kurmak isterseniz o zaman pek ikna etmem," dedi, bakışları bir anlığına çıplak göğsüme kaydıktan sonra tekrar Cal'a baktı ve göz kırptı.

"Doğru. Her ne kadar esmerleri sevsem de, şu anda onu bir kafese kapatıp ilaç vermemize ihtiyaç duyan birine bağımlıyım, bu yüzden devam edelim mi?" Ben önerdim ve hepsi kabul etti.

Cal ateş etmeden önce, "Gidip Darcy ve Geraldine'in yerlerini kontrol edeceğim," dedi.

Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkardım, her şeyi ağaç eve fırlattıktan sonra çatıdan koşarak atladım ve muazzam Ejderha formuma girdim, altın pullarım batan güneşin ışığını yakaladı.

Bu planla ilgili ters gidebilecek her şeye odaklanmayı reddettim ve bunun yerine, her şeyin yolunda gideceğine dair küçük bir umut deliğine karar verdim. Kızımı geri almak üzere olabileceğimi ve sonunda babama gerçekten fark yaratabilecek bir darbe indireceğimizi.

Çünkü bu cehenneme giderse, fikirlerim tükendi. Ve bunun Roxy için ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemedim.

BEN solumda Mildred ve sağımda Marguerite ile yemekten sonra The Orb'tan çıktım. içlerinden biri gelinlik hakkında gevezelik etti ve kendime acımamaya çalıştım çünkü bu bir Pazar. Kralıma dönmeden beş koca gün önce. Böyle olması gerektiğini biliyordum ama beş gün hiç bu kadar uzun hissetmemiştim.

Mildred, Marguerite'in yaptığı bazı yorumlara, "Gösterişten çok pratiklikle ilgileniyorum," diye alay etti. "Önemli olan, düğün gecemize kolayca denk gelmesi, böylece Acrux'ların yeni nesli için iyi bir Ejder Varisi üretebilirim-"

Yumruğum o kadar ani bir şekilde koptu ki, ona ne zaman vurmaya karar verdiğimden bile emin değildim ama parmak boğumlarım onun sert çenesiyle birleştiğinde dudaklarımda kara bir gülümseme belirdi ve içimdeki gölgeler açlıkla kıpırdandı.

"Ne-" diye başladı Mildred, gözlerinin arkasındaki Ejderha, kafamı koparmak istermiş gibi bana dik dik bakarken, omuzlarını geriye doğru yuvarladı ve kaslarını kastı.

"Başka bir yerde düğünler hakkında zırvala," diye homurdandım, gölgeler kollarımdan aşağı kayıyor ve parmak uçlarımda birikiyordu. "Gölgeler aç. Ve defolup gitmezsen, bu gece Dragon'la beslenmelerine izin vereceğim."

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye soludu Marguerite aceleyle uzaklaşmadan önce ama Mildred o kadar akıllı değildi. "Kral için önemli olabilirsin ama ben çok geçmeden bir Acrux olacağım, bu yüzden benim-"

Parmaklarımın bir hareketiyle onu benden uzaklaştırdım, mahsur kalmış bir domuz gibi ciyaklarken gölgeleri göğsüne bastırdım.

"Bunu Kral'a anlatacağım!" nefesi kesildi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Kral seni umursamıyor," diye homurdandım, gözlerim gölgelerle doluyken ve sırtımda zevkle iz bırakan desenlerle ona doğru ilerledim. "Sen sadece yürüyen bir rahimsin, damarlarında Ejderha kanı var. Ve tahmin et ne oldu? Doğum yapmak için bacaklara ihtiyacın yok. Bu yüzden sana benden kaçmanı söylediğimde beni dinlemeni öneririm, yoksa kendini bulursun." uymak için gerekli uzuvlar olmadan kendiniz."

Mildred, gölgeleri daha da içine doğru iterken acı içinde çığlık attı ama gölgeler onu gerçekten yakalayamadan, kıyafetlerini yırtarak ve o kadar hızlı büyüyerek kıpırdandı ki tek yapabildiğim izlemekti.

Çamur kahverengi Ejderha formunda bana kükredi, başının pullarının derinliklerine yerleştirilmiş boncuk gözleriyle bana dik dik bakmak için başını çevirdi.

Yerimde dururken gölgeler üzerime yuvarlandı, uzun zamandır ilk kez tamamen uyanmış hissettiğim için kalbim öfkeyle atıyordu ve Mildred tam üzerime bir Ejderha ateşi patlattı.

Gölgeler, onun alevleriyle buluşmak için bir bulut halinde yükseldi ve onları kontrol etmek için savaşırken gözlerim açlıkla parladı, güçleri neredeyse beni eziyordu.

Muazzam bir kükreme havada patladı ve Mildred'in beş katı büyüklüğünde altın bir Ejder gökten uçup onunla çarpışırken bakışlarımı gökyüzüne çevirdi.

Bakışlarım Darius'a takılınca ve binlerce işkencenin yankıları etimi ısırırken korkuyla derin bir nefes aldım. Onu gördüğümde içimde acı ve ıstırap dolu anılar su yüzüne çıktı ve ben savunmacı bir şekilde gölgeleri çekerken kavga benden çıktı.

Ejderhalar yolun karşısına geçerken, The Orb'dan bir öğrenci seli belirdi ve şok içinde çığlık attı, ben de kaçtım.

Ağlayan Orman'a giden patikaya sapıp Mildred'ı ve diğer Ejder'i geride bırakırken, parmaklarımın arasından kıvrılan gölgelerle uzun adımlarla uzaklaştım. Yine de tam olarak anlayamadığım bir şey için kaşlarım endişeyle çatılırken omzumun üzerinden birkaç bakış attım.

Birkaç dakikalığına kralımın ekran koruyucusuna bakmak için Atlas'ımı cebimden çıkardım, ancak üzerinde etiketlendiğime dair bir bildirim belirdi.

Tyler Corbin:*Görünüşe göre aşkın gençlik rüyası o kadar da tatlı değil. @DariusAcrux az önce nişanlısı @MildredCanopus'a gerçek eşi @ToryVega'ya olan aşkı adına yenilmiş bir Dragon stili vermek için baskın yaparken görüldü. Bu genç Pegasus her şeyin düştüğünü gördü ve yemin ederim Mildred'in o domuz burnu kadar Ejderha şeklindeki bıyığı da hâlâ var. Bir yerlerde saklanan bazı domuz büyükanne ve büyükbabaları olabileceğini düşünen başka biri var mı? Büyük ve saygıdeğer Kral Asscrux'un saf kan bağları hakkında söylediği her şeye rağmen, Canopus ailesinin çiftlik hayvanlarını kemirdiğini fark etmiş olabileceğini düşünürsünüz...*

#isawtrotters #hewontwannaporkthepork #ibetshehogsthecovers #jurassicpork #porkasaurusrex #piginawig

Stacy Denny:*Birinin o domuzu bir battaniyeye sarıp uçurumdan aşağı yuvarlaması gerekiyor!* ***Desinie Bas:****O Mildredful. Darius Acrux onunla evlenmek zorunda kalırsa yıldızları asla affetmem...*

Alexandra Lanoville:*Bu küçük domuzcuk, Darius onu bombaladığında külotuyla çiş çiş yaptı! #sendthatpiggytomarket*

Stacey Braum:*Yaşlı Macdonald'ın bir EIEIO çiftliği vardı ve o çiftlikte bir Mildred EIEIO'su vardı - burada bir bıyık ve orada büyük bir siğil, burada bir kıl, orada bir kıl, her yerde bir ayı kılı. # EIEI-Ho*

Jessica Glosson:*O kadar çirkin ki, annesi onu Zodiac'a bıraktığında çöp attığı için para cezası aldı.*

Jodie Fleming:*Mildred o kadar çok Faeroid alıyor ki muhtemelen düğün gecelerinde Darius'u hamile bırakan o olacak #peenqueen #dragonatrix*

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve nedenini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım, ama ben daha fazla düşünemeden Atlas'ım çalmaya başladı.

Ekranda Clara'nın adının yandığını görünce dudaklarımı büzdüm ama yine de cevap verdim. O asla kralımdan uzak olmadı, bu yüzden benimle doğrudan konuşmak istememiş olsa bile, sesini aramanın arka planında duyma şansım her zaman vardı.

"Evet?" diye sordum, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırarak.

"Babanın sana bir mesajı var," diye şarkı söyledi Clara. "Haftaya şehirde kalacağız."

"Neden?" Hırladım, benden daha da uzakta olduğu fikri midemi bulandırıyordu.

"Her zaman çok fazla sorunun var," diye homurdandı. "Meraklı, meraklı. Bir dahaki sefere bizimle eve geldiğinde seni tekrar cezalandırmama izin vermesini babamdan istemeyi düşünüyorum."

Clara'nın gölgelerle ilgili talimatlarını yerine getirmediğim her seferinde bana nasıl acı çektirdiğini hatırladığımda çenemi sıktım ama geri adım atmadım. Onları içimde bu kadar derinden zorlamasına izin vermek ıstırap verici olabilirdi ama aynı zamanda onlar üzerindeki hakimiyetimin bu kadar güçlü olmasının nedeni de buydu. Ayrıca, cezalar her zaman şahımı iyi bir ruh haline sokar, bu yüzden onu memnun etmek için acı çekmem gerekirse, yapardım.

"Yalnızca nerede olduğunu bilmem gerekiyor," diye mırıldandım. "Yakın olmadığımda bağın bana nasıl acı verdiğini biliyorsun."

Clara oflayarak nefes verdi, ama bu her zaman aynı fikirde olduğumuz tek şeydi, bu yüzden o

sonunda bana ihtiyacım olanı verdi. "Engizisyonla yüzleşmektense Nebular Görev Gücü'nden kaçmaya çalışan bir Tiberya Fareleri ağı hakkında bazı bilgileri var. Avlanmaya gidiyoruz." Sesindeki neşe barizdi ve rahatlayarak iç çektim.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama Cuma günü döndüğümde sarayda olacaksın?" "Belki," diye alay etti ve Atlas'ı neredeyse kıracak kadar sıkı kavradım. "Clara!" Lionel arka planda havladı ve sinirden sert de olsa sesi duyduğumda kalbim yerinden fırladı. "Şimdi gidiyoruz. Mesajı ilettin mi?"

"Onunla konuşabilir miyim?" nefesim kesildi.

"Üzgünüm, baban şu anda seninle konuşmak istemiyor," dedi ve zehirli dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama merak etme - senden uzakta geçirdiği zamandan o kadar keyif almasını sağlayacağım ki, seni hiç özlemeyeceğinden eminim."

"Clara, ona söylememe izin ver, ben-"

Hat, benim pahasına bir kahkaha attıktan sonra kesildi ve Atlas'ı benden uzağa fırlatırken, gölgelerin etrafımda kalın bir bulut halinde çiçek açmasına izin vererek, güçlerinin gücü cildime yeterince derine işleyene kadar hayal kırıklığı içinde çığlık attım. öfkemi aldı ve güçlerinin zevkiyle beni titretti.

Gözlerimi kapattım, usulca inledim ve başımı geriye atıp uzun bir süre gözlerinde yıkandım.

"Pekala bebeğim, gölgelerin senin için ne anlama geldiğini bilseydim, belki onları neden bu kadar çok sevdiğini anlardım," Seth'in sesi içimdeki karanlık gücün baş döndürücü sisini yarıp geçti. ağaçların arasında çırılçıplak dururken ve onu saklamaya bile yanaşmayan aletinin üzerinde bir yaprak tutuyorken, patikanın sağına baktığımda dudağımı geriye doğru kıvırdım. "Bakmanı sağladım," diye alay etti ama ben cevap veremeden, arkamdaki kalkana ham bir güç çarptı ve kalkanımı sağlam tutmayı zar zor başararak dizlerimin üzerine çökerken küfrettim.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüm, Darcy'yi patikanın birkaç metre yukarısında havada süzülürken, sırtında alevli kanatlar parlarken ve mavi saçları etrafında dalgalanırken buldum.

"Muhtemelen kaçmalısın," diye beni uyardı ve kalkanıma yeniden bir hava büyüsü patlaması gelmeden önce yarım saniye önceden haber verdi.

Ayağa kalkmayı başardığımda hırladım, ama Seth sağdan bana kendi hava büyüsünü fırlattı ve inkar edilemez bir güçle kalkanıma doğru ilerlerken güçlerinin birleşik gücü arasında patikanın sol tarafına doğru tökezledim.

Max önümde patikaya çıktı ve kendi hava büyüsünü bana da yönelttiğinde, dönüp solumdaki ağaçlara koşmaktan başka çarem kalmadı.

Hava büyülerinin basıncı artarken ve etrafımdaki ağaçlar yarattıkları girdabın içinde çılgınca sallanıp sallanırken kalın gövdelerin arasında tökezledim.

Ayağa kalkıp onlarla savaşmak, gölgelerin tüm gücünü üzerlerine salmak için can atıyordum. Ama kralım, ülke yeni liderliğe uyum sağlamaya çalışırken, Heirs'e veya Darcy'ye saldırmayacağımı açıkça belirtmişti. Yeni yasaları uygulama dışında, onlarla ilişki kurmamı istemedi ve ben de onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadım. Öfkeyle homurdanarak döndüm ve kaçtım.

Ağaçların arasından koşarken çizmelerim yolumdaki yapraklara ve çubuklara çarptı ve bir an için sağımda ve sonra yine önümde solumda bir hareket bulanıklığı gördüğüme yemin ettim.*Kahrolası Vampir.*

Yine de hava büyüsünün saldırısı peşimi bırakmadı, bu yüzden önümde olanlara odaklanacak zamanım olmadı ve geçen her an, kalkanımı korumak için sahip olduğum her şeyle savaşırken sihrimin sınırları zorlanıyordu. yerinde.

Ağaçlar önümde açılıyor gibiydi, zeminde moloz olmayan açık bir yol belirdi ve oraya gidip adımlarımı hızlandırdıkça daha hızlı koşmamı sağladı.

Gölgeler derimin altında kıvranıyordu ama rüzgar kalkanın arkasına çarpmaya devam ederken sahip olduğum her şeyi kalkanımı korumak için zorlarken, gittikçe daha fazlasını yakarken bile Elemental büyüme odaklanmaya devam ettim.

Büyümü yenilemek için yanıma bir ateş topu fırlattım ama yaptığım anda altımdaki yer o kadar sert bir şekilde sarsıldı ki havaya fırladım. Alevleri unuturken bağırdım ve önümdeki düz patikaya dikilmemek için elimdeki her şeyi tekrar havaya fırlattım.

Bir mucize eseri ayağa kalktığımda sihrim ciddi şekilde tükendi ve patikadan aşağı koşarken yüksek sesle küfrettim, o yöne doğru kıvrılırken sola dönüyordum, iki yanındaki ağaçlar ve çalılar da çok uzaktaydı. Bu hızda geçmeye çalışmak benim için çok zor.

Bir anda kendimi dik bir yokuşun başında buldum ve botum tekrar yola inerken çamur yerine buza çarptığım için ayağım altımdan kaydı ve kıçımın üzerine düştüm. Ama önümdeki tepenin keskin eğimi, kaygan buz ve arkamdaki hiç bitmeyen fırtına arasında kendimi yüksek hızda tepeden aşağı kaymaktan alıkoymanın hiçbir yolu yoktu.

Hava büyüsüyle düşüşümü yavaşlatmaya çalışarak kollarımı önümde açtım ama göğsümdeki donuk ağrı beni neredeyse bayıldığım konusunda uyardı ve üçünü defetmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. pislikler şimdi arkamda

Tam sihir rezervlerim tükenirken, önümde hiçbir şey yokmuş gibi yola yerleştirilmiş bir illüzyona çarptım ve doğrudan ağır metal bir kafese doğru itilirken çığlık attım.

Arkasındaki parmaklıklara sertçe vurdum, yüzüme şaplak attım ve ıstıraptan önce kemik çıtırtıları duydum.

yaralanma bana bile ulaştı.

Yuvarlandım, yüzümden kan damlarken kapıya doğru çabaladım ama daha yaklaşamadan Caleb görüş alanıma girdi, kapıyı çarptı ve ruhumun derinliklerinde çınlayan metalik bir çınlamayla kilitledi.

Geraldine de ağaçlardan inerken, yanaklarından yaşlar süzülürken yüzünde muzaffer bir ifadeyle öne doğru sürünerek ve ellerimi ona doğru atarak öfkeyle çığlık attım.

Gölgeler, beni içine hapsettikleri kafesin parmaklıklarının arasından yönlendirirken avuçlarımdan fışkırdı. beni acı içinde inletiyor.

"O kafes gece demirinden yapılmıştır. Gölgeler içinden geçemez ve onları her geçmeye çalıştığında, kullandığın güç sana geri dönecek," dedi Darcy sert bir şekilde yola inerken. Geraldine buzları eritip varoluştan çıkardığında önümde.

Darcy kanatlarını çözdü, Fae formuna geri döndü ve onun alevlerinden sihrimi yenileme şansım olmadığından emin oldu.

Sırada Seth belirdi, eşofman giymişti ve Max, Darcy'nin diğer tarafında durmak için yanlarına geliyordu, yüzünde kararlılık ve elinde benim Atlas'ım vardı.

"Kralım bunu duyduğunda hepiniz ödeyeceksiniz," diye hırladım onlara, bakışlarım kız kardeşim Geraldine ve Mirasçılar arasında gidip geldikten sonra içlerinden birinin kayıp olduğunu fark ettim.

Bu senin için almaya hazır olduğumuz bir risk, tatlım, dedi Caleb, kafeste çömelmiş bana bakarken başını yana eğerek.

Bu şeyin içinde ayağa bile kalkamıyordum ve parmaklıklara uzanmak için uzandığımda gölgeli ellerimi avuçlarımın derisinin eridiğini hissedene kadar yaktılar ve yeniden acı içinde çığlık atmaya başladım.

"Dur leydim!" Nefes nefese ve ter içinde ellerimi geri çekerken Geraldine dehşet içinde nefesini tuttu, vücudum acıdan titriyordu.

"Bırak beni," diye talep ettim ama Darcy başını iki yana salladı, gözleri akmayan yaşlarla ıslanmıştı ama ifadesi kararlı ve boyun eğmezdi.

"Tekrar kendin olana kadar oradan çıkmayacaksın," diye homurdandı ve ben cevap veremeden yukarıdan bir yerlerden kederli bir kükreme duyuldu.

Kafesimin parmaklıklarının arasından baktığımda ve Darius'u altın Ejderha kılığında gökten atlarken bulduğumda korkuyla çığlık attım. Bakışları üzerimdeydi ve onun yanında her zaman hissettiğim korku, onun karşısında kendimi çok çaresiz bulduğum için yoğunlaştı.

Ağırlığı kafese çarptığında kafes sallandı ve devasa pençeleri üzerimdeki metal parmaklıklara dolanırken sırt üstü düştüm ve aniden havaya kaldırıldım.

Beni ağaçların üzerine uçururken hepsine karşı bağırdım, küfrettim ve misilleme yapacağıma yemin ettim.

Diğerlerinden biri, beni kaçırırken kimsenin onu görmediğinden emin olmak için aşağıdan varlığımı gizlerken, üzerimde ve kafesimde bir gizleme büyüsünün gezindiğini hissettim.

Uçuş uzun sürmedi ve Darius beceriksizce King's Hollow'un çatısına indi ve çatıda bir delik açtı ve kafesimi ortadaki odaya, sönmüş şöminenin önüne bıraktı.

Beni altın pençelerinden kurtardığında kafesin kapısına doğru çabaladım ve kilidi kırmaya çalışırken ellerimin acısını azaltmak için gölgeleri yeterince geri çekmeyi başardım. Ama bu şey, anlayamadığım bir şekilde sıkıca kapatılmıştı ve üzerinde ne kadar uzun süre çalışırsam, metal çubuklara dokunduğum her yer vücudumdan o kadar çok et yakıyordu.

Darius, Fae formunda ağaç eve indi ve onu temkinli bir şekilde izlerken kafesin ortasına geri döndüm; bana yap

Odanın yan tarafındaki bir sandıktan siyah bir eşofman altı aldı ve yüzünü bana döndü, sanki beni burada bulduğuna sevinmemiş gibi yüzü acıyla buruşmuştu. Ama bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Burnumdan akan kan dudaklarıma damlarken, tat alma duyularımı doldururken ve yanık etimin kokusu burun deliklerimi doldururken ona ne kadar acı çektiğimi göstermemek için kendimi zorlayarak homurdandım.

"Seni iyileştirmeme izin verecek misin?" diye sordu, sesi gergin ve pürüzlüydü.

"Hayır," diye homurdandım çünkü şu anda durumumu daha da kötüleştirebilecek bir şey varsa, bunun da bana el koymasına izin vermek olacağını biliyordum. Darius Acrux'un bana verdiği tek şey acıydı ve şimdi sadece ona bakmak bile, bedenime çarpan ve beni içten dışa doğru canlı canlı yakan şimşeğin hatırasıyla göğsümü ağrıtıyordu.

Caleb, Darius başka bir şey söyleyemeden odaya fırladı ve ellerini kaldırıp toprak büyüsünü kullanarak Darius'un kafesimi içine sığdırmak için verdiği hasarı düzeltmeden önce, harap olmuş çatıya bakarken sinirle içini çekti.

"Onu iyileştirmene izin vermeyeceğini sanıyorum?" Caleb, sanki burada yokmuşum gibi davranarak Darius'a sordu ve ben de kendimi bundan nasıl kurtarabileceğimi anlamaya çalışarak gözlerimi ona diktim.

"Caleb," diye nefes verdim, parmaklıkların arasından ona bakarken o şaşkınlıkla bana baktı. "Onu yakınımda istemiyorum," dedim, sözlerim karşısında duruşu sertleşen Darius'a bakarak.

"Bu sadece gölgeler konuşuyor," diye sert bir şekilde homurdandı Caleb, Darius'a benim okuyamadığım bir bakış attı ama Ejderha açıkça okuyabiliyordu çünkü çenesini sıktı ve bana doğru yürüdü.

Kafesin arkasına çarpana ve parmaklıkların benimle temas ettiği yerde yanan gölgelerin acısına tıslayana kadar ellerimi ve ayaklarımı kullanarak kendimi ileri ittim. Kafesin beni yakmayan tek yeri sağlam tabanıydı, ama avuçlarımı oraya bastırdığımda, çılgın ruhumun enerjisini emmeye çalışıyormuş gibi hissettim, bu yüzden herhangi bir şeyi itme isteğim yoktu.

sadece çalınması için güç verin.

"Roxy," diye homurdandı Darius, yere çömelip kaşlarını çatarak bana baktı. "Lütfen bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Bir santim daha kıpırdamadan ama şu anda ne kadar savunmasız olduğumdan nefret ederek tısladım. Artık beni insafına bıraktığı için bana yapacağını bildiğim şeyin beklentisiyle tüm vücudum gerginlikle kıvrılmıştı. Tek yapabildiğim korkmamak ve bakışlarını tutmaktı.

"Sanki sana saldıracağımı sanıyorsun. Seni çok seviyorum Roxy," diye homurdandı. "Neden sana acı çekecek bir şey yapacağımı düşünüyorsun?"

Bana söylediklerini algılamaya çalıştım ama sözlerini düşündüğüm an, bana neden olduğunu bildiğim acının keskin yankıları, içimi ısırırken irkilmeme neden olan keskin bir nabız gibi bedenimde yankılandı. .

Darius bana uzanmaya çalıştı ve ben yine kafesin parmaklıklarına bastırılırken dişlerimin arasından tıslayarak geri çekildim. Ayağa kalkarken yüksek sesle küfretti ve hışımla benden uzaklaştı, bildiğim kadarıyla siniri bozuldu ve dudaklarından bir kükreme kaçtı.

"Darius!" Caleb havladı, tenim parmaklıklara temas etmekten dolayı acıyla uludu ama onun için her şeyin daha kötü olacağını bildiğim için ona bir santim bile yaklaşmayı reddettim. "Sakin ol! Senin derdin ne?"

Darius bana acı dolu bir bakış attı ve kapıya doğru koşmadan önce başını salladı. "Burada olmakla durumu daha da kötüleştiriyorum. Gidip diğerlerinin bu kadar uzun sürmesini neyin beklediğini göreceğim."

Caleb onun peşinden gitmekle benimle kalmak arasında kararsız görünüyordu ve kalmaya karar vermesini izlerken ben de yavaş yavaş parmaklıklardan uzaklaştım. Bana acıyan bir bakış attı ve gölgeler yine içimde yükseldi, kulaklarıma tatlı sözler mırıldandı ve bana bunun benim kaçma şansım olduğunu hatırlattı.

Alt katta bir kapı çarpılarak kapandı ve Darius'un gerçekten gittiğini anladığımda vücudumdan biraz daha gerginlik çıktı.

"Caleb?" diye mırıldandım, sesim alçaktı ama yetenekleriyle duyması için fazlasıyla yeterliydi. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Koyu mavi gözlerini bana çevirdi ve kanepeyi tekrar kaldırıp önümde durmadan önce hareket etti.

"Şu anda bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum Tory, ama sana yemin ederim ki bu en iyisi. Phoenix'ini geri aldığında gölgelerle savaşabileceksin. O zaman daha net düşünebileceksin. Unutma. -"

"Lionel bana unuttuğum şeylerin bana acı verdiğini söyledi," dedim ona doğru emekleyerek ve

parmaklıklar arasından bakıyor. "Bu doğru değil mi?"

"O kadar basit değil," diye mırıldandı, çenesini kenetleyerek.

Sessizlik çöktü ama biraz sendelediğini, ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi beni yakından izlediğini görebiliyordum, bu yüzden bana yardım etmesi için onu itmeye çalışırken dudaklarımı yavaşça ıslattım. Şimdi nasıl hissettiğimi görmesini sağlayabilseydim, kesinlikle bunun doğru olmadığını anlardı. Beni burada kilitli tutmayacağı kesindi.

Planladıkları şeyden ne kadar korktuğumu görmesine izin vererek, "Lütfen Caleb, bunu bana yapma," diye yalvardım. "Artık kralıma bağlı olduğum için mutluyum. Ve yapabileceğin hiçbir şey bu bağı koparamaz. Ayrıca, gölgeleri istiyorum. Ben*ihtiyaç*onlara. Lütfen onları benden almalarına izin verme."

Caleb inledi ve başını ellerinin arasına aldı. "Şu anda kendinde değilsin tatlım" dedi. "Ama olacaksın. Yakında."

Öfke beni sıcak ve vahşi bir şekilde yaktı ve parmaklıklara doğru atıldım, sahip olduğum her şeyle gölgeleri onun üzerine fırlattım, böylece tüm dünyam yoğun bir karanlık sis tarafından yok edildi.

Parmaklıklarla yaptıkları etki saniyeler içinde acı içinde çığlık atmama neden oldu ama geri adım atmayı reddettim. Acı ve acı içinde yeniden doğmuştum ve benim için belirledikleri kaderden kaçmak için bu işkenceyi zorlayabilirdim.

Parmaklıklar tutunurken uludum, gücüm içime sekerken sırtıma çarptım. Kullandığım sihir vücuduma işlenirken ve acı damarlarımda magma gibi akıyormuş gibi hissedilirken, sarsılmaya ve sarsılmaya başladım.

Ama durmadım. Durursam bundan çok daha kötü olurdu. Eğer kralımı yüzüstü bırakırsam, katlanacağım işkence, karşılaştırıldığında bunu sönük bırakırdı.

O taş odanın hatıraları zihnimde yankılanıyordu. Şimşek kavanozlarından ve bedenime defalarca oyulmuş metal aletlerden. Bunu bana Darius yapmıştı. Hepsi Darius'tu. Onu her düşündüğümde ya da gece onu çağırarak uyandığımda ya da yardım için yalvarırken adını haykırdığımda, karşılığında aldığım şey buydu. Benim için asla gelmezdi. Beni bu kadere terk etmişti.

Beni almasına izin veremezdim. yapmazdım

Kafese o kadar çok güç fırlattım ki, ben sırtımda sarsılırken her şey sarsıldı ve sarsıldı, ta ki aniden etrafımı saran karanlık beni süpürüp yutana kadar.

Ve sonunda hiçliğin boşluğuna düştüğümde hepsinden kurtuldum.

* * *

Isı damarlarımın altından akıyordu, kalın ve güçlüydü ve tam olarak kavrayamayacağım kadar çok hatırayla doluydu.

Önce alevlerin yoğunluğundan irkildim, zihnimin güvenli bir köşesine çekildim.

karanlık ve gölgelerle sarmalanmış ama ateş büyüdükçe kendimi ondan korumak daha da zorlaşıyordu.

Sıcakta yanacağımdan emin olduğumda gözlerim birden açıldı ve bir korku çığlığı ağzımdan kaçtı.

Ateşten yalpalayarak uzaklaşırken nefesim kesildi ama ondan kaçış yoktu, içimde yaşıyormuş gibi görünen bu şeyden kaçış yoktu. Darcy'nin parmaklıkların arasından bana baktığını ve avucunda bir şırıngayı sımsıkı tuttuğunu görünce koluma baktım ve pazımda küçük bir delik buldum.

"Bana ne yaptın?" Tekrar kafesin parmaklıklarına çarptığımda nefesim kesildi, geri çabaladım ve haykırdım.

Dudaklarım bir acı homurtusuyla aralandı ve elimle delinmiş yaranın üzerine vurdum, kalbim hızla atarken etrafımı saran yüzler denizine baktım.

"Geri çekil," diye homurdandı Max, eli Geraldine'in koluna gitti ve o ağlarken onu bir adım geri çekti. "Çıldırıyor ve Sipariş formunun kontrolünü kaybetmek üzere."

"Kahretsin," diye küfretti Seth ve onu geri çekerken Caleb'in bileğini yakaladı.

Darius sağımdan, "Bana bak, Roxy," diye homurdandı ve onu beni tutan parmaklıklara çok yakın bulunca içimden bir korku çığlığı kaçtı.

Max panik içinde bir şeyler haykırırken, kürek kemiklerimde bir ısı dalgası yayıldı ve içimde muhtemelen zapt edebileceğimden daha fazla enerji yükseldi.

Vücudum bir ateş topuna dönüştü, kanatlar sırtımdan yırtıldı ve kafesin etrafımda patlamasına, metal çubukların her yöne ölümcül mermiler fırlatmasına neden oldu.

Bir an korku ve panik içinde felç oldum ama tam ortasında, kanımdaki Phoenix ateşinin çağrısı beni merkezledi ve alevlerin arasında vücudu benimki gibi ateşle kaplı ve kolları bana uzanmış bir kız buldum. sessiz bir yalvarışta

Beni kendine çekip öyle bir sıktı ki, kırılacağımdan emindim. Ama yapmadım. Çünkü ona sahiptim. Ve ihtiyacım olan tek şey oydu.

Ona sarılınca gözyaşlarım histerik bir hal aldı, beynim onsuz ne kadar çok şey kaçırdığım, ona ne kadar ihtiyacım olduğu ve ne kadar eksik olduğum dışında hiçbir şeye tam olarak konsantre olamıyordu.

Ne kadar süre böyle birbirimize sarıldığımızdan emin değildim, neredeyse tek bir vücut, aynı bütünün iki yarısı oluşturuyorduk. Tıpkı olmak için doğduğumuz gibi.

Gözyaşlarım cildimden cızırdamayı durdururken ve Phoenix'im geri çekilirken etrafımızdaki ateşin yavaş yavaş sönmekte olduğunun farkına vardım, kalan gölgeleri bir kenara kovalarken yüzeye yakın kalsa da tekrar içimde battı.

"İyisin Tor," diyordu Darcy, beni kendine sımsıkı tutup parmaklarını saçlarımdan geçirirken defalarca.

"Yine kontrol altında mı?" Seth'in sesi dikkatimi çekti ve başımı hafifçe çevirdiğimde onu Max, Geraldine ve Darius'un herkesi korumak için ağaç evin yan taraflarında korudukları buzdan bir kubbenin içinde dururken buldum.

Arkamızda, her yer paramparça olmuştu ve ilerideki ormandaki ağaçların dallarında alevler hâlâ parlıyordu.

"Artık iyisin, değil mi Tor?" diye sordu Darcy ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım ve beynim neler olduğunu yakalamaya çalışırken biraz geri çekildim.

Herkesin bana fırlattığı kelimeleri bile anlamak için bir kat pamuktan geçmek zorundaymışım gibi hissettim.

"Leydim, kıyafetlerimi alabilirsiniz!" Geraldine yüksek sesle duyurdu, yanındaki buzları araladı ve gömleğini çıkarmaya başladığında öne çıktı. kendim.

Darcy, hareket ettiğinde kendi kıyafetini koruma aklının varlığına açıkça sahipti, bu yüzden ben sadece herkesin baktığı çıplak kıçlı piliçtim.

Utanç beni pençeledi ve gölgeler tenimin altında sürünerek beni bu duygudan biraz uzaklaştırdı, ama aramalarına direndim, kız kardeşime baktım ve kendimi onun bakışlarında odaklamak için ihtiyacım olan her şeyi buldum.

Max, Geraldine'in bileğini yakaladı ve daha bir şey çıkarmasına fırsat vermeden onu sırtına çekti. "Onu sıkıştırma," diye uyardı. "Yine patlayabilir."

Siren hediyelerinin dokunuşuyla tenim karıncalandı ve bana cesaret verici bir şekilde başını sallarken Darcy'ye gergin bir şekilde baktım. "İzin verirsen Max sana yardım edecek mi?"

Kafesin bana verdiği yaralardan dolayı halsizlikle titriyordum ve beynim çatlamaya o kadar yakındı ki kabul edemeyecek kadar cazip geliyordu ama devasa bir figür gözümün ucuyla hareket ettiğinde kilitlendim.

Darius bana doğru bir adım attı ve ben nefesimi tuttum, korku içimi sararken Phoenix'im koruyucu bir tavırla şaha kalktı ve ben de ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Al," dedi, buz kalkanıyla patlamadan korunan bir giysi sandığından bir kapüşonlu çıkardı ve bana uzattı.

Anka Kuşlarımızın alevleri büyümü biraz tazelemişti ve Darius daha fazla yaklaşamadan bir hava kalkanı fırlattım ve içimden bir korku iniltisi kaçarken Darcy'nin kollarına geri çekildim.

"Kahretsin," diye küfretti Max, yüzü üzüntüyle kasılırken Darius'la benim arama bakarak. "Darius... Bence gitmelisin."

"Ne?" diye homurdandı Ejderha, gözleri açık bir reddedişle parlayarak ve hareket edecekmiş gibi kasları dalgalanarak.

Kalkana daha fazla sihir bastırırken korkunç bir nefes aldım ve Darcy çenemi yakalayarak beni ona döndürdü ve iyileştirme büyüsü tenimin altına kaydı ve etimdeki ağrıların bir kısmını hafifletti.

"Darius'tan korkmana gerek yok, Tory," diye soludu. "O babası gibi değil. Lionel'ın yaptığı gibi seni asla incitmedi-"

"Lionel beni incitmez," diye hırladım kollarından iterek. "Beni iyileştiriyor. Beni seviyor. O benim kralım."

Herkesin arasına ağır bir sessizlik çöktü, ardından Geraldine ellerini gözlerinin üzerine kapatarak yüksek sesle feryat etmeye başladı.

"Aman Tanrım merhamet et! Leydim yalancı bir kertenkele tarafından kandırıldı ve en iğrenç şekilde kandırıldı!"

"Hayır, Tory, değil," diye homurdandı Darcy, yarattığım kalkana bir sihir patlaması göndererek ve onu paramparça ettikten sonra, Darius'un kapüşonluyu başımın üzerine bırakabilmesi için hava büyüsünü kullanarak Darius'tan aldı. Ayağa kalktım ve uyluğumun orta kısmına kadar sarktı, kumaştan gelen sedir ve duman kokusu Darius'tan uzaklaşmak için acele ederken bile kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyordu.

Darcy, "Artık Phoenix'ini geri aldın. Onu, içindeki Karanlık Zorlamayı yakmak için kullanmalısın," dedi.

Ona herhangi bir Zorlamanın etkisi altında olmadığımı söylemek için ağzımı açarken bakışlarım ona kaydı. Zihnimdeki zincirlerin rahatlamasıyla tekrar ağlayana kadar aklıma yerleştirilmiş emir üstüne emir yoluyla bir yıkım yolunu alevlendirdi.

"Ona ne halt ediyor?" Caleb, Seth'in gırtlağından bir inilti kaçarken mırıldandı ve kendimi her şeyden tamamen bunalmış halde bulurken bakışlarım hepsinin arasında gidip geldi.

"Roxy," diye nefes verdi Darius, elini uzatarak tekrar yaklaştı. Ama ona baktığım an, bedenimi yakan onca ıstırabın hatıraları beni bunaltırken, kalbim yeniden korkuyla atmaya başladı. O. Hepsi oydu.

Kendimi bir kez daha büyüsüz ve karşımdaki bu yırtıcı yaratığın insafına kalmış halde bulduğumda, "Geri çekilin," diye nefesim kesildi, neredeyse gölgeleri yeniden çağıracaktım.

Ruhumda o kadar derin bir korkuyla ona bakarken, Darius'un yüzü gerildi ve bakışlarında bir şeyler paramparça oldu sanki, bundan bir daha kaçabileceğimden emin değildim.

Max aniden, "Herkesin gitmesi gerekiyor," diye emretti. "Cal, Seth ve Gerry, ayrılmadan önce duvarları onarın ve ormanın alevlerden herhangi bir zarar görmediğinden emin olun. "Darius, senin sadece... gitmen gerekiyor, üzgünüm ama o yapabilir' Etrafında olma. Senden çok korkuyor. ezici

o-"

Darius vahşice, "Onu bir daha terk etmeyeceğim," diye homurdandı ve ses tonundaki karanlığa karşı içime bir acı saplandı.

"Üzgünüm dostum," dedi Max, ona dönüp yüzünü tutarak onu kendi tarafına bakmaya zorladı. "Ama senin burada olman onu incitiyor. Lionel ne yaptı bilmiyorum ama sana her baktığında korku kadar fiziksel bir acı da hissediyor. Bunu düzeltmek için bir şansım olursa, burada olamazsın. sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda onun yanında ne kadar çoksan onun için her şeyi o kadar kötü hale getiriyorsun."

Darius kara gözlerini bana çevirirken o acıyı kendi içinde hissedebiliyormuş gibi çenesini gıcırdattı ve bu kez irkilmemeye çalıştım ama elimde değildi.

"Bu doğru mu Roxy?" diye sordu, aramızdaki mesafeyi kapatmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünerek ve bende sırf ondan kaçmak için duvara patlattığım devasa delikten çığlık atıp atlamak istememe neden oldu.

Cevap vermedim ama inkar da etmedim ve bu onun kararlılığını bozmaya yetti, bakışlarında keder belirdi ve kaskatı bir şekilde başını salladı.

Döndü ve çıkışa doğru yürüdü ve peşinden koşarken Seth uludu, Caleb arkalarından koşmadan önce sadece bir an daha tereddüt etti ve baskın varlıkları gidince biraz rahatladım.

Geraldine, Max'in istediği gibi duvarı onarırken hâlâ ağlıyordu ama bakışlarım, yavaşça bana yaklaşan Siren'e kaydı.

"Sanırım sana yardım edebilirim, Tory," dedi nazikçe, yaklaşırken içimi bir sakinlik ve anlayış duygusu kapladı, yetenekleri etrafındaki havayı doldurdu ve beni nazik bir kucaklama gibi içine çekti.

"Bilmiyorum..." diye başladım ama Darcy sözümü kesti.

"Ona güvenebilirsin Tory. Sana yardım edecek. Lütfen bırak gitsin."

Bakışlarım ikizimin gözleriyle buluştu ve onlarda o kadar çok incinme ve acı buldum ki kendimi başımı sallarken buldum, sadece onun bana o şekilde bakmasına neden olan şeyi hafifletmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Çocukluğumuzun anıları, onlarla dolup taştığımı hissedene kadar içimde köpürüyordu. İyi, kötü, düpedüz sefil. Ve yine de, yıllar boyunca ne deneyimlersek deneyimleyelim, her zaman yanımda yanan bu tek ışık vardı, tıpkı kendi yıldızım gibi bana her zaman eve dönmemde rehberlik edecekti. Darcy. Benim öbür yarım. Benim tek, en gerçek aşkım.

"Tamam," diye kabul ettim ve Max ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı küçük Vega?" diye mırıldandı, koyu kahverengi gözleriyle bakışlarımı yakalayarak ve nedense ona gerçekten güvenmiştim.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Bunu onunla yalnız yapmam gerekiyor," dedi Max, bir an bile benden uzaklaşmadan. "Böylece tek odak noktam her zaman onun duyguları oluyor."

Darcy reddetmeye hazır görünüyordu ve Geraldine yüksek sesle hıçkırırken bir kolunu onun gözlerinin üzerine attı. "Leydimi bana geri getirsen iyi olur, seni değerli kirpi balığı. Yoksa yüzgeçlerini popondan kesip ateşe atarım!"

Max ona gözlerini devirdi ve parmakları benimkileri sıkarken bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve içime yatıştırıcı duygular sokmaya devam etti.

Darcy meydan okurcasına, "Onu bırakmak istemiyorum," diye homurdandı.

"Bakmak," dedi Max kaba bir sesle, ona doğru dönerken bakışlarımı ondan ayırarak. "Kız kardeşin cidden berbat bir şey yaşadı. Şu anda hissettiği duyguların karmaşıklığını sana açıklamaya başlayamıyorum bile, ama bu boku tersine çevirmek için en ufak bir şansım olmasını istiyorsan o zaman yapmalısın. siktir git buradan ve sana Sirenlerin neden var olan en iyi Düzen olduğunu göstereyim.Çünkü şu anda zamanın çok önemli olduğundan oldukça eminim.Onun zihni, gölgeler geriye itilmiş ve tüm bunlar yüzünden parçalanmış ve biçimlendirilebilir. Dark Coercion bozuldu. Ama geçen her an, hissettiği şeyler giderek daha fazla sabitleniyor. Öyleyse, o orospu çocuğu onu ele geçirmeden önce kim olduğunu hatırlamasına yardım etmemi ister misin, yoksa öylece öylece dikilmek mi istersin? ve şansını mahvettin mi?"

Darcy ona uzun bir süre baktıktan sonra bana özür diler gibi baktı. "Geri döneceğim, Tor," diye söz verdi. "Beni tekrar görmeye hazır olur olmaz, burada olacağım."

Başımla onayladım, o da Geraldine'i kolundan tutup odadan çıkardı, ayak sesleri merdivenlerden aşağı kaybolurken Max'le birbirimize baktık.

Bana doğru bir adım attı ve yüzümü büyük ellerinin arasına almak için uzanırken derin bir nefes aldı.

"Hiçbir şeyle savaşma Tory," diye mırıldandı. "Sadece hepsini hisset ve söz veriyorum, bunu çözmene yardım edeceğim."

Kalbim panik ve korkuyla çarpıyordu ve kaçma arzusuyla ve bu acil kralımı görme ihtiyacıyla doluydum. Ama kahverengi gözlerinin derinliklerine baktığımda içimde bir şeyler yerleşti ve yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlar yavaşlamasa da, dünyanın ağırlığını üzerimde taşıyormuş gibi titrek bir nefes vermeyi başardım. Sonra kendimi onun güçlerine teslim ettim ve beni bir acı ve gönül yarası dalgasıyla alıp götürmesine izin verdim.

BENBeni dolduran acı ve korku anılarını gözden geçirmek beş saatten fazla zamanımı almıştı.

Ben onların köklerine inmeden önce Tory'nin zihni. Lionel çok iyi bir iş çıkarmıştı.

ona yaptığı her işkence anını, onun anısıyla ilişkilendirmeye zorlama işi.

Darius.

Anılarında o kadar çok işkenceye net bir şekilde bakmıştım ki, bu beni iliklerime kadar hasta hissettirdi ve yeteneklerim her saniyesini hissetmeme izin verdiği için boğazımda safra yükselmeye devam etti.

Uzaklaşabilir, en kötüsünü özümsemeyi reddedebilir ve kendimi ondan koruyabilirdim ama onun bu çıkışa ihtiyacı vardı. Bundan emindim. Adam onu Acrux Malikanesi'nin altındaki o odaya her götürdüğünde ve onun üzerinde bu karanlık ve çarpık fantezileri canlandırdığında her seferinde baştan sona çalışması gerekiyordu.

Daha önce Lionel Acrux'un ahlaksızlığının derinliği hakkında en ufak bir şüphem olsaydı, o zaman artık içimde kesinlikle hiçbir yanılsama kalmamıştı.

Tory artık çığlık atamaz hale gelene kadar onu kesip yakmamış ve elektrik vermemişti. Bundan keyif almıştı.

Acısının hatıralarının derinliklerinde, onu çığlık attırıp merhamet dilemeye zorlarken, onun gözlerinin heyecanla parıldadığına dair fazlasıyla yeterli görüntü vardı. O anıların onun gözlerine ait olduğuna inanana kadar onu defalarca Darius'u düşünmeye zorlamıştı. Bunu ona yapanın kendisi olduğunu.

Zulümünün çoğunda ona yardım etmesi için bir Cyclops kullandığını fark etmem günün büyük bir kısmını almıştı. Darius'un akademiye ilk geldiği andan itibaren, Darius'la ilgili sahip olduğu her karanlık ve acı dolu anıyı almış ve Darius'un üzerlerinde hissettiği acıyla, içten kanamaya başlayana kadar bıçağı çevirmişti. Ve sonra onun tüm güzel anılarını da bulmuştu, onu alt üst etmişti ve

artık onları koruyamayana kadar tekrar tekrar, yine de zihninde hala birkaç şeyin saklı olduğunu görünce şaşırdım.

Kilitlerini açma girişimlerime hâlâ direniyordu, ama ne zaman onun düşünce ve duygularını onlara yönlendirsem, onlara bir öncekinden biraz daha yakın görünüyordu, bu yüzden pes etmiyordum.

Katlandığı işkencenin hatırasıyla ilk kez bayıldıktan sonra King's Hollow'daki yatak odama taşınmıştık ve kafasını sert döşeme tahtalarına çarpmadan önce onu zar zor yakaladım.

Onu buraya taşımış ve her söndüğünde ateşi yeniden özenle hazırladığım şöminenin yanındaki yatağın üzerine yatırmıştım. Hediyelerimi onun üzerinde bu şekilde kullanmak, ben ondan beslenirken büyüsünü tüketti ve çalışırken benim ne kadar aldığıma ayak uydurmak için mağazalarını yenilemeye devam etmesi gerekiyordu. Gücünün zenginliği karşısında başım dönüyordu ve sırf ondan daha fazlasını çekmeye devam edebilmek için dışarıdaki ormana bir rüzgar fırlatarak veya bir nehir su dökerek kendimi boşaltmak için birkaç kez ara vermek zorunda kaldım.

Kollarımda kıvrılmıştı, başı göğsüme yaslanmıştı ve uzuvları, ona tekrar tekrar çarpan acının hatırasıyla titriyordu.

Yeteneklerimi onun içindeki bu acıyı çekmek ve her bir parçasını bana vermeye zorlamak için kullanmaya devam ederken, ona bunu en başta yapan canavar gibi hissetmekten kendimi alamadım. Ama bunun tek yol olduğunu biliyordum. Kendini ondan kurtarmaya ihtiyacı vardı, eğer ondan uzaklaşabilecekse, ona net bir şekilde ve Lionel'ın onu yalanlarla gölgeleyen yalanlarının lekesi olmadan bakması gerekiyordu.

Bunun bana ne yaptığını düşünmeme bile izin vermeyecektim. Onunla olan yeteneklerimin tamamını kullanıyordum ve o kendini onlara açıyordu, kendimi onun anılarına tamamen kaptırmama izin veriyordu, böylece onların sanki oradaymışım gibi oynanmasını gerçekten izleyebiliyordum. Nadiren birinin zihnine bu kadar derinden girerdim, ama ona yapılanları düzeltmek için bir şans istiyorsam, o zaman yapmak zorundaydım.

Gücümü ona tekrar verirken gözlerimi kapattım ve soğuk parmakları gömleğimin içine girdi ve acı bir inilti kaçtı ve sanki oradaymışım gibi göğsüme keskin elektrik vuruşunu hissettiğimde homurdandım. fazla. Darbenin acısıyla sarsılıp kasılırken dilini ısırırken ağzımda kan tadı alabiliyordum. Ve kollarını ve bileklerini iç çamaşırıyla bağlı olduğu tahta sandalyede tutan deri kayışların sert ısırığı, uzuvlarımda paniği harekete geçirdi.

"Kimi seviyorsun?" diye soğuk bir şekilde sordu Lionel, Clara dişlerini gösterirken gülümseyerek onun kolundan sarkıyordu.

"Sen," diye nefesimi tuttum, onun anısını yeniden yaşarken sesim Tory'ninki gibiydi.

"Ya oğlum?" diye sordu Lionel, Tepegöz öne çıkarken kenara çekilerek, çaresizce başımı salladım. Omuzlarının üzerinden uzunca sarkan kalın siyah saçları ve sol gözünün içinden geçen, yara açıkça eski olmasına rağmen beyazı kanla kırmızıya boyamış olan pürüzlü eski bir yara izi olan buruşuk bir yüzü vardı. Bizimki kadar Gölge Diyar'ın görüntülerini de görme yeteneğine sahip olduğunu iddia ederek buna gölge gözü adını verdi ve Lionel'ın ona inandığı açıktı. Gözbebekleri o kadar karanlıktı ki siyah görünüyordu ve bakışlarını bana çevirdiğinde, neler yapabileceğini çok iyi bildiğim için korkuyla ürperdim.

"Ondan nefret ediyorum" dedim. "Ondan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyorum. Tek yaptığı bana acı vermek." Ama bu sözleri hissetmedim. Yatağında yatarken Darius'un kollarını etrafımda hissettim ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tuttu. Bana baktığında kalbimin nasıl çarptığını hissettim ve benim için nasıl savaşacağına söz verdiğini hatırladım.

"Yalancı, yalancı," diye mırıldandı Cyclops, uzanıp parmağını sutyenimin ortasından geçirip hafifçe çekmeden önce boynumdan aşağı ve göğüslerimin arasında gezdirdi.

"Ellerini çek, Vard," diye homurdandı Lionel ve beni Cyclops'un başıboş dolaşan ellerinden kurtardığında rahatlayarak ürperdim ve yüz hatlarında bir kırpışmayla beni serbest bıraktı. "Sadece işini yap."

Kâhin, Lionel'ın emrine boyun eğerken, yumuşakça ofladı, hareket etmeden önce her zaman yaptığı gibi boynunu döndürdü ve nabzımın korkudan fırlamasına neden oldu.

Clara, "Taktığı güzel mücevheri beğendim, baba," diye soludu Lionel'ın kulağına, elini Lionel'ın pantolonunun içine soktu ve Lionel yavaşça homurdandı.

"Şimdi bahsettiğine göre, Clara canım, bu kolye bana tanıdık geldi." Darius'un bana verdiği yakut kolyeye baktıklarında kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kaçış olmadığını bilmeme rağmen sandalyeme geri çekildim. "Beğendiysen alabilirsin."

Clara heyecanla sırıttı ama Vard önümde durmak için hareket etti ve bu odada en çok kimden korkmam gerektiğini anlamaya çalışırken bir kez daha dikkatimi çekti.

Vard, koyu renkli gözleri yavaşça birbirine kayarak alnının ortasında kocaman, şişkin bir göz oluştururken dişlek bir şekilde gülümsedi ve ben de kendimi onun zihninin benimkini işgal etmesinden korumaya çalışırken gözlerimi hızla kapatıp onları buruşturdum.

Clara neşeyle kıkırdadı ve bağlı olduğum tahta sandalyenin arkasına sıçradı ve saçımdan bir avuç aldı, çığlık atmama neden olacak kadar sert çekti ve ardından kirli tırnakları beni ürkütecek kadar derine saplayarak göz kapağımı açtı. kanama. Tokayı kapmak için çabalarken diğer eli kolyemi çekiştirdi ve tam gözlerimi kapalı tutma savaşımı kaybettiğim sırada onu çekip kurtardığını hissettim.

Vard beni bakışlarıyla yakaladı ve bir an sonra, onun zihnime girdiği sümüksü, müdahaleci duygu beni alt etti ve yemin ederim o konuşurken sıcak nefesini ensemde hissedebiliyordum.

düşüncelerimin içinde

*"Ben sahibim*görülen*Sana istediğim kadar dokunabileceğim bir gelecek, küçük güvercin," diye mırıldandı. ona hediye ettim. Yaramı bana babanın verdiğini biliyor muydun? Kızına bunun bedelini tekrar tekrar ödemekten zevk alacağım."*

Vard, boğazımda safranın yükselmesiyle öğürmeme neden olan zihinsel imgelerle bu noktayı eve götürdü ve bugün bir şey yemiş olsaydım, kendimden kusacağımdan emindim. Tam kafamda oynanan hayali senaryo karşısında çığlık atmaya başladığımı hissettiğimde, Vard'ın yetenekleri derimin altından kaydı ve kafamın içinde tek bir isim söyledi.

"Darius Acrux."

Bunu durdurmak için tek bir şey yapamadan, aklım daha önce düşündüğüm ana, yatağında Darius'un kollarına sarılı olduğum, teninin benimkilere karşı ne kadar sıcak hissettiği ve orada ne kadar güvenli göründüğü ana döndü. .

Ama döndüğümde, Darius'un neredeyse hatırladığım uykulu, yarım gülümseme yerine bana ters ters baktığını gördüm. Eli dışarı fırladı ve beni yatağa yaslayıp, ben onun altında çarpışırken üzerimdeki gömleği yırtıp yırtarken elini boğazıma kilitledi. Çığlık atamıyordum, boğazımdaki tutuşu boğucuydu ve acımasızca gülümserken ve yumruğunu göğsüme indirirken en ufak bir sesin bile dudaklarımdan geçmesini reddediyordu.

Yumruk indiği anda, bir fırtınanın gücü vücuduma çarptı ve beni içten dışa yakarak acıyla çığlık attım, zihnimdeki Darius'un görüntüsüne ve gerçekte beni sandalyeye bağlayan kayışlara çarptım. Beynim neler olup bittiğini, neyin gerçek neyin yalan olduğunu kavramaya çalıştı ama Vard güçlerini kullanırken her şey birbirine karışıyordu, ta ki hepsi bir araya gelinceye ve Darius'un gözlerindeki zalimlik gerçekten olduğum tek şey oluncaya kadar. etimdeki ıstırabın yanı sıra kesin.

Kollarımda titreyen Tory'yi kendime çekerek, kendi duygularımı kontrol altına almaya çalışırken anılarının onu Darius'a karşı çevirmek için nasıl manipüle edildiğini görmesine yardım ederken, anıyı silkip atarken nefes nefese yatağa düştüm. onları yanlışlıkla ona itmediğimi.

Katlandığı işkencenin yankılarıyla vücudum ağrıyordu ve göğsüme kıvrılırken yorgunluğunu hissedebiliyordum ve kollarımı ona daha sıkı sardım. Molaya ihtiyacı vardı. Ve dürüst olmam gerekirse ben de yaptım çünkü bu bok cidden berbattı. Dikkatli olmazsam kırılacağımı hissettim ve Darius'un maruz kaldığı şartlanma benim de kafama sızarken Darius'u sevmem gereken tüm nedenleri kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım.

Parmaklarımı saçlarının arasından okşadım, yeteneklerimi kullanarak onu daha da yorgun ve itici hissettirdim.

Onu toplayabildiğim kadar mutlu, sakinleştirici enerjiyle beslemeden önce onu derin, rüyasız bir uykuya daldırdım.

Yakın zamanda uyanmayacağından emin olduğumda, onu nazikçe üstümden çektim ve büyük yatakta tek başına ne kadar kırılgan göründüğüne kaşlarını çatarak yorganın altına soktum. Lionel Acrux ona ve Darius'a yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ondan nefret etmek zorunda kaldığım diğer sebeplerden bahsetmiyorum bile.

Odadan çıktım ama daha Darius ve Darcy'yi arayamadan, aralarında Gabriel'le birlikte belirdiler, Harpiya bana bilmiş bir bakış attı ve buna alışmam gerekecekti.

"O nasıl?" Darcy acilen sordu ve Tory'nin anıları aracılığıyla az önce deneyimlediğim her şeyin ağırlığı üzerimde o kadar ağır olmasına rağmen, tüm bunların baskısı altında kırılacakmışım gibi hissetmeme rağmen, ona bir gülümsemenin gölgesini çağırdım.

"Daha iyi," diye mırıldandım, elimi yüzümden aşağı kaydırırken. "Sanırım artık Lionel'ı daha net görüyor, ancak Koruyucu bağ ondan tamamen nefret etmesini zorlaştırıyor. Travmasının çoğunu atlatmasına yardım ettim ama..." Bakışlarım Darius'a kaydı ve o da başını salladı. Sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi.

Gabriel, bana bakmadan önce elini Darius'un omzuna vurarak, "Ona sadece, senin olduğuna inandırıldığı canavar olmadığını kanıtlamalısın," dedi. "Dinlenmen gerekiyor Max. Bu gece biraz uyu. Yarın Tory ve senin dersleri kaçırmanız için bir mazeret olarak ortalıkta bir Fae gribi nöbeti olduğunu personele bildireceğim. dönecek kadar iyi."

"Güvenli olması için yeterince iyi numara yapabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Bir zamanlar ne olursa olsun mahvetmeye yemin ettiğim kıza karşı garip bir şekilde korumacı hissederek homurdandım. Ama onu o canavarın ateş hattına geri koymanın canı cehenneme.

Gabriel kesin bir tavırla, "Şu anda ilerlemenin tek yolu bu," dedi. "Onu saklamak ya da Lionel'dan kaçmasına yardım etmek için yapacağımız her girişim, şimdi denersek başarısız olacak. Bütün günümü bunu yapmaya çalışarak geçirdim.*Görmek*onun için bir çıkış yolu, ama bağ yerindeyken..." Derin bir iç çekti. "Her şey bitmiş değil. Şimdilik konumunu onunla aynı çizgide tutuyormuş gibi davranmaya devam ederse olabildiğince güvende olacaktır. Ama kaçmaya çalışırsa, bağ sonunda onu ona geri dönmeye zorlayacak ve kaçmaya çalışmasının cezası düşünülemez olacaktır. Olması gereken yol bu."

Bu fikirden nefret ettiğim halde, Gabriel elinden gelse bunun için zorlamayacağını da bildiğimden, burnumun köprüsünü çimdikledim.*Görmek*başka türlü. Kader bizimle dalga geçmeyi henüz bitirmemiş gibiydi.

Darius alçak sesle homurdanırken, "İyi," diye mırıldandım.

Darcy yumuşak bir sesle, "Ben ve Gabriel bu gece onun yanında kalacağız," dedi, kollarını boynuma dolayıp beni sıkıca sıktı. "Teşekkürler Max."

O kadar yorgundum ki ona sarılmadım bile, içinde olduğum duyguların hiçbirine izin vermek istemiyordum.

içimden kaymayı engellemeye çalışıyor. Çünkü ablasının o zorbanın elinde yaşadıklarının ayrıntılarını görmesine gerek yoktu. Bana musallat olacağını bildiğim şekilde onun da musallat olmasını istemedim.

Gabriel koridorda Darcy'yi takip ederken bana teşekkür etti ama Darius sanki o odada istenmeyeceğini benim yüz ifademden anlamış gibi kıpırdamadı.

Darcy ve Gabriel'in gözden kaybolmasını bekledikten sonra parmaklarını sallayıp çevremize bir susturucu balonu fırlattı.

"Göster bana," diye talep etti ve iç çektim.

"Görmek istemezsin adamım. Lanet olsun, görmek istemiyorum ve kıza âşık değilim." BT.

"Hayal ettiğimden daha kötü olamaz," diye homurdandı ve bir elimi yüzümden aşağı kaydırarak başımı salladım.

"Hayal etmekle yaşamak aynı şey değil. Bırakman için sana yalvarıyorum. Bunu atlatması için bana güven, artık bittiğini bil ve dene-"

"Göster bana," diye emretti, elimi tuttu ve istersem boyun eğme dürtüsünü üzerimden atabileceğimi bildiği halde sesini Zorlamayla bağladı. Ama çok yorgundum ve onu bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden ona görmek istediğini gösterdim, bunun onu lanet olası kalbine bir bıçak yarası gibi vuracağını bilmeme rağmen.

Ona yeteneklerimi zorladım ve Tory'nin kafasında yaşadığım anıları ona göstermeme izin vermek için zihinsel engellerini kaldırdı. Darius'un elimi tutuşu daha da sıkılaştı ve babasının ona yaptıklarını izlerken ondan duyduğum öfke ve keder beni bir gelgit dalgası gibi vurdu.

"Bunu ne sıklıkla yaptı?" diye hırladı, tutuşu boyun eğmezdi, bu yüzden parmaklarımdaki kemikleri eziyordu, ama bunu yaptığının farkında bile olmadığından oldukça emindim.

"Son zamanlarda pek sık değil. Neredeyse tamamı ilk altı hafta içindeydi," diye mırıldandım. "Senden her bahsedildiğinde korku gösterdiğinde durdu."

Darius beni birkaç uzun dakika tuttu, Tory'nin neler çektiğini ona göstermem için beni zorlarken sihri benimkileri etkisi altına aldı, sonra elimi bıraktı ve bir sel gibi benden uzaklaştı. dudaklarının arasından tüten duman.

"Bekle," diye arkasından seslendim, bütün gün onları kullanmanın verdiği yorgunluk beni neredeyse yutsa da, hissettiği acının bir kısmını hafifletmek için ona hediyelerimi zorlamaya çalıştım.

Darius cevap vermedi, ben başka bir şey söyleyemeden gömleğini çıkardı ve pencereden dışarı fırladı.

Tehlikedeki bir Ejderhanın akıl almaz kükremesi, bir an sonra o gökyüzüne doğru yükselirken tüm ağaç evi sarstı ve tüm bunlara dair kendi kederim tehdit altındayken, içimde derin bir yerde bir şeylerin parçalandığını hissettim.

beni parçalamak için

Derince yutkundum, arkamı dönüp kapıya yönelmeden önce etrafımdaki boşluğa baktım. Bu gece ona yardım etmek için Tory'nin yanında olmayı ne kadar çok istesem de, uyuduğumda az önce yaşadığım tüm dehşeti yakınlardaki herkesin hissetmesi için yayınlayacağımı biliyordum. Tüm bunları yaşadıktan sonra uyuyacağıma ikna olduğumdan değil. Bu benim türümün lanetiydi. Başkalarından duygu aldık, ama bu sadece bir sihir alışverişinden daha fazlasıydı. Tükettiklerimizin duygularıyla baş başa kaldık. Çok fazla acı çekersek onların acıları ve anıları bizim olur ve üzüntüden çok mutlulukla beslenmeye dikkat etmezsek kalbimizde yüzlerce Fae'nin acısını taşımak zorunda kalabiliriz. Ama başka bir Fae'den çok fazla mutluluk aldıysan, kendin yerine onları acı içinde bıraktın ki bu, tam bir pislik olmadıkça daha iyi değildi. Ki çoğu zaman olmamaya çalıştım.

The Wailing Wood'dan geçen patikada yürürken, göle ve Aqua House'a doğru ilerlerken, yanından geçtiğim herhangi bir Fae'de tadabileceğim kısa mutluluk parıltılarını gözden kaçırmaya çalışırken iç çektim. beni tüketiyor

Ama hiç iyi olmadı. Gözlerimi her kapattığımda, Tory'nin kabuslarını yeniden yaşıyor, Darius'un başarısızlık duyguları ve beni boğacak kadar çok acı içinde boğuluyordum.

Anahtarımı kilide sokup kapıyı ardına kadar itene kadar yurda döndüğümü neredeyse hiç fark etmemiştim.

Işıkları yakmadım bile, ayakkabılarımı çıkarıp gömleğimi başımın üzerine çekerken kapıyı arkamdan kapattım. Hâlâ Tory'nin gözyaşlarıyla ıslaktı ama onları sihirle kurutmak doğru gelmemişti. Böyle bir dilek dilemek için çok ağırdılar.

Kapının arkamdan kapanmadığını fark ettim ve omzumun üzerinden baktığımda Geraldine'in tereddütle kapıyı ittiğini gördüm.

"Özür dilerim, Gerry," diye mırıldandım. "Bu gece her şeyi tekrar gözden geçirmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Belki de bana sadece bu gece-"

"Leydim hakkında soru sormaya gelmedim, seni beceriksiz beluga," dedi yumuşak bir sesle, içeri girerken kapıyı arkasından iterek kapattı. "Senin hakkında bilgi almaya geldim."

Duraksadım, bunu anladığımda boğazımda bir yumru oluştu.

"Beni umursamadığını sanıyordum?" diye biraz acı bir şekilde sordum, onun hala beni ısırmaya çalışan o sıçmış göt herifle nişanlanması üzerine süregelen tartışmamız.

Geraldine içini çekti, ayakkabılarını tekmeledi ve ceketini düşürdü, gözleri yaşlarla parlayarak bana doğru yürüdü.

"Bunu bu gece yapma, Maxy oğlum," diye soludu. "Seni yakınımda tutmama izin ver, biz de dünyanın geri kalanı orada yokmuş gibi davranalım."

Ellerini belime doladığında ve ben yatağa çökene kadar beni nazikçe geri ittiğinde, kalın bir şekilde yutkundum ve başımı salladım.

Kucağıma inerken ağzı benimkini buldu ve ben de onun altına düşerken hafifçe inledim. Öpüşmemiz yavaş ve derindi ve şu anda yapacağımız hiçbir şeyle düzeltilemeyecek bir acıyla doluydu ama bir şekilde yine de yardımcı oldu.

Vücudunun benimkine karşı sıcaklığı ruhumun derinliklerinde bir şeyi yatıştırırken onu daha yakına çektim ve yumuşak elleri beni yatıştırmaya ve okşamaya devam ederken bir şekilde yastıklarıma kıvrıldık.

Onu tekrar öptüm, kalbim bütün gün çektiğimden tamamen farklı bir şekilde ağrıma neden olan bu eziyetli ritimle çarparken onu yavaşça yuttum.

"Seninle kavga etmekten nefret ediyorum, Gerry," diye nefes verdim, ellerimi saçlarına daldırıp kalp ağrımın biraz geçmesine izin verdim ve ağzımın her hareketiyle ona tapındım.

Onunlayken her şey daha iyi hissettiriyordu. Aklımdaki en kötü iblislerle savaşabilir ve keşke burada kalsaydı onları uzak tutabilirdi.

"O zaman konuşmayı kes," dedi nefes nefese. "Sadece sineklik tuzağınızı açtığınızda tartışıyoruz."

Haklı olduğunu kabul etmeliydim, bu yüzden beni kollarının arasına çekerken ağzımı kapattım ve istediğini verdim. Başımı, kalbinin güçlü gümbürtüsünün kulağımın altında attığı göğsüne yasladım ve varlığı, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar ruhumdaki acıyı hafifletti.

Parmakları saçlarımı okşadı ve ondan gelen, ruhumdaki acıyı dindirmeye ve korkunç anılar döngüsünün zihnime hükmetmesine engel olmaya yardımcı olan o güzel memnuniyet duygusu vardı.

İçimdeki tüm karanlığı kovalamak için yeterli değildi. Ama özlemini çektiğim, beni eve çağıran ışık şeridiydi.

WMax ertesi sabah şafakta döndüğünde, uyanabilmesi için beni ve Gabriel'i dışarı çıkardı. Tory. Onunla konuşmamıştım, o uyurken yatakta onunla Gabriel'in arasına kıvrılmıştım. Ben ve ağabeyim gecenin yarısına kadar sessiz bir balonun içinde İmparatorluk Yıldızı Tory hakkında konuşmuştu. Lionel'ın korkunç Orderist boku ve sadece... her şeyi.

King's Hollow'a yakın bir ormanda volta atıyor ve toprak büyümü uyguluyordum, bütün bir ağacın yapraklarını, hepsi gevrekleşip kahverengileşmeden ve tekrar havada etrafımda uçuşmaya başlamadan önce, yazın ortasındaki gibi yeniden büyütmesini sağlıyordum. . Gabriel kendi kaygısını hafifletmek için uçmaya gitmişti ve ara sıra tepemizden bir gölge geçiyordu ve onun yakında olduğunu biliyordum.

Max nihayet bir saat sonra geri dönebileceğimizi söylemek için mesaj attığında, kız kardeşimi görmek için çaresizce elimden geldiğince hızlı ağaçların arasından koştum. Beklemek ıstırap olmuştu. Ve uzun zamandır bana geri dönmesini istiyordum. Ondan ayrı bir saniye daha kaybetmek istemiyordum.

Ağaç eve ulaştım ve Gabriel önüme indi. Ona çarptım ve beni kollarının arasına aldı, sımsıkı tuttu. Max kapıdan çıktı ve gözleri karanlıkla çınlayarak bize gergin bir şekilde gülümserken ayrıldık.

"O nasıl?" Ben yalvardım.

"O iyi," dedi ama sesinde alttan alta bir endişe vardı. "En azından zamanında geleceğini düşünüyorum."

Gözlerim yaşlarla yandı ve kollarımı boynuna doladım, Siren gücünün beni yatıştırmak için uzandığını hissettim. Yapabilmesi için savunmamı aşağı indirdim ve hissetmiş olması gereken bitkinlikle savaşmak için vücuduna biraz iyileştirici enerji salarken parmaklarımı ensesinde gezdirdim.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim, o geri adım atmadan önce bir an için bana tutundu. asla geri ödeyemezdim

bunun için onu. Gözlerindeki bir bakış bana bunun ona neye mal olduğunu anlattı ve bunun için minnettarlığımı hiçbir kelime ifade edemezdi.

Bize içeri girmemizi işaret etti ve Gabriel peşimdeyken ağacın gövdesine koştum. Dönen merdivenlerden hızla çıktık ve kapıyı iterek salona girdim. Max'in odasına koştum ve kendimi oradan fırlamadan önce durmaya zorladım. Şu anda neler yaşadığını anlamam mümkün değildi ve bana yakın bir yerde ihtiyacı olacağına ne kadar inanmak istesem de, belki de yanılmışım. Belki de boşluk istiyordu. Ve bunun fikri beni kırsa da, ona ihtiyaç duyduğu her şeyi ve her şeyi vermem gerektiğini biliyordum.

Yavaşça kapıyı çaldım ve Gabriel sessiz kaldı, muhtemelen yapabilirdi.*Görmek*bu tam olarak nasıl sonuçlanacaktı.

Tor mu? diye seslendim, sesim titriyordu.*Lütfen iyi ol.*

"Darcy?" diye seslendi, sesine umut dolmuştu ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

"Gabriel ile buradayım." Alnımı kapıya yasladım, gözyaşlarımın akmasına izin verdim, onları tutmaya çalışma zahmetine bile girmedim. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet," diye gakladı ve ben de kapı kolunu çevirdim, kapıyı iterek açtım ve yatağın yanında yanan bir lambayla karanlık odayı ortaya çıkardım. Yorganın ortasında bir top gibi kıvrılmıştı ve bize bakmak için kendini zorladı, yüzü ağlamaktan lekeliydi. Kız kardeşimi nadiren böyle gördüm; tam şu anda Lionel Acrux'u bulup ona yapmaya cüret ettiği şey için kanını akıtmak istememe neden oldu.

Konuşmasını beklerken Gabriel'in omzu benimkine sürtündü, ama konuşmadı, hıçkırarak bize kollarını açtı ve ona doğru koştum, yatağa atladım ve onu ezerken üzerine düştüm. kollarım.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı ve yanındaki boşluğa düşerken onu daha sıkı tuttum, alnını öptüm ve onu yakınımda tuttum.

"Hiçbir şey için üzülme," diye homurdandım. “Sen değildin. Lionel'dı.

İsmini duyunca ürperdi ve Gabriel yatakta bize katılıp güçlü kollarıyla ruhlarımız birleşene kadar bizi sararken ona daha sıkı sarıldım. Birbirimize sarıldık ve ailemin sevgisinin bizi o kadar sıkı bir şekilde birbirine bağladığını hissettim ki hiçbir şey bizi asla kıramaz. Lionel değil, yıldızlar değil. İradelerimizi parçalamaya ve bizi kendi elleri altında ezmeye çalışabilirlerdi ama asla başaramayacaklardı. Her zaman tekrar bir araya gelirdik. Olmamız gereken yer.

"İyi misin?" Nefes aldım ve başını salladı.

"Evet, mükemmel değilim ama iyiyim," dedi. "Ve bu uzun zamandır olmadığım kadar iyi." Bir süre sonra hepimizin üzerine sessiz bir huzur çöktü ve kalbimdeki yara iyileşmeye başladı. Bu her zaman bir iz bırakırdı. Ama şimdi Tory'ye sahiptim, hiçbir şeyin olmamasını sağlayacaktım.

tekrar ona Ve hak ettiğini bulduğunu. Sonsuza dek lanet bir mutluluk.

"Anlatmak ister misin?" Başlarımız tek bir yastığa yaslanmış, birbirine bakarken Tory'ye fısıldadım ve Gabriel kollarını arkasından ona doladı.

Başını salladı, gözleri ıslaktı ama artık yaşlar akmıyordu. Ve Tor'u tanıdığından, bundan sonra Lionel Acrux'a daha fazla kanmasına izin vermeyecekti.

"Henüz değil," diye soludu ve ben de başımı salladım.

"İhtiyacın olan bir şey olursa söyle bana," dedim ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Gabriel başını onun arkasındaki yastığa dayadı ve Tory'nin ne isteyeceğini tam olarak biliyormuş gibi haylazca sırıttı.

"Uçmak istiyorum," dedi. "Seninle ve Gabriel'le buradan uzak bir yere uçmak istiyorum."

Gabriel, "Bu gece," diye söz verdi. "Derslerden sonra gizlice kampüsten çıkıp birlikte gidebiliriz."

Kalbim ağrırken Tory'nin elini tuttum. "Başka bir şey?"

"Kahve," yarı burnunu çekti, yarı güldü ve ben de sırıttım. "Bir de Geraldine'in tereyağlı simitlerinden." "Biraz getirmesini sağlayacağım," dedim, gülümsemesine karşılık vererek ama daha yataktan kalkmadan Tory elimi tuttu.

"Ve her şeyin normale dönmesini istiyorum. Camdan yapılmışım gibi davranma. Söz?" diye sordu, gözlerindeki ateş buna her şeyden çok ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Sertçe başımı salladım, kalbim ona olan sevgimle sıkışıyordu. "Söz veriyorum."

Atlas'ımı çıkardım, Geraldine'e bir mesaj gönderdim ve yarım saniye içinde cevap verdi.

Geraldine:

Leydim hemen şimdi kapısına en yağlı simitleri getirtecek!

Gabriel doğruldu ve Tory onun yanına oturup başını onun omzuna yasladı.

"Darius kahve getiriyor," dedi Gabriel ve Tory derin bir nefes aldı ama o bir şey söyleyemeden devam etti. "Max ona dışarıda kalmasını söyledi. Sen hazır olana kadar seni görmeyecek."

Başını salladı, gözleri karanlık bir duyguyla yüzüyordu ama orada da aşk vardı. Gözlerindeki siyah halkalar bugünlerde hep bunun kanıtıydı. Bağlanma biçimleri kusurlu ve acımasızdı, ama yine de birbirleri için ne kadar anlamlı olduklarının bir işaretiydi. Ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalarına yardım edeceğime bütün varlığımla yemin ettim.

Tory, "Bana geleceğin iyi olduğunu söyle Gabriel," diye fısıldadı ve bunu bilmeye ihtiyaç duyarak ona baktım.

fazla.

Gabriel düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, onun elini tuttu ve sıktı. "Gelecek iyi olabilir." Bu bir söz değildi, ama umuttu. Ve şimdilik bu yeterliydi.

Çok geçmeden Geraldine geldi ve ondan simitleri almak için aşağı koştum. Simit, tereyağı ve çok çeşitli jöleler, tost, hamur işleri ve meyve suyuyla dolu bir sepet getirmişti.

Beni görünce gözyaşlarına boğuldu, sepeti ayağımın dibine koydu ve çamurda dizlerinin üzerine çöktü. "Bana iyi olduğunu söyle! Ah Darcy, onun cıvıl cıvıl kalbinin attığını, dilinin keskin ve zekasının keskin olduğunu duymalıyım. Ah leydim, lütfen bana Tory'nin sağlıklı olduğunu ve yıldızların ona binlerce umut ve neşe bahşettiğini söyleyin. Gözlerinde bir ışıltı ve adımlarında bir yaylanma ile mi uyandı?" Bacaklarımı kavradı, başını geriye attı ve bir tazı gibi havladı.

Acısının beni tekrar ayırmaya başladığını hissettiğimde önünde yere çöktüm ve ona sımsıkı sarıldım. "O iyi olacak. Zaman alacak ama geri döndü Geraldine. Ve bir daha hiçbir yere gitmiyor. Bundan emin olacağım."

Sonunda kendini toparlayıp ayağa kalkmadan önce birkaç uzun dakika omzumda ağladı. "Pekala, üst dudağımız sert olmalı, öyle mi? Yüzlerimiz balıklar kadar ıslakken, haydutlar gibi gevezelik ettiğimizi görmesine izin vermemeli."

Başımla onayladım ve yemek sepetini alırken ona gülümsedim. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim ve daha fazlasına ihtiyacın olursa beni çağır. En sadık arkadaşın olarak, her zaman, her zaman geleceğim." Döndü ve ağaçların içine yöneldi ve bakışlarım, omzunu bir gövdeye yaslamış, gözlerini Max'in üstümüzdeki odasının penceresine sabitlemiş halde orada durmakta olan Darius'a takıldı.

Elinde bir termos vardı ve bana baktığında kaşlarını çattı. "Bu onun için." Uzattı ve cebinden Tory'nin en sevdiği çikolatalı gofretlerden bir paket çıkardı.

Onları almak için ilerledim ve boynumun arkasını yakaladı ve beni sımsıkı kucakladı. Yemin ederim hayatımda hiç bu sabahki kadar sarılmamıştım ama hepimizin buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bakışlarım ağaçların arasında daha uzakta durup endişeli ifadelerle bizi izleyen Caleb ve Seth'e takıldı.

"Onu bir daha asla bırakma, Darius Acrux," diye homurdandım kulağına. "Onu incitme, hayal kırıklığına uğratma ya da ağlatma. Her şeyi nasıl düzelteceğiz bilmiyorum ama düzelteceğiz. Ve bunu yaptığımızda ve siz ikiniz birbirinizi olması gerektiği gibi sevebildiğinizde, sizden hiçbir bok almayacağım.

Beni bırakıp burnuma hafifçe vururken kısık bir sesle kıkırdadı. "Bu bir anlaşma, Gwen," dedi ve şakacı bir şekilde koluna yumruk attım ve sırıtarak arkamı döndüm.

İçeri girdim ve Tory ile Gabriel'i salonda beklerken buldum. Tory'ye kahvesini uzattım.

ve ona kimin getirdiğini söylediğimde uzun süre baktı ama onun hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yemek sepetini sehpanın üzerine koymaya koyuldum ve hepimiz yerde oturup inanılmaz taze pişmiş yiyecekleri karnımız dolana kadar yedik.

Tory, etrafta onsuz olup biten her şeyi anladığında, sadece konuştuk ve dünyadaki bazı iyi şeyler hakkında konuştuk. Gabriel bize oğlunun neredeyse her ay kıyafetlerinden büyüdüğünü ve karısının onu nasıl besleyebildiğini, evi temizleyebildiğini ve Tarikatının armağanları sayesinde aptalca bir sürede nasıl egzersiz yapabildiğini anlattı.

Bir süreliğine dünyanın geri kalanı gözden kayboldu ve uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu hissettim.

* * *

Günün son dersinde Water Elemental dersinde lagünün ılık sularında belime kadar dayandım. Tory, bugün biraz daha iyileşip yarın derslere dönmeye hazırlanabilmek için Fae gribine yakalanmış numarası yapıyordu ve Gabriel, Tory'ye dikkat çekmemek için o gün derslere gitmem konusunda ısrar etmişti.

Onu geri almanın sevinci, artık Lionel onu ne zaman çağırsa, hâlâ gölgelerin kölesiymiş gibi davranarak ona gitmeye devam etmesi gerektiği gerçeğiyle lekelenmişti. Aklıma gelen başka bir seçenekle karşı koymaya çalıştım ama sonunda Gabriel bunun tek seçenek olduğunda ısrar etmişti. Ve The Sight'a sahip olduğunu düşünürsek onunla gerçekten tartışamazdım.

Washer bana doğru yürüyerek, "İşte bu, Bayan Vega," diye seslendi. Etrafındaki suyu sihriyle ikiye ayırdı, böylece karada yürüyordu ve suyun yeniden etrafını sarmasına izin vermeden önce dar süratindeki şişkinliği tam olarak görmemi sağlıyordu. Gerçekten gerekli miydi??

"Bir kez daha görelim," diye cesaretlendirdi ve dikkatimi suya çevirdim, elimi içine koydum ve etrafında bir girdap oluşmasına neden oldum, ta ki öğrencileri daha da yakına çekmeye başlayana kadar daha hızlı dönene kadar ve onlar da gitmek zorunda kaldılar. akımdan çıkmak için mücadele.

"Müthiş!" Washer tezahürat yaptı, kıçımdan bir inç ötede sırtıma tokat attı. "Şimdi Bayan Grus ile eşleşin ve birlikte şiddetli bir ıslak delik yarattığınızı görelim."

"Ee, efendim?" Damian Evergile dudaklarını büzerek ona seslendi. KUNT rozetini bir pislik gibi mayosuna iğnelemişti. "İnsanları Tarikatları dışında eşleştirmemelisin."

Washer ona ters bir bakış attı. "Pekala, Bayan Vega'nın şu anda sınıfta kendi Tarikatından başka öğrencisi yok, peki benden ne yapmamı bekliyorsunuz?" diye tersledi ve yemin ederim onun hiç bu kadar sinirlendiğini görmemiştim.

Max aniden bir dalga üzerinde suda sörf yaparak Damian'ın kafasına tekme attı ve Geraldine tezahürat yapmaya başladı, göğüsleri dar mayosunun içinde zıplarken aşağı yukarı zıpladı.

"Hey Gerry, şunu izle!" diye seslendi Max, adamın etrafında dönerek başının üzerinde durana kadar yanına döktüğü bir su sütununa gelişigüzel bir şekilde yaslandı.

"Harika iş, Bay Rigel. House Aqua için yirmi puan al," dedi Washer, Damian Max'i üzerinden atmaya çalışırken kolları sudan dışarı fırlayarak çırpınmaya başladığında.

Max, Damian'ın kafasından atlayıp suyun altına daldığında Darius, yüzeyde suyun üzerinde yürüdü. Oğlan bir boğulma ambarına kilitlenmiş halde yeniden yüzeye çıktı ve Darius karanlık bir şekilde sırıttı.

Darius ona sırıtarak karşılık veren Washer'a, "Ona burada özel ders vereceğiz, efendim," diye seslendi. "Ah evet, Bay Acrux, kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Çalışırken kendinizi iyi ve yağlı tuttuğunuzdan emin olun, su Elementiyle uğraşmayı çok daha kolay hale getiriyor." Eğildi, bir avuç su aldı ve bronzlaşmış, mumlu göğsüne sürdü ve meme uçlarına masaj yapmak için fazladan zaman harcadı. *Ergh*.

Geraldine'in yanına ürpererek işe gittim ve şelalenin arkasından Damian'ın çığlıkları gelince birlikte girdap yapmak için çalışmaya başladık. Karanlık bir şekilde güldüm ve Geraldine de bir deniz cadısı gibi güldü. Max ve Darius susturucu bir balon patlatma zahmetine bile girmemişlerdi ama Lionel Acrux'un oğlu olmak artık kimsenin seni bok hakkında sorgulamayacağı anlamına geliyordu. Sınıftaki diğer KUNT'lar sessizdi ve aynı kaderi paylaşmak istediklerinden şüpheliydim.

Washer cesaret verici bir şekilde, "İşte bu canlarım," diye seslendi. "Kalçalarını böyle içine sok." Hiçbir şeyden haberi olmayan bir birinci sınıf öğrencisinin kalçalarını kavradı, kasıklarını kıçına dayadı ve kalçalarını kendi kalçalarıyla yönlendirerek dairesel hareketlerle döndürdü. *Tanrım*.

"Evet anladık" dedim. "Gösteriye gerek yok."

Washer, birinci sınıf öğrencisinin kalçalarını birkaç kez daha döndürmeye devam etti ve ardından geri çekilip çocuğun saçını karıştırıp onu yola gönderdi. Çocuk, solgun yüzlü ve ihlal edilmiş görünüyordu, temelde çoğu insan Washer ile bir olaydan sonra böyle baktı. O çok iğrençti.

Angelica yanımızda çalışmak için yanımıza geldi ve gergin bir gülümsemeyle yolumuza baktı. Nova'dan ayrıldığını duydum, diye fısıldadı kendi girdabını yaparken.

"Nasıl olur?" diye sordum şaşkınlıkla.

"O tamamen Acrux karşıtı," diye soludu. "Ve Nova bir Acrux uber hayranı gibi, bu yüzden sanırım yürümedi."

Şaşkınlıkla, şimdi havuzun ortasındaki bir kayanın üzerinde durmuş, hamleler yaparken elleri kalçalarında duran Washer'a baktım. Bunun ondan yüzde bir daha fazla hoşlanmamı sağladığını tahmin ettim, ne yazık ki o kadar sürüngendi.

Geraldine gururla, "Angelica muhteşem bir elektronik tablo yapmaya başladı," dedi. "O

hangi öğretmenlerin Acrux yanlısı ve kimlerin ona karşı olduğunu öğrenmek.”

"Şey, muhteşem olduğunu söyleyemem," diye gülerek onu geçiştirdi Angelica. "Ama ne olduğunu bilenler için kullanışlı olabilir." Geraldine'e göz kırptı ve ben kaşlarımı çattım.

"Ne?" Fısıldadım ve Geraldine hızla üzerimize bir susturucu balonu fırlattı, gözleri sağa sola fırladı.

"Bir ayaklanma başlatıyoruz, Darcy. Gerçek kraliçeler adına. ASS birleşecek ve bu akademi boyunca pislikleri kovacak durdurulamaz bir rüzgar estirecek.”

Güldüm ama son derece ciddi olduğunu ve bu benzetmenin kasıtlı olmadığını fark ettim. "Açıkçası her türlü Asscrux isyanına hazırım."

"Silah stokluyoruz leydim. Sabahın erken saatlerinde Griffin pisliklerini toplayan birçok ASS'im var ve iksir laboratuvarından bir veya iki kaos kristali aldım. Genişçe sırıttı. "Hepsini bana bırakın, sizi ve Tory'yi cehennemin derinliklerine kadar takip etmeye ve geri dönmeye hazır bir yeraltı ordusu kuracağım. Ayrıca engizisyona götürülmeden önce babama gönderebildiğim kadar çok sevgili Tiberian Faresi dostumuzu gönderdim.

"Onlara yardım ediyor mu?" Umutla fısıldadım ve başını salladı.

"Onları kuzeydeki gizli yuvalara götürüyor," diye fısıldadı ama susturucu balon zaten kimsenin duymasını engelleyecekti. "Taç için oyununuzu oynamaya hazır olduğunuz anda arkanızda olacak, büyük ve asil amacımız için bir dost ve müttefik ağı oluşturmanın yanı sıra."

Kalbim yükseldi ve moralim yükseldi. İnsanların karşılık verdiğini, tüm krallığın öylece yatıp Lionel'ın onları becermesine izin vermediğini duymak hoşuma gitti.

"Pekala, bugünlük bu kadar yeter!" Yıkayıcı aradı. "Ders bitti."

Soyunma odalarına geri döndük ve yıkanıp üzerimi değiştirmek için acele ederken kalbim daha da hızlı atıyordu, Tory ve Gabriel'le uçağa binme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu.

"Gitmek zorundayım." Geraldine ve Angelica'ya veda ettim, eşofmanım ve askılı üstümle lagünden dışarı fırladım, elimin bir hareketiyle şelaleyi ayırdım ve kanatlarımı sırtımdan açtım. Gökyüzüne havalandım, soğuk havayı süpürürken uzuvlarımda ateş yayılıyordu ve muhafazaları geçebileceğim dış çite doğru dolambaçlı bir yol izliyordum. Her zaman ondan yeterince uzağa inmeye ve izleniyor olma ihtimaline karşı son birkaç yüz metreyi yürüyerek koşmaya dikkat ettim.

Tory ve Gabriel'i çitin diğer tarafında beni beklerken buldum ve o gülerken Tory'yi bir kez daha kucaklayarak ezdim. Olduğundan daha zayıftı ve daha da üzgündü ama sevdiğim kızın hâlâ burada olduğunu biliyordum ve çok geçmeden Lionel'a ona yaptığı her şeyi ödetmenin yolunu bulacaktık. Sadece açmaya hazır olur olmaz gözlerindeki o tekin olmayan bakışı uzaklaştırabilmeyi umuyordum.

bana bağlı. Gabriel üzerimize yıldız tozu fırlattı ve yıldızların arasından kıvrılan bir ışık tünelinde nakledildik.

Gabriel'in bize Baruvia'nın inanılmaz ormanında uçmayı ilk öğrettiği kanyona vardık. Tory elimi tuttu ve Gabriel diğer yanında kararlı bir ifadeyle bizi kanyonun kenarına doğru sürükledi. Midem kalktı ve hepimiz dümdüz koşup kenardan atlarken adrenalin damarlarımda dolaştı.

Hızla serbest düştük, çığlıklarımız kanyonda yankılandı ve çok aşağıdaki ağaçlardan bir kuş sürüsünün havalanmasına neden oldu. Benim kanatlarım Tory'ninkiyle aynı anda serbest kaldı ve Gabriel birkaç saniye daha düştükten sonra yerini değiştirdi.

Tory etrafımda daireler çizerek uçarken güldüm, yüzündeki gülümseme beni en saf güneş ışığıyla doldurdu. Onu çok özlemiştim ve onu gülümserken görmekten asla bıkmayacaktım.

Gabriel aramıza girdi ve çok yukarıdaki masmavi gökyüzüne doğru hızlandı. Tory ve ben onun peşinden ateş edip onu kovalamadan önce sırıttık. Daha yükseğe tırmandık, güneşin tenimde bıraktığı his ruhumda bir merhem gibi.

Tüm karanlığın içinde sonunda tutunacak iyi bir şey bulmuştum. Kardeşim, kardeşim, arkadaşlarım. Hiçbirini hafife almazdım. Ve Lionel tahttaki zamanının tadını çıkarsa iyi ederdi, çünkü gerçek kraliçeler yakında onu geri almaya gelecekti.

Skendime geri getirildiğimden beri okuldaki ilk günüm için King's Hollow'dan ayrılıyorum bir gerçeklikten diğerine kaymak gibiydi. Artık kendim olamıyordum. Ama ben Lionel'ın evcil hayvanı değildim benim versiyonum da Lionel'ın hedeflerine hizmet etmek için harcadığım zamana dair anılarım bile yoğundu. üzerlerinde bir gölge sisi vardı ve nasıl davrandığımı tam olarak hatırlamam benim için zordu. Olumsuz KUNT uygulamasında yer alma fikrinden bahsetmek midemi bulandırdı.*Hayatımı sikeyim.*

Yürürken blazerimi düzelttim, uzun bir nefes alıp tekrar bıraktığımda kumaş klostrofobik geliyordu.

"Bunu yapmak için uygun olduğuna emin misin?" diye mırıldandı Darcy, elimi tutup parmaklarımı sıkarak.

"Lionel'in tuzağına koşan pislik benim, unuttun mu?" Bağırsaklarım endişeyle düğümlenmiş olsa da alay ettim. Sadece bu da değil, Diego da ölmüştü ve Darcy'nin gerçekten kayıp olduğunu doğrulamak için daha fazlasını yapsaydım ikimiz de o tuzağa düşmezdik. Asla Lionel'ın pençelerine düşmemiş olabilirim ve Diego hala hayatta olabilir. "Bunu kendim getirdim."

"Öyle söyleme Tor," diye nefes verdi Darcy ve ben omuz silktim.

"En azından artık onu gözetlemek için mükemmel bir pozisyondayım," dedim, kendimi bu role tamamen adamamın nedenlerini kendime hatırlatmaya çalışarak. "Ayrıca, gölge Tory tam bir pislikti - onun doğasını benimsemek benim için o kadar da büyük bir adım değil."

"Kes şunu," diye güldü Darcy, ben ona pis pis sırıtırken koluma bir tokat attı. İçimden kendime sıçıyor olsam bile bu konuda şaka yapmak iyi hissettirdi.

"Doğru. Belki de bu pislik davranışı hak eden bazı insanlara yönlendirebilirim.

Gizli çalışıyorum."

"Risk almayın. Ve unutmayın, bu gece burada buluşabiliriz, yani bu rolü oynarken yalnızmış gibi görünseniz bile gerçekten yalnız değilsiniz."

"Benim için endişelenme," dedim, onu kucaklamadan önce fazla parlak olduğunu bildiğim bir gülümsemeyle. "Yine de artık yalnız devam etsem iyi olur. Kimsenin bizi sosyalleştiğimizi görmesine izin veremem."

"Skandal bir düşünün," onu serbest bıraktığımda donakaldı ve ben de dönüp ağaçlara doğru yürümeden önce ona son bir kez gülümsedim.

Zayıf öğrencileri uzak tutmak için King's Hollow'un çevresine yerleştirilen çeşitli muhafazalardan ve büyülerden geçtim ve The Orb'a doğru yol alırken sinirlerimin beni yenmesine izin vermemeye çalıştım.

Stiletto topuklularım yolda tıkırdadı ve yürürken çenemi kaldırdım, gözlerimi biraz kıstım ve diğer öğrencileri benden uzak tutma işini dinlenen kaltak yüzüme bıraktım.

Uzun bir süre kimseye dikkatimi vermedim ve önümdeki ağaçların arasından altın renkli bina belirirken sakin kalmama yardımcı olması için gölgelerle olan bağlantımı çekiştirdim.

Ormandan çıkarken bakışlarımı Orb'un kapılarına diktim ve Darius'un bir çift siyah şort ve spor ayakkabıyla Ignis Evi'ne giden patikada koşarak göründüğünü neredeyse fark etmemiştim.

Kalbim onu tanımakla gümbür gümbür atıyordu ve ondan korkmamam gerektiğini bildiğim tüm nedenleri gözden geçirmek için bir an çaldım. Max çoğunlukla onunla ilgili mutlu anılarımı geri kazanmama yardım etmişti ama Darius'un yanında hissettiğim diz çökme korkumu düzeltmenin o kadar kolay olmayacağını söylemişti. Onu görmeyi, hatta ondan bahsetmeyi acı ve şiddetle ilişkilendirmeye şartlandırılmıştım. Bunu aşmamın tek gerçek yolu, artık hissetmemeyi öğrenene kadar kendimi ona defalarca maruz bırakmaktı. Söylemesi yapmaktan kolay. Özellikle de onu gördüğümde, kendimi korumak için vücudumdaki her damla büyüyü kullanmak istedim ve tüm kaslarım anında kilitlendi.

Gözlerimi kapattım, Darius'la koşarken sahip olduğum gerçek anılara odaklanmaya çalıştım ve onu böyle sabahlarda görmek ve onları beni merkeze almak için kullanmak istedim. Tekrar açtığımda, biraz daha kontrollü hissettim ve kendimi The Orb'a doğru ilerletirken bir nefes verdim.

Neredeyse aynı anda kapıya vardık ve o kapıyı kapalı tutmak için elini kapıya koyduğunda ben de durdum ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış attım.

"Günaydın, Roxy," dedi o alçak, kaba sesiyle ve kendimi ondan kaçma ve ona yaklaşma dürtüsü arasında kalmış bulurken alt dudağımı ısırdım. İşin garibi, onun hakkında her zaman böyle hissettiğimden oldukça emindim. Lionel'ın bana maruz bıraktığı hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

Bu beklenmedik toplantıyı nasıl karşıladığımı değerlendirmek ister gibi bana tepeden bakarken Darius'un ifadesi temkinliydi ve ben kendim bile emin değildim, bu yüzden ona tam olarak yardım edemedim.

dışarı ya.

Hızlı atan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken dudaklarımı ıslattım ve birkaç hafta önce gitmiş gibi görünen akıl sağlığımın yanı sıra zihnimin gerilerinde bir yerlerde saklanan sesimi bulmaya çalıştım.

"Merhaba," diye yanıtladım, ona bundan daha iyi söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü nereden başlayacağımdan ya da denersem kelimeleri bulup bulamayacağımdan bile emin değildim.

Aramızda sonsuz bir zaman uçurumu ve dile getirilmeyen bir acı vardı ve bunu başarabilmemiz şöyle dursun, bunun arasında köprü kurmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değildim.

Dudaklarından dökülmeyi bekleyen binlerce kelime varmış gibi durup durdu ama sonra kapıyı sonuna kadar çekip hiçbirini söylemek yerine benim için açık tuttu. Hareket karşısında irkilmemeyi başardım ama bu zor kazanılmış bir savaştı ve fark ettiğinden oldukça emindim.

Tereddütle ona yaklaştım, onun erkeksi sedir ve duman kokusu beni sararken nabzım hızlandı. Bakışlarım bir anlığına onun mürekkepli gövdesine kaydı ve sol kalça kemiğinin üzerinde kıvrılıp şortunun altında kaybolan yeni bir dövme görünce duraksadım.

Ama ben ona iyice bakamadan, şortunu bir santim daha yukarıya çekti ve görüş alanından sakladı. "Bunu görmek istiyorsan pantolonumu çıkarmalısın, Roxy," diye alay etti ve ben daha derinlemesine düşünemeden kendimi cevap verirken buldum.

"İyi deneme, pislik."

İkimiz de bir an durduk, bir şekilde zamanda geri adım atıyormuşuz gibi birbirimize baktık ve içeri girmeden önce ona en ufak bir gülümseme imasında bulundum, uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissettim.

Beni bekleyen HORES ve KUNT'ları fark ettiğimde gölgeleri daha da yakınlaştırdım, hayatımın ne hale geldiğini merak ettim ve kendimi o gün için onların yanındayken buldum.

Bir tepsi aldım ve kahvaltımı almaya yöneldim, sunulan tatlı hamur işlerine bakarken midem guruldadı ve son birkaç aydır yediğim yumuşak yemekleri hatırladım. Gölgeler o kadar tüketiciydi ki, yemek yeme isteğimi bastırmışlardı ve ben zamanın yarısında yemek yemeyi bile unutmuştum. Ama şimdi onları geri ittiğim için, iştahım şiddetle geri geliyordu.

Tarçınlı çörekleri dörtte bir tabağıma yığdım, sonra Darius'un iki kupayı doldurduğu kahve makinesine doğru ilerledim. Tereddütle ona yaklaşırken tepsime bir tane koydu ve midem düğümlenirken ona bakarak hareketsiz kaldım. Sabahları bana kahve getirdiği tüm anların tüm anıları bir anda üzerime doluştu ve ondan sıyrılma isteğimi savuştururken bile ona ulaşma arzusuyla dolup taşıyordum.

Darius, etrafta bu kadar çok insan varken bana başka bir şey söylemedi ve ben odadaki en az arzu edilen insanlara katılmak için ilerlerken, dönüp kalbim güm güm atarken onun uzaklaşmasını izleme dürtüsünü görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Duydun mu?" diye sordu Mildred, konuşmadan önce yemeğini çiğnemeyi bitiremediği için ağzından kırıntılar uçuşuyordu.

Yanıt vermedim, etrafında sekiz kişi daha oturduğu için benimle konuşmadığını varsayarak ama küçük boncuk gözlerini bana bakmak için çevirdiğinde, onun konuştuğunu anladım.

"Ne?" diye sordum, ilk tarçınlı çöreğimi dudaklarıma götürerek ve ısırırken inlememek için kendimi zorlayarak. Gölge kaltak Tory, gölgenin insanlara işkence etmesi dışında hiçbir şeyden zevk almazdı, bu yüzden yemeğimin aylardır yediğim en iyi şey olmadığını düşünmek zorunda kaldım. Ama beni tereyağlı simitle becer, bu *iyi.*

"Babam dün gece bir Tiberya Faresi yuvasına Su Perisi baskınına karıştı. Kaçmaya çalışan altı küçük ciyaklayıcıyı yakaladı ve onları şenlik ateşi gibi yaktı!" heyecanla fışkırdı ve aniden ağzımdaki yemeğin tadı artık o kadar da güzel değildi.

"Onları o mu öldürdü?" diye sordum.

"Tabii ki! Ailem krala sadık değilse bir hiçtir ve geleceğin kraliçesi olarak onu her zaman kralımız adına daha fazlasını yapması için teşvik ediyorum. Snookums ve ben evlendiğimizde ona kişisel olarak yardım edeceğim. Mildred gururla, "Çocuklarımızın barışçıl bir yönetime giden açık bir yolu olduğundan emin olmak için tahtımıza ve kraliyet soyumuza yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırın" dedi.

Darius'la yaklaşmakta olan evliliklerini düşündükçe içim burkuldu ve o aptal trol suratına yumruk attığım, ta ki buradan pek de uzak olmayan bir yerde bayılana kadar geçirdiğim zamanın canlı bir hatırası bana hediye edildi. Bunu tekrar yapmak için derin ve acil bir arzum vardı ve içimde bunun için de açlık duyan gölgeler yükseldi.

"Güzel," diye mırıldandım, kelime ağzımı asit gibi yakarken bile onun küçük duyurusundan memnun görünmem gerektiğini biliyordum.

Güçlü bir iradeyle ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım, gölgeler damarlarıma daha da girerken yüzüm bir hiçlik maskesiydi ve kendimi yavaş yavaş unuturken buldum. Ama bunu yapmaya gücüm yetmezdi. Onlara çok fazla yaslanamazdım çünkü bir daha herhangi bir şey hissetmeyi unutmama izin verirsem, neredeyse başladığım yere geri dönerdim.

Mildred hikayesinin daha fazla ayrıntısını açıklamaya başladığında KUNT'ların hepsi arkamdan gülmeye başladı ve ben de bölmelerden birine girene kadar durmadan banyoya girdim.

Gölgeler göz kapaklarımın arkasında titreşirken onlara düşme hattı boyunca dans ettim ve seslendim.

Phoenix'im onları geri püskürtmeme yardım edecek.

Kendimi toparlamam ve bu insanların arasında haftanın geri kalanını geçirmem gerekiyordu. Gabriel bana, poker suratımı yerinde tutabilirsem Lionel'a karşı çalışmamıza yardım edebileceğimi söylemişti, bu yüzden ona odaklanmam gerekiyordu. Bana bunu yapan adamdan intikam almak istiyordum ve bunu düzenlemeye yardımcı olacak mükemmel bir konumdaydım. Kafamı oyunda tutmam gerekiyordu.

Ayrıca, pislik olmak için bolca pratiğim oldu. Bunu yapabilirim. Sadece duygularımı kontrol altında tutmam ve yüzümü ifadesiz tutmam gerekiyordu. Gabriel, şu anda Lionel'a karşı mücadelemizde bize yardım etmek için yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğuna inansaydı, o zaman yapardım. ona güvendim. Sadece gölgelere dikkat etmem, tekrar içime girmemelerini sağlamam ve gerekmedikçe onlara teslim olmamaya çalışmam gerekiyordu.

Ama Mildred'ın sözleri kulaklarımda yankılandıkça ve kanım oraya geri dönüp onlar için onu cezalandırma arzusuyla şarkı söylerken, kendimi yeniden karanlığa gömülürken buldum. Gölgeler artık tanıdıktı, beni rahatlatıyor ve unutulma vaadiyle beni onlara geri çağırıyordu.

Belki birkaç dakikadan zarar gelmezdi. Bir süreliğine beni almalarına izin verebilir, bu acıyı silebilir, korkumu uzaklaştırabilirdim...

Atlas'ım cebimde vızıldadı ve duygusal erimemin kesintiye uğramasıyla irkildim, titreyen parmaklarla ve kimlikteki isme kaşlarımı çatarak onu çıkardım.

Darius:

Ne giyiyorsun?

Bir an için bunu bana neden sorduğunu anlayamadım - beni on dakika önce tam anlamıyla görmüştü ve akademi üniformamla olduğumu biliyordu. Ama sonra düşüncelerimin çarpık sisi biraz dağıldı ve bana Lionel beni götürmeden önce birbirimize çokça mesaj attığımızı hatırlattı. Ve onun garip sorusu aslında doğrudan bir cevap gerektirmeyen birbirimize selam vermemizdi. Sadece bir açılıştı.

Bakışlarım kelimeler üzerinde ileri geri hareket ederken ve kalbimin çılgınca atışı biraz yavaşlamaya başlarken dudağımı çiğnedim.

Cevap vermek istedim ama bu fikirle birlikte omurgamda bir korku ürpertisi oluştu ve ona söylemem gereken kelimeleri oluşturamaz hale geldiğimde kaşlarımı çattım.

Ama bu küçük mesaj, beni gölgelerden çekip her şeyi net bir şekilde görmeme yardım etmesi için tam da ihtiyacım olan şeydi. Şimdi onlara dalamazdım. Kendim kalabilmem için kafamı yeterince açık tutmam gerekiyordu. Mildred Canopus ve diğer KUNT'lar yakında bir gün cezalarını alacaklardı, ama bu arada, zorlandığım rolü oynamaya odaklanmam gerekiyordu. Konumumu yakın kullanabiliriz

Lionel ve Clara bizim lehimizeydi ve benim dikkatimi bu hedefe odaklamam gerekiyordu.

Tuvalet bölmemin dışındaki kapı gümbürtüyle açıldı ve duygularımla savaşıp kapıyı açarken titrek bir nefes aldım.

Dışarı çıktım ve beni görünce ağzı açık kalan, korku içinde tuvalete bakarken yanaklarının rengi yükselen Xavier ile yüz yüze geldim.

"Kahretsin, bayanlarda mıyım?" diye inledi ve ağlama dürtümü bastırmama rağmen dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamadım.

Kahretsin, gerçekten bokumu kapatmam gerekiyordu yoksa bu planı daha başlamadan mahvedecektim.

"Sen... şimdi iyi misin, Tory?" diye sordu tereddütle, bir tür beyin arızasının eşiğinde olduğumu fark etmiş gibi göründü ve Darius'un beni gölgeler durumundan kurtarmak için her şeyi ona anlattığını tahmin ettim.

Kapıya baktım ve kapalı kalması için hava büyüsü yapmak için parmaklarımı salladım ve konuşmadan önce etrafımıza bir susturucu balonu fırlattım.

“Olur mu bilmiyorum, ama işleyişle devam edip oradan çalışabilir miyiz?” Tereddütlü bir gülümsemeyle sordum.

"Bu benim Elemental büyümle biraz bana benziyor," diye şaka yaptı. "Darius buraya gelmeden önce dört yıllık erken eğitim almış olmasına rağmen, herkes benden büyü yapabilmemi bekliyor - bu tam bir kabus."

"Eminim o kadar da kötü değilsindir," dedim ve başını iki yana sallayarak koyu renk saçlarından simler döküldü.

"Bu iyi. Ben oraya geleyim. Ve bu arada, o kahrolası evde ya da sarayda olmam gerekmiyor sanırım. Mesele şu ki, ben buradayım, sürüm var, özgürüm. Ya da en azından olmayı hayal ettiğim kadar özgür.”

Ona gülümsedim, şimdi ona bakmam gerektiğini fark ettim. O da sadece uzun değildi, kaslıydı ve yüzü çocuksu özelliklerinin çoğunu kaybetmişti. İçimi gerçek mutluluk kapladı ve kendimi onun yanında rahatlarken buldum. "Senin adına çok sevindim," dedim dürüstçe.

"Bunun için sana gerçekten teşekkür etme fırsatım hiç olmadı," diye ekledi.

"Tek yaptığım seni pencereden dışarı itmekti," diye dalga geçtim ama başını iki yana salladı, öne çıktı ve beni sımsıkı kucakladı.

"Hayır Tori. Hayatımı kurtardın. Bana... her şeyi verdin. Beni zorladığın şeyi tek başıma yapmaktan çok korkuyordum ama şimdi o evden, Gravebone ile bana yaptırdığı seanslardan uzaktayım, olmak için doğduğum Pegasus olmakta özgürüm. Ve bir gün sana olan bu borcu geri ödemenin bir yolunu bulacağım.”

Xavier beni kemiklerimi kıracak kadar sıktığında ve içimde bir şeyler yerleşmiş gibi göründüğünde, ceketinin içine gülümsedim. Haklıydı, dünyaya göstererek onun için iyi bir şey yapmayı başarmıştım.

onun ne olduğu ve onu Lionel'ın pençelerinden kurtarması. Ve eğer o canavarın yanında olsaydım, o zaman başka birine yardım etme şansım olabilirdi. Sırlarını dinleyebilir ve hepsini ona karşı kullanabilirdim. Kurtarmayı başardığım her hayat ve sabote edilmesine yardım ettiğim her plan için ona karşılık verecektim. Azar azar.

KUNT şirketinde geçirdiğim günleri ve Lionel'ın yanında geçirdiğim günleri atlatmak için güvenmem gereken şey tam da bu duyguydu. Dinlemek veya tanık olmak zorunda kaldığım her aşağılık, mide bulandırıcı şey için, ona iyi bir şeyle karşılık vermenin bir yolunu bulurdum. Yardım etmenin bir yolunu bulurdum. Sonra bir gün ona karşılık vermeye ve onu tahtımızdan indirmeye hazır olurduk.

"Teşekkürler, Xavier," dedim kollarından kurtulup ona şiddetli bir şekilde gülümseyerek. "Bugün tam olarak ihtiyacım olan şey buydu."

"Sorun değil," diye yanıtladı, bununla ne demek istediğimi anlamamış görünüyordu, ama anlamasına da gerek yoktu. Önemli olan bunu yapabilmemdi. Oraya geri dönüp bu rolü oynayabilirdim ve hiç kimse çok geç olana kadar gerçek sadakatimin nerede yattığına dair hiçbir şeyden şüphelenmezdi.

Kapıya yöneldim ama Xavier kapıyı sonuna kadar çekmeden önce beni durdurmak için seslendi.

"Darius senden asla vazgeçmedi, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Nefes aldım, kardeşine karşı hissettiğim karmaşık duyguların karışımı, onun adının anılmasıyla içimde yeniden kabardı.

"Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Babam sana sahip olduğu sürece, her dakikasını seni arayarak, Nymphe'lere karşı savaşarak, Clara'sız Peder'e meydan okuyabilmek için vücudundaki gölgeleri çıkarmaya çalışmak için Darcy'nin onu Phoenix ateşiyle yarı yarıya yakmasına izin vererek geçirdi. onu durdurabilmek. Seni kaybetmesi onu kırdı... Yani sanırım demek istediğim, ikinizin arasını düzeltmesi için ona bir şans vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Cehenneme gitti ve seni kaybederek geri döndü, Tory. Lütfen şimdi sizi ondan uzak tutarak Babamın kazanmasına izin vermeyin."

Bir cevap üzerine dudaklarım aralandı ama ona ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden bizi burada saklamak ve The Orb'a geri dönmek için kullandığım büyüyü dağıtmadan önce sadece başımı salladım.

Darius'un artık benim için ne anlama geldiğini anlamak için biraz zaman harcamam gerekecekti. Ve daha önce olduğu şey. Ama onunla ilgili her şey, umut ve özlemle karışan korku ve acı gibi kafamı o kadar karıştırdı ki ve aynı anda hepsiyle başa çıkamayacak kadar fazlaydı.

Şu anda sadece haftayı bitirmem ve takmak zorunda olduğum gölge maskesini mükemmelleştirmem gerekiyordu. Çünkü cuma gecesi saraya dönüyordum ve en kötü canavarı kandırmam gerekecekti. Lionel Acrux şu an önceliğimdi.

Darius beklemek zorunda kalacaktı.

MZodiac'ta ilk birkaç haftanız çok yoğun geçmişti. Cehennem Haftası'nı atlatmıştım ve çok geçmeden Uğruna kıçımı yırtarak çalıştığım Hesaplaşma yaklaşıyor. Sakinleşmek için zar zor zamanım oldu ve Xbox'ımı akademiye yanımda getirmiş olmam gerçeği şimdi biraz gülünçtü. Sahip olduğum herhangi bir boş zaman Yeni sürümle uçarak geçirdim. Ve kahretsin, tanıdığım en iyi şeydi. Etrafta olmak benim türüm, bulutların arasından uçmak ve lanet olası bir kartal kadar özgür hissetmek inanılmazdı. olmasaydı Babam, tüm Tarikatları ayrı kalmaya zorlayan yılın mutlak pisliği olduğu için, bu sefer mükemmel olduğunu söylediler.

Şafaktan akşama kadar kıçımı çalıştırmış olmam umurumda değildi. Yorgun olmam umurumda değildi ve erken uyanmak alışkın olduğum tembel sabahlara kıyasla acımasızdı. Artık bir amacım vardı. Ve bir yanım ne kadar uzun süreceğinden korktuğu için hayatı hayalarımdan yakalamama neden olan özgürlük. Zodiac'ta sadece dört yıl geçirdim, o zaman babamın benim için bunun ötesinde nasıl bir hayat tasarlayacağını kim bilebilirdi? Sadece o kadar ileri gitmediğini umuyordum. Darius, Mirasçılar ve ikizler onu alaşağı etmenin bir yolunu bulacaklardı, yoksa hepimiz mahvolurduk.

Diğer yedek parçaları görmek zordu ama çalışmasını sağladık. Yasayı çiğnemekle diğerlerinden daha fazla ilgilenen görünen Ellis dışında hepimiz. Athena, Grayson, Hadley ve ben, Dünya Bölgesi'nde olabildiğince sık karşılaştığımız bazı kullanılmayan mağaralar bulmuştuk. Athena ve Grayson, ışığın daha rahat olması için bir sürü battaniye ve lümen kristali getirmişlerdi ve ben ve Hadley, toprak büyümüzle kayalardan kabaca yontulmuş birkaç koltuk oymuştuk.

Şimdi bir tanesine oturdum, dördümüz öğle yemeğimizi KUNT'ların her hareketimizi izlediği The Orb yerine burada yemeyi tercih etmiştik. Bu günlerde yer çok meşgul değildi ve çok şey hesapladım.

diğer öğrenciler de aynı fikre sahipti. Buradaki Fae'lerin çoğunun babamın yeni yasasına uymamasını umuyordum ama bunu söylemek zordu. Sorun şu ki, kimsenin bağlılığını çözemedim. Bu yüzden sadece güvendiğim birkaç kişiyle zaman geçirdiğimden emin oldum. Ve babamın saçmalıklarını onaylamadığımı ağzımdan kaçırdığımda, bu adamların kabul ettiği ortaya çıktı.

Athena mağara çatısının yakınında bir hava bulutunun üzerinde süzülürken, Hadley ona hüsranla bakıyordu. Onu tekrar ısırmaya çalışmıştı ve onun ondan kaçmayı sevdiğinden oldukça emindim.

"Ya bunu bana bir iyilik olarak yapsaydın?" Hadley ona seslendi. "Seni avlamayacağım. Sadece bir arkadaşına yardım et.

"Kurt tadı istiyorsan Gri ısır," diye seslendi Athena, kendini baş aşağı sarkıtıp havada spiraller çizerek bize doğru geldi.

Hadley homurdandı ve gücünü kullanarak kendini daha yükseğe fırlatarak saçını yakalamaya çalıştı. Alaycı bir kahkahayla döndü ve ondan uzaklaştı.

"Beni ısırmak istiyorsan, bunun için benimle dövüşmen gerekecek," dedi Grayson, bir battaniyenin üzerinde uzanmış Atlas'ında bir şeye vurarak.

"Seni istemiyorum," diye mırıldandı Hadley, Athena'nın altında volta atarak. "Bütün alayları içimdeki açlığı ateşliyor."

Athena, "Tut tut, Had, kendini ava kaptırmaman gerekiyor," diye dalga geçti.

"Buraya in ve bunu yüzüme söyle," diye cesaret etti Hadley ve Athena tam da bunu yapacakmış gibi kendini yere indirdi. Hadley hemen ona doğru ateş etti ve bir hava kalkanına çarparak onun geriye doğru uçmasına ve kıçının üstüne yere düşmesine neden oldu. Girişimlerine kişneyerek bir kahkaha patlattım.

"Tanrı aşkına," diye hırladı Hadley, siyah saçlarını geriye doğru düzeltip kendini yukarı iterek. "Bana bir tat ver, Athena." Neredeyse salyası akıyordu ve gözlerindeki o susamış parıltı hoşuma gitmedi.

"Hayır," dedi yavaşça, yanıma geçip oturdu.

Hadley, "Ona tutun, Xavier," diye homurdandı ve ben de çevremizde büyümesi için tahta çivilerden bir halka oluşturarak alay ettim.

"Ben satın alınamam ahbap," dedim sırıtarak ve Hadley oflayarak Grayson'ın yanına oturdu ve fikrini değiştirip bir içki için onunla kavga etmeyi düşünüyormuş gibi boğazına baktı.

Grayson gelişigüzel bir tavırla, "Bunu yapmazdım, kardeşim," dedi, gözleri hâlâ Atlas'ındaydı. "Kurdum artık neredeyse Seth'inki kadar büyük."

"Yine de daha güçlüyüm," dedi Hadley sırıtarak ve içini çekerek yanına çöktü. "Ama sen benim istediğim atıştırmalık değilsin."

Grayson şakağında ıslak bir leke bırakarak kafasını kaşıdı. "Kıçını fazla incitme, onu ısırmana asla izin vermez. Bu onu korkutuyor."

"Beni korkutmuyor," diye şakladı Athena. "Parazitler tarafından kullanılmaktan nefret ediyorum." "Parazit?" Hadley dimdik oturup ona dik dik bakarak tükürdü.

Koyu mor bir tutam saçı parmağının etrafında döndürerek masumca omuz silkti. "Sen busun. Highspell'in Kardinal Büyü'de söylediği gibi, asalak Tarikatlardan birisin."

"Bunu sen istiyorsun," diye uyardı Hadley, zıplayıp elini kaldırdı, içine tahta bir sopa fırlattı ve benim tahta çivilerimi kırarak sıçtı.

Athena orada oturmuş, onun hava kalkanına tekrar çarpmadan önce ona doğru bir yol açmasını izliyordu.

Alaycı bir şekilde sırıttı. "Şimdi ne olacak Altair? Yoksa sana Ali mi demeliyim?*kıyamamak*?" mırladı.

Sopasını onun kalkanına indirdi ve o, Yoldaşlık gücünü onu cehenneme çevirmek için kullanmaya başlayınca ona kaşlarını çattı.

"Açılın," diye çıkıştı ve kadın gülmeye başladı.

"Asla!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve soyunmaya başladı. Hadley başını kaldırıp ona baktı, çenesi tik taklarla onu izlerken sopa elinde sallanıyordu. İç çamaşırına inip kalçasındaki yarım ay dövmesini ortaya çıkardığında, onun başının üzerinden atladı. Dev bir dış yapraklara benzeyen ve mağaradan koşarak çıkan devasa siyah ve gri Kurt formuna geçti. Hadley, Tarikatının hızıyla peşine düştü ve giderken küfürler yağdırdı. Güldüm ve Grayson kendini dik tutarken Athena'yı cesaretlendirmek için uludu.

Grayson gülümseyerek bana baktı. "Peki, Profesör Zenith'in yıldız bağları hakkında söylediği herhangi bir şeyi anladınız mı, çünkü aklım başımdan gitti. O bokla lanetlenmek hiç istemiyorum. Sadece bir piliç için her gece on kızın sikimi yalamak için kavga etmesinden neden vazgeçeyim?

Buraya geldikten sonraki birkaç hafta içinde sadece fangörllerden oluşan bir sürü oluşturmuştu ve hepsi muhtaç yavru köpekler gibi onu takip ediyordu. Diğer tüm yedeklerin düzenli olarak seviştiği dikkatimden kaçmamıştı ve önüme gelen herhangi bir ilgiden hemen hemen kaçınıyordum. Bu gidişle, muhtemelen birkaç ev kedisiyle birlikte otuz yaşında bir bakire olacaktım. Oh hayır, bekle, daha çok huysuz kızarmış ekmek suratlı bir cadıyla evlendirilecektim ve birlikte Ejderha varisleri yapmak zorunda kaldım.*Kahretsin, bu benim ilk seferim olamaz. Bunu halletmeliyim.*

Sorun şu ki, istediğim tek kız alındı. Ve artık onun sürüsüne katılmıştım, erkek arkadaşı resmen benim Dom'um olmuştu. Ve beni her zaman toynaklarının altında tutmaya özen gösterdi. Aynı zamanda iyi bir adamdı ve bu onu daha da sinir bozucu yapıyordu. Ama yine de Sofia'ya bakmadan edemedim. Ben buraya gelmeden önce o benim tek iyi şeyimdi ve şimdi gelmiş geçmiş en inanılmaz yer olan Zodiac Academy'deydim ve o*Hala*hayatımdaki en güzel şey

Grayson'a, "Bence bizde zıt sorunlar var," dedim ve kaşları kalktı.

Kaslı kollarını bacaklarının etrafında kavuşturdu ve gözlerindeki entrikayla bana doğru yaklaştı. "O kim?"

"Sahip olamayacağım bir kız," dedim saçımı gözlerimin önünden çekerek. Biraz uzamıştı ama geçen hafta Sofia parmaklarını içine sokup beni gerçek bir aygır gibi gösterdiğini söylediğinden beri kesmemiştim.

"Dökül, Acrux, tüm detayları istiyorum çünkü kalbimin başka bir sik olduğundan eminim ve birden fazla am dışında bir şey isteyip istemediğini çözmem gerekiyor."

Homurdandım, bir elimle ensemi ovuşturdum. “O benim sürümde. Ve o benden daha yaşlı. Ve Dom sürüsü tarafından alındı.”

"Bu bir Wolf Alpha ile aynı şey, değil mi?" O sordu.

“Evet, bir bakıma. En doğurgan dişiyle çiftleşiyorlar ama bir kez kontrolü ele geçirdiklerinde,” diye açıkladım. "Yani ateşli AFFF o mu?" sırıttı. "Kahretsin, doğurgan bir kadın kadar ateşli mi?"

"Evet," diye homurdandım, yüzümde yükselen ısıyı görmezden gelerek.

Ayağa fırladı ve şakacı bir şekilde yanağıma bir tokat attı. "Belli değil mi ahbap?" "HAYIR?"

kaşlarımı çattım.

Grayson çarpık bir gülümsemeyle, "Dom'un suratına tekme atıp onun yerini almalısın," dedi. "Oh hey, bu kafiyeli."

Bu görüntüye gülümsedim. Onun sürüsüne katıldığımdan beri Tyler'a karşı çıktığımı inkar edemezdim. İçgüdü oradaydı ama Sofia yüzünden kendimi geri çektiğimi biliyordum. Dom'unu altıma alıp onu çalmak istemedim. Tamam yaptım. Bunu çok istedim. Bunun hayalini kuruyordum ve onun yanındayken fark ettiğimden çok daha agresifleşiyordum ve Tyler, Faeroids'teki Siyah Güzel gibi kasılarak ona doğru geliyordu. Ama sadece Dom olduğum için değil, benim yerime de beni seçmesini istiyordum.

Zil uzakta bir yerde çaldı ve sınıfa gitme zamanının geldiğini biliyordum. Ayağa kalktım ve mağaralardan çıkarken Grayson omzunu benimkine vurdu.

"Yani onun etrafında kelebekler uçuşuyor mu?" O sordu.

"Hayır, daha çok göğsümde bir deprem ve kafamda bir fırtına gibi geliyor." "Tatlım," dedi Grayson. “Bu benim sokağıma daha çok benziyor. Bir veya iki erkeğin aletimi emmesine izin vermeliyim, belki de kızlardan hoşlanmıyorum.

"Senin sürünün tamamı kelimenin tam anlamıyla her gün düzdüğün kızlardan oluşuyor," diye belirttim. "Doğru, ama belki biraz çeşitliliğe ihtiyacım var." Ona çekici gelip gelemeyeceğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana tepeden tırnağa baktı ve ben de karnına dirsek attım.

Dışarı çıktık ve patika boyunca ağaçların içine doğru ilerlerken, havlayan bir kız sürüsü içlerinden koştu. Grayson'ın etrafından dolandılar ve sarılmak ve öpmek için savaşırken onu benden uzaklaştırdılar.

o. Aptalca sırıttı, onu çekmelerine izin verdi ve bana selam vererek veda etti. "Sonra dostum."

Ona homurdandım, sonra gökyüzüne baktım, çok yukarıda bulutlar bana seslenirken yanaklarımın içini ısırdım. Sihir rezervlerim nadiren tükenirdi çünkü elimden gelen her fırsatta onların içinden geçerdim. Buna takıntılıydım. Uzun süre babamın malikanesinde kapalı kaldıktan sonra, bunu yapmak için elime geçen tek bir fırsatı bile kaçırmayacaktım. İnternetten bir Tempa Pegobag bile satın almıştım ve bu, vites değiştirdiğimde sırtımda kalacak şekilde esniyordu.

Kurtlar gözden kaybolduğunda ayakkabılarımı çıkardım ve soyunmaya başladım, her şeyi üzerinde beyaz parıltılar olan bir bulut şeklindeki çantama doldururken dudaklarımda bir sırıtış vardı - ve bok gibi havalıydı, teşekkürler sen çok

Çıplakken tekrar sırtıma taktım, sonra öne atıldım ve Pegasus'umun bedenimden çıkmasına izin verdim. Toynaklarım yere çarptığında yüksek sesle kişnedim ve yelemden parıltılar düşerken ve leylak rengi kanatlarım iki yanımda esnerken başımı salladım. Patikada dört nala koşmaya başladım, kanatlarımı çırpıp yerden atlayıp bekleyen bulutlara doğru tırmanırken bakışlarım gökyüzündeydi. Onlardan geçer geçmez büyü rezervlerim şişmeye başladı. Bir sonraki dersim için kampüste Fire Arena'ya doğru ilerlerken taklalar ve taklalar attım. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın en güzel hissiydi.

Devasa amfi tiyatronun üzerindeyken, yırtıcı bir kuş gibi oraya doğru daire çizdim ve sınıfın ateşe dayanıklı üniformalarıyla aşağıdaki kumlu çukura girdiğini gördüm.*Ah kahretsin geç kaldım.*

Gökyüzünden atladım ve Profesör Pyro'nun onaylamamasına rağmen amfitiyatronun kalbine indim.

"Tanrı aşkına!" bağırdı. "Hemen geri dön evlat." Elini bana doğru fırlattı, parmakları büküldü ve büyü göğsüme çarptı, damarlarımda uğultulu bir enerji dolaşırken beni öfkeyle şaha kaldırdı.

Kuyruğum fırladı ve büyü içimde dalgalanıp beni hareket etmeye zorlarken eğildim.

Çıplak ayaklarım yere çarptı ve sınıftaki herkes çıplak kıçıma bakarken küfrettim. Sofia'nın bakışlarıyla karşılaştım ve bir utanç iniltiyle ıvır zıvırımı kavradım ve Pyro'nun kaşları neredeyse saç çizgisine fırlayacaktı.

"Aman Tanrım, senin olduğunu fark etmemiştim, Prens A-Acrux," diye kekeledi. "Lütfen babana bundan bahsetme."

Erkek kardeşim burun deliklerinden dumanlar tükenerek ona doğru yürüdü ve erkek kardeşim bunun için ona atılırken tükürükler saçarak özür dileyerek alarm içinde geri çekildi. Zaten bakmamış olan herkes onun ne hakkında bağırdığını görmek için döndüğünde ve boynuma daha fazla sıcaklık hücum ettiğinde, bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Herkesin vardiyadan önce kampüste çıplak dolaşmasının normal olduğunu biliyordum ama yine de anlamamıştım.

alışkın Özellikle bakışlar. Arkamda bir grup kız kıkırdamaya başladı ve omzumun üzerinden baktığımda onları kıçımın fotoğraflarını çekerken buldum.*Ah adamım.*

Sofia başını soyunma odalarına doğru salladı ve ben de o yöne doğru koşmadan önce beceriksizce başımı salladım. Aceleyle içeri girdim ve rahat bir nefes alarak bir sıraya yöneldim, çantamı üzerine attım ve üzerimi daralan yangın tulumumu giydim. Zaten sikimi saklamak için fazla bir şey yapmadı, ama orada öylece çıplak durmaktan daha iyi olduğunu tahmin ettim.

Cidden buna alışmaya başlamam gerekiyordu. Zodiac'a gelmeden önce sürü yaşamına alışma şansım olmamıştı. Çoğu Tarikat, büyü eğitimi için yola çıkmadan çok önce kendi türleriyle zaman geçirmişti. Ve en azından sürümde Hubert Pluto gibi küçük bir sikim yoktu, umurunda değil gibiydi. Dün elleri kalçalarında ve küçük kepçesi rüzgarda sallanırken benimle yirmi dakikalık bir konuşma yapmıştı. Sürünün çoğunun parçaları da parıltı ve değerli taşlarla süslenmişti ve yemin ederim ki aletinin tepesindeki büyük elmas bana göz kırpıyordu.

Sofia ne zaman soyunsa gözlerimi kaçırıyordum ama geçen gün bir arkadaşıyla yeni gelinliği ve klitorisinin üstündeki küçük pembe taşlar hakkında konuşurken duymuştum. Bütün bunlar benim için çok yeniydi ve daha önce sikimi süslemeyi hiç düşünmemiştim. Yapmam beklenen bu muydu? Sürüdeki yerime ne kadar layık olduğumu kanıtlamak için sikimin Hubert'inkinden daha büyük bir pırlantaya sahip olması mı gerekiyordu?*Aklımı sikeyim.*

Çantamı bir dolaba attım ve herkesin sihir yapmaya başladığı arenaya geri döndüm. Tory, Darcy ile çalışıyordu çünkü Pyro, Emirleri yalnızca eşleştiriyordu, ancak Tory hâlâ babamın etkisi altındaymış gibi davrandığından, pek konuşmuyorlardı. Darcy haftalardır olduğundan on kat daha mutlu görünüyordu. Kalbimden de bir ağırlık kalktı. Tory'nin ondan tamamen nasıl kurtulacağını bilmiyordum ama artık Tory'nin tamamen onun tarafından kontrol edilmemesinin bir yolu olmalıydı.

"Bay Acrux, Bayan Cygnus ile eşleşmek ister misiniz, ateş sihriniz oldukça iyi ilerliyor, bu yüzden daha gelişmiş bir şekil alçısıyla nasıl yaptığınızı görelim," diye teşvik etti Pyro ve sırıtarak Sofia'ya baktım ve başımı salladım. ona katıldı Sofia'ya, "Bay Acrux'a yardım edin," dedi ve bunun ona yapmaması gereken ilk yıl şeyleri olduğunu anladım. Ayrıcalıklı muamele görmem beni kızdırdı. Özellikle de Sofia'nın işini etkiliyorsa.

"Gerek yok," dedim ona ve etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturarak altın sarısı bir tutam kısa saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Umursamıyorum," dedi neşeyle. "Zaten bir süredir kumu cama çevirebiliyorum," dedi, tam da bunu uygulayan diğer ikinci sınıf öğrencilerine başıyla işaret ederek. "Vegas'la arkadaş olmanın avantajları. Çalışma seansları biraz yoğun ve yemin ederim onlarla bazen Pyro'dan daha çok şey öğreniyorum."

"Emin misin?" Diye sordum. "Basit şekillerden başka bir şey oluşturamıyorum ve Hadley lanet olası bir eşkenar dörtgen yapabiliyor." Rastgele bir piramit yaparken ona baktım ve ardından sanki bir volkanmış gibi tepesinden ateş fışkırttı.*Kahrolası Hadley.*Birlikte çalıştığı kız ona bakmakla o kadar meşguldü ki kendi alevlerinde kendini yakmaya devam etti.

Sofia, "Üç boyutlu bir şey yapmak istiyorsan, bu kadar yoğun odaklanmayı bırakmalısın," diye açıkladı, ellerini kaldırıp aralarında bir alev karesi oluşturarak. Parmakları alıştırmalı hareketlerle çalıştı ve yanına başka bir kare çizdi, sonra alev çizgilerinin onları bir küp oluşturacak şekilde birleştirmesine izin verdi. "Onu ne kadar zorlamaya çalışırsan, alevler o kadar az itaatkar olur. Bunu bir muma üflemek gibi düşünün. Çok sert üflersen alev söner ama sadece birazcık ve istediğin gibi bükülür."

Ateş büyümle bir kare yaparken onun yanında durup güzel yüzüne ve sevimli küçük burnuna bir göz attım. Bu yeterince kolaydı ama üzerine başka bir şey inşa etmek her zaman işin zor kısmıydı. Büyüsünü izledim, sonra onu, sonra da ağzını izledim. Kahretsin, ağzı. Dudakları şeker pembesiydi ve konsantre olurken alt dudağını dişlerinin arasına hafifçe çekti.

Yanık kokusu bana ulaştı ve nefesi kesilerek bana doğru döndü. "Xavier!"

Aşağı baktım, haklı olarak yandığımı fark ettim. "Kahretsin!" Ateşe dayanıklı üniforma alevlerimin yoğunluğu altında bir şekilde yanmaya ve koluma tırmanmaya başlayınca ondan yalpalayarak uzaklaştım. Kolumu çılgınca salladım ki bu her şeyi daha da kötüleştirdi, sonra su büyüm olduğunu hatırladım ve kontrolsüzce kendime yaptım. Kullandığım miktarla kendimi devirdim, tamamen sırılsıklam olmuş bir şekilde kıçımın üzerine düştüm.

"Aman yıldızlarım, o çok tatlı," diye fısıldadı Nina Starstruck arkadaşına ve ikisi kıkırdadılar. "Ateşli olduğunun farkında bile olmayan beceriksiz, küçük bir Darius gibi."

Harika.

Sofia kalkmama yardım etmem için yardım teklif etti ama bunu kabul edemeyecek kadar utanmıştım. Elini ittim ve kendim kalktım, sırılsıklam olduğum için hiçbir yere gitmeyen kıçımdaki kumun tozunu aldım. Sinirli bir şekilde homurdandım ve uzun kirpiklerini bana savuran Nina'dan uzaklaştım. Ağabeyim gibi olmadığımı biliyordum, ama herkes ve kedileri bunu işaret edene kadar bu her zaman iyiydi.

Sofia uzandı ve nemli saçlarımı gözlerimden itti, bunu yapmak için parmak uçlarına basarak yaptı. O kadar küçüktü ki, onda taptığım başka bir şeydi.

Alındı kardeşim. İpucu al.

"En azından ateşi söndür." Hafifçe güldü ve ben de bu sese sırıtmadan edemedim. "Evet, sanırım," diye mırıldandım ve şakacı bir şekilde koluma vurdu.

"Onu alacaksın. Sadece bu günlerden birini tıklayacak.

"Umarım The Reckoning'den önce bir tık sesi gelir, yoksa mahvolurum," dedim.

Zodiac'taki yerimi kaybedemezdim. Daha çok çalışmam ve değerlendirilirken böyle aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmam gerekiyordu. Baskı altında pek iyi çalışmıyordum ve Sofia beni her zaman o kadar heyecanlandırıyordu ki, çoğu zaman onun önünde kendimi utandırıyordum. Daha dün mükemmel bir su dökümü yapmıştım, onu hangi yöne istersem oraya akan bir nehir yaratmıştım. Ama bunu görmek için orada mıydı? Hayır. Hâlâ eğitimimin ilk günündeymişim gibi davrandığımı görmek için buradaydı.

Dersin geri kalanı için bir küp oluşturmaya odaklandım, bunu yapmaya ve aslında işe yaramaz bir güvercin olmadığımı kanıtlamaya karar verdim ve Pyro dersi bitirdiğini söylediğinde, sadece mükemmelleştirmekle kalmamıştım, Hadley'ninki gibi bir piramit yaratmıştı. Elbette, amfi tiyatronun etrafında uçan alevli bir kuş sürüsünü canlandırmaya geçmişti, ama ben oraya gidiyordum.

Soyunma odasında Hadley ile temizlendim ve duştan sonra üniformamı tekrar giydim.

"Athena'yı yakaladın mı?" diye sordum ve hayal kırıklığıyla nefesini dışarı verdi.

"Hayır," diye homurdandı. "Onu ormanda kaybettim ve bulamadım." Bunu düşünürken dişleri dışarı fırladı ve çıplak kolunu kavrayarak bana bakmasını sağladım.

"Dikkat olmak. Darius bana Caleb ve Tory'nin peşine düştüğünde neler olduğunu anlattı. Bunun seni üzmesine izin veremezsin."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Ona zarar vermeyeceğim. Kendimi daha kolay avlarla dolduruyorum. Onu bir kez yakalamak istiyorum. Av çok iyi hissettiriyor.

"Aptalca bir şey yapma," diye ittim ve başını salladı.

"Yapmayacağım, dostum." Gömleğini çekti.

Hey Hadley, hazır mısın? bir adam aradı ve tepeden tırnağa dövmelerle kaplı Trent'e baktım.

"Evet," dedi Hadley bana bakarak. "Bir dövme kolu yaptırıyorum." Sağ kolunu işaret etti. "Tüm gezegenler kafatasları gibi olacak, Trent hasta bir sanatçı. Belki sen de bir tane almalısın?"

"Gerçekten istediğim hiçbir şey yok. Yine de keyfini çıkarın." Işıltılı bulut çantamı sırtıma koydum ve homurdanarak çantaya baktı.

"Güzel çanta," diye alay etti.

Ona sırıtarak orta parmağımı salladım ve birlikte kapıdan çıkarken görünüşe göre kendisi de bir Vampir olan Trent ile fırladı.

Dışarı çıktım ve Sofia'yı orada duvara yaslanmış halde buldum. Ona katılmak için yürüdüm, bir elimi saçımın arasından geçirdim ve bakışları pazıma kaydı, geldiğimde yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Ona tek kelime edemeden, gökten kocaman gümüş bir Pegasus düştü, tam önüne indi ve öfkeyle bana doğru homurdandı. Tyler bir daire çizerek onun etrafında koşturdu, bölgesini işaretlerken kuyruğunu savurdu ve içimi öfke kapladı.

Pegasus içgüdülerim ona meydan okumamı isterken kendi ayağımı yere vurdum.

Sakin ol Ty. Sofia boynunu okşadı, dudağını tekrar ısırırken, aletimin dikkatini çekmesine neden olacak şekilde bana baktı.

Tyler Fae formuna büründü ve Sofia çantasından bir eşofman altı çıkarıp ona fırlattı. Bana doğru yürüyüp kolunu omuzlarıma atmadan önce onları çekiştirdi.

Hey, ahbap, nasıl gidiyor? diye sordu geniş bir gülümsemeyle, sanki bana ve Sofia'ya tüm Dom'unu yapmamış gibi. Atlas'ını çıkardı ve bir fotoğrafımızı çekti ve FaeBook'a 'Sürüdeki üçüncü kişiyle takılmak' başlığıyla gönderirken dokunarak uzaklaştırdı.

Üçüncü olmaktan nefret ettim. En iyi üçüncü. Bana tam oturmadı.

Rütbelerde hızla yükselmiştim ve şimdi benden üstün olanlar sadece Tyler ve arkadaşıydı. Sofia'yı ondan talep etmeden ve sürüdeki diğer herkesi emrim altına almadan önce onunla dövüşmeyi, yumruklarımı karnına gömmeyi veya karnına boynuzumu çakmayı hayal etmeye devam ettim. Bu fikir beni ciddi anlamda zorladı. Buraya geldiğimden beri o kadar çok kez bu fikirle ilgili bir gafla uyanmıştım ki, sorunlarım olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Tyler'ı dostça olduğundan biraz daha sert ittim ve o da ayağını yere vurdu, ben de karşılık olarak benimkini yere vurdum, gözlerim kısıldı.

Gülümsemeye devam ettikten sonra kollarını kavuşturdu. Bizimle takılmak ister misin, Xavier? Ben, sen ve kızım?" söylediği yol*kızım*Öfkem artmıştı ve içimde bitmeyen bir açlıkla Sofia'ya baktım.

"Elbette," dedim, bana bir kez daha değerlendirici bir bakış atarken çenemi kaldırarak.*Belki de ona meydan okumalıyım? Neden olmasın, yeterince güçlüyüm. Onu alabilirim.*

Pegasus bedenim onunki kadar büyüktü ve boynuzum biraz daha büyük olabilirdi.*Sofia'ya ikisini de ölçmeliyim çünkü benimki de kesinlikle daha kalın ve bunun bir anlamı olmalı.*

Sofia, "Aslında kütüphaneye gitmem gerekiyor," dedi. "Sadece sana bunu vermek istedim." Tyler'a doğru bir adım attı ve onu öptü. Sanki göğsüme bir el bombası doldurup iğnesini çekmiş gibi kalbim paramparça olmuştu. Tyler belinden tuttu, sahiplenici bir tavırla onu kendine çekti ve ben de orada durup etimin altında köpüren öfkeyle onları izledim.

Tyler'ı ondan uzaklaştırmadan ve yüzüne karşı kalkıp alnımı onunkine çarpmadan önce içgüdülerim yükseldi ve boğazımdan öfkeli bir kişneme kaçtı. Alnını benimkine dayadı ve hareket etmeyi reddederek ayaklarımın altındaki kiri tekmeledim.

"Bana meydan okumak ister misin dostum?" Tyler öfkeli bir homurdanmayla sordu.

"Belki yaparım," dedim, o beni geri itmeye çalışırken göğsüm inip kalkıyordu ama hiçbir yere gitmiyordum.

"Yapmazsın," diye homurdandı Tyler. "Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Yani söylemeye devam ediyorsun." Gözlerimi kıstım ve ayağını yere vurup benimkinin üstüne indirdi.

Dudağını ısırıp aramıza bakan ve müdahale etmeyen Sofia'ya yan yan baktım. Gerçi bizim türümüzün böyle olduğunu hızla öğreniyordum. Erkekler en iyi kadına sahip olmak için mücadele etmek zorundaydı ve onun doğru eşle birlikte olduğundan emin olması gerekiyordu. Yani beni buna teşvik etmek standart bir kısrak hareketiydi. Ve onun için savaşmamı istediğini bilmek, kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Tyler aniden geri çekildi, parmaklarını kıvırdı ve beni toprağa düşüren bir sarmaşık fırlattı. Yere çarptığımda karşılık vermek için kendi ellerimi kaldırdım ve bir ateş püskürdü. Bunu engellemek için bir toprak duvar uçtu ve buna nasıl karşı koyacağımdan emin değildim. Yeterince eğitimli değildim.

Tyler onun etrafından dolandı, bana elini uzattı ve hafifçe kişneyerek teklifte bulundu.

"Yerini kabul et," diye ısrar etti ve ben de elimi sertçe kavrayarak beni yukarı çekmesine izin vererek içini çektim. Parmaklarımdaki kemikleri kırmaya çalışırken dişlerimi sıktım ve iyiliğine karşılık verdim. Bir an yanımda oyalandı ve boğazım kalınlaşarak tekrar gözlerinin içine bakmadan önce bakışlarım ağzındaki sert çizgiye kaydı.

"İyi." Tyler'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Beni asla kirletmeyeceğini biliyordum, Xavier."

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendi Sofia, Tyler'a kirpiklerini vurarak içimin öfkeden kıpkırmızı olmasına neden oldu. Onu kazanmaya çalışmamın sonu buysa, lanet olsun.

Koştu ve ben, bana karşı bir puan kazandığı için her şeyden mutlu görünen Dom'umla baş başa kaldım. Bu sefer pes etmem gerekiyordu ama bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu.

Sürünün üçüncüsü olmanın yanlış bir tarafı yok, dedi Tyler sırıtarak. "Yedeklerden herhangi biriyle çıkabilirsin. Veya isterseniz hepsini. Neden bir ara birkaç tanesini odana davet etmiyorsun?”

"Hayır," diye homurdandım, yolda birlikte yürümeye başlarken kaslarım gevşemişti.

Bana yandan bir bakış attı ve benden daha uzun olması için omuzlarını geri çekmeye çalıştığını görebiliyordum, ama buna bile oldukça düşkündük. Bir maça çok yakındık.

Sıradan bir gülümsemeyle, "Eh, Sofia yasak bölge," diye uyardı ama gözleri cinayet doluydu. Ben başımı çevirene kadar bana tepeden baktı, sürüdeki durumu beni pes etmeye zorladı. *Yıldız aşkına.*

"İyi," diye mırıldandım ve elini sırtıma vurdu.

"İyi. Şimdi gel ve benimle bir gökkuşağında kafayı bul. Water Territory'deki şelalenin yanında genellikle birkaç tane vardır. Ve eğer şanslıysak, bazı su Elementalleri yağmur yağdıracak, bu yüzden onlardan daha da fazlası olacak.”

"Pekala," diye kabul ettim, sesi hoşuma gitmişti.

Soyunmaya başladı, gelişigüzel bir şekilde eşyalarını bana fırlattı. "Pegobag'ine koy."

Doğrudan emir beni çok sinirlendirdi, ama dediğini yaptım. Bugün ona yenilmiştim ve bunu bir Fae gibi kabul etmem ve hazır olduğumda başka bir gün savaşmak için geri gelmem gerekiyordu. Ben de kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda bakışlarım kaslı göğsüne kaydı ve birdenbire bunu ilk biz yapmak için yarışıyor gibiydik, bakışlarındaki meydan okuma beni tahrik ediyordu. O bokunu önüme fırlatırken ben de kabaca kıyafetlerimi çantaya tıkıştırdım. Küçük bir orospu gibi taşımak zorunda kaldığım için öfkeyle kişnedim, ama bana homurdandı ve kafasını salladı.

Son kıyafetlerimizi de çıkarırken şiddetli bir gerginlik havayı dalgalandırdı ve ben çantamı tekrar giydim. Benden daha büyük olup olmadığını anlamaya çalışır gibi vücudumu değerlendiren bir bakışla inceledi ve bir kez olsun soyunma konusunda rahatsız hissetmediğimi fark ettim. Okuldaki tüm Ateş Elementallerinin önünde çırılçıplak kaldıktan sonra korkumu yendiğimi tahmin etmiştim.

Vücudunu eşit derecede değerlendiren bir bakışla inceledim, tabanı gümüş taşlarla çevrili aletine ve kasık kemiğinin üzerinde renkli taşlardan oluşan bir gökkuşağının üzerinde durduğu aletine bakmadan edemedim.

"Bu vajazzle olayı benim yapmam gereken bir şey mi?" Ona sordum ve çılgınca güldü.

“Öncelikle, bu bir*di*bir erkek için caz. İkincisi, hayır, bir bok yapmana gerek yok.” Sırıttı. "Sade bir Jane aletinde yanlış olan bir şey yok, dostum."

Bunu söyleyiş şekli son derece şüpheliydi ve şimdi bir çeşit göz kamaştırmanın uygun olduğunu düşünmem gerekiyordu.*Tüm bu mücevherleri nasıl yapıştırıyorlar? Önemli olan tasarım mıydı yoksa çöplüğüme kaç tane mücevher yapıştırabilirdim? Topları dahil ettiğim için puan alır mıyım?*

Sofia'nın dikkatini çekmek için ne gerekiyorsa yapardım. Ayaklanıp sevgilisini çalmak istediğimde Tyler'dan saklanmayacaktım. Sadece arkadaş olsaydık bok gibi gölgeli olabilirdi, ama biz sadece o değildik. Bir sürünün içindeydik ve işler böyle yürüyordu. Bu yüzden içgüdülerimi bastırmayacaktım.

Tyler'ın gözleri, genişliğini anlamaya çalışıyormuş gibi göğsümde oyalandı, sonra döndü ve kocaman, gümüş renkli Pegasus bedenine büründü. Ben de aynısını yapmak için peşinden atladım ve o da hızını kanıtlamak için dört nala benden uzaklaşmaya başladı. Yan yana kalmak için bir grup öğrenciyi yoldan çıkarırken, kısa süre sonra onunla burun buruna kovaladım.

Öne geçmeye çalıştım ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım o bana ayak uydurmaya devam etti. Çok sinir bozucuydu.

Tyler sonunda arkasını döndü, kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru havalandı. Onun peşinden koştum ve ona ayak uydurmak için kanatlarımı çırparken güneşin parlaklığına karşı gözlerimi kısarak baktım.

Hayatımda hiçbir şeyin varisi olmayabilirim ama bu sürüde gerçekten kral olmayı istiyordum. Yani Dom'umu tahttan indirip tacını alacaktım. O zaman Sofya olur*bana ait*.

SHer nasılsa, tüm hafta boyunca gölge kimliğim ve Lionel'a olan bağlılığımla oyunu sürdürmeyi başardım.

gün boyunca KUNT'ların arkadaşlığına katlanmak ve kanımdaki ağrıyla mücadele etmek

Beni de fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede Lionel'e dönmeye itti.

Akşamları King's Hollow'da Darcy ve Geraldine ile zaman çalıyordum ve Heirs orada da sık sık ortaya çıkıyordu.

Caleb benim için her zaman şakalar ve gülümsemelerle doluydu, bu da ne zaman kendimi kötü hissetsem ruh halimi yükseltiyordu ve Seth aşırı derecede dokunsaldı ve benim hayranı olmadığımı biliyordu ama yine de durmadı. Kurt ayrıca bana şeker ve çikolata gibi atıştırmalıklar getirmeyi severdi ve beni biraz şişmanlatmaya çalıştığı hissine kapıldım. Tek sorun, onları hemen yemezsem, onları geri çaldı ve kendisi alay etti, bu yüzden bir zulayı saklamaya başladım, görünüşe göre bu, onları koklayabilmek için tasarlanmış bir meydan okumaydı. yine de onları çal.*Lanet olsun.*

Darius mayın tarlası, Max'in yardımıyla biraz daha az ürkütücü olmaya başladı, ama yine de onunla orada burada birkaç kelimeden fazla konuşmak bana çok zor geliyordu. Darius ondan uzak durma ihtiyacımı kabul ediyor gibiydi ama bazen gözlerinde o kadar acıyla bana baktığını yakalıyordum ki bu benim de canımı yakıyordu. Düzeltmek için nasıl bir şey yapacağımı bilmiyordum.

Cuma gecesi nihayet gelip çattığında, Lionel'ı tekrar görme ihtimalinin verdiği saf korku ve katıksız heyecan karışımıyla doldum ve zihnimi bu kadar karıştırdığı için o lanet olası bağdan nefret ettim.

Gerçek duygularım ile beni deneyimlemeye zorladıkları duyguları birbirinden tamamen ayırmam imkansızdı. Her zaman bu korkunç sırrı taşıyormuşum gibi hissettim. Ne zaman diğerlerinden biri Lionel'dan nefret etmekten ya da onu incitmekten bahsetse, içimden bir parça çığlık atmayı, hatta onlara saldırmayı özlüyordu.

onun savunması. Ve o bana bu laneti vermeden önce böyle hissetmediğimi biliyordum, ama ondan ne kadar uzun süre ayrı kalırsam ona o kadar aç kaldığımı kendime hatırlatmak gittikçe zorlaşıyordu.

Neyse ki, bana işkence eden ve taciz eden adamı görme acınası ihtiyacımın ötesinde, bu gece saraya dönmeyi dört gözle beklemek için geçerli bir nedenim vardı. Gabriel, benim ve Darcy'nin saray arazisinde önemli bir şey bulduklarını gösteren bir vizyon görmüştü, bu yüzden onu King'in tünellerinden gizlice sokmak için bir son dakika planı yapmıştık, böylece o ne yapacaktı.*testere*başına gelebilirdi. Tek yapmam gereken, Lionel Orion'un tutulduğu yazlık eve gizlice girerken dikkatinin dağılmasını sağlamaktı. Sonra bir fırsat penceremiz olduğundan emin olur olmaz onunla buluşacaktım. Gabriel oradan ne yapacağımızı bileceğimizi söyledi. Bana saçma geliyordu ama Gabriel'in vizyonlarını sorgulama noktasını da geçmiştim, bu yüzden onunla devam edecektim.

O günkü derslerimi bitirir bitirmez yurda koşmaktan, üniformamı çıkarmaktan ve Lionel'ın şirketine her döndüğümde aldığım elbiselerden birini giymekten kendimi alamadım. Bacakları yırtmaçlı, yere kadar uzanan kan kırmızısı bir elbiseydi ve güzel olmasına rağmen kesinlikle aşırıydı. Ama Lionel ısrar etti ve kot pantolon ve bir atletle gelseydim bu oldukça bariz bir hediye olacaktı, bu yüzden bu konuda sinirlenerek enerjimi boşa harcamayacaktım.

Odamdan tekrar aceleyle çıktım ve cebimde bu yolculuklar için bana verilen yıldız tozu kesesiyle ana kapılara yönelirken hızla kampüste yürüdüm.

Sınırı geçtiğim an, yıldız tozunu başımın üzerine fırlattım ve farkına varmadan saray kapılarının önünde dikildim.

Anında etrafımda kameraların flaşı parlamaya başladı, ama ben ileri atılıp beni almak için gönderilen arabaya binerken her zaman burada kamp kuran gazetecileri görmezden geldim.

Jenkins, sarayın kapısından girerken beni selamladı ve bakışlarımı onun buruşuk yüzüne ve zorlukla gizlediği bir hoşnutsuzlukla büzülmüş dudaklarına diktim. Bu bakışı kedinin kıç suratına vaftiz ettim - çünkü bunu yaptığında ağzı tıpkı bir kedinin kıç deliğine benziyordu ve adam bir göttü, bu yüzden ona çok yakıştı.

"Kral henüz dönmedi," diye biraz alay ederek beni bilgilendirdi. "Saat sekizde dönüşünü beklerken eğlenmenizi istedi."

İçim hayal kırıklığına uğradı ve Lionel'ı daha önce görememe fikrine üzüldüğüm için kendime tokat attım ve umduğum şeyin bu olduğunu kendime hatırlattım.*O, dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğin iri, pullu bir çük otu, bu yüzden Tanrı aşkına ona sarılmayı düşünmeyi bırak.*

Başımı salladım, Jenkins'e nezaketen bile söyleme zahmetine girmeden ondan uzaklaşıp doğruca sarayın derinliklerine doğru ilerledim.

Nereye gitmek istediğimi biliyordum ve o yaşlı piç kurusunun havadan sudan konuşmasıyla zaman kaybedecek değildim.

Birkaç uzun koridordan büyük bir cam limonluğun içinden geçtim ve çimenliğe çıkmadan önce devasa binanın arkasındaki bir kapıyı çektim.

Kimse beni sorgulamadı. Ne de olsa Lionel'ın küçük Vega evcil hayvanıydım ve canımın istediğini yapmama izin verildiğini açıkça belirtmişti. Çoğunlukla, yakın zamana kadar beni memnun eden tek şey ona hizmet etmek olduğundan, bu nedenle hiçbir şey için motivasyonlarımdan şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu.

Onu daha çok aptal yerine koy.

Yazlık sarayın doğusunda yer alıyordu, sevimli küçük kulübe, kış gelmesine rağmen hâlâ yaz ortası gibi parlak ve rengarenk duran bir dizi çiçek tarafından kısmen gizlenmişti. Sonsuza kadar dumanı tüten ve ne zaman yapraklar yüzeye çıkıp yüzeye çıksa, sihirli bir rüzgar onları uzaklaştırırdı.

Kapıya doğru ilerledim, omzumun üzerinden baktım ve kapıyı açıp içeri girmeden önce kimsenin bir şeyler çevirdiğimi düşünmemesi için rahat davranmaya çalıştım.

Orion odanın köşesindeki masada çalışmakta olduğu kitaptan şaşkınlıkla başını kaldırdı ve ben ona bakarken göğsümdeki sıkışma gevşedi. Kahretsin, o huysuz pisliği Darkmore'a götürüldüğünden beri gerçekten özlemiştim ve kendi lanet aklımdan çıkarılıp psikopat bir mankene dönüşmüştüm.

"Tory?" diye sordu yavaşça, tereddüt ederken kendini ayağa kaldırdı. Saçları fazla uzamıştı ve sakalının ciddi anlamda bir düzeltmeye ihtiyacı vardı. Hiç şüphesiz Darius ona artık çoğunlukla kendim olduğumu söylemişti ama yine de temkinli davranıyordu.

Yaklaştım, yerin boş olup olmadığını ve pencerelerin panjurlarının bizi burada saklamak için çekilip çekilmediğini kontrol etmek için etrafa baktım.

Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olduğum anda, orion'a selam vererek sırıtarak dinlenen orospu maskemi düşürdüm ve bana doğru fırladı, beni şiddetli bir kucaklamaya sürüklerken dudaklarından bir kahkaha geçti.

Kollarımı ona doladığımda ve beni bir daire içinde döndürürken onu sıkıca sıkarken aptal gibi gülümsedim.

"Seni geri getirme planlarının işe yaramasına çok sevindim," diye mırıldandı.

"Kahretsin, ahbap, benim yüzümden ağlamaya başlama. Senin bir pislik olman gerektiğini düşündüm?" Alay ettim ve beni fazladan sıkarken saçlarıma güldü.

Orion, "Tekrar aklını başına topladığın için mutlu olmam için bana birkaç dakika ver, sonra elimden geldiğince çabuk pislik olmaya geri döneceğime söz veriyorum," diye şaka yaptı.

Rahatladım ve bir an için ona sımsıkı sarıldım, çünkü biz sadece bir saniye ayırdığımız gerçeğini takdir ettik.

İkimiz de prangalarımızdan yarı yarıya kurtulmuştuk, sonra hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdim ve hayalarına olabildiğince sert bir şekilde diz çöktüm.

Orion hırıltılı bir şekilde öksürdü ve buna şaşkın bir küfür eşlik etti ve ben onu ittim, o da ıvır zıvırını alırken yanımızdaki kanepeye yığıldı.

Parmağımı ona doğrultup dik dik bakarak, "Bu, kız kardeşimin kalbini kırdığın için, pislik," diye hırladım.

Bir yandan, onun geri dönmesinden ciddi anlamda memnundum, ama öte yandan, Darcy dünyadaki tek önceliğimdi ve onun ablası olarak - birkaç dakika sonra, ama her neyse - ona vermek benim görevimdi. zor bir zaman. Ve taşaklara diz çökmek uzun zaman olmuştu.

"Siktir Tory, neden hep taşak peşindesin?" diye inledi, acıya karşı gözleri yarı kapalı halde kasıklarını avuçlayarak.

"Onları vücuduna bağlı bıraktığım için şanslısın," diye uyardım. "Bok listemdesin ahmak ve sakın unutma. Senin kıllı yüzünü görmekten cidden mutlu olabilirim ama sen bu pisliği düzeltene kadar her seferinde tokat atacağım."

"Düzelt?" homurdandı. "Düzeltmek yok Tory. Bunun için çok geç-"

Kulağına kafasını bir yana devirecek kadar sert bir şekilde kelepçeledim ve dişlerini göstererek bana hırladı.

"Dur," diye uyardı.

"Isır beni pislik," diye alay ettim ve bir an daha bana dik dik baktı, bakışlarını bir an boğazıma dikti, sanki bunu denemeyi yarı yarıya düşünüyormuş gibi umutsuz bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, kız kardeşin senden çok daha iyi," diye homurdandı.

"Bok yok, Sherlock. Bu yüzden onun adına kıçına tekme atıyorum. O taşak yapamayacak kadar iyi ama sana yemin ederim ki, onu bir daha incitirsen o zaman seninkine bir yumruk dolusu gelirim. Anka kuşu ateşi. Anladın mı?"

"Sen lanet bir hayvansın," dedi, ıvır zıvırını korurken ve bana ciddi olduğumu anladığını gösteren bir bakış atarak.

"Evet. Ve sakın unutma. Şimdi, neden bana bir içki getirmiyorsun ve ben yeniden gölgeler için ruhsuz bir gemiymişim gibi davranmadan önce Lionel'ın dönmesini beklerken burada oturup kendimize acıyarak oturabiliriz?" Yanındaki kanepe ve bana gözlerini devirdikten sonra fırlayıp bir şişe burbonu ve uyumlu bir çift bardak kaptı.

Bana önerdiğini aldım ve ağzına kadar doldurmadan önce içine sağlıklı bir doz döktü. "Görüyorum ki içkiye geri dönmüşsün," diye yorum yaptım ama bu benim önerimdi. Ama o şişenin dörtte üçünü zaten içmiş olan ben değildim, yani demek istediğim hâlâ geçerliydi.

"Eh, bugünlerde çekimser kalmak için çok az nedenim var," diye mırıldandı.

"Şerefe," diye kabul ettim, partiyi batırmadan ve yanıktan zevk almadan önce bardağımı onunkine tokuşturdum.

boğazımdan aşağı akıyor. "Benimle sarhoş olup Lionel hakkında boktan konuşmak ister misin?"

"Hayır. Kulağa korkunç geliyor."

"Biliyorum. Ama bu gece onunla ve Clara'yla aynı yatakta yatmak zorundayım, bu yüzden o zamana kadar kendimi unutmak için içmeyi tercih ederim."

"Belki onu uykusunda bıçaklayabilirsin?" Orion önerdi.

"Keşke," dedim ama bu sözler bile kendimi fiziksel olarak hasta hissetmeme neden oldu ve dünyadaki her şeyden çok ölmesini isteyeceğim adama herhangi bir zarar geleceği düşüncesiyle kalbim panikle çarpmaya başladı.

Kolumdaki Koç burcunu ovuşturdum, gidip Lionel'ın iyi olup olmadığını kontrol etme arzumu üzerimden atmaya çalıştım ve Orion elimi tutmak için uzandı.

"Bir keresinde Darius'a o kadar sinirlendim ki ona yumruk atmaya çalıştım ama sonunda kendi yüzüme vurdum," dedi Orion, parmaklarımı onunkine sıkıştırarak ve ben inleyerek kanepeye yaslandım ve öyle olduğumu fark ettim. Bu bok hakkında ne hissettiğimi gerçekten anlayabilecek tanıdığım tek kişinin eşliğinde.

Orion'un kara gözlerine baktım ve tahtımızı çalan adam hakkında aklımdan geçen çılgınca düşünceleri kabul edip edemeyeceğimi merak ettim. Başka kimseyle, bunu anlamalarının mümkün olmadığını hissettim ve bunun hakkında konuşmaktan kaçındım, ama o biliyordu, yıllarca bu tür bir bağla yaşadı.

"Geceleri yatakta uzanıp Lionel'dan nefret etmem gereken tüm nedenleri listelemeye çalışıyordum," diye mırıldandım, itiraf etmek üzere olduğum şey yüzünden utanç içimi tırmalıyordu. "Ama her zaman saçlarının ne kadar güzel olduğunu, demir ve kömürün en iyi bileşimi gibi koktuğunu ve... kaşlarını çatmasının ne kadar mükemmel olduğunu düşünürüm." Bunu söylerken ürküyordum ama aynı zamanda o kaş çatmayı ve onu o kadar çok özlüyordum ki canımı yakıyordu. Berbattı.

Kaşlarını çatması mı? Orion güldü ve kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilsem de ben de biraz gülümsedim.

"Şey... pek sık gülümsemez," omuz silktim, derinlerde bir yerde nefret ettiğimi bildiğim bir adam hakkında böyle hissetmenin ne kadar utanç verici olduğuna karşı gözlerimi kapattım. Ama bir şekilde, Orion'u umursamadım. Anlayacağını biliyordum çünkü o da bir Vasi bağına zorlanmıştı. En azından bağlı olduğu adamı seviyordu.

"Darius'un ne kadar uzun olduğunu hiç fark ettin mi? Ve ne kadar güçlü?" diye sordu Orion, dudaklarında bir sırıtışla. "Ya da gözlerinde nasıl kahverenginin arasına karışmış küçük altın benekleri var?"

"Evet," dedim onu düşünürken dudağımı ısırarak. Aklımdan geçtiğinde hissettiğim kelebeklere karışan bir korku hala vardı ve orada tam olarak ne hissettiğimi anlamak benim için zordu, ama onun görünüşünde sorgulamaya yer yoktu. "Bakması çok hoş."

"Ve kaşıkla," diye ekledi Orion sırıtarak. "Bir keresinde Darkmore'dayken, sırf onları düşünmekten kendimi alamadığım için tüm dövmelerini hafızamdan çizdim. Sonra resimleri yatağımın yanındaki duvara yapıştırdım, böylece o oradaymış gibi hissedebileyim. ben uyurken."

İkimiz de umutsuz bir şekilde güldük ve başımı kanepeye yaslayıp ona bakmak için döndüğümde içini çektim.

"Birinin benim boktan düşüncelerimi anlamasına sevindim," dedim dürüstçe çünkü diğer herkes ondan bu kadar vahşice nefret ederken Lionel'a karşı tüm bu çelişkili duygularla uğraşmak benim için çok zordu. Ve karşı çıktığım söylenemezdi ama bu gece gizlice onu görmeyi dört gözle beklediğim ve bunun çılgınca olduğunu bile bile onu kollarıma almak istediğim için kendimi tam bir ucube gibi hissettim.

"Bunu halledeceğiz, söz veriyorum," dedi Orion ve başımı salladım çünkü halledeceğimizi biliyordum. Ya bu bağı kırmanın bir yolunu bularak ya da Lionel ölerek - bunun fikri ne kadar iliklerime kadar hasta hissettirse de.

"Buraya sadece sosyalleşmeye gelmedim," dedim, öne eğilip boş bardağımı koyarken içini çekerek. "Aslında sizi birazdan tünellerden bir ziyaretçi beklemeniz konusunda uyarmaya geldim."

"DSÖ?" diye sordu ve sesindeki umutlu tonu kaçırmadım.

Darcy, diye onayladım. "Gabriel, bu gece ikimizin de sarayda olmamızın önemli olduğunu söyledi, bu yüzden Lionel ve Clara uyuduktan sonra, onunla burada buluşmak için gizlice dışarı çıkacağım."

"Yani... yalnız mı geliyor?" diye sordu, Darcy'nin bana tünelin çıktığını söylediği mutfağa bakarken boğazı düğümleniyordu.

"Evet. Ve buraya geri gelip onun ağladığını görürsem, o yanan top hissinin tadını çıkaracaksın. Anladın mı?"

Orion ürperdi ve kucağına koruyucu bir yastık koydu. "Sen bir vahşisin."

"Kahretsin haklıyım. Öyle demek istemediğimi düşünme. Ayrıca... belki üstünü değiştirmelisin. Demek istediğim, kendini ne kadar boşverdiğini görmek onu biraz daha iyi hissettirebilir, ama ben Akşam yemeğinde ne yediğini ona yayınlamak istemediğini tahmin ediyorum." Eşofmanındaki spagetti lekelerini işaret ettim ve hayal kırıklığı içinde homurdandı.

"Kendimi bırakmadım," diye yakındı. "Sen buraya gelmeden beş dakika önce yemeğimin bir kısmını düşürdüm."

"HI-hı. Peki gömleğinin ters olmasının bahanesi ne?"

Yakasını tuttu ve kontrol etmek için öne doğru çekti ve gözleri bir anda patladığında ona güldüm.

biraz.

Şaka yaptığımı anlayınca, "Göt herif," diye mırıldandı.

"Cidden, Lionel sana burada hiç makas bırakmadı mı? Çünkü evsiz yeti görünümü hiçbir zaman moda olmadı, ahbap. Ve Darcy bundan kesinlikle etkilenmeyecek," dedim sırıtarak.

"Tamam anladım. Ben bir karmaşayım," diye homurdandı. "Ama senden ilişki tavsiyesine ihtiyacım yok. Senin halletmen gereken kendi bokun var.

"Ne gibi?" diye sordum, ben cahil numarası yapmaya çalışırken volanlı elbisemi düzeltirken, o da koluma vurarak hareketimle alay etti.

"Bu hafta her gece yatağımda Darius durmaksızın senin hakkında konuşuyordu," diye yanıtladı. Abartıyor mu abartmıyor mu diye düşünürken içim sıkıştı ve abartmasını isteyip istemediğime karar veremedim. "Belki ben de seni hurdaya tekmelemeliyim."

"Belki," diye kabul ettim usulca, yıldızların benim için seçtiği Fae hakkında ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. "O iyi bir adam, Tory," dedi Orion kabaca. "Bunu sana tekrar kanıtlaması için ona bir şans ver."

İç çektim, ona gerçekten bir cevap vermedim çünkü ne tür bir cevap verebileceğimden emin değildim. Darius konusunda o kadar dağılmıştım ki, gözlerimizdeki halkaların bu tür kararları oldukça alakasız kıldığı gerçeği bir yana, onun hakkında herhangi bir karar vermem imkansızdı.

Saate baktım, sekize beş olduğunu gördüm ve Lionel'ın yakında geleceği düşüncesiyle aşağı yukarı zıplama dürtüme karşı koydum.

"Gitmek gerek. Lionel sekizde dönecek ve ben de onu görmekten eşit derecede korkuyorum ve o kadar heyecanlıyım ki kusabilirim diye düşünüyorum." Karanlık bir kahkaha attım ve sinirlerimi yatıştırmak için gölgelerden yararlanarak ayağa kalktım. sonra maskemin kaymadığından emin olmalıydım.

"Kendine iyi bak Tory," dedi Orion, ayağa kalkıp benimle birlikte kapıya doğru yürürken, gitmem gerektiğini ikimiz de bilmemize rağmen, gitmeme gerçekten izin vermediğini belirten bir ifadeyle.

"Sen kardeşime iyi davranmaya konsantre ol, ben de Kral'la bir akşam yemeği ısmarlayayım. Sonra o uyuduğunda geri dönerim - Darcy muhtemelen o zamandan önce gelir."

Orion'un yüzü soldu ve kaşlarını çatarak spagetti lekesine baktı ve ben kapıya doğru ilerlemeye başladığımda kahkaha atmama neden oldu.

“Şimdi karar vermelisin, başka bir eşofman, tişört kombinasyonu ile gidiyor musun? Kot pantolona kadar süslü mü? Ya da bir takım elbise giyip gelişigüzel bir şekilde onun geleceğini unutmuş ve en havalı bokunuzu giyiyormuş gibi davranmaya çalışın," diye şaka yaptım ve yüzü düştü.

"Siktir git. Sen söyleyene kadar bunu düşünmüyordum bile. Bir dahaki sefere Darius'la buluştuğunda kıyafet seçimleri konusunda da kafanı meşgul edeceğim."

“Bununla iyi şanslar. Senin aksine, ne giydiğim umurumda değil. Hepimiz o kadar kibirli değiliz, biliyor musun? Ben alay ettim ve o sinirli bir şekilde homurdandı.

"O zaman sende sömürebileceğim başka bir zayıflık bulurum," diye tehdit etti.

“Eh, bu yeterince kolay. İçimde tamamen mahvoldum, bu yüzden artık tamamen işleyen bir Fae olup olmadığım konusundaki güvensizliklerimi oynayabilirsin.

"Bu hiç komik değil," diye mırıldandı Orion, bana doğru başını sallayarak.

"Ağlamak istemiyorsam gülmeliyim, değil mi? Şimdi senin için bir sakıncası yoksa gidip beni hapseden ve işkence eden adama sarılmam gerekiyor." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladım ama elimi tuttu ve bakışlarımla buluştuğunda sımsıkı sıktı.

"Hepimiz en azından biraz kafayı yedik, Tory," dedi kabaca. "Ama bizi seven insanlar bunu umursamıyor. Daha da iyisi, bunun için bizi daha çok seviyorlar."

Bakışlarım aylar önce onun için yaptığım dostluk bileziğine takıldı ve ona gülümserken kalbim doldu.

"Seni özledim, pislik," dedim kısık bir sesle. "Ben

de seni özledim vahşi."

Bu saçma sapan andan bir daha asla bahsetmememiz için net bir söz veren bir bakış attık ve gitmem için elimi bıraktı.

Lionel'in yemek yemeyi sevdiği resmi olmayan yemek salonuna yürüyerek yazlık evden çıkıp saraya geri döndüm. Zaten sarayın büyük bir kısmı hala sıkı bir şekilde kilitli olduğundan ve odalardan herhangi birine nasıl gireceğini çözemediğinden, bu onun tek gerçek seçeneğiydi. Artık tam olarak takdir edebildiğim için bu benim için çok komikti.

Odaya yaklaşırken kalbim hızla atmaya başladı ve kapının ötesinden onun sesini duyduğumda, tüm iyi niyetime rağmen koşmaya başladım ve içeri daldım.

Bakışlarım doğrudan kapının yanında duran kralıma takıldı ve kendimi durduramadan üzerine atladım, kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca sıktım.

"Ah, işte burada," diye mırıldandı kendini beğenmiş bir sesle, bir kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. "Benim küçük evcil hayvanım."

Bu kelimeyle sırtımdan aşağı bir ürperti hissettim, ama onunla yeniden bir araya gelmenin verdiği mutlulukla hafifledi ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekmek oldu.

Biri arkamızda sinirli bir şekilde boğazını temizledi ve arkamı döndüğümde Darius'u masada Xavier'in yanında otururken onlara katılmamızı beklerken buldum. Tüm bunları az önce görmüş olduğunu bildiğim için midem bulandı ve utanç içime işledi. Beni ele geçirdikçe duygularımı donuklaştıran gölgeleri çekiştirerek kızarmayla savaşmak zorunda kaldım.

Clara masanın başının solundaki koltukta oturuyordu, baştan aşağı siyahlar içindeydi ve her zamanki gibi cani görünüyordu. Çenesi öfkeyle açılıp kapanırken, Darius'un gölgelerini kavrayarak sandalyesinde tuttuğu hissine kapıldım.

"Görüyor musun, Darius?" Lionel, hem boğazına yumruk atmak hem de güzel yüzünü okşamak istememe neden olan bir sesle söyledi.*Sikiş aşkına*. "Roxanya benim altımdaki konumundan tamamen memnun. Değil mi?

sen canım?"

Lionel'ın soğuk bakışları bana döndü ve kendimi onun gözünü tutmaya zorladım, dudaklarım yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılırken - kısmen saçmalıkları daha iyi satmak için ve kısmen de saçma sapan bir nedenden dolayı bunu gerçekten istediğim için - yüzüne dokunmak için uzandım. "Kralımla her zaman mutluyum," diye mırıldandım, muhtemelen biraz kalınlaştırarak ama öyleydi ya da bana kurduğu bu iğrenç bağa ne kadar isyan ettiğimi görmesine izin verdim.

Darius cevap vermedi ama gözlerinin parıldaması bana bunu yapabilmeyi dilediğini söylüyordu ve sessizlik için Clara'ya teşekkür etmem gerekiyordu.

Clara, "Gel ve yemek ye, baba," diye yalvardı, masanın başucundaki sandalyesine vurdu ve kolu hala belime dolanmış, eli kıçımın hemen üzerinde, beni kendine doğru çekerken alçak sesle öksürdü.

Darius'un yanında, Lionel'ın koltuğunun sağındaki koltuğa oturdum, o oturmadan önce ve içimi bir suçluluk duygusu kaplarken bakışlarımı tabağıma diktim. Her şey o kadar berbattı ki ve Darius haftalarca bu boka katlanmak zorunda kalmıştı, o bana her yaklaştığında ben irkilirken Lionel'ın benimle alay etmesini izliyordu. Ve şimdi, kelimenin tam anlamıyla geri döndüğümden sonra bile, yine de bu şovda yer almam gerekiyordu. ben hala*aranan*bir düzeyde de ve bunun onu ne kadar incittiğini bilmek kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

Hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden kapı bir kez daha açıldı ve Catalina kolu Vard'ın omzuna dolanmış ve solgun yüzüyle içeri girdi. Tepki vermemek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen sandalyemde kaskatı kesildim ama artık Lionel ve Kahininin bana yaptıklarına dair tüm anılarıma sahip olduğum için, onların yanında korku göstermemek zordu. Lionel ile olan bağım onun işini kolaylaştırdı ama Cyclops farklı bir konuydu.

Lionel yanına oturup kucağına tırmanıp saçlarını okşarken, Clara Darius'u kontrol altında tutmayı unutmuş gibiydi. dikkati dağıldığı için rahatladı. Acrux Baba'nın yanında hissettiğim bu duygu yoyosuyla savaşırken bu gecenin yorucu olacağını şimdiden anlayabiliyordum ve kucağıma bakarken inlememi bastırmak zorunda kaldım.

Lionel dikkatini anında yemek tabaklarıyla beliren servis personeline çevirdiğinden bunu fark etmemiş gibiydi ama Darius'un parmakları masanın altında benimkini buldu ve başparmağını elimin üzerinde gezdirdi.

Kalbim yerinden fırladı ve korku damarlarıma hücum etti ama Darius elini çekmek için hamle yaptığında onu durdurmak için başparmağını tuttum.

Elim titriyordu, ona dokunduğumda bir parça korku, bir yer çok daha heyecan verici bir şeyle. Aramızdaki teması genişletirken parmak uçlarımı yavaşça nasırlı avucunun üzerinde kaydırdım ve o başparmağını bileğimin iç kısmından yukarıya doğru gezdirerek etimden hızla geçen bir ateş izi yolladı.

Bu, birinin elini yarı tutmasına verilen normal bir tepki değildi elbette, ama öylece orada kalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemezdim. Arkamda olduğunu bilmek.

Dokunuşu tenimde bir özlem ürpertisi uyandırdı ve nabzım biraz düzelirken parmaklarımı onunkine dolayıp onu sımsıkı tutarken ona bakma dürtümü bastırmak zorunda kaldım.

Taze pişmiş ekmeklerin yanına çorba kaseleri konmuştu ve başparmağı tekrar bileğimi okşarken şans eseri Darius'a baktım. Gözleri bana dikilmişti, hepsinde babasına yönelik alev alev yanan öfke ona baktıkça kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda bu adamın ne kadar tehlikeli bir yaratık olduğu dışında bir şey görmem imkansızdı ve yine de bir kez olsun korkmuyordum.

Ağzım aniden sonsuz bir şekilde kurudu ve sessizce bana ne yapmam gerektiğini sorarken kendimi onun bakışlarına kapılmış halde bulduğumda dudaklarımı ıslattım. Ondan istersem sandalyesinden fırlayıp benim yerime babasını alacağını biliyordum. Ama aynı zamanda Clara'nın içindeki gölgeler üzerindeki hakimiyeti ve kendimi Lionel ile ölüm arasına yerleştirmek zorunda kalacağım gerçeği arasında bunun bir seçenek olmadığını da biliyorduk.

Tam Darius'un gözlerinde kendimi kaybedecekmişim gibi ve elinin benimkilerdeki hissinde kaybolacağımı hissettiğimde, arkamdaki garson önüme koymaya çalıştığı kaynar sıcak domates çorbası kasesini düşürürken küfretti. Parlak portakal çorbası her yere uçuşurken kase Darius'la benim ellerimize çarptı ve onları parçaladı ve içimi yakarken acılı bir nefes aldım.

Darius bir kucak dolusu yemek yerken bir küfür savurarak ayağa fırladı ve Lionel öfkeyle hırladı, yumruğunu masaya indirip parmaklarını şaklatarak garsonun ciğerlerindeki oksijeni çaldı.

"Kraliyet sofrasında yemek servisi yapmak için bu nasıl bir yol?" diye bağırdı, bir sonraki hamlesi beklentisiyle tüm garsonların irkilmesine neden oldu.

Clara ayağa fırladı ve beceriksiz garson sendeleyerek geri çekilip panik içinde boğazını tutarken duvara düştü.

"Bırak onu," diye talep etti Darius, kendi elini sallayarak ve su büyüsünü kullanarak dökülen çorbayı toplayıp kaseye geri koydu. "Onun suçu değildi Peder, kolunu vurdum."

"Yaptı," diye ekledi Xavier çabucak. "Garson yanlış bir şey yapmadı."

"Konuşan atın fikrini istediğimde, senden konuşmanı isteyeceğim," diye tersledi Lionel, çorba kaşığını kaldırıp yemeğine başlamadan önce Xavier'e tiksinti dolu bir bakış atarak, garson odanın köşesinde boğulmaya devam ederken. .

"Bırak onu dedim!" diye bağırdı Darius, yumruğunu masaya indirip herkesin tabaklarını zıplattı.

Catalina telaş içinde ciyakladı ve Xavier korkmuş bir kişneme salıverirken, Vard çoktan gülümsemiş gibi gülümsedi. *görülen*bu nasıl sonuçlanacaktı. Ve eğer bu konuda heyecanlıysa, o zaman sadece yapabileceğini biliyordum.

kötü olmak.

Ölmek üzere olan garsonla Darius'un arasına korkuyla baktım, ne kadar istesem de tek kelime söylememek için kendimi zorladım. Durumumla ilgili gerçeği şimdi ortaya çıkarmak hepimiz için her şeyi çok daha kötü hale getirirdi ama Darius adamın hayatını kurtaramazsa o zaman ne yapacağımı bilmiyordum. Ölmesine izin veremezdim. Lanet çorbayı düşürmüştü çünkü ben Darius'un elini tutuyordum ve yıldızlar onu kendi boktan yollarıyla bizi ayırmaya zorlamak için kullanmışlardı.

"Eğer bir hizmetkarın hayatı hakkında bu kadar endişeliysen, belki de onun yerine bir ceza almak için gönüllü olmak istersin?" diye sordu Lionel, çorba kaşığını ağzına götürerek duraksadı.

"İyi," diye homurdandı Darius, çenesi öfkeden tik taklarla.

Lionel zalimce gülümsedi ve ona bakma zahmetine bile girmeden garsonu serbest bıraktı. Yüzü maviye dönmüştü ve gözlerinin beyazındaki kan damarları patlamıştı ama biri onu keskin bir şekilde iyileştirdiği sürece hayatta kalacağından oldukça emindim. Garsonlardan iki kişi daha aceleyle onu odadan dışarı sürükledi ve Vard kıkırdayarak gülerken ve Lionel çorbasını içmeye dönerken nefesimi tuttum.

Darius yavaşça sandalyesine oturdu ve kısa süre sonra Lionel'ın henüz onu cezalandırmaya niyeti olmadığı anlaşıldı ve o yemeğine odaklanırken gerginliği ortadan kaldırdı.

Kendimi kendi çorbamı yemeye zorlamadan önce bu soruna neden olduğum için ne kadar üzgün olduğumu görmesini umarak kısa bir an için Darius'la göz göze geldim.

Lionel, marş boyunca sessizliği bir daha bozmadı ve yalnızca ana yemek iyice ilerlediğinde konuştu ve hepimiz onun ne söyleyeceğinden tamamen korktuk.

"Vard bugün çok rahatsız edici bir şey öngördü, değil mi?" Lionel sonunda dedi ve onun sapkın Kahininin ne halt etmiş olabileceğini merak ederken içim sıkıştı.*görülen*. Beni yakından mı izliyordu? Artık tamamen onun ve efendisinin kontrolü altında olmadığımı bilme şansı var mıydı?

"Evet," dedi Vard, midemi bulandıran o sümüklü ses tonuyla. "Harika bir kütüphane vizyonuyla kutsanmış durumdayım. Hayal edebileceğimizden çok daha fazla unutulmuş bilgi barındıran bir kütüphane."

"Nerede?" diye sordum, sesimi olabildiğince doğal tutarak.

Lionel yorgun bir sesle, "Sorun da bu," dedi. "Kendilerinden daha iyi olanlardan çalmaya çalışan bir başka alt düzey Tarikat grubu tarafından saklandı."

"Bu ne demek oluyor?" Darius homurdandı.

"Sfenkslerin ne kadar işbirlikçi olduğunu kendin biliyorsun, değil mi Darius?" diye düşündü Lionel. "Sonuçta, kısa bir süre önce birini becerdiğini duydum."

Onun Marguerite ile çıktığını hatırladığımda burnumu kırıştırma dürtüme karşı koymak zorunda kaldım ve kimsenin bana fazla ilgi göstermediğini umarak yemeğimi tabağımda itmeye odaklandım.

"Gelin olarak bir pozisyon sağlamaya çalışıyordu, bunu biliyor muydun?" Lionel sordu

tiksinti gülüşü. "Aslında babası bu konuda bana gelecek kadar küstahtı. Senin âşık olduğunu iddia etti ve sana bir evlilik ayarlamak istedi. Sanki onlarınki gibi benim soyumu bulandıracakmışım gibi."

Clara heyecanla, "Bunu teklif ettikleri için onları cezalandırmalıyız, baba," dedi ve Clara ona hafifçe gülümsedi.

Onları cezalandırmak için bundan daha iyi nedenlerim var" dedi. "Bu kütüphane Vard*testere*bizim için çoktan kaybolmuş her türden paha biçilmez ciltler ve eserler, kutsal yazılar ve bilgiler vardı. Hepsi Sfenksler tarafından çalındı ve Minotorların yardımıyla saklandı."

"Minotorlar mı?" Xavier şaşkınlıkla sordu. "Neden saklanmaya yardım etsinler-"

"Kütüphane yeraltında, onların yarı-değişen türlerinin oyduğu bir labirentin ortasında," diye tükürdü Lionel. "Ve yakında bu bilgiyi krallığın geri kalanına açıklayacağım. Solaria, geri kalanımızdan almaya hakları olmayan bilgileri saklamaya ve biriktirmeye çalışan bu aşağılık yaratıklar hakkında ne yapmamız gerektiğine karar verecek."

"Ve insanlar, krallarının onu geri almasına yardım etmek için cesaret çığlıkları atacaklar," dedi Vard kendinden emin bir şekilde, Catalina'yı şarap kadehinin üzerinden incelerken, elini uzun saçlarının arasından geçirip dudaklarını yalarken. Titremesini bastırdı ve beni ona bağladığından beri Lionel'ın en son Karanlık Zorlama'sını ondan çıkarmadığımı fark ettiğimde kaşlarımı hafifçe çatarak onu izledim, bu düşünce içimi suçlu bir şekilde kıpırdattı.

"Ne olmuş?" diye sordu Darius. "Şimdi daha fazla Emir'e zulmetmeye mi başlayacaksın? Sırf bu kahrolası...*Kahin*sahip olduğunu iddia ediyor*görülen*bir vizyonda gizli bir kütüphane. Bazı küçük Sfenksler ve Minotaurların böyle bir gizli anlaşma içinde olduğu doğru olsa bile, hepsinin suçlu olduğunu nasıl iddia edebilirsiniz? Ve nasıl oluyor da bu Emirler en çok hor gördüğün emirler oluyor? - her zaman bu kadar hor gördüğün en zayıf, en sıradan Tarikatlar? Bana biraz daha uygun görünüyor."

Lionel çatalını yavaşça tabağına indirdi ve gözlerini Darius'tan bana çevirdi.

"Sanırım oğlumun bu dersi öğrenmesinin zamanı geldi, sence de aynı fikirde değil mi Roxanya?" diye sordu alçak sesle ve Clara daha iyi görebilmek için sandalyesinin üzerinde ayağa kalkarken heyecanla alkışladı.

"Cezalandır onu baba! Kanamasını sağla!" ağladı.

Bana cezayı söyleteceğini anladığımda damarlarımdan buzlar aktı ve daha önce taht odasında Darius'u incittiğimi hatırlamadan edemedim. Ama o zamanlar farklıydı. Bir gölgeler perdesinin ardından izliyordum, hiçbir şey hissetmiyordum, umurumda da değildi. Bu rolü oynarken benden çok şey istiyordu ve bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

"Neden kendin yapmıyorsun?" diye sordu Darius, ayağa kalkıp kollarını açarak

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
kendini daha kolay bir hedef haline getirir. "Yoksa artık miden kaldırmıyor mu ihtiyar?"

Lionel kışkırtmaya tısladı ve ben de ona durması için sessizce yalvarırken vahşi gözlerle Darius'a baktım. Bunu neden yaptığını biliyordum - beni onu inciten kişi olmaktan kurtarmaya çalışıyordu, ama aynı zamanda ağzını ne kadar çok açarsa, Lionel'ın bunu onun için o kadar kötü yapacağını da biliyordum ve ben beceremezdim. buna katlan.

"Bunu yaptığında seni daha çok incitiyor," diye açıkladı Lionel acımasızca, ayağa kalkıp elini omzuma koyarak. "Belki de asıl amacına ulaşmak için gölgelerden daha kişisel bir şey kullanmasını sağlamalıyım?" Biftek bıçağını aramızda kaldırdı, oğluna bakarken düşünceli bir şekilde başını kaldırdı.

"Dur," diye yalvardı Xavier, ayağa kalkmak için hareket ederek, ama Clara onun içindeki gölgeleri yakalayıp onu tekrar içine iterken parmaklarını şıklattı.

Lionel bana bıçağı verecekmiş gibi göründü ve bunun düşüncesiyle içimde bir panik alevlendi, ama ben bunun olmasını nasıl durduracağımı bulamadan Clara, neşeyle kıkırdayarak Darius'a bir gölgeler topu fırlattı.

Bir adım geri çekilirken küfretti ve ben onu durduramadan ağzımdan bir inleme kaçtı. Neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi, Lionel başını sallayarak acı çekerken gözlerini oğluna dikmişti.

"Ona daha fazlasını ver, Clara," diye hırladı Lionel, elini omzuma koyarak.

Heyecanı midemi bulandırdı ve sihrim derimin altına işleyerek beni her şeyi çok daha kötü hale getireceğini bildiğim bir şey yapmaya teşvik etti.

Darius, karanlık gücüyle vücudunu doldururken yere düştü, ıstırap içinde kıvranırken uzuvları kasıldı, dudaklarından bir acı çığlığı kaçtı ve içime buzlar döküldü.

Lionel beni aniden serbest bıraktı ve o ileri atılıp biftek bıçağını doğrudan Darius'un karnına saplayarak acıyla haykırmasına neden olurken nefesim kesildi.

Kapı duvara çarpacak ve yarısı menteşelerden düşecek kadar sert açılınca bir adım öne çıktım. Odada hareket eden bir bulanıklık yakaladım ve aniden Orion oradaydı, avucundan devasa bir hava büyüsü fışkırttı ve Lionel kendisini ve diğerlerini korumak için kendi sihrini toplamayı başarana kadar birkaç adım geri attı. biz.

Xavier, ben öne çıkmak için bir adım atarken beni durdurmak için kolumdan tuttu, diğer herkes bu korku şovunu izlerken yakalanmışken, o sessiz bir uyarıyla başını sallarken, onun korku dolu bakışları benimkilerle buluştu.

Kenara çekil Lance, diye homurdandı Lionel hüsrana uğramış bir şekilde oflayarak.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye hırladı Orion, Clara'nın onu hâlâ gölgelerin pençesinde tuttuğu Darius arkasından acı içinde küfrederken dişlerini göstererek. Orion'un saçları nemliydi ve üzerinde temiz beyaz bir gömlek ve kot pantolon vardı ama ayakları çıplaktı, bu da bana onun tam ortasında olduğunu düşündürdü.

Darius'un acısını hissettiğinde ve onu korumak için Muhafız bağı tarafından buraya çekildiğinde değişiyordu.

Lionel, "Kardeşini evine geri götür, Clara," diye tısladı, oğlu Orion'un arkasında kan kaybederken zehirli bakışları hâlâ oğluna kilitlenmişti.

"HAYIR!" Orion kendini Darius'a atarak avucunda yeşil şifa büyüsüyle ona uzandı ve Clara ona o kadar güçlü bir gölge şok dalgasıyla vurdu ki odadaki havayı dört bir yanımızda dalgalandırdılar.

İçimdeki gölgeler onları karşılamak için otomatik olarak ayağa kalkmaya çalıştı ve ben istemsizce inledim, zevk omurgamdan aşağı yuvarlanırken, net bir şekilde düşünebilmek için onları geride tutmak zorunda olduğum her şeyle savaştım. Catalina oturduğu yerden oğluna dehşet içinde baktı, yerinde kilitli kalırken ona seslenmekten bile aciz görünüyordu.

Xavier'in kolumu tutması, benim de yardım etmek için ileri atılmamı engelleyen tek şeydi ve kalbimin arzularıyla ve hepimizin gizlenmemizi sağlam tutmamız gereken umutsuz ihtiyaçla savaşırken boğazıma yerleşen hıçkırığı bastırdım.

Orion hâlâ Darius'a doğru sürünmeye çalışıyordu, Clara haince gülümseyip parmaklarını Darius'un karnından çıkıntı yapan bıçağa değdirecek kadar yaklaşmasına izin verirken onu tekrar gölgelerle birlikte dikleştirmeden önce acı içinde haykırıyordu.

Clara, "Yürü, yürü, küçük kardeş," diye mırıldandı, Orion açıkça kalıp Darius'a yardım etmeye ne kadar çabalamasına rağmen, Orion'un bacakları onu kapıya doğru taşırken iki parmağıyla hareketi taklit ederek.

Beyaz gömleği Darius'un kanına bulanmıştı ve çaresiz bakışları benimkilerle buluştu, şüphesiz arkadaşının hayatını kurtarmak için yapmam gerekeni yapmam için yalvarıyordu.

Clara masanın üzerine sıçradı ve masa boyunca koştuktan sonra Lionel bir kez daha oğluna doğru ilerlerken Vard'ın kafasının üzerinden atlayıp arkasından odadan dışarı fırladı.

"Yerini unutma evlat," diye hırladı Lionel, Darius'un gömleğinden bir avuç aldı ve onu burun buruna gelecek şekilde yerden yarı yarıya çekti. "Kardeşinin iğrenç durumu sayesinde sana faydam dokunabilir ama Mildred'ın karnına bir Varis koyduğun an senin değerin büyük ölçüde azalacak. Belki de o zamana kadar kendini benim için daha değerli kılmayı düşünmelisin.

Darius karnına saplanan bıçağın acısına karşı dişlerini gıcırdattı ve Lionel onu tekrar ahşap zemine fırlatıp kan birikerek mavi gömleğini daha da kırmızıya boyarken homurdandı.

Lionel doğrulurken ayağını Darius'un yan tarafına vurdu ve sadece Xavier'in kolumdaki tutuşu beni yerimde tutarken gözlerimden yaşlar akıyordu ve ben çığlık atma isteğime karşı tüm gücümle savaşıyordum. Ama bu konuda hiçbir şey yapamadım. Şu anda bile Lionel'ı gerçekten incitmeyi düşünecek durumda değildim ve bunun bilgisi, Darius'un etini delen bıçak kadar kesin bir şekilde beni kesiyordu.

"Oğlumu iyileştir ve kamarasına götür, Roxanya ve geceyi orada geçirmesini sağla.

Şu anki şirketi pek de teşvik edici bulmuyorum." Lionel alayla güldü, peçetesini masaya fırlattı ve odadan çıktı. "Onun kilitli olduğundan emin olduktan sonra benimle odamda buluşabilirsin."

Vard da ayağa kalktı, sanki onu sıkıyormuşuz gibi içini çekerek odadan şahının peşinden çıkıp özgürce hareket etmemize izin verdi.

Onlar gittikten sonra ileri atıldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve midesinden çıkıntı yapan bıçağa bakarken titreyen parmaklarımı Darius'un karnına bastırdım. Xavier de eğildi ama yardım etmesi için gereken eğitim olmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Yapabilirim," diye homurdandı Darius, sanki o lanet şeyi kendi başına sökecekmiş gibi bıçağa uzandı ve ben de başımı sallayarak elini geri çektim.

"Seni yakaladım," diye homurdandım, kendi parmaklarımı onun etrafına doladım ve kendimi bunu yapmaya hazırlarken onun kara gözleriyle karşılaştım.

Darius bana sert bir şekilde başını salladı ve ben de onu kurtarırken bakışlarını tuttum. Yüksek sesle küfretti ve ben de parmaklarımı bıçak yarasına bastırırken, iyileştirme büyüsünü derisinin altına ittim ve mümkün olan en kısa sürede düzeltebilmek için büyüsüyle bağlantısını bulmaya çalıştım.

Xavier ıstırap içinde kişnedi, ayağını yere vurdu ve parmak uçlarımdan şifa büyüsü yayılırken onu engellemeye çalıştım.

Büyümün Darius'unkine kilitlenmesi bir saniyeden az sürdü, gücünün o gürleyen tanıdıklığı karanlıkta benim adım gibi beni çağırırken onu buldum ve gücümü elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona akıttım.

Konsantre olurken gözlerim kapandı ve birkaç saniye sonra, o doğrulurken elinin yanağıma dokunuşuyla irkildim.

"Özür dilerim," diye soludum, onun yerde kanlar içinde yattığını görmek beni bir an için tüketirken gözyaşlarımı kırpıştırdım.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, çenemi kavradı ve gözlerimi tekrar açtığımda ona bakıp bu sözlerin gerçekliğini görmem için yukarı kaldırdı. “Uzun zamandır o canavarla yaşıyorum. Bu, bana yaptığı en kötü şeyin yanına bile yaklaşmıyor.”

Darius'tan sıkıntılı bir kişneme dikkatimi çekti ve etrafa baktığımda Xavier'in hala tam arkamda durduğunu ve Catalina'nın masanın uzak tarafında durduğunu gördüm. Yine de tek kelime etmemişti ve kendini tutması, onun da bir kez daha Lionel'ın parmağı altında acı çektiğinden emin olmamı sağladı.

Ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaştım, elini tuttum ve derisinin altına Phoenix ateşi püskürttüm, aylar önce yaptığım gibi Karanlık Zorlamayı aradım ve zihnini Lionel'in iradesine bağlayan yeni komutlar buldum. Her birini yok ettim ve o nefesini tuttu.

serbest kalırken kollarını bana doladı ve ağzından boğuk bir hıçkırık kaçarken beni kendine çekti.

"Çok üzgünüm tatlı kız," dedi nefes nefese. "Ben kenarda durmak zorunda kalırken sana yaptığı her şey için."

Bir annenin kucağında ne yapacağımı bilemezken ve ağırlığını ruhumun derinliklerine kadar hissederek, hala onun kollarına düştüm. Buna hiç sahip olmamıştım. Asla yanına bile yaklaşmayın. Ve bununla ilgili bir şey, her zaman orada değilmiş gibi davranmayı sevdiğim bir parçamı uyandırdı. Onu sevmiş bir anneye, benim ve Darcy'nin bizim diyebileceğimiz ama asla bilemeyeceğimiz bir aileye özlem duyan kısım.

"Bunun için vaktimiz yok," dedi Darius ciddi bir şekilde ve döndüğümde onu ayaklarının üzerinde buldum, yırtık ve kanlı gömleği yeni iyileşmiş derisine yapışmış, bana ve annesine gözlerinde pişmanlıkla bakarken. "Sana beni süitime geri koymanı söyledi, çok uzun sürerse fark edecek."

"Tamam," diye kabul ettim, başka seçeneğim olmamasına rağmen az önce olanlarla başım hâlâ dönüyordu.

Darius, annesi ve Xavier arasında endişeli bir bakış attı ve diğerlerini yarısı yenmiş yemekle birlikte yemek odasında bırakarak önümde yürüdü.

Kalabalık saraydan geçerek Kral'ın kulesinin ikinci katındaki Darius ve Xavier için ayrılan süitlere doğru ilerlerken sessiz kaldık. Her yerde, bir yerden bir yere koşuşturan ve odasına varana kadar gerçekten yalnız olmadığımızdan emin olan hizmetçiler vardı.

Darius'a kendisine ait olması için verilen lüks süite girdiğimizde etrafımıza bir susturucu balonu fırlattı ve kapıyı çarparak kapattı, ardından beni tekrar kapıya dayadı ve karanlık bir şekilde homurdandı. Ama korkmuyordum. Ondan korkmam için bana sunulan tüm sebeplerden sonra bile, o anda öfkesinin bana doğrultulduğuna inanan tek bir parçam bile yoktu.

"Söyle ve şimdi ona karşı şansımı denerim," diye homurdandı, sesi sert ve acılıydı, belimdeki tutuşu sıkılaştı ve alnını benimkine bastırdı, varlığıyla beni bunalttı ve nefesimi tuttu. boğazım.

"Yapamazsın," diye soludum, odadaki ışıklar meşum bir şekilde yanıp sönmeye başladığında, şüphesiz yıldızlardan yalnız olduğumuza dair bir uyarı. "Lütfen Darius, canını yakacak bir şey yapma."

"Ona gitmene izin vermeyeceğim," diye hırladı ve her bir parçam burada kalabilme arzusuyla sızlarken, bunun olasılığı beni hâlâ korkutsa da, başımı salladım.

"Mecburum," diye yanıtladım basitçe, pencerelerin ötesinde gök gürlerken arkamdaki kapı koluna uzandım. Burada oyalanırsam, yıldızlar saraydaki herkesin bundan haberdar olmasını sağlardı. Bunu isteyip istemediğimi anlamak için çok yakın, teninin benimkine karşı çok sıcak, varlığının çok ezici ve yaralarımın çok hassas olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Özellikle de şimdi, babasının onu bıçaklamasını izlemek zorunda kaldıktan sonra. Çok fazlaydı. O çok fazlaydı. Ve bununla baş edemedim

şu anda Lionel beni beklerken.

"Kal," diye talep etti Darius, isteğinin imkansız olduğunu ikimiz de bilmemize rağmen sesi içimde derin bir delik açan bir hırıltıydı.

"Yapamam," diye fısıldadım, arkamdaki kulpu çevirip boğazımdaki yumruyu yutarak koridora adımımı attım ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken onu içeride yalnız bıraktım.

Gitmemi engellemek için hiçbir şey yapmadı ama ben kapıyı tekrar aramızdan kapatıp Lionel'ın söylediği gibi gölgelerle kapatırken gözlerindeki bakış içimi parçaladı.

Karanlık tenimin altında kıvranıp bükülürken, gölgelerin bütün hafta boyunca yaptığımdan daha derine inmesine izin verdim, bu akşamın sonraki bölümünde hayatta kalma umudum olacaksa kendimi onlardan yapılmış bir zırhla kaplamaya ihtiyacım vardı. kendimi vermeden.

Bir an kendimi toparlamaya çalıştım, nabzımın düzene girmesini ve gözyaşlarımın düşmemesini diledim. Şu an bunu hissedemiyordum. Hiçbiri. Bu yüzden rahat bir nefes alarak gölgelerin derinliklerine daldım ve artık hiçbirini hissedemeyecek hale gelene kadar kanımda yanan her duyguyu tüketmelerine izin verdim.

Kral kulesinin dolambaçlı merdivenlerini çıktım, daha da yükseğe tırmandım ve sonunda Clara'nın coşku içinde haykıran tahmin edilebilir seslerinin kapının ötesinden bana ulaştığı zirveye ulaştım.

Titrek bir nefes verdim ve gölgeleri daha da yakınıma çektim, uzuvlarımı yalamalarına izin verdim ve tenime zevkten ürpertiler yayıldı. İnce bir çizgide ilerliyordum, gölgeleri beni diğer her şeye karşı uyuşturmak için kullanırken bu geceki planımıza sadık kalacağımdan emin olacak kadar aklımın başında kalmaya ihtiyacım vardı. Ama Lionel'ın beni keşfetmeyeceğinden emin olacaksam, onun yanında olabildiğince duygusuz olmalıydım.

Sadece Darcy'ye geri dönmem gerekiyordu. Odaklanmam gereken şey buydu.

"Ver onu bana, baba!" Clara çığlık attı ve ben ürperdim, yaz boyunca odada oturup onu becerdiğim zamanları düşünmemeye çalıştım.

Neyse ki Clara, o zamanlar öyle ya da böyle pek hissetmediğim bu faaliyetler sırasında onlara katılmam yönünde herhangi bir öneri duymuyordu, ama şimdilik sonsuz minnettardım. Lionel onu mutlu etmek istiyor gibiydi ve en sevdiği kişi olarak onu becerebilecek tek kişinin kendisi olduğunu açıkça belirtmişti, diğer konularda öfke nöbetlerini yatıştırmak için onunla birlikte gidiyor gibiydi. Nymph ordusu üzerinde gerçek kontrole sahip olanın kendisi olduğu düşünüldüğünde, onu kontrol altında tutmak için ince bir çizgide ilerlediğini ancak hayal edebiliyordum.

Lionel'ın homurdanarak serbest kaldığını duyana kadar bekledim, onlara kıyafetlerini giymeleri için birkaç dakika daha verdim ve içeri girmeden önce kapıyı iterek açtım.

Lionel yatağın ortasında bir çift siyah boxerla yatıyordu ve Clara'nın gölgeli tuhaf elbisesi de geceliğe benziyordu. gerçekten vermemiştim

Ben Lionel'ın kontrolü altındayken buna hiç aldırış etmezdim ama şimdi düşününce, hiç gerçek kıyafet giymiyor gibiydi. Saçları bile gölgelerden yapılmış gibiydi. Bunda ne vardı? Bir düşününce, o da hiç duş almadı. Ve sadece bu geceki gibi kralımıza katılıyorsa yemek yiyor gibiydi.*O da ne?*

Banyoya yöneldim, yoldaki dolaptan bir gecelik aldım ve gölgelerden güç alıp Lionel'in çoktan ışıkları söndürdüğü yatak odasına geri dönmeden önce üzerimi hızla değiştirdim.

"Gel, Roxanya," diye homurdandı sinirle. "Bağ bu gece sen kapanmadan anlaşmama izin vermeyecek." Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum ve durumumdan duyduğum rahatlama ve içimdeki tiksinti karışımıyla yatağa tırmandım, sonra onun vücuduna doğru ayaklarımı sürüdüm ve bağ nihayet temasla sağlandığında biraz gevşedim.

Lionel üzerime eğildi ve komodinden bir şırınga aldı, ardından kolumdan tuttu ve iğneyi ona doğru hareket ettirdi. O iğneyi derimin altına saplayıp bana bir kez daha Düzen Bastırıcı ilaç verirken geleceğini bildiğim şeye hazırlanırken kendimi sakin kalmaya zorladım, gölgeleri tamamen uzaklaştırdım. Phoenix'im içimde derinlere itildi ve onsuz kendimi o kadar boş hissettim ki nefesimi kesti ve hiç tepki vermemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Hafta ortasında bana doz veren Mildred olmuştu ve artık anılarıma tam erişimim olduğu için bunun rutin bir şey olduğunu anlamıştım. Haftada iki kez. Salı ve Cuma günleri. Mildred bunu ilk yaptıktan sonra neredeyse paniğe kapılacaktım ama Gabriel birdenbire ortaya çıkmış ve bana hemen panzehiri vermişti. izleyeceğine dair bana yemin etmişti.*Görmek*ne zaman bana tekrar doz vermeyi planlasalar ve ne olursa olsun, biri mümkün olan en kısa sürede bana panzehir vermeye hazır olacaktı. Bu arada, tek yapmam gereken gölgelerden uzak durmaya dikkat etmekti ve iyi olacaktım.

Lionel yanına uzanmam için beni çekiştirirken ve Clara onun diğer tarafında ayaklarını sürüyerek yaklaşırken Phoenix'i kaybetmemin beni biraz endişelendirmekten fazlasını yarattığını kabul etmem gerekiyordu. Ama ikisi uyuyakaldığında Darcy'yi görene kadar beklemem gerekiyordu ve tekrar geri alacağımı biliyordum. Yani, şimdilik, sadece birlikte oynamaya ihtiyacım vardı.

Clara kendi başını sağına konumlandırırken, ben başımı göğsünün sol tarafına yaslayacak şekilde yattım ve o da kollarını ikimize dolayarak bizi sıkıca kendisine doğru çekti. Avucum tam kalbinin üzerinde, göğsünün üzerindeydi ve orada yatarken, tüm sorunlarımızı tek bir sihir patlamasıyla nasıl çözebileceğimi düşünmeden edemedim.

Ama kendimi bunu yapmaya ne kadar ikna etmeye çalışırsam, boğazımdaki safra o kadar çok yükseldi ve içinde Lionel Acrux'un olmadığı bir dünya fikri karşısında neredeyse boğulana kadar dehşetle ürperdim.

Kırıldım. Biliyordum. Bana kurduğu bu bağ o kadar çarpık bir şey yapmıştı ki, benimki de

düşünceler ve duygular artık tamamen bana ait değildi. Ama ben de öyle ya da böyle bu bağlantının kölesiydim. Ve ondan bir gün kaçma şansım olacak kadar kendimi korumak istiyorsam, o zaman işin bu tarafını şimdilik kabul etmem gerektiğini biliyordum. Burada, düşmanımla bir yatakta uzanır ve bu kabusun biteceği günün hayalini kurardım. Ama o zamana kadar tekrar tekrar onun kollarında teselli aramak zorunda kalacaktım.

O ve Clara hızla uykuya daldıklarında, orada öylece yattım ve onlar fark etmeden gidebileceğimden emin olana kadar bekledim ve onun kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fazla düşünmemeye çalıştım.

BEN önümde süzülen bir Faelight ile saray arazisinin altındaki karanlık tüneller boyunca yürüdüm yolu aydınlat. Beni tutmak için bedene oturan siyah bir tayt ve kazak kombinasyonu giymiştim.

daha sonra gizlice dolaşmaya başladığım zaman için saklandı. Hala illüzyonları mükemmelleştirmek için çalışıyordum ve Highspell, bir Kardinal Sihir öğretmeni kadar, çürümüş bir bok kadar yararlıydı, mücadele ediyordum. Oradaydı kitaplardan ancak bu kadarını öğrenebilirdim ve gerçekten ihtiyacım olan şey iyi bir öğretmendi. Mirasçılar kendi işleriyle boğulmuşlardı ve bana şimdiden fazladan dövüş dersleri veriyorlardı. dayanamadım daha fazla zaman harcarlar.

O zaman eski profesörünü göreceğin için şanslısın.

Bu düşünce birdenbire ortaya çıktı ve hemen reddettim. Ondan yardım istemeyecektim. Ama yine de... Tory ortaya çıkana kadar onunla ne kadar beklemem gerekeceğini bilmiyordum. Ona bir şey söylemem gerekecekti. Bu yüzden belki de sohbetimizi iş hakkında sürdürmek iyi bir fikirdi. Aramızda asılı duran tüm saçmalıklar gibi, kesinlikle havadan sudan konuşmaktan veya rahatsız edici bölgeye dalmaktan daha iyi. Ve kesinlikle orada ölümcül bir sessizlik içinde oturmaktan daha iyi olurdu.

Ambar kapısına giden geçide yöneldim ve kısa süre sonra altına vardım, ötede beni neyin beklediği konusunda midemdeki korkuyla savaşırken tereddüt ettim. En kötüsü de onu görmek istiyordum. Ve bu bende göğüs yumruklamak istememe neden oldu çünkü onun için özlem duymayı uzun zaman önce bitirmeliydim.

Eh, burada sonsuza kadar kötü bir koku gibi oyalanamam.

İç çektim ve elimi tahtadaki Hydra sembolüne bastırmak için uzandım. Açıldı ve ben

Bir saniye sonra başka biri tuttu ve Orion yukarıda belirdi, çömelip bana baktı. Gözlerimin onun gibi bir yapıştırıcıya takılıp kaldığı ve ciğerlerimin artık otomatik olarak çalışmadığına karar verdiği bir sessizlik ritmi geçti.*Cidden, lanet olsun ki nasıl nefes alıyorum?*

Sakalını bir kat kirli sakal olacak şekilde tıraş etmişti ve saçları düzgün bir şekilde kesilmiş ve başının üzerinde geriye doğru taranmıştı. Tüm dünyamız çökmeden önceki haline baktı ve ben ona yaklaşma ihtiyacına kapıldım. Ama bu dürtüyle hareket etme şansım yoktu.

"Merhaba," dedi, iliklerime kadar işleyen derin bir tonda ve ben de ona karşılık olarak gergin bir şekilde gülümsedim.

Kenara çekilirsen çıkabilirim, dedim ve kaşlarını çattı.

"Bana elini verirsen de çıkabilirsin," diye karşılık verdi ve ben ona dudak büzerek bakarken kalbim takla attı.

İçini çekerek pes etti, ayağa kalktı ve delikten uzaklaştı. Ayağımın altındaki havayı savurdum ve mutfağa uçtum, yere inerken kapağı tekmeleyerek kapattım.

Yer karanlıktı, sadece köşelerde birkaç lamba yanıyordu ve bakışlarım, birinin yanındaki sandalyenin kolunda açık duran bir kitaba takıldı. Yanındaki tortuya bir şişe burbon döküldü ve kokusu havada asılı kaldı, bana o kadar içten bir şekilde onu hatırlattı ki ciğerlerim yeniden sıkıştı. Viski ve eski sevgilim görünüşe göre ölümcül bir kombinasyondu.*Kendine gel, kahretsin.*

Ona baktım, sessizliğin şimdiden uzadığını hissettim ve bana bakarken çenesi öfkeyle tik taklandı. Onu kızdırmış mıydım? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Kesinlikle hayır.

Sırf tekrar nefes alabilmek için ondan uzaklaştım ve güzel küçük süslemelerle dolu büyük mavi şifonyere bakmak için ilerledim. Taştan oyulmuş narin bir denizatı aldım ve deli biri gibi görünmeden önce burada ne kadar durup onu inceleyebileceğimi merak ederek baş parmağımı sırtının çıkıntılarında gezdirdim.

"Kahve ister misin?" diye sordu kahve makinesine doğru giderken.

"Elbette." Omuz silktim, ona kaçamak bir bakış attım ve kaslarını saran şık mavi gömleği inceledim. Sanki iş için giyinmiş gibi akıllı pantolonları da vardı ve onların kıçına yapışma biçimleri mükemmeldi -*gözlerini onun kıçından çek, pislik!*"Süt ve-"

"Bir şeker, biliyorum," diye homurdandı, dolaptan iki kupa alıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra dünyanın en sinirli adamı gibi kahveyi hazırlamaya koyulurken bana bakmadan. Yemin ederim bir noktada makineyi kırdı ve tekrar çalıştırmak için yumruk attı.

Denizatını yere koydum ve oturma seçeneklerine bakarak odanın diğer tarafına geçtim. Kanepenin arkasına beceriksizce tünemeye karar verdim, yarı eğilmiş, yarı oturmuş ve kollarımı ne yapacağımdan emin olamıyordum.*Normalde orada böyle mi asılı kalıyorlar?*

"Her şey yolunda mı?" Diye sordum.

"Lionel, Darius'a saldırdı, onu kahrolası bir et bıçağıyla bıçakladı," diye mırıldandı ve nefesim kesildi.

"O iyi mi?" nefesim kesildi.

"O şimdi," içini çekti ve nefesim biraz rahatladı.

Tanrım, Lionel ile anlaşmamız gerekiyordu. Değer verdiğim birçok insanın her zaman risk altında olmasından nefret ediyordum. Ne zaman Tory ya da Darius ona gitmek zorunda kalsa, çığlık atmak istiyordum. Ve şimdi Darius incinmişti ve bu ilk seferki gibi de değildi. Muhtemelen babasının onunla yattığı zamanların yarısını bana söylememişti bile. Ve Tory hâlâ bana Lionel'ın ona tam olarak ne yaptığından bahsetmemiş olsa da, gözlerindeki tekin olmayan bakıştan bunun korkunç bir şey olduğunu anlayacak kadar bilgi edinmiştim. İçimde soğuk, sert bir intikama ihtiyaç duyan bir canavarı uyandırdı. Ve onu elde edene kadar dinlenmeyecektim.

İblislerimle güreşirken bakışlarımı yüksek pencerelerin ötesindeki yüzme havuzunda tuttum, ay ışığı yüzeyinde dalgalanıyordu.

Aramızda o kadar uzun süre sessizlik asılı kaldı ki yemin ederim ki kahve taneciklerinden süzülen her damla suyu duyabiliyordum.

Orion sonunda bana doğru yürüdü ve bana üzerinde yağmur bulutu olan bir kupa verdi ve doğru dürüst düşünemeyecek kadar yakınımda durdu.

"Oturacak mısın yoksa kabız bir baykuş gibi tünemeye devam mı edeceksin?" kuru bir şekilde sordu ve dudaklarım seğirmeye cesaret etti.

"T'wit-twoo," Cevap olarak bir baykuş sesi çıkardım ve pencereden dışarı bakmak için uzaklaşmadan önce dilini yanağına bastırdı.

Kahve kupasını ellerimin arasına aldım ve bir yudum almadan önce soğuması için avuçlarıma biraz buz döktüm.

Gözlerim tekrar kıçına kaymadan önce Orion'un sırtına bakarken bir esinti kameriyenin üzerinde uludu ve pencereleri salladı.*Sikiş aşkına.*

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Orion ve gözlerimi poposundan ayırdım. Az önce yaptın, diye işaret ettim.

Omzunun üzerinden profesör bakışlarından biriyle bana baktı ve aniden kupamdaki kahveden çok daha sıcak hissettim. Beni ne kadar etkilediğine dair hiçbir fikri olmayacağından değil. Bu günlerde duygularımı nasıl kilit altında tutacağımı biliyordum. Ve sadece bu da değildi, onlarla daha iyi başa çıkabilirdim. Bizi mahvettiğinde beni de mahvedebilirdi ama aynı zamanda beni daha da güçlendirmişti. Bazen daha iyi bir krallık kurmanın yolunu bulabilmek için duvarlarının çatlayıp yıkılışını izlemen gerektiğini tahmin etmiştim.

Gözlerimi devirdim ve omuz silktim. "Devam et o zaman."

Konuşmadan önce kahvesinden uzun bir yudum alarak pencereye bakmak için arkasını döndü. "Sen

Benden hep nefret mi edeceksin?”

Göğsüm ikiye bölündü ve buna yanıt olarak söylemek istediğim her şey için dilimi ısırırken sessizliğin uzamasına izin verdim.*Keşke senden nefret edebilseydim ama bundan çok daha kötü bir şey hissediyorum. Beni kıran adam için ölmeyecek bir aşk.*

Dışarıdaki ayın üzerine bulutlar çekilirken ve uzaktan bir gök gürültüsü duyulurken, fırtına yaklaşırken tekrar bana döndü. .

Senden nefret etmiyorum Lance, diye itiraf ettim.

Gölgede kalmıştı, bu yüzden buna tepki olarak ifadesini göremedim, ama tekrar yaklaşmaya başladı, bu şekilde yavaş ve kasıtlı adımları, onun kana susamış bir yırtıcıya dönüşmesine her zaman bir dakika uzaklıkta olduğunu gösteriyordu.

"Ve neden olmasın?" diye sordu, sanki onu kızdırıyormuşum gibi ölümcül bir ses tonuyla. yaptı mı*istek*ondan

nefret etmem mi Hiçbir anlamı olmayan saçma sapan bir cevap vermeyi düşündüm ama istemediğimi fark ettim. Hapse girdiğinden beri kafamda Orion'la binlerce konuşma yapmıştım. Borçlu olduğum konuşmalar. Açıklamalar reddedildim. Benim gerçeğimi istiyorsa sorun değil, çünkü bu belki de karşılığında onunkini alacağım anlamına geliyordu. Ve belki sonunda lanet olası bir sonuca ulaşabilirim. Çünkü ondan ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da, onu istemekten bir santim bile uzaklaşmamış gibiydim. Ona verdiğim sözün onun için olduğundan farklı olarak benim için gerçekten bir anlamı olduğunu tahmin ettim.

"Senden nefret etmiyorum çünkü yaptığının kinci olmadığını biliyorum. Seni tamamen yanlış anlamadıysam, ilişkimizden kolay bir çıkış yolu olsun diye kendini Darkmore'a atmadığını farz ediyorum." Şaka biraz acı çıktı ve bu konuda kendimi kötü hissettiğimi söyleyemem.

Orion başını salladı ve kupayı süslü gümüş bir masaya koymadan önce kahvesini bitirdi. "Öyleyse neden yaptığımı düşünüyorsun?"

Kıkırdayarak ona başımı salladım. "Bilmiyorum Lance, bana bir açıklama yapma nezaketini hiç göstermedin."

Hızla bana doğru koştu ve o yaklaşamadan etrafımda sağlam bir hava kalkanı oluşturdum. Tam önünde durdu, eli bariyere sürtündü ve burnundan öfkeli bir nefes verdi.

"Bir açıklama?" Soğuk, neşesiz bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Ne hakkında?

Sözümüzü nasıl bozdun? Ya da kalbimi nasıl söküp elli parçaya ayırdın? Yoksa bana hiçbir seçenek bırakmadığın kısım mıydı? diye sordum, kahve fincanımı orada tutmak için arkamdaki iki kanepe minderinin arasına sıkıştırırken öfkem yükseldi.

cıktı. "Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim yoktu.

"Saçmalık," diye hırladım, kalkanımı indirerek onu bir hava akımıyla göğsüne itmek için

öfkem taştı. Bunu istememiştim. Buraya gelip her şeyi basit tutmayı planlamıştım ama belki de onunla işlerin asla böyle olmayacağını anlamalıydım. Ve şimdi oraya gidiyorduk, içimden taşan öfkeme engel olamıyordum.

Bir adım geri çekilirken homurdandı ama ona fırlatıp attığım havaya karşı hiçbir şey yapmadı. "Her zaman bir seçim vardır ve sen bizi mahvetmeyi seçtin." Tüm bunları çok uzun süre bastırdım ve neden kendi parçamı söylemeyeyim?

Dişlerini gösterdi, kasları gevşedi. "Senden vazgeçmek istediğimi mi düşünüyorsun? Bütün bunların benim için kolay olduğunu mu düşünüyorsun?

"Bunu zorlaştıran sensin!" diye bağırdım, Phoenix alevlerim tenimin içinde karıncalandı. "Benim için bu seçimi yapmaya hakkın yoktu."

"Tek yol buydu," diye itti ve ona büyü yapmaktan vazgeçip avuçlarımı sağlam göğsüne bastırdım.

Benim yerime hayatıma karar veremezsin Lance, diye tersledim. "O lanet hapishanede ölebilirdin. Ve ne için?

Gözleri parlayarak onu bir kez daha itmeye çalıştığımda bileklerimi tuttu. Benimkinin üzerindeki derisi en cezbedici işkenceydi, kanıma işleyen sıcaklık beni ona çağırıyordu.

Sessiz kaldı ve ellerimi elinden kurtardım, ona sırtımı döndüm ve odada ilerlerken aramıza tekrar biraz mesafe koydum. Yağmur camlara vurmaya başladı ve cama saçılan kara damlacıklara baktım.

Hiç bir şey. Bana hiçbir şey vermedi. Bunca zamandan sonra bile, bunu neden yaptığına dair bana bir cevap vermiyordu. Darius'un beni şu ya da bu nedenle ikna etmeye çalışması önemli değildi, bunu duymam gereken tek kişi Orion'du. Ve sessizliği çok şey anlattı.

Atlas'ım cebimde vızıldadı ve onu çıkardım, Tory'den yolda olduğunu söyleyen bir mesaj buldum ama Jenkins'in merdivenlerde dolaşmayı bırakmasını bekliyordu.

"Bu o mu?" Orion homurdandı ve ona bir cevap gönderirken tekrar döndüm.

"DSÖ?" diye mırıldandım, bir koltuğa çöküp yağmuru seyrettim. Kalbime bir bıçak saplanıp dönüyormuş gibi hissetmemin sebebi olan adama bakmak dışında her şey.

"Seth," dedi buz gibi bir sesle, tekrar yaklaşırken gölgesi çevremde beliriyordu.

"Ne önemi var?" dedim, camdan aşağı süzülen bir damlacık yolunu izleyerek. "Önemli çünkü o lanet olası bir pislik," diye homurdandı.

"İşler değişir," dedim kararlı bir şekilde.

Öttü. "Nasıl? Adam senin saçını kesip bizimle yattı*aylar*"

"Ayrıca senin hayatını kurtardı ve sen yokken benim için oradaydı," dedim sertçe, bir yanım bu acımasız darbeden pişmanlık duyarken, daha acı bir yanım beni incittiği için onu da incitmek istiyordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona bakmaktan kendimi alamadım ve gözlerindeki acı midemi bulandırdı.

"O değişti," diye devam ettim, ses tonum biraz yumuşamıştı.

"Mutlu musun?" diye sordu huysuz bir tonda.

"Mutlu?" Ona ters ters bakarak sırıttım. "Hayır Lance, mutlu değilim. Lionel ölene kadar mutlu olmayacağım ve değer verdiğim herkesin iyi olacağını biliyorum. Krallıktaki herkesin iyi olacağını. İnsanlara, Tiberya Sıçanlarına yaptığı şey..." İçimde bir duygu kabarırken, beni parçalamakla tehdit ederken başımı salladım.

Karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti ve tekrar yerine otururken avucunu yüzünde gezdirdi. "Biliyorum," dedi ağır ağır. "Bu çok kötü."

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye nefes verdim, ellerimi yumruk yaptım. "Ve üzerinde durmak onu daha da kötüleştirir."

"Pekala... belki başka bir şey hakkında konuşmalıyız," diye önerdi Orion ve buna ihtiyacım olduğu için başımı salladım. "Okul nasıl?"

kaşlarımı çattım. "Sorun değil." "Yalancı," diye

mırıldandı ve ben iç çektim.

"Güzel, berbat. Herkes sefil durumda, Tarikatlar ayrı kalmaya zorlanıyor, illüzyon büyülerinin bir sonraki seviyesini kavrayamıyorum çünkü Highspell hiçbir şey göstermiyor ve onu sorgulamaya çalışırsam beni hapse atıyor. Sınıfın en gerisindeki 'daha küçük' Emirlere temelde dikkat etmeyecek ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, oradaki hepimiz başarısız olmaya başlıyoruz.

"Neden sınıfın en arkasındasın?" diye hırladı.

"Çünkü Lionel'ın Orderist saçmalıklarına katılmayı reddettim," dedim hararetle ve dudaklarından bir sırıtış çıktı.

"Pekala Honey Highspell'i siktir et, güzelim, her ne ise sana yardım edeceğim," dedi ve bana böyle hitap etmesiyle boğazım düğümlendi. Ben nefesimi tutarken o küçük sürçmeyi görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi aceleyle devam etti. "Yani, eğer istersen." Omuz silkti ve başımı sallarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Her şey burada oturup beceriksizlikten ölmekten daha iyiydi. Kara gözleri bir saniyeliğine ağzımda sabitlendi ve dünya etrafımda bulanık gri bir pusun içinde kayboluyor gibiydi.

Boğazımı temizledim. "İlüzyonun tam olarak nasıl görünmesini istediğimi hayal edebiliyorum ama ne zaman oyuncu kadrosunu yapsam yanlış çıkıyor," diye açıkladım.

"Göster bana," diye cesaretlendirdi ve kitabını sandalyemin kolundan çekip aldım ve bunun karanlık gizleme büyüleriyle ilgili eski bir cilt olduğunu fark ettim. Kucağıma koydum ve deri kapağa odaklandım, parmaklarımı onun üzerinde esneterek Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne kadar farklı bir kapak hayal ettim.

üzerinde belirdi. Ancak tam olarak doğru değildi, yüzler kapalıydı ve renkler uymuyordu. Biri yeterince yakından bakarsa, bunun iyi bir yanılsama olmadığı açıktı.

"Neden o kitabı seçtin?" diye sordu şaşkınlıkla, omuz silktim.

"Aklıma ilk o geldi," dedim ve kaşlarını çattı, odanın karşısındaki bir kitaplığa doğru ilerlerken koltuğundan fırladı ve oradan başka bir kitap aldı.

Bana doğru fırladı ve diz çöktü, kitabı gizlediğim kitabın yanına dizime koydu.

"İlüzyonda kaçırdığın bir adım var. Honey, eğitiminde bu konuda hiçbir zaman iyi olmadı." Kıkırdadı ve ağzım köşeden yukarı kıvrıldı.

"Ama kesinlikle elli güzellik illüzyonunun arkasına saklanıyor, kadın kahrolası ay gibi parlıyor," dedim.

Karanlık bir şekilde sırıtarak başını salladı. "Parası ödendi. Taktığı o çirkin kolyede başkalarının büyülerini tutuyor."

Bir kahkaha attım. "Lütfen bana onun normalde bir gergedanın kıçına benzediğini söyle."

"Bilmiyorum, onu hiç o kolye olmadan görmedim, ama sanırım en azından siğilleri ve kamburu var," dedi.

"Belki çürük dişleri ve burnu yerine gagası da vardır."

Eli kitabın kenarına kaydı, parmakları kalçamı sıyırırken kıkırdadı. Ses, ayak parmaklarımın ayakkabılarımı sıkıştırmasına neden oldu ve hızla gülümsememi düzleştirip kitaplara baktım. *Hayır*.

"Peki neyi kaçırıyorum?" Diye sordum.

"Hafıza damgalama alıştırması yapmalısın," dedi. "Bir şeyi ne kadar yakın zamanda gördüyseniz, bir illüzyon yaratmak için o kadar iyi hafızanız olur. Ama bu çok sınırlayıcı. Hafıza özellikle net olmadığı sürece, hafıza baskısı olmadan asla mükemmel bir görüntü yaratamayacaksınız."

"O nasıl çalışır?" diye sordum, bakışlarıyla buluştuğunda kalbim biraz daha hızlı atıyordu ve gerçekten karar vermeden ona doğru eğildiğimi hissettim. Zihinsel olarak kendimi saçımdan geri çektim çünkü hayır.

"Bu kitabın görüntüsünü eski bir anıdan zihninizde canlandırmaya çalıştınız, ancak bu konuda gerçekten yetkin hale gelmek için, ihtiyaç duyduğunuz her an yanılsama için erişebileceğiniz yeni, damgalanmış anılar oluşturmaya başlamalısınız."

"Tamam," dedim yavaşça. "Bana ne yapacağımı göster."

Uzanıp elimi tuttu ve onu Kral Arthur'un kopyasına yönlendirirken midem alt üst oldu ve parmaklarımı üzerinde gezdirmem için beni cesaretlendirdi. Bu kesinlikle yapılacak cinsel bir şey değildi ve yine de bacaklarımın arasına sıcaklık yayıldı ve kendimi bunun parayla ilgili olduğuna ikna etmeye çalıştım.

kapakta zincir zırhla kaplı dişli herif. *Evet, kesinlikle benim için bunu yapan şey bu. Düz yürüyemeyecek hale gelene kadar beni beceren ve benimle işini bitirmeyi düşünmeden on kez gelmemi sağlayan adam değil.*

"Görüntüye odaklan, zihnin rahatlasın," diye talimat verdi, elimi bırakarak. Bana ne kadar yakın olduğunu veya nefesimin nasıl düzensizleştiğini görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, istediğini yaptım. “Ezberlediğinizi düşündüğünüzde, gözlerinizi kapatın ve görüntüye biraz sihir çekin. Herhangi bir şekle girmesine izin vermeyin, sadece birleşene kadar zihninizdeki resme yaklaştırın.”

İçimdeki gücün kaynağından yararlanarak ve o sihrin bir kısmını zihnime yönlendirmek için başımı salladım. Kafamda görebildiğim görüntünün etrafında bir ışık büyüyor gibiydi ve şaşkınlıkla biraz nefes aldım.

"Anladım?" Derin bir tonda sordu ve ben de başımı salladım. "Şimdi bırak gitsin. Bunu hiç düşünmemeye çalış.”

Zihnimin kararmasına izin verdim ve görüntü bir lastik bant gibi beynime çarptı. Tekrar ona uzanırken nefes aldım ve sanki bir kez daha ona bakıyormuşum gibi net bir şekilde zihnimde canlandı. *Vay canına*.

"Gözlerini aç," diye homurdandı Orion ve ben açtım, hemen irislerinin karanlık kuyusuna düştüm ve parmaklarımın Kral Arthur'un tepesinde onunkini sıyırmaya bir santim kaldığını fark ettim.

Elimi kıvırdım ve yanındaki kara büyü kitabına bakarken çöl kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım.

"İlüzyonu şimdi dene," diye teşvik etti, Kral Arthur'un kopyasını gözden uzaklaştırarak.

Diğer kitaba baktım ve illüzyonu yaratırken işaret ve başparmağımı birbirine ovuşturmadan önce, tıpkı sınıfta bana öğretildiği gibi, o anıyı çizdim. Kapak hemen değişti ve kitabın boyutu da değişti, her şey tam olarak Kral Arthur'un gerçek nüshasının sahip olduğu gibi görünmek için değişti.

Bir heyecan çığlığı attım, onu aldım ve hatalar için inceledim. Ama hiç yoktu. Şimdiye kadar yaptığım en mükemmel illüzyondu. *Vay be.*

Orion'a baktım ve beni yanaklarımı yakan bir yoğunlukla izlediğini gördüm. "Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle.

"Her zaman," dedi huysuzca, ayağa fırlayarak. "Cidden, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da ara."

Aramızda gerçekten bir iletişim hattı açmam gerekip gerekmediğinden emin olamayarak buna cevap vermedim. Ama yine de, Highspell yüzünden Cardinal Magic'te geride kalıyordum ve Lionel'ın gücü varken bunu gerçekten karşılayamazdım. Sınavlarımı geçtiğimden emin olmalıydım ve bundan daha fazlası, Ejderha Lordu'na karşı kazanabileceğim her avantajı istiyordum. Ama Orion'du. Onunla düzenli olarak konuşmaya başlarsam, kafam karışabilirdi. Hayır. Yapamazdım.

Pencereye bir tık sesi geldi ve orada Tory'yi gördüm, dışarı çıkmamı işaret etti.

Orion'a gergin bir şekilde gülümsedim ve tamamen delirmiyorsam yemin ederim biraz üzgün görünüyordu. Belki de yirmi dört yedide burada kilitliyken herhangi bir şirket olması hiç olmamasından iyiydi.

"Sanırım... birazdan görüşürüz," dedim garip bir gülümsemeyle.

"Bekleyeceğim," dedi, boğazı inip kalkıyordu.

Hızla kapıdan çıkarken kalbimin nasıl çarptığını ve ağrıdığını görmezden gelerek uzaklaştım. Tory elimi tutup beni hızla çekerken ve o tekrar yavaşlamadan önce beni iki uzun çitin arasındaki bir patikaya yönlendirirken arkama bakmadım. Yağmurdan korunmak için etrafımıza bir hava kalkanı oluştururken onun büyüsü benimkiyle buluştu ve kolayca birleşti.

"Lionel sana bir doz daha Düzen Bastırıcı verdi mi?" Phoenix'e benimkiyle ulaşmaya çalışırken sordum ve hiçbir şeyle karşılaşmadım.

"Evet," içini çekti. "Sonra biz... kucaklaştık. Bilirsin, her zamanki boktan şeyler."

Parmaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırdım, onun üzerine kurduğu o lanet bağın çılgınlığını kafamı anlamaya çalıştım ve sessizce milyonuncu kez onu bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim.

Cebimden panzehir şırıngasını çıkardım ve Tory panzehiri kabul ederken bana gülümsedi ve hızla kendine enjekte etti.

Phoenix'i ona döndüğünde rahat bir nefes aldı ve biz yürümeye devam ederken rahatladım. "Her şey yolunda?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Onun için garip," diye mırıldandım. "Her neyse, Darius iyi mi? Orion, Lionel'ın onu bıçakladığını söyledi."

"Artık iyi. Lionel her zamanki gibi tam bir psikopat oldu. Ve yardım edemedim. Orada durup izlemek zorunda kaldım," dedi boğuk bir sesle ve ben de kolunu tuttum.

"Üzgünüm," diye nefes verdim. "Korkunç olmalı."

Bakışlarını yere indirerek içini çekti. "Bokun ne kadar değerli olduğunu düşünmeme neden oluyor, anlıyor musun? Önem verdiğimiz insanları ne kadar çabuk kaybedebiliriz. Ve bak, bunun hakkında konuşmanın zamanı olmadığını biliyorum ama sen ve Orion..."

"Yapma, Tor," diye yalvardım.

"Ama siz birbiriniz için yaratılmışsınız, Darcy. Ve ikiniz çok üzgünsünüz, buna dayanamıyorum. Yemin ederim sizi iki saniyeliğine gördüm ve bir cenaze alayı izliyormuş gibi hissettim."

Boğazımda keskin bir yumru oluştu ve başımı salladım. "O seçimini yaptı. Şimdi benimkini yaptım. Geri dönüş yok."

İç çekti, parmaklarımı sıktı ve sonra beni bıraktı. "Hadi o zaman, gidelim."

"Nereden aramaya başlamamız gerektiğini düşünüyorsun?" Patikadan ilerleyip yağmurdan hırpalanmış bir gül bahçesinden geçerken sordum. Tenimin altındaki alevler soğuğu dışarıda tutuyordu ama nefesim hâlâ önümde havada buğulanıyordu.

"Gabriel bileceğimizi söyledi." Tory kaşlarını çattı ve önümüzde bir parıltı gözüme takıldı.

Nefesim kesildi ve Tory'nin yeninden çekiştirerek yol üzerinde parlayan büyük ayak izini gösterdim. Bir erkek çizmesinin izine benziyordu ve Tory ile aynı bakışı paylaştığımda kalp atışlarım hızlandı. Yağmur fırtınası, sanki hiç olmamış gibi aniden dindi ve bulutlar, ışıltılı bir yıldız genişliğini ortaya çıkarmak için yukarıdan ayrıldı. Hava yoğunlaştı ve içimi bir ürperti kapladı. Bizi izlediklerini içimden biliyordum ve bize eskisi gibi bir şey göstermeyi umuyorlardı.

Tory'nin eli benimkine kaydı ve etrafımızdaki hava kalkanını sessizce serbest bıraktık ve ayak izine doğru yürüdük. Oraya vardığımızda gözden kayboldu ve daha ileride bir başkası belirdi ve bizi daha önce gittiğimden emin olmadığım bahçelerin arasından geçen bir patikaya götürdü. Çimlerin ıslak bir şekilde parıldadığı bir meyve bahçesinden geçerek, arazide yönlendirilirken çalıların arasında hareket ettik. Onun ötesinde, karanlığın içinden kocaman bir taş amfitiyatro belirdi, patika doğrudan iki devasa gümüş kapıya çıkıyordu. Çizme izleri bizi oraya doğru yönlendirdi ve girişe vardığımızda parmaklarım Tory'ninkini sıktı. Muazzam kavisli duvar tepemizde yükseliyordu ve tenim karıncalanıyordu, bu yerle ilgili bir şeyler beni geriyordu.

Tory elini kapıya bastırdı ve dokunuşuyla kapı açıldı ve bizim girmemiz için ortadan ayrıldı. Gölgeler onun ötesinde bizi bekliyordu, karanlıkta bizi bekleyen başka bir parıldayan ayak izinin yaydığı tek ışık.

"Güvenli olduğunu düşünüyor musun?" Fısıldadım.

"Sanırım," diye soludu ve ona ikimizin de geri dönmesinin hiçbir yolu olmadığını belirten bir bakış attım. Bu önemliydi. Atmosferdeki her şey bana bunu söyledi.

Biz içeri süzülürken bir Faelight fırlattım ve onu önümüze gönderdim. İçeri girdiğimiz anda kapılar, içinde bulunduğumuz taş koridorda yankılanan ve kalbimin dört nala koşmasına neden olan yüksek bir sesle arkamızdan kapandı.

Çizme izleri sağımıza yöneldi ve bizi birkaç karanlık taş basamaktan aşağı indirene kadar onları takip ettik. Aşağıda bir kapı bizim için açık bekliyordu ve içeri giren serin gece havası bana tekrar dışarı çıkacağımızı söyledi. Amfitiyatronun ortasındaki devasa dairesel bir çukura geldiğimizde, birlikte adım attık ve ayaklarım kumla buluştu. Roma imparatorluğundan kalma bir şeye benziyordu ama yer harabe değildi. Taş sıralar tüm arenayı çevreliyordu, tepemizde dönüyordu ve çok önümüzde, iki yanında birkaç küçük sandalye bulunan tribünlere yerleştirilmiş devasa bir taht vardı. Dört Elemental sembolün her birinin ve en tepesinde Vega armasının oyulduğu bir kemer hepsini kapsıyordu. Çukurun kenarlarında Tory'yi kıstırdığımız kafeslere benzeyen Nymph kafesleri vardı.

Ayak izleri, yerde bizi bekleyen bir şeyin yattığı çukurun tam merkezine giden bir yolu işaret ediyordu. İhtiyatlı bir şekilde oraya doğru ilerledik, yürürken hava durgunlaştı, sessizlik

içeri basmak

Cilalı metalden yapılmış bir kalkanın önünde durduk, yansımalarımız onun yüzeyine düştü ve ne yapacağımızı biliyorduk. Bakışlarımızı metale çevirmeden önce iki yanında diz çöktük ve umut dolu bir bakış paylaştık. Yıldızlar bize annemizi daha önce göstermişti, daha ne görmemizi istediler?

Yansımalarımız değişti ve yerini günün parlak ışığında geçen, yukarıdan bu amfitiyatroya bakan bir sahneye bıraktı. Sert ve yakışıklı bir adam tahtta oturuyordu, gözleri keskindi ve altındaki çukura kısılmıştı. Onu gördüğüm önceki vizyonlarda annemle tanışmadan öncekinden daha genç görünen babam Hail Vega'yı tanıdım. Sağında Lionel Acrux ve onun ötesinde diğer Konsey Üyeleri vardı, hepsi de bakışları çukura dikilmiş gergin görünüyordu.

Bir adam paçavralar içinde kumun ortasına çekildi, bilekleri kelepçelendi, böylece büyüsü engellendi. Arenanın kenarlarındaki siyah metal kafesler, kalabalığa doğru haykıran ve kükredi, manzaraları nabzımı hızlandıran Perilerle doluydu.

"Kralım!" çukurdaki adam ağladı. "Ben masumum."

Kalabalık alay etti ve onu tutan gardiyan, geri çekilip babamıza eğilmeden önce onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Kim o?" Vahşi Kral Lionel'e mırıldandı.

"Bir hırsız, Majesteleri," diye fısıldadı. "Fare, kuzenim Benjamin'den yüz altın çaldı."

Dolu alay etti. "Benjamin Acrux, adını epey lekelemiş bir kumarbaz, Lionel."

"Ne olursa olsun, bir Ejderhanın sözü bir Fareninkinden daha değerlidir," diye tısladı Lionel ve kanım daha çok yandı.

"Saçma," dedi Hail, aşağıdaki adama seslenmeden önce ona el sallayarak. "Davanızı konuşun!"

Tiberia Faresi titreyen elini saçlarından geçirdi. "Bir Minojack oyununda Bay Acrux'tan adil bir şekilde altın kazandım," dedi telaşla. "Bir Cyclops'a anılarımı kontrol ettirin."

"Bu bir rezalet!" diye bağırdı, Fare'nin ona dik dik bakma şeklinden Benjamin Acrux olduğunu tahmin ettiğim bir adam.

Kalabalığın içinde ayağa kalktı ve Lionel'ın çömelmiş, daha çirkin bir versiyonu gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve hafifçe sallanması sarhoş olabileceğini düşündürüyordu.

Lionel, Hail'e yaklaştı ve mırıldandı, "*Merhamet etmeyeceksiniz, efendim. Bir ejderhanın sözü kanundur. Ama karar senden geldi, artık sözlerimi unut*" Karanlık Baskısının gücü, midemi bulandıran bir alt tonda sesini doldurdu.

Hail gözlerini kırpıştırdı, koltuğuna yaslandı ve kalabalığa seslenirken içimi korku kapladı. "Suçunuzdan suçlu bulundunuz. Fae'lere hayatınız için savaşma hakkı verilecek. Yaşıyorsan,

Darkmore Hapishanesinde on iki yıl geçireceksin.” Kral elini bir işaret olarak salladı ve muhafız kendini ayaklarının altından bir hava akımıyla dışarı atarken çukura bir kılıç fırlatıldı. Muhafızın elinin bir hareketi kafeslerden birini açtı ve bir Su Perisi, Fare değiştiriciye doğru hızla koşarken gözlerindeki açlık apaçık ortadaydı. Kılıcı almak için hamle yaptı ama daha yaklaşmadan Nymph onu bir kenara savurdu ve havayı kemiklerin çıtırtıları ve ardından kalabalığın tezahüratları doldurdu.

Nymph, Fare'nin göğsüne bastığında safra boğazımdan yükseldi ve sondalarını kalbine saplarken havayı kalıcı bir çığlık doldurdu. Vizyon aniden değişti ve önümde ortaya konan gerçeği özümserken bakışlarımı ondan ayıramadım.

Hail, yıldızların ışığı altında büyük bir balkonda durmuş, elinde bir şey tutuyor ve parmaklarının arasından bir ışık huzmesi süzülürken ona garip bir kelime söylüyordu.
"Mareş'teki vebayı bitirin," diye sordu. "Halkım ölüyor."

Sanki yıldızlardan geliyormuş gibi fısıltılar kafamı doldurdu ve birden avucunun içinde ne olduğunu anladım. İmparatorluk Yıldızı.*“Bitti, alevlerin babası.”*

Hail, onunla bir kez daha konuşmadan önce anlamadığım bir kelime daha söyledi.

"Halkımı yabancı işgalcilerden koru" diye sordu ve yıldızın yanıtı kafamı doldurdu.

*"Korunacaklar"*diye fısıldadı.

Kendimi kanlı zırhlar içindeki Hail ve onun ve ordusunun önünde uzanan yüzlerce cesetle bir savaş alanında bulduğumda görüntü kayboldu ve nefeslerim hızlandı.

Hail bakışlarını ölülerin ötesindeki bir kasabaya çevirip uzaklaşmak için dönerken Lionel onun yanında durdu. Lionel onun koluna girdi, kulağına konuştu ve sesi rüzgarla bana ulaştı.

*“Hiçbirini canlı bırakmayın, kasabadaki herkes ölmeli. Ve senin elinde ölmeliler. Bu senin kararın, benim olduğunu unutacaksın”*diye homurdandı, sesi Karanlık Zorlama ile kalınlaşmıştı ve ben bağırarak gücün babamın içinde kök salmasını durdurmak istedim ama gözleri karardı ve kasabaya bir kez daha bakmak için döndü. İleriye doğru koştu ve devasa Düzeni derisinden ayrıldı.

Hydra formu muazzamdı, kösele gibi kanatlarla gökyüzüne yükselirken bir bina kadar büyüktü, birçok yılan benzeri kafasının tüm gözleri kasabaya çevrilmişti. Köylülerden gelen çığlıklar ve onlar kendilerini savunmaya çalışırken sihir göğe yükseldi. Lionel, Kral ciğerlerinden fışkıran mor ateşle kasabayı yerle bir ederken kıskanç bir ifadeyle izledi.

Kadınlar ve çocuklar onun imkansız gücü altında yok edilirken ve gerçek canavar dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle tüm bunları seyrederken gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı.

Görüntü değişti ve Hail, çaresizlik içinde fısıldadığı İmparatorluk Yıldızını elinde tutarak yatak odasının ötesindeki büyük balkonda yeniden diz çöktü. "Bana yardım et, artık ne düşündüğümü bilmiyorum. kim olduğumu bilmiyorum Yaptığım şeyleri neden yapıyorum? Benim sorunumun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Her şeyi net göreyim," diye avucundaki yıldıza yalvardı ve babamızın kırılmasını izlerken kalbim acıyla burkuldu. Ona zorlukla kavrayabildiğim sözler söyledi, havada vızıldayarak içlerindeki sihir netleşti ve yıldız avucunda daha parlak parladı.

Cevap olarak fısıltılar kafamı doldurdu*. "Alevlerin sarayında yatıyorum. Yerin derin ve ölülerin yaşlı olduğu yer. Sonuncusunun yattığı yer. Sadece orada huzur bulacaksınız."*

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu babam. "Lütfen, çılgınlığın durmasına izin ver." *"Tutulmayan sözü tutun"* yıldız cevap verdi.

"Ne?" diye homurdandı ama avucunun içindeki ışık söndü ve o ona yeniden garip bir sözcük söylerken ışık nabız gibi atmaya başladı ama ona yalnızca bilmecelerle yanıt verdi.

"Aklımı bana geri ver," dedi sonunda nefesi kesilerek, gökyüzüne bakarken çaresizlik içinde aklını göğsüne bastırdı. "Artık benim elimde ölmeyecek."

"Bu senin ellerin değil" yıldız fısıldadı ve Hail anlamadığı için inledi. Ve bu beni incitti çünkü ben yaptım. Gerçeği biliyordum ve o bunu hiç bilmeden ölmüş gibi görünüyordu.

Görüntü düştü ve birdenbire kendi yansımalarımıza bir kez daha bakmaya başladık. Gözlerimi Tory'ninkilerle buluşturmak için yukarı sürükledim ve onun da yanaklarından aşağı süzülen yaşları buldum.

"O bir vahşi değildi," diye tısladı ve ona doğru ilerledim, ikimiz sımsıkı kucaklaştık.

"Lionel'di, lanet olası Lionel," diye homurdandım ve o da bildiği her küfürle onu lanetledi.

"Ölmesi gerekiyor," diye hırladı, her ne kadar onun üzerinde kurduğu bağ sayesinde bu fikre biraz kötü bakmış olsa da. "Annemizin ve babamızın parasını ödemek zorunda."

"Ve yaptığının bedelini ödemek zorunda.*Sen*" dedim ölümcül bir sesle ve Muhafız bağıyla boğuşarak geri çekilirken yüzünü buruşturdu.

"Ama onun ölmesi düşüncesine de katlanamıyorum," diye şakıdı, kalbini tutarak ve onu o şekilde görmek bana acı verdi.

"Gittiğinde özgür olacaksın," diye söz verdim ve o da başını salladı, gerçi onda bunun üzerine beni ısırma arzusunu görebiliyordum. Ve beni öldürdü. "Yıldızlar bunu görmemizi istedi," diye devam ettim ve yüz hatları sertleşti.

"Bunca şeyden sonra onlara nasıl güvenebiliriz?" Ayağa kalkarken tısladı ve bir zamanlar infaz yüzüğü görevi gören çukurun etrafına baktım, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bize bunu göstermelerinin bir nedeni olmalı. Belki bazı yönlerden bizim tarafımızdadırlar."

"Gabriel taraf seçmediklerini söylüyor," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. Ama eğer Lionel ile dövüşmemizi istemiyorlarsa, yıldızlar bize bu bilgiyi neden versinler ki? Ya da belki de henüz göremediğim daha büyük, daha acımasız bir planın parçasıydı. Yıldızların yalan söyleyemeyeceğini biliyordum ama neden olduklarını asla anlamadım.

yaptıklarını bize gösterdi.

Sanırım yapabileceğimiz tek şey bize verilen yeteneği alıp elimizden geldiğince Lionel'a karşı kullanmaktı. Çünkü artık kesin olarak bildiğimiz bir şey vardı, İmparatorluk Yıldızı akıl almaz bir güce sahipti. Ve eğer Lionel onu ele geçirirse ve dileklerini yerine getirirse, Solaria'nın tamamı ölüme mahkum olur.

BENKing's Hollow'daki ateşin yanındaki sandalyeme oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerim aşağı doğru kaydı.

ahşap zemine doğru. Öne doğru eğildim ve boşluğa bakarken başımı öne eğdim.

ayaklarımın arasına alıp pozitiflere odaklanmaya çalıştım. Ama kahretsin, bazen birini görmek gerçekten zordu.

Baba tahtta olduğu için şu anda dünyada olumlu şeyler var ve hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi görünüyor.

ona karşı mücadele.

Derslerin bitmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ve Roxy birkaç haftadır derslere katılıyordu ve kimse onun artık tamamen Baba'nın kontrolü altında olmadığını fark etmişe benziyordu. Peder veya Mildred ona her doz verdiğinde ona Düzen Bastırıcı'nın panzehirini vermeye devam etmek zorundaydık ama Phoenix'iyle bağlantısını kaybettiği anda gölgeler onu geri çekmediği için rahatlamıştım. Açıkça hâlâ bir tutsak olmasına rağmen yine kendisiydi. Daha önce olduğundan çok daha iyi olduğunu biliyordum, ama yine de numara yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Bu, bütün gün yalnız olduğu, KUNT'larla oturup kimliğini koruduğu sırada kendi halinde olduğu anlamına geliyordu. Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Aylarca herkesle bağlantısı kesildikten sonra hala çok fazla ayrı tutulmuştu. Ama babamla onun arasındaki bağ hâlâ babama bağlı olduğundan, şu anda pek fazla seçeneğimiz yoktu. Keşke bu konuda daha fazlasını yapabilseydim. Beni bir köşeye sıkıştırdı ve ben de kurtulmak ve dünyaya bir Ejderhayı evcilleştiremeyeceğinizi kanıtlamak için çaresizdim.

Darkmore'dan döndüğünden beri neredeyse her gece Lance'i ziyarete gelmiştim ve akla gelebilecek her konuda sayısız kitabın bulunduğu saray kütüphanesinde vakit geçiriyorduk. Kırmak için kullanabileceğimiz herhangi bir şey bulmak için ciltleri aramaya başladık.

Koruma bağı. Bu konuda olumsuz olmak istemiyordum ama bir şeyler bulacağımıza dair herhangi bir umudu sürdürmekte zorlanıyordum. Özellikle de Gabriel bunu yapamadığı için*Görmek*bir keşif yapıyorduk ve geçmişte kendimizi ayırmaya çalışırken bu konuyu araştırmak için yıllarımızı harcamıştık.

Ama Lance, babasının sırlarını ona daha fazla açıklamak için dolunayı beklerken, amacımız için verimli bir şeyler yapma fırsatına sahip olduğu için memnun görünüyordu. Ve ona bir görev verdiğim için mutluydum çünkü hayatında olup biten her şeyden ciddi bir şekilde uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Şu anda ikimiz de zavallı orospu çocuklarıydık ve senin olmayan bir Vega'ya takılıp kalmanın acısını çok iyi biliyordum.

Dün gecenin büyük bir kısmını onunla geçirmiş, elimizden gelen her şeyi araştırmış ve sonra yıldız tozu kullanmak yerine uçakla kampüse geri dönmüş, boş yatağıma çok erken dönmektense birkaç saat kanatlarımı germeyi tercih etmiştim. Zaten bu aralar pek uyuyamadım. Tek yaptığım, benim diyebilmem gereken kızın hayallerine dalmak ve onun adına yaptığım başarısızlıklara kapılmaktı.

Kapı açılıp kapandı ama ben bakmadım. Diğer Mirasçılar bu gece bir noktada burada görünecekti. Darcy ve Geraldine de. Ve belki...

Başımı kaldırdım ve onu orada, sanki beni burada tek başına bulmayı beklemiyormuş ve şimdi bu konuda ne yapacağını bilmiyormuş gibi kapının yanında tereddüt ederken buldum.

Hiçbir şey söylemedim. Yapamazdım. Boğazıma takılan o kadar çok lanet kelime ve Max'in bana gösterdiği, onun neler çektiğine dair o kadar çok resim vardı ki. Babam ona sahip olmamı istememişti. Tüm bunları benim asla yapamayacağımdan emin olmak için yapmıştı. Benim hatamdı. Hepsini.

Benim için ona verdiği korku, bana baktığında gözlerine yansıdı ve bunun bilgisi bende çığlık atma isteği uyandırdı. Hemen kaçmasını bekliyordum ama Roxanya Vega öyle yapılı değildi ve iblisiyle yüzleşmeye hazır olarak çenesini kaldırdı. Sadece beni böyle görmemesini diledim.

"Ben... senden özür dilemeliyim," dedi, aşık olduğum kıza hiç benzemeyen sakin bir sesle ve benim ve ailem yüzünden katlandığı onca incinme ve travmadan bahsetti.

"Neden?" diye sordum, tepelerinde gök gürlerken kaşlarımı çatarak. Lanet olası yıldızlar buna sahip olmamıza bile izin vermedi. Benden on metre uzaktaydı ve kahrolası kalbim onun yüzünden paramparça olmuştu ama bize lanet olası bir konuşma şansı bile sunulmayacaktı.

"Sana inandığım için..." diye sözünü kesti, dışarıda şimşek çakarken pencereye baktı. O

gökten yağan yağmuru izlerken ben de onu izledim. Yırtık siyah kot pantolonunun vücudunu ve ellerimi kıvırmak için can attığım belinin çıplak derisini sardığı şekilde içtim. Cildi eskisinden daha solgundu, bedeni daha inceydi ama Roxanya Vega,

vücudunun şekli ne olursa olsun beni ona acıktıracak yıldızlar. Giydiği kısa siyah süveterde şu sözler vardı:*yürekten vahşi*üzerinde dönen pembe harflerle yazılmıştı ve bunun onu mükemmel bir şekilde özetlediğinden oldukça emindim. Çikolata kahvesi saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve o büyüleyici dudaklarından bir öpücük çalarken parmaklarımı ipeksi buklelere sokma arzusuyla doldum. Beni lanetleyen, okşayan, öpen ve benimle alay eden dudaklar. Başını belaya sokacaklarını bilse de bilmese de her zaman aklından geçenleri.

O*öyleydi*Kalbim çılgıncaydı ama şu anda ateşi sönmüştü, ta ki artık onu zar zor tanıyana kadar ve ona yaptıklarım karşısında paramparça olmuştum. Çünkü bu babamın üzerine olabilirdi ama benim de üzerimde olduğunu biliyordum.

Buraya ilk geldiğinde, ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmayı kabul etmiştim. Tahtımızı ve krallığımızı, asla hükmedecek kadar güçlü olamayacaklarına aptalca inandığım bu aptal, Fae olmayan, neredeyse ölümlü kız çiftinden korumak için. Ama Solaria'ya döndüğünden beri hayatta kaldığı onca şeyden sonra, onun orada dikilişine bir bakış, benim ne kadar boktan biri olduğumu kanıtladı.

"Lanet olası bir aptaldım," dedim ona, kendimi ayağa kaldırdım ve o tekrar bana bakmak için dönerken onu dikkatle izledim. Bu sefer ürkmedi ve benimle ilgili anılarına ne yapıldığını görmesine yardım ettiği için Max'i öpebilirdim, ama bana bakarken bakışlarında hala biraz korku görebiliyordum ve bu benim kalbimi parçalıyordu. en kötü yol Çünkü kısmen benden korkması için iyi bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu akademiye geldiğinde ona yaptığım her boktan şeyle birlikte bunu ona vermiştim. "Uyandıktan sonraki ilk gününüzde The Orb'a girdiğiniz an, beklediğim gibi olmadığınızı biliyordum. Sana baktığımda kalbim yerinden fırladı. Avuçlarım kayganlaştı, ağzım kurudu. "

"Ben ve Darcy'yi mi kastediyorsun?" diye merakla sordu, belli ki bunu da tekrar düşünüyordu.

"Hayır. Sadece sen. İlk başta onu görmedim bile. Yemin ederim, senin kim olduğunu düşünmedim bile. Sonsuz birkaç saniye boyunca seni gördüm ve seni istedim. Ve gördüğümde Darcy'yi gör ve ben senin kim olduğunu anladık, çok kızmıştım çünkü sana sahip olamayacağımı biliyordum."

Hafifçe alay etti, dışarıda fırtına ulurken yağmura baktı ve artık yıldızlarla şansımızı ciddi şekilde zorladığımızı biliyordum ama ondan uzaklaşmaya dayanamadım. Çünkü o ses, o küçümseyici alay ve duruşunun en ufak bir kısmı ona aitti. Babamın onu döndürmeye çalıştığı berbat versiyon değil. O benim kızımdı, ona vermeye çalıştığım anda beni saçma sapan aradı ve kendini o bakışı gördüğümde yardım edemedim ama biraz gülümsedim.

"Ne?" Diye sordum.

Tepemde gök gürültüsü gürlerken tekrar bana bakarak, "Bu tam sana göre bir davranış," dedi. "Bana sahip olamamanın tek sebebinin bende Vega kanı olması olduğunu düşündün. Farkında mısın?

Yine de normal bir Fae olsaydım beni kabul edemezdi, değil mi? yapman gerekiyordu*sormak*insanlar sizin olmak istiyorlarsa, ayaklarınızın dibine düşmelerini beklemeyin."

"Böylece?" diye sordum, sanki bu benim için yepyeni bir bilgiymiş gibi düşünürken sesim alaycıydı.

Roxy neredeyse gülümsedi, sonra omuz silkti ve kapıyı açmak için döndü. "Yıldızlar tüm bu yeri yok etmek için bir şimşek göndermeden gitmeliyim," dedi ama başka bir şey söylemekten çekiniyormuş gibi bana baktı ve ben de bir adım daha yaklaştım.

Tam onun gitmesini engellemek için bir bahane bulmaya çalışıyordum ki, merdivenlerden heyecanlı bir uluma geldi ve Roxy geri adım attı ve Seth, Kurt biçiminde sıçrayarak içeri girdi. .

İkisi sehpaya o kadar sert çarptılar ki ağırlıkları altında kırıldı ve Seth tekrar Fae formuna geçip ikisi güreşmeye başladığında ben de savunmacı bir şekilde Roxy'nin önüne geçtim.

Cal onun üstüne çıkmayı başarırken, Seth tekme atıp yumruk atıyordu ve agresif bir şekilde hırlıyordu.

Seth homurdandı ama Caleb bir eliyle bileğini ağzına götürüp kanını içerken diğer eliyle onu yerinde tutmak için Seth'in göğsüne bastırarak onun üzerine doğrulduğunda bu inlemeye dönüştü.

"Geçen sefer Roxy ile işler ne kadar ters gittiğinden sonra cidden hâlâ o avlanma saçmalığını mı yapıyorsun?" Onlara doğru bir adım atarak talepte bulundum ama Roxy kolumdan tuttu ve şaşkınlıkla ona bakarken hareketsiz kaldım.

Caleb içerken başını kaldırıp bana baktı, gözleri kana susamışlıkla dolup yemeğini yerken hırladı ve Seth yine inleyerek başını salladı.

"Bu benden," diye mırıldandı. "Ona bunu yapmaya devam ediyorum. Ona pislik olma."

Kaşlarımı kaldırdım, bir an olsun bu saçmalığa inanmadım ama Roxy'nin parmakları kolumdaki Terazi işaretinin üzerinde geziniyordu ve dikkatim cidden dağılmıştı.

Caleb sonunda kahrolası yemeğini bitirdi ve dişlerini Seth'in bileğinden çektikten sonra ayağa kalktı ve dudaklarındaki kanı yalarken bana suçlu bir bakış attı.

"Eskisi gibi değil," diye mırıldandı, Roxy'ye suçlu bir bakış fırlatarak tüylerimi diken diken etti. "Seth beni alt edecek kadar güçlü. Ve artık benden daha zayıf Fae'leri avlamak istemiyorum. Bunu yapmak benim seviyemdeki birine karşı çıkmaktan daha tehlikeli."

"Her zaman yaptığın gibi istekli kurbanlardan içebilirsin," diye önerdim.

Seth, Caleb daha yapamadan cevap verdi, biraz terledi ve ıvır zıvırını onların içinde yeniden düzenledi.

gözlerini kısmak için bana döndü. "Evet, ayrıca boynuna bir zincir bağlayabilirim ve sen de kilometrelerce uçmak yerine kampüsün etrafında küçük daireler çizerek uçabilirsin. Öldürme eğlencesi olmayı bırak Darius. Onun Yoldaşlık içgüdülerini bastırmaya çalışıyorsun ve bu saçmalık."

"Güzel," diye homurdandım, dikkatim daha çok şu anda koluma dokunan kızdaydı, ama fırtınanın şiddeti artıyordu ve yakında oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. "Sadece aptalca davranmadığından emin ol."

"Belki bir ara seni avlamama izin verirsin ve tüm bu yaygaranın ne olduğunu kendin öğrenirsin?" Caleb alay etti ve bu Seth'in homurdanmasına neden oldu.

"Sanki onun kertenkele kanının tadı benimki kadar güzelmiş gibi," diye alay etti Seth, sanki bunu öneren benmişim gibi bana açıkça geri çekilmemi söyleyen bir bakış fırlattı.

"Beni senin için av gibi koşturma şansın yok, Cal, o yüzden köpek maması diyetine bağlı kalmakta özgürsün," diye alay ettim, Seth bir şey kazanmış gibi sırıtırken tek kaşımı kaldırdım.

Caleb kendini koltuğa attı, bir bira aldı ve dudaklarına götürdü ve Seth onun yanındaki noktaya atılıp burnunu ona soktu. Bileğindeki ısırığı nedense iyileştirmemişti ama benim kendi hayatımda neyin peşinde olduklarını merak edemeyecek kadar çok şey oluyordu.

Roxy bir kez daha kolumdaki Libra markasını takip etti ve o dikkatimi Koruyucu bağa çekerken tüm dikkatimi tekrar ona verdim.

"Sürekli Orion için can atıyor musun?" diye mırıldandı Roxy, elini kolumdan çekip kendi cildinde Koç burcunun damgalandığı yere dokunarak.

Kendimi geri adım atmaya ve dışarıdaki fırtına lanet olası ağaç evi yerle bir etmeden önce aramıza biraz daha mesafe koymaya zorlarken başımı sallayarak derin bir iç çektim.

"Bu açıdan Guardian için Ward'dan daha kötü," dedim. "Lance'e yakın olmak için can atıyorum ama çoğu zaman ona olduğu gibi içimi yiyor gibi görünmüyor. O Darkmore'dayken oldukça kötüydü, ama esas olarak çok uzun sürdüğü için. ve o çok uzaktaydı.Günden güne, onun için göründüğü kadar beni kıkırdatmıyor.Kendimi bu dürtüden daha kolay uzaklaştırabiliyorum ve onun acısını benim hissettiğim gibi hissetmiyorum.Aynı zamanda Koğuşunuzdan uzaklaştıkça Muhafız için daha da kötüleşiyor, bu yüzden Peder bu hafta Kerendia'da o Sfenksleri avlarken, muhtemelen size her zamankinden daha fazla yaklaşıyor. İhtiyaç duyulması ihtimaline karşı korumaları gereken periler Geçmiş yıllarda, bu sihir yaratıldığında, fikir, her zaman bir arada kalmanızdı, böylece Muhafız her zaman Koğuşunu savunmaya hazır olacaktı. Ama Ward'ın daha güçlü Fae olması gerekiyor, daha önemli olan." Bu kelimeye irkildim ama sihrin yaratılma şekli buydu, Lance hakkında hissettiklerim değil. "Bu Ward demek - babam - şeyler hakkında kendi kararlarını verebilmesi için daha fazla özgürlüğe sahiptir

Guardian'ın onların peşinden gitmesi ve hayatlarını başka hiçbir şeye değil onları korumaya adaması gerekirken bunu yapıyor."

Roxy kaşlarını çattı, o bunu düşünürken başparmağını çiğniyordu ve o bilgiyi verirken ben de bekledim. Seth ve Caleb bu akşam izlemek istedikleri Pitball maçını tartışmaya başlarken, "Ondan nefret ettiğimi biliyorum," dedi sessizce, sözlerini benim için saklayarak. "Ve bunu bana rızam olmadan yaptığını biliyorum. Bana işkence ettiğini, seni incittiğini ve sayısız korkunç şey yaptığını biliyorum ama..."

"Onu hâlâ sürekli görmek istiyor musun?" Tahmin ettim, derin bir iç çekerek. Bu laneti o kadar iyi biliyordum ki, onun için onu yok etme ihtiyacıyla kanımı alevlendirse de onun hala onun için özlem duyduğu bilgisine şaşırmayacak kadar iyi biliyordum.

"Keşke ondan huzur içinde nefret etmek için beş dakikam olabilseydi," diye mırıldandı.

"Ona doğru çekildiğini hissettiğin yolu kesmenin bir yolu olduğundan emin değilim," dedim ağır ağır, onun duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum. "Lance'in onun çekimine karşı koyabildiği tek an, ölümlüler diyarında seni ve kız kardeşini avlamaya gittiği zamandı."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla ve bu düşünce aklımdan geçerken doğruldum.

Lance, Vegas'ı ölümlüler diyarından geri alacak kişinin kendisi olmayı kabul ettiğinde, ikimiz onun benden bu kadar uzun süre nasıl uzak duracağını merak etmiştik. Ama krallıklar arasındaki boşluk benim için bağlantıyı susturmuş gibiydi. Aramızda bu kadar mesafe varken normalde olacağı şekilde bana dönmenin verdiği acının yükünden kurtulmuştu. Döndüğünde, bana geri dönme ihtiyacının o oradayken çok daha az etkili olduğunu ve zamanın yarısında bunu gerçekten unutabildiğini söylemişti.

"Roxy," dedim ona doğru bir adım atarak ama fazla yaklaşıp onu korkutmadan önce duraksadım. "İlk tanıştığımızda her şeyi yanlış yaptım. Babamın olmamı istediği piyon olmamalıydım. Ben bir korkaktım ve aptalın tekiydim ve asıl yapmam gereken lanet olası kalbimin sesini dinlemek ve sadece senden istemekti. Benimle zaman geçirmek için. Bu yüzden bunu denememizi istiyorum. Başlangıçta yapmamız gerektiği gibi."

"Neyi deneyeyim?" kaşlarını hafifçe çatarak sordu.

"Seni dışarı çıkarayım. Bağın seni rahatsız etmeyeceği bir yere gidebileceğimizi biliyorum ve o kadar çok insan var ki yıldızlar yalnız olduğumuzu bile söyleyemiyor." Ona elimi uzattım ve ona bakarken yüz hatlarında beliren korku kıvılcımını kaçırmadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ve kalbim umutla gümbür gümbür atıyordu çünkü bu kesinlikle bir hayır değildi.

"Bana güvenmek zorundasın," dedim, tanıdığım kızı dışarı çıkıp benimle oynaması için cesaretlendirirken ona sırıtış bir imada bulundum.

"Bunun büyük bir şansı, pislik," diye mırıldandı ve gülümsemem on kat genişledi. Bir kızın bana hakaret etmesi beni bu kadar kışkırtmamalıydı ama Roxy Vega'nın bana her isimle hitap etmesini, başkalarından bir milyon iltifat alması yerine kabul ederdim.

"Hadi - benim olmanı isteyip istemediğimi sormam gerektiğini söyledin. O yüzden soruyorum. İzin ver seni dışarı çıkarayım." "Yıldızlar bize izin vermeyecek," dedi tereddütle, Seth ve Caleb buradayken bile güç bela dinmiş olan fırtınaya bakarak. "Ve isteseler bile, birlikte görülemeyiz."

"Bana güven, Prenses," diye dalga geçtim, evet demesine ne kadar ihtiyacım olduğunun acı verecek kadar açık olmadığını umarak. Ama onsuz uzun, zor, sefil bir yaz geçirmiştim ve buna ihtiyacım vardı. Kendime onun hala o olduğunu kanıtlamalıydım ve onu korumak için yanında olmam gerekirken yaşadığı onca boku telafi etmek için yüzüne lanet bir gülümseme koymam gerekiyordu.

Bunu düşünürken dudağını ısırdı ve sonra tereddütle elini benimkine koydu.

Onu daha yakına çekme dürtümle savaştım, aramızdaki o küçük temas noktası, uzun süremeyeceğini bilmeme rağmen damarlarımda bir ısı yükü yarattı.

"Dışarı çıkıyoruz," diye seslendim Seth ve Cal'ı arka duvarın yanındaki kat uzunluğundaki pencereye doğru çekerken. "Bekleme."

"Ama sen nasıl-" diye başladı Seth ama Caleb eliyle ağzını kapattı.

"Yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," diye alay etti ve ona gözlerimi devirdim çünkü hiçbir lanet olası repliği olmadığından emindim, bu yüzden sınırların dışında çok az şey kalıyordu.

Pencereyi ittim ve içeri yağmur yağarken fırtına uludu ama Roxy'nin elini bırakıp gömleğimi çıkarırken su büyümü kullanarak onu geri püskürttüm.

"Seninle sınıra kadar yarışacağım," diye meydan okudum, bu öneri üzerine gözlerinin parladığını ve süveterini çekerek altından bir yarışçı sırtı sutyeni ortaya çıkardığını gördüm ve onun vücudunu görünce inleme dürtümü bastırdım.

Kanatları ortaya çıkacak, alevleri tutuşturmayacak ve bunun yerine altın tüyleri açıkta bırakacak şekilde yarı kıpırdandı. Başka bir şey söylemeden balkonun kenarından atladı ve kanatları kırılmadan önce kendini yere bıraktı ve ağaçların arasından havalandı.

Giysileri koyduğumuz sandıktan bir çanta aldım ve hızla soyunmayı bitirirken, askıyı dişlerimin arasına alıp onun ardından yağmura atılmadan önce giysilerimi içine tıkıştırdım.

Ani bir güç dalgasıyla yer değiştirdim, bedenim büyüdükçe kanatlarım çatırdadı ve havalandım ve onun gibi ağaçların arasından fırlayıp geçemesem de onu sınıra kadar yenmeye kararlı bir şekilde havalandım ve bulutlara doğru yöneldim.

Ağaç tepelerinin üzerinden hızla geçtim, bu yoldan çıktığımda her zaman kullandığım açıklığa inmek için hareket ederken daireler çizdim ve tekrar sert zemine geldiğim anda hızla kıyafetlerimi geri çektim.

Artık birlikte olmadığımız için yağmur hızla dağılıyordu ve ben yağmuru kullanmaya tenezzül bile etmedim.

Tepeye doğru koşmaya başladığımda onu benden uzak tutmak için su büyüm.

Roxy akademi çitinin hemen dışındaki bir ağaca yaslanmıştı ama ben yaklaşırken beni fark etmemiş gibiydi, boş çantamı bir meşe ağacının altındaki gölgede bırakıp ona katılmak için küçük boşluktan kaydı.

Parmaklarını yavaş bir şekilde hareket ettiriyordu ve ben yaklaştıkça, gölgelerin aralarına döküldüğünü gördüm, bir an önce o beni fark etti ve onları tekrar uzaklaştırırken biraz sarsıldı.

"Roxy..." Suçlu bir ifadeyle bakışlarını benimkilerle buluştururken ihtiyatlı bir şekilde söze başladım.

Alt dudağını dişleyerek, "Artık onlar için kaybolmuş değilim," dedi. "Ama beni her zaman arıyorlar. Onları çağırmak bile istemiyorum ama o zaman ellerimi onlarla dolu bulacağım. Ve ben..." sustu, omuz silkti ve ben ona yaklaşırken iç çektim. o.

"Hissettiklerini beğendin mi?"

Hiçbir şey söylemedi ama yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda elimi kaldırdım ve bir anlığına gölgelerin tenimde kaymasına izin verdim, tüylerimi diken diken eden o zevk dilimini hissettim ve onları bir kez daha kovdum. .

"Biliyorum," dedim, çünkü ne zaman kaynak yapsam uzuvlarıma kara büyü bulaşması korkunç olmaktan başka bir şey değildi. Onu bu kadar tehlikeli yapanın ne olduğunu bildiğim bağımlılık yapan bir şey vardı. Ama onlar içimde yaşarken, onlara her zaman direnmek çok zordu.

Roxy'nin ifadesine bir rahatlama geldi, gök gürültüsü tekrar gürledi ve onun bir hava kalkanı kurduğunu fark ettim, bu kalkan bizi fırtınadan uzak tutan tek şeydi, çünkü tekrar baş başaydık. *Lanet olası yıldızlar.*

Başka bir şey söylemeden cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve gideceğimiz yere konsantre olurken başımızın üzerinden fırlattım.

Yıldızlar etrafımızda dönüp yalpaladılar ve bizi alemler arasındaki bölünmeden geçirirken dişlerimi gıcırdattım. Yıldızlar nihayet bizi, büyük bir kalabalığın ve işlek caddelerin sesine eşlik eden kızarmış yiyecek ve sigara kokularının yükseldiği karanlık bir ara sokağa tükürdü.

Roxy, dengesini sağlamak için pazımı tuttu, ardından süveterinin kolunu geri çekerken nefesi kesildi ve kolundaki Koç burcuna baktı. Çıkmasını bekliyormuş gibi ovuşturdu ve çıkmayınca şaşkınlık içinde bana kaşlarını çattı.

Dudaklarını şaşkınlıkla aralayarak, "Onu neredeyse hissedemiyorum bile," dedi. "Nasıl?"

"Lance bana işaretin onu ölümlüler aleminde bu kadar rahatsız etmediğini söyledi. Belki de mesafeyi gerçekten ölçmek imkansız olduğundan, sihrin kafası karıştığından falan diye tahmin ettik," diye açıkladım, rahatlayarak. parmaklarını onu babama bağlayan işaretin üzerinde gezdirmeye devam ederken yüz hatlarını doldurdu. "Daha önce hiç New York'a gittin mi, Roxy?"

Sokağın uzak ucundaki parlak ışıkların aydınlattığı sokağa bakmak için dönerken gözleri büyüdü.

ara sokakta ve ben sadece onu izledim, bir gülümseme dudaklarını yukarı çekti.

Havalanmadan önce o kadar ani bir şekilde "Kusura bakma," diye mırıldandı, ona yetişmek için çok zorlandım.

Ara sokaktan aşağı doğru koştu ve doğruca işlek kaldırıma çıktı, Times Meydanı'nın parlak ışıklarına ve tabelalarına bakmak için başını geriye atarken derin bir nefes aldı.

Bir adam, çarpmadan bir saniye önce vücuduna yakın yerleştirdiği bir hava kalkanına çarparak neredeyse ona doğru geliyordu ve adam sendeleyerek geri çekilirken küfretti.

"Yoldan çekil, seni aptal sürtük," diye tersledi ve Roxy zevkle iç çekerken o uzaklaşırken benden bir hırıltı kaçtı.

"Duydun mu Darius?" diye sordu, bana bakmak için dönerek, gözleri heyecanla parlayarak ruhumun derinliklerinde bir şeyleri yatıştırdı. "Sadece iyi vakit geçirmeye çalışan insanlara küfreden öfkeli yerliler - çok güzel değil mi?"

Bir kahkaha attım ve bana biraz utangaç bir şekilde gülümsedikten sonra dönüp kalabalığa doğru fırladı.

Buradaki hemen hemen herkesten daha uzun boyluydum, bu yüzden onu takip etmek çok zor değildi, ama yine de caddede onun peşinden giderken kendi kendime bir küfür mırıldandım. Ben bilmediğinden neredeyse emin olmama rağmen, tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi kalabalığın arasında gezindi.

"Roxy!" diye seslendim, önüme geçmeyi başardığında, kalabalığın arasından sıyrılarak ve insan selinin etrafından kayarak, sanki onlar onu pek rahatsız etmiyormuş gibi, ben onların etrafından dolaşmanın neredeyse imkansız olduğunu düşünmeme rağmen, seslendim.

Onu avlarken kalbim daha hızlı çarparken, etrafımdaki insanların kafalarının üzerinden bakarken dilimi ısırarak sızlanan bir turist kalabalığı önüme çıkan bir rehberi takip ederken onu gözden kaybettim.

Tam yolumdan çekilmek için bana en yakın insanlara kükreyecekken, sıcak bir el elimin içine girdi ve aşağı baktım ve onun gözlerinde kahkahalarla bana sırıttığını gördüm.

"Hadi, taşralı çocuk, benimle kal, ben de seni katliamdan kurtarayım," diye alay etti beni harekete geçirerek ve beni ceset kalabalığının arasına çekerek.

"Ben taşralı bir çocuk değilim," diye homurdandım ama yüzümdeki sırıtış bir türlü gitmiyordu ve o benim yüzümden güldüğünde, bana nasıl hitap ettiğinin umurumda bile olmadığını fark ettim.

"Diyor kırk bin yerine dört kişinin yaşadığı benimkinden bile daha büyük bir malikanede büyüyen adam. Hadi Darius, sokaklarda nasıl hayatta kalacağını biliyormuş gibi davranma. Seni şimdi terk edersem Sonunda otuz dakika içinde kaybolursunuz ve muhtemelen üç gün içinde Hudson Nehri kıyısında ayakkabısız dolaşırken ve gözlerinizde asla geri alamayacağınız şeyler gördüğünüzü söyleyen vahşi bir bakışla keşfedilirsiniz."

Güldü ve yürümeyi bıraktığımda elini çektim, aniden onu bana doğru çektim ve gözleri şaşkınlıkla açılırken göğsüme çarpmasına neden oldum.

"Umarım burada bana meydan okumaya çalışmıyorsun, Roxy," dedim alçak sesle, yürüyüşlerine devam etmek için geniş çerçevemin etrafından ayrılmaya zorlanırken küfürler mırıldanan insan selini umursamadan. sokağın aşağısında.

"Büyü ya da para olmadan burada hayatta kalabileceğini cidden düşünüyor olamazsın, değil mi, zengin adam?" alay etti.

"Ben koca bir çocuğum, insanlar benimle dalga geçmek istemiyor," diye onu temin ettim.

"Hmm." Bakışlarını yavaşça çerçevemde gezdirdi ve aniden onun elini tuttuğumu fark ettim ve henüz yıldızlar bizi ayırmak için hiçbir şey yapmıyor gibiydi. Kalabalık bizi umduğumdan daha iyi saklıyordu ve bunu daha da iyi hale getirmek için ölümlüler aleminde kimse bizim kim olduğumuzu bilmiyordu. "Yani belki kimse seni alt etmeye cesaret edemez," diye kabullendi yavaşça. "Ama yine de açlıktan ölürdün."

"Ve yapmazsın?" Ona kaşlarımı kaldırdım ve kot pantolonunun arka cebinden bir avuç buruşuk dolar çıkarmadan önce masumca omuz silkti. Önümde alay edercesine sallarken yüz dolardan fazla saydım.

"Şey, bu turistler az önce bu akşamki yemeğimin parasını ödemeyi teklif ettiler. Gerçi bir otel odası için para ödemem gerekirse biraz daha fazla çalışmam gerekebilir - özellikle burada, şehirde."

Muhtemelen onu, herhangi birinin onu fark etmiş olabileceği tüm bu yabancılardan çalması için çağırmalıydım, ama biz ölümlüler diyarındaydık, bu yüzden burada yaptığı herhangi bir şeyle itibarını gerçekten riske atmadığını tahmin ettim. Zaten itibarı hiç umurundaymış gibi görünmüyordu. Fae, prenses ve Vega adıyla gelen diğer her şey olduğunu öğrenmeden önceki kıza bu şekilde bakmaktan gizliden gizliye zevk almıyordum.

Burnu tiksintiyle kırışırken gülerek, "Buralardaki gösterişli kıç restoranlarından birinde kendine bir akşam yemeği ısmarlayacak kadar paran olduğundan emin değilim," diye alay ettim.

"Aslında yüksek sosyeteye karışmak için yaratılmadım," dedi ve bunu olabilecek en saf şekilde kastettiğini görebiliyordum. Büyük bir partinin dışında durup pencereden bakıp katılabilmeyi dileyen bir kız gibi bu konuda sert değildi - soyadına ne kadar zenginlik ve prestij eklenmiş olursa olsun, gerçekten bir olmak arzusu yoktu. tanıdığım tüm diğer boş mirasçıların karbon kopyası. Roxanya Vega, hayatta kalmak için yabancılardan ceplerini toplayan ve hızlı motosikletlere binerken, aşağılık piçleri boklarına çağıran ve kim olduğu için özür dilemeyen türden bir kızdı. Ve onun kim olabileceğine dair her şeyi öğrenmeye tamamen bağımlıydım.

"Güzel. Çünkü o kıçının kaderi tahta oturmak değil, bu yüzden benden üstün olman konusunda çılgınca fikirlere kapılmanı istemem," diye alay ettim ve bana başını sallarken kaşlarını kaldırdı.

"Çok ukala, Ejder çocuk," dedi, geri çekilip elini elimden çekecekmiş gibi geri çekerken, onu arkamdan çekerken dudaklarından dökülen korku dolu iniltiyi görmezden gelerek daha sıkı tuttum. sokak boyunca.

"Hadi," diye ısrar ettim o tereddüt ederken. "Seni hızlı beslemezsem bana laf atmaya devam edeceksin ve hangimizin daha güçlü olduğunu sana hatırlatmak için seni kıçının üstüne koymak zorunda kalacağım."

Öfkeyle alay etti ama yan sokaklardan aşağı inerken onu kalabalığın arasından ve turist tuzağından uzaklaştırmama izin verin ve nereye gittiğimi hatırlamaya çalıştım. Ben ve Mirasçılar buraya bir gece geçirmek için geleli birkaç yıl olmuştu, ama bunu oldukça sık sık, herkesin kim olduğumuzu bilmesinden bir gece geçirmek için yapardık. Elbette, Cal ve Max her geldiğimizde şehrin en iyi, en seçkin yerlerine gittiğimizden emin olmuştu ama ben burada birkaç ilginç yer daha bulmuştum.

Sonunda başka bir sokağa çıktık ve onu Meksika restoranına götürdüm, o kadar doluydu ki insanlar ellerinde yiyeceklerle sokağa dökülüyordu.

Onu kapıya kadar götürürken Roxy özlemle inledi ve bulutlardan ilk yağmur damlaları düşerken ve etrafımızdaki insanlar hayal kırıklığı içinde küfrederken elini bıraktım. Kalabalık saklanmamıza yardım ediyor olabilirdi ama yıldızlar açıkça not alıyordu ve ben onun elini çok uzun süredir tutuyordum.

Yanından geçerken bir sunucu, üzerinde iki sürahi bira ve bir tabak nachos bulunan bir tepsiyle "Bir saatten fazla bekledi," diye seslendi.

Yarısı yenmiş bir kadının buritosuna özlemle bakarak surat asarken Roxy'ye baktım. Kızım bırakın bir saati, bir dakika bile beklemeyecekti.

"Yeterince iyi değil," dedim, parlak bir şekilde aydınlatılmış restoranda garsonu takip etmek için içeri girerken. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmıştı ve her yerde parlak renkli kafataslarının resimleri asılıydı. Uç uca yığılmış masalar ve uzaktaki duvarda sıralanmış küçük kabinler vardı, yüksek sesli müzik daha da gürültülü bir kalabalığın üzerine çınladı.

Garson, odanın arka köşesindeki bir çiftin yanına gelip biraları ve nachoları yere koyarken, onun kolunu tuttum.

"Bu bizim yemeğimiz" dedim, o bana gözlerini açarken sesimi Zorlama ile bağlayarak. *" Bu insanlar daha yeni gidiyordu"* Çifte bakıp onları da emrime alarak ekledim.

Ölümlülerin o kadar açık, şekillendirilebilir beyinleri vardı ki, onları benim irademe boyun eğdirmek hiç çaba gerektirmiyordu. Belki bu beni bir pislik yaptı, ama bu benim için yeni bir haber değildi.

Onlar da hızla uzaklaşırken onları becermek umurumda bile değildi. Kızım açtı ve sıradan bir herif gibi sırada beklemeyecekti.

Arkamı dönüp kapıya doğru baktım ve tam bir pislikmişim gibi bana gözlerini devirirken onu içeri çağırdım. Bunu onun için yapsaydım başka herhangi bir kız ayağımın dibine düşerdi ama Roxanya Vega

bir şekilde gözlerini devirerek bana haklı bir hıyar demeyi başardı ve kendimi onun küçümsemesinin her saniyesini severken buldum.

"İki fasulyeli ve peynirli burrito," dedim garsona, Roxy'nin salyalarının aktığı yemeği ısmarlayarak bir anlığına tekrar dikkatimi ona verirken. "Ayrıca sunulan her taraf ve biraz tekila.*Bizi bekletme."*

Kız başını salladı, siparişimi almak için acele etmeden önce bir anlığına kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve ben de odanın diğer tarafındaki kızıma baktım.

Onu restoranın ortasında sarhoş görünümlü pisliklerle dolu bir masanın yanında dururken gördüğümde kanım alevlendi ve içlerinden biri bileğini tuttu ve onunla konuşmak için onu durdurdu.

Ben hızlı adımlarla restorana geri dönerken, etrafındaki adamların hepsi kahkahalarla cesaretlendirirken ve öfkesi kanımı ateşlerken, o ona ters ters bakıyor, onu kucağına oturması için yüksek sesle teşvik ediyordu. Roxy, cevap olarak arkadaşlarının ona gülmesine neden olacak bir şey söylüyordu, ama zaten halletmiş olması umurumda değildi. Eğer şimdi elini ondan çekmezse, ben onu kesecektim.

Önüme bir garson çıktı ama onu geri ittim, yemek tepsisini düşürmesine neden oldum ve ona bakmadan bacaklarının üzerinden atladım ve sonunda eli kızımın üzerinde ölü adama ulaştım.

Birkaç arkadaşı geldiğimi gördü ve sandalyelerinde doğruldu, beni işaret etti, böylece pislik bana bakmak için döndü ve ellerim önündeki masaya düz bir şekilde inmeden bir an önce bana baktı. Ona bakmak için eğildim, içimdeki Ejderhanın onun görebileceği kadar net olduğundan emindim.

"Lanet elini ondan çek," diye homurdandım alçak bir tonda, onun bileğini anında bırakmasına ve sanki teklif etmesi gereken kişi benmişim gibi kekeleyerek özür dilemesine neden oldu. "Kızıma elini sürdüğün için özür dile," diye hırladım, etrafımızdaki birkaç kişi sanki onun pis suratını yumruklamak üzere olduğumu anlayacakmış gibi yan yan uzaklaşmaya başladı.

"Üzgünüm - senin olduğunu bilmiyordum," dedi nefes nefese. "Üzgünüm dostum. Üzgünüm-"

Uzanıp yakasından tuttum, onu oturduğu yerden yarı kaldırdım ve Roxy'ye bakması için döndürdüm. "Söyle*o."*

Roxy hareketsiz kalmıştı ve o pis herifin onu tartakladığını görünce beni ele geçiren kana susamışlığın altında, benden yine korktuğunu anladım.*Kahretsin.*

"Üzgünüm," adam nefesini tuttu ve öfkemi bastırmaya çalışırken onu tutmak için onu tuttum ve yere fırlattım, bakışlarımı sevdiğim kıza sabitledim, o da bana dönebileceğimi düşünüyormuş gibi baktı. yanında.

Ama sonra pisliğin birasını masadan aldı ve kucağına boşalttı, onun üzerinden atlayıp yanıma geçerken kalın bir yutkunma yaptı.

"Benim savaşlarımda senin savaşmana ihtiyacım yok," dedi kararlı bir şekilde, kollarını kavuşturup bakışlarında meydan okurcasına gözlerimle buluştururken korkusunu yenmeye çalışarak.

"Biliyorum," diye yanıtladım ve bizi aldığım kabine doğru yönelirken başını salladı ve oturdu. Yavaşça takip ettim, pislik ve arkadaşları restorandan dışarı fırlarken içimdeki Ejderhayı geri püskürtmeye çalıştım. Ev sahibi, mutfağın yanındaki bir kapıdan dışarı fırlayarak benim gitmem gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi, ama onu tekrar aceleyle uzaklaştırmak için Zorlama ile bağlanmış sadece birkaç kelime yeterliydi.

Roxy'nin karşısına oturdum, masanın sipariş ettiğim tüm yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm ve onu tereddütle süzdüm ve gözlerini kıstı bana.

"Ona senin olduğumu söyledin," dedi, bir nacho almak için uzanıp guacamole doldururken. "Öylesin," diye basitçe yanıtladım ve bunu düşünürken bakışlarını bana dikti.

"Onu hiç söylemedim."

"Hayır, yapmadın. Ama seni gördüğüm ilk andan itibaren benimdin. Bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar inatçısın."

Bana kaşlarını çatarken aramızda bir sessizlik oluştu ve korkusunu yeniden bir kenara ittiğini görmek beni memnun etti.

"Belki," dedi sonunda dikkatini yemeğini yemeye vermeden önce ve ben de ona katılırken kendini beğenmiş bir orospu çocuğu gibi sırıtmamaya çalıştım.

Yemek yerken pek konuşmadık, yemeğini takdir ettiği için o kadar yüksek sesle inlerken ben sadece onun yanında içtim, amacının beni onun için taş gibi sertleştirmek olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Sonunda o kadar çok yediğimizde, başka bir ısırık alma şansımız kalmadığında, tekila kadehini gözünü bile kırpmadan geri koydu ve gözlerinde yaramazlık dansı yaparak bana baktı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Sorunlarımızdan kaçmak için akşamımız için büyük bir planın var mıydı, yoksa öylece savuşturuyor musun?"

Omuz silktim çünkü onu böyle alt etmeyi kesinlikle beklemiyordum ve onu bir yerlerde yalnız bırakmak için can atıyor olsam da, gözlerinde gölgeler titremeden onun yanında olduğum için mutluydum. Ve bir yabancılar kalabalığının içinde olmak, onun bölünmemiş dikkatini çektiğim her zaman yalnız kalacak kadar yakındı.

"Belki de burada kalmalıyız," diye dalga geçtim. "Bütün sorunlarımızdan saklanın ve asla geri dönmeyin." "Bu kadar basit olur ha?" diye sordu, sanki bir an düşünüyormuş gibi insanlarla dolup taşan odaya göz gezdirerek.

"Hayır," diye dürüstçe cevapladım. "Bizi yakalarlar. Sihirli imzaların izini sürmenin yolları vardır ve bunlar özellikle Fae'lerin neredeyse hiç olmadığı yerlerde etkilidir. Ayrıca, onlardan saklanabilsek bile.

Fae, büyüleri Uyandıktan sonra ölümlü dünyada uzun süre yaşayamaz. Güç dengesi burada değil. Çok uzun süre takılırsan, burası yavaş yavaş sihrini yer. Burada çalışan ve krallığımıza mal ithal eden Fae'ler bile nadiren bir aydan fazla kalıyorlar ve o zaman bile bunun için bir bedel ödüyorlar. Biz sadece buraya ait değiliz."

"Hayır," diye onayladı, bazı açılardan bize çok benzeyen ama bazı açılardan çok farklı görünen insanlara bakarak. "O zaman Solaria'ya gelen bir ölümlüye ne olur?" merakla sordu.

"Akıllarını kaybederler," diye yanıtladım. "Krallığımızdaki sihir onların üstesinden gelemeyeceği kadar fazla." Peki ya Romeo ve Juliet tarzında aşık olan bir çift? diye sordu. "Bir Fae ve bir ölümlü-"

"Başarısızlığa mahkum," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Birlikte çocukları bile olmuyor. Bizim kanımızdaki sihir ve onların kanındaki eksiklik bunu imkansız kılıyor."

"İyi ki romantik değilim, yoksa bunun düşüncesi kalbimi kırabilir," diye alay etti ve birbirimizin gözlerindeki siyah halkalara bakarken ikimiz sustuk. Onunla burada olmak çok iyi hissettiriyordu ama yalnız olduğumuzu düşünerek kendimi kandırdığımı biliyordum. Etrafımızda insanlar vardı ve yıldızlar açıkça burada bile hala bizi izliyordu. Ama yine de rol yapmak oldukça güzeldi.

"Hadi o zaman, sırada ne var?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Eğer bu uygun bir tarih olsaydı ve gerçekten organize etmiş olsaydım, sanırım bisikletlerimizle bir yarışa giderdik," dedim. "Son maçtan sonra tekrar bir maç istiyorum."

Bu öneriye gülümsedi ve ona baktığımda kalbim yerinden fırladı. O çok güzeldi. Neden bunu daha önce görmeme izin vermemiştim? Bunun sadece şehvet olduğu ve onu becermekten nefret etme fikrine o kadar kapılmıştım ki, güzelliğinin görünüşünden çok daha derinlere indiğini görmeyi reddetmiştim. O benim olmadığım ve istediğim her şeydi. Tıpkı benim gibi hayatını belirli bir şekilde yaşamak için doğmuş bir prenses ama yine de herhangi bir yolu körü körüne takip etmeyi reddediyordu. En azından babam onu bir taneye zorlayana kadar.

"Pekala, sanırım o küçük sorunu çözmek bana düşüyor, değil mi?" diye sordu, ayağa kalkıp cebine koyduğu parayı çıkarıp hepsini masanın üzerine fırlatarak.

"Ne yapıyorsun lan?" Ben de ayağa kalkarken sordum. "Ödemiyorsun."

"Pekala, o kot pantolonun içinde hiç ölümlü para sakladığını görmüyorum," dedi hafifçe. "Öyleyse gururunu em ve bedelini ödeyeyim. Yarın, ben etrafta gözyaşlarına tanık olmayacakken iğdiş edildiğin için canın yanabilir."

Bana alaycı bir şekilde sırıttı ve gülsem mi homurdansam mı emin olamadım ama dönüp restorandan çıkmadan önce bana karar vermem için zaman tanımadı.

Uzun saçları sallanarak karanlık sokaktan yukarı çıkarken arkasından koşmak zorunda kaldım.

omurgasından aşağı. Ona yavaşlamasını söylediğimde, bir yer altı otoparkına dalıp gözden kaybolmadan önce sadece güldü.

Arkasından koşarken içimden küfürler savurdum, bariyeri atlayarak giriş yolunu kapattım ve ondan hiçbir iz olmayan loş otoparka yöneldim.

"Roxy?" Seslendim ve sağımda önümde bir yere güldü.

Pahalı araba sıralarının yanından hızla geçtim, hepsinin arasında onu aradım ve sonunda onu karanlık bir köşede, parlak kırmızı bir Ducati Panigale V2'nin yanına çömelmiş halde buldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, motosikletin yanında yerdeki konumundan bana bakmayı başaramayınca.

"Bana bir yolculuk sözü vermiştin ahbap," dedi, motorla oynamaya devam ederken içinden küfrederek. Neyin peşinde olduğunu tam olarak göremiyordum ama ona yardımcı olması için toprak büyüsünü kullanarak bazı aletler yapmış gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ve arkamı döndüğümde gri ve siyah üniformalı bir adamın bize silah doğrulttuğunu gördüm. Kalçasında bir radyo vardı ama başka biriyle iletişim kurup kurmadığını söylemek imkansızdı.

"Hiçbir şey. Bizi rahat bırakın," Onu zorladım ve anında arkasını döndü, silahını indirdi ve uzaklaştı.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla tekrar Roxy'ye baktım ama çatının yanında bize dönük bir kamerayı işaret etti.

"Ah, kahretsin," diye küfretti ve otoparkın her yerinde yüksek sesli bir alarm çalmadan bir saniye önce ve tam bisikleti çalıştırdığı sırada ona tek kaşımı kaldırdım.

"Eğlenmek için yaptığın şey bu mu yani?" Ayağa fırlayıp bacağını bisikletin üzerinden atıp motoru baştan çıkarıcı bir şekilde bana doğru çevirdiğinde alay ettim.

Arkasındaki koltuğa hafifçe vurarak, "Atla, sana eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığımı göstereyim," dedi. "Sen kıçını geri çek, ben süreyim?" Karşı çıktım çünkü onun yolcusu olmamın hiçbir yolu yoktu.

"Oh, o zaman kendin için bir bisiklet çalabilirsin?" alay etti, gözleri eğlenceyle parıldadı. "Sadece benim için bir tane başlat," diye homurdandım, bunu bir yanıtla yüceltmeyi reddediyordum.

"Hayır," diye yanıtladı beni her zaman çok kızdıran o inatçı çenesiyle. "Ya şimdi ya da asla, Darius, orospu koltuğuna atla ya da polislere yakalanmak için burada kal."

"Neden ciddi ciddi gidip kıçımı burada bırakacağın hissine kapılıyorum?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Çünkü yapardım," diye basitçe yanıtladı, tepelerinde bir alarm çalmıyormuş ve hiç acelesi yokmuş gibi tek omzunu silkti. "Şimdi atla ve sana gerçek bir Fae'nin nasıl bindiğini göstereyim."

Bacağımı bisikletin arkasına atarken küfrettim ve Roxy debriyajı bırakıp gazı geri çekmeden önce kollarımı beline dolamam için zar zor zaman verdi.

Arkadan düşmeden önce onu daha sıkı kavradım ve biz hızla uzaklaşırken çılgınca güldü. Roxy bir profesyonel gibi ata bindi, park etmiş arabaların etrafından dolandı ve sokağa çıkmadan önce yer altı otoparkına giden bir yaya girişinden geçti.

Yolu izlemek için başımı onunkinin yanına koyduğumda saçları rüzgarda savrularak çenemdeki kirli sakala takıldı. Teninin tatlı kokusu etrafımı sardı ve bana onu birkaç kez bu şekilde yakınımda tuttuğumu hatırlattı ve onun beni yolcu yapmasına duyduğum kızgınlık, zevk aldıkça eriyip gitti.

Vücudunun benimkine verdiği sıcaklık, zihnimi sayamayacağım kadar çok kez onunla yapmayı hayal ettiğim tüm o şeylerin fikirleriyle doldurdu. Ona akla gelebilecek her şekilde sahip olduğumu hayal etmiştim ve her gece onu o kadar uzun süredir hayal etmiştim ki ne zaman başladığını bile hatırlayamadım. Ve yine de, onu gerçekten tutmanın gerçekliğiyle karşılaştırıldığında, bunların hepsi bir hiçti.

Gökyüzünden ani bir sağanak halinde yağmur yağdı ve başımı geriye atıp, bulutlar onları tekrar gizlemek için üstümüzden geçip gitmeden önce, tepemizdeki gökyüzünde yanan Aslan ve İkizler yıldız burçlarını gördüm.

Lanetimizden kurtulamadık. Burada bile değil. Ama Roxy de durup benden uzaklaşmaya niyetli görünmüyordu.

Daha sirenleri duymadan önce kırmızı ve mavi ışıkların parıltısı gözüme takıldı ve Roxy bir kez daha hızlanırken çılgınca güldü.

Eğilip trafiğin ve yayaların etrafından dolandı ve hemen önümüzde kırmızı ışıkta geçen sarı bir taksiyle çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

"Yıldızlar bizi ayırmaya çalışıyor," diye seslendim motorun uğultusunun arasından ve başını salladı, kollarımın kafesini geri iterek yoluna devam etti.

Birbirimize yaklaştığımızda kıçı neredeyse aletime biniyordu ve yardım edemedim ama başımı çevirdim ve ağzımı kulağının altındaki o yumuşak deri noktasına bastırdım. Tüm vücudunu bir ürperti kapladı ve New York sokaklarında polislerin bize yetişme şansı olmayacak kadar hızlı geçerken bana biraz daha yaslandı.

Ancak ilerledikçe, sağanak daha da şiddetlendi ve önümüzü görmek zorlaştı ve yolda beliren tehlikeler giderek daha tehlikeli hale geldi.

Bir kamyon aniden yolumuza çıktı ve kalbim, kollarımdaki kızdan kıl payı kurtulan, ıslak yolda patinaj yapan ve bizi savrulup çarpmaktan kurtaran yalnızca onun becerisi olan kız için duyduğum korkuyla yerinden fırladı.

"Durmalıyız," diye seslendim, kısa kesmekten nefret ediyordum ama kaza yaparsak ne olacağından korkuyordum. İyileştirme büyüsüne sahip olmak her şey yolunda ve güzeldi, ama çarpma anında ölürsek bu en ufak bir fark yaratmayacaktı.

Roxy bana motor gürültüsünden anlayamadığım bir şeyler homurdandı ama ana yoldan saptı ve biraz daha sessiz bir caddede hızlanmaya başladı.

Çok yakında bırakmak zorunda kalacağımı bilerek ve hiç bırakmamış olmayı dileyerek daha sıkı tutundum.

ile.

Brooklyn Köprüsü'ne yakın bir yerde rıhtım kenarında keskin bir şekilde durdu ve tepemde gök gürültüsü gürlerken ve şimşekler bir anlığına gökyüzünü aydınlatırken ben aşağı indim.

"İtiraf et, senden daha iyi biniyorum," dedi geri çekilirken, aramızda biraz boşluk bıraktı. Gezinin

adrenalini uzuvlarıma pompalanırken, hak iddia edemeyeceğimi bildiğim bir çıkış yolu talep ederken, yağmurun onun giysilerini vücuduna yapıştırışını düşünürken yüksek sesle inledim.

"Tahtta kucağıma oturduğun andan itibaren ne kadar iyi ata bindiğini zaten biliyordum," dedim ve ben yerimi korumak için her şeyimle savaşırken, bu hatırlatma üzerine gözleri irileşti. Yine de bunun yeterli olmadığını biliyordum, etrafımızda kimse yoktu ve yıldızlar bizi ayırmadan durmayacaklardı.

Roxy dudağını ısırdı, bakışları beyaz tişörtümün kaslarımın her kıvrımına yapıştığı göğsümde geziniyordu. "Bana yeni dövmeni göster," diye talep etti ve bunu düşündüğü gerçeğine bayılarak ona sırıttım.

"Hayır. Gelip kendin görmen gerekecek," diye alay ettim ve fırtına daha da şiddetlenirken endişeyle gökyüzüne baktı.

Yaklaşmak için can atıyor gibiydi ama fırtınanın oluşma şekli bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Sanırım bu bizim geri dönme işaretimiz," dedi ve yüzündeki hayal kırıklığı bende kaymak ve gökyüzünde büyük daireler çizmeye başlamak istememe yetti.

"O zaman buraya gel," diye işaret ettim ve motosiklete son bir kez hüzünle baktıktan sonra gelip bana katılmak için cebimden yıldız tozunu çıkardı.

Onu üzerimize fırlattım ve fırtınadan kurtulduk ve bizi alemler arasındaki uçurumdan yukarı kaldırıp Zodiac Akademisi sınırının dışına geri bırakırken her zamankinden daha fazla enerjiyle vızıldayan yıldızların pençesine düştük.

İnişimizin ani sessizliği, ben bulutsuz Solarian gökyüzüne bakıp yönümü yeniden bulurken, aramızdaki enerjinin beklentiyle çatırdamasına neden oldu.

Yumuşak parmak uçları belime değdi ve Roxy yüzünde alaycı bir sırıtışla kemerimi açarken, Roxy'ye baktığımda derin bir nefes aldım.

ona meydan oku. Pantolonumu çıkarmasıyla ilgili herhangi bir şikayetim olduğundan değil. Sol kalçamın üzerinden kıvrılan ve onun için anında sertleşmesini sağlayacak kadar yakınıma inen dövmeyi gösterecek kadar pantolonumu aşağı çekerken onu izledim. Onun için bunu yapması çok uzun sürmedi ama elinin kemerimin altında olması bunu başarmanın kesin ve ateşli bir yoluydu.

Onu dövmeye bakarken parmak uçlarıyla kelimelerin izini sürerek ve onları sessizliğe solurken izledim. "Sadece o var." Bana hayır dediği gece, İkizler ve Aslan takımyıldızlarını oluşturan işaretleri ve ardından ay ve yıldızların şeklini gösteren geometrik tasarımın çizgilerini çizmeye devam etti. Oldukça karmaşıktı, her şeyi değiştirmiş olan gecede gökyüzünün hizalanmasını gösteren üçgenler ve iç içe geçmiş çizgilerin birbirine bağlı tasarımı. Bana onu almamı söyleyen Gabriel'di, odama gelip alacağını söyledi. *görülen*BT. Çizdiği tasarımı gördüğüm an, onun bedenime damgasını vuracağı konusunda haklı olduğunu ruhumda anlamıştım.

Uzak bir gökgürültüsü üzerimize yaklaşıyordu ve burada oyalanmaya devam edersek kendimizi başka bir fırtınanın içinde bulacağımızı biliyordum ama ondan uzaklaşmak benim için çok zordu. Onun da bunu hissedip hissetmediğini bilmem gerekiyordu. Asla hak etmeyeceğimi bilsem de bana söylemediği sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

"Hala benden korkuyor musun, Roxy?" Parmak uçları dövmenin üzerinde gezinirken ve mürekkebin dövme boyunca uzanan çizgilerini takip ederken alçak sesle sordum.

"Evet," diye soludu, gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı ve nefesimi kesecek kadar keskin bir acıyla midemi burktu. "Ama bu iyi bir tür korku."

Kalbim bu sözlerle çarparken ona baktım, onu kollarıma çekip dudaklarının tatlılığını dudaklarımda tatmaktan başka bir şey istemiyordum ama o çoktan geri adım atmıştı.

Gök gürültüsü bir kez daha tepemizde gürlerken ve yer ayaklarımızın altında titrerken, gitmesi gerektiğini biliyordum.

Ama onun uzaklaşmasını izlerken canımın daha az acımasını sağlamadı.

HOrion'un yeni numarasına sahip olmak başlı başına bir zevkti. Ona Darcy ve benim günlük fotoğraflarımızı gönderdim.

#sheaintblueoveryounomore ve #teamDeth gibi başlıklarla birlikte. Numaramı engellemişti

diğer ölümcül tehditlerin yanı sıra bağırsaklarımı sökmek ve onlarla beni boğmakla tehdit ettikten sonra

- ama sonra metinlerimi isimsiz numaralardan gönderen sihirli bir uygulamam var, böylece o beni tutamazdı.

uzak. Komik oldu. Ve çok kasıtlı. Çünkü resmi olarak Mission: Get'i başlatıyordum.

Darion Yeniden Birlikte.

Karmaşık veya katmanlı bir plan değildi; Fae'yi çılgına çeviren basit, küçük bir duyguya dayanıyordu. Kıskançlık. Orion, onu Darcy ve Gabriel'le birlikte ziyaret ettiğim günkü kadar net göstermişti kartlarını. Kıskançlığın tadının, görüntüsünün ve hissinin nasıl olduğunu biliyordum. Daha dün bir kızı ağlatmıştım ki Caleb'in çıplak vücudunu simle kaplayarak hiçbir şey giymeden odasına gizlice girip korna için azgın olup olmadığını sormayı planladığını duydum. İlk olarak, Cal bildiğim kadarıyla bu boka bulaşmamıştı (ama öyle olsaydı, vücudumu simle boyayan ve kafama bir yapay penis boynuzu takan ilk kişi ben olurdum). İkincisi, kaltak yok. Sadece hayır. Sürünün bir kısmı onu pokey çubuklarıyla kovalarken, ona okulda bir tur attırdım.

Bu yüzden Orion beni yüz üstü bir pencereye fırlattığında, onun Darcy'yi unutmadığına dair bir sezgim vardı. Sabahın erken saatlerinde paketimle koştum, The Wailing Wood'daki gölete vardığımızda ayın kalıcı ışığı yerini şafağa bıraktı. Çantam yıkanmak için suya girdi ve yalnız kalmak için ağaçların arasına doğru yürüdüm. Yer değiştirir değiştirmez birbirlerini yıkamanın yerini sikişmeye bırakacağını biliyordum ve bir süredir bundan kaçınıyordum. Bu onları her türden yaptı

benim için deli ama diğer Tarikatları becermeyi sevdiğimi biliyorlardı.

Artık yasa duracak şekilde yürürlükteydi ki, beni bu konuda sorgulamalarının ne kadar süreceğini merak ettim. Her iki şekilde de beni asla ispiyonlamazlardı ama aslında asırlardır başka kimseyi becermemiştim. Rosalie'yi Cal ile paylaştığımdan beri, ona her zamankinden daha fazla kapılmıştım. Asıl asılmam gereken, cehennem gibi ateşli ve benden beklenen her şeyi yerine getirebilecek güçlü Alfa Kurt olsa da.

Bir gün, güç bakımından bana olabildiğince yakın olan kendi türümden biriyle evlenmek kaderimde vardı. Rosalie bu rol için oldukça mükemmel bir seçimdi ama kendimi ona ya da Cal dışında herhangi birine bağlama fikri beni her türlü endişelendiriyordu. Ama muhtemelen kendimi kandırıyordum ve Caleb sonsuza kadar içerleyeceğim bir Vampir sürtük olacaktı. Bu boktan bir kaderdi, bu yüzden aktif olarak asla olmayacakmış gibi davranıyordum. İnkar, saçlarımı örmeyi seven ve bana güzel diyen en iyi arkadaşımdı. Yani evet, Calaria adını vermeyi sevdiğim alternatif bir gerçeklikte kafamın içindeki Cal kesinlikle benim olabilirdi.

Daha önce takıntılarım olmuştu. Bir meydan okumayı sevdim. Kahretsin, Darcy Vega uzun zamandır benim arzumdu. Ama onunla işler net değildi. Varise bağlı görevim ile aramızda görmezden gelemeyeceğim bir bağ arasında kalmıştım. Sonra istemeden onu sürüme dahil etmiştim ve bu kafa sikişinin kontrolden çıkmasına neden olmuştu. Doğal olarak onu koruyordum. Her zaman onun yanında olmak istiyordum. Ve sonunda onun hakkında hissettiklerimin, Mirasçılar için hissettiklerimin aynısı olduğunu fark etmiştim. Ama o kadar çok saçmalık katmanının altında saklanıyordu ki bu konuda kafam iyice karışmıştı. O bir Vega'ydı. Ve hayatım boyunca Vegas'ın kötülüğün kaynağı olduğu söylenmişti. Onunla o kadar çok düzüşmüştüm ki, uzun bir süre bu konuda kendimi hırpalayacaktım. Ama şimdi sonunda yaptığım tüm bokları telafi etmenin bir yolunu bulmuştum. Onu hayatının aşkıyla tekrar bir araya getirecek ve bu süreçte Lance Orion'u en iyi arkadaşım yapacaktım. İlk başta değil gibi. Dostum, benden nefret edecekti. Ama uzun vadede, olması gereken bir kankaydı. Ya öyle ya da gerçekten kendi bağırsaklarım tarafından boğulacaktım.

Tepedeki yaprakların arasından yarılırken sabah güneşine doğru uluyarak ağaçların arasından koştum. Adrenalin uzuvlarımdan geçti ve çevremi hissederken kulaklarım sağa ve sola döndü. Olağandışı bir şey duymuyordum ama ensemdeki tüyler diken dikendi ve bir patikanın ortasında durup havayı koklarken yavaşladım.

Havada erkeksi ve baştan çıkarıcı bir koku bana ulaşırken ağzımda bir Kurt sırıtışı belirdi.*Caleb.* Hiçbir şey

fark etmemiş gibi davranarak patikada yürümeye devam ettim, çünkü muhtemelen yakınlarda bir yerde beni takip ediyordu. Ama benden bir içki isterse, bunun için savaşması gerekecekti.

Genişçe esnedim, yolu tekrar ağaçlara çevirdim ve dalların arasından kaydım. Devasa bir meşe ağacının gövdesinin arkasına geçtim ve kendimi aşağı atmaya hazır hale getirdim, devasa bedenimi içeri soktum.

ağaca yakın.

Caleb önümde ağaçlara doğru fırlarken, bir hava akımı düşen yaprakları pençelerimin etrafında döndürdü. Aniden durdu, beni dinlerken başını sola ve sağa çevirdi ve kendimi ona fırlatmaya hazırlanırken tamamen hareketsiz kaldım, kulaklarımı kafama yasladım.

Ağırlığımı patilerime verdim, kendimi ona doğru attım ve o arkamı dönüp beni son anda fark etti. Ben onu yere devirmeden bir saniye önce ateş etti ve patilerim çamura çarptı.

Adrenalin damarlarımı yırtarken koşmaya devam ettim ve bir kahkaha havlaması ile hızla ağaçların arasına uçtum. Yanıma çarptı, beni yere fırlattı ve ciğerlerimden hava fırladı. Beni yere sıkıştırmaya çalışırken çenemi koluna kenetledim ve acı içinde homurdandı ama bırakmadı, ben çırpınırken beni yerimde tutmaya çalıştı. Sert bir şekilde yuvarlandım ve onu fırlattım, böylece bir ağaca çarptı. Zafer kazanmışçasına sırıttım ama o tekrar fırladı ve kolu kanlar içindeyken saçlarını gelişigüzel bir şekilde düzeltti.

"Lanet hayvan," diye alay etti.

Isırığı iyileştirdi ve ona tekrar saldırma şansını yakaladım, onu kafese kapatırken büyük pençelerimi başının üzerindeki ağaca çarptım. benimle birlikte yıkıldı.

Üzerine atladım ve Fae formuma geri döndüm, ağırlığımla onu yerde tuttum ve ona sırıttım. "Teslim olmak."

Yumruğunu çeneme indirdi ve ben dövüşmeye bile tenezzül etmemiş olsam da Vampir gücüyle bizi devirdi. Sırtım yere çarptığında ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve parmaklarını boğazımın etrafında kenetledi. Dişleri dışarı fırladı ve ödülünü çalmak için eğilip elini çekip dişlerini boynuma saplarken sırıttı.

Sesli bir şekilde inledim ve kasları benimkine bastırdığında dilimi ısırdım ve onun için çok sert oldum.

Kahretsin.

Beni yere bastırdı ve beni altında ezerken sihrim onun zehiriyle hareketsiz kaldı. Kesinlikle boyun eğen bir tip değildim ama Caleb beni çamura batırmak ve benimle istediğini yapmak istiyorsa, hazırdım. Tabii kanımı almamı istiyordu, başka bir şey değil. Darcy'nin söylediklerini düşündüm, onunla konuşmalı mıyım diye merak ettim ama kesinlikle şu anda aletim onunkiyle bütün bir konuşma yapıyordu çünkü kurnazca değildi.

Ağırlığını yarı yarıya üzerimden kaldırdı, bir nefes aldı ve benden uzaklaştı, böylece bacaklarımın üzerine diz çöktü.

Sağlam aletime baktı ve onu daha önce kaç kişi görmüş olursa olsun, hiçbir şey onu şu anda ona bakmaktan alıkoyamadı ve onu ne kadar istediğimi açığa çıkardı. Gözlerim kasıklarına kaydı

Aynı anda onun yaptığı ve orada beni bekleyen şişkinlik kalbimin ritmini bozmasına neden oldu. Caleb şaşkınlıkla bana baktı, aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu.

"Şey," diye başladım ve arkasına yaslanırken kaşları biraz çatıldı.

"Sizinle Hollow'a kadar yarışalım." Ayağa kalktı ve ben onu durduramadan Vampir hızıyla fırladı ve beni öylece toprağın içinde öylece bırakırken kalbim acıyla yalpaladı.

Geri gelmesi için yalvararak arkasından uluyan bir Kurt'a döndüm. Ama yapmadı ve bende her şeyi mahvettiğim gibi korkunç bir his vardı.

* * *

Parmaklarımı esnettim, onları kaplayan Phoenix metal eldivenlerine hayran kaldım. Açıkça tüm Mirasçılar arasında en havalı silaha sahiptim. Darcy diğerleri gibi basit bir şeye sahip olmam için beni ikna etmeye çalışmıştı ama ben bu tasarımı alevli ölüm pençelerine sahip olmayı hayal ettikten sonra bulmuştum. Eldivenler, ben Kurt formuma geçtiğimde genişleyecek şekilde büyülendiler, böylece Fae formunda muhteşem bir ateş yumruğu atabildiler ve Order formumda alevli pençeler haline geldiler.

Son birkaç gecedir bu tarafta birkaç Su Perisi'nin izini sürüyorduk. Onların görüldüğüne dair bir sürü rapor edilmişti ve son iki gün içinde sadece üç tanesini yakalayıp öldürmeyi başarmıştık. Bu gece bulduğumuz eski bir tarım arazisine giden izlerden, lanet olası bir yuvaya girmek üzere olduğumuzu tahmin ediyordum.

Mısır tarlasından Caleb'in arkasına geçtim, diğerleri Tory ve Darcy'nin ardından önümüzde yürüyordu. Tory'nin dışa vurması gereken ciddi bir öfkesi vardı ve onu bu koşuya çıkarmak riskli olsa da, onun için de çok iyiydi. Düzeninin gelişmesine izin vermesi ve ne kadar vahşi olduğunun kendisine hatırlatılması gerekiyordu, böylece Lionel'a geri döndüğünde en azından buna tutunacaktı.

Yanına yürümek için ileri doğru koşan Cal ve benim çevremde bir susturucu balonu oluşturdum. Bana baktı, sonra hızla tekrar uzaklaştı ve ikiz bıçaklarını kaldırdı. Şimdi bunun hakkında konuşmanın pek iyi bir zamanlama olmadığını biliyordum ama aynı zamanda gaf kapısından beri benden kaçıyordu ve bu yüzden arkadaşımı kaybetmek istediğim son şeydi.

Boğazımı temizleyip omzumu onunkine vurdum. Ona ne söyleyeceğime karar vermek için ne kadar zaman harcamış olmama rağmen, artık bunların hiçbirini hatırlamıyordum.*Darcy ne tavsiye etmişti? Gafım hakkında konuşma ya da*Yapmak*Bunun hakkında konuşmak?*

Şimdiye kadar onu hissetme planı pek iyi gitmemişti. Görünüşe göre ne zaman sohbeti o yöne çekmeye çalışsa, Caleb konuyu değiştiriyordu. Yani belki de gerçekten bana karşı hisler besliyor olabileceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Belki benden içerken sertleşmişti çünkü

kan onu tahrik etti. O bir vampirdi, mantıklıydı. Bu yüzden muhtemelen sadece Fae'ye ihtiyacım vardı, duygularımı bir balyozla kafama vurup sonra onları sonsuza kadar altı fit altına gömmem gerekiyordu.

Yüzüne, kusursuzca düz burnuna, gölgeli ve yoğun gözlerine bir göz attığımda kalbim daha da hızlı atıyordu. Onu hayatım boyunca tanıyordum ve on ikinci yaş günümde çekici olduğunu fark etmiştim. Ateşli olduğu benim için yeni bir haber değildi. Ama bir şekilde bunu onunla daha önceki arkadaşlığımdan ayırmayı her zaman başarmıştım. Şimdi hepsi tek bir yerde birleşiyordu, bu yüzden tek görebildiğim onun ne kadar harika olduğu ve onu ne kadar istediğim ve tüm bu yıllar boyunca nasıl yüzüme baktığıydı. Onu ne kadar özlersem istesem de, olması gerektiği gibi olmadığı belliydi. Sadece kalbimin bununla ilgili mesajı almasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim.

"Biz çocukken annenin ateş kristallerini çalıp yanlışlıkla gül bahçesini yaktığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedim, garip bir gaf anından bağımsız olarak, ömür boyu sürecek bir dostluğumuz olduğunu onun kadar kendime de hatırlatmak isteyerek. Hiçbir şey bizi ayıramaz. Sikimiz bile değil.

Caleb kıkırdadı. "Evet ve daha hızlı kaçabilmemiz için bir Kurt olarak senin sırtına binmeye çalıştım."

"Şimdiye kadarki en aptalca fikir," diye güldüm, Melinda'nın Vampir hızıyla arkamızdan ateş edip ikimizi de kulaklarımızdan içeri sürüklediği zamanı hatırlayarak. Oluklarındaki asitli sümüklü böcek istilasını ceza olarak herhangi bir sihirli koruma olmaksızın temizlememizi istemişti.

Caleb bana döndü ve yürümemi engellemek için kolumdan tuttu. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve ben onun ne düşündüğünü merak ederken kalbim daha da gümbür gümbür atıyordu. Elim karanlıkta onun elini buldu ve içgüdüsel olarak parmaklarımı onunkilerden geçirdim.

Seth, dedi alçak sesle, beni uyarmak ya da yakına çekmek için. İkincisi olduğuna inanmak istediğimi tahmin ettim, bu yüzden kişisel alanına adım attım, onu soludum ve aramızda gerçekten bir şeyler olabileceğine dair kendimi kandırmaya çalıştım. Bunu hayal etmediğimi.

"Bak, geçen gün ormanda ne oldu-" diye başladım ama Tory bir savaş narası attı ve havayı bir Perinin çığlığı doldurarak bu cümleyi taşaklarda kesti.

Nefesim kesildi, mısırların arasından geçtiğimiz patikaya döndüm ve grubumuzun geri kalanının gitmiş olduğunu gördüm.

Cal, "Kahretsin," diye küfretti ve biz de onların peşinden koşmaya, sapların arasından itmeye ve karanlıkta onları aramaya başladık.

"Hızını kullan," diye talep ettim ama beni bırakmak istemediğini belirten bir bakışla bana baktı.

Başka bir Nymph'in çığlığı havayı deldi ve yüz metre ötede bir Anka kuşu alevi spiral şeklinde gökyüzüne yükseldi. Ona doğru koşmaya başladık ve daha hızlı hareket etmesi için Caleb'in sırtını ittim.

Devasa bir Nymph tarladan bize doğru koşarak gelirken, devasa bir gölge üzerimize düştü ve Caleb beni bir Vampir hızıyla kenara çekti. Caleb'tan uzaklaştım, havada kaydım, giysilerimi parçaladım ve ellerimin etrafındaki eldivenler genişledi. Ön patilerimi öyle bir sardılar ki, yere indiğimde on keskin metal pençe yere çarptı ve etrafımda alevler canlandı.

Döndüm ve Nymph'e doğru koşmaya başladım, dişlerimi gösterdim ve kana susamışlığım arttı. Caleb hızla daireler çizerek etrafında koşuyor, elindeki ikili bıçaklarla ona saldırıyordu, Phoenix ateşi canavarın etinde parlıyordu. Havada bir el savurdu, onu savurdu ve tekrar sık mısırların arasına fırlatıp gözden kayboldu.

Nymph'in sırtına atlayıp, alevli ölüm pençelerimle onun kabuklu etini parçaladığımda ve dişlerimi omzuna geçirdiğimde, boğazımdan bir öfke hırıltısı koptu. Beni koparmak için geri uzandı ama sıkı tutundum, omzunun üzerinden geri kalan arkadaşlarımızın sahada beş arkadaşıyla daha savaştığını görene kadar yukarı doğru tırmandım.

Su Perisi kuyruğumu yakaladı ve beni öne doğru kırbaçlayıp sırt üstü yere fırlatırken acıyı içimden sektirirken ciyakladım. İmkansız bir güçle beni boğazımdan sabitledi, uzun sondaları uzadı ve sihrimi çalmaya hazırdı. Göğsünden çıkan çıngıraklar içimdeki güç kuyusunu hareketsiz bırakırken korku beni vurdu. Kurtulamazsam tüm sihrimi ve hayatımı alacaktı.

Beni savunmasız bırakacağını bilmeme rağmen Fae formuma geri dönmek üzere çılgınca savaştım, ama bu bana sıyrılmam için yer verebilirdi.

Caleb bir öfke çığlığıyla mısır saplarının arasından fırladı ve Nymph'in kolunu keserek kanımda umut kıvılcımları oluşmasına neden oldu. Kopan uzuv yere düştü ve ben yuvarlanarak kaçmak için doğruldum ama canavar bacağımı yakaladı ve kırılıncaya kadar büktü. Ben ciyaklayarak, Anka kuşu pençelerimle Nymph'e saldırıp suratına bir oyuk açarken ıstırap içime yayıldı. Çığlık atarak beni serbest bıraktı ve Caleb Nymph'e diz çöktürmek için mücadele ederken ağırlığımı sakat bacağımdan uzak tutarak kaçtım.

Havayı bir Ejderhanın kükremesi doldurdu ve Darius'un devasa altın bedeni, ciğerlerinden bir alev fışkırarak tepesini süpürdü. Kendi düşmanına doğrulttuğunda ve diğerleri bana bu savaşın neredeyse bittiğini söyleyerek tezahürat yaparken, sıcaklığı içimi ısıttı.

Bu dövüşler sırasında bir Nymph'i asla canlı bırakamayız. Lionel'a ne yaptığımız hakkında rapor verirlerse, ona meydan okuduğumuz için bizi dünyanın dört bir yanına kadar kovalardı. Ama hepimiz risk almaya değer olduğuna karar vermiştik. İmparatorluk Yıldızı avımıza devam ederken ve gelecek için bir isyan planlarken, ona gerçek bir şekilde karşı koymak için bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Nymph'in bacağına atıldım, onu aşağı indirmeye yardım etmek için pençelerimle kestim ve sonunda düştü.

geriye doğru çarpıyor ve kemik takırdayan bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Caleb ona atladı, bıçaklarından birini gözlerinin arasına saplarken merhamet göstermedi ve Nymph ölürken bir gölge bulutuna dönüştü.

Elini arka bacağımın üzerinden geçirip kırığımı iyileştirirken yüzünde endişe vardı.

Yüzünü yaladım ve bana sırıttı, bu manzara beni heyecanla uludu. Kesinlikle mükemmel bir takım olduk. Ve belki de her zaman sadece arkadaş olacağımızı kabul etmem gerekiyordu çünkü onu kaybedersem asla hayatta kalamazdım. Ama her şeyi olduğu gibi tutmak için kalbimin bedelini ödemesi gerekecekti. Ve zaten kırıldığını hissedebildiğime oldukça emindim.

TGeçen Noel'i kutladığımız saraydaki büyük balo salonu iyi ve gerçek bir şekilde kaldı. Lionel'ın içine girmek için yaptığı her türlü girişime karşı sımsıkı kilitlendi. Küfür ve küfür etti saray hakkında, aklına gelen her türlü büyüyü kullanarak ve hatta Toprak Elementallerini ele geçirerek. onu dışarıda tutan sihri kırmaya çalışmak için inşaat ve mimarlık alanındaki uzmanlığı, ancak iyi değildi. Ejder ateşiyle kapıyı patlatmayı bile başaramamıştı.

Bu yüzden, tiksintisine rağmen, topunu orada tutmak yerine, bu olay için doğu bahçelerindeki büyük bir çardağı kullanmak zorunda kalmıştı. Bu gece, Clara'nın bana Solaria'daki her Ejderin gelip yıldızların dikkatli bakışları altında yeminlerini yeniden ederek Lonca'ya olan sadakatlerini yeniden tasdik etmesinin beklendiği gece olduğunu bildirdiği yıllık Ejder Loncası Yemini kutlamasıydı. Lionel herkese dışarıda yapılacağını söylerken bu son kısımdan yararlanmış, olayı göklerin gözetlediği fikrini canlandırmıştı ama ben gerçeği biliyordum. Ve onu reddederek sarayda yarattığı öfke, dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemeyle oynuyordu.

Görkemli yemin saçmalığının ötesinde, Darius bana bu gecenin çoğunlukla Lionel tarafından en sadık destekçilerinin hâlâ sıkıca Asscrux takımında olduğundan emin olmak için kullanılacağını söylemişti. Ejderhaların hepsi evlilik sözleşmeleri, ticaret anlaşmaları ve benzerleri gibi siyasi kazançlar için düzenlemeler yapacaktı. Tüm bu standart*zenginleri zengin tutalım*her yerdeki gösterişli toplantı salonlarında olup biten saçmalıklar bunun yerine bir parti için güzelce giyinmişti.

Bu gece giydiğim elbise aslında kendim için seçmiş olabileceğim bir şeydi ve bunu Lionel'a itibar etmektense kıyafetleri satın alan insanlara mal edecektim. Gözlerimdeki rengi ortaya çıkaran derin, orman yeşili bir kadifeydi ve sırtı açıktı.

uzun kollu kollarımı sardı.

Lionel'ı takip ederken, yanımda Clara ile baloya doğru yürüdüm. Kolunda Catalina vardı, her zamanki gibi çarpıcı görünüyordu, kıvrımlarına dikkat çeken gümüş rengi bir elbiseyle mükemmel bir makyaj yapmıştı. Clara onun diğer kolunu tutmasını istemediği için somurtuyordu. Bu gece bir Ejderha olarak gücünü göstermekle ilgiliydi ve diğerlerinin önünde safkan gelininden başka kimseyle görünmeyecekti. Ama tabii ki Clara huysuz ve çocuksuydu ve bunu öylece kabul etmeyecekti.

"Size Muhafızların bu göreve yalnızca nezaketen davet edildiğini hatırlatabilir miyim?"

Etrafını saran beyaz çatılı ve orta seviyedeki korkuluklarla altıgen biçimli binaya baktım ve ne kadar güzel olduğunu takdir etmekten kendimi alamadım. Görünüşe göre annem için, istediği zaman müzisyenlerin gelip onun için çalabilmesi için inşa edilmişti.

"Eğer uslu duramayacaksan, o zaman seni kamarama geri gönderirim ve bu gece oraya döndüğümde nazik olmayacağıma inansan iyi edersin," diye hırladı Lionel.

"Ancak*Babacığım*," diye sızlandı Clara. "Neden yapamayacağımı anlamıyorum..."

Lionel, Catalina'nın kolunu bıraktı ve göz açıp kapayıncaya kadar Clara'nın üzerine döndü, uzanıp onu boğazından yakaladığında küçük grubumuzun üzerine susturucu bir balon çarptı.

"Roxanya'nın favorim olmasını ister misin?" tehdit etti ve ben bunun sonuçları karşısında ürperdim.

Kendime geri getirilmeden önce, her şeyden çok favori olmayı isterdim. Ama şimdi ona çılgın renkli gözlükler olmadan baktığımda, Clara ile benim aramdaki tek gerçek farkın Clara'ya favorim demesi ve onu becermesi olduğunu fark ettim. İçimde onu memnun etmeye ve ona yakın olmaya ihtiyacım olabilirdi, ama şükürler olsun ki içimde ona karşı hiçbir zaman cinsel arzu kıpırdamamıştı. Bununla birlikte, bana daha önce söyleseydi yapacağımı biliyordum. Sırf onu memnun etmek için dizlerimin üzerine çöker ve istediği her şeyi yapardım.*Sahiplenici gölge fahişe kaçıklar için teşekkürler*.

"Hayır, baba," diye karşı çıktı Clara, kemiklerimin derisini eritmeye yetecek kadar asitle dolu bir bakış fırlatarak.

"Öyleyse odama geri dön ve beni orada bekle. Parti bittiğinde ben yanında olacağım ve o zaman bana ne kadar üzgün olduğunu gösterebilirsin. Belki de yeterince yatıştırmayı başarırsan merhametli olurum." Ben."

Clara, bu ihtimal karşısında heyecanlanmakla, sürgün edilmekten dehşete düşmek arasında yarı yolda göründü ama Lionel'ın bakışları sertleşince, onayladığını mırıldandı ve gözyaşları içinde feryat ederek, hıçkırıkları saray duvarlarında yankılanarak uzaklaştı.

Lionel'ın bakışları, omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderen aç bir arzuyla bana kaydı. "İyi bir kız olacaksın, değil mi Roxanya?" Clara'ya yaptığı gibi parmaklarını boğazımda gezdirmek için uzanırken alçak ve ölümcül bir ses tonuyla sordu.

"Evet, Kralım," diye soludum burun delikleri açılıp dumanlar çıkarken.

Lionel'ın beni kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaştı ve Catalina sıkıntılı bir inilti çıkardığında, sahip olduğum her şeyle ellerini boğazımdan çekme dürtüme karşı koymak zorunda kaldım.

"Bazen sende babandan o kadar çok şey görüyorum ki," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde ve babamıza yaptıklarını yıldızların bize gösterdiği şeyi hatırladığımda içimde bir öfke oluştu.

Bu krallığın hiçbir zaman bir Vahşi Kralı olmamıştı, başından beri bu nefret dolu kukla ustası ve onun kara büyüsü olmuştu. Hepsi bunun için. O zaman bile tahta geçmek için planlar yapıyordu, diğer Konsey Üyelerine karşı ihtiyaç duyduğu avantajı elde etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tüm bunları başardığını bilmek beni hasta etti. Ve babam onun bir canavar olmadığını asla bilmemiş olabilir.

Tutuşunu ben nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı ve gözlerinde bir ışık parıldadı, ardından beni yakaladığı gibi aniden bıraktı ve bir kez daha Catalina'nın koluna girmek için döndü.

Bu yalancı, entrikacı bok çuvalına söylemek istediğim onca şeye karşı dilimi o kadar çok ısırmak zorunda kaldım ki, dilimin kanamasına neden oldum ve bu yine de susmam için yeterliydi.

Yolun o kadar güzel bir ateş büyüsüyle aydınlatıldığı bahçelere çıktık ki, sadece ona bakarak kendimi toparlamam için ihtiyacım olan dikkatimi dağıtma fırsatı sunuldu. Alevler binlerce farklı karmaşık şekil ve desende yanıyordu ve topun tutulduğu devasa çardağa ulaştığımızda, çatıya tünemiş alevlerden yapılmış gerçek boyutlarında Ejderhaya bakmadan edemedim.

Etrafımdaki çok fazla ateşle yeniden şarj olurken büyüm aç bir şekilde alevlendi ve Lionel ile Catalina'yı pavyonun içine kadar takip ettim, dikkat dağıtma sayesinde biraz daha sakin hissettim, gölgeleri çağırmak zorunda kalmadığım için memnunum.

Bir haberci, Lionel'ın gelişini kendini beğenmiş bir salak gibi duyurdu ve güzel ahşap yapının içinde duran her herifin kralları için eğilerek iğrenmeme neden oldu.

Gülen dalkavuklardan ilki bize katılmak için koştuğunda Lionel aşırı doldurulmuş bir tavus kuşu gibi böbürlendi ve bakışlarım ağır adımlarla ilerleyen dev bir adama takıldı. Aslında, buradaki her piç kocamandı, onların Ejderha oldukları gerçeğinden yola çıkarak tahmin etmiştim.

"Ah, Christopher," diye selamladı Lionel sıcak bir şekilde, iri orospu çocuğu kralını onaylayarak başını yana yatırırken. "Seninle krallığın senin bölümünde yaşayan Minotaurlar hakkında daha sonra bir tartışma yapmayı umuyordum."

"Elbette," diye yanıtladı Ejderha, dudaklarını yalayarak ve boncuk gözlerini Catalina'nın her yerinde gezdirerek, bir gram utanmadan. "Solaria'yı şu haşarattan kurtarmana yardım etmekten büyük mutluluk duyarım:

bizi çok uzun süredir geride tutuyor."

"Güzel," dedi Lionel. "Çünkü senden istediğim birkaç iyilik var ve bunların bir an önce yapılmasını sağlarsan çok yardımcı olur. Elbette, bu konudaki yardımın için seni çok ödüllendiririm."

Christopher onunla daha sonra konuşmayı kabul etti ve başka bir Ejderha öne çıktı, bu, Lionel'a eğilirken bana ihtiyatla baktı.

"Majesteleri," dedi sertçe, siyah sakalı ancak konuştuğunu gösterecek kadar hareket ediyordu. Bakışları tekrar bana yöneldi ve Lionel içini çekti.

"Yakında gelip seninle yalnız konuşacağım, Tomas," dedi. "Vasim başka bir şekilde meşgul olduğunda."

Sakallı Ejder bu öneriden memnun görünüyordu, uzaklaşmadan önce eğildi ve Lionel sanki takipçilerinin burada olmamdan hoşlanmamaları benim suçummuş gibi bana sinirli bir bakış attı. Teknik olarak bunun sadece Ejderhalar olması gerekiyordu ama Muhafızların da katılmasına izin verilmesinin adetten olduğunu söylemişti. Görünüşe göre diğer Ejderhalar bundan pek memnun değilmiş.

Bize yaklaşması için çağrılan bir sonraki Ejderhaya baktım ve Dante Oscura'yı tanıdığımda gülümsememi saklamak zorunda kaldım, burada beklediğimden biraz daha sevimli en az bir kişi olduğunu görmekten memnun oldum. Buradaki diğer tüm Fae'ler gibi kocamandı, ama altın takıları, nedensel olarak geriye doğru taranmış siyah saçları, boğazında açık bırakılan birkaç düğme ve burada olmak istemediğine dair genel bir havayla bir şekilde onlar gibi değildi. En iyi şekilde göze çarpıyordu ve onun arkadaş diyebileceğim biri olduğundan oldukça emindim. Ya da en azından Lionel pençelerini içime geçirmeden önce yapabilirdim.

"İyi akşamlar, bella," diye mırıldandı Dante, Faetalian aksanı sözlerine damlarken bana gülümsedi ve sonra dikkatini Catalina'ya çevirdi. "Ve tabii ki Dragon Queen her zamanki gibi çok güzel görünüyor." Catalina nezaketle gülümsedi ve Lionel en sona bırakıldığı için öfkelenirken ona teşekkür etti. "Ve nihayet, lordum ve hükümdarım, tüm Solaria'nın Kralı ve tanıdığım en güçlü Fae," dedi Dante sonunda, sözlerinden küçümseme sızıyordu ve onun da eğilmediğini fark ettim.

Lionel, "Tebriklerin yerinde olduğunu duydum Fırtına Ejderhası," diye homurdandı. "Gerçi Juniper'la olan anlaşmanın diğer çocuklarını benim kuralımdan muaf tuttuğunu düşünmüyorsundur umarım. Bizim türümüzden biri olarak Ortaya çıkarlarsa, o zaman onların Lonca'ya katılmalarını bekliyorum."

Dante, derisinden statik elektrik alıp saçlarımı omuzlarıma dolarken, homurdanmasını bastırma zahmetine bile girmedi.

"Aslında Kurt kanımın parıldamasını umuyoruz. Unutmayalım ki ben sadece yıldızlardan gelen bir hediye sayesinde bir Ejderhayım. Ejderha genini aktaracağımdan şüpheliyim," dedi Dante kabaca.

"Göklerin nasıl çalıştığını kim bilebilir," diye karşı çıktı Lionel. "Kanım olabildiğince saf ve

yine de en küçüğüm Pegasus olması için lanetlendi. Belki de yıldızlar, eksikliklerini telafi etmek için bütün bir Fırtına Ejderhaları ordusunu üretmen için sana genetiği hediye ederek bu yanlışlığı düzeltiyor."

"Evet, şüphesiz hayatım ve Düzen, yıldızlar tarafından planlandı.*senin*amacımız kralım," diye sertçe yanıtladı Dante. "Sonuçta hepimiz sana hizmet etmek için yaşıyoruz, lucertola viscida."

Lionel onun ses tonuna tökezledi ama onu azarlamak için daha fazla çaba göstermedi.

"Yıl sonuna kadar Juniper'ın karnında bir bebek daha bekliyorum" dedi. "Burada bir yerde.*Onu bulmanı ve gece bitmeden içine bir tane takmanı öneririm."*

Dante'yi karısını aldatmaya zorlayacak Karanlık Zorlama ile bağladığında nefesimi tuttum ve Dante öfkeyle Lionel'a bakarken gözleri bir fırtınanın gücüyle parladı. Tepemde bir gök gürültüsü duyuldu ve pavyonun açık duvarından dışarı baktığımda, gökyüzünde alçakta asılı duran ayın üzerinden geçen devasa, tüylü bir kanat gördüğüme yemin edebilirdim.

Dante'nin Lionel'a saldırmasını ve duruşu sımsıkı kilitlenirken ve pahalı siyah takımının içindeki kasları esneyip dikişlerini patlatmakla tehdit ederken bakışlarında yanan öfkeyle boğazını parçalamasını yarı yarıya bekliyordum.

Birkaç saniye çenesini gıcırdattı ve Lionel ona gerçekten saldıracağını umarcasına sırıttı. Parmaklarımı esnettim, sihir onları bir araya toplarken kendimi savunmaya ihtiyacı olursa şahımın önüne atlamaya hazırladım, bunu yaptığım ve duramadığım için kendimden aynı derecede nefret ediyordum.

Dante homurdandı ve ondan daha fazla elektrik akımı aktı ama saldırmak yerine dönüp bana baktı ve zorla gülümsemeye çalıştı. "Benimle dans etmek ister misin, Bella?" diye sordu, bana elini uzatarak ve olayların ani dönüşü karşısında şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırdım.

"Görevini kabul ettiğini gördüğüme sevindim," dedi Lionel, muzaffer bir edayla, şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş, en kendini beğenmiş piçe benziyordu. "Ve evet, sanırım Vasim benden biraz uzakta kalsa, tebaamla baş başa konuşabilsem daha iyi olur. Koş, Roxanya, dans et, yemek ye ve yoldan çekilme. "

Anında kabul ettim, Dante'ye elimi verdim ve beni pavyonun uzak ucundaki dans pistine götürmesine izin verdim. Teninin benimkine değdiği yerde, avucuma elektrik çarptı ve şu anda yaydığı voltaj Lionel'ın elinde aldığım ıstıraba hiç benzemese de katlandığım işkenceyi hatırladığımda ürperdim.

Neyse ki Vard da bu gece burada değildi, çünkü Tepegöz davet edilmemişti, bu yüzden saraydayken özgür olmaya en çok yaklaştığım andı.

Dansçılar yerdeki yerlerini alıyorlardı, hepsi zarif bir şekilde giyinmişti ve fevkalade rahat görünüyorlardı ki birisi bunun bir fokstrot olacağını bize bildirmek için seslendi.

"Sana bir sır vereyim mi Bella?" diye sordu Dante, sesini komplocu bir şekilde alçaltarak ve onu o kadar iyi tanımamama rağmen sıkı arkadaşmışız gibi bana sırıtarak.

"Ne?" diye sordum sesimi düz tutarak.

"Bu dansın adımlarını bilmiyorum," diye fısıldadı yüksek sesle ve ben de gülümsemekle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Pekala, o zaman başımız belaya girebilir, çünkü benim de yok," diye itiraf ettim. "Belki de yapmasak daha iyi..."

"Anlamsız." Dante beni güçlü kollarının arasına çekti ve elim omzuna düştüğünde ve eli belimi tutmak için hareket ettiğinde, şaşırmış bir kahkaha atmak zorunda kaldım.

Müzik çalmaya başladı ve beni dansın içine sürükledi, beni daireler çizerek döndürdü, adımları hiç takip etmediğimiz zerre kadar umurunda değil gibiydi. Diğer dansçılara çarparak bizim için bir yol açarken ve hiçbir bokunun olmamasıyla katliama neden olurken gülmemek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Kötü bir dansçı değildi, sadece statükoyu takip etmiyordu ve bence durumu değiştirmekten hoşlanıyordu. Herkesin zaten yaptığı dansı yapmamız gerektiğini söyleyecek bir yasa yoktu ve keşke maskemi indirip bu süreci onunla birlikte gülerek geçirebilseydim.

"Bana güveniyor musun, küçük prenses?" diye sordu Dante, beni döndürerek ve aklım Lionel'in ona uyguladığı Karanlık Baskı üzerinde oyalanırken elimi onunkinin içine soktum.

"Neden soruyorsun eğer-"

Gabby bana sana güvenebileceğimi söyledi, dedi, bana gülümseyerek. "Senin de bana yardım edebileceğini söyledi."

Gabby'nin kim olduğunu anlamaya çalışırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve Dante beni aniden kolunun altında döndürerek başka bir çifti tökezleyerek bizden uzaklaşmaya zorladı ve neredeyse beni onlara çarpacaktı. Beni tekrar kollarının arasına aldı ve konuşmamızı gizli tutmak için ikimizin etrafını saran susturucu bir balon bulunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun?" nefes aldım

"Benimle gölge dangalaklık yapmana gerek yok, principessa," diye dalga geçti. "O iri yeşil gözlerinden bana bakan gerçek kızı gün gibi net görüyorum."

"Senin ne olduğunu bilmiyorum-"

"Bırak, bella. Gabby bana sırrını anlattı. Bu konuda bana güveniyor musun?"

Gabby'nin kim olduğundan bahsetmeye bile gerek yok, ne dediğini anlamaya çalışırken dudaklarım açık kaldı. Bir Gabby tanımıyordum.

"Bana söyleme, onu aramanı istiyor.*Cebrail*Dante dramatik bir şekilde inledi. "Bazen tam bir stronzo."

Sonunda kuruş düştü ve ben bir kahkaha attım. "Sen ona Gabby mi diyorsun?"

"Evet. O buna bayılıyor. Sana aksini söylemesine izin verme. O halde bana küçük Ejderha kaltağı sorunumda yardım edebilir misin, prens? Çünkü bu Baskı onu becermeme neden olursa, karım taşaklarımı keser ve ben

onlara oldukça düşkünler."

Başımı sallarken kimsenin görmemesi için gülümsememe karşı koymak zorunda kaldım, bunu onun için yapabileceğimi bildiğim için içime bir rahatlama doldu. Eğer onu bana Gabriel göndermişse, bundan hiç şüphem yoktu.

Parmaklarını sıktım, Phoenix ateşim damarlarındaki elektriğe karşı çıtırdarken onu derisinin altına ittim ve onu Lionel'ın iradesine bağlayan Karanlık Zorlamayı aradım. Kolayca yandım ve Dante yüksek sesle güldü, bir adama onu kıçına indirecek kadar sert bir şekilde çarparken beni tekrar döndürdü.

"Juniper konusunda ne yapacaksın?" Diye sordum. "Eğer sonunda hamile kalmazsa, o zaman Lionel senin yapmadığını bilecek-"

"Merak etme. Gabby'nin bir planı var ve ben de onu mia famiglia'dan uygulamak için ayağa kalktım." Şarkı bittiğinde Dante bana sırıttı ve beni döndürdü ve beni omzumun üzerinden Fırtına Ejderhasına dik dik bakan Darius'la yüz yüze getirdi. "Ah, işte yeni prensimiz," diye dalga geçti Dante.

"Siz ikiniz rahat görünüyorsunuz," dedi Darius düz bir ses tonuyla, bakışları Dante'nin eline bakarken ondan bir hırlama sesi kaçtı.

"Sakin ol mio amico, beni oyalamaktan çok kendi kızım var. Sadece senin güzel karınla dans ediyordum. Ama şimdi koşmam gerekiyor ve o kendini yeni bir dans partnerine ihtiyaç duyuyor buluyor." Dante beni biraz itti ve bir adım öne doğru tökezleyerek Darius'un beni yakalamasını sağladım.

Ellerinin belimdeki hissi tenimin altında bir ateş yaktı ve o bana bakarken derin bir nefes aldım.

"Nişanlın partiye biraz geç kalacak, o yüzden o gelmeden önce dans etmek için vaktin var," diye ekledi Dante sırıtarak, Gabriel'in de o uzaklaşmadan önce ona bunu söylediğini söyledi.

Darius benim ötemde, Lionel'ın tebaasını karşılamak için kurduğu tahtına baktı ve ardından belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı ve beni kendine yaklaştırdı.

Elini sırtımda gezdirirken şaşkınlıkla ona baktım, pürüzlü avucu beni kollarının arasına alırken çıplak tenime değdi, müzik başlarken diğer eli benimkini tuttu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Bir vals duyurulduğu sırada beni dansçı kalabalığının içine doğru hareket ettirirken, geri çekilmek için herhangi bir girişimde bulunmasam da sordum.

Dante'nin aksine, Darius tüm adımları açıkça biliyordu ve beni zeminde o kadar güvenle gezdirdi ki, benim için onu takip etmek ve onları tekrarlamak benim için kolaydı.

"Babam senin yüzünden acı çekmemi seyretmekten zevk alıyor," dedi ve beni göğüslerimiz birbirine değecek kadar kendine çekti. "Yani herhangi bir itirazı olmayacak. Özellikle Mildred geldiğinde ve gecenin geri kalanında onun arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldığımda. Ayrıca, bu kadar büyük bir kalabalığın içinde olmak bize birkaç tane kazandırabilir."

yıldızlardan dakikalar."

Muhtemelen daha fazlasını söylemeliydim, ama başka bir yerde olmak istemiyordum, bu yüzden ikimiz de böyle biri olmadığımı bilmemize rağmen beni balo salonunda bir peri masalı prensesi gibi döndürmesine izin vererek pes ettim.

Etrafta dans ettik, eteğim bileklerimin etrafında dönüyordu ve bedenlerimiz o kadar yakındı ki gömleğinin içinden kaslarının sert çıkıntılarını hissedebiliyordum ve onun dumanı ve sedir kokusu beni daha da yaklaştırdıkça nefesim kesildi.

Kalbim hain bir ritimle atıyordu ve beni bu kadar sıkı tutmasından memnundum, yoksa odadaki herkesin onun kollarındayken bir kız kabuğundan başka bir şey olmadığımı görebileceğinden neredeyse emindim.

Müzik alçaldı ve aniden elleri belimdeyken beni kaldırdı, diğer tüm dansçılarla aynı anda döndürdü ve vücudum onunkine bastırılmış halde tekrar ayağa kaldırdı.

"Böyle dans etmeyi ne zaman öğrendin?" Ona sordum ve tekrar ahşap zemini süpürürken bana sırıttı, adımlar o kadar hızlıydı ki ona nasıl yetiştiğimden bile emin değildim.

"Senin bir bisikleti sıcak bağlamayı öğrendiğin sıralarda," diye dalga geçti. "Bazılarımız bu hayat için yetiştirildik."

"Ve bazılarımız gerçekten nasıl yaşanacağını öğrendi," diye alay ettim.

Darius'un dudakları keyifle yukarı kalktı ve bizi bir kez daha dans pistinin karşısına yönlendirirken kara gözlerine takıldım.

"Bundan zevk alıyor musun?" diye mırıldandı.

"Evet," diye nefes verdim, kalbimin göğüs kafesimi nasıl dövdüğünü ve birbirimize bastırdığımız her yerde cildimin nasıl yandığını inkar edemedim.

"Demek kontrolü bana bırakmak iyi hissettiriyor?" O itti ve ona gözlerimi kıstım. "Bunu alışkanlık haline getireceğini düşünerek gitme."

Darius eğildi ve bir sonraki sözlerini söylerken dudakları kulağıma değdi ve onun da hissedebileceğinden emin olduğum bir titreme içimi doldurdu. "Benim tarafımdan yönetilmek hoşuna gider, Roxy," diye söz verdi. "Seni köşeye sıkıştırır ve öyle güzel çığlık atmanı sağlardım ki, seni o kadar iyi işaretlerdim ki beni durdurmaya çalışmanı unuturdun ki bunun doğru olduğundan bir daha asla şüphe duymazsın."

Sözleriyle içimde bir ihtiyaç zonklaması oluştu ve bunu denemesini ne kadar istediğimi bilip bilmediğini merak ettim. Tenime dokunuşu için can atıyordum, yanaklarım kızarmıştı ve beni neredeyse yaralayacak kadar sıkı tutarken donum ıslanmıştı.

Ama ben ona bu öneriye bir cevap veremeden, kızgın bir koyunla savaşa giden bir domuzunkine benzeyen bir kükreme Mildred'ın partiye geldiğini haber verdi. Kusmuk sarısı bir tafta patlaması yolumuza hücum ederken Darius'un kollarından geri çekildim.

"İşte buradayım snookums!" ağlayarak kendini onun kollarına attı, beni geri itti ve topuklarımın üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken beni lanetledi. "Başka biriyle dans ederek vaktini harcamana gerek yok," diye ekledi, kollarını sahiplenircesine Darius'a dolarken bana anlamlı bir bakış atarak.

Tahtındaki Lionel'a bir bakış atarak öfkemi kontrol etmeye çalışırken, varlığımdaki her şey onun aptal pug suratını yumruklamam için bana bağırdı ve kaslarım kilitlendi.

Ben kendimi dönüp uzaklaşmaya zorlarken, bakışları Darius'ta ve dudaklarında keyifli bir sırıtışla bizi izliyordu. Yine de Lionel'a geri dönmedim. Bana dans etmemi, yemek yememi ve yoldan uzak durmamı söylemişti, bu yüzden beni Ejder pislik arkadaşlarının yanında istemediğini biliyordum.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken titrek bir nefes aldım ve çardağın yan tarafına serilen ziyafete yöneldim. Benim yaklaştığımı görünce neşelenen hizmetkarlar tarafından doldurulmaya hazır altın tabaklarla güzelce sunulan içinde hayal edebileceğiniz her türlü yemek vardı.

Bana yemek getirmeyi teklif eden adama, ne seçtiğini umursamadığımı söyledim ve bu gece Lionel'ın yatağına dönene kadar gölgelerde saklanmak amacıyla onu pavyonun uzak bir köşesine götürdüm.

Vay canına, hayatım çok acı vericiydi. Kim olduğum hakkında yalan söylemenin, benim için önemli olan her şey hakkında duygusuzmuş numarası yapmanın, sonra kendim olmak için anları çalmanın ve her dakika Lionel ile olmak için can atan tarafım hakkında yalan söylemek zorunda olmanın bu sonsuz döngüsünde kapana kısılmış hissettim. her lanet günün.

Mildred'ın Darius'u eşelemesini izlememeye çalışıp sefil bir şekilde başarısız olurken, orada tek başıma dururken zaman geçiyordu, el değmemiş yemek tabağım yanımdaki parmaklığın üzerinde dengede duruyordu. Her yerindeydi ve onunla hiç ilgilenmediğini çok iyi bilmem bile önemli değildi. Hâlâ onun olmaya mahkumdu. Ve onlar mezun olana kadar Lionel'ı durdurmayı başaramazsak o da evliliği bitirmek zorunda kalacak.

"Benim hissettiğim kadar sefil görünüyorsun." Orion'un sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve etrafıma baktığımda onu benden birkaç adım ötede parmaklığa yaslanmış halde buldum.

"Kahretsin, beni zıplattın," diye azarladım, o kollarını göğsünde kavuştururken mavi takımına ve kravatına baktım.

"Evet, pekala, herkes beni Güçle Utandırıyor, bu yüzden burada görünmez olabilirim. Ama*Lionel Amca*Varisinin Velisinin orada olması gerektiğini söylüyor, ben de buradayım."

Anlayarak başımı salladım çünkü bu yüzden bana da bir davetiye hediye edilmişti.

"Lütfen can sıkıntımı gider - bu gece o orospu çocuğuyla sevişme gerçeğinden beni kurtaracak bir şeye ihtiyacım var," diye yalvardım ve bana bir bardak uzatırken Orion'un dudakları küçücük bir miktar seğirdi.

Kendisinden uzun bir yudum almadan önce şampanya.

"Sen de ben de biliyoruz ki ilk önce o kaşık kafa için dalacaksın," diye alayla tırabzana yaslandı.

"En azından hâlâ biraz onurum varmış gibi davranmama izin ver," diye mırıldandım.

"Sorun değil - Darius'la yatakta olacağım, şüphesiz o beni küçük kaşığı yaparken onun durmadan senin hakkında konuşmasını dinleyeceğim."

Darius'un benim hakkımda böyle konuşması hakkında ne düşüneceğimi bilemeyerek, "Seni büyük kaşık gibi bir adam sanırdım," diye takıldım.

"Evet, şey, eğer kızım yatağımda olsaydı olurdum, ama bu bağ bende Koğuşumu memnun etme isteği uyandırıyor ve Darius hayatı boyunca üstünlük kompleksinden mustarip olduğuna göre, o otoriter pislik her zaman Büyük olan."

Bu görüntüye hafifçe gülümsedim, belki birileri bize bakar diye içkimden bir yudum aldım ama hepsi saçmalıklarına o kadar dalmış görünüyorlardı ki zaten partiye istenmeyen eklemelere dikkat etmiyorlardı.

"Dedin*senin*Kızım," dedim, kaşlarını çatarken ona yandan bir bakış atarak içini çekti ve bana umutsuz bir bakış attı.

"Kahretsin, bazen gerçekten ona benziyorsun, biliyor musun?" Orion nefes aldı, eliyle yüzünü sıvazladı ve o kadar yorgun ve kırgın görünüyordu ki, tüm tanıklara rağmen ona sarılmak istedim.

"Tek yumurta ikizim gibi mi görünüyorum? Gerçekten mi? Olamaz," diye takıldım ve başını iki yana salladı. "Evet, pekala, gülümsediğinde bana onu her zamankinden daha çok hatırlattın. Ya da en azından benden önceki halini..." Partiye bakarak sustu ve kalbim onun için burkuldu ama aralarındaki bu kahrolası karmaşanın mimarı gerçekten oydu, bu yüzden ona basmakalıp sözler söylemeyecektim. Kafasını kaldırıp düzeltmesi gerekiyordu.

Parmaklarımı yanımda göremeyeceği bir yerde kıvırdım, hava büyüsünü yumruk şekline getirdim ve ardından en azından seyircimiz olmasaydı ona yumruk atacağım kadar sert bir şekilde çöpüne vurdum.

Orion küfretti, içkisini ikiye katladı ve düşürdü, öyle ki bardak paramparça oldu ve birkaç Ejderha şok içinde ona baktı. Sanki o yokmuş gibi aceleyle tekrar başka tarafa baktılar ve yüzünü buruşturan bir kadın yüksek sesle, "Çünkü*utanç*"

Yavaşça bir içki daha alırken dudağımı ısırdım ve Orion kendini yeniden dikleştirirken hayalarına kurnazca iyileştirme büyüsü yapmaya çalışırken aldığım keyfi saklıyordum.

"Neden?" tısladı ve ona 'nedenini biliyorsun' diyen bir bakış attım ve o da alçak sesle benim lanet bir psikopat olduğum ve onun pisliğine bu şekilde davrandıysam Darius için üzüldüğüm gibi bir şeyler mırıldandı.

"Doğru hatırlıyorsan, sana onunla aranı bozmaman için bir şans verdim ve onu incitirsen hadım edilme sözü verdim," dedim gelişigüzel bir şekilde. "Yani gerçekten hafife alıyorsun."

"Yıldızlar adına, sen bir canavarsın," diye homurdandı.

"Lanet olası dürüstüm," diye kabul ettim. "Öyleyse düzelt ve cezalarını yükseltmek zorunda kalmayacağım."

"Yükseltmek?" diye sordu, sesini bir oktav yükselterek ve içkime tekrar sırıtmama neden olarak. "Eğer onu yükseltirsen, işlevsiz kalmayacağım."

Bana korku içinde başını sallarken yüzünü buruşturup koruyucu elini hayalarının üzerinde kaydırırken ona bir bakış attım ve parmaklarımla bir makas koparıyormuş gibi yaptım.

Darius ve Mildred dans pistinin ortasını süpürdüler ve onları izlerken eğlencem uçup gitti. Neredeyse onunki kadar büyük bir fiziğe sahip olabilirdi ve dürüst olmak gerekirse onunkinden bile daha büyük görünen ayakları olabilirdi ama ona tüm bu gösterişli resmi dansların nasıl yapılacağı açıkça öğretilmişti. İkisi mükemmel bir uyum içinde dans pistinde hareket ediyorlardı ve ben onları izlerken Imperial Star'ı ele geçiremezsek ne olacağını merak etmekten kendimi alamadım. Ya tüm planlarımız, hedeflerimiz ve Lionel'ı engelleme ve onu tahttan indirme hedeflerimiz bir anda işe yaramadıysa?

Sonsuza kadar sürmeye yazgılı olduğum hayat bu muydu? Darius'u o iğrenç trol kızla partilerde dans ederken izlemek, onunla evlenmek zorunda kalmak, ondan küçük safkan Dragon bebekleri doğurmak. Bunca zaman, bir gün bana kurduğu bu bağı kırmanın bir yolunu bulabileceğimiz umuduyla, gecelerimi Lionel'ın yatağını ısıtmak ve onun her emrini yerine getirmekle lanetlenmiştim.

Mildred'ın kusmuk sarısı elbisesinin arkasından savrulmasını, Darius'un elini onun kıllı sırtının küçük kısmına koymasını izlerken göğsüm sıkıştı. Kalabalığın arasından gözleri benimkilerle buluştu ve aynı acıyı orada da görebiliyordum, başka bir yol göremediğim farklı bir hayata duyduğum özlemi. Çünkü tahtı babasından geri alsak bile üzerimize yüklediğim bu laneti değiştirmeyecekti. Yine de kaderimizde yalnız kalmaya mahkum, sonsuza kadar birbirimizin özlemini çeken Yıldız Habitatı olurduk.

Tüm geleceğim bu muydu? Kalabalık odaların arasından ona bakıp diğer seçimi yapmış olmayı dilemek mi?

"Seni gerçekten seviyor," dedi Orion, beni bakışlarımdan uzaklaştıran alçak bir sesle ve bakışlarımı ayaklarıma indirirken boğazımı temizledim.

"Ben sevmesi kolay bir insan değilim," diye mırıldandım.

"O da değil. Muhtemelen sizi birbiriniz için bu kadar mükemmel yapan da bu."

Hafifçe mırıldandım ama aslında aynı fikirde olmadığım için değil, daha çok bunu düşünmek bile anlamsız göründüğü için. Zaten artık hiçbir şey kaderimizi değiştiremez.

"Aslında buraya bir köşede tek başıma takılmaya geldim, böylece kendimi hissedebiliyordum.*az*boktan," alay ettim. "Sen biraz moral bozucusun, bunu biliyor musun?"

"Ben daha dünyaya dönmeden önce iki kariyeri mahvolmuş, kalbi kırık bir suçluyum.

otuz," diye homurdandı. "Öyleyse buna gerçekten şaşırmamalısın. Ayrıca, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Daha eğlenceli ol," diye şaka yaptım ve gözlerini devirdi.

"Güzel. Oyun oynamak ister misin?"

"Nasıl bir oyun?" Diye sordum. "Şakaydı."

"Teslimatınız biraz çalışma gerektiriyor. Hadi, şimdi bana bir oyun sözü verdiniz. Neden kendini beğenmiş ahmakların birbirlerine ne söylediğini tahmin etmiyorum ve sen de bana haklı olup olmadığımı söylemek için yarasa kulaklarını kullanmıyorsun. ?" Önerdim.

"Elbette. Ama bu saçmalıktan başka bir şey değilken beni suçlama," diye kabul etti Orion, fikrime pek de hevesli görünmüyordu ama kız kardeşimle ilişkisini mahvettiğinden beri pek çok şey onu pek de heyecanlandırmıyordu. bunu görmezden gelmeye istekliydi.

"Pekala, pekala... oradaki koca adam, 'Tavsiye ettiğin o yeni popo tıkacını şimdi aldım, Brenda ve haklısın, sopayı kıçımdan daha da yukarıda tutmama yardımcı oluyor' diyor."

Orion burnundan bir kahkaha attı ve başını salladı. "Öncelikle, buradaki her erkek 'büyük adam', bu yüzden bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Ama aynı zamanda, kesinlikle birkaçından daha fazlasının yeni Dragon pulu popo tıkaçlarından bahsettiğini duydum. Şu anda öfkeliyim, bu yüzden haklı olduğuna eminim."

"Ve sopaların fazladan kıymıkları olduğunu duydum, bu da neden hepsinin huysuz herifler olduğunu açıklıyor. Dante dışında - onun sopası açıkça çıkarılmıştı."

"Ya Darius?"

"Darius popo tıpasını unutmuş olabilir, ama sopa büyük ihtimalle hâlâ oldukça sağlam. Ama yıldızlar kontrol etmem için onu çıplak çıkarmama izin vermiyor."

Orion, "Bu gece yatağıma girdiğinde onu çıplak bırakmak istediğini söyleyeceğim," dedi.

"Mecbur kalırsan. Soyunmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Seks... tüm diğer ilişki saçmalıklarından çok daha basit. Şimdi oyuna odaklan ve şu Christopher denen herifin Lionel'a ne dediğini söyle. ; 'Sadece kıçını yalamak istiyorum, ey Ejderhaların Kralı!'?"

Orion, tahtında oturan Lionel ile konuşurken duyularını söz konusu büyük kel Ejder üzerinde eğitirken başını eğdi. Konuşmayı ben de izledim, Christopher'ın Lionel'ın söylediği bir şeye heyecanla başını salladığını ve elini sahiplenircesine Catalina'nın kalçasına koyduğunu fark ettim.

Darius'un annesi robotik bir tavırla başını salladı ve o ayağa kalkarken Christopher sırıttı.

"Ne oluyor..." diye mırıldandı Orion, ayağa kalkarken dikkatimi tekrar ona çekerek, yanında Christopher'la çardaktan çıkan Catalina'ya kaşlarını çatarak baktı.

"Ne?" Diye sordum. "Nereye gidiyorlar?"

Orion, hâlâ ayakta duran Darius'la onlara bakarken biraz midesi bulanmış gibi görünüyordu.

dans pistinde Mildred'in pençesine yakalandı.

"Onların peşinden gitmeliyiz," diye tısladı.

"Yapamayız," diye yanıtladım ve kimsenin bize ilgi gösterip göstermediğini kontrol ederken nabzım hızlandı.

"Lionel az önce o koca orospu çocuğuna bu gece Catalina'ya sahip olabileceğini söyledi," diye homurdandı telaşla. "Sonra da Dark onu kendisiyle gitmeye ve her istediğini yapmaya zorladı."

Dudaklarım açık kaldı ve neden inkar etmeye çalıştığımı bilmesem de başımı salladım. Lionel Acrux'un ne kadar canavar olduğunu tam olarak biliyordum. Yıllardır etrafındaki herkesi kontrol ettiğini ve taciz ettiğini biliyordum, bu yüzden bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. O onun karısıydı. Oğullarının annesi. Ve onu, sanki o bir hiçmiş gibi gece için istediği gibi kullanması için yaşlı, iğrenç bir uyuz çuvalına bir iyilik olarak mı dağıtıyordu?

Catalina, kendime geldiğimden beri son birkaç haftadır aklımdaydı ve onun bu evde sıkışıp kalmasından endişelenmiştim. Ama onun böyle bir şeye maruz kaldığını bir kez bile hayal etmemiştim.

"Bekle," diye homurdandım, Orion gitmek için hamle yaparken. "Onları duyabiliyor musun? Catalina ve birlikte gittiği o lanet domuz?"

Bir an durup etrafına bakındı ve odaklandı. "Evet. Hâlâ saraya doğru yürüyorlar. O... geceyi onunla ne yaparak geçirmeyi planladığını oldukça canlı bir şekilde ona anlatıyor."

"Ama ona henüz dokunmuyor?" Ejderhalar denizine bakarken boş maskemi yerinde tutmaya çalışarak onayladım.

"Lionel ona bu konuda kurnaz olmasını söyledi. Ödülünü kapalı kapılar ardında almak için beklemesini söyledi."

"Sonra birkaç dakikamız var. Ayrılmak için bir bahane uyduracağım. Dışarı çıkıp benimle yolun sonunda buluşur musun?"

"Ya Darius?" diye sordu Orion, bakışları hâlâ Mildred'a saplanıp kalmış olan arkadaşına kaydı.

"Bunu onsuz yapmak zorundayız," dedim. "Burada olup olmamamız kimsenin umurunda değil ama Kralın oğlu özlenecek."

Orion küfretti ve kabul etti, ben pavyonun karşısına geçip Lionel'ın hâlâ oturduğu tahta doğru ilerlerken benden ateş ederek uzaklaştı.

"İşte buradasın, Roxanya," dedi içimi burkan bir gülümsemeyle.

"Kralım," diye selamladım, ruhumdaki tüm içgüdülere ters gelse de başımı eğip. "Seni özledim."

İçini çekti, öyle olacağını bildiğim muhtaç davranış gösterisinden hem memnun hem de rahatsız görünüyordu ve ayağa kalkarken beni daha yakına çağırdı. "Bu partinin fazla devam etmesini planlamıyorum.

uzun. Neden yatağımıza dönüp Clara'nın yaramazlık yapmadığından emin olmuyorsun?"

Yüzümü avucunun içine alıp yanağıma ıslak bir öpücük kondurduğunda ve beni sallamadan önce kendimi kırbaçlanmış küçük bir köpek yavrusu gibi hissederek hevesle başımı salladım. Arkamı döndüm ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde partiden çıktım.

Bilerek inerken patika terk edilmiş gibi görünüyordu ama saraya yaklaştığımda, bakışlarıma bir hareket bulanıklığı takıldı ve Orion beni yakalayıp hızla içeri girerken ayaklarım yerden kesildi.

Ev çalışanlarının yanından geçip uzun koridorlardan geçip sarayın misafir kanadına yönelirken, kayarak kapalı bir ahşap kapının önünde dururken, yönümü zor tuttum.

Beni yere bıraktı ve kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra içeriye ateş etti ve ben daha eşiği geçemeden Christopher'ın sırtına bir hava büyüsü patlattı.

Ejder Değiştiren çoktan gömleğini çıkarmıştı ve Catalina iç çamaşırıyla yataktaydı, bizi görünce çılgınca bakan gözleriyle.

Christopher, Orion'un saldırısının altında tökezledi ama hızla toparlandı, ellerini kaldırdı ve kendisini ondan korumak için zamanında kalkan olmayı zar zor başaran Orion'a bir Dragon Fire selini fırlattı.

Alevler kalkandan sekti ve Catalina onun yerine yattığı yatağa yönlendirildiklerinde çığlık attı.

Ejder ateşi muazzam bir gümbürtüyle yatağı paramparça ederken, ona doğru büyü fırlatırken, buzu ve havayı onun etrafında güçlü bir kalkan oluşturacak şekilde karıştırarak ve bunu sürdürme çabasıyla homurdanarak küfrettim.

Alevler söndüğü anda, Orion Christopher'a o kadar sert bir hava darbesi vurdu ki, bilincini yitirmeden yere düşmeden önce kafasının tuğlalara karşı korkunç bir çıtırtı çıkardığı duvara geri fırlatıldı.

"Kahretsin," diye soludum kalkanımı dağıtırken, Catalina'yı kalkanın altında sinmiş halde bulunca rahatlayarak nefes nefese kaldım. Christopher'ın uyanmak üzere olmadığından emin olmak için hareket ederken Orion'un yanından hızla geçtim ve onun elini tutup Phoenix ateşini altına ittim. cildi ve Lionel'ın ona bir kez daha dayattığı tüm Karanlık Zorlamayı aramak.

"İyi misin?" Nefes aldım, kıyafetlerini aradım ve elbisesinin yanan yatağın kalıntıları üzerinde çıtır çıtır yandığını gördüm.

Elini tuttum ve onu yukarı çektim ve bakışlarını eşit ölçülerde dolduran bir rahatlama ve korkuyla benimle Orion'a baktı.

"Bunu yapmamalıydın," diye soludu, kollarını kendine dolayıp Orion ceketini çıkardı ve üstünü örtebilmesi için ceketini ona verdi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Seni böyle taciz etmesine izin vermeyecektik," diye hırladı Orion tiksintiyle.

"İlk kez olmayacaktı," dedi umutsuzca başını sallayarak. "Lionel yıllardır anlaşmalar yapmasına yardımcı olmak için beni kullanıyor. İlk başta sadece flört ediyordum ki bunu yeterince isteyerek yaptım, ama sonra..."

"Bu gece buraya gelmeye zorlandın," dedim öfkeyle. "Bu bana pek istekliymişsin gibi gelmedi."

Catalina beyazladı. "Birkaç yıl önce, siyasi bağlantılarından biri benden flört etmekten fazlasını istedi ve ben reddedince, Lionel'ın yapmak istediği büyük bir anlaşmadan çekilmeye çalıştı. ve tekrar reddettiğimde, o sadece..."

Kanım onun adına öfke ve öfkeyle yandı ve kollarımda titrerken onu sımsıkı kucakladım.

"Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama Lionel burada ne olduğunu anlarsa hepimizi öldürür," diye korkuyla soludu ve ben de bu durumdan nasıl kurtulacağımızı merak ederek endişeyle Orion'a baktım. .

Kapının çalınmasıyla neredeyse yerimden fırlayacaktım ve avucumda alevler parlayarak arkamı döndüğümde Gabriel'in yüzünde sırıtışla orada durduğunu gördüm.

"Ah güzel, buraya şimdi mi yoksa çatı çöktükten sonra mı geleceğimden emin değildim ve sonra olsaydı zaman için çok daha fazla zorlanacaktım," dedi sanki şu anda gelişigüzel görünmek hiç de fena değilmiş gibi. büyük bir anlaşma ve odanın her yerinde ateşler yanarken yerde yarı ölü bir Ejderha yoktu.

"Gabriel, ne-" diye söze başladım ama beni el sallayarak Catalina'ya bir kapüşonlu ve bir eşofman fırlattı.

"Senin varmi*görülen*ne yapmalı Noxy?" Orion umutla sordu.

"Evet, yataktaki ateşe biraz Catalina'nın kanını ekleyip sonra buradan defolup gitmeliyiz," dedi Gabriel. "Lionel, Christopher'ın onu tutku sancıları sırasında kazara öldürdüğünü düşünecek ve onu öldürmekten Darkmore'a gönderilecek. Onu buradan uçuracağım ve o hiç akıllanmayacak."

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Catalina, Orion'a ceketini geri vermeden önce otomatik olarak kıyafetleri giyerken. "Oğullarımı bırakamam. Bana ihtiyaçları var, ben-"

Elinde küçük bir bıçakla ona doğru ilerleyen Gabriel, "Hamish Grus seni alacak," diye söz verdi. "Darius ve Xavier zamanında seni görmeye gelebilirler. Ama buradan çıkmak için beş dakikamız var yoksa bu yol tekrar değişir ve biz gitmeden önce kanıt olarak yatağa biraz kan eklemen gerekir."

Catalina tamamen bunalmış görünüyordu ama bıçağı aldı ve kolunu kesti, kanı yatağın yanmış kalıntılarına döküldü. Gabriel, yeterli olduğuna ikna olduğunda onu kolundan tuttu ve onu iyileştirdi.

Yine de gitme konusunda tam olarak ikna olmuş görünmüyordu, bu yüzden onu kapıya doğru hafifçe iterek gitmesi için teşvik ettim.

Yangınlar etrafımızda büyüyor, duvarları yalıyor ve perdeleri tutuşturarak yayılıyor ve havayı duman dolduruyordu.

"Christopher uyandığında gerçeği öğrenecek," dedim ama Gabriel her şeyi bilen bir piç gibi sırıttı ve Orion'a küçük bir şişe iksir fırlattı.

"Bellek silme," diye açıkladı. "Ve bunu bu kadar çabuk halletmek için karımla bir gece yalnız kalmak zorunda kaldım, bu yüzden bana ne kadar borçlu olduğunu bilsen iyi olur, Orio."

"Ve kimse burada olanlar yüzünden neden kolayca hafızasını kaybettiğini sorgulamayacak mı?" diye sordum şüpheyle, Orion iksiri Christopher'ın boğazından aşağı dökmek için fırladığında.

"Hayır. Şimdi dışarı çık," diye emretti Gabriel, Catalina'nın kolundan tutup onu koridora çekerek.

Tam arkasından onu takip ettim ve tam Orion da fırladığında arkamdaki odanın çatısından kıymık gibi bir çatırdama sesi geldi. Çatıdan büyük bir kiriş büyük bir gürültüyle düştü, duvar parçaları Christopher'ın yerde yattığı yere yuvarlandı ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Gördün mü - Christopher'ın neden hatırlayamadığını sorgulamak için bir sebep yok," dedi Gabriel gelişigüzel bir şekilde, yıkım üzerine kapıyı kapatıp Catalina'yı koridordan geçerken bir koşuya çekti ve orada asılı eski bir duvar halısını kaldırıp bir Hydra'yı gösterdi. arkasındaki tuğlaların üzerindeki sembol.

Avucumu hızla oraya dayadım ve Gabriel bizi gizli geçide yönlendirirken tuğlalar bir kapı aralığını ortaya çıkaracak şekilde yeniden düzenlendi.

Geri kalanımız hızla onu takip etti ve Gabriel duvarda gömülü olan toprak büyüsünü harekete geçiren gizli bir kolu çekti ve girişi arkamızdan kapattı. Yıkım seslerini araştırmaya gelen birinin ayak sesleri bize ulaştığında hepimiz hareketsiz kaldık ve Orion, tespit edilmediğimizden emin olmak için üzerimize bir susturucu balonu fırlattı.

Gabriel önümüzde bir Faelight yaktı ve bizi duvarların arasına gizlenmiş soğuk geçide doğru çağırdı, bizi uzun bir yokuştan aşağı indirdi ve sonunda bir yol ayrımına gelene kadar devam etti.

Başka bir Faelight, sağımızdaki geçidi aydınlattı ve Dante'nin yüz hatları netleşmeden önce oradaki iri figürü gördüğümde korkuyla nefesim kesildi.

"Hadi Gabby, bu gece gerçekten biraz uyumak için eve zamanında gitmek istiyorum," diye seslendi ve Gabriel bu lakap karşısında kaşlarını çatarken beni sırıttı.

"Az önce bana ne dedin?" O sordu.

Dante genişçe sırıtarak, "Kardeşinin sana küçük şirin bir lakap takmasını istersin diye düşündüm," dedi ve Gabriel başını salladı.

"HAYIR. Olamaz.”

"Sanırım yakalanabilir," diye alay etti Dante ve Gabriel onu kovarken başını salladı.

Gabriel solumuzdaki geçidi işaret ederek, "Yapmayacak. Siz ikiniz bu geçidi kullanmalısınız," dedi. "Merdivenlere kadar takip et, sonra bir kat yukarı çıkıp oradan çık. Hiç kimse Catalina'ya olanlarda senin parmağından şüphelenmeyecek. Ve ben ve Dante, Darcy tünelden çıkmamıza izin verdiğinde onun Hamish'e sağ salim ulaşmasını sağlayacağız. en uçta."

"Oğullarımın iyi olacağına emin misin?" diye sordu Catalina, Gabriel'den ne anlayacağından emin olmadığı belli olan bakışlarıyla beni sabitleyerek.

Ona güvenebilirsin, diye yemin ettim. "Görme yeteneği var. Bunun işe yarayacağını söylüyorsa, işe yarayacak."

"Tamam," diye tereddütle kabul etti.

"Üzgünüm, Catalina," diye gürledi Orion, gözleri acıyla dolu bir halde ona yaklaşarak. "Lionel'in sana ne yaptığını bilseydim, ben-"

"Şşşt," diye soludu, elini çenesine götürmek için uzandı ve onu kendi çocuğuymuş gibi yatıştırdı. "Ben de üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle flört ettiğim ve seni bu kadar rahatsız ettiğim için. Seni hiç böyle görmemiştim Lance. Benim oğullarımdan biri gibisin." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve onu kendine çekip kollarını etrafına doladı. "Seni Lionel hakkında uyarmaya çalışıyordum ama bana yaptığı büyüler bunu neredeyse imkansız hale getirdi ve artık çok geç-"

"Bu senin hatan değil," diye homurdandı Orion, onu sıkıca tutarak. "Görmediğim için üzgünüm ama yemin ederim bir gün bunu ona ödeteceğiz. Artık özgürsün. Önemli olan bu."

"Gitmeliyiz," dedi Gabriel o kadar kararlı bir şekilde ki hiçbirimiz bunu sorgulamadık ve Orion, hepimiz kendi yollarımıza gidebilelim diye onu serbest bıraktı.

Koridorda aceleyle ilerlerken Orion bir Faelight yaktı ve ben de elbisem ve topuklularımla daha hızlı hareket edebilmek için eteğimi yukarı kaldırarak onun yanında durdum.

Gabriel'in çıkmamızı söylediği geçidin sonuna geldiğimizde, Orion aniden kolumdan tuttu, gözleri ıstırapla dolu bana bakarken.

"Bana söylemeye çalışıyordu," dedi kabaca, parmaklarını içeri sokarak. "Sana ne diyeceğim?" Karışıklık içinde sordum.

"Ne zaman bana pati atsa ya da benimle flört etse, hep aynı şeyleri tekrar tekrar söylerdi. Hep aynı sözler aynı sırayla ve ben o kadar dehşete kapılmıştım ki, arkadaşımın annesi bunu deniyordu. Bana gerçekte ne söylediğini hiç düşünmedim."

"Hangi kelimeler?" Diye sordum.

"Yakışıklı, aşık, sevimli, güçlü. Ve bazen buna inanılmaz ve seksi de eklerdi." "Bu yüzden..."

"Bu kelimelerin her birinin ilk harfi, bana vermeye çalıştığı mesajı açıklıyor. 'Bize yardım edin'."

Haklı olduğunu anladığımda boğazım düğümlendi ve yaşlar gözlerime hücum etti. Ne zamandır kocasının kontrolü altında acı çekiyordu? Onun şefkat göstermesine bile izin vermediği çocukları taciz etmesini izlerken, ne kadar zamandır onun istediği her şeyi yapmaya zorlanıyordu?

"O lanet olası bir canavar," diye tısladım, yüz hatlarındaki yıkımı o kadar net gördüğümde kollarımı Orion'a doladım ve bu beni daha da çok incitti.

Dehşete kapılmış bir fısıltıyla, "Keşke daha erken anlasaydım..." diye başladı, ama şiddetle başımı salladım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ama şimdi var," dedim şiddetle. "İmparatorluk Yıldızını bul. Çok yakınız Orion. Dolunaya sadece birkaç gün kaldı ve o zaman babanın günlüğünü okuyabileceksin ve biz de onu ele geçirebileceğiz. Birkaç gün sonra biz de bulacağız." Onu yok etmek için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Hepimizin iyiliği için."

"Haklısın," diye onayladı kararlı bir hırıltıyla. "Sadece bir kaç gün daha."

WCatalina gidince içimde bir şeyler oturdu. Ama içinde bastırılmış olan kadını görmek için

tüm bu yıllar boyunca kendimi suçlu ve utanmış hissetmeme neden olmuştu. Benden yardım istemeye çalıştı ve ben istememiştim.

ağaçlar için ahşabı gördüm. Adıma karşı başka bir kara lekeydi. Kraliçenin olup olmadığını merak ettim

ne olacağımı babama anlattım. Sadece bir hiç, çok fazla kötü seçim yapan hiç kimse.

Yıllarımı Darius'un babasıyla savaşacak kadar güçlü olmasını sağlamaya çalışarak geçirmiştim, benim intikam açlığım onunkinden besleniyordu. Ancak Vegas'ın dönüşü her şeyi değiştirmişti. Ve sadece kendimle baş başa saatler geçirerek, verdiğim tüm kararları gözden geçirmeye ve her şeyi sorgulamaya başladım. O hariç her biri. Ona pişman olamazdım.

Clara'ya yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım.

Darius'u daha fazla zorlamalı, tüm bunlar olmadan önce onu Lionel'la dövüşmeye hazırlamalıydım.

İlk günden Vegas'a yardım etmeliydim.

Ama Jasper'ın söyledikleri doğruysa, her zaman doğru yolda olduğumu tahmin ettim. Onunla tanışmak için hapse girmem gerekiyordu. Keşke bana Darcy'ye malolmasaydı.

Gözlerimi ovuşturdum, bardağımdaki son burbonu da boşalttım ve erzakımın bittiğini bildiğim için içini çektim. Darius her seferinde bunun için beni lanetlese de bana daha fazlasını getirecekti. Hızla eski alışkanlıklarıma geri dönüyordum, ama alkol beni bir zamanlar şeytanlarımdan biraz kurtarmış olsa da, hiçbir şey beni kız arkadaşımın kaybından kurtaramazdı. Sadece bu akşam boyunca onu yüzlerce kez aramayı düşünmüştüm ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirmeyi başardım. Darkmore'da olmamam özgür olduğum anlamına gelmiyordu. Hala toplumda bir daha asla herhangi bir konuma sahip olamayacak olan Power Shamed kaybedeniydim. Ve Lionel'ın benimle işi bittiğinde, hayatımın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecektim.

cümle.

Kaçmayı, Darius'la defalarca konuşmayı düşünmüştüm. Ama bariyeri aşsam ve yakalanmadan önce Darius üzerime yıldız tozu serpse bile, o zaman ne işime yarardı? Lionel beni dünyanın sonuna kadar avlardı. Darius gözetim altına alınacak, beni ziyarete gelirse anıları dinlenecekti. Ve bizi bağlayan bağdan uzak durmasının hiçbir yolu yoktu. Ayrıca yarın dolunay vardı. Ve Lionel'ın bunca zamandır günlüğü okumadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden yarının ne kadar önemli olduğunu veya ne bulabileceğimi de anlamayacaktı.

Tory, Vard'ın Lionel ile yaptığı konuşmaları dinliyordu ve onun günlükte ne olduğu ya da benim onu nasıl deşifre ettiğim konusunda net bir fikri olmadığından emindi. Sadece çalışmak için alana ihtiyacım olduğunu ve bunun biraz zaman alacağını biliyordu. Neyse ki bizim için bu, Lionel benim nerede olduğunu bildiğimi bile anlamadan Darius ve ikizlerin yerini bulma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Sadece bir gün daha ve belki sonunda bu savaşta bir avantaj elde edebiliriz.

Atlas'ım titredi ve onu cebimden çıkardım, aklım Darcy'ye gitti. Büyüsü için benden yardım isteyeceğini ummuştum ama onu son gördüğümden beri ondan hiçbir haber almamıştım.

Honey Highspell'in Cardinal Magic derslerimi mahvetmesine cidden kızmıştım. Öğretmenliği özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama görünüşe göre bu bende büyümüştü çünkü o cadının masamın arkasında durup öğrencilerime bok gibi davranması düşüncesi çileden çıkarıyordu. Sadece*BEN*bunu yapmaya hakkı vardı.

Seth Capella'dan beni bekleyen bir mesaj bulunca ruh halim daha da kötüleşti. Darcy'nin Aqua Lake'in kenarında göğüslerini vurgulayan bedene oturan beyaz bir mayoyla durduğu bir fotoğraftı. Saçları ıslaktı ve güneş ışığında parlıyordu, bu yüzden bugün daha erken çekilmiş olduğunu tahmin ettim. Suda onun etrafında başka öğrenciler de vardı ve görünüşe göre bu Fiziksel Gelişimdi. Fotoğrafın altında Seth'in yazısı vardı.*Gaf durumu: 10/10.*

Dişlerim koptu ve parmaklarım onu ezerken Atlas'ı avuçlarımda kırmamak için sahip olduğum her zerre özdenetim gerekiyordu. Bu yerin dışındaki tek iletişim hattımdı, ama kahretsin. lanet *Kahretsin*.

Bir mesaj daha geldi ve bir sonraki fotoğrafı çekerken kaplan gibi hırladım. Seth, Darcy'nin arkasında duruyordu, vücudu bir havluya sarılıyken Darcy onu kucakladı ve kafasını onunkinin üstüne yaslayarak fotoğraflarını çekti. Parmağını dudaklarına bastırıyordu, ifadesinde kendi gözlerimi oymak istememe neden olan vahşi bir yaramazlık vardı.

Altındaki başlıkta şunlar yazıyordu:*Hiçbir kanun beni kızımdan ayıramaz.*

Onu kaybettim, koltuğumdan fırladım ve onunla aptalca bir şey yapmadan önce Atlas'ımı benden uzağa fırlattım. Saçlarımı tırmalayarak ve ağır ağır soluyarak volta atmaya başladım. Onu öldürecektim. Lanet kafasını, ellerimin altındaki her kemiğin kırıldığını hissedecek kadar yavaş kopart. gibi gözlerimi sımsıkı kapattım

Kendimi onların birlikte görüntülerinden kurtarmaya çalıştım. Sarılmak, öpmek, sikişmek.

"*HAYIR*Tükürdüm, tahta bir sandalye kaptım ve duvara fırlattım.

Elli parçaya ayrıldı ama yetmedi. Seth'in bir sandalyeye değil, elli parçaya ayrıldığını görmeye ihtiyacım vardı. Onu incitmeli, lanet olası çığlık attırmalıydım.

Sürgülü kapı açıldı ve homurdanarak arkamı döndüm, bakışlarım adım atan kıza takıldı.

içinde.

Hava vücudumdan dışarı fırladı ve kalbim özgür bir şekilde göğsüme düştü. Buraya geldiğimden beri gelip beni görmesini istiyordum ama hiç görünmemişti. Lionel ziyarete geldiğinde bile sadece Tory'yi getirmişti. O değil. Ama şimdi ablam bu eve giriyordu, meraklı görünse de kendisine hiç benzemiyordu. Saçları koyu bir gölge denizinden ibaretti ve vücudu aynı maddeyle sarılıydı, elbisesi etini sarıyordu. Sonunda onu yalnız bıraktım. Ve nasıl davranacağımı bilmiyordum.

"Clara," diye hırıldadım, ona doğru koşarak ama ben daha yaklaşamadan, gölgeleri içime hapsetti ve ondan birkaç adım ötede beni durdurdu.

"Merhaba küçük kardeşim," diye mırıldandı, çardağa doğru ilerlerken başını iki yana salladı. "Burada olmamam gerekiyor." Etrafına muzipçe bakarak kıkırdadı. "Babam seni ziyaret etmemi istemiyor."

"Ve neden olmasın?" diye sordum, o odada bir hayalet gibi süzülürken kanım ısındı. Onu incelerken midem bulandı. O kendinde değildi. Gölgeler onu tüketmişti. Ama gözlerinde kız kardeşimin parçalarını görmüştüm, bu yüzden kesinlikle bana geri dönebilir miydi? Tory vardı. Öyleyse neden o olmasın?

"Çünkü sen kötü, kötü bir çocuksun," dedi psikotik bir gülümsemeyle. Koltuğun arkasına tırmandı ve parmak uçlarında ilerleyerek bana merakla baktı.

"Beni dinle," diye homurdandım. "Lionel senin düşmanın, gölgelere hapsolmuşsun."

Elini salladı ve gölgeler içimi sararken bağırdım, organlarım patlayacakmış gibi hissedene kadar sıktı. Sadece gücüyle beni dik tuttuğu için ayakta kalabildim. "Babana karşı kötü bir söz söylemeye cüret etme. O bana bakıyor, o *seviyor*Ben."

"Kendisinden başka hiçbir şeyi sevmiyor," diye hırladım ve Clara sanki ona vurmuşum gibi çığlık attı.

Kanepeden atladı, önüme indi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, burnunu süsleyen tanıdık çilleri içine aldı. Dokunuşu buz gibiydi ve gözleri gölgeyle bulutlanmıştı. Altlarında kız kardeşimin bir parıltısı vardı, orada çıkmak için bekliyordu.*Orada olduğunu biliyorum.*

"Clara," diye fısıldadım. "Beni hatırlamıyor musun?"

Bakışları yüzümde gezindi, yüz hatlarındaki öfke, yerini bir özlem doldurana kadar kayıp gitti. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı ve küçük ve umutlu bir nefes aldı.

"Lance," diye nefes verdi, öne doğru düşüp bana tutundu. Gölgeler vücudumu kontrol etmeyi bıraktı ve nefesim kesildi, kollarımı ona doladım, hafif bedeni benimkine bastırdı. Omuzları titredi ve tırnakları çaresizlik içinde sırtıma saplandı. "Bana yardım et," diye hıçkırdı. “Gitmeme izin verme. Burada bitsin. Artık yok, artık yok, artık yok.”

Sözleri üzerine içime bir acı yayıldı ve keşke ne yapacağımı bilseydim dedim. Onu geriye doğru bastırdım, çenesini yakalayıp bana bakmak için başını eğdiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Alt dudağı titredi ve gözlerindeki sis dağıldı, bu yüzden güzel abanoz süsenleri bana geri döndü.

"Bu gerçekten sen misin?" Çaresizlik içinde sordum ve başını salladı.

"Buradayım. Ben her zaman buradayım, dedi boğuk bir sesle. "Ancak*o*burada da.”

"Ne demek istiyorsun?" Ne yapacağımı bulmaya çalışırken ona tutunarak sordum. Ona nasıl yardım edebilirim?

Aniden hırladı, benden uzaklaştı ve elini çırptı. Gölgeler beni önümde yere yatırmaya zorladı ve çıplak ayağı omurgama saplandı. “Değersiz küçük canavar, bana dokunma. Bana sadece kralım dokunabilir!”

Acı uzuvlarımdan sıyrılırken gölgeler daha derine inip göğsüme saplandı. Onların gücüyle tutulurken çenem kilitlendi ve kalbimin etrafında döndüklerini, sıktıklarını, sıktıklarını, sıktıklarını hissettim.

"Patlayacak ve sonra beni ya da babamı bir daha asla üzmeyeceksin," diye tısladı ve ben de kaçmaya çalışarak daha çok mücadele ettim ama gücü tamamen tüketiyordu.

"Durmak!" Tory'nin sesi havayı doldurdu. "Kralımız onu canlı istiyor. Onu öldürürsen senden nefret edecek." Clara duraksadı, tamamen üzerimde dururken iki topuğu da sırtıma saplandı. "Benden nefret mi ediyorsun?" nefesi kesildi.

"Evet, bunu bana kendisi söyledi," dedi Tory sertçe ve gölgeler birden gevşedi, gitmeme izin verdi, böylece bir rahatlama nefesi kaçtı. "Seni arıyor."

"Aman baba ben ne yaptım?!" Clara, bir Vampir hızı patlamasıyla kapıdan koşarak karanlıkta kayboldu.

Kendimi toparlayarak ayağa kalktım. "Teşekkürler," içini çektim ve Tory üzgün üzgün gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı.

Kız kardeşimin Lionel Acrux olduğunu bilmek her gün aklımdan çıkmıyordu. Gölgeler tarafından hapsedildiğini. O kendinde değildi. Ne yapacağımı bilemedim. Tory'nin Phoenix'i artık gölgeleri uzak tutmasına yardım edecekti ama Darcy gölgeleri bizden nasıl uzaklaştıracağını öğrenmedikçe, Clara'yı nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum.

Ağır bir şekilde, "Ona yardım etmeliyim," dedim ve Tory kaşlarını çattı, daha önce söylediklerini seslendirebileceğinden korkmama neden oldu. Clara'nın geri gelemeyeceğini. Orada olmadığını. Ama sadece kendim için görmüştüm. "Kurtarılamaz deme," dedim huysuzca, onun karanlık ifadesinden yüzümü çevirerek.

"Yapmayacaktım," dedi ciddi bir şekilde. "Aslında... şimdi ben de gölgelerin kölesi oldum, belki de haklısındır. Ancak bu, bunca zamandan sonra nasıl hayatta kalabildiğini hâlâ açıklamıyor."

"Biliyorum," diye içini çektim, içimde bitmeyen bir ihtiyaçla boş burbon şişesine bakmadan önce elimle yüzümü ovuşturarak.

"Bundan daha fazlasını mı arıyorsunuz?" Tory alay etti.

Döndüm ve yanında bir illüzyonun hareket ettiğini, elindeki bir burbon şişesini ortaya çıkardığını gördüm. Darcy'ye öğrettiğim şeyi ona öğretmek için biraz zaman harcamıştım ve ikisi çabuk öğrenen insanlar değil miydi?

"Sen ve kız kardeşin bir gün beni geçeceksiniz." Sırıttım ve bana şişeyi uzatırken ifademi yansıttı.

Aldım, mutfaktan onun için bir bardak daha aldım ve iki saniyeden kısa bir sürede ikimize de doldurdum. "Neden benim kötü alışkanlığımı besliyorsun, Tory Vega?" diye sordum şüpheyle.

"Pekala, karaciğer çürüklüğünü istediğin zaman iyileştirebileceğini düşündüm, bu yüzden zor. *O*kötü bir alışkanlık," dedi sırıtarak bardağından bir yudum alırken.

"Şerefe." Bardağımı onunkine vurdum ve bardağımın yarısını bitirdim, mideme kadar inen yanma ablamı o şekilde görmenin boğucu acısını biraz olsun hafifletti.

"Aslında sana küçük bir hediyem daha var," dedi koltuğa çökerken, ben de karşıdaki koltuğa oturmak için hareket ettim.

Doğum günüm olduğunu hatırladığına inanamıyorum, dedim şaşkınlıkla ve dudakları açıldı. "Evet... tabii ki yaptım ahbap," dedi, lafı uzatmaya çalışarak. "Bütün hediyeler bu yüzden, ah."

"Yarın." Alaycı bir şekilde sırıttım ve o kaşlarını çattı.

"Tamam, her neyse, hatırlayamadım. Ama açıkça kek puanları alıyorum çünkü bilinçaltım 'Lance'e bir sürü havalı şey getir' gibiydi. Ve kendimi çok cömert hissettiğim için bugün sik tekmelemene bile izin vereceğim. Hediyemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Devam et o zaman. Ama özgürlüğümün anahtarı olmadıkça, toplumdaki gücümü geri kazanmadıkça ve kız kardeşin beni affetmek için eğilip selam vermedikçe, muhtemelen istediğim bu olmayacak.

Kıkırdadı. "İkinci ikisini hayal etmeye devam et. Ama birincisi..." Kaşlarını kaldırdı ve elini cebine atarak tepesinde kırmızı bir taş gömülü olan altın bir yüzük çıkardı. "Bunu bugün Kralın dairesinde buldum," diye fısıldadı. "Sanırım babamındı."

"Ah Tory... Bunu giyemezdim."

İkizler bana babalarının Lionel tarafından Kara Zorla Zorunlulaştırıldığına dair sahip oldukları hayali anlatmışlardı ve o zamandan beri kafamı kurcalıyordu. Yıllardır Prensip olarak Vahşi Kral'dan nefret etmiştim. İD

Darius ve diğer Mirasçıların tahtı birlikte ele geçirmesini her şeyden çok istiyordu, böylece damarlarında akan babalarının kanından korkan Vegas tahtı onlardan geri alamazdı. Ama çok yanılmışım. Sadece onlar hakkında değil, kendisi hakkında. Bütün krallık, sebep olduğu gaddarlıklardan Hail Vega'yı sorumlu tutmuştu ve başından beri onun yerine kulağına fısıldayan sinsi arkadaşı olmuştu. Her şeyi değiştirdi. Ve hiçbir şey. Çünkü yapıldı, tarih. Ama bana Dragon King'i hor görmem için binlerce neden daha verdi.*Sanki bunlardan daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi.*

Zaten tam bir ikiyüzlüydüm, Vega ikizlerinin o zamanlar babaları yüzünden ne hale gelebileceği konusunda endişeleniyordum. Lionel ne kadar berbat biri olsa da ben her zaman Darius'un yanında olmuştum. Belki de kötü insanlar doğup büyümemişlerdir.

Yapabilirsin ve yapacaksın. Tory ayağa fırladı. "Geçen gün ben ve Gabriel onun için bu yüzüklerden birini yaptık ve ben de sana yapmaya karar verdim. Buradaki taşa kanımı koymak için küçük bir bağlama büyüsü kullandım ve onu da biraz sihrimle heceledim. Bu da temelde bunun Kral'ın pasajlarının anahtarı olduğu anlamına geliyor.” Gözleri heyecanla parladı ve poposu midemden aşağı düştü.

Gözlerimi o yüzüğe dikerek, "Gölge sınırının ötesine her iki şekilde de geçemem," dedim. "Ama

sanırım sana izin verebilirim," dedi bana doğru ilerleyip bileklerime uzanarak. Parmakları etimin altında kıvrılan koyu gölge halkalarının etrafında dolandı ve ona endişeyle baktım.

"Ya Clara bunu hissedebilirse?" Diye sordum.

"Yapmayacak," dedi Tory kendinden emin bir şekilde. “Çünkü bağları koparmayacağım. Onları koruyacağım.” Avuçlarından gölgeler kıvrıldı ve onların aç kucaklamalarına gömülmem için bana yalvaran çağrılarını iliklerimde hissettim. Onları tenimin altına bastırdığında ve soğuk dokunuşları bileklerime dolandığında bir iç çekiş beni terk etti. Bağlar şimdi biraz daha genişti, ama gözlerini kapatıp alçak sesle anlamadığım bir şeyler fısıldarken fark edilmiyordu. Onun sesine neredeyse hiç benzemiyordu ve onun aracılığıyla konuşan gölgeler düşüncesiyle kanım dondu.

"İşte," dedi, irislerinin etrafında dönen karanlıkla geri çekilerek. "İşe yaramalı." "Koşamam,"

dedim başımı sallayarak. "Bu işe yarasa bile, burayı terk edemem. Lionel, FIB'in beni dünyanın sonuna kadar avlamasını sağlayacak. Sana ya da Darcy'ye yardım edemem ya da-"

"Biliyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Ama bu, Lionel'ın haberi olmadan gelip gidebileceğiniz anlamına geliyor. Ve kaçma zamanı geldiğinde koşabilirsin. Seni Darkmore'a geri göndermesinden daha iyi olacak, değil mi?

Sunduklarının ağırlığı kalbime baskı yaptı ve Lionel iktidarda kalırsa hayatımın geri kalanını kaçak olarak yaşama fikrinden hoşlanmasam da en azından bu bir seçenekti. Ve muhtemelen yirmi beş yıl hapisten daha iyi bir ceza. Clara'yı kurtarmanın bir yolunu bulduğumda, ikizler İmparatorluk Yıldızına sahip olduğunda... her şey bir araya gelirse, belki o zaman gidebilirdim.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama benden önce konuştu.

"Önce gerçekten işe yarayıp yaramadığını görelim," dedi gergin bir kahkahayla, beni koltuğumdan kaldırdı ve mini mutfaktaki gizli kapağı işaret etti.

Yüzüğü elime aldım ve bana verdi, başparmağıma taktığımda metalden yaptığı sihrin uğultusu ve yukarı bakıp ona gülümserken kendimi tuhaf bir şekilde ona yakın hissetmeme neden oldu.

"Kahretsin, ağlayacaksın, değil mi?" alay etti. "Boşver ahbap, bana duygusal davranmana dayanamam."

"Sanki," diye alay ettim, orada oturma hissine alıştığım için yüzüğü ileri geri çevirerek. "Ama Darius senin favorin olduğumu anlayınca yapabilir."

"HI-hı. Sana da verdiğimde dizimin üzerine çöktüğümü söyleyebilirsin, ona gerçekten sinirleneceği bir şey ver.

"Sanırım başımın omuzlarıma bağlı olmasını tercih ederim, yine de teşekkürler," diye şaka yaptım ve bana ne yapmam gerektiğini hatırlatmak için tekrar mutfağa doğru başını salladı.

Ona doğru yürüdüm, çömelip yer karolarının deseninde gizlenmiş belli belirsiz Hydra işaretine elimi bastırdım. Dokunuşumla aydınlandı ve kalbim hızla çarparak Tory'ye baktım. "Pekala beni becer."

"Hayır teşekkürler ahbap." Kapağı açtığımda gülümsedi.

"Bu bir teklif değildi." sırıttım.

"Yine de hayır." Kapıya başıyla işaret etti. "Devam et, bakalım buradan çıkabilecek misin? Olabilecek en kötü şey nedir?”

"Lionel beni Ejderha kılığına girip, sonra da İmparatorluk Yıldızı'nı bulmaya devam edebilmem için sıçacak mı?" Ben önerdim ve o güldü.

"Alarmı çalıştırırsa, buraya ateş edebilirsin ve Lionel'a sana işkence etmeye kendimi kaptırdığımı ve seni sınırın ötesine attığımı söylerim. Benim onun küçük kucak köpeği olduğumu düşündüğü için beni sorgulama zahmetine girmiyor.”

"Peki. Siktir et.” Tünele düştüm ve ani bir hızla oradan uzaklaştım. Yol ayrılırken sola döndüm, zihnimde üzerimdeki araziyi zihinsel olarak haritalandırdım ve karanlıkta bir neşe çığlığıyla yol aldım. Uzun zamandır bu kadar hızlı koşmamıştım, inanılmaz hissettiriyordu. Tünelin uzak ucuna ulaştım ve üzerime bir Faelight fırlattım, kaşlarımı çatarak çıkmaz sokağın etrafından dolaştım.

Bakışlarımı başka bir Hydra sembolü yakaladı ve ona doğru ateş ettim, bir yıldız gibi parlaması için elimi işarete bastırdım. Tepemdeki kökler bükülüp aşağı doğru büyüyerek yerden yukarıya çıkan bir merdiven oluştururken nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Acele ettim ve kendimi saray duvarlarının ötesinde olması gereken karanlık bir ormanda buldum.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, sonra merdivenlerden aşağı koştum, tünellerde olabildiğince hızlı ilerledim.

ambar kapağına geri dönmeden önce. Kendimi dışarı attım ve gülümseyen Tory'ye baktım.

"Kuyu?" Diye sordum. Alarm yok mu?

"Hiçbir şey," dedi ve elini cebine atarak bana bir kese yıldız tozu salladı. "Yani, koşman gerekirse, rüzgar gibi koşacaksın, anladın mı?" Keseyi bana fırlattı ve ben de yakaladım.

"Anladım," dedim sırıtarak ve kapıyı kapatırken cebime soktum. "Yıldız tozunu nereden buldun?"

"Kesinlikle Darius'tan çaldım. Kendisinin çok güçlü olduğuna inanan biri için yankesici olması çok kolay."

Daha sonra onu gördüğümde Tory kaşlarını çatarak saate baktı.

"Saray'a geri dönmeliyim," diye içini çekti ve kalbim onun için battı. "O viskinin birazını yarınki doğum günün için saklasan iyi olur."

"Hayır, yarın içki yok, Tory. Bu dolunay."

"Yani o günlüğü tam bir inek gibi bütün gece okuyacaksın? İdeal günün gibi görünüyor," dedi umutlu bir ifadeyle ve ona gergin bir şekilde gülümsedim.

İdeal bir gün fikrim, bir daha asla sahip olamayacağım bir şeydi. Ama bunu dile getirmekle ve onu sürmekte olan acıma partime sürüklemekle uğraşmayacaktım.

Kapıya yöneldi, dinlenen kaltak suratına sabitlenmeden ve dışarı çıkmadan önce veda etti. Lionel'ın kollarına döndüğünü ve ona ya da kız kardeşime yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim için gidişini izlerken göğsüm sıkıştı. Henüz değil. Darcy, Darius'un gölgelerini nasıl yakacağını anlayacak ve bunu herkes için yapacaktı. Bunu yapabileceğini biliyordum. Ve ne zaman Darius'un damarlarına dökülen ateşin saldırısı altında acı çeksem, buna değdiğini biliyordum. Çünkü o bunu çözecek ve hepimizi özgür bırakacaktı.

Sadık dostum burbona geri döndüm ve üzüntülerimi boğarken saatin gece yarısına doğru ilerlemesini izledim.

doğum günün kutlu olsun

Ruhumda bir özlemle, o zamanları özleyerek son doğum günümü düşündüm. Hâlâ cüzdanımda Darcy'nin senetlerinden biri vardı ve çürüyene kadar orada kalacağını tahmin etmiştim. Bana bir bok borcu yoktu. Hiç olmadı, olmayacaktı.

Kafam bulanıklaştı ve telefonum titrediğinde kesinlikle boşa harcanan diyarın derinliklerindeydim. Onu aldım ve Seth tarafından gönderilen ve tüylerimi diken diken eden başka bir fotoğraf buldum. Darcy'ye verdiğim pembe kuvarsın avucunun içinde duran resmiydi, ona olan aşkımın, kahrolası bağlılığımın simgesiydi.

Seth:

Bunu bu gece kazıyıp başka bir amaçla kullansam sorun olmaz, değil mi Lancey? Kısa sürede hiçbirine ulaşamadım, ama bana hayatımın en iyi oral seksini yaptı, bu yüzden gerçekten onun olduğundan emin olmam gerekiyor.

o güzel dudakları başkasına sürmez.

Darcy'nin yatağında yatarken, bir elini başının arkasında kavuşturmuş ve sırıtırken pembe kuvarsı dişlerinin arasında tutmuş halde başka bir fotoğraf geldi.

"*orospu çocuğu*Tükürdüm, ayağa kalktım ve başım dönerken tökezledim. Bir duygu uğultusu beni kör etti, içimdeki sıcak, güçlü öfke, düşüncelerimi kara bir bulut gibi buğulandırdı.

lanet olsun hayır. Bunun böyle kalmasına izin vermeyecektim. O it onu benden çalmayacaktı.

Zihnimin bir köşesinden çoktan gitmiş olanı çalamayacağını söyleyen küçük sesi duymazdan geldim ama dinlemiyordum. Mesajlarından bıkmıştım. Benimle dalga geçmek zorundaydı. Darcy'nin o pislikle çıkması imkansızdı. Olamaz.

Saraydan sıvışıp yıldız tozu gibi Zodiac Akademisi'ne gidebilir ve onu kontrol edebilirim. Bunda bir zarar yok. Zaten ona bakıyorum. Yarım saat içinde tamamen orada olabilirim ve geri dönebilirim. Sadece hızlı bir kontrol.

Adımı fısıldıyormuş gibi görünen kapağa, ardından baş parmağımdaki çığlık çığlığa bağıran yüzüğe baktım.*git ve Seth'i öldür*. Cansız nesnelerin hepsi iyi puanlar verdi.

Ambar kapısına ateş ettim, açtım ve karanlığa düştüm, arkamdan kapattım ve hızla tünele girdim. Ama aslında kafamı önce bir duvara çarptım ve kendimi kıçıma vurdum. *Siktiğimin sarhoş siki.*

Kendimi ayağa kaldırdım ve önümde sallanan bir Faelight fırlattım. Ya da belki de sallanan bendim. Karanlığa fırladım, tünelin uzak ucuna doğru hızlandım ve elimi bir sonraki Hidra işaretinin olduğu duvara vurdum, kafama çarpan Faelight'ımı söndürdüm.

Merdiven göründü, ben dışarı çıkana kadar kökler birbirine dolandı. Yüzeye çıkar çıkmaz cebimden yıldız tozunu çıkardım ve odaklanmaya çalıştım.*Sadece Zodiac Academy'ye gitmem gerekiyor. Ama eskisi gibi ofisime öylece yıldız tozu alamam. Diğer yere gitmeliyim. Çalıların ve bokun olduğu yer.*

Yıldız tozunu havaya fırlattım ve hedefime odaklanmaya çalışırken etere çekildim. *Lanet Kurtadam. Bacaklarını kıracağım ve kafasını bir Griffin'in kıçına sokacağım.*

Yıldızlar beni tükürdü ve aniden düşüyordum. Havada yüzlerce fit yukarıdaydım ve bulutların arasından yuvarlanıyordum. Aer Kulesi çok altımda belirdi ve düşmeme engel olmak için hava büyümü bozmaya çalışırken yemin ettim. Akademinin etrafındaki koğuşlara çarptım ve bin gibi hissettiren şey

Ondan uzağa fırlatılırken vücudumda elektrik cıvataları patladı. Beynim kafamın içinde şıngırdayarak ne olduğunu anlamaya çalışırken dünya siyah ve gri bir yığınla haykırdım.

Hava büyümü tutmayı başardım ve ay bana bakarken bir bulutun içinde durarak kendimi dik tuttum.

"Beni yargılama," diye geveledim. "Kocaman, parlak kafan ve kendini beğenmiş küçük krater suratınla ta yukarılarda kendin olmak kolay." Üzerime bir tutam yıldız tozu daha fırlattım ve tekrar uzaklaştım, son sözü ay ile birlikte söyledim ve bu sefer çitin ötesindeki bir çalıya düştüm.*. Ha.*

Kıçımdan kalktım ve akademiye girmeme izin verecek olan çitin içindeki sahte bara yöneldim ve hızla oraya doğru yürüdüm. Alnım metale çarptı ve kafatasımda yankılanan yüksek sesli bir dong çınladı.*Hayır. O değil.*

Yandan bir adım atıp bir sonrakini geçip akademi alanına girdim.*Bu kesinlikle iyi bir fikir.*

Yine de muhtemelen vücudumu hayal etmeliyim.

Bir elimi kaldırdım, avucumu göğsümde ve yüzümde gezdirerek, gezinen kampüsten Düzenimdeki bir Kurt gibi görünmemi sağlayacak bir tür illüzyon yarattım. Yoksa bir Pegasus muydu? Her neyse, biri beni fark ederse kesinlikle saklanıyordum. Ki yapmazlardı, çünkü kanatları alev alev yanan bir Harpy kadar hızlı hareket edebilirdim.

Aer Tower'a çıkan patikaya vardım, dışarıda durdum ve Darcy'nin odasına bakarken boynumu kaldırdım.*Ya şu anda onu beceriyorsa? Kesinlikle bir şeyler kıracağım. Pencere. Set'in boynu. Darcy'nin bana hâlâ saygısı var.*

*Kahretsin.*Başımı sallayarak yıldızlara baktım.*Bunu bana yapmazdın. Hadi, yeterince acı çektim, değil mi? Onu becermesine izin verme. Seninle hemen bir anlaşma yapacağım. Bir uzvunuz olabilir. Herhangi bir uzuv. Sadece bir uzuv seç.*

Işıltılı bok çuvalları ölümcül bir sessizlik içinde kaldılar ama bana güldüklerini hissettim. Evet, yukarısı çok komik görünmüş olmalı. Parlak arkadaşlarıyla, Fae'nin saçmalıklarının altında ilk önce kıracağı üzerine bahse giriyorlar.*Pekala, şaka sizde beyler, uzun zaman önce çatladım.*

Beklemek...

"Ah!" bir kız kanlı bir cinayet çığlığı attı ve başımı eğdim, Kylie Major'ı kuleden dışarı çıkarken buldum, yılan saçları başının tepesinden fırlamış ve korku içinde dikilmişti.

Kalbim tekledi ve elimi diz silkme tepkisiyle savurarak onu muazzam bir esintiyle uçurdum. The Wailing Wood'a doğru fırlatıldı ve gökyüzünde takla atarken çığlıkları uzaklarda kayboldu.

Arkasına bir ayna düşürmüştü ve ben de aceleyle onu alıp yansımamı kontrol ettim. *Kahretsin.*Yüzümün ortasından parıldayan bir boynuz ve ağzımdan dışarı bakan devasa dişlerle dengesiz bir yeti gibi görünüyordum.

Kylie'yi fırlattığım yöne baktım, eminim hala beni taşıyan çığlıklarını duyabiliyordum. *Hiçbir pişmanlığım yok.*

Aynayı düşürdüm ve kendimi saatte elli mil hızla fırlatmak için hava büyüsünü kullanmadan önce kulenin etrafında fırladım. Şaşırtıcı bir zarafetle Darcy'nin pencere pervazına indim, sonra içeri baktım ve gözlerim yatağa takılırken kendimi bir gölge yanılsamasına kaptırdım. Örtüler tavşan gibi sevişen bir çiftin üzerine çekildi ve bir sonraki avını arayan etobur bir canavara dönüştüğümde nefesim kontrolden çıktı. Pencereyi zorla açıp Seth'i çıplak ellerimle öldürmek üzereydim ki örtüler açıldı ve aslında onlar olmadığını anladım. Sadece hayatlarının en iyi zamanlarını geçiren birkaç adam.*Ah, yanlış oda.*

Kendimi başka bir seviyeye taşıdım ve sonraki pencere pervazında nereye ineceğimi buldum.

Bir tutam mavi saç midemi kastı ve yatakta beyaz bir kurdun pençeleri arasında kıvrılmış ona baktım. Onları birlikte izlerken kalbim kırıldı ve vücudum söndü. Gözlerim onun yüzünde gezindi, ifadesi acı verici bir kabusun içinde kalmış gibi gergindi ama sonra Seth uykusunda burnunu ona soktu ve yüz hatlarındaki gerginlik azaldı.

"Mavi..." diye tısladım, ileri doğru ilerledim ve elimi cama bastırarak içeri girmeye ve Kurt'un kanını akıtmaya, incitmeye ve asla vermeyeceğim bir merhamet için yalvarmaya hazırlanırken.

Ama sonra bir anlık netlik beni yakaladı.

oraya giremedim Ondan vazgeçtiğimde bunu yapma hakkımı kaybetmiştim. Her şeyden vazgeçtiğimde. Ve bunun için Seth'i ne kadar mahvetmek istesem de - ve gerçekten, gerçekten yaptım.

- Yapamam. Onu zorla uzaklaştırmıştım. Devam etmesini söyledim. Gerçekten dinleyeceği gerçeğine hiç hazır olmamıştım.

Kalbimin olduğundan daha fazla kırılabileceğini düşünmemiştim, ama görünüşe göre hala kırılması gereken çok az şey kalmıştı.

Döndüm ve çıkıntıdan atladım, hava büyümle kendimi aşağı indirdim ve koşarak yere çarptım. Şu an olmak istediğim tek bir yer vardı. Ignis Evi'ne koştum, ani bir havayla kendimi Darius'un odasına fırlattım ve onlar girmeme izin verirken muhafazalarının arasından kaydığımı hissettim. Penceresini açtım, odasına düştüm ve avuçlarında kükreyen alevlerle yatakta dimdik fırladı.

"Sen kimsin?!" diye bağırdı, beni görünce yüzü dehşet içinde buruştu. Alevleri üzerime fırlattı ve onlar beni toza çevirmeden önce onları söndürmek için bir su püskürttüm.

"Darius," diye tersledim. "Benim."

"Mızrak?" şaşkınlıkla nefesi kesildi ve ben de başımı salladım. "Lanet olası güneş adına, bu ne tür bir yanılsama?" Ah, doğru, diye mırıldandım, onu çözmek için elimi salladım.

"Buraya nasıl geldin? Koşuyor musun? Gitmemiz gerekiyor mu?" Yataktan fırladı, eşyalarını almaya başladı ve ağzıma bir gülümseme kondu.

"Kardeşim yok." Ona doğru ateş ettim, onu tekrar yatağa fırlattım ve kollarımı etrafına doladım. Alınlarımız birbirine değdiğinde rahat bir nefes alarak beni kendine çekti.

"Tory benim için dışarı çıkmanın bir yolunu buldu." Ona kralın yüzüğünü göstererek durumu anlattım. Bitirdiğimde "Sarhoşsun," diye suçladı ve tek omzumu silktim.

"Değilim*Olumsuz*sarhoş," diye itiraf ettim ve parmaklarını şakağıma bastırarak burbonun etkilerini iyileştirmeye başladı. Zihnimin temizlenen her santimiyle, daha çok pişmanlık duymaya başladım.*Ah kahretsin, buraya gelmemeliydim.*

Gözlerimi ovuşturarak ve sırt üstü yuvarlanarak inledim, az önce gördüklerimle kalbim bir karıştırıcıyla toz haline getirilmiş gibi hissediyordum. Darius dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu ve ben iç çektim.

"Seth, Darcy'nin yanında. İkisi-" Öfke ve sahiplenme duygusu boğazımı tıkarken bu cümleyi bitiremeyerek dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Kıskançlık, nasıl hissettiğimi açıklamaya yaklaşmıyordu. Onun üzerinde hak iddia etme ve bana saldıran orospu çocuğunun boynunu kırma ihtiyacı beni canlı canlı yiyordu.*cüret etti*pis ellerini ona uzat.

"Ne? Birlikte değiller, dedi ve ona kaşlarımı çattım. "Onları

aynı yatakta gördüm," diye homurdandım.

"Pekala, Seth bunu arkadaşları üzgün olduklarında yapar," dedi sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi omuz silkerek. Ama her şey demekti.

"Bundan daha fazlası var," diye mırıldandım, Atlas'ımı çıkarıp Seth'in bana gönderdiği fotoğrafları ona göstererek. "Ne..." Darius aralarında gezinirken nefes aldı. "Bu doğru değil."

"Belki de bunu bir sır olarak saklıyorlardır," dedim, bunu düşündükçe nefesim daralıyordu. *BEN* onun en derin sırrıydı, o değil. lanet değil*o*. En azından... öyleydim.

"Öğreneceğim, tamam mı?" söz verdi ve sadece bilmenin yeterli olmadığını bilmeme rağmen başımı salladım. İster lanet olası Seth'le, ister başka bir adamla birlikte olsun, kendimi bir daha asla iyi hissedemeyecektim. Ne kadar mantıksız olduğu umrumda değildi, onun kalbine sahip çıkmaya cesaret eden herkesi sakatlamak, işkence etmek ve yok etmek istiyordum. Verdiği bir kalp*Ben*.

"Ona devam etmesini söyledim ama bırakamam Darius," diye homurdandım, gözlerimi dört direkli karyolasının üzerindeki ahşap sayvana dikmiştim. "Bunun olmasını ben sağladım. Onu uzaklaştırdım. Üstesinden gelebileceğimi düşündüm ama yapamıyorum. Onu kaybetmekten daha acı verici bir şey olabileceğini düşünmemiştim ama şimdi onu yanımda görmek

o..." Kalbim yarılmıştı, kan sızıyordu.*Onu kaybetmekten sağ çıkmayacağım. Uzun ve ıstıraplı bir ölüm ama son çok yakın.*

"Bak, gerçekten birlikte olduklarını düşünmüyorum ama Lance... bir gün hayatına devam edecek," diye mantık yürüttü Darius.

"Biliyorum," diye tısladım, sözlerime ve damarlarıma zehir dolanmıştı. "Biliyorum. Ve bunun için yirmi beş yıl yerine Darkmore'da ömür boyu hapis cezası alacağım çünkü bu her kimse lanet olasıca ölecek."

Darius yüzümü tuttu, başımı çevirerek ona bakmamı sağladı. "O zaman gitmesine izin verme."

Onu homurdanarak ittim. "Zaten gitti. Varsayımsal bir gerçeklikte beni affedip geri alabilse bile, ona şimdi nasıl bir hayat sunabilirdim? Nerden baksan sıçtım. Beni istediği sürece Lionel'ın tutsağıyım, sonra cezamın geri kalanı için Darkmore'a geri gönderileceğim. Bu olmadan önce kaçabilsem bile, Lionel'ı yenemezsek saklanarak yaşamak zorunda kalacağım. Topluma bu haliyle yeniden katılamıyorum, Power Shamed kaybedeniyim. geleceğim yok Ona bir şey teklif etmenin hiçbir yolu yok."

"Babamı öldüreceğim," diye yemin etti Darius. "Ve Mirasçılar ve ben bu krallığın hükümdarları olarak onun yerini alacağız ve-"

"Bir dakika ne? Vega kraliçelerinin bir Danışmanı olarak mı demek istiyorsun? Şaşkınlıkla ona baktım ve ifadesi tiksintiyle buruştu.

"Hayır," diye alay etti. "Tabii ki değil. Artık arkadaşız diye tahta geçmelerine izin vermeye niyetim yok. Bu fikri nereden buldun?

Bir hırıltı ile oturmak için kendimi zorladım. "Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Sen bir Vega'ya aşıksın. Sen ve diğer Mirasçılar aylardır Darcy ile çalışıyorsunuz ve-"

"Ve ne? Kenara çekilip babama temiz bir şans vereceğimi mi düşündün? Kendi başına hak iddia edemeyen bir tür zayıf Faeymişim gibi tahta geçmelerine izin mi vereceğim? Güçlü olabilirler, ancak Mirasçılardan daha güçlü değiller, öyleyse neden bunu onlara verelim? Bu böyle olmaz, dedi inanamayarak.

"Bu zayıflıkla ilgili değil," diye hırladım, yüzüne karşı ayağa kalkarak. "Krallık için en iyisinin ne olduğuyla ilgili."

"Ve düşünüyorsun*onlar*en iyisi ne?" şaşkınlıkla sordu. "Bunca yıldır beni babamın yerini almam için yetiştiren sendin. Şimdi sadece bağlılık mı değiştiriyorsun? diye sordu.

"Bağlılığımı değiştirmiyorum," dedim ciddi bir şekilde, gözlerimin içine bakmasını sağlamak için başının arkasını kavrayarak. "Senin iktidarda olmanı istiyorum, Darius. Ama onlar gerçek kraliçeler. Babam Zodyak Loncasının bir parçasıydı, asilleri korudu, kraliçe ona yolu gösteren bir vizyonla geldi."

"Bana bunların hepsini anlattın," diye hırladı. "Ama yıllardır Darkmore'da kilitli kalmış yaşlı ve ölü bir adamın sözüne göre hareket ediyorsun."

"Babamdan bir mektup aldım. Ve bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. İkizlere yıldızlardan vizyonlar verildi. onlar var*görülen*doğrusu. Vahşi Kral düşündüğümüz kişi değildi. Hail Vega'nın yaptığı, Lionel'in Karanlık Zorlaması yüzündendi. Bunca yıldır zamanını bekliyordu, hepsini o inşa etti."

"Bütün hayatım boyunca bu krallığı yönetmek için eğitim aldım," diye homurdandı Darius, dişlerinin arasından dumanlar yükselirken gözleri bir Ejderhanın altın yarıklarına döndü. "Babamı devireceğim ve diğer Mirasçılarla birlikte hüküm süreceğim. Vegas tahta oturmayacak."

Gözlerindeki alev alev kararlılığı, asla solmayacak inatçılığı görünce sustum.

"Onlarla hükmedin," diye yalvardım ama başını iki yana salladı.

"Hayır," diye tısladı. "Ve diğer Mirasçılar da buna asla katlanmayacaklar. Vegas'la arkadaş olabiliriz Lance, ama konu tahta gelince, biz*irade*sahiplenmek için onlarla savaşın."

Fikrini değiştirmeyeceğimi bildiğim için derin bir nefes verdim. Yataktan kalkıp pencereye yöneldim ve parmaklarımı saçlarımdan geçirdim.

"Her zaman arkanı kollayacağım kardeşim," diye yemin ettim ve aramızda sessizlik oluştu. "Yarın ay yükseldiğinde eve geleceğim," dedi sonunda.

"Görüşürüz o zaman," dedim ciddi bir şekilde pencereyi açarken.

Pencere pervazından atlayıp geceye doğru hızla uzaklaşmadan önce kendime bir illüzyon yarattım.

* * *

Darius ve Xavier, Lionel'in Catalina için düzenlediği gösterişli cenaze törenine katılırken ertesi günü endişeyle güneşin batmasını bekleyerek yalnız geçirdim. Gabriel'in tahmin ettiği gibi, Christopher kısa ama çok açık bir mahkemeye çıkmış ve Kraliçe'yi kaçırmak, tecavüz etmek ve öldürmekten Darkmore'da ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Aslında Lionel'ın bir infaz için baskı yapmamasına şaşırdım, ama sanırım bu işi bitirmek istiyordu ve bu şekilde yoluna devam edebilirdi.

Televizyonda en üstteki cenaze töreninden biraz gülünç bir şekilde izlemiştim ama Lionel'ın sergilediği sahte keder midemi bulandırmaya fazlasıyla yetmişti ve atlı cenaze arabasının muazzam bir alayı aşağı indirmesini izledikten sonra televizyonu kapatmıştım. sokak.

Gazeteler, Catalina'nın ne kadar sevildiği ve ne kadar çok özleneceğine dair hikayelerle doluydu ve Lionel'ın sahip olduğu hayatın gerçeğini bilselerdi insanların ne düşüneceğini merak etmem gerekiyordu.

onu yaşamaya zorladı.

Geraldine herkese Catalina'nın babasıyla iyi bir şekilde saklandığını ve gayet iyi yerleştiğini söylemiş ve en kısa zamanda Darius ve Xavier'i ziyaret etme sözü vermişti. Lionel'ın arkadaşlığından kurtulduğu için mutluydum.

Gabriel aradı ve bana mutlu yıllar diledi ve bugün kartların çoğunlukla bizim lehimize olduğunu söyledi. Gece açık, ay parlak olacaktı ama bazı şeyleri değiştirmesi ihtimaline karşı başına geleceklerin ayrıntılarını bana söyleyemezdi. Yine de her şey nispeten iyi görünüyordu. Şans eseri, Lionel bu gece uzakta olacak, Catalina'nın cenazesini sağacak ve Darius'la bana babamın günlüğünü okuma fırsatı verecekti.

Güneşin son ışınları kameriyenin pencerelerinden süzülürken nabzım atmaya başladı. Ben endişeyle ayın yükselmesini beklerken gece ortaya çıktı ve bir yıldız örtüsü gökyüzüne yayıldı.

Bir süre sonra, Lionel'ın adamlarından biri geldi ve kulübenin çevresine bir koruma çemberi kurdu ve beni gece için hapsetti. Çalışırken ona gelişigüzel bir şekilde parmağımı çevirdim ve uzaklaşmadan önce bana kaşlarını çattı.

Kısa süre sonra ay, havuzun ötesindeki ağaçların üzerinden dışarı baktı ve kalp atışım hızlanırken başucumdan günlüğü almak için hareket ettim. Deri bağlama yıldızlarla oyulmuştu ve baş parmağımı üzerinde gezdirerek bir saniyeliğine babama daha yakın hissettim. Son zamanlarda onu çok düşündüm. Sakladığı tüm sırlar hakkında, tüm krallık için yaptığı fedakarlıklar hakkında.

Geçmişte onun iyi bir adam olduğuna dair en ufak bir şüphem olsaydı, şimdi tamamen ezilmişlerdi. Keşke onu çocukluğumun ötesinde tanıma şansım olsaydı. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olabileceğini. Lionel beni Darius'a bağladığında, hangi yolları seçeceğimi bilemezken.

Bu günlüğün bana güvendiğinin kanıtı olduğunu düşündüm ve bunda biraz rahatlık vardı. Ama bu, güvenebileceğim bir ebeveyne, kaybolduğumda bana rehberlik edebilecek birine sahip olmakla aynı şey değildi.

Umarım gözünde bir bok değilimdir, baba. Dünyanın geri kalanı öyle düşünse bile.

Sürgülü kapı çaldı ve arkamı döndüğümde Darius'un elinde siyah bir tişört ve kot pantolonla içeri girdiğini gördüm.

Bir çocuk tarafından sarılmış gibi görünen hediyeyi sunarken, "Doğum günün kutlu olsun Lance," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Ona doğru fırlayıp kağıdı alırken sırıttım, kağıdı yırttım ve içinde küçük bir kutu buldum. Açtım, içinde gün batımının renkleriyle dönen küçük cam topa baktım.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Bu bir hatıra mı?"

"Evet." Darius elini saçlarından geçirdi. Bak, Vegas yüzünden seninle anlaşmazlığa düşmek istemiyorum. Babam seni benim Vasim yaparak ne olursa olsun benim tarafımda olmaya zorladı ve ben de taht hakkında kendi kararını kendin vermen konusunda kendini kötü hissetmene neden olmayacağım. Sadece aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikir olmamız gerekecek." Kaşları çatıldı. "Annem gerçekten ölmemiş olsa da, bugün onun cenazesinde olmak, bana sevdiğiniz insanları ne kadar kolay kaybedebileceğinizi düşündürdü. Henüz gerçekleşmemiş bir şey hakkındaki görüşlerinden hoşlanmadığım için seni kaybetmeyeceğim."

Küreyi parmaklarımın arasında çevirdim, ona baktım ve son zamanlarda ne kadar erkek olduğunu fark ettim. "Ben her zaman yanındayım Darius," dedim ciddi bir şekilde. "Ama senden çok şey istediğimi biliyorum."

"Hala soruyorsun o zaman?" o alay etti ve ben sırıttım.

"İnkar etmenin bir anlamı yok." Omuz silktim ve kollarını kavuşturup hatırayı çenesiyle işaret etti. "O zaman topumu ağzına sokmayacak mısın?" O sordu.

Güldüm. "Pekala, ama sadece çok kibarca sorduğun için şekerim." Fermuarına uzandım ve homurdanarak elimi uzaklaştırdı.

"Devam et, pislik," diye itti ve küreyi dudaklarıma götürdüm ve ağzıma ittim. Etrafımdaki dünya değişti. Aniden kendimi bir dağın tepesinde, devasa bir altın Ejderin sırtında oturuyordum. Aşağıdaki bir bulut denizinin üzerinde bize doğru ışıldayan inanılmaz gün batımını görünce kalbim yükseldi. Pastel renkler göğe aktı, güneş ufkun altına batarken hepsi acı verecek kadar geçiciydi. Darius gürleyen bir kükreme saldı ve beni gün batımına doğru taşırken pençelerinin altında karları ufalayarak havalandı. Rüzgârı yüzümde, güneş ışınlarının kalıcı sıcaklığını tenimde hissettim. Hafıza mükemmel bir şekilde yakalandı, büyüsü hayret vericiydi.

Darius daire çizerek güneşten uzaklaştı ve gecenin gündüzden ayrıldığı gökyüzündeki dikişe, ışığı kovalayan bir yıldız havuzuna baktım. Darius, sanki gökler bizi yutacakmış gibi hissedene ve kalbimi huzur okşayana kadar onlara doğru koştu.

Hatırayı ağzımdan aldım ve hatıra etrafımda buharlaştı, bu yüzden bir kez daha en yakın arkadaşıma bakıyordum.

"Bir gün oraya tekrar gideceğiz," diye söz verdi. "Bir şekilde tüm bu saçmalıkları çözeceğiz. Sadece iyi bir şeyden bir parça almanı istedim. Her şeyin daha iyi olduğu bir zaman."

Ona üzgün bir şekilde gülümsedim ve beni kucaklamak için ilerledi. Darius Acrux'un yıldızlar tarafından benim için yaratılmış bir arkadaş olduğunu mutlak bir kesinlikle bilerek sırtını sıvazladım. Ve hiçbir şey bunu asla değiştiremezdi.

"Babamın ne bildiğini öğrenelim mi?" diye sordum ve geri çekilirken başını salladı, alnında gerginlik vardı.

Hatırayı komodinin yanındaki çekmeceye koydum ve ardından sürgülü kapıya yöneldim.

Darius, havuzun yanında bir masada oturmak için taşındığımız yerin dışında. Darius bizi gizlemek için illüzyonlar ve susturucu bir balon yaratmaya başladığında günlüğü bıraktım.

Dolunay, yukarıdaki küçük bir bulut kümesinin arkasına gizlenmişti ama günlüğün ilk sayfasını açar açmaz bulutlar yer değiştirdi ve gümüşi bir ışık bir sis gibi üzerimize süzüldü. Üzerinde gümüş harflerle parıldayan harfler, kağıdın etrafında kıvrılırken yıldız tozu gibi parıldadılar, sonra koyu mürekkeple yerlerine yerleştiler, ışık düştü. Gözlerimi kelimelerin ve sayfanın altındaki kayan bir yıldızın elle çizilmiş görüntüsünün üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum.*Budur. Beklediğimiz şey bu.*

İlk ve en acil göreviniz.

Sevgili Lancelot,

Zodiac Guild'in yöntemlerini öğrenmenin zamanı geldi. Son kalanımız ölü yatıyor ama bir mezar bulan tek kişi benim. Ölümüm bu amaçla titizlikle planlandı. Ve benim ölümümde, Kraliçe Vega'nın senin olmanı öngördüğü kişi olmanı ummaktan başka çarem yok.

Loncayı diriltme vaktin geldi. Lonca Lideri olarak Ling Astrum'un pozisyonunu alacak ve en güvendiğiniz, sadık arkadaşlarınızı onun davasına dahil edeceksiniz.

Imperial Star, Everhill Graveyard'daki mezarımda sizi bekliyor. Şunu bilin ki, yalnızca hüküm süren bir hükümdar tarafından kullanılabilir, bu yüzden Lionel Acrux tahta çıktıysa onun elinden uzak durmalıdır.

İşler umduğunuz gibi giderse, Vega Prenseslerinin yüzüklerine erişebileceksiniz. Mezarı açmak için her ikisine de ihtiyaç var, ancak dikkatli olun, bu eski mezarlık sıkı bir şekilde korunuyor. Sadece kara büyü konusunda uzman olanlar girebilir.

Yıldızlar aynı hizadayken şimdi git.

Bunu yapabilirsin oğlum.

Vay be. Babamın bir mezarı vardı. Annemin bana onun yakıldığını söylediğini hatırladım. Şöminesinin üzerinde bir urn bile vardı. Hepsi bir saçmalık mıydı?

"Pekala, bu bir zaman kaybı oldu," diye içini çekti Darius ve ona baktım.

"Ne?" direndim.

"Ay bir bok yapmıyor," dedi Darius, kaşlarını çatarak günlüğü işaret ederek. "Belki de bir süre ay ışığında kalması gerekiyor?"

"Göremiyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. Bekle,

yapabilir misin? diye soludu, biraz daha yaklaştı.

Başımı salladım, ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Sanırım sadece benim gözlerim için. Aslında, babam bahsetti

bana yazdığı mektupta bununla ilgili bir şey-”

"Ne diyor, pislik?" diye sordu.

"İmparatorluk Yıldızı'nın nerede olduğunu söylüyor," diye fısıldadım, kalbim heyecanla çarpıyordu. "Ve onu hemen şimdi almamız gerekiyor."

Koltuğumdan kalkıp günlüğü cebime soktum ve Darius gözlerinde koyu, dizginlenemeyen bir vahşilikle ayağa fırladı. Imperial Star'ı alır almaz bu gece okumaya devam edecektim.

"Kahretsin evet."

"Tek sorun, onu kullanamayacağız gibi görünüyor. Sadece hüküm süren bir hükümdarın onu kullanabileceğini söylüyor,” diye içini çektim.

Darius sertçe, "Pekala, en azından babamdan uzak tutalım," dedi ve ben de başımı salladım. "Sana öğrettiğim her şeyi hatırlasan iyi olur, çünkü babam ona ulaşmak için kara büyüye ihtiyacımız olacağını söylüyor. Bütün eserlerimi sakladın mı?” Diye sordum.

"Hepsi," diye onayladı. "Akademideler."

"İkizlerin yüzüklerine de ihtiyacımız var, annelerinin onlara bıraktığı yüzüklere," dedim ve Darius kaşlarını çatarak başını salladı. "Peki. Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

"Evet, babamın Lacrovia'nın batısındaki Everhill Mezarlığı'nda bir mezarı var. İmparatorluk Yıldızı onunla," dedim sırıtarak, orayı çocukken ziyaret ettiğimi hatırlayarak. Babam beni oraya kemik çalmaya götürmüştü, yeteneklerini daha az korunan mahzenlere ve mezarlara erişmek için kullanmıştı ama geceleri buna teşebbüs etmemem için beni her zaman uyarmıştı. Ve asla yalnız değil. Yine de bu saniye gitmekten başka seçeneğimiz yoktu; Lionel şehir dışındayken ve yıldızlar bizim için aynı hizadayken kaybedecek zaman yoktu.

"Kahretsin evet. Sonra Zodiac'a gideceğiz. King's Hollow'a girebilirsin ve ben Roxy'den yüzüğü alırken odamdaki sandıktaki tüm eserleri bulacaksın," dedi Darius.

"Tamam," diye kabul ettim, kalbim uzun zamandır ilk kez heyecanla çarpıyordu. "Hadi gidip Kral'a bir tane bulalım."

"BEN Eğlencenizi bir mil öteden hissedebiliyorum," Max, ben ve Geraldine konuşurken koltuğundan ağır ağır kalktı.

Aramıza bir su küresi atarak, başının üzerinde asılı kalarak ona gizlice yaklaşmaya çalıştı.

Geraldine hava atarak, "Böyle bir şey hissedemezsin, Maxy," dedi. "Seni hor görmekten başka bir şey hissetmiyorum, seni müstehcen fok balığı."

"Saçmalık." Max koltuğunda döndü ve Geraldine ve ben kafasına su döktük. Element'le boğuşurken son anda avucunu fırlattı ve kendinden uzağa fırlattı ve biz ciyaklarken su başımızın üstüne çarparken yere atladık. Seth, arkasındaki kapıdan Boşluk'a fırlayıp tüm yükünü üstlenip merdivenlerden aşağı yuvarlanırken Caleb hızla yolundan çekildi.

Hepimiz kahkahalara boğulduk ve Seth elinde bir kırbaç gibi vurarak döşeme tahtalarında bir delik açan bir asmayla koşarak odaya geri döndü. "Pekala, hanginiz Elementalleri suladınız?" Gözlerini bana ve yerde yatan Geraldine'e dikti, sonra hiçbir şey olmamış gibi gelişigüzel bir şekilde sandalyesine kaymış olan Max'e baktı.

"Tamam, hadi." Seth asmayı bir çırptı ve bununla Geraldine'i bileğinden yakalayıp kendisine doğru sürükledi.

Bir banshee gibi inlerken kahkaha atarak elini tuttum ve onunla birlikte yerde sürüklendim.

"Bırakın beni leydim!" Geraldine ağladı. "Senin için sonsuz geceye gideceğim. En yakışıklı krallardan birçok bebek doğurmak için yaşamalısın!”

"Pekala, o zaman ben olurum." Caleb öne atıldı, sırtıma atladı ve Seth hepimizi yere fırlatırken tutundu.

“*Caleb*Geraldine'i bırakmam için beni gıdıkladığında güldüm.

"Bırak onu Kurt alsın!" Caleb dramatik bir şekilde ağladı ve ben onu kontrolden çıkardım, Seth'i Geraldine'i ayaklarının dibine çekip yere çekmek zorunda bıraktı ve o da onu daha fazla sarmaşıkla bağlamaya başladı.

"Mantar festoları!" diye feryat etti. “Kraliçelerim adına ölüyorum! Büyük Grus olarak hatırlanacağım. Dostların en sadıkı, müttefiklerin en azılısı..."

"Bugün olmaz, Gerry!" Max benim ve Caleb'in üzerinden atladı, Seth'e doğru koştu, ayak sesleri yerde gümbürdüyordu.

Seth'i tökezlemesine yol açan bir hava akımıyla Seth'e fırlattı ve Seth, Max'in bacaklarına çelme takmak için sarmaşıklar fırlatırken uludu.

"Ben senin gerçek düşmanınım!" Maks ağladı.

“*Sen*yaptı mı?” Seth keyifle homurdanarak şaşırmış numarası yaptı, ardından Max Pitball Geraldine'in üzerinden atlarken onu yakaladı ve yerde güreşmeye başladılar.

Caleb ayağa fırladı, beni kamçıladı ve omzunun üzerinden fırlattı, sonra da koşarak beni köpek yığınına attı ve içine daldı. Seth'in dişleri koluma battı ve ben havlayarak ona bir kahkaha patlattım.

Geraldine bağlarını kırdı, bir bağırışla üzerimize atıldı ve Seth'in saçından bir avuç aldı, onu benden kurtarmak için geriye doğru düşerken bacaklarını arkadan onun beline doladı. Bacağım onunkinin altına takıldı ve Caleb kafasına bir tekme atarken Max'in yüzü mideme çarptı. Bir uzuv karmaşasıydık ve hiçbirimiz ayağa kalkamadığımız için hepimiz göbek gülmeye başladık.

Kapı hızla açıldı ve ben kapı eşiğinde Orion'a bakıp hepimize şok içinde bakarken gülüşüm benzini biten bir araba gibi kekeledi.*Aman tanrım.*

"Ne oluyor?" Max karşı çıktı, ayağa kalkmayı başardı ve beni peşinden çekti.

Tory'nin ona saraydan çıkış yolu verdiğini biliyordum ama yine de onu burada görmek beni daha az şaşırtmadı. Neler oluyordu?

Geraldine sıçrayarak çenesini kaldırdı ve Orion'u işaret etti. “Hain lech! Neden buradasın?" diye sordu.

"Dikkat et, Grus," dedi Orion alçak sesle, gözleri bizim üzerimizde gezinip bende duraksadı.

"Neler oluyor?" diye sordum endişeyle öne çıkarak. Tory miydi? Darius?

"Seninle konuşmam lazım. Yalnız," dedi, hepsinin defolup gideceğini umarcasına diğerlerine bakarak. "Hayır," dedim hemen. "Her neyse, hepimize söyleyebilirsin. Artık sır tutmuyoruz.”

Çenesi gıdıklandı ve Max kesinlikle hiçbir yere gitmediğini söyleyerek kollarını yanımda kavuşturdu. O haklı ahbap, dedi Caleb. "Söyle bakalım."

"Yoksa Darcy'yi seni geri alması için ikna etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü bu dramatik açıklama şu ana kadar oldukça yavan, diye söze girdi Seth, yanaklarımda bir sıcaklık yükselmesine neden olarak.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Orion ona. "İmparatorluk Yıldızı için buradayım." "Günlükte bir şey buldun mu?" diye sordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Diğerlerine bakarken çenesi gıcırdayarak başını salladı, sonra onlara güvenmekten başka çaresi olmadığına karar vermiş gibiydi. "Nerede olduğunu biliyorum. Sana ve kardeşinin yüzüklerine ihtiyacım var. Annenin senin için bıraktıkları. Darius, Tory'ninkini alıyor."

"Bu ne için?" Karışıklık içinde sordum.

"Sanırım babamın mezarına girmemize izin verecekler," diye açıkladı Orion. "İmparatorluk Yıldızı'nın olduğu yer orası. Ama tehlikeli olacak-"

Kalbim sarsıldı. "Seninle geliyorum," dedim kesin bir şekilde, müzakereye yer yoktu. "HAYIR. Ben ve Darius gidebiliriz," dedi. "Başka kimsenin kendini riske atmasına gerek yok." "Beğensen de beğenmesen de geliyorum," diye homurdandım ve gözlerinin arasında bir kırışıklık oluştu. "Dün gece bana böyle demedin mi bebeğim?" Seth şaka yaptı ve Orion dişlerini gösterdiğinde onu görmezden geldim ama gözlerini benden ayırmadı.

"Güvenli değil," dedi sertçe.

Öne doğru bir adım attım ve ona bakarken çenemi kaldırdım. "Ben Perileri yok edebilen, dört Elementi olan, gölgelerle savaşan ve kazanan bir Anka kuşuyum. Ve kimse bana hayır demeyecek, Lance Orion.

Boğazı sallandı ve elimi tutup beni öne doğru çekmeden önce bir sessizlik ritmi geçti. "Tamam, gelebilirsin." Beni koridordan Darius'un odasına çekti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı, bir saniye sonra Geraldine, arkasında Mirasçılar'la kapıyı ardına kadar açarken kapı açıldı.

Göğsü bir tavus kuşu gibi şişmişti ve gözlerinde bir savaş ifadesi vardı. "Bizi görevden almayacaksın, seni kendini beğenmiş Vampir! Leydim nereye giderse oraya giderim. Ve bu adamlar düzenbaz görünseler ve düpedüz kaypak olabilseler de, aynı zamanda sadık ve kararlıdırlar. Eğer yaklaşan bir tehlike varsa, gerçek kraliçelerden birini gecenin karanlığına kadar takip edecek bundan daha iyi bir şövalye çetesi yoktur."

Max, "Kimseyi hiçbir yerde takip etmiyorum," diye homurdandı. "İmparatorluk Yıldızı'na gidiyoruz, o kadar." Lionel'ı durdurmak için, diye onayladı Caleb.

"Evet," diye ekledi Seth ve Orion, eli hâlâ bileğimdeyken homurdandı.

Dokunuşundan tenim karıncalanırken, parmaklarını koparıp ona sert bir bakış attım. "Tartışmaya açık değil."

"Kahretsin, *iyi* Orion tısladı. "Ama hepiniz dediğimi harfiyen yapacaksınız çünkü burası kara büyüyle korunuyor ve ihtiyacımız olacak büyüler lanet olası müfredatta yok."

"Artık bize patronluk taslayamazsın, *Sayın* diye alay etti Seth. "Sen sadece Güçten Utandırılmış bir hiçsin.

Varlığını kabul ettiğimiz için bile şanslısın ve sen de bunu biliyorsun.”

Orion ona tekrar saldırmak için ağzını açtı ama oraya daha önce ben varmıştım.

"Kes sesini Seth. Dediği gibi yap. Bunu mahvetmiyoruz. İmparatorluk Yıldızını almalıyız," diye talepte bulundum ve Seth ses tonuma homurdandı ama karşı koymadı.

Tekrar Orion'a döndüğümde sırıttığına yemin edebilirim ama bir saniye sonra sırıttı, bu yüzden emin olamadım.

Orion bana yoğun bir bakış attı. "Lionel'e karşı kullanamayacağız." "Ne neden?"

diye sordum, kalbim sıkışıyordu.

"Yalnızca hüküm süren bir hükümdar tarafından kullanılabilir," dedi ve diğerleri küfretti.

"Lionel anlamadığı sürece önemli değil," dedim kararlı bir şekilde, ama bu kadar çok güce bu kadar yakın olduğumuzu ve bunun bize yardımcı olamayacağını bilmek çileden çıkarsa da.

Orion başını salladı, sonra Darius'un odasının arkasındaki som altın sandığa doğru yürüdü, onu açtı ve içinden tanıdığım Pitball kartlarıyla dolu tahta bir kutu çıkardı. Ondan bir hançer çıkardı ve ben kaskatı kesildim. Orion'un buna benzer bir bıçakla bıçaklandığını görmüştüm. Tory de bir tanesi yüzünden birçok kez gölgelere yenik düşmüştü. O boku sevdiğim kimsenin yanında bir daha asla istemiyordum.

Onu omuzlamadan önce bir sırt çantasına bir sürü kemik ve aletle doldurdu. Sonra bakışlarıyla buluştu ve bu şeyi kullanma konusundaki tüm korkularımı yenmek için ona doğru adım attım, çünkü Imperial Star'ı almamız gerekiyordu. Ve Lionel'dan önce aldığımızdan emin olmak için her şeyi yaparım.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Diye sordum.

"Seninle benim yalnız gitmemize ne oldu, kardeşim?" Darius'un sesi, Tory'nin birkaç adım arkasında odaya girerken gürledi.

Ona gülümsedim, o da sırıttı, Mirasçıları iterek yanıma geldi.

"Cidden?" Orion inledi.

"Pekala, benim ve Darcy'nin öylece boyun eğmemizi gerçekten beklemiyordun, değil mi? Bu konudaki dersini uzun zaman önce aldığını sanıyordum," dedi neşeyle.

Geraldine heyecanla ciyaklayarak ellerini çırptı. "Vega prensesleri asla kimseye boyun eğmeyecek!"

"Uhuh," dedi Darius, sonra daha yüksek bir sesle devam etmeden önce, "bunu göreceğiz" gibi kuşku uyandıran bir şeyler mırıldandı. "Hadi gidelim. Silahlarınızı alın.” Arkasını döndü ve kapıdan dışarı yöneldi, sırtına bağlı olan ve içinde yaşayan alevlerle parıldayan baltayı ortaya çıkardı.

"Bana şunu hatırlatır." Heyecanla Geraldine'e baktım. "Ben ve Tory sana bir silah yaptık."

"Zarif!" nefesi kesildi. "Böyle bir hediyeyi hak edecek ne gibi dünya dışı bir şey yapmış olabilirim?"

"Sen sensin, Geraldine," dedim ciddi bir bakışla. "Bu yeterli."

"Asla değişme," diye ekledi Tory gülümseyerek, onun elinden tuttu ve onu Mirasçıların ardından odadan çıkardı.

Peşinden gitmeye gittim ama Orion kolumdan yakaladı ve beni bir belirsizlikle ona bakmam için döndürdü. "Yapabilir miyim..." Kucağında uzun bir kutu vardı ve özlem dolu bir ifadeyle yatağın üstüne koydu. Tahtaya benim de kazdığım Orion takımyıldızı oyulmuştu. Nefesim ciğerlerime takıldı ve yanından geçip kutuyu açtım ve Phoenix ateşinde dövülmüş güzel kılıcı çıkardım. Tutuklanmadan önceki gece ona hediye olarak yaptığım. O geceyi düşünmemeye çalışmıştım ama zodyakın yıldızlara yazıldığı kadar net bir şekilde ruhuma yazılmıştı. Bundan kaçış yoktu. Benim için ne kadar önemli olduğunu saklamanın bir yolu yoktu. Ama bu sadece ihanetinin acısını daha da derinleştirdi.

Kaşlarımı çatarak ona uzattım. "Sizin. Her zaman. Sırf biz olmadığımız için... şey, sadece kabul et, tamam mı? Ona verdim ve o kabul ederken parmakları benimkine değdi, dokunuşuyla içime bir elektrik oku fırlattı.

Geraldine diğer odadan, "Bir ton balığının dokunaçları," diye haykırdı. "Bana bak!"

Orion'a garip bir şekilde gülümsedim ve odadan dışarı koştum, Geraldine'i onun için yaptığımız dövüşle, büyük çubuğun ucundaki bir zincirde sallanan çivili metal topla buldum. Başının etrafında, bacağının altında, omzunun üzerinden inanılmaz bir beceriyle salladı.

"Zamanında bir iki tane savurdum," diye duyurdu. "Kesinlikle ilahi, leydim. Daha minnettar olamazdım. Aslında, belki de bir şarkı sıradadır?

Caleb, Darius'a bakarak, "Şarkılara ayıracak vaktimiz yok," diye homurdandı. "Sağ?" Gözleri yalvarıyordu ve Seth kolunu onun omuzlarına attı, elleri metal eldivenlerine sarılıydı.

"Oyunbozanlık yapma, kardeşim. Haydi siklerimizi emmeleri hakkındaki o Vega şarkısını söyleyelim, dedi Seth sırıtarak ve Geraldine tüylerini diken diken etti ve yumruklarını ona doğrulttu.

"Güzel sözlerimi bir daha kirletme, seni pis ağızlı it!" Max güldü ve Geraldine homurdanarak ona döndü.

"Peki neye gülüyorsun, seni büyümüş deniz hıyarı?" diye sordu. "Sakin ol, Gerry," dedi.

Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama Orion kılıcı kınında kalçasında tutarak grubun ortasına ateş etti. "Biz ayrılıyoruz. Tartışmayı bırakın yoksa bazılarınız buradan yıldız tozu attığımız zaman geride kalacaksınız."

"Öfff, sanki Darius hepimizi burada bırakacakmış gibi," dedi Seth ama Darius bırakacağını belirten bir ifadeyle kollarını kavuşturdu ve herkes sıraya girdi.

Atlas'ım titrediğinde Orion kapıya doğru yürüdü ve ben de Atlas'ımdan bir mesaj bulunca onu çıkardım.

Erkek kardeş.

Gabriel:

Bir saat önce eve yıldız tozu serptiğimde KUNT'lar yürürlükteydi. Vampirlerin seni almasına izin ver ve kız kardeşin sınıra. Diğerleri durdurulamaz.

Bu gece iyi şanslar.

Bebeğinin ve ailesinin bir sürü fotoğrafını göndermeye başladı ve kalbim sıkıştı. Kahretsin, bebek çok tatlıydı. Sadece tombul yanaklarını sıkmak ve yuvarlak karnını gıdıklamak istedim ve– *tamam, ilgilenmem gereken bir ölüm kalım meselesi var.*

"Lance," diye seslendim, koşup diğerlerinin görmesine izin vermeden önce mesajı ona gösterdim.

Orion, "Caleb, Tory'yi al," diye emretti ve ben daha karşı çıkamadan beni kaldırdı ve merdivenlerden aşağı fırladı.

Beni göğsüne bastırdığında ve ışık hızında hareket ederken, kollarında benimle daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşarken ona sarıldım ve bir çığlığı bastırdım. Durup dünya dönene kadar tek bir nefes bile alamıyordum. Akademinin çitinin ötesinde duruyorduk ve serin gece havası etrafımızı sardı.

Gözleri yüzümde gezinirken ve ayak parmaklarım kıvrılırken Orion'a baktım.

"Artık beni yere indirebilirsin," dedim nefes nefese, kalbim çılgınca atmaya başladı ve kendimi bunun hareket ettiğimiz hızdan kaynaklandığına ikna etmeye çalıştım. Ama kimi kandırıyordum?

Beni ayağa kaldırdı ve ben onun gözlerinde kısılmış halde kalırken aramızda sessizlik dalgalandı. "Doğum günün kutlu olsun," dedim zorla.

Bütün gün ona mesaj atmayı düşünmüştüm ama bunu yapmaya kendimi ikna edememiştim. Şimdi tam karşımdaydı, unuttuğumu düşünmesini istemiyordum. Belki bu konuda bir pislik olmalıydım, ama o zaten bu günü yapacak hiçbir şeyi ve gidecek hiçbir yeri olmayan bir mahkum olarak geçiriyordu. Şimdiye kadar tahmin etmiştim.

"Sonuncusu kadar mutlu değil," diye mırıldandı ve ardından Caleb, Tory ile birlikte geldi, onu yanıma oturttu, beni geçmişin mutlu bir anısına hapsolmuş ve ona geri dönebilmeyi dileyerek bırakmıştı.

"Gerçekten tüm akademiyi bir tur atmaya ihtiyacın var mıydı?" Tory kıkırdadı, dağılmış saçlarını düzeltti.

Caleb sırıtarak, "Savaşa girmeden önce toparlanmam gerekiyordu," dedi.

Orion, "Savaşa gitmiyoruz, her türlü saçmalığın bizi beklediği bir mezarlığa gidiyoruz," dedi.

"Pekala, o zaman tüyler ürpertici büyüler için kollarımı sıvadım." Caleb omuz silkti.

Seth, sırtında Darius ve Max ile Kurt şeklinde göründü ve hepsi boşluktan kaydı.

çitin içinde. Seth geri çekildi, eşofman ve spor ayakkabılarını giyerken Max onları ona fırlattı ve saçını topuz yaptı. Geraldine, Cerberus formunda belirdi, üç büyük kahverengi köpek kafasından biri parmaklıkların arasına sıkışarak geçmeye çalıştı. Çok iriydi. Kurt formundaki Seth'ten daha büyüktü ve zorlukla sığabiliyordu.

Bir kahkahayla Fae formuna geri döndü, boşluktan geçerken göğüsleri parmaklıklara çarpıyordu.

Max, "Güneş adına, Gerry," diye çıkıştı ve onu görüş alanından korumaya çalıştı.

Ah, sahiplenici bir yunus balığı olmayı bırak, Maxy oğlum. Gerçekten yakışıksız.” Onun için taşıyan Darius'tan dövüşünü kapmadan önce kıyafetlerini ondan aldı ve üzerine geçirdi.

"Hadi savaşa gidelim," dedi Seth heyecanla, ulurken omzunu Caleb'in omzuna vurdu.

Orion bana ve Tory'ye doğru bir adım atarak, "Sikişmeyeceğiz... ah, boşver," dedi. "Yüzükleri aldın mı?"

"Evet. Buyurun ahbap.” Tory onunkini uzattı ama ben Orion yapamadan onu yakaladım ve diğer yüzüğün yanındaki parmağıma taktım.

"Bunlar nereye giderse ben de giderim," dedim meydan okuyan bir sesle. Bu gece herhangi bir noktada kendi güvenliğim ya da bazı saçmalıklar için beni ekeceğini düşündüyse, bu olmayacaktı. Ne olursa olsun o yıldızın buraya geri getirilmesini bizzat sağlayacaktım.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ben muzaffer bir şekilde sırıttım.

Biliyordum. Tory güldü. "Artık ona bir şey yapamazsın, pislik."

"Ben yapmaya çalışmıyordum-" Orion cümlesini yarıda keserek başını salladı. "Hadi gidelim." Biraz yıldız tozu çıkardı, kimse başka bir şey söyleyemeden üzerimize fırlattı ve biz de yıldızların içine sürüklendik.

Ayaklarım yere çarptı ama tökezlemedim, önce arkadaşlarıma sonra önümüzde yükselen devasa siyah metal çite göz kırptım. Sessizlik çöktü ve bu yerin gücünün havada uğuldadığını hissedebiliyordum, omurgamdan aşağıya bir beklenti damlası gönderiyordum.

Arkamızda sık bir orman vardı, dalların arasındaki gölgeler gece kadar karaydı. Ağaçların arasında alçak, köpek gibi bir uluma duyuldu ve herkes sustu.

"Darius," diye homurdandı Orion, ses tonunda anlamadığım bir uyarı

vardı. "Nedir?" Ben ona yaklaşırken Tory tısladı.

Darius kasvetli bir tavırla, "Orak Tazıları," dedi.

"Çevreyi korumak için buraya bağlılar," diye açıkladı Orion, etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturarak. "Kimse gözlerinin içine bakmasın, bakarsan ruhunu bedeninden sökerler."

"Ne yapacaklar?" Max karşı çıktı.

"Ruhunu kendi varlığından kopar, Maxy oğlum, devam et," dedi Geraldine, dövüşünü kaldırarak. "Tüm

Siz devam edin, kraliçelerim için bu hain iblislerle yüzleşeceğim. Karanlık ormana dalacağım ve bu canavarları geldikleri cehenneme geri götüreceğim."

"Geraldine yok," diye soludum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hayır değilsin. Herkes şu anda gözlerini kapatmalı," diye emretti Orion, ağaçlarda daha fazla uluma duyulurken ve kalbim bu gürültüyle küt küt atarken. "Ne yaparlarsa yapsınlar onları meşgul etmeyin. Gözlerini açma, koşma ve yap*Olumsuz*direnmek."

"Biri kolumu koparsa bile mi?" diye sordu. "Çünkü bu senaryoda herhangi bir söz veremem."

"Provoke edilmedikçe saldırmazlar," diye homurdandı Orion. "Öyleyse gözüne bir tane saplamakta özgürsün Capella, ama bunu bizden uzakta bir yerde yap."

Ağaçlardan bir homurtu geldi ve gözlerimi sımsıkı kapatmadan önce dalların arasında hareket eden devasa siyah bir figür gördüm.*Kahretsin.*

"Herkes el ele tutuşsun ve beni takip etsin, geçide gitmemiz gerekiyor, koğuşlar bundan daha yakına yıldız tozu atmamıza izin vermez," dedi Orion ve pürüzlü avucu benimkini kavradı.

Diğer elim Tory'nin eline kaydı ve ormanda daha fazla uluma duyulunca hepimiz yürümeye başladık.

Yürürken kalbim göğsümde dörtnala atıyordu, yürürken ayaklarımızın altında çıtırdayan yapraklar, sessizlikte silah sesleri gibi geliyordu. Hemen yanı başımda bir hırıltı duyuldu ve havayı koklamalar doldururken ve ağır pençelerin sallanması yakınımdan geçerken nefesim hızlandı.

Sıcak, kokuşmuş nefes saçlarımı uçuşturuyor ve yüzümü ısıtıyordu. Canavar, en az benim kadar uzun boylu olmalıydı ve üzerine yayılan çürük kokusu midemi bulandırıyordu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Orion.

"Gözlerini açmasan iyi olur," diye tısladım ve parmakları benimkini sıktı.

"Birisinin bakması gerek, Power Shamed hiç kimse de olabilir," dedi alçak sesle ve tırnaklarım etine saplandı.

"Sen hiç kimse değilsin," diye homurdandım ciddi bir şekilde.*Sen tanıdığım en önemli insanlardan birisin.* "Hazır mısın Darius?" aradı, bana cevap vermedi.

Darius, "Hazır," diye onayladı ve arkamda bir yerlerden bir kırılma sesi geldi. "O ne yapıyor?" Fısıldadım, sonra kulağımın yanında başka bir homurtu duyuldu ve irkildim.

"Bir Fae kemiğine kara büyü yapıyor," diye mırıldandı Orion. "Reaper Hounds, ölümün kokusuna karşı koyamaz."

Darius kemiği fırlattığında ve köpekler uluyarak uluduğunda bir ıslık sesi geldi bana. Büyük bir sürü bizden uzaklaşıyor gibiydi, onlar giderken altımda yer titriyordu.

"Acele etmek!" Orion havladı. "Herkes yakın dursun. Gözlerini açabilirsin ama geri döndüklerine dair herhangi bir işaret varsa hemen kapat."

Orion elini benimkinden çekerken ve Darius koşarak yanımdan geçerken, gözlerimi kırpıştırarak açtım. Tepesinde ölümcül görünen dikenler olan devasa bir kapının önünde durduk. Ortadaki demire The Everhill mezarlığı yazılmıştı.

Orion, Darius'a elinde başka bir hançerle güç tüketen bir hançer uzattı. Bıçakları birbirleriyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ettirmeye başlamadan önce ikisi de avuçlarını dilimledi, sanki havanın kendisini kesiyormuş gibi. Hareketler karmaşıktı ve her eğik çizgi havadaki büyülü gerilimi azaltıyordu.

Öfkeli bir uluma geceyi yardı ve içime bir korku titremesi gönderdi.

"Bence anladılar," diye tısladı Seth.

Caleb aceleyle, "Geri geliyorlar," dedi ama Darius ve Orion muhafazaları kırmaya çalışırken transa girmişlerdi.

"Silahlarınızı hazırlayın," diye nefesi kesildi Tory ve pençelerin gümbürtüsü bir kez daha yaklaşırken herkes aynısını yaptı.

Tory ve ben boşta olan ellerimizi kaldırdık ve diğerlerimizi birbirine kenetledik. Anka kuşu ateşim bedenimin içinde sıcak bir şekilde yandı ve gücümüz içgüdüsel olarak birleşti, aramızda salınmaya hazır bir cehennem dönüyordu.

Tory'ye bir bakış attım, sonra gözlerimi yumdum, ulumalar gitgide yaklaşıyordu. Pençeler öfkeli bir hızla bize doğru gümbürdüyordu ve dişlerin şıkırtısı ve korkunç hırıltılardan Seth'in haklı olduğu hissine kapıldım. Ne yaptığımızı biliyorlardı. Ve kan için geliyorlardı.

"Ölüm iblisleri, sizi öbür dünyaya savuracağım!" Geraldine ağladı.

Canavarlardan birine bir darbe indirildiğinde bir hırıltı ve ardından bir havlama duyuldu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Avuçlarımı havada tuttum, saldırmayı beklerken alevler parmaklarımın arasında kıvrıldı, yaklaştıklarını hissetmek için kullandığım toprak büyümü toprağa ittim.

Hemen önümüzden bir hırıltı geldi ve Tory'nin daha yakına bastırdığını hissettim, ellerimizi birlikte kaldırdık ve onları incitmediğimizden emin olmak için arkadaşlarımızdan uzaklaştık. Sihrim sayesinde köpeğin nefesini hissedebiliyor, havadaki hastalıklı kokusunu tadabiliyor ve yerdeki pençelerinin titremesini hissedebiliyordum. Anka kuşumuzun gücünü bir ateş patlamasıyla serbest bıraktık, damarlarımda bir adrenalin patlaması oluştu. Bizden uzaklaşırken alevler göz kapaklarımda parladı ve canavarlardan biri ciyaklayarak ciyakladı.

"Kahretsin evet!" Tory haykırdı ve yüzüme bir sırıtış yayıldı.

Ormanda ulumalar duyulup karanlıkta bekleyen daha fazla canavarı ortaya çıkardığında zaferimiz kısa sürdü.

"Geri gel!" Diğerlerine ve Tory'ye seslendim ve köpekleri tutmak için önümüze ateşten bir duvar ördüm.

koyda.

Sırtım Darius'a çarptı ve aniden düşüyor, geriye doğru tökezliyor ve mezarlığı çevreleyen muhafazalardan geçiyordum.

"İçeri almak!" diye kükredi Orion, beni yönlendirirken kolumdan tuttu ve dik tuttu, ben de Tory'yi peşimden sürükledim. Metalin çınlama sesi havayı doldurdu ve ardından ayaklarım daha yumuşak zemine çarptı. "Gözlerini aç," diye emretti ve ben de kendimi ona bakarken buldum, alnı endişeyle dağılmıştı.

Etrafta dolaşıp herkesin iyi olup olmadığını ve mucizevi bir şekilde iyi olduklarını kontrol ettim. İçinde bulunduğumuz karanlık mezarlığa bakmadan önce Tory ile rahatlamış bir bakış paylaştım.

Zodyak sembolleri ve ölülerin isimleriyle işaretlenmiş, hepsi eski ve ufalanan mezar taşları önümüzde uzanıyordu. Mezarlığın daha derinlerinde, büyük bir tepeye yayılan daha büyük mezarlar vardı ve zirvede ağaçlarla çevrili büyük bir taş türbe duruyordu.

Elimin hâlâ Orion'unkiyle kilitli olduğunu fark ettim ve hızla çekip kurtardım, dokunuşuyla avucum karıncalanmaya devam ederken nabzım boğazımın dibinde atıyordu.

"Kimse dönüp bakmasın. Onları uzak tutmak için toprağı tuzlamalıyız. Sonsuza dek sürmeyecek, ama bize yeterince uzun vermeli," dedi Orion ve o ve Darius, hepimiz gözlerimizi ileriye dikerken kapıya geri döndüler. Bittiğinde, kısık sesle mırıldanarak konuşarak karanlık ifadelerle yeniden ortaya çıktılar.

"Bu yüzden?" diye sordu. "Plan nedir?"

"Dış halkadayız," dedi Orion, dış mezarları daha içeridekilerden ayıran boşluğa işaret ederek. "Buradaki koruma daha zayıf olacak. Ne kadar ileri gidersek, büyüler o kadar karanlık hale gelecek."

"Dur tahmin edeyim, babanın mezarı da ortalarda bir yerde?" dedi Seth tek kaşını kaldırarak.

"Mezarlar güç seviyelerine göre yerleştirilmiş," diye yanıtladı Orion soğuk bir şekilde. "Yani evet. Ortalara doğru bir yerde olacak. O tarafa gidemeyecek kadar korkaksan, burada kalmaktan çekinme.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı pislik?" diye homurdandı Seth, omuzlarını dikleştirerek ona doğru adım atarak. "Çünkü tavrın saçmalık."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye tısladı Orion.

"Ah evet?" Seth homurdandı. "Eh, görünüşe göre buradaki tek korkak sensin o zaman."

"Bu ne demek oluyor?" Orion'un dişleri dışarı fırladı ve ben de kendi hırıltıyla aralarına girdim.

"Kes şunu," diye çıkıştım. "Hareket etmeliyiz."

Seth'in gözleri benimkilere kaydı ve masum bir omuz silkmeyle geri çekildi. Orion aramızda baktı

Anlamadığım bir yüz buruşturmayla, başka bir şey söylemedim.

"Haydi," diye homurdandı Darius ve Orion, mezarların ilk sırasından geçerken ona ayak uydurdu.

Arkalarında Tory'nin yanında yürüdüm ve havadaki kara büyünün karıncalanmalarını hissettim, etrafımdaki parçacıkları doldurdum. İç çembere ulaştığımız an, tüylerim diken diken oldu ve bu yerdeki güçle nefesim kesildi.

"Bunu hissediyor musun?" Caleb arkamdan homurdandı ve hepimiz başımızı salladık.

Yer ayaklarımızın altında titremeye başladı ve etrafımızı saran mezarlara huzursuzca baktım. Geraldine çığlık attı, iskelet bir el sağındaki toprağı yarıp geçti ve içimden içgüdüsel olarak bir ateş fışkırarak onu parçalara ayırdı. Ama gittikçe daha fazla sayıda insan mezarlarından çıkmaya çalışıyor, yüzlerce ceset topraktan dışarı fırlıyordu. Ölümsüzler yükselirken korku ve dehşet içimi sardı ve ben dövüşmeye hazırlanırken ayaklarımı diktim.

Kemikli bir figür üzerine atılırken Darius baltasını savurdu ve tek bir ağır darbeyle baltayı paramparça etti. Kemikler yere çarptığı anda geri çekilmeye başladılar ve ceset bir kez daha ayağa kalktı.

"Ne oluyor?" Tory'nin burnu kırıştı ve ikimiz onları cehenneme döndürmeye hazırlanarak birbirimize yaklaştık.

"Mezarı bulun!" Darius, Orion'a havladı.

Yerden sürünerek çıkan iskeletlerin sayısı arttıkça herkes silahlarını iskeletlere doğrultmaya başladı. Bazıları diğerlerinden daha taze görünüyordu, vücutları kaslı ve çürüyordu. İçlerinden biri kollarını kaldırdığında, ateş büyüsü onlardan fışkırdı ve Seth'e doğru alevli bir top gönderdi.

Hızlı hareket etti, bir Kurt gibi dört pençesinin üzerine indi, ateş topundan kaçtı ve Phoenix ateş pençeleriyle iskeleti parçalara ayırdı.

"Gitmek!" Darius emretti ve Orion gözlerinde bir kararla bana baktı.

"Wai-" diye kıkırdadım ama ileri atıldı, beni omzunun üzerinden attı ve diğerlerini geride bırakarak mezarlığın daha derinlerine daldı.

ACeset önümde yerden pençelerini çıkardı ve ona doğru koştum, ikiz bıçaklarımı savurdum.

Tarikatımın hızıyla hareket etti ve onu parçalayarak ayaklarımın dibine bir kemik yığını haline geldi.

Kalıntıları bitirmek için ateş büyümle patlattım ama alevler söndüğünde, kemiklerin hâlâ sağlam olduğunu ve içlerindeki sihrin onları yeniden bir araya getirdiğini gördüm.

Bir bacağımı başka bir yöne fırlatmadan önce eğilirken bir kolumu ondan kurtardım ve Düzenimin tüm gücüyle benden uzağa fırlatırken küfrettim. Kafatasını boynundan kopardım ve dişleri parmağıma batarak onu Çukur'a giden bir Pitball gibi fırlatmadan önce bağırmama neden oldu.

Ama Pit'e inmedi. Beyaz bir Kurtadama kıçından vurdu ve onu ısırdı, sıkıca tutunurken onun acı içinde inlemesine neden oldu.

Seth kendi etrafında döndü ve o şeyi ondan koparmaya çalışırken çenesini şaklattı ama konumu nedeniyle bu imkansızdı.

Hemen yanına gidip ona yardım etmek için hamle yaptım ama başka bir ceset yalpalayarak önüme çıktı, bu seferkinin kemiklerinde daha fazla deri vardı ve ruhsuz gözlerinde biraz zeka vardı. Hançerimle ona doğru savurdum ve bir kolunu kestim ama diğer kolunu çoktan kaldırmıştı ve bir su büyüsü patlaması göğsüme çarptı.

Ayaklarımdan fırladı ve mezarlığın karşısına fırlatıldım, sırt üstü yere çarptım ve ciğerlerimdeki havayı atan devasa bir mezar taşına çarpana kadar çamurda kaydım.

Yuvarlanırken öksürdüm, ama daha ayağa kalkamadan eller altımdaki topraktan fırladı ve toprağın içine sürüklenirken bağırdım.

Keskin dişler kolumu ısırdığında tekme attım ve savurdum, bir tabuta çarptığımda bir et parçasını kopardım ve toprak dört bir yanımı sıkıştırarak beni karanlıkta boğarak dört bir yanıma aktı.

Hançerlerimden birinin tutuşunu kaybettim, diğerini kullanmak için kolumu sallayamadım ve ben

Bacağıma daha fazla diş batarken acı içinde bağırdı.

Elimi toprağa soktum, irademe bağlanması için toprak büyüsü yaptım, etrafımdaki boşluğu jilet gibi keskin taşlarla doldurdum ve onları bir güç dalgasıyla vücudumdan uzaklaştırdım.

Cesetler benden koparıldı ve bir küfür mırıldanarak mezardan çıkıp dövüşe geri dönebilmek için toprağı bir kenara itmeye başladım. Ama yüzeye çıkmaya başladığımda, Seth yukarıdan benim için kazarken iki beyaz pençenin toprağı parçaladığını gördüm.

Toprak aralandı ve Seth'in Kurt gibi burnuyla yüz yüze geldim, dilini yüzümün tam ortasından yukarı kaydırdı ve bir an önce tekrar Fae formuna geçip beni ayağa kaldırdı.

"Kahretsin dostum, bir an senin gittiğini sandım." Dönüp kafatasını hâlâ dişleriyle tutunduğu kıç yanağından koparmadan önce, kesinlikle iyi olduğumdan emin olurmuşçasına beni sarstı.

Kafatasını tuttum ve temizleyebileceğini ve benim için işi bitirebileceklerini umarak, Reaper Hounds'un beklediği çite doğru olabildiğince sert fırlattım.

"Bunun için üzgünüm," diye güldüm. "Ve senin endişelenmene gerek yoktu. Beni öldürmek bundan daha zor," diye söz verdim elimle poposundaki kanayan yaraya bir tokat atıp onun için iyileştirmeden önce.

"Öyle olsa iyi olur," diye hırladı Seth, tekrar bir Kurt'a dönüşerek ve tepeden dövüşe doğru koşarak.

Duraksadım, toprak büyümle uzanıp yerin altında kaybettiğim hançeri bulup topraktan fırlatıp ustaca yakaladım. Seth'e yetişmek için tepeye fırladım ve o yanımda diş ve pençeyle daha fazla ceset parçalarken ona ayak uydurdum.

Geraldine taş bir lahitin üzerinde durmuş, kafataslarını ezip aya haykırırken yanan savurganını ucube bir ölüm sopası gibi döndürüyordu.

"Benim için gelin sizi korkunç herifler!" diye kükredi. "Çünkü ben dürüstüm ve çelikten dövülmüşüm! Solaria'nın gerçek kraliçeleri tarafından yaratılmış bir silah kullanıyorum ve onlara karşı duran hiç kimse asla başarılı olamayacak! Onlar yükselen güneşin ışığı ve ben de arkalarındaki gölgeyim - beni asla geçemeyeceksin!"

Kulağımın yanından alevli bir ok fırladı ve bir hava büyüsü kulesinde asılı duran Max'in yayı ile art arda atışlar yaptığını ve cesetlerin kalplerinin olması gereken yere göğüslerinin ortasından ölü bir şekilde vurduğunu gördüm. Düştüklerinde tekrar kalkmadılar ve bunun mantıklı olduğunu tahmin ettim. Ne de olsa sihir kalpte bulunuyordu, bu yüzden güçlerini buradan alıyor olmalıydılar.

Kendimi en yakın cesede atmadan ve hançerimi onun göğsüne saplamadan önce Seth'in tüylü sırtına atlarken sırıttım. Kırılgan kemikler çatırdadı, sinirler ayrıldı ve ayaklarımın dibine düşmeden önce ölümsüz gözlerindeki ışık söndü.

Seth, kavganın en yoğun noktasına dalıp kalabalığın içine doğru bowling oynarken heyecanla uludu.

Geraldine'in yanına tırmanmaya çalışan ve bir grup insanı yere seren cesetler, o birbiri ardına üzerlerine atlayıp devasa, alevli pençeleriyle onların göğüslerini eziyor.

Darius ve Tory tepenin daha yukarısında savaşıyorlardı, o devasa çift başlı baltayı Tarikatının tüm gücüyle sallıyor ve ölümsüzleri birbirinden ayırırken, Tory onlardan daha uzaktaki hedeflere Phoenix ateşi mızrakları fırlatıyordu.

Orion ve Darcy'nin izlediği yola saldıran bir grup ölümsüz gördüm ve onları durdurmak için mezar taşlarının etrafından hızla koştum.

Kana susamış bir hırıltıyla onlara doğru hücum ettim ve hançerlerimi kaldırdım ama onlardan biri onları kesemeden bana bir hava büyüsü patlaması gönderdi ve tekrar savruldum.

Bu mezarlık Solaria'daki en prestijli mezarlıktı ve buradaki cesetlerin hepsi bir zamanlar güçlü Fae'lerdi. Cehennem, muhtemelen kitlelerin arasında büyük, büyük büyükbabama karşı savaşıyordum ve hepsi açıkça ölümde bu güce tutunmuştu.

Çoğu Fae'nin öldükten sonra yakılmasının bir nedeni vardı. Sihrimiz kemiklerimizde kaldı ve mezar soyguncularının gelip kara büyüde kullanılmak üzere kemik çalmaları çok cazipti. Bu yerin etrafındaki çılgın güvenlik bu yüzden. Tabii ki, tüm Fae'leri yakmak mantıklı olurdu, ama ailem gibi güçlü pislikler her zaman sadece yapabileceklerini kanıtlamak için işleri zor yoldan yapmayı severdi.

Ölümsüzler grubu, Darcy ve Orion'un peşinden koşarken tam olarak nereye gittiklerini biliyormuş gibi görünerek yolu doldurmaya devam ederken ve grubumuzun geri kalanını diğerleriyle savaşmak üzere geride bırakırken, büyük bir kararlılıkla kavgaya geri döndüm. .

Ama onlara yetişmelerine izin vermeyecektim. Yıldızı almaları gerekiyordu ve benim buradaki işim kesindi. O yaratıkların durdurulması gerekiyordu.

Bıçaklarımdan birini kılıfına soktum ve ayaklarının altındaki toprağı kontrolüm altına aldım, çılgınca savurdum ve ben aralarına doğru koşarken hepsini uçurdum.

Bıçağım, daha orada olduğumu anlamadan üçünün kalbinde bir yuva buldu ve sonra başka bir vahşi hava büyüsü patlaması içime çarptı ve beni tekrar uzağa fırlattı.

Yere sert bir şekilde vurdum, yokuş aşağı yuvarlandım ve tekrar ölülere doğru fırlarken ayağa fırladım.

Önümde bir ateş duvarı belirdi ve siper almak için uzun bir mezar taşının arkasına daldım ve Element'in kontrolünü ele geçirmek için elimi kaldırıp savaşmaya başladım.

Ateş vahşiydi ve önüme çıkmanın ötesinde bir amacı yoktu ve hızla kontrolünü ele geçirmeyi başardım, onu istediğim gibi çevirdim ve yanan bir girdapta etrafımda dönerken alevleri körükledim.

Alevleri gitgide yükselttim, sonra onları yoldan aşağı fırlattım, cesetleri yarıp geçtim ve hepsini yere düşürmeden önce onlara bir kez daha ateş edip benimkini sürdüm.

kalplerine birer birer saplanır.

Hepsi aciz kaldığı anda arkamı döndüm ve diğerlerine doğru fırladım, acılı bir uluma sesi havayı yardı ve beni daha da hızlı hareket etmeye zorladı.

Seth'i heybetli bir taş mozoleye yaslanmış, onu devirmek için bir araya gelen ölümsüz yaratıkların en az yirmisine karşı deliler gibi savaşırken buldum. Onlara ateş edemeyecek kadar yakındılar, bu yüzden onun yerine toprak kullandım, ayaklarının altındaki kiri söktüm ve bir grubun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldum.

Seth açıklığı kullanarak pençelerini birçoğunun göğsüne sapladı ve onları tamamen etkisiz hale getirdi, ancak bu, üçüne sırtına atlama fırsatı verdi.

Seth acı içinde uluyarak onları yerinden çıkarmaya çalışırken tekmeler ve yumruklar atarken küfrettim ve onlar dişlerini onun etine batırdı.

Muazzam bir ateş büyüsü patlaması hepimizi birinden parçalayıp ayaklarımdan yere devirmeden önce kılıcımı art arda üç cesede saplayarak ileri atıldım.

Elementi kendi gücümle kontrol ederek ve benden uzak tutarak ellerimi havaya kaldırdım ama Seth'in izini kaybetmiştim ve o ıstırap içinde ulurken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Cesetler arasında Seth'in vücudunun şeklini arayarak ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde ateşi ondan uzaklaştırarak alevleri elime almak için tüm gücümü kullanırken bir öfke kükremesi saldım. Sonra etrafımızdaki her bir iskeleti parçalamak için kullandıkça ateşi gitgide daha sıcak hale getirdim, alevlerin ısısı üzerime bastırırken neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ama durmadım, onları daha da yükseğe kaldırdım, o kadar güçlüydü ki öfke etimi parçaladı, tüm düşüncelerimi ve odağımı benden çaldı. Ve bana kalan tek arzu, Seth'i ona yöneltilebilecek her türlü zarardan korumaktı.

Alevler cesetleri yutarken beyaz sıcak ve öfkeli bir şekilde yandı ve alevleri söndürdüğümde nefes nefese kaldım ve neredeyse bayıldım.

Seth, Fae formuna geri dönmüştü, görebildiğim kadarıyla her yönden kömürleşmiş ve kararmış kurumla çevrili yeşil çimenlerden oluşan bir halkanın içinde yatıyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar yanına ateş ettim.

Yanına çöktüm, vücudunu kaplayan yanmış ve kabarmış ete sindim ve ağzından acı dolu bir uluma çıktı ve elini avucumun içine aldım.

Benim sihrim ona nefes almak kadar kolay bağlanıyordu, damarlarımda dolaşan bir kasırganın gücü ve onun toprak büyüsünün ağır ağırlığı benimkiyle birleşiyormuş gibi, sanki ikisi bir ve aynıymış ve her zaman bu şekilde birleşmeye mahkummuş gibi.

İyileştirme büyüsü bedenimden onunkine hızla aktı ve ben onu daha hızlı iterken inledi, her yanığı ve kabarcığı olabildiğince çabuk iyileşmeye zorlarken o parmaklarımı ölümcül bir kavrayışla ezdi.

İyileşir iyileşmez elini bıraktım, yüzünü avuçlarımın arasına alıp öptüm.

onu bana doğru çekmeden önce alnını.

"Kahretsin, Seth, bunu bana bir daha yapma," diye homurdandım ve kalbimin ritmi bozulurken onun yanmış vücudunun görüntüsünü zihnimden atmak için defalarca gözümü kırpıştırmak zorunda kaldım.

"Bana yapmadığın sürece, bir anlaşmamız var," diye güldü ve alaycı ses tonunu tekrar duymak için onu öpebilirdim.

Ayağa fırlayıp onu benimle birlikte yukarı çekmeden önce bir anlığına beni kendine yakın tutarken kollarını sıkıca belime doladı.

Damarlarımdaki büyü eksikliğinden ellerim titriyordu ve bakışlarım boğazının dibinde atan nabzına takılınca dişlerim fırladı.

"Boynumu becermeyi bırak ve beni ısır Cal," dedi Seth, çenesini kaldırırken dünyevi kahverengi gözleri beni daha da yakınlaştırmaya çalışıyordu. "Kazanmamız gereken bir savaş var ve ben bütün gece dolunayın altında koştum. Tekrar vites değiştirdiğimde sihrim beş saniyede dolacak, o yüzden bana yüklenmeyi bırak ve yap."

Gömleğimin önünü tutmak için uzandı ve beni güçlü bir şekilde kendisine doğru çekti ve boynuna doğru hamle yaparken sırıttım.

Onu ısırdığımda dudaklarından kaçan inilti, ellerimi beline kenetledi. Onu mozolenin duman lekeli duvarına geri ittim ve gücünün dudaklarımda tadı, omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi.

Beni olabildiğince yakınına çekerken yumruğunu gömleğimin içinde sıktı ve parmaklarım etine girerken derin bir şekilde içtim ve onun burada olduğu, olması gerektiği gibi sağlam ve yanımda olduğu gerçeğine sarıldım.

Yeterince geri çekildiğimde geri çekildim, çenemdeki sakal onunkileri sıyırıyordu ve tekrar gözlerine baktığımda göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyordu, ay sanki beni de izliyormuş gibi karanlık gözbebeklerinde yansıdı.

"Cal," diye seslendi Seth, ağzı benimkine o kadar yakındı ki ismimin dudaklarında hareket ettiğini hissettim.

"Evet?"

"BEN..."

Gömleğimi hâlâ, bırakırsa koşabileceğimi düşünürmüş gibi sıkıca tutuyordu ve ben beline olan tutuşumu bırakmamıştım.

Kalbim, olduğum yerde kalmamı istiyormuş gibi derin ve ritmik bir şekilde atıyordu ve bir an için, öne doğru eğilmek gibi çılgınca bir fikrim vardı ve-

Kavga sırasında diğerlerinden acı dolu bir çığlık yükseldi ve Max o kadar yüksek sesle kükredi ki, verdiği hediyeler tüm mezarlığı kasıp kavuran bir duygu seli gönderirken korkusunu ve öfkesini hissettim.

"Geraldine," diye soluğum kesildi, Seth'e sırtımı döndüm ve ona yardım etmek için ateş ettim.

Ama savaşa geri döndüğümde, içim hayal kırıklığıyla alt üst oldu ve en iyi arkadaşımın yanında birkaç dakika daha yalnız kalsaydım ne olurdu diye merak etmekten kendimi alamadım.

BENOrion'un ardından şehrin kalbindeki devasa taş mozoleyi çevreleyen mezarların arasından koştu.

mezarlık Burçların heykelleri etrafında duruyordu ve ürkütücü görünen bir Oğlak koçunun yanından geçtik.

etrafını saran büyük taş lahitleri incelerken. İçlerinden şöyle bir çıtırtı geldi:

ölüler dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ama taş kapakları kaldıramayacaklarını tahmin ettim. Bağırışlar ve çığlıklar

arkadaşlarımızdan taşıyanlar hala karşılarında olduklarını söylediler. Bu yüzden kıçlarımızı acele etmemiz gerekiyordu.

"Yaklaştık mı?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Orion.

"Kabrini hiç ziyaret etmedin mi?" Karışıklık içinde sordum.

"Hayır, yakıldığını sanıyordum," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ah... eh, buradakilerin hepsi Oğlak burcu," dedim ve en yakındaki taş tabutlara kaşlarını çattı. "Yıldız

işaretleriyle sıralanmış olmalılar," dedi, beni yakalayarak ve ben de mozolenin etrafında yüksek hızla koşarak beni tekrar kollarının arasına alırken küfrettim. Beni tartı terazilerinden oluşan büyük bir heykelin yanına dikti ve kollarından ittim.

"Uyarı vermeden bunu yapmaktan vazgeç," diye tısladım ama ayağım çamurlu bir kıyıdan aşağı kayarken anlatmak istediğimi biraz yitirdim.

Beni yakalamak için yıldırım hızıyla elini uzattığında, sırtımı itmek için hava atmak üzereydim. Beni göğsüne yasladı ve kaşlarımı çatarak çenemi yukarı kaldırdım.

"Kes şunu," diye çıkıştım.

"Seni asla yakalayamayacağım," diye homurdandı ve ondan uzaklaştım, heykelin ötesindeki mezar grubuna girip Orion'un adını aradım.

"Kendimi yakalardım," dedim sertçe.

"Elbette istersin."

Gözleri başımın üzerinden kaydı ve onu azarlamak için ağzımı açtım ama ağzından "İşte bu" dedi ve yanımdan hızla geçti.

Arkamı döndüğümde onun kemerli bir söğüt ağacının altında duran devasa bir taş mezara doğru koştuğunu gördüm. Lancelot adı, yuvarlak bir taş kapının üzerindeki Terazi sembolünün yanına kazınmıştı.

"Nereden biliyorsunuz?" Önünde durduğumuzda sordum.

"Çünkü babam bana öyle derdi," dedi ve parmaklarını kapının ortasındaki bir sonsuzluk simgesi gibi üst üste binen iki küçük deliğin üzerinde gezdirdi.

Damarlarımda bir heyecan uğultusuyla yüzükleri elimden aldım ve ileri adım atarak ilkini daha derindeki deliğe, diğerini de onunla örtüşen deliğe ittim.

Kapının kilidinin açılma sesi yoktu ve Orion kapıyı iterken endişeyle ona baktım ama yerinden kıpırdamadı. Parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi, gözleri konsantrasyonla kapandı ve ben diğerlerinin iyi olduğunu umarak endişeyle omzumun üzerinden baktım.

"Sorun nedir? Nasıl gireceğiz?" diye sordum ve gözlerini açarak içini çekti.

"Kan büyüsüyle bağlı. Ama sadece benim kanımı istemiyor..." Parmakları taşın üzerinde gezinerek yüzüklere dokundu. "O da bir Vega istiyor."

"Sence annem *testere* Bu? Burada birlikte duruyor muyuz?" diye sordum şok içinde.

Bana bakarak yutkundu. "Öyle görünüyor." Suyunu çeken hançeri avucuna tuttu, dilimleyerek açtı ve elini taşa bastırdı.

İçindeki gölgelerin çağrısını hissederek hançeri ondan aldım. Ama ne yaptığımı biliyordum ve Phoenix'im o karanlığın bir daha içime girmesine zaten izin vermeyecekti. Avucumu kestim ve o izlerken Orion'un dişleri dışarı fırladı ve alçak bir inilti onu terk etti.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve elimi onunkinin yanındaki kapıya koydum, beklentiyle nefesim hızlandı. Annemin sahip olduğunu bilmek beni bir döngüye attı. *görülen* bizi bir araya getirmiş ve Orion'un babasına anlatmıştı. Bizim müttefik olduğumuzu mu düşündüler yoksa bundan daha fazlası olduğumuzu biliyorlar mıydı?

Mezarın içinden ağır bir taş gıcırtı sesi geldi ve yuvarlak kapı içeri doğru açıldı. İçimden bir sihir üzerime aktı ve bir şeyin beni çağırdığını, yaklaşmam için yalvardığını hissettim. Nefesim kesildi, mezara koştum, her ne ise ona ulaşmam gerekiyordu ve Orion da onu ararken hemen yanımdaydı. Yakınlarda atan ikinci bir kalp gibi atıyordu, ellerimde olmak acı veren bir kalp.

Kapı, kemiklerimin çıngırdamasına neden olan yüksek bir gümbürtüyle bükülerek kapandı ve içimdeki sihir hareketsiz kaldı, bir güç tarafından örtüldü ve ona erişmeme izin vermedi.

"Kahretsin," diye soludum, Anka kuşu ateşimle mezarın köşesine kırmızı ve mavi bir alev püskürttüm ve bakışlarım önümüzde duran kocaman bir lahde ilişti.

Taş kapağa, göğsüne tüm takımyıldızların yüzeyine kazınmış olduğu bir kılıç dayayan bir adam heykeli oyulmuştu. Gözleri sonsuz bir uykudaymış gibi kapalıydı ve oğluna ne kadar benzediğini görünce hayrete düştüm.

Orion öne atıldı ve kapağı kaldırdı, Tarikatının gücüyle taşıdı ve duvara dayadı. İçinde kemiklerden başka bir şey olmayan bir ceset yatıyordu ve Orion, gözlerinde beni inciten bir acıyla babasına bakmak için hareket etti.

Hey, baba, diye mırıldandı.

"Üzgünüm," dedim nazikçe, tabuta bakmak için yaklaşarak.

Olma, diye içini çekti. "Uzun zaman önce öldü."

"Bu artık üzücü olmadığı anlamına gelmiyor," dedim kaşlarımı çatarak, yanına gidip parmaklarımı koluna sürterek. Bana baktı ve gözlerimiz buluştu, aramızdaki hava yoğunlaştı.

Tabutun içine uzandı ve cesedin etrafını dikkatlice kontrol etti. Kenarı boyunca ilerledim, karanlık boşluğu avladım, ellerimde Phoenix alevlerini görmeye zorladım.

"Burada değil," diye homurdandı Orion.

"Öyle olmalı," diye ısrar ettim, mezarın içinde dolaşmaya, her yeri aramaya başlayarak.

Orion da etrafa ateş ederek bir kompartımanı gizleyebilecek her yeri kontrol etti ama hiçbir şey yoktu, sadece dört soğuk taş duvar vardı.

"Günlük gitmişse neden seni buraya getirsin?" diye sordum hüsrana uğramış bir şekilde, cesedi yeniden dikkatle inceleyerek. "Birisi bizden önce gelmiş olabilir mi?"

"Mümkün değil," diye homurdandı şiddetle. "O kapıdan nasıl geçmiş olabilirler?" Avlanmaya devam ederken kafam karıştı ve öfkeyle başımı salladım ama bölme, kapak veya başka bir şey yoktu. Sadece boş bir mezar ve lahitten ibaretti.

"Kaçırdığımız bir şey olmalı," dedim inatla, Orion'a bakarak ama verecek bir yanıtı yoktu. "Belki de buraya Tory ile gelmen gerekiyordu..."

"Hayır," diye homurdandı Orion. "Senin olman gerekiyordu, bundan eminim."

"Neden?" Direndim, kapıya doğru ilerledim ve ellerimi kapıya bastırdım, tüm gücümle ittim, ama hava büyüm olmadan kapıyı açma şansım yoktu.*Kahretsin, nasıl çıkacağız?*"O olabilir. Ya da ikimiz, ya da-"

"Onun*Sen*diye tersledi. "Ben ve sen, böyle olması gerekiyordu."

"Beni terk eden adam söylüyor," diye alay ettim. "Açıkça değildik*anlamına gelen*herhangi bir şey olmak."

"Seni terk etmedim," dedi inanamayarak, yanıma ateş ederken kapıyı da itti, Düzeninin gücünü ekledi ama vermedi.*Bok.*

"Doğru," dedim acıyla. "Darkmore'a gidip mahvolmuş ilişkimizin parçalarını toplamam için beni yalnız bırakmanın bana desteğini göstermenin harika bir yolu olduğunu mu düşündün?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye hırladı ve onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Bunu bir kez daha söylersen, Phoenix ateşiyle kafanı patlatırım." Gözleri karardı, yarıklara dönüştü. "Anlamıyorsun," diye tısladı.

"Aslında gayet iyi anlıyorum. Bana ihanet etmeni, güvenimi kırmanı anlıyorum. Sana vermemin neredeyse imkansız olduğunu bildiğin tek şey. Ama yaptım, çünkü sana güvenebileceğimi, her zaman orada olacağını düşündüm. Ama benim için savaşmayı bıraktın ve asıl şaşıran aptal ben oldum."

"Senin için savaşmayı hiç bırakmadım, Mavi," diye homurdandı, beni duvara sıkıştırdı ve bu ismin kullanılmasıyla kalbim sıkıştı. “Sadece savaşmayı bıraktım*biz*”

"Aynı fark," dedim buz gibi bir sesle, avuçlarımda alevler uyarıda bulunurken, ama o geri adım atmadı.

"Yanlış," diye tersledi lanet olası profesör ses tonuyla ve sonunda bana gerçekten bir açıklama yapıp yapmayacağını merak ederek nefesimi tuttum. "Yaptığım her şey senin içindi. Ve bunu tekrar tekrar yapardım çünkü bu beni ne kadar öldürse de Solaria'nın kraliçesi olmak için hala doğru yoldasın. Ve eğer farklı bir şey yapsaydım, Zodiac Akademisi'ndeki yerini kaybederdin, benimle olan ilişkin yüzünden adın lekelenirdi. Her iki şekilde de hapse girecektim ve seni de benimle birlikte aşağı çekmeyecek bir yol gördüm. Ben de aldım. Ve eğer bu beni bir pislik yapıyorsa, o zaman umurumda değil. Hayatımın geri kalanında benden nefret edersen, onu yutarım çünkü yapacağım *Olumsuz*tahta çıkma şansınızı kaybetmenizin nedeni bu olabilir.”

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ama içimdeki öfke kabarırken göz yaşlarımı geri çevirdim. "Benim için bu seçimi yapmaya hakkın yoktu."

"Biliyorum," dedi sert bir sesle. “Bundan zevk almadım. Ama yine de her seferinde yapardım.

Başımı ona doğru salladım, kalbim kaburgalarımda şiddetle gümbürdüyordu. "Hapse girmenin bana ne yapacağını hiç düşünmedin mi? O lanet yerde olduğunu, orada ölebileceğini ve krallıktaki herkesin seni beni manipüle eden lanet olası bir yırtıcı olarak düşündüğünü bilmek ne kadar canımı yaktı? Geçmesi, biraz hava alması için onu ittim ama geri adım atmadı, gitmeme izin vermedi. Ve onu zorlamaktan bir saniye uzaktaydım.

Çenemi kavradı, göğsü beni duvara çarptı ve aniden hava kalın ve sıcaktı ve mezarın bir yerinde yine benimkiyle aynı anda başka bir nabız atmaya başladı. Ama zihnimin sisi içinde ona odaklanamıyordum, öfke beni demir bir yumruk gibi sararken ellerim pazılarını kavramak ve sıkmak için yukarı kaydı.

"Umurumda değil," dedi, nefesi ağzımda sıcak ve baştan çıkarıcıydı. "Seni asla elimde tutamayacağımı biliyordum, Blue. Bunu ilk öpüştüğümüz andan beri biliyordum, bir süre buna inanmak için kendimi kandırdım. Yani iş bize ya da sana geldiğinde seni seçtim. Çünkü gerçeğe uyandım. Ve gerçek hayat hoş ya da kolay değil, savaştıkça seni aşağı çekmeye çalışan kahrolası bir bataklık. Aşk tüm bunları fethetmez

zaman, çünkü iki farklı yoldayız. Sen yıldızlara gidiyorsun güzelim ve ben burada pislik içinde kalıyorum. Tek yolu bu."

"Öyle olmak zorunda değildi," diye tısladım, ondan nefret ederek, onu severek.

"Pişmanlık için çok geç," dedi karanlık bir sesle. "Ve yanında Seth Capella varken gökyüzü manzarasının keyfine varacağına eminim."

"Ne?" Direndim, düşüncelerim bu yorumla tamamen raydan çıktı. "Seth'in bununla ne ilgisi var?" "Ah,

hadi ama," diye alay etti, yüzüme doğru eğilirken dişleri görünüyordu ve ellerim bir tehditle kollarının arasında azarlayacak kadar ısınmıştı. Yüzüme karşı inkar mı edeceksin?

"Neyi inkar et, pislik?" diye çıkıştım, ellerim şimdi alev alev yanıyordu ama o yine de hareket etmedi, gitmeme izin vermek yerine yanıkları üstlendi.

"Birlikte olduğunuzu. Yüzüme sürtmek için bana güncellemeler göndermeyi seviyor," tükürdü ve gözlerindeki incinmişliği gördüğümde ellerimden sıcaklık kaydı. "Dürüst olmak gerekirse, başka biriyle olman beni kırabilirdi ama gerçekten bizi ayırmaya çalışan tek adamı seçmek zorunda mıydın?"

Gözlerinde gördüğüm saf acıdan nefret ederek parmaklarımı yanağına değdirmek için uzandım. Beni bir bıçak gibi kesti. "Ben Seth'le değilim, Lance. Asla olmadı asla olmayacak. O bir arkadaş. Bu kadar."

Bana inanmıyormuş gibi şakıdı ve ben kaşlarımı çattım, öfkem yeniden yükseldi. Yani benim sözüm sadece demekti *Hiçbir şey*Şimdi?

"Bana yaptıklarından sonra onu becereceğimi mi düşünüyorsun? Farklılıklarımızı çözebilirdik ama saçımı kestirdiğini ya da her fırsatta beni mahvetmeye çalıştığını unutmazdım. Bizimle dalga geçtiğini ve birlikte olmamızı çok daha zorlaştırdığını. Gerçekten benim hakkımda bu kadar küçük mü düşünüyorsun, Lance Orion?

Kaşlarını çattı, gözleri yüzümü ovuşturdu, ağzımda duraksadı. "Hayır... Dünyalar kadar seni düşünüyorum, Darcy Vega."

Gömleğimden bir avuç aldı, beni öne doğru çekti ve aniden dudaklarıma talepkar bir öpücük kondurdu. Etrafımı sardı, beni tüketti. Uzun zamandır hasretini çektiğim adamın tadına baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve şokta donakaldım, onu istemekle uzaklaşma ihtiyacı arasında kaldım. Ama pes ettim ve şimdiye kadar bana sunulan en sulu elmadan bir ısırık aldığımda günaha düştüm. Beni duvara yasladığında ona pençe attım, gırtlağından gelen çaresizlik dolu bir inilti varlığımın merkezine kadar bir depremin yuvarlanmasına neden oldu. Tadı tutulmamış sözler gibiydi ama aynı zamanda en saf güneş ışığını da. Kalbimin paramparça parçaları dilime cam kırıkları gibi oturdu ve onu ne kadar uzun süre öptüysem o parçalar o kadar çok birleşiyor gibiydi. Ama bunun için çok geçti. Atışlarımızı yapmıştık. O beni incitirdi.

Pes ettiğim için kendime kızarak öpücüğü kestim ve ona baktığımda yüzü gölgede kaldı, dudaklarım morarmış ve karıncalanmıştı.

"Yapamayız," diye nefes verdim.

"Siktir," diye homurdandı ve bir adım geri sendeledi. "HAYIR."

Ne diyeceğimi bilemedim ama bunun şu anda dünyada yapmamız gereken en son şey olduğunu biliyordum. Büyünün nabzı tekrar kafamda yankılandı ve Orion bir adım daha geri çekildi, eli boğazına gitti.

Darcy, diye yalvardı ve başımı salladım.

"Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız," dedim, yanaklarım hâlâ yanıyor ve dudaklarım sızlıyordu.

"HAYIR,*Mavi*dedi, ses tonunda şiddetli bir uyarı vardı ve dişlerinin karanlıkta bana parıldadığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Bu yerin gücü her tarafımı sardı ve başımın üstünden bir şeye baktığını fark ettiğimde arkamı döndüm. Kelimeler kapının karşısında parıldayan mavi harflerle aydınlandı ve yaptıkları büyünün havaya yayıldığını hissettiğimde kalbim korkuyla titredi.

Royal Vega kanının tadı en tatlıdır.

En çok içinizdeki canavar mı yoksa adam mı koşar?

"Git buradan!" Orion kükredi, gözbebekleri genişledi ve ben ellerimi kaldırırken içimi korku kapladı. Üst dudağı geriye doğru kıvrıldı, gözlerindeki kana susamışlık yüzünü tamamen hayvan gibi gösteriyordu. "Darcy - koş!"

"CGelin ve beni yakalayın sizi çılgın kâfirler!" diye bağırdım, hortlak istifine bakarak

scallywags beni düştüğüm cehennem dünyasına sürüklemeye başladı.

Üstünde durduğum taş lahit az pişmiş bir çörek gibi ufalanıp buraya dönme dolaptaki bir balık gibi yuvarlandığımda, ona vaftiz ettiğim şekliyle Bitmeyen Göksel Karma Değirmeni elimden düşmüştü. Kendimi bu karanlık odada yapayalnız bulmak.

Çenemi dik tutarken ve su büyüm beni kuşatmaya çalışırken onları uzak tutarken, cesetler üzerime doğru koştu. Ama ben Floransa'da bocalayan biri değildim ve bu alçakların tuzağına düşmeyecektim.

Gökleri tutuşturacak kadar yüksek bir savaş çığlığı atarak, şanlı silahım için koştum, bir top mermisine daldım ve onu avucumun içine aldım ve sonra onu, benim tadımı tatmaya gelen en yakın şeytanın kafasına savurdum. et.

"Bugün değil, aman efendim!" diye bağırdım. "Çünkü kanatlarımın altındaki adalet ateşiyle ve beni başarıya götüren leydilerimin parlayan ışığıyla savaşıyorum. Senin gibilere asla yenilmeyeceğim!"

Saldırganımın ağır çivili topunu tepeme savurdum ve sırtıma bir başkası atlamadan önce palavracılardan birinin kafatasını ezdim.

"Geraldine mi?!" diye bağırdı Max, sesi yukarıdan bana yankılandı.

"Dövüş, seni kaygan yılan balığı!" ona seslendim "Bu ihtiyaç anında Leydi Tory'yi savunarak yerinizi alın ve çabalarımdan vazgeçin."

"Sana geliyorum - sadece bekle!" sesimin net ve yol gösterici sesini duyamıyormuş gibi bağırdı.

Ama daha fazla ruhsuz holigan Grus'u tatmak için geldiğinden onu azarlayacak zamanım olmadı. "Hayır, sizi iskelet alçaklar!" Savaşçımı başımın üzerinde sallayarak ağladım, alevler

Leydilerimin gücüyle parıldarken ondan ihtişam fışkırıyordu ve böyle bir hazineye ayarlanan şansın beni asla yüzüstü bırakmayacağını biliyordum.

Tıpkı sevgili babamın bana her zaman öğrettiği gibi, su Elementimin akışkanlığı ve dünyamın gücüyle savaştım, iyi bir mücadele verdiğimi bilerek her hareketime yıldızların saf iradesini kanalize ettim.

Bugün leydilerimi savunmak için ölseydim, fedakarlığımın değerli olduğunu bilerek yıldızlara katılmaya devam ederdim. Ve yine de onları şimdi bırakmak gibi bir planım yoktu. Orada olacaktım, onların tahta çıkışlarını seyredecek ve krallığımız üzerindeki ebedi saltanatlarının parıltısında yıkanacaktım.

Eski zamanların savaşçılarının öfkesi ve leydime geri dönüp onun yanında sağlam durma kararlılığıyla savaşırken kemiklerim parçalandı, büyü alevlendi ve çürüyen bedenler etrafımda parçalandı.

Son türedi benim ağır gazap topumun sonunda kaderiyle karşılaştığında, müstehcen bir semender mağarama indi ve derin kahverengi gözleri rahatlamış bir ifadeyle doldu.

"Kahretsin, Gerry, düşündüm ki-"

"Aylaklık için zaman yok!" Ağladım, avucunu büzülmüş dudaklarına koyarak, sanki bir anın öpüşme zamanı olduğunu düşünürmüş gibi bana doğru eğildi. "Leydimin yanına dönmeliyiz."

Elimi kaldırdım, dünyayı emrime göre kullandım ve bizi savaşın şiddetle devam ettiği mezarlığa doğru yükselten bir platform oluşturdum.

"Senin için gerçekten endişelendim, biliyorsun," diye homurdandı Maxy biraz daha yaklaşıp çenemi avuçlarının arasına alıp alt bölgelerime kadar hızla inen bir depreme neden oldu.

"Yüce Egemen Cemiyet'in doğru ve adil yolunu izliyorum," dedim hafifçe yükselirken. "Benim iyiliğim için endişelenmene gerek yok."

Beni anlamıyormuş gibi başını salladı ve ben tekrar itiraz edemeden ağzını benimkine bastırdı.

Ay ışığı tekrar tenimize değdiğinde, yer seviyesine yükselip ondan uzaklaşırken ona bir an teslim oldum.

"Gerçek kraliçeler adına!" Yelkenimi kafamın etrafında geniş yaylar halinde sallayarak yakın dövüşe geri dönerken böğürdüm. "Yıldızlar hep üzerlerinde parlasın!"

ÖBen onu geri tutmak için Phoenix ateşimi kullanırken rion tekrar tekrar bana saldırdı. Ama ben

Onu incitmek istemedim, bu yüzden ayaklarının dibine ani ateşler yaktım, onu yavaşlatmaya çalıştım.

onu uzağa. Etkilediği büyünün gücünü hissedebiliyordum ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BT.

Hiçbir çıkış yolu yoktu. Kaçacak yer yok.

Uzaktaki duvara yaslandım ve onu uzak tutmaya çalışmak için önüme bir ateş yayı fırlattım.

"Lance, dur!" İçinden geçerken çığlık attım ve onu öldürmemek için alevleri hızla söndürdüm. Benim ölmemden daha kötü olan tek şey onun ölmesiydi.

Eli boğazımı sardı ve beni duvara yapıştırdı, dişleri açıktı ve gözleri açlıktan başka bir şey olmadan dönüyordu. Orada değildi. O kana susamış bir gemiydi ve bunun sona ermesinin tek bir yolu olduğu için çok korkmuştum.

Öne doğru yalpaladı, dişlerini bana geçirmek için elini hareket ettirdi ama aniden düşüyordum, arkamdaki duvar geriye doğru dönüyordu. Gizli bir geçide tökezledim ve onu üzerimden düşürecek kadar sert tekmelemeyi başardım.

Döndüm ve zifiri karanlığa doğru kıvrılan dik merdivenlerden aşağı koştum.

Orion arkamdan ateş etti ve ben de arkamda bir korku çığlığıyla bir ateş çaktı, onun bir canavar gibi homurdanmasına ve geri düşmesine neden oldu. Ayaklarım merdivenin dibine çarptı ve koştum, kendimi dolambaçlı bir labirentte buldum, köşeler sıkıydı ve her iki tarafımı da sıkıca bastırıyordu. Elimdeki alevler tek ışıktı, sırayla gelişigüzel giderken, o Tarikatının hızıyla peşimden koşarken bir hava akımı duydum ve onu avdan atmak için farklı yönlere ateş ettim. Alırken öfkeyle homurdandı

yanlış dönüşler, ama o kadar yakındaydı ki, ağır nefesi sağımdaki duvarın hemen ötesinden bana ulaşıyordu. Beni hayatta tutan tek şey saf şanstı ama tükenecekti. zorundaydı.

Daha hızlı koştum, sola, sağa, sola, sağa, sonsuz geçitlerde kaybolurken aklım dönüyordu. Olabildiğince sessiz hareket ettim ama attığım her adım kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılandı. Korku içimden kan aktı ve düşüncelerimi bulandırdı.*Sadece devam et. Durma.*

Arkamdaki hava akımı yaklaşırken son bir virajdan hızla döndüm. Labirentin ortasına doğru koşarken, büyük bir lahitin etrafını saran sıra sıra heykeller bularak hareket etmem için bir saniyem vardı. Heykeller taştan yapılmış, dimdik ve savaşçı kılığında heybetliydi.

Titreşen, çarpan büyünün sesi, kendi kalp atışımdan daha yüksek bir sesle kafamı yeniden doldurdu ve Ruhumda İmparatorluk Yıldızının yakında olduğunu biliyordum.

Heykellerden birinin arkasına atladım ve nefesimi tuttum, kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım. Alevlerimi söndürdüm ve Orion uzaya fırlamadan hemen önce karanlığa gömüldüm.

Heykellerin arasında dolaştığını, beni avladığını duydum ve içimi korku kapladı. Beni güvende tutan tek şey, kalp atışımın sesini perdeliyor olması gereken İmparatorluk Yıldızı'ndan gelen gürleyen büyüydü. Ama bu büyüyü durdurmanın bir yolunu bulamazsam; beni bulacaktı. Ve kesinlikle onun dişlerine yem olacaktım çünkü sevdiğim adamı öldürmektense ölmeyi tercih ederim.

BEN aylardır bu kadar canlı hissetmemişti. Phoenix'imin saf, katıksız gücü yanıyordu uzuvlarım o kadar yoğundu ki, ucube damarlarım onunla uğulduyordu.

Ellerimden kırmızı ve mavi bir karışım halinde erimiş ateş fışkırdı ve büyümü besleyip beni patlama noktasına kadar doldururken alevlerin sıcaklığından keyif aldım.

Darius yanımda bir savaşçı gibi savaştı, baltasını iki eliyle savurdu ve ağaç deviriyormuş gibi ölülerin bedenlerini deşti. Kaslı yapısı darbelerin gücüyle esniyordu ve bakışlarım tekrar tekrar ona kaydı.

Kulağıma kapıların yönünden vahşi bir uluma takıldı ve tepeden aşağı o yöne bakmak için dönerken donup kaldım. *O Seth değildi.*

Patikada bize doğru koşan figürleri gördüğümde kanım dondu, kanımız için uluyan tazı sürüsünün sesi sürüler halinde içime korku saldı.

"Reaper Hounds az önce kapıyı kırdı!" Onlara doğru işaret ederken herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım.

Henüz gözlerinin içine bakma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar bizden uzaktaydılar. Ama dağ gibi kara bedenleri mezarlıkta daha koyu gölgeler olarak göze çarpıyordu, köpekten çok at gibi göründükleri için canavarca büyük boyutlarını gözden kaçırmak imkansızdı.

"Mezara koşmalıyız!" Darius hiçbir tartışmaya yer vermeyen bir tonda emir verdi. "Gerekirse orada durabiliriz ve Orion ile Darcy İmparatorluk Yıldızı'yla döner dönmez bizi buradan uçuracağım."

Diğerleri hâlâ yerden sürünerek çıkmaya devam eden ölümsüzlerle savaşıyordu ve ben gökyüzüne çıkarken kanatlarımı etlerimden kurtarmak için zorladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Darius, ben onun üzerinden geçerken bana uzandı ve bu tarafa hücum eden köpek sürüsünü işaret ettim.

"Bizi takip etmelerini elimden geldiğince zorlaştıracağım," dedim, ben ondan arkadaşlarımızın üzerinden geçip patikada daha da ilerlerken, onun reddedercesine başını sallamasına aldırış etmeden. uzuvlarımda yanan ateşle.

Max ve Geraldine'i geçtiğim an, ellerimi iki yanımdan kaldırdım ve tazıları yavaşlatmak için yolun karşısına alevli bir Phoenix ateşi duvarı fırlattım.

Yerine oturur oturmaz yere atladım, Phoenix ateşinden başka bir şey olmayan bir kılıcı ellerime fırlattım ve kanatlarımı en yakın cesedin kafasına savurup diğerlerine koşmaya başlamaları için havlamadan önce fırlattım. .

Seth, beyaz Kurt biçiminde önümüzde hızla ilerledi ve Caleb mezar taşlarının arasından ateş ederek ikiz hançerleriyle cesetleri bıçakladı ve onlar onun üzerlerinde olduğunu anlamadan onları yere devirdi.

Geraldine ve Max benimle koşmaya geldiler ve havada sallanan silahlarımız ve etrafımızda çıtırdayan gücümüzle ölümsüz kalabalığın arasından hücum ettik.

Darius'u gözden kaybetmiştim ve tepeye çıkarken ceset kalabalığının arasından onu aradım, kalbim beni tutsak alma korkusuyla sağa sola bakarken hızla çarpıyordu.

Arkamdaki ateş duvarına ulaşan Reaper Hounds'un sesi, onlar öfkeyle gökyüzüne ulurken nabzımın atmasına neden oldu ve omzumun üzerinden geriye baktım, içlerinden biri alevlerin arasından atlayıp patikaya inerken içim sızlıyordu. tepenin eteğinde.

"Kahretsin," nefesim kesildi, ani bir hız kazandım ve onun yerine havayı kullanırken yarattığım kılıcı bıraktım.

Etrafımda bir kalkan oluşturdum, Max ve Geraldine daha sonra tüm gücümle onu vücudumdan dışarı attılar, böylece etrafımızı saran cesetler geri püskürtüldü ve bize yolda serbest bir koşu hediye edildi.

"Cesur olun, leydim!" Geraldine ağladı. "Biz onurluyuz ve arkamızda yıldızlar var. Başarısız olamayız."

Koşarken, "Yıldızlar asla arkamda olmaz Geraldine," diye homurdandım. "O parıldayan orospu çocukları bana sadece kötü şans gönderir."

Geraldine'in cevap verme şansı olmadı, tepeye tırmandık ve kendimizi bir kez daha ölümsüzlerle çevrili bulduk.

"Kendinizi hazırlayın!" Darius böğürdü ve onu bir mezarın girişini koruyan taştan bir Ejderhanın tepesinde dururken gördüğümde içim rahatladı.

Ellerini önünde kaldırmıştı ve ben de üçünü koruyan hava kalkanına daha fazla güç verdim.

ölümsüz kalabalığın arasından bir su dalgası göndermeden hemen önce.

Cesetler süpürülürken kanımız için çığlık attılar ve dalga kalkanımın üzerine çarparak üçümüzü yolda bıraktığımızda zaferle haykırdım.

Reaper Hounds cesetlerin üzerine atlayıp onları vahşice parçalarken, kemiklerini parçalayarak ve yemek için kavga ederken hırıltılar ve ulumalarla onları yiyip bitirirken şans eseri tepeden aşağıya bir göz attım.

Darius önümüzde uzanan patikaya atladı ve bakışlarım çıplak kollarına kaydı, sıkı tutuşunda ezilme fikrine kapılırken kalbimi hızla atan terli parlak mürekkep lekesine. Lionel'ın yanında olduğum her an, Lionel'ın bana yaptıklarından dolayı içimde hâlâ bir miktar korku vardı, ama bunun için can atmaya başlamıştım, böylesine tehlikeli bir yere yakın olduğum için hissettiğim küçük adrenalin titremelerine her zaman açım. yaratık.

Arkasındaki kınından baltasını çıkardı ve ona yetişmemizi bekledi, Darcy ve Orion'u aramaya koyulmadan önce bana değerlendiren bir bakış fırlattı.

"Buraya!" Caleb ileride bir yerden bağırdı ve onu ve Seth'i gördüm, Fae formuna geri dönüp eşofmanlarını giymişlerdi. Max, arkadaşları için her zaman yedek bok taşırdı; İhtiyacım olursa muhtemelen çantasında benim için de bütün bir kıyafet değişikliği vardı.

Hepsi kemerli bir söğüt ağacının altındaki devasa bir mezarın önünde duruyordu ve biz de onlara katılmak için koştuk.

Geraldine, Seth'in yanında yer alırken, "Sadece söylemeniz yeterli, ben de o canavarları oyalamak için oraya hücum edeceğim, leydim," dedi.

"Kimse bir yere gitmiyor, Geraldine," diye emrettim. "Sadece yanımda kal ve deneyelim ve ruhlarımızı emip bitirmeyelim, tamam mı?"

Yönümü bulmak için etrafımıza bakındım ve mezarın yuvarlak taş kapısına takılmış, Orion ve Darcy'nin içeri geçişini gösteren benim ve Darcy'nin yüzüklerini gördüm. Kapı sımsıkı kapalı gibiydi ve içeriden herhangi bir ses duyamadım ama içeride olmalılardı.

"Gözlerini kapat, Roxy," diye emretti Darius, Reaper Hounds'un ulumaları kokuyu tekrar aldıklarının sinyalini verirken.

"Gözlerini kapat," diye ısırdım, baltasını kaldırmış önümde durmak için hareket etti. "Nerede olduklarını hissetmek için hava ve toprak büyüsünü kullanabilirim ve alevler açıkça onları o kadar rahatsız etmiyor, bu yüzden belki de arkamda dursan iyi olur."

Bana sırtını dönüp baltayı eline almadan önce bana alaycı bir şekilde sırıtarak, "Hiç şansın yok, güzelim," dedi.

"Eğer ölürsem, annemin odamı boşaltmasına izin verme," diye mırıldandı Seth. "Yatağımın altında çok fazla porno var."

Caleb gözlerini kapatırken homurdandı, dünya Elementallerinin hepsi bağlantılarından yararlanıyordu.

Reaper Hounds'un geldiğini hissetmelerine izin vermek için zeminle.

"Ayın yol gösterici ışığı adına, galip geleceğimizi biliyorum," dedi Geraldine, yelkenini yanında sallarken gözleri kapalıydı ve sürünün sesi yaklaştıkça kalbim hızla atıyordu.

Devasa, siyah canavarların ilki tepenin zirvesine vardığında, gözlerimi kapattım ve ayaklarının altındaki zemini desteklemek için dünyayla olan bağlantımı kullandım.

Caleb, Geraldine ve Seth, pençelerinin kirle buluştuğu her yerde hissettiğimizde bana katıldı ve üzerimize gelen canavarların yollarına kaya ve tahtadan mızraklar sapladık.

Yaklaştıkça çürüme ve ölüm kokusu üzerimizi kapladı ve arkadaşlarım, bizi cehenneme sürüklemeye gelen canavarlarla savaşa girerken bağırdılar.

Yere yapılan her hareket, havadaki her hareket için hissettiğim ve onlara defalarca ölümcül büyü yaptığım için gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum.

Canavarlar bize ulaşırken Darius baltasını vahşice savuruyordu ve her hareketinde havada yankılanan hareket dalgalarını hissedebiliyordum.

Gözlerimi açma ihtiyacı çok güçlüydü ve sahip olduğum her özdenetim kırıntısıyla bununla mücadele etmek zorunda kaldım. Ama Darius acı içinde homurdanırken, ona ne olduğunu görmek için bir göz açıp kapamadan edemedim.

Canavar bir yaratığın önünde dizlerinin üzerine çökerken nefesim göğsümde durdu, gözleri kocaman açılmış ve yaratığın kan kırmızısı bakışlarına kilitlenmişti. Baltası yanına düştü ve kalbim kırıldı.

Reaper Hound ileri sinsi atildi

"HAYIR!" Canavarın kırmızı gözleri güçle parlarken ona doğru koşarak kükredim ve vücudumda tuttuğum her güç kırıntısıyla sallamadan önce baltayı Darius'un elinden çekip aldım.

O canavarın onu benden çalmasına izin vermediğim için öfkeli bir çığlık atarak kafasını keserken balta tazı boynuna düştü, kemiği kırıldı ve büyük bir gümleme sesi geldi.

Darius aniden onun korkunç gücünden kurtularak topuklarının üzerinde sallanırken nefesi kesildi. Max kükredi ve gökyüzüne meydan okudu ve o yaratıkları geride tutmak için savaşırken, etrafımızı saran dev bir hava kalkanı patladı.

Seth de ellerini kaldırdı, tazılar kalkanı kırmaya çalışırken vahşi bir öfkeyle havlayarak ve hırlayarak kalkana saldırırken büyüyü güçlendirdi.

Darius'a doğru hamle yaptım, baltayı ayağımın dibine düşürdüm ve kucağına indiğimde onu tekrar kıçına devirecek kadar sert vurdum.

"O sen misin?" Kara gözlerine bakarak ve yıldızların eşim olarak seçtiği adamı ararken onu sabit tutarken yüzünü ellerimin arasına alarak sordum. "Hala sen misin?"

"Benim, Roxy," dedi kabaca, elleri belimi kavramak için hareket ederken bana öyleymişim gibi bakarken

dünya hakkında sorduğu her sorunun cevabı.

Tekrar şaha kalkmadan önce kısa bir an için alnımı alnına bastırırken öne doğru eğilmeme neden olan ezici bir sel halinde içime bir rahatlama yayıldı.

"Seni aptal," diye tersledim ve iyi olduğunu anladığımda göğsüne yumruk attım. "Neden gözlerin açıktı?"

"Çünkü beni geçmelerini riske atmayacaktım," diye hırladı, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi ve ben de onu tekrar yumrukladım.

"Ve sensiz ne yapardım?" diye sordum, daha ne dediğimin farkına bile varmadan gözlerini şaşkınlıkla büyüterek, ama siktir et.

Bu sorunun cevabını ya da bunu sormamın sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum, bu yüzden çenemi kaldırdım ve ondan aşağı indim, gözlerimi sımsıkı kapatırken ellerimi kaldırdım ve ona hava büyümü ekledim. Kalkan.

Tazılar ona çarparken, zorla içeri girmeye çalışırken ve her şey güçlerinin gücüyle sarsılırken küfrettim.

"Ne kadar tutabilirsin?" Caleb solumdan sordu.

Max homurdandı ve Darius anında sol kolumu kavradı. Onun büyüsünün

benimkinin bariyerine çarptığını hissettiğim an, kendimi ona açtım, onun gücünün hissi benimkiyle birleşti ve bu dünyadaki en doğal, canlandırıcı histi.

Ama bunun bir acele olduğunu düşünseydim, sihrini Caleb'in, ardından Seth'in sihrine bağladığında ve onların vücuduma akan sihir yağmuru beni neredeyse ayaklarımdan yere serdiğinde olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Aynı anda bu kadar çok gücü kontrol altına almak için savaşırken yüksek sesle nefesim kesildi ve Geraldine diğer kolumu kavradığında ve onun ve Max'in gücü de bizimkiyle birleştiğinde, bütün bunların ağırlığından dizlerim neredeyse bükülecekti.

"Lanet olsun," diye inledi Caleb.

"Bu sadece seksten daha iyi olabilir," diye soludu Seth ve ben de nefes nefese bir inilti gibi çıkan bir onay sesi çıkardım.

Geraldine, "İyi ıstakozlar," diye içini çekti ve ilk kez ne demek istediğini tam olarak anladım.

Reaper Hounds kendilerini kalkana doğru atmaya devam ettiler ve hepimiz sihrimizi yerinde tutmak için doldururken onları tutma çabamla homurdandım.

"Hadi Darcy," diye homurdandım, bazı mucizevi ikiz içgüdülerin ona acele etmesi mesajını vermesini umarak, çünkü tüm gücümüzün bir araya gelmesiyle bu kalkanı havada tutmamıza rağmen, onun içeride kalmayacağını biliyordum. sonsuza kadar yer. Ve bozulduğunda Reaper Hounds'a karşı şansımızı sevdiğimden emin değildim.

MMavi saçlı kızı taş heykeller denizinde avlarken, zihnim kana susamışlıkla bulanmıştı.

onun kanının çağrısı, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. buna ihtiyacım vardı. Ona sahip olmalıydım, damarlarına girip içmeliydim

her son damla. Kafamın içinde onun tüm seslerini bastıran bir gümbürtü vardı, ama o

yakın olmak. Onun burada, karanlıkta saklandığını hissedebiliyordum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odanın içinde ateş ettim ve sonunda bakışlarım bir heykelin arkasına kıvrılmış ona takıldı. Onu yerden kaldırdım ve onu yerine sabitlemek için heykele doğru fırlatırken çığlık attı. Kullandığım güçle geriye doğru devrildi, parçalara ayrıldı ve onu kavrayışımı kaybedince hırladım. Molozların arasında yere çarptı ve çabalayarak uzaklaştı, beni geride tutmak için etrafına mavi ve kırmızı bir ateş çemberi fırlattı. Ama hiçbir şey yapamazdı. Onun için yanardım, bunu akıl sağlığımın kalıntılarında biliyordum. Bu kızın kanı için cehennemin alevleri arasında durur ve ölürdüm ama önce içimdeki beni içten dışa yiyip bitiren bu susuzluğu giderecektim.

"HAYIR! Lance – dur!" Ben alevlerin arasından atlayıp onu yerdeki ağırlığımın altına sıkıştırırken ağladı.

Elleri beni uzak tutmak için kollarıma bastırırken kendi yanık etimin kokusu burnuma kaydı, teni güneşin sıcağıyla parlıyordu ama ben bunun acısından sıyrılmayı reddettim.

Mavi saçları etrafına dağılmıştı ve içeceğimden kesinlikle emin olarak ensesinin dibinde atan nabzına baktım. Beni durdurmaya çalışırken dişlerim dilime battı ve elleri beni pençeledi ama ben bu dünyadaki en güçlü yaratıklardan biriydim. Kaçamadı. Önce beni öldürmesi gerekecekti.

"Mızrak!" diye bağırdı ve kollarımda bıraktığı yanıkların acısıyla homurdandım.

Çenesini yakaladım, boğazını açığa çıkarması için kafasını yanlara doğru zorladım ve ağzımı etine dayadım. Boynundaki damar, kalbinin hızlı atışıyla nabız gibi atıyordu, içine dişlerimi geçirmem için çaresizdi ama onun kokusu duraklamama neden oldu.

O en tatlı şeydi. Bal ve şeker ve iyi olan her şey. Bana bir panayırı, bir okulu, bir sırrı hatırlattı.

İçimdeki canavar ısırmam için yalvarırken boğazımdan bir hırıltı daha yükseldi ama ruhumun farklı bir yanı beni tutuyordu.

Bu kızla ilgili anıların zihnimde gezindiğini gördüm. İlk kez karşımda duruyordu, maviye daldırılmış saçları, iri ve meraklı gözleri. Sonra onun sınıfımda oturması, benim ona bakışlarımı çalmaya hakkım yoktu. Bir havuzun dibine gizlenmiş dudaklarının ilk kez benimkilere değdiği tadı, ardından dudaklarında tek bir kelimeyle ön kapımın dışında sırılsıklam sırılsıklam görünmesi. Benim için her şeyi ifade eden bir kelime. Çünkü onu kastediyordu. Kızım. Kraliçem.

"*Mavi*İnledim, çenesini serbest bıraktım, o da derin yeşil gözlerinde korkuyla bana bakmak için başını çevirdi.

Bana öyle bakmasına dayanamadım ve zihnimin bulanıklığı içinde, gerçekten bir karar vermeden eğildim çünkü kaderin bir ipi beni ona doğru çekiyor gibiydi. Şaşkınlıkla ağzımı onunkine bastırdım.

Eli yanağıma çarptı ve başım yana doğru dönerken homurdandım. "Ne oluyor be?" diye sordu, beni geri itmeye çalışırken nefes nefeseydi.

Büyü sonunda beni tamamen bıraktı, havadaki güç çözülüyor, beni özgürleştiriyor, zihnimi bana geri veriyordu. Ve netlik bir orospuydu.

"Bok." Geriye doğru diz çöktüm, oturması için onu yukarı çektim ve endişeyle yara var mı diye kontrol ettim, bulduğum morluklara hırladım.

"Seni incittim mi?" Panik içinde sordum, biraz önce yaptığım şeyin ağırlığı göğsümü eziyordu. Bana baktı ve sonra başını salladı. "Yine mi... sen?"

"Evet," diye homurdandım. "Çok üzgünüm."

"Tamam. Ama ne oldu? nefes aldı ve boğazımdaki kuru yumruyu yuttum. Kulaklarımda bir gümbürtü çınladı, ses beni çağıran bir Siren şarkısı gibiydi. Ama bu dünyadaki hiçbir şey beni o anda Darcy'den uzaklaştıramaz.

"Bilmiyorum."

"Yaralanmışsın," dedi boğuk bir sesle, ellerini kollarımdaki yanıklara dokundurarak. İyileşeceğim, diye söz verdim. "Sadece buradan çıkıp sihrimizi geri almamız gerekiyor."

"Sınavı geçtin. Zodiac Guild'in yeni bir Efendisi doğuyor," ruhani bir ses kafamı doldurdu ve Darcy de bunu duyunca kaskatı kesildi. *"Kraliyet soyunun koruyucusu, kalbin koruyucusu."*

Odanın ortasındaki lahitin kapağının altından ışık parıldadı. Ayağa kalktığımda ve Darcy'nin yanıma gelmesine yardım ettikçe daha da parladı. Beraber yürüdük ve elini tuttuğumda çekmedi. Yaklaştığımızda ona baktım ve içini görmek için kapağı ittim. Boş mezarda parlak bir beyazlıkla aydınlatılmış bir nesne duruyordu. Kör edici ışığa doğru uzandım, parmaklarım kaba bir taşı okşuyordu.

Kötü bir şey olmayınca elimi ona doladım, avucumun içine aldım ve akkor bir enerji içimden aktı. Şok içinde koluma baktım ve etimin altında tutuşan bir kılıcın parıldayan izini buldum. Jasper'ın sahip olduğuyla tamamen aynıydı ve aklım tüm bunların anlamı ile dönüyordu.*Loncanın yeni Efendisi mi? Vay canına.*

"*Vega prenses, bir bütünün yarısı. Sarayı derinlerde ara. Sonlarının yattığı yerde,*Ses bir kez daha konuştu.

"Lütfen bana yıldızın seninle konuştuğunu duyduğunu da söyle?" diye fısıldadı Darcy ve kısık bir kahkaha ağzımdan kaçtı.

"Evet, duyuyorum. Kahretsin, çok güzel." Avucumun içinde evirip çevirdim, kaya pürüzlü ve elmas gibi parlıyordu.

*"Son bakıcımın oğlu,"*bana fısıldadı.*"Kralın yapamadığını yap."* "Neyi yapamazdı?" Karışıklık içinde sordum.

*"Kralın yapamadığını yap"*tekrarladı, sonra ışık söndü ve yıldız sanki göklerden inmiş büyülü, konuşan bir kaya değilmiş gibi avucumun içinde huzur içinde oturdu.

Darcy'ye uzattım ve gözleri büyüdü.

"istiyor gibi*Sen*kaleci olarak," dedi.

"Onu eve, Lionel'a götüremem, güzelim," dedim sırıtarak, bunu gerçekten becermiş olmamız gerçeğiyle ruh halim tavan yaptı. Sonunda o lanet herif için bir tane yakalamıştık.

Uzanıp yıldızı aldı ve cebine sokmadan önce başparmağını yıldızın üzerinde gezdirdi.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi kesin ama duraksayarak, aniden lahdin içine uzanıp tek bir Tarot kartı aldı. Araba.

Arkasındaki dönen gümüş yazıyı tanıdığımda şok oldum. Astrum'dan başka bir mesajdı. Darcy benim de okuyabilmem için yaklaştı.

Son kartı buldunuz. Yıldızlar
dizildi, görevim bitti.

Tüm umutlar tükendiğinde, Vega Prensesleri, cesareti ışıkta bulun.

"İşte bu," dedi nefes nefese. "Bu sonuncusu."

"Araba, kontrolü ele almak demektir," dedim umutla. "Dizginleri eline almak ve-"

"Zafer yolunda ilerliyorum," diye bitirdi geniş bir sırıtışla ve onu cebine soktu. "Hadi gidelim."

Onu kucakladım ve hızla odadan çıktım, tünel labirentinden hızla geri döndüm ve mezara giden merdivenlerden yukarı çıktım.

Değirmen taşının sesi kapının açıldığını söylüyordu ve ben dışarı çıkmak için ileri atılırken Darcy beni zorlamaya başladı.

Arkadaşlarımızı mezarın hemen dışında bir sürü Reaper Hounds tutarken bulduğumda, bir ses kakofonisi bana ulaştı. Kalbim tekledi ve kendiminkini kapatırken elimi Darcy'nin gözlerine siper ettim.

"Buradaydı!" Bağırdım ve bir Ejderhanın kükremesi net bir emirle kulaklarımı doldurmadan önce dünyayı paramparça eden bir patlama sesi geldi.

"Yüzükler," dedi Darcy aceleyle, kollarımdan kurtulmaya çalışarak ama onu bırakmayacaktım, hiçbir şey için değil.

Döndüm, gözlerimi açtım ve mezar kapısındaki gümüş yüzükleri aldım ve her şey bir kez daha kendini mühürledi.

"Binmek!" Tory çığlık attı ve onun sesine doğru dönerken gözlerimi tekrar kapattım. Beni ve Darcy'yi Darius'a doğru sürüklerken eli koluma dolandı.

"Lanet olası gözlerini kapat," diye çıkıştım Darcy de ona yalvarırken.

Tory, "Kapalı, onları bir milisaniye kadar açtım," diye homurdandı.

Bir elimi arkadaşımın sıcak terazisine koyup Tory'yi arkasından iterken Darcy'yi önüme ittim. Tırmandım ve bir el, yalnızca dokunarak Blue'nun olduğunu bildiğim benimkini buldu. Arkasına oturdum ve nefes alma şeklinden onun olduğunu anlayarak, "Aman Tanrım, bir kertenkelenin belindeyim."

Darcy'nin elinden sıcak büyü çıktı ve vücudumdaki yanıklar iyileşti. Hemen kendi sihrimi damarlarına geri ittim, mezarda bıraktığım her türlü morluğu veya izi iyileştirdim. Bunu yapmış olmam beni hasta etti. Bir büyünün etkisinde olduğumu biliyordum ama kahretsin, bu beni daha iyi hissettirmedi.

Darius altımızda kıpırdanırken Geraldine'in kolları belime dolandı. "Vay canına, kimin erkek kasını tutuyorum?" kulağıma ağladı ve ben homurdandım.

"Eski öğretmenin," diye seslendim ona.

"Sadece düşündüğün kadar gençsin," dedi ve sonra Darius havalandı ve bir ölüm perisi gibi inledi, elleri göğüs kaslarımı kavramak için yukarı kaydı ve sertçe sıktı.

"Yıldızlar adına," diye yemin ettim, Geraldine neredeyse meme uçlarımı koparırken Darcy'yi kendime doğru çektim.

Sürü bizi kovalarken daha şiddetli ulumalar çınlarken Darius çok aşağıdaki kapıdan geçip ormanın üzerinden uçarken gözlerimi açtım. Darcy'nin gece mavisi saçları yüzümde dalgalandı ve ona daha sıkı sarıldım, o mezarlıktan defolup gittiğim için içim rahatladı.

"Büyük Teyzem Delia'nın göğsündeki ay ışığı adına, bu hayatımın en cömert yolculuğu!" Geraldine bağırdı.

Seth ulumaya başladı ve biz dolunaya doğru süzülürken Max ve Caleb bize katıldı. "Oradaki tutuşunu biraz gevşetmek ister misin, Grus?" Parmakları göğüs kafesimi daha sıkı kavradığında homurdandım.

"Senin gibi iri yapılı bir adam, hanımefendilerin yaptığı hafif bir sıkmanın üstesinden gelebilir," diye ısrar etti ve Darcy yaygaranın ne hakkında olduğunu anlamak için boynunu kaldırdı ve neler döndüğünü anlayınca kahkahayı patlattı.

"Buradan yıldız tozu mu alıyoruz yoksa ne?" Max aradı.

Elimi cebime sokup bir kese çıkararak Darcy'yi tutuşumda ayarladım. Darius hazır mı? Ona bağırdım ve koca kafasını salladı.

Onu önümüze fırlattım ve Darius bizi doğruca içine fırlattı. Akademinin çitlerinin ötesine tükürüldüğümüz Solaria boyunca yüz mil yol kat ederek esirin içine çekildik.

Biz inmeden önce Darius geri çekildi ve hepimiz bir yığın halinde çimenlerin üzerine düştük. Kendimi yığından kurtardım, Darcy'yi elinden tuttum ve kız kardeşini de pislikten kurtardım.

"Buldun mu?" diye sordu Tory endişeyle ve Darcy elini cebine atıp İmparatorluk Yıldızını çıkarıp muzaffer bir gülümsemeyle ona gösterdi. Herkes görmek için daha yakına toplandı ve gurur göğsümde şişti. Yapmıştık.

"Merhamet et!" Geraldine ona bakarken yanaklarından yaşların süzülmesine dürüstçe inledi. "Tullissia'nın gün batımı elmasından daha güzel."

Bir şeyler yapmasını sağla, diye ısrar etti Seth, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Onu küçümsememek için hafif bir girişimde bulundum ama başarısız oldum. Darcy onlar hakkında doğruyu söylüyorsa, yapacak bir ton açıklama yapması gerekiyordu. Ve ben affedici bir adam değildim.

Darcy yıldızı cebe indirerek, "Yapmayalım," diye karşılık verdi. "Nasıl çalıştığını bilmiyoruz ve yıldızlarla sevişmek şimdiye kadar başımıza çok fazla sorun çıkardı."

İkinci oldu. King's Hollow'a gidelim. Hayatım boyunca daha fazla göksel varlığı kızdırmamayı tercih ederim," dedi Tory, Darius kıyafetlerini giymeyi bitirirken ona bir bakış atarak.

Darius kaşlarını çatarak, "Yine de babamın kafasını havaya uçurmak için kullanamayacak olmamız çok yazık," dedi.

Max, "Bu onun için çok hızlı bir ölüm," diye mantık yürüttü. "Dikenli çalılardan oluşan bir tarlayı yemesi için lanetlenmeli, sonra bir Griffin'in kış deliğinde boğulmalı."

"Ah ne eğlenceli," diye kahkaha attı Geraldine, kalçasına bir şaplak atarak. "O iğrenç canavarı içeri sokmak istiyorum.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
aşağıda ondan şüpheli ahlakından başka bir şey kalmayana kadar testisleriyle ve çetelesiyle ziyafet çeken yırtıcı balıklardan oluşan bir havuz.

Bir kahkaha attım ve o da bana sırıttı. "Ne yapmasını isterdiniz, Profesör?" "Lance," diye sertçe düzelttim. "Ve onu bir Pegasus borusuyla öldüresiye dövebilseydim mutlu olurdum."

"Haydi, hepimiz ölümsüzlerle savaşırken mezarda neler olduğunu anlat bize?" Caleb bana ve Darcy'ye sordu.

Orada olup biten çılgınca şeyi açıklamadan önce bir bakış paylaştık - gerçekten kötü zamanlanmış öpücüğüm ve o zamandan beri başıma gelen kafa sikişi dışında. Yani, gerçekten mi?*O*yapmaya karar verdiğim şey miydi? Ne halt düşünüyordum ki? Tüm sorunlarımızı öperek silebileceğimi mi? Darcy daha iyisini hak ediyordu. Kahretsin, her şeyi hak etmişti. Ve ben her şeyin tam tersiydim.

Tıpkı Jasper'ın bana gösterdiği gibi, kolumdaki Zodiac Guild işaretini onlara göstermek için kendimi kesmek zorunda kaldım ve ben bunu yaptığımda Geraldine neredeyse bayıldı. Hassas olduğu için değil, Zodiac Guild'in "ülkedeki tüm toplumların en sansasyonel topluluğu olduğu ve onun bir parçası olmak için üç uzuvdan vazgeçeceği" için.

"Saray'a geri dönmeliyim," dedim sefil bir şekilde solgun gökyüzüne bakarak.

Bir gardiyan şafaktan hemen sonra gelip beni kontrol eder ve gece boyunca beni köşkte tutacak korumaları kaldırırdı. Ayrılma düşüncesi kalbimi sızlattı ama artık Imperial Star'ımız vardı. Ve Lionel yanına yaklaşamayacaktı. Bu sevinilecek bir şeydi.

Darius sarılmam için beni kendine çekti ve kulağıma mırıldandı, "Daha fazla kalmadı kardeşim. Onu şimdi yeneceğiz. Kader bizim lehimize dönüyor."

Gitmeme izin verdi, geri çekildi ve sonra Tory bana sarılarak beni şaşırttı. "Canını acıttığı yerden vuracağız."

"Taşaklara attığın tekmelerden birinin işe yarayacağından emin değilim, ama belki bunu yaparken ayakkabına İmparatorluk Yıldızı takarsan onları hemen kırarsın," dedim kuru bir sesle ve güldü, beni bırakarak .

Sonra Geraldine kendini üzerime atarak beni daha da şaşırttı. "Ah, Lonca'nın sadık Efendisi, sen gerçek bir kralcısın, her zaman kraliçelerim için doğru olanı yaptın. Bunu şimdi anlıyorum," diye hıçkırdı, Mirasçıların bana sert bakışlarını hak ederek.*Kahretsin.*

Omzunu beceriksizce okşadım ama ben onu geriye doğru bastırmaya çalışırken sımsıkı sarıldı ve kederli bir hıçkırık bıraktı.

"Leydim Darcy ile aranızı düzeltemez misiniz?" tamamen alçakgönüllü bir şekilde fısıldayarak bağırdı.*Kahrolası yıldızlar adına.*

Başının üzerinden Blue'nun bakışlarıyla karşılaştım ve boğazım düğümlendi. Ona söylemem gereken o kadar çok lanet şey vardı ki, ama bu şansı ne zaman yakalayacağımı ya da bunları duymak isteyip istemediğini bilmiyordum. onu öptüm

lanet olası bir aptal gibi -*iki kere*. En azından ilk seferinde beni öpmüştü. Ama uzun sürmez. Ve bir daha yapacağından şüpheliydim.

Geraldine'den uzaklaştım ve ona gergin bir şekilde gülümsedim, bunun şu anda odaklanmam gereken son şey olduğunu biliyordum.

Darius çitin içinden geçerken, "Yarın eve geleceğim," dedi ve Max bana selam verirken Caleb arkasını döndü. Düzenimiz, rakipten başka bir şey olmayacağımız anlamına geliyordu, ama kaybettiğim arkadaşlar için kendimi nehir gibi ağlamayacaktım. Zaten kendimi üçten fazla sayabilmem bir mucizeydi.

Darcy gergin bir gülümsemeyle, "Güvende kalın," dedi ve kaçamadan elini tuttum.

Bana döndü ve güzel gözlerinde bir soruyla bana baktı. Cebimden yüzükleri çıkarıp avucuna koydum, keşke onu bırakmak zorunda kalmasaydım. Ama yaptım. Bundan sonra hep yaptım. Yine de kalbim acıyordu çünkü onu bıraktığım an onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemeyeceğimi biliyordum.

Başka seçeneğim olmadığı için bıraktım ve o da bir teşekkür sözüyle arkasını dönüp arkasına bakmadan çitin içinden ilerledi.

Seth en son takip etmeye gitti ama onu yakasından yakaladım ve hırlayarak benimle yüzleşmesi için döndürdüm.

"Seninle konuşmamız gerek," diye homurdandım, kendini elimden kurtarıp kollarını kavuştururken. "Ne dersin? Darcy'yi Aer Tower'a kadar takip edip körlüğünü becermem mi?" gelişigüzel bir şekilde sordu ve yumruğum dışarı fırlayarak çenesine vurdu ve köpek gibi havlayarak geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Parmak boğumlarıma değen acının tadına vardım. Darkmore'da Fae ile dövüşmek bana fiziksel bir kavgadan sandığımdan daha fazla keyif almayı öğretmişti. Ve eğer bu herife acı vereceksem, bunu ilk elden yapmak isterdim.

Küfür etti, sonra bir hayvan gibi üstüme geldi, gömleğimi avucunun içine aldı ve beni öne doğru çekerek onunla burun buruna geldim. Dişlerimi gösterdim, fazsız. Bir kavgadan zevk alırdım. Yumruklarımın altında kemiklerinin kırıldığını hissetmekten zevk alırdım.

"Kıskandın mı pislik?" alay etti ve ben de Emrimin gücüyle onu bir adım geri ittim, son anda bir hava akımıyla kendini yakalamadan önce neredeyse düşmesine neden oldum.

Hırlarken başını öne doğru eğerek acımasızca güldü. "Onunla değilsin, dedi bana kendisi," dedim ve yine güldü.

"Bunu söylerdi, değil mi?" alay etti. "Güvenini kazanmadan önce yapmam gereken çok şey olduğunu biliyorum ama yapacağım.*Profesör*"

"Ben senin profesörün değilim Seth, o yüzden senin iğrenç kıçını öldürmek ve vücudunu gömmek benim için sorun değil. Günümü güzelleştirirdi. Ve şimdi cezamda birkaç yıl daha ne var?

Ha?"

Yüzü sırıtmaya dönüştü ve neşeli bir havlamayla üzerime atladı. Kollarını bana dolayıp yüzümün yan tarafını yaladığında karnına sert bir yumruk attım ve hırıltılı bir nefes verdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştım, onu ittim ama o gelmeye devam etti, ben yüzüne tekrar yumruk atıp Vampir hızımla birkaç adım atana kadar beni yalamaya ve burnumu sokmaya çalıştı.

Erkek topuzu gevşemişti ve bana sırıtarak morluklarını iyileştirirken gelişigüzel bir şekilde yeniden bağladı. "Pekala, senin kız arkadaşını becermeye gidiyorum. Oh pardon demek istedim*Benim*kız."

Ona tekrar hamle yaptım ama bu sefer bir hava kalkanına çarptım. "O seni becermiyor. Onun bundan daha klası var."

"Lancey, buna ne kadar inanmak istesen de, küçük bir parçan ondan şüphe ediyor, değil mi? Ne de olsa seninle olan ilişkisini yeterince uzun süre sakladı. Ve açıkçası, mevcut yasaları göz önünde bulundurarak bunu düşük seviyede tutuyoruz. Lionel Cyclops arkadaşlarından biriyle senin kafanı karıştırmaya karar verirse, senin gerçeği öğrenmesi riskini alamazdı. Aslında, bir daha sana bir sır konusunda güveneceğini düşünüyor musun?

Sözlerinin içime işlemesini istemedim ama oldu. Kalbime giren fareler gibi içime girdiler. Ama kime inanacaktım? Darcy Vega mı yoksa bu bok parçası mı?

Ama kahretsin bok parçasının bir anlamı var.

Genişçe gülümsedi. "Pekala, onu becerdiğimi vurgulamaktan zevk alalım. Sanırım bu gece seni ondan sonsuza dek sikeceğim gece. Çitin içinden uzaklaştı ve ona hava kalkanını titreten bir buz fırlattım ama kalkan kırılmadı.

İki derin nefes aldım, onun peşinden gitmeyi düşünürken göğsüm inip kalkıyordu. Ama neredeyse şafak söküyordu ve ben ne halt edecektim?*onu öldürmek*istemek*sorunumu çöz...*

Cebimden yıldız tozunu almadan önce uzun bir an onu çığlık attırdığımı hayal ettim. *Muhtemelen Darcy ve Darius'un benden nefret etmesine değmez. Ayrıca, bunun için bana Darkmore'da daha fazla zaman verseler ne olur. Beni oracıkta idam edeceklerdi.*

Yıldızlar beni sarayın yakınındaki ormanlık alana geri götürdü ve devasa ağaca koştum, elimi oradaki Hidra işaretine bastırdım ve merdivenlerden aşağı kayarak yer altı geçidine girdim. Yüksek hızla yazlığa geri döndüm ve kapağı açtım, iterek açtım ve mutfağa kaydım. Her şey sessizdi ve sürgülü kapı çalmadan hemen önce sakin bir nefes aldım. Kalbim tekledi ve hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde banyoya fırladım, kıyafetlerimi yırttım ve duşa daldım. Gecenin tüm izlerini silip süpürmek için çalıştırdım.

"Mızrak!" Lionel'ın sesi gürledi.

Vay canına. Ya bilirse?

Duştan çıkıp belime bir havlu sarıp yüzüme düz bir ifade yerleştirirken içimi korku sardı. Hayatım için harekete geçmeliydim, çünkü Imperial Star'ın bizde olduğunu öğrenmesine izin vermeme imkan yoktu.

Lionel zümrüt yeşili bir palto giyiyordu ve şehre gidiyormuş gibi görünüyordu. Bana karanlık bir bakış attı, omuzlarını geriye yaslamış ve duruşunda öfkeyle bana doğru yürüyordu.

Sabrım giderek artıyor, diye tısladı. "Vard bana sana zaman vermemi söyledi ama çok şey yaşadın. İmparatorluk Yıldızı nerede? Şimdiye kadar somut bir şeye sahip olmalısın.

Mülkten ayrıldığımı bilmediği için içim rahatladı. Ona bir tane dikmek inanılmaz hissettirdi. Ve tanıdığım herkesin en iyi poker suratına sahiptim. Belki Tory dışında - o kız insanlarla dalga geçme konusunda uzmandı.

"Bugün bir şey buldum," diye yalan söyledim, ateş ederek mutfaktaki bir çekmeceye gidip babamın kendi yaptığım günlüğünün kopyasını çıkardım.

Tamamen inandırıcı görünen ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen saçma sapan semboller ve diyagramlarla doluydu. Elle çizdiğim haritalardan birini gösterdim. Onu kütüphanede bulduğum eski bir çocuk kitabından kopyalamıştım, birkaç ayrıntıyı tamamen tanınmayacak şekilde değiştirmiştim. Lionel'ın yakın zamanda Flamoo'ya Uçan Fae'yi almasını beklemiyordum. Ama psikopatların geceleri uyumak için kendilerini nasıl uyuttuklarını asla bilemezsiniz.

"İmparatorluk Yıldızı'nın bu dağda saklanmış olabileceğini düşünüyorum ama nerede olduğu belli değil." Benim sayemde hepsi lekeli olan üstündeki anlamsız sembolleri işaret ettim. "İsim okunamıyor ama onu eşleştirmek için Solaria'nın kadim haritaları üzerinde çalışıyorum."

Lionel günlüğü benden aldı ve yerine koymaya çalışırken resme kaşlarını çattı. "Tanıdık geliyor... belki Vard*Görmek*Daha."

Kahretsin, Flamoo'yu görebilir.

"Şüpheliyim. Uzun zamandır unutulmuş bir yer olduğunu ve yerini gizlemek için kara büyülerle korunduğunu söylüyor." İç çektim ve Lionel gözlerini kıstı. Yüz hatlarımı gergin tuttum, anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarımı çattım. Ama gerçekten anlamaya çalıştığım tek şey, onun gözden düştüğünü görmeyi en çok ne kadar çok istediğimdi. Phoenix ateşinde kıtır kıtır mı yandı, yoksa oğlunun çenesinde parçalandı mı? Sıcak katran dolu bir fıçıya atıldınız mı, yoksa bir karıştırıcıda çalkalandınız mı? "Bunu da buldum." Sayfayı çevirdim ve ona eski eserler üzerine bir kitaptan izini sürdüğüm bir asa resmi gösterdim - ayrıca üstüne bir taş seti de dahil olmak üzere birkaç süsleme ekledim. Bunu, İmparatorluk Yıldızının geçmişte nerede tutulduğuyla ilgili birçok eski hikayeden birine dayandırdım, bu yüzden oldukça inandırıcıydı. "Bence yıldız bu asanın içinde saklanmış olabilir."

Asaya baktı, sanki asayı elinde tuttuğunu hayal ediyormuş gibi bakışlarına aç bir parıltı girdi ve

onunla insanları yok etmek.*Lionel'ın kaç yaşında tam teşekküllü bir psikopata dönüştüğünü veya doğuştan deli olup olmadığını merak ediyorum.*"Bir asa... evet, onun böyle bir şeye yerleştirilmesi mantıklı. Aramaya devam et. Bir an önce elimde olmasını istiyorum," diye homurdandı, ses tonunda bir uyarı vardı.

Gidecekmiş gibi döndü ama bir fikirle kolundan tuttum. Lionel bana hırlayarak baktı, kolundaki elime baktı ve bu gece bir uzuvumu kaybetmek istemediğimi anlayarak hemen geri çektim.

"Lionel Amca..." Kalın üzerine serdim. "Bazen aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama sen her zaman aileme göz kulak oldun." Bakışlarını yere indirdim ve beni yakından incelediğini hissettim. Başarırsam bunun için bir Altın Aslan ödülü alacaktım. "Kız kardeşimin yanında olmamak beni öldürüyor. Ara sıra gelip ziyaret edebilir mi?"

Onunla daha fazla zaman geçirebilseydim, belki onu geri getirmenin bir yolunu bulabilirdim, kendini hatırlamasını sağlayabilirdim.

Lionel alaycı bir tavırla benden uzaklaştı. "HAYIR."

"Neden?" Kanım ısınırken sordum. "Benden istediğin her şeyi yaptım, bana bir şey ver. Bırakın biraz mutluluk yaşasın."

"Mutluluk?" o güldü. "Kız benden Solaria'daki diğer Fae'lerden daha çok memnun. Seninle vakit geçirmeyi umursamıyordu, Lance. Buna izin vermeyi umursasam bile. Ki ben yapmıyorum.

Asidik bir öfke içimi yakarken boğazımda bir hırıltı oluştu. Ejderhayı dürtmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama ben onun için de değerliydim, öyleyse bana ne yapabilirdi ki? Beni hapsetmek mi? Evet, bunu yaptım, 'Darkmore'dan sağ kurtuldum' şapkasını aldım.

"Kendinde değil," diye tersledim. "Ona nasıl elini sürersin? Seni isteyen gölgeler, o değil. Sana asla dokunmaz."

Bana vurmasını bekliyordum ama yapmadı. Sadece güldü, soğuk, boş bir kahkaha. "Kardeşin daha gölgelere düşmeden çok önce benim aletimi emiyormuş evlat. Koruyucum onu bana bağlamadan önce bile."

"Yalancı!" Avucuma bir buz bıçağı fırlatırken, hareketlerimi yönlendiren nefretten başka bir şey olmadan ona doğru atıldım. Daha ben yaklaşmadan hava kalkanına çarptı ve gözleri en ölümcül itüzümü rengine büründü.

Elini savurdu, bir hava patlaması beni odanın diğer ucuna fırlattı, bu yüzden duvara sert bir şekilde çarptım ve başımın içinde bir ağrı patladı. Boğazıma bir gölge buklesi doladı ve beni orada tuttu, cani bir canavar gibi yavaşça bana doğru yürüdü ve sarı saçlarını dikkatlice yerine koydu.

"Güç onu cezbediyor ve benim için yararlı olduğu için gücü tatmasına izin verdim. Onu zorladığıma veya taciz ettiğime kendinizi inandırmaya çalışmayın. İlk nasıl başladığını bilmek ister misin? BEN

Bir gece, Catalina ve annen bir hayır işi için şehirde kalırken, onu yatağımda çıplak beklerken buldum. Şaşırdığımı itiraf edeceğim ama o güzel bir kız ve onu geri çevirerek onu utandırmayacaktım. Ve çok geçmeden benim için ne kadar faydalı olabileceğini anladım. Şimdi bir kez daha yararlı, bu yüzden onu bedereceğim, onu kullanacağım ve eğer fikrim beni alırsa onu yutacağım, çünkü o benim - çok isteyerek. Ailesini utandırmaktan başka hiçbir şey yapmayan mükemmel derecede iyi oksijen kardeşini artık umursamıyor. Ailen için bir utanç kaynağısın," diye tısladı.

"Sadece birine," diye bağırmayı başardım ve gözleri kısıldı.

"Karısı beni ne kadar özlese de, baban benim sadık bir hizmetkarımdı," diye tekrar güldü, acımdan zevk aldı ama hiçbir şey bilmiyordu.

Babam onu aldatmıştı. Asilzadelerin müttefikiyken, müttefiki olduğunu düşünmesine izin verin. Sadakati onlara bağlıydı, başka kimsede değildi. Ve sıra ona geldiğinde, bu pislik Ejderin bir zayıflığı olmasını sağlamak için kendini feda etmişti. İmparatorluk Yıldızı, ikizler, ben. Belki Darius'u da biliyorlardı.

"Annenle babanın evliliğini ayarlayan adama gerçekten daha fazla saygı göstermelisin," diye hırladı, beni gölgelerin arasından kurtararak yere düştüm. "Eğer benim müdahalem olmasaydı sen var bile olmayacaktın."

"Şanslıyım," diye ayaklandım ve çenesini kaldırdı.

"Yerini öğrenmenin zamanı geldi, Lance Orion. Artık bir hiçsin. Bir Vega'yı becerip kendini hapse attığında Faehood'undan vazgeçtin. Gerçekten acınası. Yıldızı bulduğunda, istersen seni bu sefaletten kurtarmaktan fazlasıyla mutlu olacağım. Eminim yakında ölmek için yalvaracaksın."

"Siktir git," diye tersledim ve bana sırtını dönüp çıkışa yöneldi.

Kapıdan dışarı adımını atarken başka bir şey söylemedi ve kapı, ellerinin bir hareketiyle arkasından hızla kapandı ve sıkıca kilitlendi.

Kalbim göğsümde sıkıştı ve öfkemi Clara üzerinden dünyaya haykırdım. Ama artık Imperial Star'a sahip olduğumuz gerçeğine tutunmak zorundaydım. Ve nasıl olduysa, yakında bir gün, Lionel'ın sonu gelecekti ve ben de izlemek için orada olacağımdan kesinlikle emin olacaktım.

WHepimiz King's Hollow'dayken, iki koltuk ve bir

yedimizin arasında üç kişilik bir kanepe olduğu için mutfağa kaçtım. Planım kahve yapmaktı.

Darcy ve Seth koltuğa ilk kimin oturduğu konusunda çekişmeye başlarken herkes için, ama ben

Bunu nasıl yapacağımdan gerçekten emin olmadığımı fark ettiğimde durdum.

Gölgelerden geri çekildiğimden beri burada oldukça sık kalıyor olmama rağmen, diğerleri bana dürüst ve boktan bir prenses gibi davranmışlardı çünkü Lionel'ın evinde kapana kısılmış geçirdiğim zamandan sonra hepsi benimle ilgilenmeye hevesliydi. eğlenceli şirket. Ve bundan nefret etmiyordum çünkü benim adıma lezzetli yiyecekler ve rahat battaniyelerin yanı sıra çok fazla içki getirilmişti.

Caleb bana bir çift pofuduk terlik almıştı ve Seth hâlâ karnını doyurmaya çalışıyordu, bana sürekli şeker getiriyordu. Tabii ki, Geraldine beni her sabah simitlerde yüzdürdü ve Max temelde benim duygusal koltuk değneğimdi ve kabuslarıma yardımcı olmak için yarı vaktimde yatağımda benimle uyuyordu.

Darcy benim diğer yarımdı, yani onun yanımda olması tek ihtiyacım olan şeydi ama tabii ki o da beni hiç durmadan şımartıyordu ve burada paçayı sıyırabildiğimiz kadar çok zaman çaldık.

Ve Darius... eh, ne zaman ihtiyacım olsa Darius yanımdaydı. Açıkçası onunla yalnız kalamazdım ve fiziksel olarak uzun süre yakınlaşamazdık, ama o bana yakın olmanın başka yollarını buldu.

Tıpkı ben yatmayı düşünmeden önce odamda her zaman ateş yakması gibi. Ya da Orion'la sarayda yatmış olsa bile, her lanet olası sabah, üzerinde benim adım yazılı mükemmel demlenmiş bir kahvenin beni beklediğini. Bana kendi kupamı bile almıştı - paketini açmam veya normal bir insan gibi bir şey vermem için değil. kahvem yeni başlamıştı

her sabah o tek kelime etmeden ortaya çıkıyor. Bebek pembesiydi, üzerinde altın rengi bir R vardı, mektubun üst köşesinden gelişigüzel sarkan bir taç ve etrafına genişçe yayılmış bir çift kanat. Hiç ben değilim - tamamen kız gibi, prenses gibi, OTT sevimliliği ve üzerine tamamen yanlış baş harfi basılmış sanki benim ondan delice nefret ettiğimden emin olmaya çalışıyormuş gibi... ve yine de başka biri ondan içmeye cüret ederse biraz hissettim kırarlarsa suratlarını yakmak gibi, belki de sevdim. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Aslında, kafein ihtiyacımla o kadar uyumluydu ki, burada geçirdiğim süre boyunca kendime bir kahve bile yapmamıştım. Bu yüzden şimdi kahve makinesi dedikleri aşırı tasarlanmış çöp parçasına bakıyordum ve kafeinimi almak için ona ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Anlık granüller neredeydi? Kahretsin, kupalar neredeydi? Ve şeker? Bütün gece uyumamıştım ve bu alışkanlığımı bir an önce beslemezsem seğirmelerim başlayacaktı.

Farkındalıkla cildim karıncalandı ve iri bir cismin arkamda yaklaştığını hissettiğimde kaskatı kesildim.

"Nasıl kullanacağından emin değilsen sana yardım edebilirim," dedi Darius, etrafıma eğilerek ve göğsü sırtıma yaslanırken makinedeki bazı düğmelerle ve sıçmayla uğraşırken.

"Şey, teşekkürler," dedim, bir dahaki sefere onun varlığıyla tamamen şaşkına dönerken hatırlayabilmek için ne yaptığına odaklanmaya çalışarak.

Fasulye hakkında bir şeyler söylüyordu ve komik görünümlü bir sapı makinenin bir kısmından diğerine taşıyordu, ama tek düşünebildiğim vücudunun benimkine bastıran sıcaklığı ve eğilirken sakalının şakağımı sıyırmasıydı. o konuşurken ben

"Anladım?" diye sordu Darius, köpüklü sütü kahveye koymayı bitirirken. Eskiden ölümlüler diyarında satın aldığım anlık bok için bu kadarı yeter. Tadının neden burada daha iyi olduğunu merak ediyordum ve cevabımı aldığımı tahmin etmiştim ama az önce ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden başımı salladım.*Hayır, vücudunun benimkine karşı ne kadar iyi hissettiği ve dövmelerini yalamak istemesi dikkatimi dağıttı.*. Kahretsin, sevişmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Belki sen başarırsın da ben dağıtırım?" diye önerdim onu güldürerek.

"Sana tekrar göstermemi ister misin?" Kıçımı kasıklarına değdirmek için daha yakına bastırarak teklif etti ve ben de nefesimi tutmak için dudağımı ısırdım.

Seth, "Benimkini üçlü atış yap, burada çok yoruldum," diye seslendi ve Max'in pazısına yumruk attığını görmek için tam zamanında ona baktım. "Ne? Anlamıyor musun? Köpek yorgun - çünkü ben-"

Max, "Anı mahvediyorsun, ahmak," diye homurdandı ve hazırladığı kahveyi alıp Geraldine'e götürürken, Darius'la tezgah arasındaki sıkışıp kaldığım yerden hızla çıktım.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Hanımefendi, benim gibi bir zavallı için hizmetçi hizmetçi konumuna düşürülmemelisiniz - etrafta koşuşturmayı bu aşağılık Mirasçılardan birine bırakın. Göreve çok daha uygunlar.

kölelikten-"

"Kahretsin," diye homurdandı Max ve Darius'tan bir sonraki fincanı almak için geri dönerken ona gülerek el salladım.

Bana ne zaman bir kupa uzatsa, parmakları benimkine değiyordu ve ben de savaştığım o aptal aptal sırıtışa karşı dudağımı ısırmaktan kendimi alamadım. Sanki yıldızlara karşı bir oyun oynuyor gibiydik, etkileşimlerimizi ve müdahale etmek için bir şeyler yaptıklarını fark etmeden aralarındaki çizgiyi tam olarak nereden geçtiğimizi anlamaya çalışıyorduk. Ve her zaman onu oynamak istedim.

Sonunda herkes kahvesini içtiğinde ve Max, bütün gece dışarıda kaldıktan sonra canlanmamıza yardımcı olmak için herkesin üzerine enerjik bir duygu bastırdığında, Darius ve ben diğerleriyle birlikte oturmak için ilerledik ve kanepenin ucunda yalnızca bir yer kaldığını gördük. .

Seth ve Caleb kanepedeki diğer iki koltukta oturuyorlardı, Seth sandalyesine yaslanmıştı, böylece ayakları sehpaya dayanmışken kafası Caleb'in yan tarafına yaslanmıştı.

Darcy ateşin solundaki koltuğa oturmuştu ve Max sağdaydı, Geraldine koltuğun koluna tünemiş, ayakları kucağındaydı.

Darcy'ye doğru bir adım attım ama Darius kolumu yakaladı ve bunun yerine beni kanepeye çekti, bir tanesini koluna asarken ve onları olabildiğince genişçe yayarak beni dikkatlice bacaklarının arasına yerleştirdi. onun işlev göremeyecek kadar büyük yolu. Bu aslında birbirimize değmediğimiz anlamına geliyordu ama aynı anda neredeyse onun kucağındaydım.

Kolunu kanepenin arkasına attı ve kahvesinden bir yudum aldı, ben omzumun üzerinden ona bakarken benimle göz temasını sürdürdü ve yaygara koparmaya cesaret eder gibi tek kaşını kaldırdı.

Buna karşı karar verdim ve kendi kahvemden biraz içerken hepsinin bizi nasıl izlediğini fark etmemiş gibi davranarak diğerlerine bakmak için döndüm.

"O zaman bir görelim," dedim Darcy kaşlarını kaldırıp benimle bir an önce Darius'un durumunu tartışmak istediği gerçeğini birleştirirken, ben tek kaşımı kaldırıp Orion ve kendisi hakkındaki tüm detayları ilk kez beklediğimi bilmesini sağlarken. o mezar

Diğerlerine bir bakış attı, bana başını salladı ve ardından cebinden Imperial Star'ı çıkardı ve hepimizin bakması için uzattı.

Seth alçak bir ıslık çaldı, öne eğilerek onu elinden aldı ve pencereden girerken yükselen güneşin ışığını yakalasın diye kaldırdı.

"Bu bir asaya çok yakışırdı," dedi, asayı birkaç kez aşağı yukarı sallayarak gökkuşağı gibi bir ışık tüm odaya yayıldı. "Neden kimse artık asa taşımıyor? Belki onu geri getirebilirim."

Hayır, dedi Caleb, onu elinden almak için öne doğru eğilerek. "Bu koca bir kış tacına ait." "Koca kış kafana uymayı mı kastediyorsun?" Darius alay etti, kupasını koymak için etrafıma eğildi

İmparatorluk Yıldızı'na uzanmadan önce masa benimkinin yanındaydı ve Caleb masayı ona fırlattı.

Seth geriye doğru sendeledi, başını Caleb'in kucağına koydu ve ona yavru köpek bakışları atarken inledi ve Caleb parmaklarını onun uzun saçlarının arasından okşamaya ve gerçekten istemiyormuş gibi başını sallamaya başladı. Ama hayır diyebilirdi, ben de buna saçma diyecektim.

Darius öne oturdu, yıldızı verirken kolunu belime doladı ve o şeyin gücü göğsüme inen katı bir ağırlık gibi üzerime çarptığında derin bir nefes aldım.

"Kahretsin," diye soludum parmaklarımda karıncalanırken ve sihrim onu kullanma şansı için can atıyormuş gibi onu okşamak için yükseldi. "Bu inanılmaz hissettiriyor."

"Doğruyu biliyorum?" Darcy sırıtırken, Seth kafası karışmış bir şekilde başını kaldırdı. Başını sallayan Caleb'e bakarak, "Bana taş gibi geldi," dedi.

Bunu kabul etmeden önce önümde tek dizinin üstüne çöken Geraldine'e uzatırken kız kardeşimle bir kez daha bakıştık.

"Tabii ki siz değersiz soytarılardan hiçbiri kraliyet ailesinin silahındaki gücü hissedemez," diye haykırdı, sanki yere çok yaklaşmasından korkar gibi İmparatorluk Yıldızını başının üzerinde tutarken. "Damarlarında asil kan dolaşmıyor ve bu nedenle içindeki gücü kullanamıyorsun. Bunu yalnızca gerçek Kraliçeler hissedebilir!"

"Bir şey hissettim," diye söze girdi Darius. "Pek bir şey değildi ama hiçten de fazlasıydı. Sanki onun kalbinde, arkasını göremediğim bir perdenin ardında yatan bir güç vardı."

Geraldine nefesini tuttu, incilerini -aslında taktığı konusunda dürüsttü- kavrarken ve arkamdaki Darius'a hançerler dikerken neredeyse yıldızı düşürüyordu.

"Senin değersiz gaspçı baban, pul pullarını tahta oturttu ve kendini Kral ilan etti. Onun kanı damarlarında akıyor, bu da seni bir...a...karanlığın prensi yapıyor olmalı."

Diğer tüm Mirasçılar bu duyuru üzerine rahatsız bir şekilde kıpırdandılar ve bunda doğruluk payı olduğunu anladığımda kaşlarımı çattım. Lionel, Darius'a gölgeleri hediye etmeden önce hepsi eşit bir şekilde eşleşmiş olabilirdi, ama şimdi onlara sahip olduğuna göre, teknik olarak daha güçlüydü. Ve babası tahtta olduğu için sırada o vardı...

"Sakin ol Geraldine, ben hiçbir şeyin prensi değilim," diye homurdandı Darius. "Asla tahtın varisi olduğumu iddia etmem. Niyetim her zaman netti ve hiçbir zaman sarsılmadı. Birlik olarak kardeşlerimin yanındayım."

Diğer Mirasçılar buna rahatlarken Seth kahkaha attı. "Bize asla sırt çevirmeyeceğini biliyorum Darius. Bu haliyle arkadaş bulmakta çok zorlanıyorsun - biz olmasaydık hiç kimsen ve hiçbir şeyin olmazdı."

"Rahat bir taht ve parlak bir taç dışında," diye şaka yaptı Caleb ve Max yıldızı Geraldine'in elinden almak için öne eğilirken Darius küçümseyen bir şekilde güldü.

"Şey, hiçbir şey hissedemiyorum," dedi omuz silkerek. "Ama siz kızlar yapabilirseniz, belki onu kullanabilirsiniz.

Nihayet?"

Onu sehpanın üzerine fırlattı ve Geraldine dehşet içinde çığlık atıp elinin tersiyle gözlerini kapatırken Darcy onu yakaladı.

Gülmekten kendimi alamadım ve Max onu yerden kaldırdı ve sakinleşmesi için mırıldanırken kucağına bıraktı.

"Günlük, yalnızca hüküm süren bir hükümdarın onu kullanabileceğini söylüyordu," dedi Darius.

"Eh, denemeye değer. Bir dene," diye ısrar ettim ve Darcy avucundaki parıldayan taşa bakarken kaşlarını çattı.

Onu izlerken hepimiz sustuk ve Darius'un eli kürek kemiğime konduğunda şaşkınlıkla irkildim ve ben hareket ettiğimde tam olarak kanatlarımın ortaya çıktığı noktaya bir çizgi çizdi.

Diğerleri bize baktı ve Darius tekrar yapmadan önce kıkırdadı.

Vay canına, bu neden bu kadar inanılmaz hissettirdi? Durması gerekiyordu. Ve asla durma. Ve kahretsin, yine yapıyordu...

Darcy iç çekerek pes etmeden önce yıldıza biraz daha uzun bakarken, onun ne yaptığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Hiçbir şey," dedi. "Gücünü hissedebiliyorum ama Darius'un dediği gibi, onunla benim aramda duran bir şey var ve sihrimi onunla birleştiremiyorum ya da tepki vermesini sağlayamıyorum. Kulağa çılgınca geliyor ama geri dönüyorum. mağara bana ve Lance'e konuştu. Derinlerde, son kalanların yattığı sarayı aramamız gerektiğini ve... Kral'ın yapamadığını yapmamız gerektiğini söyledi."

"Bana anlamsız geliyor," dedi Seth ve Geraldine alay etti.

"Bir yıldızın sesi kutsaldır, çok önemli bir anlamı olmalı," diye haykırdı. "Babamızın hayalinde

konuşurken duyduk," dedim, duyduğumuz her şeyi hatırlamaya çalışarak. "O zaman da bir saraydan bahsetmiyor muydu?"

"Evet," dedi Darcy. "Alevler Sarayı." Buna biraz ışık tutabileceklerini görmek için Mirasçılara baktı ama kimseden bir cevap yoktu. Kız kardeşim elini cebine atıp bir Tarot kartı çıkardı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Bu mu-?" diye sordum ve başını salladı ve bir hava dalgasıyla bana gönderdi. İki Sfenks eşliğinde bir arabaya binen bir adamın resmine baktım ve mesajı okumak için çevirdim.

"Bu sonuncusu," dedi Darcy ve ben de parmaklarımı yazının üzerinde gezdirerek gülümsedim.

Onun istediğini yapmıştık ve eğer bu Lonca halkı İmparatorluk Yıldızını bulmamızı isteseydi, o zaman bize nerede olduğunu göstermek için bu sinir bozucu sinir bozucu yolu kullanmaları mantıklı olabilirdi diye düşündüm. Ama hala. Sonunda sahip olduk. Belki de yaşlı adam, ölümünden sonra sihirli Tarot kartlarından bir iz bıraktığında bir şeylerin peşindeydi. Tamamen saçmalık, ama uzun vadede oldukça faydalı.

Darcy avucundaki yıldıza tekrar baktı. "Sanırım tahtı kullanmak için gerçekten sahip çıkmamız gerekecek. BT."

"Öyleyse hiç şansı yok," diye mırıldandı Darius ve hepimiz sustuk, aramızda hala derin bir şekilde oturan büyük uçurum hepimize hatırlatılırken birbirimize baktık.

Bugünlerde büyük ve mutlu bir aile gibi anlaşıyorduk ama gerçekte Lionel'ı tahttan indirme hedefimizde birleşmiştik. Bundan sonra, tüm bahisler kapalıydı.

Geraldine, "Sizi kokuşmuş, pis alçaklar cidden hala inanamazsınız..." diye söze başladı ama camın vurulmasıyla sözünü yarıda kestik ve yukarı baktık ki Gabriel'i kara kanatları esintiyle dalgalanarak balkonda dikilmiş halde bulduk.

Seth ona pencereyi açmak için biraz hava büyüsü kullandı ve içeri atladı, Fae formuna geri dönerken kanatları yok oldu.

Geraldine eliyle yüzünü yelpazeleyerek, "Aman Tanrım, gerçek ortaya çıkmadan önce senin asil kanından neden şüphelenmediğimi asla bilemeyeceğim sevgili Gabriel," dedi. "Fiziğiniz açıkça gerçek, mavi kanlı bir örneğe benziyor. Yalnızca göğsünüzün genişliği..."

"Gömlek giy ahbap, üşümüş görünüyorsun," diye çıkıştı Max, hava büyüsü kullanarak odanın yan tarafındaki sandıktan bir gömlek çıkarıp Gabriel'in yüzüne fırlattı.

Darius başparmağını tekrar kürek kemiğimde gezdirdi ama ben onu omuz silktim, taht yorumu üzerine kaşlarımı çattım ve kendime onunla bu kadar rahat olamamam için tüm nedenleri hatırlattım. Gah, çok sinir bozucuydu. İş ona geldiğinde asla aynı tarafta olmayacağımızı bilmeme rağmen neden bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundaydı? Her zaman diğerinin boyun eğmesini beklerdik ve bu ancak bir kavga ve bir kaybedenle sonuçlanabilirdi.

"BEN*testere*Ben de buraya geliyorum ama neden bilmiyorum," dedi Gabriel, gömleği bir kenara fırlatıp şömineye yaslanmak için hareket ederek.

"Bu gece Imperial Star'ı geri aldık," dedim ona sırıtarak, kaşları kalktı ve Darcy ona göstermek için ışıltılı taşı kaldırdı.

"Sen ne? Nasıl... ben*testere*kampüsten çıkıyorsun ve bunun önemli bir şey olduğunu biliyordun ama ben..." Gabriel'in kaşları çatıldı. "İkinizin başına gelen bu kadar önemli bir şey, bütün gün başımı hayallerle döndürmeliydi. Dün gece onu almaya gittiğini nasıl fark etmemiş olabilirim?"

"Üzgünüm dostum, sana söylemeliydim," dedim. "Ama senin her şeyi bildiğini farz ediyorum, bu yüzden gerçekten olmadı-"

"Bilmiyorum*her şey*," dedi Gabriel boktan bir sırıtışla dudaklarının kenarını kaldırarak, ki bu hemen hemen öyleydi. Ve kız kardeşlerimin başına gelen bu kadar büyük bir şey-"

"Bu ne anlama gelir?" Seth sözünü kesti ve Gabriel taşa bakarken başını kaldırdı.

"Emin değilim. Bir bakabilir miyim?"

Darcy kağıdı ona uzattı ve hepimiz onun elinde çevirip başparmağını kaba taş üzerinde ileri geri gezdirmesini ve konsantre olurken gözlerini kapatmasını izledik.

"İçinde büyük bir güç hissedebiliyorum ama ona erişemiyorum" dedi.

"Bunu nasıl hissedebilirsin?" diye sordu. "Sadece asil kana sahip insanlar olduğunu ve senin Vahşi Kral'ın oğlu olmadığını sanıyordum, bu yüzden bunu benim hissettiğimden daha fazla hissetmemelisin."

"Annemiz geldiği yerde bir prensesti. Belki de en büyük oğlu Gabriel teknik olarak o tahtta hak iddia ediyordur?" Darcy önerdi.

"Ah, bu ne mantıklı!" Geraldine'in nefesi kesildi. "Ne kadar gösterişli ve yüce gönüllü bir figür oluşturduğuna uzun zamandır hayranım ve şimdi senin gerçekten bir prens olduğunu biliyorum-"

"Kendimizi kaptırmayalım," diye sözünü kesti Gabriel, Max onun o kadar da atılgan olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldanırken. "Ben bir kraliyet soyunun parçasıyım, bir prens değil ve ben*Görmek*Herhangi bir gelecekte, bırakın yabancı bir taht üzerinde hak iddia etmeyi, annemizin anavatanına bile seyahat edeceğim. Kalbim ve ailem Solaria'da ve burada kalıp kız kardeşlerim ayaklanıp tahtı ele geçirirken onların yanında olmaya niyetliyim. O zaman onlara Kraliyet Kâhini olarak hizmet edeceğim. Bu kadar. Her neyse, eldeki noktaya geri dönelim, yapamam *Görmek*Bu yıldız hakkında herhangi bir şey. Hiç bir şey. yapamam bile*Görmek*Hanginiz onu elimden alacak? Bu yüzden, tüm yıldızların kararlarında olduğu gibi, onun da vizyonlarımdan korunduğundan neredeyse eminim. Tanıdığım ya da sevdiğim insanları etkileyen şeyler söz konusu olduğunda bana The Sight'ı hediye ediyorlar ama bunu yapmama izin vermiyorlar.*Görmek*Elysian Mate gibi şeylerle yaptıkları hareketler birbirine bağlı ve bu da aynı hissi veriyor."

"Yani Vard bunu yapmamalı.*Görmek*O da mı?" diye sordum umutla.

Gabriel'in üst dudağı, Lionel'in Kraliyet Kâhini seçiminden söz edilince geriye doğru kıvrıldı. "Hayır. O ikiyüzlü dolandırıcı, The Sight üzerinde benim sahip olduğum onda bir kontrole sahip değil. Bunu başarabilmesinin tek nedeninin bahse girerim ki*Görmek*her şey, değersiz kıçını Kraliyet Kâhin Odası'ndaki sandalyeye oturtması ve bunun gücünü yetersiz yeteneklerini on kat artırmak için kullanması nedeniyledir."

"Öyleyse neden sadece içinde oturmadın ve*Görmek*isteyebileceğin her şey*Görmek*Yaz boyunca Darcy hâlâ sarayda yaşarken, bu çok şaşırtıcıysa?" diye sordu Seth, Gabriel'e suçlarcasına bir bakış atarak ve Gabriel içini çekti.

"Yaptım. İçinde birçok kez oturdum ve benim için çalışmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi denedim, ancak yalnızca Kraliyet Kâhini için çalışmak büyülü ve öyle olmadığımı ve Darcy'nin bana bu unvanı veremediğini görüyorum. tahtı ele geçirdi, işe yaramayacaktı. İnan bana, Tory'ye ulaşmamız için bana bir yol göstereceğini umarak, bunun benim için çalışması için düşünebildiğim her şeyi denedim."

Gabriel'in acılı bakışları bana kaydı ve hepsinin ne olduğu düşüncesiyle kalbim burkuldu.

Lionel tarafından malikanesinde tutulduğum süre boyunca. Ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını biliyordum ve başıma gelenlerden korkarken beni kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını bilmenin kardeşlerimi ne kadar incittiğini hayal edemiyordum. Beni deli ederdi.

"Yani İmparatorluk Yıldızını saklayabilirsek, o zaman Lionel'ın ona sahip olduğumuzu öğrenmesinin hiçbir yolu yok, öyle mi?" diye sordum ve Gabriel başını salladı.

"Yapamayacağım konusundaki teorimi test edelim. *Görmek* ilk o Gözlerimi kapatacağım ve biriniz bana fırlatacak. Görüş Alanım beni her zaman bu şekilde hedef alan bir şey konusunda uyarır, bu yüzden eğer yapmazsam *Görmek* o zaman onun gerçekten yıldızlarla örtüldüğünü anlarız."

Gabriel gözlerini kapattı ve Seth, yıldızı bir hava büyüsüyle Darcy'den kaptı ve ardından Gabriel'in göğsüne gereğinden fazla sert bir şekilde fırlattı.

Göğüs kasına çarptığında derin bir nefes aldım ve Seth, İmparatorluk Yıldızını sihriyle yere düşmekten kurtarıp masaya geri götürürken, sert kenarı derisini keserken bir lanet homurdandı.

"*Ah*," diye hırladı Gabriel gözlerini açıp Seth'e doğru kısarak.

"Bunun herhangi bir şeyi kanıtladığından nasıl emin olabiliriz?" diye sordu. "Seni biliyorum *düşünmek* bunun geleceğini görebilirdin, ama belki de gerçekten görmezdin *Görmek* sana ve Imperial Star'a attığımız hiçbir şey farklı değil."

Gabriel, Caleb'a bakmadan önce göğsündeki kesiği iyileştirirken kıkırdadı. "Bunu kanıtlamamı istiyorsan, bana ne istersen fırlat," diye alay etti, tekrar gözlerini kapatıp bekledi.

Caleb öne eğilip elini kaldırıp avucuna yuvarlak taşlar attıktan sonra birbiri ardına Gabriel'e fırlatırken sırıttı. Ağabeyim her birini kolaylıkla yakaladı, gözlerini bir kez bile açmadı ve bir şekilde, Caleb onlara ne şekilde ateş ederse etsin, eli yakalamak için mükemmel bir yerdeydi.

"Memnun?" diye sordu Gabriel kendini beğenmiş bir şekilde sırıtarak ve ben de ona sırıttım. Bu bok aptalca havalıydı. Cidden en iyi kardeşlere sahiptim.

Darcy düşünceli bir şekilde, "Tamam, o zaman saklamamız gerekiyor," dedi. "Onu burada bir yere mi bıraksak yoksa-"

"Aman leydim, Vega Prenseslerinden birinin gözden kaybolması gerektiğine inanmıyorum. Bu, kötü efendimize karşı mücadelede eşit derecede önemli," dedi Geraldine aceleyle.

Max, "O zaman biriniz giymeli," diye önerdi.

"Asabileceğin bir zincirim var," dedi Darius, beni bir anlığına kollarının arasına alarak kanepeden kalkabilsin ve sonra beni tekrar yere oturtup odadan diğer ucuna, kollarını sakladığı sandığa doğru ilerledi. hazine.

"Bunu giymelisin, Darcy," dedim. "Ne zaman istersem onu Lionel'in yanına götürmek benim için çok riskli.

oraya geri dönüyorum."

"Tamam," diye kabul etti ve Darius'un kendisine uzattığı gümüş zinciri aldı.

Yine de aslında onu bırakmadı, tüm hazinesini kendisi için biriktirmek için Ejderha doğasıyla savaşmaya çalışırken ağzından hafif bir hırıltı çıktı.

"Bunu almamı istemiyorsan başka bir zincir bulabilirim?" diye sordu Darcy, kendini ondan ayırmaya çalışırken kasları kasılırken eğlenmiş görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim, elini avucuma aldım ve parmaklarını birer birer yumruğundan yavaşça çıkarırken onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım.

"Kötü Ejderha," diye azarladım ve ben zinciri elinden gerçekten çekene kadar neredeyse bana sırıtıyordu.

Aniden bileğimi tuttu ama ben çoktan zinciri Darcy'ye fırlatmıştım. Tüm arkadaşlarımızın, ruhunda yanan ateşin tüm yoğunluğuyla bana bakarken Ejderha doğasına karşı savaşırken bizi izlediğini hissedebiliyordum.

"Bunu yapmamalıydın, Roxy," diye homurdandı ve sözleriyle içime bir korku ürperdi, hem tepelere koşmak hem de gözlerindeki tehlikeye daha da yaklaşmak istememe neden oldu.

Kendimi korkuyu yenmeye zorladım, parmak uçlarımda yükselip çenesini kaplayan kaba sakalına bir öpücük kondurdum, kalbim göğsümde dört nala koşarken dudaklarım ağzının kenarına değiyordu.

"Beni affedeceksin," diye alay ettim ve kolumu yavaşça kavrayıp beni bırakırken gözleri sıvı bir sıcaklıkla parladı.

Nabzım hızla çarparak geri çekildim ve yıldızı boynuna asmadan önce zincirde tutmak için toprak büyüsünden bir tılsım yapan Darcy'ye döndüm. Çok güzeldi ama hiçbir şey onun gerçekte ne olduğunu ele vermiyordu ve sonunda tahtımızı çalan kertenkele pisliğine karşı bir tane yakaladığımızı öğrenince sırıttım.

"Peki şimdi ne olacak?" Seth hevesle sordu ve ben de buna bir cevabı olup olmadığını merak ederek herkese baktım.

"Pekala, Orion bir sonraki dolunaya kadar günlükten daha fazlasını okuyamayacak," dedi Darius. "Ve İmparatorluk Yıldızını gerçekten kullanabilecek durumda değiliz. Bu yüzden sanırım Muhafız bağını kırmanın yollarını arıyoruz, Nymphe'lerle savaşıyoruz ve şu an ile o zamana kadar babamı aşabileceğimiz daha fazla avantajın peşinde koşuyoruz."

Geraldine ayağa kalkarak, "Pekala, bu durumda, benim için samanları vurmanın zamanı geldi," dedi. "Dersten önce kendimizi tazelemek için hepimiz bir süre kafamızı dinlendirmeye çalışmalıyız."

Max ayağa kalkıp onunla birlikte odadan çıkarken, "Sizi geri götüreceğim," dedi. "Benimle pijama partisine gelmek ister misin?" diye sordum Darcy'ye, ona benim olduğumu anlamasını sağlayan bir bakış atarak.

yalnız kaldığımız an o ve Orion hakkında cevaplar alacaktık.

"Tabii," diye kabul etti ve odadan çıkıp burada, Hollow'da kendime ait olduğunu iddia ettiğim yatak odasına doğru giderken diğerlerine iyi geceler diledik. KUNT'lardan biri onun yokluğunu fark ederse diye burada istediğim kadar sık kalamazdık, bu yüzden sık sık Aer Tower'a dönmek zorunda kalırdı ve ben de şimdi burada herkesle kalma şansının tadını çıkardım.

Darcy benim odama girerken ben de Darius'un odasına girdim ve bir an etrafa bakındıktan sonra kapşonlularından birini yatağının ucundan kapıp yanıma aldım. Onun kıyafetlerine sarılıyken, onlarsız uyuduğumdan daha iyi uyuduğum gerçeğini fazla düşünmeme izin vermeyecektim. Onlar benimkinden daha sıcaktı. Ve daha rahat. Ve her türlü güzel kokuyordu.

İçeri girdiğimde Darcy zaten duş yapıyordu ve kıyafetlerimi çıkardım, bir dönüş beklemek yerine yıkamak için su büyümü kullandım, sonra ısınmak için ateşi damarlarımdan geçirmeden önce kendimi tekrar kurulamak için havayı kullandım. Sonra Darius'un kapşonlusunu giydim ve kendime ve Darcy'ye, yatağa girip onu beklemeden önce her Elementi kullanmak için beyaz gül asmalarından yapılmış küçük taçlar yaptım. Tüm Elementlere sahip olmak çok güzeldi ve galibiyetimizi kutlama havasındaydım.

Ocakta yanan bir ateş vardı ve ona bakarken dudağımı ısırdım, döndüğümüzden beri Darius'un ne zaman gizlice buraya girmeyi ve benim için yakmayı başardığını anlamaya çalıştım. Ateş yakmak için herhangi bir yardıma ihtiyacım yok gibiydi, ama oda bir süredir yandığında her zaman çok güzel ve sıcaktı ve sürekli alevler, her sabah sihrimi tamamen doldurmuş olarak uyanmam anlamına geliyordu.

Darcy pijamalarımla yeniden ortaya çıktığında, tacı kafasına fırlatırken sırıttım ve o da kendini yastıklara yaslarken güldü.

"Bize bak, neredeyse kraliçeler," diye şaka yaptım, komodinden kocaman bir çikolata alıp ona fırlattım ve ikinci çikolatamın da gittiğini fark ettiğimde küfrettim. Kahrolası Seth. O olduğunu biliyordum. Her zaman atıştırmalıklarımı koklar. Bu böyle devam ederse onu benim bokumdan uzak tutmak için bir çeşit yemek tuzağı kurmam gerekecekti.

"Gerçekten hayal edebiliyor musun?" diye sordu Darcy, bir kahkaha atarak. "Lanet olası bir krallığı mı yönetiyoruz?" "Bunu düşünüyordum ve bazı fikirlerim var," dedim ciddi bir şekilde. "Öncelikle, arazide bir pist kurarsak, sarayda oldukça epik yarış geceleri olabileceğini düşünüyorum. Ve her ay yarışta Darius'un kıçını yenebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Tüm bu siyasi zırvalıkları dert etmenize gerek yok."

"Hayır," diye kabul ettim. "Mirasçıları Meclis Üyelerimiz yapacağız ve bu pislikle onların ilgilenmesine izin vereceğiz. Beni partilerin kraliçesi yaparsan mutlu bir ördek olurum ve sen ve Orion, krallığın daha fazla Mirasçı ihtiyacını karşılamak için sarayı küçük bebek Vampirlerle doldurursunuz." ."

"Sanki," diye karşı çıktı Darcy. "Ben ve Orion yok. Artık yok."

"Tamam. Peki neden kızarıyorsun? Bana o mezarda neler olduğunu anlatmak ister misin yoksa tahmin mi ettireceksin?" dalga geçtim

Darcy yüksek sesle inledi ve çikolatadan büyük bir ısırık alırken yastıkların üzerine yığıldı. "Bilmiyorum Tor. İmparatorluk Yıldızı'nı arıyorduk ve sonra bir şekilde olan her şey hakkında tartışıyorduk ve ona yine o kadar kızgındım ki sonra birdenbire oradaydı ve o... ben... "

"Yani bana, hepimiz orada hayatımız için savaşırken siz ikinizin karanlıkta öpüştüğünüzü mü söylüyorsunuz?" Alay ettim ve inledi, altımdan bir yastık çekip yüzünü kapattı.

"Hayır, öyle değildi," diye karşı çıktı, sesi yastığın altında boğuktu ve ben yastığı yeniden elinden kaptım.

"Peki nasıldı? Yeniden bir araya geliyor musunuz?" Umutla sordum ve yüzü bu öneriye öfkeyle buruştu.

"Kahretsin hayır. O öylece kalbimi söküp, üzerine basıp, altı ay çürümeye bırakıp tozunu atıp tekrar atmaya başlayamaz. Biz sadece... o sadece... ben Ben sadece...hiçbir şey."

Bu ifade beni o kadar kırmıştı ki, ben onun yanındaki yorgana gömülürken kalbim ikizime duyduğum sempatiyle burkuldu.

"Belki de onu affetmeyi düşünmelisin?" Kısık bir sesle önerdim.

"Ne?" Benden bu görüşü duymayı hiç beklemiyormuş gibi nefesi kesildi ve ben de bu sözler karşısında yüzümü buruşturdum ama onların arkasında durdum.

"Bak, biliyorum ki insanlara bana karşı çıkarlarsa siktir olmalarını ilk ben söylerim. Ve eğer sana karşı gelmeyi düşünürse bir herifin sikine ilk tekmeyi basan benim - ki bunu yapmak için defalarca yapıyorum. Bu arada Orion - ama benim durumum belki de bazen gururunu elinden kaçırmaya ve affetmeyi düşünmeye değer olduğunu fark etmemi sağladı.

Darius söz konusu olduğunda bu kadar inatçı olmasaydım belki her şey bizim için farklı olabilirdi. Ama artık asla sahip olamayacağım bir aşk için can atmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, bunu senin için istemiyorum. Ve Orion'un çuvalladığını ve vermek istediğin her cezayı hak ettiğini biliyorum ve o kadar çok diz çökmesi gerekir ki, yaltaklanmanın kralı olur ama..."

"Ancak?" diye sordu, ikimiz de bu konuda tanıdığımız herkesten daha berbat olduğumu bilmemize rağmen, ihtiyacı olan cevapları alabileceğimi umuyormuş gibi bana baktı. Ama ne konusunda uzman olduğumu tahmin ettim.*Olumsuz* yapmak, böylece ona bu konuda tavsiyemi verebilirim.

"Ama aranızdaki sevginin onarılabileceğini ya da bir gün onu affedebileceğini düşünüyorsan, o zaman belki de kendini böyle bir olasılığa açmalısın? onun bana yaptıklarını ve belki hala yapmadım, ama keşke deneme seçeneğim olsaydı ve birlikte mutluluğu bulma şansın varken sevdiğin adam için özlem çekerken seni görmek istemiyorum. O, en ufak bir parıltı olsa bile

umut. en azından orada*dır-dir*umut."

Darcy'nin gözleri ikimiz için de yaşlarla doldu ve onu kollarıma alıp küçükken yaptığımız gibi yorganı başımıza çektiğimizde hüzünle gülümsedim.

"Hiç umut olduğundan emin değilim," diye fısıldadı Darcy karanlıkta.

"Biliyorum," dedim. "Ama emin olmamak, olmadığından emin olmaktan daha iyidir. O yüzden bir düşün, tamam mı?" "Tamam," diye kabul etti. "Ben bu konuda düşüneceğim."

BENDüzen Geliştirme dersim için sürümle birlikte uçmanın heyecanıyla Dünya Bölgesine koştum. ben ... idim bugün harika bir ruh halinde. The Reckoning'i geçtiğimden beri bok gidiyor gibiydi daha iyi ve daha iyi. Darius ve diğerleri İmparatorluk Yıldızını bulmuşlardı, annem babamdan kaçmıştı. ve boynuzum geçen hafta iki santim uzamıştı. Hayat tatlıydı. Ve her şeyin üstesinden gelmek için, ben dün akşamı, hurdalığımı parlak topaz yapay elmasları ve koca bir kıçlı elmasla süsleyerek geçirdim. şimdi sikimin tabanını süsledi.

Tam olarak doğru yaptığımdan emin değildim ama Zodiass Weekly'deki bir makaleden anlamıştım. Ve bunu göstermek için sabırsızlanıyordum. Çıplak olmak artık alışılmış bir şeydi ve diğer tüm aygırlar dişilerin dikkatini çekmek için her zaman ışıltılı vücutlarını sergiliyorlardı. Bu yüzden Faed yapma zamanım gelmişti ve ben de yaptım. Bana tam olarak doğru gelmiyordu ama zamanla alışacağımdan emindim.

Diğer Pegasusların ders için toplandığı tepeye koştum. Profesör Clip-Clop -adı aslında Clippard'dı ama öğrencilerinin ona taktığı küçük lakaptan hoşlanmışa benziyordu- menekşe rengi saçları, köşeli çenesi ve dar omuzlarıyla oradaydı ve daha şimdiden soyunmaya hazırlanırken soyunuyordu.

"Günaydın Xavier!" diye seslendi. "Gökyüzüne çıkmaya hazır mısın?"

"Evet efendim." Sırıttım, sürüme katılmak için yola koyuldum ama bakışlarım Sofia'nın kulağına fısıldayan ve boynunu öpen gömleksiz Tyler'a takılınca ruh halim değişti. Sikimin mutlu bir şekilde seğirmesine neden olan gökkuşağı renkli iç çamaşırı giymişti, ama ona dokunma şekli dudaklarımı sıktı. O kadar sahiplenici bir pislikti ki, kasları ve her zaman en taze, en kabarık bulutun içinden uçmuş gibi gelişigüzel bir şekilde rüzgârla süpürülmüş görünen saçlarıyla. sadece onun karnına yumruk atmak istedim

Sofia bana el salladı ve gömleğimi çıkarıp Lunar Leisure spor salonunda her gün üzerinde çalıştığım geniş göğsümü ortaya çıkardım.

Sofya'ya varmadan önce, Liselle önüme çıktı, gümüşi saçları omurgasından aşağı dökülüyordu ve iri gözleri, değişen formuna uyan mavi parıltılarla çerçevelenmişti.

"Hey Xavier, bugün yanımda uçmak ister misin?" Kirpiklerini kırpıştırdı ve ben de kafasının üzerinden Sofia'ya baktım.

"Evet, tabii," diye mırıldandım, parmağını karın kaslarım arasında gezdirirken.

Sofia öfkeyle homurdandı ve Liselle'e dik dik baktığında kalbim yerinden kalktı. O... kıskanç mıydı? Liselle dikkatimi tekrar ona çekmek için parmak uçlarında yükseldi. Dolgun dudakları, koyu teni ve bana şeker kamışlarını hatırlatan kokusuyla gerçekten çok güzeldi. Ama can attığım tek bir kız vardı ve elimden geldiğince çabuk ona ve bu sürüye sahip çıkmayı planladım.

Liselle parmaklarını saçlarıma itti ve başını yana eğdi. “Uzun bir yele ile iyi görünürsün, onu tamamen uzatmayı hiç düşündün mü?”

Aniden saçlarından beni kopardı ve Sofia'yı orada buldum, onu yere devirdi ve üzerine toprak atmak için arkasını döndü. *Vay be.*

"Acımasız bebeğim," diye güldü Tyler, kaydetmek için Atlas'ını çıkardı.

"Seni sınıfsız fahişe!" diye bağırdı Liselle, Sofia'ya doğru atlayarak ama benim kızım hazırdı, karnına sert bir tekme attı ve onu tekrar yere fırlattı. Sofia onun etrafında zafer tırısları attı ve daha fazla erkek yaklaştıkça bakışlarım onun kıçını takip etti.

Hubert yanıma girerken kolu benimkine değdi. Benden bir kafa kısaydı, göğsü mumluydu ve sağ göğsünün üzerinde renkli bir peri dövmesi vardı. Çıplaktı, küçük, ışıltılı aleti gururla sergileniyordu. Sofia'ya bakarken bu çok sertti.

Öfkeyle homurdandım ve onu yere ittim, öfkeyle bana kişnemesine neden oldum. Ben ona doğru eğildiğimde ayağa kalkmadı, itaatkar bir şekilde başını öne eğdim.

"Gökyüzüne çıkalım, çete!" Profesör Clip-Clop aradı ve ya şimdi ya da asla yeni göz kamaştırıcımı sergilemem gerektiğini biliyordum. Adamım, Fortnite oynayarak sikimi süslemekten zevk alacağımı hiç düşünmezdim ama işler değişmişti.

Ayakkabılarımı fırlatıp pantolonumu ve boxerımı çıkarıp omuzlarımı geriye iterken ve Sofia'ya bakarken içimdeki sinirler savaştı. Tyler'ın yanına geri dönmüştü ama gözleri sımsıkı üzerimdeydi, gösterişli aletime düşerken genişlediler.

Daha küçük dişilerden birkaçı cıvıldadı ama gözlerim onlara bakmadı. Sadece Sofia'nın onayını istiyordum ve dudağını ısırıp bana doğru adım attığında kalbim hızla atıyordu.

"İyi görünüyorsun, Xavier," diye mırıldandı ve sertleşmemeye çalıştım, ama kahretsin, bu kız için enayiydim.

Dişilerin geri kalanı etrafımda toplanmaya başladığında Tyler ayağını yere vurdu ve hatta ben elini tokatlamadan önce Liselle uzanıp dokunmaya çalıştı.

Değerli taşlardan birinin çözülüp çimenlerin üzerine düştüğünü hissettiğimde, başım gururla patlamak üzereydi.*Oh hayır.*

Arkasından bir başkası düştü, sonra bir başkası, ta ki bir dizi yapay elmas ayaklarımın arasına düşene ve çevremdeki herkes şok içinde onlara bakana kadar.*Hayır hayır hayır! İptal et, iptal et!*

Sonuncusu da düştüğünde ve sonunda elmas yere düştüğünde paniğe kapıldım ve hepsi bu kadardı. Sessizlik çöktü ve yemin ederim iğrenç bir tumbleweed yuvarlandı.

Önce Tyler kahkahayı patlattı, ses varlığımın her santimini öfkeyle doldurdu. "Ne tür işe yaramaz bir yapıştırma büyüsü kullandın dostum?"

Haysiyetimi korumaya çalışırken yanaklarımdan sıcaklık fışkırdı, ama şimdi diğerleri gülüyordu ve toprak büyümle yerde bir delik açıp beni yutmasına izin vermek istedim.

"Az önce Begluezzle yapıştırıcısı kullandım," diye mırıldandım ve sonra keşke kullanmasaydım dedim çünkü Tyler daha çok güldü. "O şey şekerli su gibi," diye kıkırdadı ve kahkahalara daha fazla insan katılırken ayağımı öfkeyle yere vurdum.

Tyler bunu belgelemek ve beni tüm okulun alay konusu yapmak üzere Atlas'ını kaldırdı. Ama siktir et. Öfkeli bir kişneme saldım ve tüm gücümle ona saldırdım. Yolumdan çekilecek kadar hızlı değildi ve ben de onu yere yatırıp sertçe kafa attım.

Yumruklarımı ona fırlattım ve o da öfkeli bir kişnemeyle karşılık verdi, bizi devirmeye çalıştı. Parmak eklemleri çeneme çarptı ve ben başımı çevirdim, kolunu ısırdım ve yüksek sesle kişnedi ve sonunda bizi yuvarlanmaya zorladı. Vücudum leylak rengi Pegasus şeklime bürünürken onun üstünlüğü ele geçirmesine izin vermeyi reddederek vardiyanın içimden geçmesine izin verdim. Onu toynaklarımla tekmeledim ve o da hareket ederek pantolonunu yırttı ve dört güçlü gümüş bacağın üzerine indi.

Başı eğik ve boynuzu keskin bir şekilde parlayarak bana doğru geldi. Başımı ona doğru salladım ve boynuzlarımız keskin bir çınlama sesiyle çarpıştı. Bu pisliğin borusunu hemen kırmak ve bana teslim olana kadar onu dövmek istedim. Bu sefer hiçbir şey beni durduramayacaktı.

Şaha kalktım, onu tekmelemeye çalıştım ama o da şaha kalktı, toynakları benimkine çarpıyordu.

Sofia yakınlarda heyecanla kişnedi, ayaklarının üzerinde zıplarken alkışladı. Tyler'ın tırnağı omzuma çarptı ve ben de öfkeyle kişneyip göğsüne sert bir tekme attım.

"Pekala, şimdi gökyüzüne doğru!" Clip-Clop seslendi, ileri doğru koşup yan tarafıma şaplak attı.

Tekrar öfkeyle şahlandım ama itaat etmezsek bizi hapse atacağını söyleyen bir bakışla bana baktı. O da Tyler'ın kıçını tokatlamaya gitti ama sürünün geri kalanına uyması için bir emir vererek dörtnala uzaklaştı. Dört nala arkasından koştum ve Tyler'ı kovalarken burnu benimkiyle aynı hizada, ışıltılı pembe formuyla Sofia çok geçmeden bana yetişti.

Bu dövüşün bitmesinden nefret ederek gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Ancak savaş daha yeni başlamıştı.

Sofia kişnedi ve burnunu bir an yüzüme sürttükten sonra Tyler'ın yanına koşmak için ileri atıldı. Karışık mesajlar kesinlikle göbek adıydı. Ama görünüşe göre hurdalığımdan düşen değerli taşların ışıltılı yağmuru bizim için oyunun henüz bittiği anlamına gelmiyordu. Bu yüzden bunu bir zafer olarak almalıydım.

* * *

Sağımda Hadley ve solumda Grayson ile Tarot'ta oturdum. Bu, Tarikatlarımıza bölünmediğimiz birkaç sınıftan biriydi ve Profesör Nox, tek bir KUNT bile bu konuda herhangi bir yaygara koparırsa, yıldızlarda herhangi birinin öleceğini rahatlıkla önceden görebiliyordu.

Darius'un bana akıl hocalığı yapması sayesinde sonunda bir susturma balonunda ustalaşmıştım, böylece ben ve çocuklar birbirimize kartları okurken rahatsız edilmeden konuşabiliyorduk. Athena, Ellis'le birlikte odanın karşısında oturuyordu, Max'in kız kardeşinin söylediklerinden fena halde sıkılmış görünüyordu ve ara sıra bize hüzünlü bakışlar atıyordu. Son zamanlarda dördümüz çok sıkılaştık, her öğle ve akşam mağaralarda buluşuyorduk, sığınağımız artık kampüsten çaldığımız her türden bokla doluydu. Grayson ve Athena orada birkaç yatak bile bulmayı başarmış, gece hava büyüleriyle onları Aer Kulesi'nden çıkarıp mağaralara istiflemişlerdi.

Onunla olan girişimlerime rağmen, Ellis hiçbir zaman bizimle takılmaya meyilli görünmüyordu ve arkadaşımız olmakla ilgilenmediğini hemen hemen kabul etmiştik. Ya da belki de Lionel'ın Orderist yasasından onu engelleyemeyecek kadar korkuyordu. Ara sıra beni babamın ne kadar harika olduğu hakkında bir sohbete çekmeye çalıştı ve ona aceleyle ayrılmadan önce kabul ettiğimi ima eden birkaç saçma yalan söyledim. Muhtemelen bu günlerde KUNT'a katılacaktı.

Grayson Atlas'ını çıkarırken kaburgalarıma dirsek attı. Ekrandaki duyuruyu bana göstererek, "O cadı Cadılar Bayramı'nı yasakladı, bunu biliyordum," diye homurdandı ve sınıftaki çoğu kişinin Atlaslarına baktığını fark ettim. Gabriel Nox bile camı kırmış olabilecek bir ifadeyle onunkine bakıyordu.

Tüm öğrencilere, sosyal etkinliklerin Tarikatlarla sınırlı olduğu ve partilerin aynı anda en fazla üç öğrenciye verilmesinin yasak olduğu hatırlatılır. Cadılar Bayramı, ölülerin geçişini hatırlamayı amaçlayan kutsal bir olaydır. Akşamınızı kayıplara saygı duyarak geçirdiğinizden emin olun. Kostümler kesinlikle yasaklandı. Kendi kanından başka bir şey gibi giyinirken veya öyleymiş gibi davranırken görülen herhangi bir öğrenci Düzen ciddi sonuçlarla karşılaşacak.

İyi günler.

Yıldızlarla seçilmiş Kral'a şükürler olsun.

Müdür Elaine Nova.

Bir grup öğrenci bana baktı, bazılarının ifadeleri nefret dolu, bazılarının korkulu, bazılarının sevgi dolu. Lionel'ın küçük prensi olmaktan nefret ediyordum. Bir tavır alıp dünyaya onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyleyebilmeyi ve savunduğu her şeyi herkesin önünde reddetmeyi diledim. Ama bu, boynuma bir ilmik geçirip köprüden atlamakla aynı şey olurdu. Ölmek istemedim. Ve en azından Sofia ve güvenebileceğim diğer yedeklerim vardı. Ama fikirlerimi kime açıkladığım konusunda hiçbir zaman çok dikkatli olamadım.

Sınıf sohbet etmeye başladı ve arkadaşlarımın etrafındaki susturucu balonu dağıttım.

Profesör Nox, Atlas'ını arka cebine soktu ve kollarını kavuşturdu. "Sessiz ol," dedi emredici bir ses tonuyla ve herkes itaat etti. "Kuralları duydun. Bu gece tüm eğlenceler iptal. Ders bitti."

Herkes sandalyelerinden kalktı ve ben de bir seri öldürmeye hazır görünen Hadley ile kaşlarımı çattım.

Grayson, "Bu bizim lanet birinci yılımız ve kelimenin tam anlamıyla hiç eğlenmedik," diye homurdandı.

Profesör Nox sertçe, "Acapella ikizleri, Bay Altair ve Bay Acrux, lütfen geride kalın," dedi ve masanın üzerindeki yarısı doldurulmuş Tarot çalışma kağıdıma baktım.*Bok*.

Herkes, az önce Cadılar Bayramı'nın her yerine yayılmış olan dev çöplük hakkında inleyerek çıkışa yöneldi.

"Bu yıl berbat." Grayson bir sandalyeye tekme attı. Nox ona bir kaşını kaldırdı ve bir köpek gibi sızlandı.

Nox, Öfkeni başkasının mobilyalarından çıkar, Grayson, diye uyardı ve öfkeyle kollarını kavuşturdu.

"Bazen tam bir köpek yavrusu oluyorsun, Gray," diye dalga geçti Athena.

"Anneni arayıp eve gidip onun memelerini emmek istediğini söyleyeyim mi?" Hadley sallandı ve Grayson dişlerini göstererek ona doğru hamle yaptı. Hadley, Vampir hediyeleriyle sakince yolundan çekildi ve masasında oturduğu Athena'nın arkasında belirdi. Dişlerini ortaya çıkarmış, gözlerinde heyecanla ileri doğru atıldı, ama onun dikmiş olduğu sıkı örülmüş hava kalkanına çarptı ve yine bir lanetle tökezleyerek ondan uzaklaştı.

"Olmuyor, Hadley," dedi hafifçe ve adam homurdandı.

Profesör Nox kapıyı kapatmak için harekete geçti ve etrafımıza bir susturucu balonu fırlatarak kaşlarımı çatmama neden oldu. "Neler oluyor?" Karışıklık içinde sordum.

"Yıldızlar bana siz dördünüz hakkında bir vizyon hediye ettiler," dedi sırıtarak.

Darius bana bu herifin güvenilir olduğunu söylemişti ve ben de onun Lance'in bir arkadaşı olduğunu biliyordum, bu yüzden onun bizim tarafımızda olduğundan oldukça emindim. Ama yine de bir öğretmenin tamamen arkadaşça ve boktan olması tuhaftı.

"Ne yaptın*Görmek*?" Athena heyecanla bacaklarını sallayarak nefesini tuttu.

"Sonuçta hepiniz bu gece bir partiye katılacaksınız." Nox komplocu bir şekilde sırıttı. "Kahretsin evet, nerede?" diye sordu Grayson, hiçbir güven sorunu yaşamadan ona doğru atılarak. "Geraldine Grus'u tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Deli Ass hanımı mı?" Hadley karşı çıktı ve ayağımı ona vurdum. "Ona öyle deme," diye talep ettim ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Onlara annemin gerçekten ölmediğini ve Geraldine'in babasına sığındığını söyleyememiştim. Kimsenin bunu öğrenmesi çok riskliydi ama kimsenin Gruse'ları kötülemesine katlanamayacağımdan eminim. Annemi yanlarına almışlar ve sadakatini bir kez bile sorgulamamışlardı. Bunun için onlara her şeyi borçluydum. Ayrıca, deli biliyordum ve onlar değildi. Bir Minojack oyununda iki yüzden fazla külçe altın ve üç yüz torba yıldız tozu kaybettikten sonra babam onu Dragon Guild'den kovduğunda komployu kaybeden Benjamin Amcam'dı. Adam yıllar boyunca birkaç kez kapımıza gelmiş, bir çeşit uyuşturucu almışken af dilemiş ve ona birkaç aura verirse babamı dünyaları kazanabileceğine söz vermişti.

"Vay canına, sakin ol," dedi Grayson sırıtarak.

Nox, "Geraldine iyi bir amaç için yeni üyeler arıyor," diye açıkladı. Hadley soğukkanlı bir sesle, "Onun çılgın kralcı toplumunun bir parçası olmayacağım," dedi.

“Gerek yok. Onun nedeni bundan çok daha derinlere iniyor," diye açıkladı Nox, ardından ses tonunu bir fısıltıya indirdi. "Bir isyan."

Arkadaşlarımla bir bakış paylaştığımda kalp atışlarım heyecanla hızlandı. "Babama karşı falan mı?"

"Kesinlikle," dedi Nox, gözleri haylazca parlayarak. “Ve fakülte olarak kesinlikle dahil olmama izin verilmiyor. O yüzden tabii ki kendimi boğazıma kadar kaptırdım ve bunun için çok çalışıyorum.*Görmek*kim uygun işe alımlar yapabilir.

"Kardeşlerimiz orada mı?" Athena sordu.

"Evet," dedi Nox ve daha önce dahil edilmediğim için dudaklarımı büzdüm. "Bu akşam parti veriyorlar. Yedide Pitball stadyumunun kuzey kapısına git ve Geraldine'e seni Ajan Foxy'nin gönderdiğini söyle. Biz gülerken o iç geçirdi. "Ben seçmedim, Geraldine seçti. O karar vermeden kaderi değiştirmeye çalıştım ama o çok inatçı bir kız.”

Grayson, "Kahretsin, evet," diye haykırdı ve Athena heyecanla uludu.

Hadley benim tarafıma doğru ateş ederken onu aç bir bakışla izledi ve ben de ona alaycı bir şekilde gülümsedim. Sınıftan çıktık ve Evlerimize geri dönerken ayrılmak zorunda kaldık. KUNT'lar bu gece yürürlükteydi ama bu, daha sonra onları gizlice geçmek konusunda beni daha da heyecanlandırdı. gerçekten istedim

babama meydan okuyormuşum gibi hissediyorum ve bu şimdiye kadarki en iyi fırsat gibi görünüyordu.

Altı buçukta duş aldım ve Pegobag'imi parti için birkaç kıyafetle doldurdum ve belime bir havlu sararak yatağa uzandım, gitmeye can atıyordum. Saçımı eski haline döndürdüm ve parıldaması için biraz parıldayan ağda sıktım.

Faegling'in Atlas'ımla göz kamaştırması için zaman harcıyordum, dün olanlardan hâlâ bir bok gibi utanıyordum. Ama pes etmeyecektim. Sürünün en güzel sikine sahip olacaktım, sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu...

Yılın en ateşli on göz kamaştırıcısı için bir bağlantıya dokundum ve sekiz numaraya geçerken kaşlarım kalktı. Adam değerli taşlar yerine aletini kristallerle delmişti ve çok tatlı görünüyordu.

Ekranın üst kısmında bir mesaj belirdi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Sofya:

Biraz sarhoşum. Cadılar

Bayramı en sevdiğim tatildir.

Şu anda çıplakım.

Aptalca bir sırıtışla dimdik oturdum ve cevabımı yazdım. İki gerçek ve bir yalan bizim oyunumuzdu ve üçüncü seçeneğin doğru olmasını ne kadar istesem de o kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmemiştim.

Xavier:

Üçüncüsü yalan...

Sofya:

Haklısın. Hayal kırıklığına uğradın mı?

Sikim onun sözleriyle karıncalandı ve alt dudağımı emdim, tam cevap vermek üzereyken pencereme bir patlama sesi geldi ve ardından bir inilti geldi.

"Ne oluyor?" Ayağa fırladım ve Hadley'nin dışarıdaki çerçeveye tutunduğunu gördüm.

"Çok zor geldim. İçeri girmeme izin ver," diye seslendi, burnunu ovuşturarak ve burnumu onun için açarken homurdanarak güldüm.

Odama bembeyaz bir gömlek ve pantolon giymiş, koyu renk saçlarını geriye itmişti. Bu gece kardeşi Caleb'e baktı, onunla ilgili her şeyden kendini beğenmişlik damlıyordu.

"Neden çıplaksın dostum? Giyinmek."

"Oraya uçacağım." Pegobag'imi işaret ettim ve Hadley ona kaşlarını çatarak yukarı kaydırdı. "HAYIR.

Bu gece seksi görünmelisin.” Kot pantolon ve tişörtten oluşan kıyafetlerimi içinden silkeledi, sonra dilini şaklattı ve yanımdan geçerek dolabıma doğru yürüdü.

"Ee, neden?" Eşyalarımı karıştırıp siyah bir gömlek ve şık bir pantolon çıkarıp bana fırlatırken şaşkınlıkla sordum.

"Çünkü kirazını patlatman gerekiyor," dedi sırıtarak ve ben de kaşlarımı çattım.

"Yapmadığımı kim söyledi-"

"Herkes," dedi donuk bir sesle. "Kelimenin tam anlamıyla herkes yapmadığını söylüyor, bu yüzden belki de bunu düzeltmelisin. Statü gibi.”

Boynuma bir sıcaklık tırmanıp benim için seçtiği kıyafetleri giyerken cevap vermedim. "Evet, bu işi halleder." Omzuma vurdu. "Şimdi sırtıma bin, bu gecelik senin yolculuğun benim tatlım."

Kismen güldüm. "Sen bir pisliksin."

"Evet, ama pislikler sevişir," dedi, arkasını dönüp omzuna hafifçe vurarak. "Hadi, atla."

"İstediğim tek bir kız var dostum," diye mırıldandım ve o iç çekti.

Biliyorum, biliyorum ama Sofia alındı. Ve eğer onu çalmak istiyorsan, onu yatakta da etkilemek istiyorsun, değil mi?

"Yani evet ama-"

"Ama yok, pratik yapabildiğin kadar çok kızı becermelisin," dedi gelişigüzel bir şekilde ve ben kaşlarımı çattım. "O zaman cazibeni kullanabilirsin, ona büyülü aletini ve bamını gösterebilirsin, onu istediğin sürece senin olacak."

“Sadece onu becermek istemiyorum. onun olmasını istiyorum*bana ait*" diye homurdandım ve alaycı bir bakışla bana baktı.

"Cidden? Başka bir Fae'yi becermemişken bu kızla barışmak mı istiyorsun? O sordu.

"Grayson gibi konuşmaya başladın," dedim.

"Grayson'ın dişli köpek sürüsü bana çekici gelmiyor," diye alay etti. "Meydan okuyan kızlardan hoşlanırım. Ama ona sahip olduğumda, yeni bir av bulma zamanı. Belki sen de böylesindir? Sofia'ya sahip olduğunda ve o seni parıldayana kadar becerdiğinde, onu unutursun."

"Onun durumu böyle değil," dedim, sesimde neredeyse Dragon'a yakışır bir hırıltı vardı.

"Nereden bileceksin?" Tek kaşını kaldırdı ve kahretsin buna verecek bir cevabım yoktu. "Görmek? Sen bir Alfasın, benimki gibi senin kanında var. Ama birden çok kez sevişmezsen, yatak odasında bir Omega olacaksın. Ve tercihen bir kızla denemeden önce

aslında gibi.”

Belki haklıydı. Ama kendimi başka bir kızı isterken de göremiyordum. Sofia hakkında bir şeyler vardı. Ve onu ne zaman Tyler'ın kollarında görsem, onu altıma almak ve onu ondan almak istiyordum. istemesini sağla*Ben*yerine. Ama ya Hadley haklıysa? Ya onu almayı başarırsam ve sonra vücuduyla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmazsa?*Kahretsin, her şeyi mahvedebilirim. Ya yanlışlıkla onun poposuna koyarsam?*

"Hadi gidelim," diye mırıldandım sırtına binmek için hareket ederken.

"En yüksek hızımda koşacağım," diye uyardı Hadley pencereden dışarı çıkıp arkasındaki küçük çıkıntının üzerinde dururken. Aşağıdaki üç kat düşüşü midemi bulandırmıştı ama artık yükseklere fazlasıyla alışmıştım. "Hazır?"

"Hazır," dedim sırıtarak ve ileri atıldı, havada süzülürken, düşüşünü engellemek için toprağı yumuşattı ve kampüse hücum etti.

Dünya etrafımda bir bulanıklık haline geldi ve kanımda roket hızıyla dolaşan hücuma güldüm. Buydu *inanılmaz*.

Pitball stadyumunun kuzey tarafında aniden durup bir tepeden aşağı yuvarlanmadan ve çamura çarpmadan önce bedenimin her bir parçasında bir heyecan vızıldadı. O yuvarlanıp ayağa kalktığında ve dehşet içinde kendine bakarken kahkaha attım.

“*Kahretsin*diye tısladı.

"Sorun değil, seni yakaladım." Ayağa fırlayarak ona doğru ilerledim. "Bu hafta bir temizlik büyüsü öğrendim." Uzanıp elbiselerindeki çamuru çekmeye başladım ve gözleri umutla açıldı. "Zaten kimi etkilemeye çalışıyorsun?" Saçını düzeltirken ve kasları gerilirken alay ettim.

"Hiç kimse. Ama bok gibi görünerek sevişmeyeceğiz," diye homurdandı öfkeyle. Günde sayamayacağım kadar çok ateşli kafası patlıyordu, ama tüm hayatım boyunca Solaria'daki en kızgın Ejderhanın çatısı altında yaşamıştım, bu yüzden üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

"Doğru, bu yüzden birinin boynunu kırmaya hazır görünüyorsun," diye yan bir sırıtışla yorum yaptım ve o, kaşlarını çatarak kalmak için omuz silkti.

Üzerimizdeki çamuru atmayı bitirdim ve stadyumun yüksek duvarındaki metal kapıya yöneldik. Parmaklarımı ona vurdum, bir cevap beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Ortasında bir yuva açıldı ve iki parlak göz dışarı baktı. "İsimlerinizi söyleyin!" Geraldine ağladı.

Xavier Acrux, dedim.

Hadley Altair.

"Listede yoksunuz, uzaklara kafirler," diye tısladı. "Bizi

Ajan Foxy gönderdi," dedim çabucak ve gözleri kısıldı.

Sonunda geri adım attı ve parmaklarını yuvadan geçirdi. Hadley'e vurduğu anda bir büyü göğsüme çarptı ve onun gücüyle bir adım geri çekilmek zorunda kaldık. Tenimden bir ürperti geçti ve titredim.

"Neydi o?" talep ettim.

Geraldine, "Kendinizi gizlemiş olabileceğiniz her türlü yanılsamayı açığa çıkarıyor," diye açıkladı. "Sınavı geçtin. Buraya gel!" Kapı hızla açıldı ve Geraldine, yüzünün üst yarısını kaplayan dantelli bir maske ve vücudunu sıkıca saran balonlu sakız pembesi dökümlü bir elbiseyle orada dikildi. "Ah sevgili Xavier." Beni kendine çekti, sımsıkı sarıldı. "Sonunda bize katıldığın için çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedim beni bıraktığında ve ona parlak bir şekilde gülümsedim. Daha sonra fırsat bulduğumda annemi sorması için onu yalnız yakalayacaktım ama şu anda bir şey söyleme riskini alamam.

Hadley kapıyı arkamızdan çekti ve ben uzun koridora baktım, kulaklarımda sessizlikten başka bir şey yoktu. Herkes hangi cehennemdeydi?

"Son giren sizsiniz," dedi Geraldine, öne çıkıp kapıya bir büyü yaparak, sanırım onu kilitleyecekti. "Bunlara ihtiyacın olacak." Göğüslerinin arasından birkaç maske çıkardı ve birer tane bize uzattı. "Hepimizin en çirkin kostümlerimizi giyemeyeceğimiz için çok üzüldüm, ancak ASS komitesi bu gece gösterişli kıyafetlerimizle kampüste yakalanma riskine değmeyeceği konusunda hemfikirdi." Derin bir iç çekti. “Yine de birbirimizi korumak için kimliklerimizin gizli kalması gerekiyor. O yüzden buradayken maskelerimizi takıp koca adama yapıştıracağız.”

"Evet, babamı sikeyim," dedim sırıtarak maskemi takarken.

"Bütün bu meydan okuma, ıslak Wanda'mı çalıştırıyor," diye haykırdı Geraldine, bizi karanlık koridorlardan geçirirken, bir kapıdan geçerek bir merdiven boşluğuna soktu ve bizi birkaç kat aşağı yönlendirdi.

"Pitball takımına nasıl girdin Geraldine?" diye sordu. Gelecek dönem denemek istiyorum. "Bir aslanın kalbine ve bir boğanın taşaklarına sahip olmalısın, genç Altair," dedi ciddiyetle, gözlerinde gurur parlarken çenesini kaldırdı.

"Kontrol et, kontrol et," dedi sırıtarak ve ona gözlerimi devirdim.

Bir kapıdan geçtik ve Geraldine bizi susturucu bir balonun içine soktuğunda kalbim yerinden fırladı ve bir kalabalığın sesi kulaklarımda patladı. Pitball sahası büyüklüğünde devasa bir yeraltı boşluğundaydık. Hemen altında olmalıydı. Her yer toprak büyüsüyle dekore edilmişti, bu yüzden bir orman gibi görünüyordu, çatıyı ve zemini yosun ve sarmaşıklar kaplıyordu, yerin etrafına noktalı ağaçlar ve üzerlerini çevreleyen süslü ahşap tabureler. Bir dans pistinin önünde bir grup çalıyordu ve pistin bir yanında alkolle dolu uzun bir bar vardı.

Vay canına, diye nefes verdim.

"Yakında görüşürüz çocuklar, dans pistinde eğlenmeye gidiyorum." Geraldine uzaklaştı, kısa süre sonra Max Rigel'e katıldı ve yanında dans eden bir kızı devirmek için kalçalarını salladı. Diğer Mirasçılar ve Darcy olduğunu tahmin ettiğim kişi onların ötesindeydi, hepsi içki içiyor ve ritme göre çılgınca zıplıyorlardı. Mirasçıları yalnızca onları çok iyi tanıdığım için tanıdım ama hepsi saçlarını değiştirmiş ve uyum sağlamak için görünüşleri üzerinde illüzyonlar yaratmışlardı.

"Bu harika," diye homurdandı Hadley.

Bakışlarım birdenbire pastel mavi bir elbise içindeki Sofia'ya takıldı, sarışın peri kesimi simle parıldadı. Onu gördüğüm anda göğsümde hissettiğim derin bağlantıdan o olduğunu biliyordum. Bir grup kızla bardaydı ve bir kez olsun Tyler'ı siktiğine dair hiçbir iz yoktu.*O burada. Ve lanet olası bir rüya gibi görünüyor.*

"Gidip Sofia'ya merhaba diyeceğim," dedim, Hadley'e dönerek, bakışlarını birine kilitlediğini ve alnını indirdiğini görünce.

Athena'yı en yakın ağacın etrafındaki taburelerden birinde oturmuş, siyah bir elbise giymiş ve kalçasını ikiye bölen bir elbiseyle tanıdım. Hadley'nin arkadaşı Trent, eli onun dizinde, maskesiz bir şekilde onun yanında oturuyordu ve Grayson onların ötesinde, onun söylediği her kelimeye iç çeken ya da gülen dişi sürüsüyle hararetli bir şekilde konuşuyordu.

"İyisin?" Hadley'i dürttüm ve homurdandı.

"Biraz sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve önümden fırlayarak Athena'nın yanındaki koltuğa çöktü, omuzlarını Trent'e dikti. Tamamen delirmiyorsam, kıskanıyor gibi görünüyordu. Ya da belki sadece bir kan meselesiydi. Athena'ya dişlerini geçirmek için çaresizdi ve muhtemelen Trent de öyleydi. Vampirleri asla anlayamayacağım. Kan içme fikri bende kusma isteği uyandırdı. Bana haftanın herhangi bir gününde ışıltılı bir gökkuşağı bulutu ver.

Ormanda Sofia'ya doğru yürümeye başladım, giderken nabzım kulak zarlarımda güm güm atıyordu. Yürürken Hadley'nin tavsiyesi aklımdan çıkmıyordu. Sıra Sofia'ya sahip çıkmaya geldiğinde tamamen deneyimsiz bir bakire olmamak için rastgele kızlarla takılmam gerektiğini. Ama ona yaklaştığımda başka kimseyi görmedim bile. Bu kız zaten her parçama sahipmiş gibi hissederken başka bir kızı nasıl becerebilirdim? Bunun çılgınca olduğunu biliyordum. Ama onu aklımdan çıkaramıyordum. O benim şanslı yıldızımdı. Ve belki Dom unvanını çalıp sürünün geri kalanını toynaklarımın altında ezdiğimde birlikte olduğu diğer erkekler gibi olmadığım gerçeğini unutabilirdi.

Kendimi tahmin edemeden doğruca ona doğru yürüdüm, elimi bara koydum ve diğer kızlar etrafımda geri çekilirken ona baktım.

Hey, dedim, gözlerim şaşkınlıkla ayrılırken dudaklarına düştü. "Xavier,"

dedi nefes nefese. "Sen buradasın."

"Sanırım artık kulübün bir parçasıyım," dedim Hadley'e yakışır bir sırıtışla. Bunu kesinlikle harika yapabilirim

dostum hareket Gerçi bir iki içki yardımcı olabilirdi.

"Sanırım öylesin." Sırıttı.

Diğer kızlar kıkırdamaya başladılar ve sinirli bir şekilde ayağını yere vurup benimle göz göze gelmeye çalışan Liselle'i tanıdım.

"Atmak ister misin?" Diğerlerini umursamadan Sofia'ya sordum, karşımdaki bu güzellik bütün dünyamı tüketti.

Kirpiklerini pembe simlerle süslenmiş maskesinin altında kırpıştırdı ve başını salladı. Barın arkasındaki bir raftan bir şişe tekila ve iki tahta shot bardağı aldım. Bu bir kendi kendine yardım anlaşması gibi görünüyordu, bu yüzden sinirlerimin beni ele vermesini durdurmak için kendime olabildiğince çok alkol alacaktım.

Her birimize birer tane doldurdum ve onları geri devirirken gözlerimiz kilitli kaldı. Rahatlamaya başladığımı hissedene kadar iki tane daha içtim ve Sofia'ya bir adım daha yaklaşırken grubun rock müziğine daldım.

"Tyler kulübün bir parçası değil mi?" Elimi kalçasına koyarak sordum ve hemen vücudumun kavisine girdi.*evet siktir et*.

"Evet öyle ama daha önce Hubert ve Brutus'la gitti," dedi meydan okuyan bir gülümsemeyle. Yavaşça başımı salladım, onu arama dürtümle savaştım. Tyler kız arkadaşına yine hamle yaptığım için sinirlenirse, benimle dövüşmek zorunda kalacaktı. Çünkü içgüdülerim alev alev yanıyordu ve beni ona doğru sürüklemelerini görmezden gelmeyecektim. Müstakbel bir Dom olarak, ilgimi ciddiye alması gerekiyordu; kısrakların yoluydu. Ama teknik olarak henüz Tyler'a resmi olarak meydan okumamıştım. Önce sürüye yerleşmek ve kendimi kandırmadığımdan emin olmak istemiştim. Ama şimdi beklemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Onu sahiplenmek için her şeyi yaparım. Ve bundan daha fazlası, sürüye liderlik etmek istedim. Kanımda vardı.

"Benimle dans et," diye emir verdim, başını sallarken elini tuttum ve onu dans pistine doğru çektim.

Kalabalığın arasından ilerledik ve ben onu kendime çekerken kollarını boynuma doladı, vücutlarımız aynı hizadaydı. Sikim bundan çok hoşlandı ve ritme göre hareket etmeye başladığımızda karanlık bir şekilde gülümsedim. Zarafetin her zaman doğamda olduğunu tahmin etmiştim, ayrıca ailemle yıllarca sıkıcı kış balolarına katılmak dans etmeyi bildiğim anlamına geliyordu. Ve Sofia da cidden yaptı.

Tırnakları en baştan çıkarıcı bir şekilde ensemde geziniyordu, kıvrımları kaslarımda erirken alnım onunkilere düşüyordu. O kadar doğru geldi ki, bunu bu odadaki herkese haykırmak ve onun benim olduğunu ilan etmek istedim. Ama önce Tyler'ı yenmeden bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Soruma daha önce cevap vermedin, Phillip," diye dalga geçti, aylar boyunca bana mesaj attığında Darius'un bana verdiği ismi kullanarak.

Yalnızlığımda benim için tam bir can simidi olmuştu. Karanlık denizde bir umut ışığı. Tarikatım hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bir yerde yeterince uzun süre yalnız kalmadıkça hareket edemiyordum ama asla uçamıyordum. Bana Pegasuslar hakkında her şeyi anlattı, Pegasus olmayı sevdirdi, prangalarımdan kurtulup gökyüzünde ona katılmaya can attırdı. Dileğim sonunda gerçek olmuştu. Ve olacağını hayal edebileceğimden daha iyiydi.

"Ne sorusu?" diye sordum, dudaklarının kıvrımından iri mavi gözlerine kadar yüz hatlarını takip ederken zihnim bomboştu. Peri büyüklüğündeydi ve mükemmeldi.

Kirpikleri yarıya kadar indi, ağzı köşede kıvrılırken bakışlarını parıltıyla çerçeveledi. Kulağıma fısıldamak için parmak uçlarına bastı ve tenime değen nefesi içimi ürpertti. "Sana mesaj attığımda çıplak olmadığım için hayal kırıklığına uğradın mı?"

Başımı çevirip dudaklarımı onun şeker ipi kokulu tenine değdirirken boğazım düğümlendi. "Hayır," diye itiraf ettim. “Çünkü seninle olabileceğini düşündüm*o*”

Parmaklarını saçımın arkasına itti, vücudu bana doğru kavis yaptı, böylece göğüsleri göğsüme bastırdı, beni onun için böyle sert bir şekilde sallamamı sağladı.*Kahretsin.*

Ya seninle çıplak olmak isteseydim? o fısıldadı.

Ben bir gidendim. Sikim kendini belli ediyordu ve küçük bir heyecanla arkasına yaslandı, gözleri benimkileri delip geçti.

"Daha sessiz bir yere gitmek ister misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım çünkü evet, yaptım.*Ama yıldızları sikeyim, ne yaptığımı bilmiyorum.*

Elimi tuttu ve beni dans pistinden çekti, bakışlarım o dar elbiseli kıçına takıldı ve bende parmak boğumlarımı ısırma isteği uyandırdı. O kadar yenilebilir görünüyordu ki, belki de Hadley'nin ihtiyaçlarını anlayabilirdim çünkü şu anda tek yapmak istediğim bu kıza dişlerimi geçirip onun tadına bakmaktı.

Yan kapıdan bir merdiven boşluğuna girdik ve Sofia sırtını duvara yaslayarak beni elimden tuttu. Bu gece nasıl göründüğünün her santimini ezberlemeye çalışırken onu şiddetli bir arzuyla gözlemledim ve beklenti içinde dudağını ısırdı.

Bir elimi başının üzerindeki duvara bastırdım, diğer elimle parmaklarımı çenesinde gezdirirken, dudaklarını benimkilere yaklaştırdım. Daha önce bir kızı becermemiş olabilirim ama birini nasıl öpeceğimi biliyordum. Tarikat Ortaya Çıktıktan sonra babam beni evde tutmadan önce, eski okulumda kızlarla sevişmiştim.

Nefesi kesildi ve hava, aramızda asılı duran bir elektrik teli gibi kıvılcımlar saçtı. "Gördüğüm en güzel yaratıksın," diye homurdandım ve elini gömleğime sokmak için uzandı. "Ve geleceğimde hiçbir şeyim olmadığını düşünürken bana dört gözle bekleyecek bir şey verdin. Her gece seninle tanışmayı hayal ettim, Sofia. Ve gerçeğe yaklaşmadı. Sen benim güneş ışığımsın

karanlık."

Beni daha yakınına çekti ama buna gerek yoktu, ben zaten hareket ediyor, onu duvara sıkıştırıyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyordum. Ağzı benim için aralandı ve ben de onu tatmak için dilimi içeri kaydırdım, birbirimizi yerken aç vuruşlarla dilini benimkilerle buluşturdum.

Sertliğimi baldırına bastırdım ve aramıza uzandı, avucunu aşağı yukarı gezdirdi ve bana muhtaç bir şekilde inlememe neden oldu. Ben de ona dokunmak istiyordum ama aynı zamanda her şeyi mahvedip ne kadar bakire olduğumu anlamasını da istemiyordum. Ama ona dokunmasaydım, ne düşünecekti?

Nefes nefese kalana kadar onu öpmeye odaklandım ve yemin ederim parmaklarının aletimi kavrayıp okşadığı şekilde pantolonuma girecektim. Başım dönüyordu ve doyamadım.

Kalçasını kalçama asmak için uzandım ve adımı iç geçirdi, bu hayatımda duyduğum en iyi sesti.

"Beğendin mi bebeğim?" Tyler'ın sesi beynimdeki sisi yarıp geçti ve şaşkınlıkla sarsıldım.

"Yıldızlar adına Tyler, ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordu Sofia, adamın onu dilini başka bir adamın ağzına sokmuş olmasına hiç aldırış etmemiş gibi.

Yanıma geldi, elbisesinin eteğini düzeltti ve kollarını kavuşturdu, hiçbir aşaması yoktu. "Buradaki

Xavier'in bakire olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre," dedi Tyler pis bir sırıtışla ve ben öfkeyle kişnedim. "Bir süredir şüphelerim vardı ama şimdi pozitifim."

"Siktir git," diye çıkıştım.

Tyler yatıştırıcı bir tavırla, "Önemli bir şey değil," dedi. "Umurunda değil, değil mi bebeğim?" Sofia'ya baktı ve ensemde bir sıcaklık yükseldi. Onunla yüzleşemez, inkar edemez ya da herhangi bir şey yapamazdım ama bir garip yumru gibi orada öylece dikilirdim.

"Bunu neden umursayayım ki?" diye cevap verdi ve sözlerindeki inançla kalbim güm güm gümbür gümbür atmaya başladı.

Tyler koca bir benmişim gibi öne doğru kasıldı ve Sofia'yı belinden ona doğru çekti. "Sanırım bu seni tekrar kazanmam gerektiği anlamına geliyor, ha?"

Başını salladı, dudaklarının çevresinde bir gülümseme dolaşıyordu. "Üzgünüm bebeğim, Xavier çok..." Bana öyle bir baktı ki içim sıkıştı ve bu çok iyi hissettirdi. "Ve bir bağlantımız var."

"Biliyorum," diye mırladı, saçını kulağının arkasına attı ve başının üzerinden bana ters ters baktı. "Oh pekala, daha önce küçük aygırları yenmekten biraz zevk alıyordum." Ağzını onunkine yaklaştırdı, onu şiddetle öptü ve boğazımda dışarı çıkmasına izin vermediğim öfkeli bir kişneme oluştu.

Tıpkı benimle yaptığı gibi ona doğru eğilirken inledi ve aletim daha da sertleşti. Nedenini bilmiyordum ama onları birlikte izlemek beni öfkelendirdiği kadar azdırdı. Bir saniye daha fazla dayanamayacağımı anladığımda Tyler'ı ondan uzaklaştırdım, Sofia'yı döndürerek yüzüme bakmasını sağladım ve onu kendime çektim.

başka bir tutkulu öpücük. Ağzında Tyler'ın tadı vardı ve öfkeyle homurdandım, onu daha sert öptüm, dudaklarını morarttım. Tyler hemen arkasından yaklaştı, dudaklarımızı ayırmak için saçlarını sertçe çekti ve onu tekrar öpmek için başını çevirdi, gözleri cesaretle üzerimde kaldı. Yükselmeye fazlasıyla istekli olduğum biri.

Eli elbisesinden aşağı kaydı, göğsünü sıktı ve o inlerken boğazım kalınlaştı. Sofia bana uzandı, elimi tuttu ve diğer göğsüne koydu ve kalbim deli gibi atıyordu. Derinliğimin çok dışındaydım, ama çekip gitmeyecektim. Dünyadaki hiçbir güç bana bunu yaptıramaz.*Sadece bunu mahvetme.*

Bunu Tyler'dan daha iyi yapmak zorundaydım, düşünebildiğim tek şey buydu. Bu yüzden elbisesini aşağı çektim, göğsünü ışıltılı sütyeninden kurtardım ve başımı eğdim, göğüs ucunu dudaklarımın arasına alıp emmeye başladım. Bağırdı, parmaklarını saçlarıma bastırdı ve beni orada tutarken sımsıkı düğümledi ve içimi bir heyecan kapladı. Ben onu mahvetmiyordum. Beğendi. Aslında hoşuna gitti!

Tyler aniden başımı itti ve ben öfkeyle kişneyerek dimdik ayağa kalktım. Sofia kollarını sahiplenici bir şekilde ona dolarken sırtını göğsüne yasladı.

"Bu resmi bir meydan okuma mı, Xavier?" Gözlerini kıstı ve çenemi kaldırdım.

"Evet," dedim sesimde hiç şüphe olmadan. "Bu."

Bakışları karardı ve başını salladı, ifadesi kabullenmişlikle doldu. "Tamam..." Sofya'nın boynuna burnunu soktu, dişlerini etinde gezdirdi ve onun kollarında ürpermesine neden oldu. "Acaba bakire sana bunu yapabilir mi bebeğim?" Elini bir kez daha vücudundan aşağı kaydırdı, parmaklarını içlerine kaydırmadan önce ışıltılı pembe külotunu ortaya çıkarmak için eteğini yukarı çekti. Elini hareket ettirmeye başladığında ne yapacağımdan emin olamadan izlerken boğazımdaki jilet gibi keskin yumruyu yuttum ve Sofia zevkle nefesini tuttu ve başını omzuna yasladı.

Tyler alay edercesine bana baktı ve bende oluşan baskıyı biraz olsun azaltmak için aletimi pantolonumun içinden sıkıştırma dürtüsüne karşı savaştım. Bu çok sıcak ve aynı anda çok çileden çıkarıcıydı. Ve bakire olabilirdim ama aynı zamanda çabuk öğreniyordum, bu yüzden burada öylece duracaksam siktir et.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp alnımı Tyler'ın omzuna yasladığımda Sofia'nın gözleri umutla açıldı. Elimi külotunun içine kaydırdım, parmaklarının çizgisini takip ettim ve onun ıslak merkeziyle buluştum. *Kutsal kahrolası yıldızlar.*

Parmaklarımı onun parmakları arasında kaydırdım ve Tyler'ınkine katılması için iki parmağımı onun içine ittim ve onun benim için kişnemesine neden oldum. Sırıttım, Tyler'ın elinin hareketlerinden öğrenip nefes nefese ve aramızda nefes alırken onun ritmine uydum. Alnını sertçe benimkine dayadı, ama ben bir santim bile vermedim, onu aynı hızla geri çekmeye zorladım, böylece gözlerimiz kilitlendi.

Kendi rahatlama ihtiyacımla nefeslerim daha da ağırlaştı ve Sofia'nın inleme sesi onu sahiplenmek için canımı yaktı.

"Benim için gel bebeğim," diye talep etti Tyler, kendi başının arasına benim başımı dayadı, ben de onun sırtını ittim ve hepimizi ona doğru birkaç adım tökezletti.

"Gelmek*Ben*Sofia," diye homurdandım ve bir eliyle göğsümü tırmalarken diğer eliyle Tyler'ın ensesini avuçladı.

"Aman yıldızlarım," dedi nefes nefese.

Onu kedi parmaklarımızın etrafında sıktı ve o gelirken yüksek sesle inledi, bakışlarım yüzüne düştü. Kapüşonlu ifadesini içtim ve cildinin gerçekten parladığını fark ettim. Kahretsin, o güzeldi.

Onu öptüm, sıcaklığını, tenini tattım ve Tyler'dan hemen önce elimi külotundan çıkardım. Aramızda soluyarak ikimizi de yakın tuttu ve ben de dikkatimi arkasındaki pislik yerine ona verdim.

Tyler, onu benden uzaklaştırarak, "Başladı, Xavier," diye uyardı ve nefes nefese bir kahkahayla eteğini aşağı çekti.

"Beklemek." Elini onun elinden kurtardı, koşarak bana döndü ve ağzını benimkine bastırdı. Dudaklarına doğru sırıttım, onu yavaşça öptüm ve çekmeye çalıştım.

Tyler onu tekrar çekti ve üzgün bir şekilde somurttu, Tyler onu çevirip çıkışa doğru götürmeden önce elini benimkini tuttu.

"Yakında görüşürüz," diye seslendi, dudağını ısırdı ve ben takip edemeden Tyler onu kapıdan dışarı sürükledi.

İç çekerek kaya gibi sert aletime baktım ve partiye geri dönmeden önce onu uzaklaştırmak için bazı mutsuz düşünceler düşünmem gerektiğini düşünerek merdivenlere oturmak için hareket ettim.

Mildred'in sırtı kıllı, Mildred'in sırtı kıllı, Mildred'in sırtı kıllı.

İçimden geçen bir coşkuyla gölgelerde oturdum ve Tyler'a olması gerektiği kadar kızgın olmadığımı fark ettim. Bu meydan okumayla ilgili bir şeyler doğru ve doğal geldi. Ve onun kıçını tekmeleme ve onu tüm sürünün önünde resmen benim yapma fikri hoşuma gitti.

Az önce yaptığımız şeyi tekrar tekrar oynamamak benim için imkansız olduğu için gaflarım cehennem gibi inatçıydı. Yüzde bir oranında daha az bakire gibi hissettim, bu tamamen üzgün ve aynı zamanda ciddi bir şekilde as.

Kapı aniden açıldı ve Hadley arkasından ateş edip bileğini yakalayıp onu döndürmeden önce Athena kapıdan içeri girdi.

"Senin sorunun ne?" diye sordu, bileğini kurtarıp ona ters ters bakarak.

"Elleri senin üzerindeydi," diye çıkıştı Hadley.

"Bu yüzden? Seninle ne ilgisi var?" inanamayarak sordu.

"O bir Vampir. Senin Kaynağı olduğunu iddia etmeye çalışıyor," diye homurdandı. "Ve bende yok. Eğer

herhangi birinin Kaynağı olacaksın, sen*bana ait*"

Gözlerini ona doğru kıstı, korkmak üzereyken yaptığı gibi ölümcül sessizliğe büründü ve ben de burada gölgelerde kalmanın iyi bir plan olduğuna karar verdim.

"Ben kimsenin Kaynağı değilim," dedi düz bir tonda. "Ben senin ağzından salya akıtacağın bir kan torbası değilim. Senin arkadaşın olmam gerekiyordu.

Hadley ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, heyecanlı görünüyordu. "Anlamıyorsun," diye homurdandı.

"Bana açıkla, Had, çünkü seni temelli kesmeme bir saniye kaldı. Bundan bıktım, dedi sakince, bakışlarında ölümcül bir parıltı.

"Tadına ihtiyacım var. Sadece bir tat, Athena. O zaman seni kafamdan atabilirim. Lütfen. Karşılığında ne istersen yapacağım," dedi, ona yalvarırken sesi tamamen kendisinden farklıydı.

Gözlerini kısarak onu inceledi. "İstediğim her şeyi yapacak mısın?" merakla sordu. "Her neyse," diye yemin etti, sanki çoktan kazanmış gibi ona yaklaştı, ama kadın onu tutmak için elini göğsüne bastırdı ve bir sonraki sözlerini düşündü.

Şakacı bir gülümsemeyle, "Bir hafta boyunca benim sürtüğüm olacaksın," diye karar verdi. "Ne istersem yapacaksın, bokumu taşıyacak ve benim için istediğim her şeyi alacaksın."

Hadley gırtlağından alçak bir hırıltı ile sessizleşti, ardından ona doğru atıldı ve vücudunun etrafındaki sıkı bir hava kalkanından sekti. Sessizlik havayı yoğunlaştırdı ve çekip gidecek ve onunla işi sonsuza dek bitecekmiş gibi görünüyordu. Bunun düşüncesi hoşuma gitmedi. Oluşturduğumuz grubu sevdim.

"Güzel," diye tükürdü Hadley sonunda. "Yaparım. Ama seni istediğim yerden, istediğim kadar ısırmama izin vermelisin. Tam yeri tam zamanı. Sen benimsin Atina."

"Beş dakikalığına," diye içini çekti.

"On," diye tersledi.

"Dört," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Öyleyse beş," diye homurdandı, elleri iki yanında toplanmış, soldan sağa doğru volta atarak.

"Kalkanını indir." Bir an için gergin göründü, nefes aldı ve sihri serbest bırakırken parmaklarını salladı. Ona doğru atıldı, koyu, mor çizgili saçlarından bir avuç aldı ve başını bir yana çekerek dişlerini boğazına sapladı. Nefesi kesildi ve adam, onu insafına bırakarak onu kollarında tutarak hayatının en iyi zirvesine çıkıyormuş gibi inledi.

Ondan beslenirken bir canavar gibi homurdandı ve kızın gözleri kanat çırparak kapandı. Bir an için bayılmak üzere olduğunu düşündüm ve neredeyse ayağa fırlayacaktım ama sonra nefes nefese bir inilti çıkardı ve bu tamamen oyunun kurallarını değiştirdi.

Hadley neşesiz bir şekilde kıkırdadı, dişlerini boğazından çekerken onu daha sıkı kavradı, sonra ağzını göğüslerine indirdi ve bir kez daha beslemeye başladı. Onu sürerken saçlarını yumrukladı

duvara yasladı ve işi bittiğinde dizlerinin üzerine çöktü, kadının bacağını omzunun üzerinden attı ve dişlerini uyluğunun iç kısmına sapladı. Bu noktada ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden Hadley'nin kalp atışımı algılamaya karar vermemesini umarak öylece oturdum, ama şu anda bulutların üzerinde olduğu gerçeğinin onun olduğu anlamına geldiğini düşündüm. fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış.

"Lanet olsun, Hadley," diye homurdandı Athena, başını duvara dayayarak. Sözde parazitler tarafından beslenmekten nefret eden bir kız için, kesinlikle eğleniyor gibiydi.

Hadley sonunda ayağa kalktı, ağzının kenarındaki kanı sildi ve parmaklarını emdi. Yüzünde ayağa kalktı ve o da yüzünde birkaç saniye önce gördüğüm mutluluğu maskeleyerek meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Tamam mısın?" diye sordu buz gibi bir sesle ve o da saatini kontrol ederek başını

salladı. "Seni bir dakika daha yakaladım."

Dostum, gerçekten gitmem gerekiyordu.

"Tadın bir yaz günü gibi," dedi nefes nefese.

"Pekala, tadın kışın ölüleri gibi olduğunu tahmin ediyorum," dedi omuz silkerek.

"Öğrenmek istiyor musun?" diye mırıldandı, sonra gözlerinin içine bakmak için başını eğdi, onu kafese alırken ellerini iki yanından duvara bastırdı. “İstersen beni tadabilirsin Athena. Kimseye söylemeyeceğim.”

"Ben iyiyim," dedi hafifçe. "Ve benim küçük kaltağım olman için yaklaşık on saniyen kaldı, yani sülük olmayı bitirdin mi?"

Hırladı, sonra öne atıldı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak kanını çekti ve yüzünü buruşturmasına neden oldu. Adam dudağını serbest bırakırken gözle görülür şekilde yutkundu, ağızları sıyrıldı ve vücudu onunkiyle aynı hizaya geldi. Gözleri kilitlendi ve bir an için Athena ona bakarken gözlerinde daha fazla bir şey gördüm.

"Zaman doldu," dedi muzaffer bir gülümsemeyle.

"Buna değer," dedi ağır ağır.

"Beni partiye geri götür, küçük sürtük," diye emretti sırıtarak ve adam gözlerini devirdikten sonra onu ayaklarından indirip kapıdan fırladı.

Gafım resmen ölmüştü, bu yüzden ayağa kalktım, takip etmeden önce birkaç saniye bekledim, gördüklerimi kendime saklamayı planlıyordum. Ben muhbir değildim ve dramadan hoşlanmazdım.

Bakışlarım yine Tyler'ın yanında Darcy, Geraldine ve Heirs'in maskeleriyle dans ettiği Sofia'ya takıldı. Ağabeyim gözümü yakaladı, beni çağırmak için başını salladı ve koşarken gülümsedim.

"Güzel saç," diye alay ettim omuzlarından sarkan uzun altın buklelere bakarak.

"Güzel ruj," diye geri attı ve ben de hızla öfkeli bir kişnemeyle ağzımı sildim.

"Bize katılın Xavier!" Darcy aradı ve Geraldine'in ona, Seth, Caleb ve Max'e ders verdiğini anladım.

pek çok tuhaf el hareketi içeren bir çeşit çılgın dans.

Geraldine, "Bu Crockenberry Jive," dedi, sanki bu beni buna ikna edebilirmiş gibi. Adil olmak için yaptı.

Sofia da bunu öğrenmek için Tyler'dan uzaklaştı ve ben de Geraldine'in kalçalarını döndürürken yaptığı kıpır kıpır el hareketlerini taklit ederek sırıtarak kavgaya daldım.

Darius birasını içti, bize başını salladı ama ağzının kenarında bir sırıtış hayaleti gizlendi. Sofia'nın kalçası benimkine çarptı ve ona pis pis sırıttım.

"Yetişebileceğinden emin misin, Xavier?" diye sordu gözleri neşeyle parlayarak.

"Evet, küçük kısrak," diye takıldım. Ayak uydurabilirim. Ve sadece bu dansla değil, Tyler ile de. Yakında sürüyü yönetiyor olacaktım ve o da yanımda kızımla birlikte bana boyun eğecekti. Ve onu bir kez kazandığımda, gitmesine asla izin vermeyecektim.

"Tİşte bu!" Washer, gelip ne olduğunu görmek için Aqua lagündeki suyun içinden geçerken ağladı.

Biz yapıyorduk. "Ama harekete gerçekten eğilir ve kalçalarınızı iterseniz daha iyi sürüş elde edersiniz.

kadroda."

Washer gelip yanımızda dururken Darius tek kaşını kaldırdı ve beline doğru eğilerek başı neredeyse suya battı, ardından ayağa kalktı ve kalçasını öne doğru itti. Muhabbet kuşu kaçakçılarındaki şişkinlik, ellerini uzatıp büyü yaparken önde ve ortadaydı. Omurgamdan aşağı bir tiksinti ürpertisi indi ve Siren hediyeleriyle ona kesinlikle hissettirdim. Dört mükemmel at, tamamen sudan yapılmış yüzeyin üzerine sıçrayıp dört nala bizden uzaklaşmadan önce, dalgaların altında dalgalanan bir hareket dalgası dalgalandı.

Bir anlamı vardı; su büyüsü akıcıydı ve en iyi hareket halinde çalıştı, bu nedenle vücudunuza hareketler eklemek, uygulamanın gücünü artırabilirdi - ama bu, Fae'nin ihtiyaç duyduğu daha zayıf bir şeydi. Topladığımız türden bir güçle, gerçekten böyle bir şey yapmamıza gerek yoktu ve eğer kıçım havada eğilip ben dik hamle yaparken hurdamı gökyüzüne doğru fırlatacağımı düşündüyse, başka bir şey geliyor.

"Hadi, sana göstereceğim," diye ısrar etti Washer, o küçücük kahrolası süratini nasıl sokacağımı gösterirken kalçalarımı tutmasına gerçekten izin vereceğime gerçekten inanmış gibi ellerini uzatarak arkamda ilerledi.

"Sanırım anladım, teşekkürler. Bana verdiğin görsel gerçekten yardımcı oldu," dedim sertçe ve suratını asarak aramıza koyduğum hava kalkanına çarptı.

"Bazen herkesin biraz yardıma ihtiyacı olur, Max," diye ısrar etti, kendini hava kalkanıma bastırarak göğsü camdan bir parçaymış gibi sertçe bastırdı ve meme uçları genişledi.

bir çift pembe kızarmış yumurta gibi görünene kadar yumuşatıldı. "Mirasçılar bile zaman zaman ufacık bir zerreye ihtiyaç duyar."

"Bence iyiyim," diye ısrar ettim ve o, fok tarafından tokatlanmış bir yunus gibi, ağır ağır uzaklaşmadan önce dramatik bir şekilde içini çekti.

"Ek okul ücretini istemediğinden emin misin, Max?" Darius şaka yaptı. "Böyle bir mega hamleyle hareketlerine gerçek bir güç kazandırabileceğini duydum."

"Evet ve Washer'ın cüzdanında senin bir fotoğrafını sakladığını ve ona arsız çocuk piccy adını verdiğini duydum," diye atıldım.

"Tabii ki öyle. İmzaladım. En çok hayranın Ateşin Varisi olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Psh, sanmıyorum, bu hafta bana on dört çift külot gönderildi," diye yanıtladım gelişigüzel bir şekilde. Demek istediğim, biraz iğrençti ama yine de doğru.

Darius, "Senin iç çamaşırı seçiminle pek ilgilenmiyorum ahbap. Ama çılgın bir piliç geçen Pazar arabama zorla girip kendini arka koltuğa çıplak olarak yatırdığı için tutuklandı," dedi Darius.

"Ne arabası?" diye sordum alayla.

"Hiç sürmediğim o Faerarri. Babamın hizmetkarlarından biri, motorun kullanılmadığı için bozulmadığından emin olmak için haftada bir kez söküyor ve sanırım babası onu kasabaya park ettiğinde bir şekilde tanıdı. Onu bulmak için orta yaşlı, bıyıklı bir Manticore'a bel bağladığını sanmıyorum - görünüşe göre sinir krizi geçirmiş ve ben onu almaya gelmedikçe arabadan inmeyi reddetmiş."

"Bu berbat," diye kıkırdadım. "Yine o çılgın takipçi miydi?"

"Evet, Cindy Lou bir şey," dedi umursamazca omuz silkerek. "FIB, bir daha yanıma yaklaşmaya çalışırsa ona izleyici enjekte edeceklerini söyledi ama ben aldatılmış bir psikopattan o kadar da endişelenmiyorum. Her neyse, mesele şu ki - benim bir takipçim var ve senin yok. Bu daha popüler olduğumun kanıtı değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Güldüm ve yüzüne bir avuç dolusu su fırlattım, o da elini sallayarak dağıttı ve ardından içine dalıp benimle mücadele etti.

Koca kıçlı Ejder bedeni bana çarptı ve su yüzeyinin altına düştüm ve anında kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve Element üzerindeki kontrolümü kullanarak bizi bir torpido gibi kıyıya doğru fırlattı.

Lagünü çevreleyen kumsala vardığımızda, bizi sudan çıkardım ve ters çevirmeyi başardım, böylece onun üstüne binerek kuma indim. Kalbim adrenalinle hızla çarparken, kaburgalarına hırlayarak yumruk attığımda Darius güldü.

Darius homurdanarak darbeyi aldı ama yumruğum ikinci kez indiğinde, eklemlerim onun etini kaplamak için kullandığı buz tabakasıyla buluştuğunda acı elimi parçaladı.

Bir acı lanetiyle geri çekildim ve o yukarı doğru atıldı, beni altına aldı ve güreşti.

Beni, biz savaşırken dalgaların üzerimize çarptığı suyun kenarına indirdim.

Darius başımı yüzeyin altına soktu ve kafasının etrafına bir su baloncuğu fırlatırken güldüm. Nefes almama yardımcı olması için hava büyüsünü değiştirebilir veya kullanabilirdim, ama sonuçta bu bir su Elemental dersiydi, bu yüzden nefesimi daha uzun süre tutabileceğimi umarak boğulmaya başladım.

Darius beni tuttu ve ikimiz, bizi ayıran bulanık suyun içinden birbirimize baktık ve önce diğerimizi ürkmeye cüret ettik.

Ciğerlerim yanmaya başladı ve saniyeler geçtikçe dudaklarımdan baloncuklar çıktı ve ikimiz de pozisyonumuzu bir saniye bile bırakmadık.

Tam birimizin çatlamak zorunda kalacağından emin olduğum sırada, bacaklarıma öyle sert bir su çarptı ki, acı konsantrasyonumu bozdu ve Darius'u çevreleyen su üzerindeki hakimiyetim dağıldı. Aynı anda beni serbest bıraktı ve Geraldine'i elinde tuttuğu bir su kamçısıyla tekrar şaklatmaya hazır halde üzerimizde dikilirken nefesimi çekerken yalpalayarak doğruldum.

"Siz ıslak Wally çifti, bugünlerde bir gün bu maçoluk şakalarıyla kendinizi öldürteceksiniz, sözlerime dikkat edin," dedi kırbacını tehdit edercesine kaldırarak.

"Bunun için seni kıçının üstüne koymalıyım," diye homurdandı Darius ayağa kalkıp bana elini uzatırken, sırtında onun da ona vurduğu yerde pembe bir kırbaç izi fark ettim.

"Denediğini görmek isterim," diye alayla çenesini kaldırdı. "Bazılarımız gerçekten derse dikkat ediyor, bu yüzden şimdiden olmasam bile yakında hiyerarşide senin üstünde olacağıma eminim."

"Paranı ağzının olduğu yere koymak ister misin, Gerry?" Derimdeki kumu çıkarmak için üzerime biraz su dökerek dalga geçtim.

"Neden hep dokunaçlarını etrafıma dolamaya çalışıyorsun, Maxy oğlum?" diye sordu. "Şimdiye kadar bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm," dedim alçak sesle.

"Ah, hayır," diye homurdandı Darius, dikkatimi lagünün diğer tarafında dik dik baktığı şeye çekerek.

Tory ve Darcy, dönen suyu yüzeyin üzerine mini siklonlar halinde kaldırmak için çalışıyorlardı ve Tory, parmak uçlarını çekerek işin hareketlerinde kaybolmuştu, böylece o suyu yukarı çekmek için daireler çizerken su bacaklarının etrafında dönüyordu. o. O çalışırken Washer ona yaklaşıyor, kalçasını hulahup kullanıyormuş gibi daireler çiziyor ve "Döndür! Döndür! Döndür!"

Darius onlara doğru kızgın bir adım attı ama Tory onu yendi, parmaklarını suya batırdı ve kasırga hareket etmeden önce içine daha fazla sihir itti, onu geride bırakıp Washer'a çarptı. Yarattığı güçlü itme gücü hakkında bir şeyler haykırırken onu kaldırdı ve etrafında döndürdü, sonra ondan uzağa, lagünün merkezine doğru fırlatıldı.

O şirret gölge kız maskesini yerinde tutmakla oldukça iyi bir iş çıkardı ama arkasını dönüp

Darcy'ye baktı, elinden bir sırıtış kaçtı ve Darius'un uzuvlarındaki gerginlik tükendi.

Dikkatim dağılmışken, Geraldine fırsattan yararlanarak benden uzaklaştı ve gidişini izlerken iç çektim, bakışlarım giydiği dar mayonun içindeki kıçını bulunca ben yenilgiyle sarktım.

"Lanet olsun, neden hep benden uzaklaşıyor?" Homurdandım ama Darius beni de başından atmıştı, kollarında dönen su büyüsüyle Tory'ye doğru ilerliyordu ve Tory onun etrafına çiçek açacak bir sıvı çiçek tarlası fırlatıyordu.

Suyun kontrolünü çalıp onun yerine minyatür bir şehir yaratırken Tory'nin dudakları seğirdi, Empire State Binası şehrin ortasında yükseliyordu. İkisinden tüylerimi diken diken edecek kadar şehvet fışkırıyordu ve ben de onları kendi haline bırakmaya karar verdim.

Geraldine'in peşine düşmeye karar verdim ama bunu yapamadan küçük kız kardeşim kollarımı kavuşturmuş ve çenesini meydan okurcasına kaldırmış olarak önüme çıktı ve hediyelerimi kullanmadan dersin geleceğini hissettiğimde iç çekmeme neden oldu. O gerçekten annesinin kızıydı.

"Ne istiyorsun Elis?" Ona yorgun bir ses tonuyla sordum.

"Annem su büyümde ustalaşmama yardım etmen gerektiğini söyledi, Max," dedi kibirli bir şekilde. "Ve bana bir kez bile yardım etmedin. Onu arayıp tek yaptığının diğer Mirasçılarla takılmak ve her zaman tembellik etmek olduğunu söylemem mi gerekecek?"

"Ne istersen yap Ellis. Sana bir bok öğretmek zorunda değilim, özellikle de küçük bir sümüklüysen. Git annene fazladan eğitime ihtiyacı olan bekar bir Elemental olduğun için ağla, çünkü yardım etmek benim işim değil. kendin bir şey yaparsın."

Bazen kız kardeşimle olan ilişkim hakkında biraz kötü hissettim. Annesi doğduğu andan itibaren onu benimle rekabet etmeye zorlamış, ona her zaman benden daha fazla sevgi ve övgü yağdırmış, bizi kıyaslamış ve beni eksik bulmuş, Sırf beni kızdırmak için Ellis'in daha doğal bir lider olduğu hakkında yorumlar yapmıştı. . Ama bütün bunların gerçek sebebinin, sözde annemin oğluna olan kötü bakışıyla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Her şey onun biyolojik annem olmadığı gerçeğiyle ilgiliydi ve babam Konsey'deki görevinden emekli olduktan sonra kendi çocuğunun iktidarda olmayacağı gerçeği onu yedi.

Bir zamanlar bu beni çok endişelendirmişti, gücümüzü ebeveynlerimizin en güçlüsü olan babamızdan almış olmamıza rağmen Ellis'in benden daha güçlü olması konusunda gerçekten endişelenmiştim. Ama artık değil - özellikle de sadece su büyüsüne sahip olduğu için. Şimdi benim yerimi alması fikri neredeyse gülünçtü.

Tam olarak bunu yapmak için döndüğümde Ellis, "Benden uzaklaşma, Max," diye hırladı.

Onu sinirlendirmek için kıkırdadım ve yürümeye devam ettim. Ama ayak bileklerimin etrafındaki su çekildiğinde ve onun öfkesinin duyularıma çarptığını hissettiğimde, sırtıma bir hava kalkanı fırlattım.

O öfkeyle çığlık atarken ve kanımı kaynatan kontrolsüz, vahşi bir öfke eylemiyle tüm gücünü bana fırlatırken bir gelgit dalgası kalkanımın üzerine çarptı.

Bana herkesin içinde böyle saldıracağını sanıyordu ki?

"Bu oyunu gerçekten benimle oynamak istiyor musun, Ellis?" diye sordum, lagündeki hemen hemen herkes bize bakmak için dönerken, yerinde alaycı bir sırıtışla ona dönerek.

Cevap olarak, kendini beğenmiş küçük velet ellerini suyun içinden geçirdi ve ciddi ciddi beni alt edebileceğini düşünüyormuş gibi bana büyük bir dalga daha fırlattı.

Gülümsememi genişlettim, parmaklarımı sallayıp dalgasını ayırdım ve ayaklarımı suyun yüzeyine basarak dalganın tam ortasından geçtim.

Ellis kaba kuvvetten başka bir şey yapmadan bana daha fazla biçimsiz su fırlatırken bana çığlık attı ve ben gülerek onu sıradan bir hareketle bir kenara tokatladım ve ardından kafasından aşağı bir sel gibi buzlu su döktüm.

Öylece bırakacaktım ama bana doğru koştu, öfkeyle çığlık attı ve sanki beni onunla boğmak istercesine etrafımdaki suyu yükseltti.

Bileğimi bükerek, mayosunun arkasını sudan yapılmış bir ipe kementle bağladım ve onu yukarı kaldırdım, böylece malzeme tam kıçına çekildi ve onu kuma taşırken ona mega bir takoz verdim. sahil.

Ellis çılgınca tekme attı ve savuşturdu, kurtulmaya çalışırken can yakıcı bir ahtapot gibi görünüyordu. Ama önce yüzünü kumsala düşürdüm, sihrimi kullanarak kafasını kumun altına soktum, böylece herkesin yumurtlamaya hazır bir kaplumbağa gibi görmesi için kıçını havada bıraktı.

Kahkaha sesleri etrafımda yankılandı ve soyunma odalarının hemen dışında çekim yapan birkaç kız gözüme ilişti, kavgamız başladığında Atlaslarını kapmak için geri koşacaklarını tahmin etmiştim. Belki bu bir pislik hareketiydi ama aynı zamanda gerekliydi. Solaria'da benimle yüzleşecek kadar güçlü olan tek kişi Vegas, Heirs ve onların kardeşleriydi.

Yedeklerin eğitim eksikliği nedeniyle pek tehdit oluşturması pek olası değildi, ancak damarlarında bizim kadar sihir vardı ve yerlerimizi almak istiyorlarsa, o zaman bize meydan okumaları ve onları almaları gerekiyordu. Bu pek sık olmazdı, ama Konsey tarihinde bir kereden fazla olmuştu ve Ellis'in benimle eşleşebileceğini öne süren bir söylentinin fısıltısına kadar çıkmasına izin vermeyecektim. gün.

Dersin bittiğini haber vermek için zil çaldı ve ben dönüp lagünün dışına çıktım, küçük kız kardeşimi mayosu poposundaki çatlaktan çıkarırken öksürerek ve tükürerek kumdan çıkmaya çabalamaya bıraktı. Gücüm, çevredeki kalabalıktan aldığım eğlence ve gaddarlıkla arttı ve üzerimi değiştirmek için tekrar içeri girerken gülümsemem genişledi.

Üniformamı, onu yerine koyduğumu az önce gören ve sadakatlerini netleştirdiklerinden emin olmak isteyen heriflerin dalkavukça övgüleri eşliğinde giydim. Politik saçmalıktı ama yine de yuttum.

Atlas'ımı açtığımda ve kendimi Ellis'e kıçını uzattığım bir video içeren bir gönderide etiketlenmiş bulduğumda, yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım.

Tyler Corbin: *Görünüşe göre Su Mirasçıları bugün ders sırasında bir şeyler atmaya karar vermişler ve bu videoyu az önce isimsiz bir sınıf arkadaşlarından aldım. @MaxRigel'in onunla işi bittikten sonra @EllisRigel'in kıçı kopmuş bir devekuşu gibi kendini böyle bir ASS yapması çok yazık. Onun bir Siren olduğundan emin miyiz, çünkü Sipariş formunun kontrolünü kaybetmiş olabilir ve ben bir deve toynağı gördüğüme oldukça eminim.*

 # dolunay bu gece #watershame #whoissheanyway #feelingbutthurt #mindthecrack # backupforareason #camelshifterindisguise

Lucy Burfoot: *Popo krakerinin üzerine biraz peynir ister misin? -belki bir dilim*deve*berber? # osgotthehump*

Sophie Ruddock: *mahkemede senin için yer bulabilirler*Deve*Ellis! # Knightoftheroundtoeble*

Annemarie McLaren: *Ağzına dikkat et, Corbin! Gerçek kral seni kızartmadan ve akşam yemeğinde yemeden önce kıçın kopartılacak tek kişi sensin. #Pegatwat # daha az Fae*

Tyler Corbin: *Krala teklifin için teşekkür ettiğini söyler misin, ama beni kızartmak istiyorsa kıçımı önceden yemeli, sonra değil. Ayrıca, canavar siki tarafından ikiye bölünmeyi sevmiyorum #longdongsilver #kingdong #Lionellongschlongenstein #dicktator*

Erica Collins: *@TylerCorbin olamaz! O kadar kibirli, minicik yavrusunu kesinlikle fazlasıyla telafi ediyor #lillionel #minimeat #hunglikeadragonfly #dinkypinky*

Telisha Mortensen: *@EricaCollins'in ıvır zıvırı o kadar küçük ki, bir Lionel dick resmi geldiğinde sızan herkes bunun bir Lagulian Solucan Değiştiren için bir fotoğraf çekimi olduğunu düşündü # solucanı kıvrandırıyor #canhiswormevengetfirm*

* * *

Gecenin bir yarısı King's Hollow'da Tory'nin paniği ve korkusunun içime çökmesiyle uyandım ve kapıya doğru tökezlerken bir küfür savurarak kendimi doğrulttum.

Onu gölgelerden geri çektiğimizden beri bir alışkanlık haline gelen benimkinin yanındaki odada uyuyordu ve bunun nedeni kabuslarıydı. Geceleri, işkencenin anılarını uzak tutmak onun için daha zordu ve bu anılar sık sık aklına gelip uykusunu bölüyor ve iyileşmesini yavaşlatıyordu.

Caleb bir çift beyaz eşofmanla odasından çıkıp esnediğinde kapısını ittim ve ona elimi sallayarak işin içinde olduğumu anlamasını sağladım. Ama onu sakinleştirmek için hediyelerimi kullanarak odasına yöneldiğimde, arkamdan sessizce içeri girdi.

"Bu her gece mi oluyor?" Caleb nefes aldı, Tory çarşafları savurup döndürürken kaşlarını çattı, teni parlak bir terle kaplıydı ve ağzından kaçan küçük korku iniltileri vardı.

"Lionel'la yattığı zaman olmaz," diye mırıldandım, onun bana anlattıklarını ona anlatarak. "Varlığında kendini güvende hissetmesi için zihnini eğitti, ama ondan ne kadar uzun süre uzak kalırsa, durum o kadar kötü oluyor."

"Darius biliyor mu?" diye sordu Caleb, elini tutup içine daha fazla sakinleştirici enerji vermek için uzanırken. Parmakları benimkileri sımsıkı kavradı ve gücü bana çarptığında nefesim kesildi, bir tanesine bakmaya çalışmamış olmama rağmen tam bir anıyı kafama girmeye zorladı.

"Bu kimin suçu?" diye sordu Vard, kendimi Tory'nin gözlerinden, bej duvarları ve tepesinde tek bir ampul asılı olan aynı soğuk, taş odaya bakarken buldum.

Kendi kanımı dudaklarımda tattığımda vücudumdaki acıyla ona gözlerimi kırpıştırdım. Bana ne yaptıklarını görmek için bedenime bakamazdım, bu görüntü midemi bulandırmaya yetti ve kusarsam cezam daha da kötü olacaktı. Ama etimi tüketen acı bana bunun ne kadar kötü olduğunu yeterince iyi anlatıyordu.

Boğazıma takılan bir kelimeyle dudaklarım aralandı ve Lionel sinirli bir şekilde öksürdü.

Vard saygıyla eğilerek kenara çekilirken önümde durmak için hareket ederek, "Sen güçlü bir ruha sahipsin, bunu sana hak veriyorum, Roxanya," yorumunda bulundu. "Ama bu sadece daha uzun sürüyor. Bana kimi sevdiğini söyle."

Yüzümün yan tarafını okşamak için öne uzandığında, iyileştirme büyüsü tenime kayarken ve dudaklarımdan bir rahatlama iniltisi çıkarken benimle gurur duyuyormuş gibi gülümserken, "Sen," nefesim kesildi.

"İyi kız. Seni böyle görmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, Roxanya. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum ama Vard'a ihtiyacı olanı verene kadar sana yardım edemem. Beni memnun etmek istemez misin?"

Sessizce başımı salladım ve yanağımdaki yumuşak dokunuşu sertleşti ve büyük eliyle çenemi sıkıca kavradı ve yüzümü öyle bir çevirdi ki hiçbir uyarı olmadan doğrudan Vard'ın tek Cyclops gözüne bakmak zorunda kaldım.

"Darius Acrux," diye konuştu zihnimin içinde ve daha onunla savaşmaya çalışmadan önce onu öptüğümün anısına daldım.

Zihnim anıya kilitlendiği an, acı bedenime o kadar derin ve hızlı bir şekilde girdi ki,

dudaklarımdan bir çığlık koptu, boğazımı yırttı.

Bilincimi kaybettim, beni götürmesi için yalvarırken kendi isteğimle unutuşun yumuşak kucağına düştüm, ama üzerime buz gibi soğuk su çarparken bir nefes nefese tekrar uyandım.

"Bu kimin suçu?" diye sordu Vard korkuyla geri çekilirken, beni sandalyeye bağlayan zincirler kaçmama izin vermiyordu.

"Darius," diye nefes verdim ve başını salladı, Lionel ileri atılırken geri çekildi.

"Sorun değil, Roxanya," diye mırıldandı Lionel, ellerini karnımdaki kanlı yaralara koyarak ve ben acıya karşı boğulurken beni iyileştirdi. "Artık buradayım. Seninle ilgileneceğim."

Beni tutan zincirler gevşedi ve beni kolayca kaldırıp göğsüne yasladığında kollarına doğru eğildim.

"Kimi seviyorsun?" diye mırıldandı, gözyaşlarım yavaşlarken ona doğru kıvrıldım.

"Sen, Kralım," diye fısıldadım, uzuvlarım hala acının hatırasıyla titrerken ona doğru eğildim. "Sadece sen."

Hediyelerimle anılarının kontrolünü ele geçirirken bir lanet homurdandım, ona nazikçe gerçeği hatırlattım ve nefesi düzelene kadar korkusunu ve acısını yatıştırırken ruhumu onunkinden ayırdım.

Kendime geri çekilirken, Caleb'in elinin omzumda olduğunu fark ettim ve kaşlarımı çatarak ona bakmak için döndüm, o yavaşça geri adım atarken yüzünün solgun olduğunu fark ettim.

"Şunu gördün mü?" diye sordum, bunu sormadan yaptığı için biraz sinirlendim.

"Evet," diye mırıldandı, kaşları tekrar çatılırken bakışları yatakta uyuyan kıza kaydı. "Üzgünüm. Ama ben sana dokunmadan bazı bölümleri yayınlıyordun. Aniden çığlıklar ve acı duyuyordum ve ben sadece... özür dilerim."

"Sorun değil," dedim derin bir nefes vererek. "Ama sabah ondan özür dilemek isteyebilirsin. - gözetlediğin benim anılarım değildi."

Caleb başını salladı, boğazı inip kalkarak ona tekrar baktı ve ben de elimi yüzümden sildi.

"O korkuyu ve boku ondan bu şekilde çok mu alıyorsun?" diye tahmin etti, ben biraz çekinirken bana baktı.

"Evet... eğer yapmazsam daha da kötüleşir ve ben-"

"Yine de bu senin duygularınla dalga geçiyor olmalı," dedi, benim Yoldaşlık hediyelerimin nasıl çalıştığını ve gücümü beslediğim türden duygulardan nasıl etkilendiğimi çok iyi biliyordu.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Bunu gecede bir veya iki kez yapmak o kadar da kötü değil, ama ben burada onunla yatmazsam gerçekten sakinleşmeyecek ve sonra otomatik olarak bütün gece onunla besleneceğim. Berbat bir gece uykusu yapıyor." Onunla yatağa girmek için hareket ederken omuz silktim ve Caleb kolumdan tuttu.

"Benim de kalmamı mı istiyorsun? Pek gülmüyorum ama muhtemelen kafamda seni dengelemek için bundan daha hafif duygular dönüyor."

Gerginliğimin bir kısmı üzerimden dökülürken omuzlarım düştü ve ona gülümseyerek başımı salladım. "Evet, sen Tory kadar derin değilsin. O yüzden eğer elinde sihir varsa-"

"Daha önce bir şeyler atıştırdım," dedi sırıtarak, elini sarı buklelerine bastırdı ve beni sırıtmasına neden olan şeyi düşünürken onda bir kahkaha, neşe ve şehvet tadı yakaladım.

"Hadi o zaman," diye ısrar ettim, battaniyeleri geri çekip Tory'yle birlikte yatağa girmek için hareket ederken onu biraz kaldırdım ve bize yer açmak için çarşafların üzerinde gezdirdim. Artık geceleri bunu yapmama alışmıştı, bu yüzden uyanmadı ama ben başımı yastığa koyduğumda ve onu göğsüme doğru çektiğimde vücudundaki gerginlik gevşedi.

Caleb arkamdan tırmandı ve ondan bir eğlence filizi kayarken kolunu benim üzerime attı.

"Sen benim küçük kaşığımsın, Maxy ped," diye güldü ve Tory'nin korkusuna karşı koyma sevincinin tadı, bu ismi ağzımdan kaçırmama yetti, çünkü ben yeteneklerimi hepimizin uykusunu getirmek için kullandım ve oradan uzaklaştık.

* * *

Kalçama vuran aralıksız bir vızıltı beni uyandırdı ve şu anda içinde bulunduğum rüyaya kaşlarımı çatarken sersemlemiş bir şekilde inledim. Caleb ve Tory'nin bilinçaltıları açıkça benimkiyle bağlantı kurarak tuhaf bir düşünce karmaşası yaratmıştı. Mildred Canopus'un Tory tarafından kıçına tekme atıldığını görünce homurdandım ve üstsüz bir Seth, Kelis'in Milkshake'ine striptiz yaparken arada bağırıp tezahürat yaptı. Caleb ve ben altın bir Ejderin sırtında dans ederken, Gerry'nin sesi baştan çıkarıcı bir sesle aralıklı olarak balık türlerini çağırıyordu.

Atlas'ımı cebimden çıkarmayı başardığımda, aldığım mesajlara ve birden çok haberde etiketlendiğime dair bildirime kaşlarımı çatarak inledim.

Tory uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldandı ve ben onu rahatsız etmemek için yataktan sıyrıldım ve çıkmadan önce Caleb'in dizini karnına sıkıştırmayı başardım.

Durakladım ve yaşam alanına geri kaymadan ve orada bulduğum mesajları açmadan önce birbirlerine doğru yuvarlanırken ikisinin üzerine daha fazla uyku bastırdım.

Babamdan sekiz cevapsız arama ve ondan onu aramamı söyleyen bir sürü mesaj aldım ve neler olup bittiğini görmek için hızlıca gazete bağlantılarına tıkladım.

Bir manşet bana baktı ve onu anladığımda yüzüme tokat attı.

Su Varisi Max Rigel aslında bir Varis değil.

Ne oluyor? Bir sonraki bağlantıya tıkladım ve bunun tam olarak ne olduğunu anladığımda bağırsaklarım düştü.

Max Rigel - piç kurusu! Su Varisi'nin gizli ebeveynliği ve aklınıza gelen her şey hakkındaki gerçek gizli Minotaur büyükbabasını bilmesi gerekiyor.

Bok. Bu iyi değildi. Özellikle şu anda, Lionel ülkenin yarısını Minotaurların Sfenkslerle Fae nüfusunun geri kalanından bilgi çalmak ve saklamak için gizli bir komplo içinde olduklarına inandırırken.

Atlas'ım tekrar çaldı ve kalp atışlarım hızlanırken kanepeye çökerken babama cevap verdim.

"Max? Gördüğünü sanıyorum?" diye sordu.

"Evet, baba," dedim umutsuz bir ses tonuyla. "Bunu kim sızdırdı?" Cevap

vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Sen...zaten biliyordun?"

"Evet. Yıllar önce öğrendim, bu yüzden korkmayacağım. Ve inan bana, evlendiğin o orospunun annem olmadığına üzülmüyorum, ama... bu gerçekten berbat bir zamanlama, değil mi? Demek istediğim, daha önce bir skandal olabilirdi ama Lionel Minotaurların peşine düştüğü için-"

"Halkımın hepsini bu işe çoktan bağladım," diye homurdandı. "Endişelenme. Ayrıca, damarlarında hâlâ benim kanım var, asıl önemli olan da bu. Herkes evlenmeden önce ortalığı karıştırıyor, bu yüzden bir piçin skandal olması bu devirde saçma. Sen ' Bana göre hala benim varisimsin ve senin yerin için sana meydan okumaya çalışan herkesi savuşturacak kadar güçlüsün ki zaten önemli olan tek şey bu. Faeler konumları için savaşıyor ve kimse yeterince güçlü değil seni yerinden etmek için.Merak etme oğlum, bu fırtınayı atlatacağız."

Zayıfça gülümsedim, böyle yanımda durduğu için babama sonsuz minnettarım. "Sağol baba." "Bana

teşekkür edecek bir şey yok. Şimdi sadece hasar kontrolüne odaklanmalıyız. Minotaur olayını elimizden geldiğince hafife alacağız. Peki ya diğer Mirasçılar, bunu nasıl karşılayacaklar?"

"Zaten biliyorlar, baba," diye itiraf ettim. "Umurlarında değil. Biz birbirimize sadık." Bir piç olduğum gerçeğini öğrendikleri anda kardeşlerim arasındaki yerimi kaybetme korkusunu yenmiştim. Soyumu umursamadılar - umursadılar*Ben*. Biz bir aileydik, kırılmazdık, her zaman birleşmiştik. Ve bunun, bu saçmalığın üstesinden gelirken içimdeki korkunun bir kısmını alıp götürdüğünü bilmek.

"Eh, o zaman bu her şeyi çok daha kolaylaştıracak," dedi babam kararlı bir şekilde. "Bunu alenen söylemeye istekli olduklarını varsayarsak?"

Yapacaklarını söylemek için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. "Bunu yapacaklarından oldukça eminim, ama sanırım bu, ebeveynlerinin buna nasıl baktığına bağlı... Cal ve Seth'in sorun olmayacağını düşünmek istiyorum, ama ben

Tahmin et, eğer Lionel, Darius'a onun Minotaur kanı taşıyan biri lehine konuşmasını istemediğini söylerse-"

"Bugün Melinda ve Antonia'ya ev ziyaretleri yapacağım. Eğer birleşirsek, o zaman umarım bizim*kral*sağduyulu davranacak ve seni destekleyecek." Bundan şüphe duymadan edemedim ve babamın kral kelimesini ağzından kaçırmadım.

"Kimin sızdırdığını biliyor musunuz?" diye sordum, şu anda bu konuyu açmanın bir anlamı olmadığını bildiğim için. Bir duraklama oldu, sonra babam içini çekti. "Kesin değil ama... Annen-"

"Annem değil," diye homurdandım, en azından her şey berbat olsa bile artık o boktan rol yapmak zorunda kalmayacağıma sevindim.

"Hayır, sanırım değil. Şey, en çok dün senin ve Ellis'in ortalıkta dolaşan videolarına üzüldü," dedi ağır ağır. "Elbette ona Fae'nin Fae duruşunda olağan bir durum olduğunu ve Ellis'in bize ağlamadan bununla nasıl başa çıkacağını bulması gerektiğini söyledim ama Linda bununla yetinmedi. Seni resmi bir özür dilemeye zorlamamı istedi. ve büyüsünü hızlandırmak için Ellis'e her gün özel ders vermem gerektiğini söyledim.Ona kendi çalışmalarına konsantre olman gerektiğini söylediğimde ve Ellis'in zaten Varis olmadığına işaret ettiğimde, gerçeği söylememe bile gerek yok. ona sadece bir Element hediye edildiğini, bu yüzden gerçekten asla-"

"Sürtük halka açılmaya karar verdi," diye özetledim. "Bir gün benim yerim için bana meydan okuması için Ellis'i zorlayacağını mı düşünüyorsun?"

Babam onaylayan bir ses çıkardı. "Eh, onun için çok büyük hırsları var ve tabii ki Ellis'i çok seviyorum ama kız seninle aynı kumaştan değil oğlum. Sen benim en büyüğüm ve en güçlümsün. Aklımda hiçbir şüphe yok. Sadece krallığın geri kalanının bu konuda bizimle aynı fikirde olduğundan emin olmalıyız."

"Tamam," diye kabul ettim, fazla umutsuz hissetmemeye çalışarak. "Varislere beni destekleyen ifadeler vermelerini ve senin hasar kontrolüne devam etmeni sağlayıp sağlayamayacağımı göreceğim."

Aramayı kesmek için bir hamle yaptım ama babam beni durdurmak için seslendi.

"Seni seviyorum, Max," diye homurdandı. "Bunu düzelteceğiz."

Hat kesildi ve bu sırrın ortaya çıktığını bildiğim için paniğe kapılsam da hafifçe gülümsedim. Yine de kesin olan bir şey vardı - Ellis'in bir bok öğrenmesine yardım etmeyecektim. Bekar Elemental kıçının beni alt edebileceğini cidden düşündüyse, o zaman bana Fae gibi gelebilirdi.

Şimdilik, hasar kontrolü üzerinde çalışmam ve her şeyin cehenneme gitmemesini ummam gerekiyordu.

BENhavadaki çiseleme terazime yapışırken akademi arazisinin etrafında kısa bir daire çizerek uçtum ve ateş solumasam da nefesim bir sis içinde yükseliyordu. İç karartıcı derecede nemli olanlardan biriydi. ve içeride geçirilen daha iyi olan soğuk kış günleri, ama uyumakta zorlandım ve bu yüzden dışarıdaydım. hepsi aynı.

Denizin üzerinden güneşin yükseldiği ufka doğru baktım, akademiyi çevreleyen koruyucu koğuşlardan çıkıp saatlerce uçmak istiyordum, gerçekten kanatlarımı esnetiyordum. Ama bu, yola çıkmadan önce inip kapıdan çıkmamı gerektirecekti ve sonra babam araziyi terk ettiğim konusunda bilgilendirilecekti. Ve ben de gerçekten gizlice kaçamazdım çünkü devasa bir altın Ejderhanın gökyüzünden geçişini gizlemek oldukça zordu. Türümüzün şu anda yaşayan tek altın canavarı olduğuma oldukça emindim ve insanlar bir Varis gördüklerini düşündüklerinde konuşuyorlardı.

Babama, Nympheler üzerinde kontrol sahibi olduğuna ve artık savaşta olmadığımıza göre, korumaların neden hala yerinde olduğunu sormuştum. Bana, küçük köylerin bir gecede tamamen yok edildiğine, evlerin boş ve kanlı bulunduğuna dair söylentilerin olduğu ve bir zamanlar orada yaşamış olan Fae'den hiçbir iz olmayan kuzeydeki tehditten endişe duyduğunu söylemişti.

Ondan şüphelendim tabii. Tehdide karşı koymak için sözde evcil Nymph'lerinden oluşan filoları oraya göndermişti ve ben buna zerre kadar güvenmemiştim. Ancak saldırılar rastgele geliyor gibiydi. Her yerdeki küçük kasabalar birdenbire vuruldu. Yıkılan kasabaların hiçbirinde yaşayan Fae'lerden hiçbirinin bir telefon almayı bile başaramamış olmasının garip olduğunu düşündüm, ancak soracak herhangi bir hayatta kalan olmadan, bunun sebebinin ne olabileceğini anlamak imkansızdı. Ve babam kesinlikle bunu benimle tartışmakla çok az ilgilendi. Hiçbiri hakkında bana komplo kokan neredeyse hiçbir gazete haberi yoktu, ama elde etmeyi başaramazsak yapabileceğim pek bir şey yoktu.

saldırıya uğrayan bir kasaba hakkında bir ipucu, böylece oraya gidip ona neyin sebep olduğunu anlayabiliriz. Gabriel, The Sight ile bilgi arıyordu ama aramamıştı.*görülen*henüz yararlı bir şey. Ve yakından tanıdığı kimseyi etkilemediği için, onun olma şansı çok azdı.*görmek*neler olup bittiğini, özellikle de evine daha yakın birçok şeyi izlerken.

Yıkılmış kasabalardan birine gidip orayı araştırmak istiyordum ama şimdiye kadar dersler arasında, babamın bana yüklediği yükümlülükler, Orion ile araştırmam ve fırsat buldukça gizlice kaçtığımız Nymph avları, zaman bulamadım.

King's Hollow'a yakın ağaçların arasından hızla geçen beyaz bir Kurt gördüm ve onu durdurmak için gökten atlarken kanatlarımı kıvırdım.

Yere doğru ateş ederken sessiz kaldım ve Seth çimenli bir açıklığa sıçradığı anda uzandım ve onu pençelerimle tarladan kopardım.

Seth yerden kaldırılırken şaşkınlıkla ciyakladı ve dişlerini ayağıma geçirmeden önce tekme atmaya başladığında bir Ejderha kahkahası çektim.

Onu neredeyse düşürüyordum, ben tutunmaya çabalarken yere doğru yalpalıyordu ve o benim tutuşumda kaydı, böylece Fae kılığında pençelerimin arasından kaydı ve hava büyüsünü kullanarak aşağıdaki yamaca güvenli bir şekilde iniş yaptı.

Ben de inmeden önce etrafı turladım ve açıklığın kenarına geri dönüp ona alaycı bir şekilde sırıttım.

"Gitmek istiyorsun?" meydan okurcasına seslendi, çok fazla bira içmiş ve civardaki herkesle dövüşmek isteyen bir ahbap gibi göğsünü yumruklayarak.

"Benimle çıplak güreşmek ister misin?" Belimin etrafında dolaşan uzun çimlerin arasından ona doğru yürürken alay ettim ve bakışları bir an için vücudumda gezinirken sırıttı.

"Yani... Hayatımda daha kötü teklifler aldım."

"Önce bir yemek yiyelim," diye önerdim. "Tok midemle kıçımı tekmelemeyi tercih ederim."

"O zaman Hollow'a kadar seninle yarışalım mı?" Seth ağaçların arasına dalmadan önce bana cevap verme fırsatı vermedi ve ben de onu kovalarken ona küfrettim.

Açıklıktan çıktığım anda, bir hava kalkanına çarptım ve bir kahkaha patlattım, neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum, sonra onu ateş büyüsüyle patlatıp peşinden koşturdum.

Pislik bana çelme takmak için sarmaşıklar gönderdi, yolumun üzerinde yerden kayalar fırladı, sonra altımda yerde büyük bir delik açıldı, düşerken midem yalpaladı.

Çukurun dibine varamadan altıma su dökmeyi başardım ve Seth'in çıplak kıçını Hollow'un girişine ulaşmak üzereyken gördüğümde sıvının üzerinde akarak yerden bir köprü oluşturdum.

Bileğimin bir hareketi, tam önünde bir alev patlamasına neden oldu ve o geri çekilirken,

İçindeki oksijeni çalmak için havayı kullanarak, sağ tarafından su püskürterek onu ayaklarından yere vurdum. Ağaçların arasında sürüklenirken uludu ve ben su köprümün üzerinden atlayıp kapıya vardığımda güldüm.

Açmak için uzandım ve yumruğum tekrar katı havaya çarptı, çarpma anında parmak boğumlarım çatırdadı. Kalkana ateşle saldırırken homurdandım ve içgüdülerim onun çoktan arkamda olduğunu anlamamı sağladı.

Kapıya gitmek için beni kenara itmeye çalışırken Seth'in omzu benimkine çarptı ama ben hareket etmedim, ayaklarımı diktim ve o kapıyı çekerken yerimi tutmak için Ejderha gücümü kullandım.

İkimiz aynı anda atladık, birlikte yuvarlanmadan önce ikimiz de kahkahalara boğulurken omuzlarımız çerçeveye sıkıştı.

"Sanırım hâlâ eşit durumdayız," diye şaka yaptı Seth, burnunu şefkatle koluma yaslarken, ben de onu kıkırdayarak ittim.

"Bana pençe atmaya başlamadan önce sikini kaldır ahmak," diye şaka yaptım, kapının yanındaki dolabı açıp ona birkaç kıyafet fırlatırken, üzerime krem rengi bir eşofman ve gri bir atlet giydim.

Seth umutla havayı koklayarak, "Umarım Geraldine simit getirmiştir," diye inledi, ama saatin muhtemelen daha altı bile olmadığını görünce bundan şüpheliydim.

"Aslında seninle konuşmaya niyetim var," dedim ona, Orion'a onunla bu sohbeti yapacağıma söz verdikten sonra bunun çok geç geldiğini fark ettim ama aklımda çok şey vardı. Ayrıca, bunun zaten bir anlamı olduğunu düşünmemiştim ve unutmuştum. Bu muhtemelen beni berbat bir arkadaş yaptı, ama en azından şimdi ona yaklaşıyordum.

"Ah evet?" diye sordu Seth gelişigüzel bir şekilde.

"Evet. Sen ve Gwen arasında neler oluyor? Lance senin bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama benim baktığım yerden anlamıyorum. Yani o sadece kıskanç, kalbi kırık bir pislik mi, hayal mi kuruyor yoksa Ne?"

"Atlas'ımı alayım da sana göstereyim," dedi gizemli bir şekilde ve onun neyin peşinde olduğunu merak ederken dilimi tuttum.

Ağaç evin ön odasına çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken Seth kıs kıs güldü ve o kendini kahve işine verirken ben de bizim için ekmek kızartma makinesine biraz ekmek tıkmak üzere hareket ettim. Oda karanlıktı, şöminedeki ateş hafif yanıyordu, ama Seth'in açıklamasını beklerken parmaklarımın bir hareketiyle onu yeniden canlandırmaya ikna ettim.

Bir çekmeceyi çekip Atlas'ını aldı ve Orion'la olan mesajlarını açıp bakmam için bana verdi.

Seth Capella:

*Hala bana eğilmesini sağlamadım ama dün gece dizlerinin üzerine çöktürdüm. *Açık ağız emojisi**

patlıcan emojisi

Seth Capella:

İşi ve kız arkadaşı olmayan mahvolmuş bir profesöre ne denir?

Seth Capella:

Hiç bir şey. Çünkü senin adını hatırlamıyor.

Bunun altında, Darcy ile uyurken yatağında yanında yatan Seth'in bir selfie'si vardı. *#hepsini siktim*Onun altında.

"Anla?" Seth sırıtarak sordu. "Her şey yolundaymış gibi ama lanet olası çünkü aletimi ona soktuğumu düşünmesini istiyorum."

"Ama yapmadın?" Açıklığa kavuşturdum, tüm bunların ne hakkında olduğundan emin değilim.

"Hayır dostum. Ben ve onunla durum böyle değil. Yani, elbette, bunun hakkında biraz düşündüğüm bir zaman vardı, ama şimdi fantezilerim çok daha az Phoenixy ve biraz daha fazla - Neyse, o isterse Bana acıyarak bir darbe indirseydim buna tamamen karşı olmazdım çünkü son zamanlarda testislerim de onun saçları kadar mavi ve gerçekten istediğimi elde etme şansım pek yok gibi görünüyor, bu yüzden-"

"Öyle olmadığını söylediğin kısma geri dön ve yine de Lance'e bu saçmalığı gönderiyorsun," dedim, hırlamalı mıyım yoksa gülmeli miyim ve her şeyde tamamen kaybolmuş hissetmeli miyim emin olamadan.

"Doğru. Evet, yani, onu nasıl hissettiğini söylemeye zorlayacak ve bu nedenle onun dinlemesini ve onu affetmesini sağlayacak kıskanç bir öfkeye yollamak için onunla dalga geçiyorum ve sonra oyunsonu, sonsuza dek mutlu olabilirler ve hepsi o bok. Sağdıç olmayı umuyorum - üzgünüm dostum ama burada işim bittiğinde beni en çok Lancey sevecek ve sen de sağdıç ya da belki uşak olacaksın. Sevimli küçük bir papyon filan alabilirsin ama ."

Gönderdiği birkaç mesajı daha gözden geçirip Atlas'ını ona geri fırlatırken gülmeden edemedim. "Sen delisin ve muhtemelen bunun için kıçını boğmaya çalışacak," dedim.

"*Ancak?"*sordu.

"Ama ben buna katılıyorum. İkisinin işi halletmesi ve tekrar bir araya gelmesi gerekiyor. Bu yüzden bana bir daha sorarsa, ona ayak uydururum."

Seth genişçe sırıttı ve kanepede yemeye gitmeden önce tost tabaklarımızı aldık.

Şöminenin yanındaki her zamanki koltuğuma oturdum ve Seth kanepeye geçti ama o oturmak üzereyken birden tekrar ayağa kalktı ve Max'in bir battaniye yığınının arasından çıktığını görünce havlayarak güldüm.

"Ah kahretsin, uyuyakaldım mı?" diye geveledi, Seth'in kahvesine uzandı ve Seth yapamadan onu bitirdi.

yaptığının farkına bile vardı.

"Hey! Az önce beni cömert olmaya mı zorladın?" Seth suçladı ve Max ona zayıf bir gülümseme verdi ve avucunu yüzünden aşağı kaydırmadan önce bunu hemen hemen kabul etti.

Onu daha iyi görebilmek için odadaki ışığı birkaç Faelight ile artırdım, hediyeleri odaya yayıldıkça genel olarak endişe ve endişe duygularının ondan kaçtığını fark ettim.

"Neden burada uyuyordun?" Ona sordum ve inledi.

"Öyle olmak istemedim. Bazı kötü haberlerim var ve yeteneklerimi kendimi sakinleştirmek için kullanıyordum ki en iyi hareket tarzımı düşünebileyim. Voltajı biraz fazla yükseltmiş ve kendimi zorlamış olmalıyım." onun yerine uykulu."

Seth, ihtiyacı varmış gibi görünen Max için kendine biraz taze kahve ve ikinci bir kupa alırken homurdandı.

"Kötü haber neydi?" Max yüzünü buruştururken tostumu ısırırken sordum.

"Tatlı kız kardeşim ve şeytani üvey annem dün gece beni dışlamaya karar verdi, büyük olasılıkla Ellis'i aptal gibi göstermemin karşılığı olarak. Piç kanım ve Minotaur büyükbabam hakkında gerçek annem tarafından bir hikaye sızdırıldı ve ben Bugün bir dünya boktan şey bekliyorum. Özellikle Lionel şu anda krallığın yarısı Minotaurlardan nefret ederken."

"Siktir," dedi Seth ağır ağır. "Ama işin iyi yanı, artık bununla başa çıkıp yolumuza devam edebileceğimiz ortaya çıktı. Yani, bir süre siyasi bir skandalın sebebi olabilirsin ama günün sonunda hala senin babanın oğlu, piçlerin yerlerini talep etmelerine karşı bir kanun yok ve sen hâlâ Ellis'ten milyon kat daha güçlüsün. Yani o sana veya Su Varisi olarak pozisyonuna bir tehdit oluşturmuyor."

"Dedikodulara karşı koymak için hangi taktikleri kullanmayı düşünüyorsun?" diye sordum ve Max rahatsız bir şekilde aramıza baktı.

"Pekala, babamla konuştuğumda sizden net bir destek almanın yardımcı olacağını söyledi. Bir açıklama falan. Ama Lionel'in Minotaurlar konusundaki duruşuna bakılırsa muhtemelen bunu yapmanı istemeyeceğini biliyorum Darius. Ve ben Senin ve Cal'ın da ailene danışmak zorunda olduğunu anlıyorum, Seth," dedi çaresizce omuz silkerek.

"Babamı sikeyim," diye homurdandım. "Bana ne kadar sadakat gösterdi? Bana Atlas'ını ver, ben de seni desteklemek için bir açıklama yazayım. Bunu uzun zamandır bildiğimizi açıklığa kavuşturacağız ve saklanmasının tek sebebini onlara anlatacağız." Sır, üvey anneni, babanın onu aldattığını bile bile dünyanın skandalından korumaktı. Basit."

"Cidden?" diye sordu Max kaşlarını kaldırarak. "Ama Lionel istediği bu değilse seni bunun için cezalandıracak."

"Ne olmuş yani? Siktir et onu. Onun Orderist saçmalıklarını siktir et ve onun berbat nefret söylemine inandığımı kimsenin düşünmesine izin vermem fikrini de siktir et. Yerimi alacak başka bir Varis olmadan beni öldürmez ve

Onun kurallarına uymaya çalışmanın beni onlardan kurtarmayacağını bilecek kadar onun cezalarından yeterince yaşadım. Bu yüzden onlara inandığım bir şeyi yapmalarını sağlayabilirim." Max'in Atlas'ına uzandım ve o yavaşça verdi.

"Benim adıma incinmeni istemiyorum," dedi, teklif ettiğim şeyle açıkça çelişiyordu. "Bak, ya senin için kaydı yaparım, insanların yayınlamak istedikleri en iyi şekilde kullanmaları için veririm ya da şimdi gidip FaeBook'ta canlı yayına girerim ve dünyaya kendim anlatırım" dedim.

"Pekala. Kahretsin dostum, bunun için sana borçluyum," dedi Max.

"Hayır değilsin. Biz kardeşiz ve bunu aile için yapıyoruz. Hiç şüphe yok. Borç yok. Gerektiğinde sadece birbirimiz için buradayız."

Atlasını kaldırdım ve bir kayıt yaptım, ona olan sevgim ve desteğim hakkında açık ve dürüst bir şekilde konuştum ve mirasına Minotaur kanının eklenmesinin benim için hiçbir fark yaratmadığını kesin bir şekilde söyledim. Max, hepimiz pozisyonlarımıza yükseldiğimizde, Su Meclis Üyesi rolü için tek gerçek adaydı ve başka birinin bu işi üstleneceğine dair herhangi bir öneri duymuyordum.

Seth de kaydını yaparken kahvaltımı bitirdim ve bitirdiğinde Max durumu hakkında çok daha emin görünüyordu.

"Cal nerede?" Diye sordum. "İfadesini alacağız ve siz de kendi ekibinize gönderebilirsiniz."

"Hâlâ yataktayım," dedi Max, videoları kontrol etmek için oynatmaya başladığında belli belirsiz koridoru işaret ederek ve ben Caleb'i uyandırmak için uzaklaşırken Seth ayağa fırladı.

"Köpeğin üzerine yığılmasıyla onu uyandıralım," dedi Seth sırıtarak ve ben de bu fikre sırıtarak Caleb'in odasına giderken üzerimize bir susturucu balonu fırlattım.

Ama Seth kapıyı itip açtığında boş olduğunu gördük.

"O nerede?" diye sordu Seth ve koridora bakıp kapılardan birinin aralık olduğunu fark ederken kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Roxy'nin kapısı.

Omurgamdan aşağıya bir endişe sızı yayıldı ve zihnimde bir türlü kurtulamadığım bir fikir oluşurken gırtlağımın dibinde alçak bir hırıltı oluştu. Dün gece Ignis Evi'nde bulunmamıştı ve burada çok uyuduğunu biliyordum. Ve eğer Caleb odasında yoksa o zaman ya...

Yemin ederim yıldızlar beni o kapıya doğru itiyor, içimdeki kıskançlık ve öfke alevlerini körüklüyormuş gibi hissettim, oysa henüz böyle bir şey hissetmeye hakkım yoktu. Ya da hiç, gerçekten. O benim değildi. Ama öyleydi. Ve eğer ona bir daha dokunsaydı, aletini söküp yakardım.

Çenemi sımsıkı tuttum ve odasına doğru yürüdüm, kapıyı çalmaya veya beni ve hemen peşimden gelen Seth'i gizleyen susturucu balonu serbest bırakmaya gerek duymadan kapıyı iterek açtım.

Bakışlarım ikisinin yattığı yatağa takılınca, dünya dönmeyi bıraktı, onun başı onun göğsünde ve kolu ona dolanmıştı. Derinlerde bir yerlerde donuk, yankılanan bir gümbürtü duyuldu.

aklımdan ve kulaklarımda dinmeyen bir çınlama.

Uzun bir an hareket bile edemedim, bedenim o kadar güçlü ve güçlü bir öfkeyle gerilmişti ki, onu bedenimden salıverdiğim anda içinde yanacağımdan korktum.

Seth sızlanıyordu, elini uzun saçlarının arasına alırken yanımda ileri geri volta atıyordu, bakışları sanki benim kadar o da bu yüzden mahvolmuş gibi ikisine dikilmişti ama ben buna konsantre olamıyordum. Çünkü en iyi arkadaşımı öldürmek üzereydim.

Gölgeler içimde yükseldi ve içimden bir öfke kükremesi çıkarken susturucu balonu düşürdüm ve Caleb'i yataktan çekip çıkarmak ve hareket etmeyi bırakana kadar güzel suratına vurmak niyetiyle yatağa doğru atıldım.

Roxy yalpalayarak uyandığında ağzından bir korku çığlığı kaçtı ve ben, benim olana dokunan orospu çocuğunu elime almadan önce bir hava kalkanına çarptım.

İçimdeki Ejderha kan için dışarı çıktı ve etim hareket etme arzusuyla yandı ve kaşındı. Ama vücudunun pençelerimin değil, yumruklarımın altında kırılmasını istediğimi bilerek, öfkeli bir kararlılıkla karşılık verdim.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Caleb, kızımın yanında doğrulup yükselirken, battaniyeler belindeki havuza kayarak eşofmanını ortaya çıkardı. Ama beynim, kıyafetlerinden çok kafasını boynundan koparma dürtüsüne odaklanmıştı. "Ona dokunmadım!" diye ekledi, ona gözlerimde cinayetle bakmamın nedenini açıkça anlayarak.

"Düşündüğün bu mu?" Roxy direndi, örtüyü bir kenara itti ve ayağa kalktı ve bir erkeğe yönelik olduğu açıkça belli olan ve bacaklarından aşağı sarkan siyah bir atlet içinde bana ters ters baktı. "Siktir git pislik," diye çıkıştı, beni işaret ederek ve yumruklarımı alevlere boğarak ve bizi ayıran kalkanın canlı bokunu yumruklayarak büyüsünü geçmeye çalışırken yine tutarsız bir şeyler bağırdım.

"Orada saklanmayı bırak, seni korkak!" Kükredim, bakışlarımı Caleb'e diktim ve Seth arkamı kollayacakmış gibi hırlayarak yanımda hırladı.

"Hiçbir şey olmadı dostum!" diye bağırdı. "Max burada bizimleydi. O onun kabuslarına yardım ediyordu ve ben de ona yardım ediyordum çünkü o her zaman çok fazla negatif enerji almakta zorlanıyordu!"

"Burada olduğunu bile bilmiyordum," diye ekledi Roxy öfkeyle, bakışlarını bana dikmişti. "Ama bana güvendiğin için teşekkürler, seni bok parçası."

"Onun lanet olası yatağındasın!" diye kükredim, tüm öfkemi Caleb'e yönelttim çünkü ona doğrultmaya kıyamadım. "İkiniz yarı çıplaksınız!"

"Oldukça şüpheli görünüyor, ahbap," diye ekledi Seth acı acı, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken çenesi sanki daha fazlasını söylemekten geri duruyormuş gibi öfkeyle çalışıyordu.

"Eh, öyle değil," diye tersledi Caleb, Seth'e acı dolu bir bakış atarak beni kızdırdı çünkü odaklanması gereken benim üzerimdeydi.

İkisinin arasına bakarken damarlarımda dolaşan kana susamışlık ve öfkeyle mücadele ettim, içimi umutsuz, umutsuz bir özlem doldururken bakışlarım ona takıldı.

Derimin altındaki Ejderha, en çok da Caleb olmak üzere burayı paramparça etmeye hazırdı ve göğsümde şiddetli, amansız bir ıstırap başladı çünkü o değilse bile bir gün birinin olacağını fark ettim. Birlikte olamadığımız için bekâr kalmayacaktı. Ondan bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdim? Aşkı başka yerde bulamayacağını biliyor olabilirim ama bu bağa rağmen başka birini becermesinin kesinlikle mümkün olduğunu zaten biliyorduk. Aslında özellikle biri.

Bakışlarım tekrar Caleb'a kaydı ve güçlü bir öfke bedenimi sararken dişlerimi gösterdim ve gözlerim Ejderha yarıklarına kaydı. Ona bir daha dokunursa onu öldürecektim. Eğer ciddi ciddi ellerini kızımın üzerine koyup vücuduna bağlı tutabileceğini düşündüyse...

Roxy tam önümde durana kadar yatağın yanında ilerledi, konumu benimle aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu, hava kalkanını indirip beni olabildiğince sert bir şekilde göğsüme iterken kendi öfkesi güzel yüzünü kaplıyordu. . Beni harekete geçirmek için yeterli değildi, ama o itişin gücünü hissedebiliyor ve niyetinin bu olduğunu biliyordum.

"Geber şu aptal kafana, pislik - hiçbir şey olmadı. Onunla benim aramda öyle değil. Artık öyle değil," diye bağırdı.

"O zaman neden hepiniz yatakta yan yana yatıyorsunuz?" diye sordum, üzerimi değiştirme dürtüsüne kapılırken dudaklarımın arasına dumanlar sızıyordu ve öfkeli bakışlarımı bir kez daha Caleb'e çevirdim.

"Onun*Sen*, aptal," diye çıkıştı Roxy, beni tekrar itti ve daha yüksek sesle homurdanmama neden oldu. Ben hazırken içimdeki canavarı tuzağa düşürmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündü- "Sadece sensin. Olamasa bile, lanet olsun."

"Ne?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı ama ben bu düşünceyi daha fazla oluşturamadan ağzı benimkilerin üzerindeydi.

Kollarını boynuma dolayıp üstüme atlarken, saf bir ihtiyaç iniltisi elimden kaçarken bacaklarını belime dolarken güneşin tüm sıcaklığı aramızda parladı ve dilini dudaklarımın arasına itti.

Açlıkla homurdandım, onu daha sert öptüm ve onu kendime doğru tutarken kıçını kavradım. O öpücükte ona karşı hissettiğim her kıskançlığı, onu isterken ve ona asla sahip olamayacağımı bildiğim için çektiğim her santim acıyı tattım.

Canımı acıtacak kadar sert çekerken parmaklarını saçlarıma doladı. Hâlâ vahşi bir hayvan olduğumu ve yakın zamanda kafese kapatılmayacağımı söyleyen bir hırıltıyla dolgun alt dudağını ısırdım.

Yine de birinin beni hapsetme şansı varsa, o zaman oydu.

Onu çevirdim ve duvara doğru ittim, onun için inlerken sert aletim külotunun ıslak malzemesine sürtüyordu ve belli belirsiz Seth ile Caleb'in odadan çıktığının farkındaydım. Ama ben onları umursamadım. Onları tamamen unutmuştum ve yıldızların o olduğu için beni bu odaya getirdiklerinde açıkça hissetmemi istedikleri o lanet olası kıskançlık her ne ise. Ve sadece o vardı, tıpkı bana sadece ben varım dediği gibi. Bu yüzden, bizi her zaman ayırmak isteyen yıldızları sikeyim. Bunu durdurabileceklerini düşündükleri için onları siktir et, dur*biz*. Bizi durduran olmadı. O benim için buydu ve ona asla gerçekten sahip olamasam bile, onu istemekten asla vazgeçmeyecektim. Ona ait olmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Roxy beni daha sert öptü, tenim Ejderhamın ateşiyle yanarken ve öfkem çok daha ilkel bir şeye dönüşürken daha fazlasını talep etti.

O benimdi. Yıldızlar tarafından benim olmaya yazgılı. Benim Elysian Mate'im olması gereken ve çok daha fazlası olan kız. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Onsuz bunca zamandır güneşin ışığı olmayan ay gibiydim. Soğuk, solgun ve hayattan yoksun. Ama beni yaktı ve yaktı. Ve onunla yanmayı asla bırakmak istemedim.

Onu bir şifonyerin üzerine düşürdüm, o göğsümü tırmaladığında ve tepemde bir gök gürültüsü gürlerken ondan uçan boklara çarptım.

Ama bırakamadım. yapmazdım*Kahretsin*, Gittiğimde kollarında olduğum sürece beni durduğum yerden yere vursalar umurumda bile değildi.

Eşofmanımı aşağı itti, parmaklarını onun için yaptırdığım dövmede gezdirdi ve onları aletime sarmadan önce daha da yüksek sesle homurdanmama neden oldu ve ıslak külotunu bir kenara ittim.

"Artık sensiz olamam, Roxy. Bu beni öldürüyor. Beni öldürecek," diye inledim ağzına ve ihtiyaçla inledi, beni kendine doğru çekti, böylece aletimin başı kaygan merkezine bastırıldı .

Ama biz bu niyetimizi yerine getiremeden, üstümüzdeki çatıya bir şimşek çaktı ve tüm ağaç ev bir yana sallanırken, ormanda alevler canlanırken ve diğer odadaki arkadaşlarımızdan bağırışlar gelirken o çığlık attı.

"Kahretsin!" diye kükredim, kendimi ondan ayırdım ve ona olan ihtiyacım onu öldürmeden önce eşofmanımı tekrar yukarı çektim.

"Darius," diye homurdandı Roxy, bokumu kaybetmememi açıkça talep ederek ama o kadar kızgındım ki onu zar zor duyabildim.

Yumruğumu tahta duvara, içinde bir delik açacak kadar sert bir şekilde vurdum ve tepemde bir gök gürültüsü daha gürlerken dudaklarımdan tamamen Dragon'a ait bir kükreme döküldü.

Kalbimin sahibi olan güzel kıza son bir kez uzun uzun baktım, dünyadaki her şeyden çok onu terk etmek zorunda kalmamayı dileyerek, sonra da tam olarak bunu yaptığım gibi kendi ruhumu ikiye böldüm.

Ön odaya dönerken diğer Mirasçıların hepsi beni rahatlatmaya çalıştı ama ben onu dinleyemedim, pencereyi açıp fırtınaya daldığımda eşofmanımı düşürdüm.

Ejderha biçimim bedenimden fırladı ve kız arkadaşımla sahip olmam gereken her şeyin kaybıyla tüketilen dudaklarımdan alevler çıkarken çitteki boşluğa doğru sert ve hızlı uçtum.

Çitteki deliğe ulaştığımda, yerimi değiştirdim, içinden geçtim ve dağlara doğru yola çıkmadan önce fırtına bulutlarını beni gizlemek için kullanarak tekrar yön değiştirdim. Her şeyden ve herkesten olabildiğince uzak durmam gerekiyordu yoksa bunu hak etmeyen birine saldıracaktım.

Akademiyi ve kalbimi geride bırakarak kanatlarımı çırptım ve olabildiğince hızlı uçtum. Zihnim, gözleri ateş dolu, dudakları günah tadında ve onu her zaman benden uzak tutacak olan kaderin cilvesi olan güzel bir kızın görüntüleriyle doluydu.

Ben uçarken fırtına dinmedi, asla arkama bakmadım, sadece gökyüzünde hızla ilerledim ve yakıcı sıcak pullarıma düşerken dondurucu yağmurun sefaletini karşıladım.

Aklım ona yaptığım her korkunç şeyle yüzüyordu, bana neden böyle acı çekmeyi hak ettiğimi hatırlatıyordu, ta ki pişmanlıklar ve kendime olan nefret beni üzerime dökülen onca sudan daha fazla boğmakla tehdit edene kadar.

Sonunda iki dağın arasındaki büyük bir açıklığa indim, düz ova yağmur tarafından dövülüyor ve pençelerim nemli toprağı kazıyordu.

Bulutların arasından onları göremesem de yıldızlara kükredim, ama yine de yaptım, tıpkı onların beni lanetlediği gibi onlara lanet okudum ve sağa doğru çiçek açan muazzam bir ateş topunun içinde dev bir Ejderha ateşi dumanı üfledim. gökyüzüne.

Başımı eğdim, alevlerin önümde yavaş yavaş sönmesini izledim ve duman dağılırken dumanın arasından adım atan birini, etrafına dökülen ve yüzündeki karanlık ifadeyi gördüğümde kalbim tekledi. deli gibi kızmıştı.

"Benden kaçma Darius Acrux," diye hırladı Roxy, biraz önce benim olduğunu fark ettiğim kolsuz bluzla bana doğru uzun adımlarla yürüdü.

Ayakları çıplaktı ve altın kanatları sırtında esniyor, şiddetli yağmura rağmen kendi türünün ateşiyle parlıyordu.

Bir hava kalkanı üzerime kapandı ve şimşek çaktı, yarattığı kubbeyi parçalayıp onu sanki onu kullanan kişiymiş gibi aydınlattı.

Fae formuma geri döndüm, arzular arasında savaşırken kaslarım gergindi.

içimde ona gitme ve onu yıldızların gazabından koruma ihtiyacı.

Gözleri tehlike ve kararlılıkla parlayarak bana doğru uzun adımlarla ilerlerken tamamen hareketsiz durdum. "Biliyor musun, hayatımdan çıkarılıp senin dünyana getirildiğimde insanlar bana tekrar tekrar yıldızların kaderimizi nasıl seçtiğini anlatıp durdular. Kaderimizin taştan olduğunu ve parıldayanlarla mühürlendiğini söylediler gökyüzünde küçük ışık noktaları çok uzaklarda ve onlara kadere inanmadığımı söyledim. kaç kez kehanetler ve burçlar ve bunların hepsi doğru çıktıysa da, alay edip onlara inanmadığımı söyledim BT."

"Bu sürpriz değil, Roxy. Tanıdığım en inatçı Fae sensin."

"Tencere çaydanlığa dedi," diye homurdandı ve benimle kullandığı ses tonu içimde bir öfke dalgasını yaktı. Bunca zamandan sonra bile, onu ilk gördüğüm günkü kadar saygısız, kaba, keskin ve şiddetliydi. Belki şimdi daha da fazla.

"Madem beni bu kadar iğrenç buluyorsun, o zaman neden beni buraya kadar kovaladın?" meydan okudum "Çünkü buraya geldiğim andan itibaren kimsenin benim adıma kaderime karar vermesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Yani sen kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum en kaba, en inatçı, çileden çıkaran pislik olmana rağmen*durmadan*tanıştım, hala seni istiyorum. Öyleyse yıldızları sikeyim. Ayı, meteorları ve lanet olası bulutları sikeyim. Ona becerilmesini söylerken gökyüzünün beni izlemesine izin ver. Orada ya da aşağıda hiçbir şey bana ne yapacağımı söyleyemez. Bana senin olduğumu söyledin ve bence sen de benimsin."

"Sen*düşünmek?*diye sordum. Sana seni sevdiğimi söyledim. Onu etime dövme yaptım, Roxy, duygularımı oldukça net ifade ettiğimi hissediyorum. Kendim için tek istediğim sensin. Keşke yapabilseydim ve yapamadığım tek seçim. yani yapmazsın*düşünmek*herhangi bir şey. Sen*Bilmek*Ben seninim, her lanet parçam. Ama bana sahip olmaktan ne istediğini veya benim de sana sahip olup olmadığımı hiç söylemedin."

Gök gürültüsü gökte kükredi ama Roxy hava kalkanını yerinde tutarken bunu tamamen görmezden geldi, üzerine art arda yıldırım düştüğünde irkilmedi bile.

"Ben kimsenin sevmediği kızım Darius," dedi. "Hayatım boyunca Darcy'den başka kimse yok. Ve bunu hiç belli etmesem de, onların prensesi olmak için beni bir peri masalındaki prens gibi sevecek birini bulmayı hayal ederdim. Ama ben seni sevmiyorum. Bir prenses gibi.Bizde yumuşak,tatlı veya kolay hiçbir şey yok.Bu vahşi ve öngörülemez.Şimdiye kadar hissettiğim tüm acılardan daha fazla acıtıyor ve beni tahmin edebileceğimden daha fazla tüketiyor.Kalbimi sen yaratıyorsun. korkuların en iyileriyle yarışıyorum ve içim tanıdığım en kızgın kelebeklerle kasılıyor. senden bir adamdan nefret edebileceğimi sanmadığım kadar çok nefret ettim ve sanırım seni bu kadar öfkeyle seviyorsam, o zaman ben' içinde yanacağım."

"Demek beni sevmene izin vermek istemiyorsun?" diye sordum, benden ancak bir metre ötede durduğunda ve onlara meydan okuma şeklimiz karşısında gökler öfkeyle kudururken ona baktım.

"Belki değil," diye kabul etti ve midem bulandı, ama atletimin eteğini kaldırdı ve bakışlarım, başparmağını uyluğunun önünden yukarı doğru sürükleyip kaldıran elinin hareketine takıldı.

orada derisinin üzerinde yerinde olması gereken gizleme.

Bakışlarım etindeki mürekkep çizgilerini takip ederken boğazımda bir yumru oluştu. Tasarımı biliyordum çünkü Gabriel'in kendi tenime yerleştirmemi söylediğini yansıtıyordu. Bana hayır dediği gece göklerin konumunu dikte eden çizgiler. Kalbimin istediğini daha erken yapsaydım her şeyin çok farklı olabileceği gece. Tasarımın solunda uyluğundan aşağı doğru narin bir yazıyla akan sözler, benim tenimdekilerin aynasıydı.*Sadece o var.*

"Sanırım zaten yanıyorum, Darius," diye soludu. "Ve öyle değilmişim gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi." Öne çıktım ve yüzünü ellerimin arasına alıp sert ve bunun gerçek olması için yalvararak onu öptüm. Çünkü ona sahip olsaydım, her şeye sahip olduğumu bilirdim. Ve yıldızları bize yarınımızı vermeye zorlamak için gerçekten gökten yıldızları ayırmamız gerekip gerekmediği umurumda değildi. yapardım Sırf bu duyguyu yaşatmak için benden istedikleri her bedeli öderdim. Sadece ona gerçekten sahip olmak için.

*Bunu bana ver,*Dudaklarını benimkilere değdirirken, elleri tenimde ve nabzı benimkiyle aynı baş döndürücü ritimde gümbürderken kendimi kaybederken onlara yalvardım.*. Onu bana ver, istediğin her bedeli öderim.*

Sanki gökler yalvarışlarımı reddediyormuş gibi gök gürültüsü daha da gürültülüydü ama çok geçmeden yıldızları ve yaptıkları her şeyi unuttum ve Roxy'yi kollarıma alıp onu öptüm, sanki tek şansımız bu olabilirmiş gibi. Ve belki de olurdu. Çünkü sihriyle fırtınayı fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzun süre durdurmayı planladığı ve cennetin bir daha bu kadar yaklaşmamıza izin verip vermeyeceğini kim bilirdi.

Çamurlu bir tarlanın ortasında duruyorduk, bu da bizim için çok fazla seçenek olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden kucağımda tekrar yere oturmadan önce dizlerimin üzerine çöktüm.

Beni daha sert öperken dili benimkini kovaladı ve sihrim, onunkiyle birleşmek için can atarken tenimin kenarlarında dans etti. Benim bariyerlerim yıkıldı ve onunkiler onu takip etti, çarpışan büyümüzün ağırlığı üzerimize akarken ondan bir inilti kaçtı.

O kadar güçlüydü ki, içinde boğulmaya can attığım bir ritimle kükreyen bu sonsuz, durdurulamaz güç okyanusu nefesimi kesiyordu.

Ellerim sırtında yukarı çıktı, atletimin hâlâ giydiği kumaşını itti ama bronz kanatlarına takıldı, benim için hareket etmeyi reddetti ve parmaklarım tüylerinin ipeksi yumuşak dokusuyla buluşana kadar hüsranla homurdanmama neden oldu. .

Tüm vücudunu bir ürperti kapladı ve ben parmaklarımı kanatlarının üzerinde gezdirirken nefesi kesilerek geri çekildi, bana baktıkça gözbebekleri büyüyordu.

"Tekrar yap," diye emretti, gözleri parlayarak ve benim de onun istediği gibi dudaklarıma bir gülümseme yerleştirerek, parmaklarımı sırtında teniyle birleştikleri noktanın üzerinde gezdirmeden önce kanatlarının çıkıntılarını okşayarak.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Hareketi tekrarladığımda inledi ve boynunu öpmek için eğildim, altımızdaki zemin yıldızların bize karşı savunmalarının bir sonraki dalgasıyla gümbürdemeye başlarken tatlı teninin tadına baktım.

Roxy dizlerini kalçalarımın iki yanından toprağa bastırdı ve büyümüzün bağlantısı sayesinde, altımızdaki toprak üzerinde nasıl güç kullandığını ve onu bir büyü parıltısıyla bir kez daha hareketsiz hale getirmeye nasıl zorladığını hissettim.

Kanatlarını tuttum, ellerimi etrafımızda salladım ve biz burada böyle kalırken gücünü tazeleyebilmesi ve bizi kaderimizden koruması için ihtiyacı olan her şeyi ona verebilmesi için etrafımızı saran bir halkada alevler oluşturdum.

Boynunu öpmeye devam ederken ellerimi vücudundan aşağı kaydırdım, tankımdan sert meme uçlarını hissettim ve birbiri ardına ağzımı kapatırken inledi.

Roxy adımı inledi ve yemin ederim ki bu tüm dünyadaki en iyi sesti.

Beni geri itti ve ben de ıslak, çamurlu zeminde yatarken ona izin verdim, belini kavradım ve baldırındaki mürekkebi öpebilmek için onu yüzüme doğru diz çöktürdüm. O dövmenin her bir çizgisini dilimle takip ettim, onu benim için kalıcı olarak cildine yerleştirdiğini bilmek kalbimi hızlandırıyordu.

Parmaklarımı külotunun içine geçirmeden ve onlardan kurtulmak için ellerime ateş getirmeden önce ağzımı dövmenin üzerinde gezdirirken, ellerimi kalçalarının arkasından ve yuvarlak poposunun üzerinden kaydırdım.

Alevler tenini öptüğünde Roxy'nin nefesi kesildi ama içindeki Anka kuşu yanmasına izin vermedi.

Arzunun tatlı tadı dilimle buluştuğunda başımı kalçasından ortasına doğru çevirdim, kıçını sıkıca kavradım ve onu ağzımın üzerine indirdim.

Gök gürültüsü o kadar gürültülüydü ki kalkanın içindeki hava sarsıldı ama büyüsü devam etti ve yıldızlara meydan okuyabilmemiz için bizi burada korudu.

Dilimi klitorisinde gezdirdim, dokunuşumla zevkten titreyişini ve bronz kanatlarının her iki yanımızda genişlediğini, onlardan yansıyan şimşeklerin onu düşmüş bir melek gibi göstermesini sevdim. Ve onu mahveden şeytan bendim. Bundan bir saniye bile pişmanlık duyamazdım.

Kalçasını sallamak için kıçını kavradım ve talimatlarıma itaat etti, onu yerken yüzüme bindi, sakalımın sert ısırığı yumuşak tenini sıyırdı ve dilim onun ortasından tekrar tekrar sürüklendi.

Benim için o kadar ıslaktı ki, onu doldurma ihtiyacıyla horozum zonkluyordu ve amına karşı homurdandım, kalçalarını daha acil bir şekilde sallarken ve dilim klitorisine taparken nefesini kesmesine neden oldum.

Benim için geldiğinde mutlulukla haykırdı, kanatları genişçe açıldı ve etrafımızdaki ateşler daha da parlayarak tenimi ısıttı.

Altımızda yerin yeniden titrediğini hissedebiliyordum, üzerinde yattığımız tüm uçak, yıldızların bizi ayırmaya zorlamak için gönderdiği depremin gücüyle sarsılıyor gibiydi. Bizi güvende tutmak için Elementler üzerindeki kontrolünü zorlarken, Roxy'nin büyüsü benimkini daha da zorladı ve ben onun gücüne hayret etmekten kendimi alamadım.

Yağmur hava kalkanına o kadar sert çarpıyordu ki, yüzeyinden sürekli akan sular dışında ötesini göremiyordum. Sanki ikimizden başka hiçbir şeyin var olmadığı bu küçücük cenneti bizim için yaratmış gibiydi ve çalabildiğimiz her an için buradan sonuna kadar yararlanmaya niyetliydim.

Roxy'nin belini kavradım ve onu üstümden fırlatıp çamura sırt üstü fırlattım ve ben onun üzerine çıkarken pis bir kahkahayla kanatlarını savurdu.

Ağzım onunkini buldu ve beni sertçe öptü, ben onu altımdaki çamura doğru sürerken orgazmının tadı dudaklarımızın arasında dans ediyordu.

Giydiği atletin eteğini buldum ve yırtıp başının üzerinden geçirdim. Ama malzeme kollarının etrafına dolandığında, onu bükerek onları içine hapsettim, başının üzerine sabitledim ve yeşil gözleri öfkeyle parlarken ona pis pis sırıttım.

Bana karşı koymak istiyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı, ama aletim hareketle girişini buldu ve ben ona çarparken, bu fikri tamamen unuttu.

"Kahretsin, Darius," diye soludu, amının mükemmel gerginliği şaftımın etrafında kapandığında ve ben onu doldururken çıkardığı sese ve tüm vücudunun benimkine karşı kavis yapmasına bayılarak daha çok ittim.

Altımızda yer şiddetli bir şekilde sarsılmaya devam ederken ve tepemizde gümbürdeyen gök gürültüsü tüm kelimeyi titretirken, dudaklarını tekrar yakaladım ve onu aç bir şekilde öptüm.

Öpücüğümün içinde eridiği anda, kalçalarımı geri çektim ve ellerini başının üzerinde sabitleyerek ve onu çürütülemez bir şekilde benim yapmak için çaresiz bir ihtiyaçla becerirken vücuduna hükmederek tekrar sertçe içeri soktum.

Ejderhalar, bulabildikleri en paha biçilmez hazineyi bulup kendilerinin yapmak üzere programlanmışlardı ve o, sahip olmayı umabileceğim en değerli mülktü. O güzellikti, güçtü, cesaretti ve umuttu ve geri kalan her günümü onu sonsuza kadar benim yapmakla geçirseydim, o zaman bunu seve seve yapardım.

Adımı teninin her santimine işleyecek, onu öpücüklerimle damgalayacak ve dünyadaki hiçbir Fae bunu inkar edemeyene ve yıldızlar bile buna izin vermek zorunda kalana kadar ona aşkımla damgalayacaktım.

Boştaki elim vücudunun kıvrımlarında gezinirken, sikimi onun derinliklerine tekrar tekrar vurdum ve teni, yıkamasını asla istemediğim çamurlu el izleriyle boyandı.

Dudaklarından kaçan her çığlık beni daha güçlü, daha derin iterken, doğru dürüst göremeyene veya doğru düşünemeyene ve dünyada geriye sadece ben ve o kalana ve başka hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar benim için gelmesini isteyerek beni harekete geçirdi. .

Ben ona hükmederken, ecstasy dolu dakikalar boyunca bana boyun eğdi ve her zaman boyun eğdirmeyi dilediğim gibi vücudu benimkine doğru eğilirken beni zevkle homurdandı.

Ama elbette, bunun bu kadar kolay olmasına izin vermeyecekti.

Keskin bir çekişle kollarını gömleğimden ve benim kavrayışımdan kurtardı ve altında yuvarlanmamı sağlamak için beni itmeye çalışırken ellerini göğsüme götürdü.

Ona bu şekilde sahip olma hissini vazgeçemeyecek kadar çok beğenerek ve onu daha da derinden becerebilmek için dizini kavrayarak onu reddederek homurdandım. Ben ona daha sert vururken, elleri göğüslerini tırmalarken ve meme uçlarını sıkarken, derisinin her santimini çamurla boyarken, onun benim için inlemesini ve kıvranmasını izledim.

Ama tam onun insafına kaldığımdan emin olduğum sırada tekrar uzandı, elini omzuma bastırdı ve içinde yaşayan gölgelerle beni geriye savurdu.

İçimdeki karanlık keskin bir şekilde karşılık verirken inledim, içimizdeki gölgeler birleşip keskin bir birleşme ihtiyacıyla titreşirken tüm vücudumu zevkle doldurdu ve bir şekilde kendimi onun altında sırtüstü buldum.

Karanlık etrafımızda birikti ve aletimi ona doğru iterken parmaklarımı Roxy'nin kalçalarına bastırdım, beni o kadar derine itti ki her itiş nefesini kesti.

Gölgeler kulağıma bir şeyler fısıldıyor, beni ellerinin derinliklerine doğru çağırırken besledikleri hazzı artırmak için kendi kanımı dökmek için can atıyordum.

Ama kukuletalı bakışlarım tepemdeki kıza sabitlenmişken, hiçbir şeye ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duyamayacağımı bilerek, bunun yerine onlarla savaşmaya odaklandım.

Roxy'nin gözleri Phoenix ateşiyle parladı ve gölgeler vücudundan fırladı, içimde yaşayan alev de yükseldi ve o zevkle başını geriye atarken onları kovmama yardım etti.

Kalçalarını kavrayışım sıkılaştı ve onu tekrar altıma atmak niyetiyle doğruldum. Ama beni reddederken elleri göğsüme indi, ben de onun yerine oturdum, onu sertçe öptüm ve derinden becerdim.

Aramızda klitorisini buldum ve parmakları saçlarıma itti, ben de nefes nefese ve çığlık atana ve horozuma o kadar sert gelene kadar yardım edemedim ama onunla gelinceye kadar derindeki itmelerimle zamanında ovuşturdum.

Son bir kez sıkıca ittim, sıkı amcığı üzerime kenetlenirken onu ağlattım ve dudaklarımda adının hırıltısıyla ona sıcak cum döktüm.

Tepesine düşen gök gürültüsü öfke ve uğursuz tahminlerle doluydu, şimşek ardı ardına hava kalkanına çarptı ve onu korumak için savaşırken irkildi, benden o kadar çok güç çekerek nefesimi kesti.

Orada kaldık, birleştik ve nefes nefese kaldık, aç ve çaresizce değil, yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüştük ve bunun sonu olduğunu bilerek çamurlu ellerimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. Ama ben onu istemedim.

gitmek. Onu her zaman kollarımdan başka bir yerde istemiyordum.

"Ben seninim, Darius," diye soludu, sesi fırtınanın üzerinden zar zor duyulabilirdi. "Ve sen benimsin. Ne olursa olsun."

Bunun bitmesini istemeyerek, gitmesini istemeyerek onu bir kez daha öptüm. Benden tekrar uzaklaşmasını izlemek zorunda kalırsam beni tekrar kıracakmış gibi hissettim ve yine de bunun sahip olabileceğimiz en fazla şey olduğunu biliyordum. Kaldırabileceğimizi düşündüğümden çok daha fazlaydı ama aynı zamanda yeterince yakın değildi.

Şişmiş dudaklarını son bir kez öptüm ve sonunda geri çekilip ayağa kalkmadan önce parmaklarını çenemin satırlarını ezberlemek istermiş gibi çenemde gezdirdi.

Bedenlerimiz artık birbirine bağlı olmadığı anda, paylaştığımız sihrin akışı da kesildi. Tek gücüyle hava kalkanını korumak için savaşırken dişlerini gıcırdatırken içimdeki gücünü kaybetmesine inledim.

Ben de ayağa kalktım, depremin gücü altımızdaki zemini sarsarken biraz tökezledim.

"Biz fırtınanın üzerinde uçarken kalkanı tutabilir misin?" diye sordum ona, büyüsüne çarpan şimşek tenimi rahatsızlıktan karıncalandırdı.

"Sanırım," diye kabul etti, vücudu kırmızı ve mavi alevlerle kaplı tam Phoenix formuna geçmeden önce pis atletimi geri çekerek.

Ben de yerimi değiştirdim, içimdeki Ejderha tazeliğimden kurtuldu ve o gökyüzüne doğru uçarken Roxy'nin peşinden havaya sıçradım.

Sert ve hızlı uçtuk, Roxy'nin kalkanına tekrar tekrar şimşek çaktı ve o cıvatalardan biri geçmeyi başarırsa ne olabileceği düşüncesiyle kalbimi çarptırdık. Ama o sadece daha hızlı uçtu, biz onların üzerine çıkana ve aniden güneş ışığıyla yıkanana kadar bulutların arasından bir yol çizdi.

Etrafımızı saran hava kalkanı düştü ve o bir kez daha akademi yönüne doğru yola çıkmadan önce son bir kez birbirimize baktık ve kalbim yeniden biraz kırılarak gidişini izlemek zorunda kaldım.

Ama bu kez çatlak o kadar derin değildi. Çünkü yıldızların bizi ayırmaya kararlı olduğu gerçeğine rağmen, karşı koymayı ve burunlarının dibinden kendi mutluluğumuzdan bir parça talep etmeyi başarmıştık.

Sadece kin besleyen tipler olmadıklarını umuyordum. Çünkü öyle olsalardı, o zaman kaderin şimdi bize karşı döneceğini ve kaderin son güleni olmasını sağlayacağını hissediyordum.

* * *

Günün sonunda Jüpiter Salonu'ndan çıktım, dersler yerine aklım kızımla doluydu ve ayağım üzerine basana kadar önümde patikada duran altın parayı neredeyse fark etmemiştim. .

Ona bakarken dilimi duman kapladı. Bu rastgele bir madeni para değildi. Kral Agrien'in saltanatından dört yüz otuz sekiz yıllık som altın bir auraydı.

Hazineyi almak için eğilirken sırıttım, içimdeki Ejderha onu zihinsel olarak hazine yığınıma eklerken mutlu bir şekilde kıkırdadı. Teknik olarak muhtemelen asıl sahibini bulup iade etmek için biraz çaba göstermeliydim, ama siktir et. Bu para benimdi.*Bana ait*.

Diğer Mirasçılar çoktan Küre'ye gitmişlerdi ve ben de cebimden Atlas'ımı çıkarıp Roxy'ye bir mesaj gönderirken adımlarımı normal tutarak oraya doğru yürümeye başladım. Henüz eskisi gibi birbirimize mesaj atmaya geri dönmemiştik, ama yıldızların birlikte olmasını inkar ettikten sonra, sonunda tekrar doğru yolda olduğumuzu umuyordum.

Darius:

Ne giyiyorsun?

Alışılmadık konuşma başlatıcımız, yıldızların bizi ayırmaya gönderdiği bir fırtınada o alanda ne kadar az yıprandığını düşündüğümde kalbimin hızla çarpmasına neden oldu ve neredeyse kenardaki altın ışıltısını farketmeyecektim. sağımdaki yol. Ama içimdeki Ejderha, alınmak üzereyken hazineyi kaçırmayacaktı ve başka bir madeni para gördüğümde kafam neredeyse kendi isteğimle fırladı, bu daha da nadirdi - Kraliçe Alanara'nın saltanatından on auralı bir parça.

Altını başparmağım ve işaret parmağım arasında ovarak ve ondan aldığım küçük büyü heyecanının tadını çıkarırken sırıttım.

Tam yoldan uzaklaşmak üzereyken, ağaçların daha ilerisinde masmavi bir değerli taş gözüme çarptı ve onu almak için ilerlerken sırıttım.

Yerdeki safiri kaptığımda Atlasım tınladı ve içimdeki Ejderha taşa yerleştirilmiş su büyüsünün ipucunu tattı. Bu herhangi bir eski safir değildi - oldukça nadir bulunan bir su safiriydi.*Ve oldukça lanet benim*.

Değerli taşı cebimdeki koleksiyona ekledim ve Roxy'nin bana mesajını bulmak için Atlas'ımı kaldırdım.

Roxy:

sadece üniformam ;)

Ekte bir fotoğraf vardı ve eteğiyle resmini açarken yutkundum.

çıkarılmış ve okul gömleğinin düğmeleri açılmış, diz boyu okul çoraplarının yanı sıra siyah iç çamaşırı ve son zamanlarda sınıfa giydiği stilettolar ortaya çıkmıştı. Kalçası çıplaktı ve dövmesini görebilmem için derisindeki örtüyü kaldırmıştı.

Ona gitmeyi o kadar çok istiyordum ki içimden gerçek bir inilti kaçtı ve fotoğrafa çok uzun süre baktım, kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen onu yeniden uzak bir kıra uçmaya ikna edip edemeyeceğimi merak ettim. . Yıldızları kızdırmaya ve bize sundukları kadere karşı savaşmaya devam edersek, bir şekilde bize karşılık vereceklerinden emindim. Ama duramayacağımı da biliyordum. Ve sessizce yıldızların, onlara meydan okumaya devam edersek, bu bir bok kadar aptalca olsa bile, kaderimiz için bize ikinci bir şans borçlu olduklarını eninde sonunda göreceklerini umuyordum.

Roxy:

Sen ve Max'in sahilde fotoğraf çekimi yaptığınız hakkındaki o hikayeyi bana anlatmayı hiç bitirmediniz.

geçen sene...

Sikimi dizginlemem ve onun şu anda ıslak bir rüya gibi giyinmiş olduğu gerçeğini unutmam gerektiğini fark ettiğimde iç çektim. Ayrıca, aletim ondan herhangi bir hareket görmeyecek olsa bile, onun ilgisini çekmiştim ve bu ilgiyi sürdürmeyi planlıyordum. Bu, Max'le benim bir grup azgın kadın tarafından saldırıya uğramamız ve okyanusa doğru kayarak kaçmak için sihrimizi kullanmak zorunda kalmamızla ilgili hikayeleri öğrenmesi anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmaktan çok mutlu olurdum.

Ama o mesajı yazmaya gittiğimde, gümüş bir parıltı gözüme çarptı ve ağaçların daha da içine bakmak için döndüm ve orada asılı duran, esintiyle hafifçe sallanan narin bir kolye fark ettim.

Ormana dağılmış bir hazine bulmak normal değildi. Hüsrana uğramış bir homurdanmayla Atlas'ımı cebime koydum ve onu almak için ileri atılmadan önce gözlerimi kolyeye diktim.

Eğer bir Ejderha için bir tuzak kurulmuşsa, o zaman kesinlikle buydu. Ama türünün tek örneği olan platin mücevheri daldan kaldırdığımda yine sırıtmadan edemedim.*Hepsi benim.*

Ağaçların daha ilerisinde, yaklaşık yüz doksan altı yıl önce ölmüş olan Omega ailesinin kalkanıyla kesilmiş altın bir broş fark ettim.*Güzel. Bana ait*.

Gölgelere doğru ilerleyip hazine üstüne hazine toplarken gardımı alarak devam ettim, daha sonra yurda döndüğümde onları yatağımın ayakucundaki sandığa eklemeyi düşünürken sırıtmama engel olamadım.

Sonunda bir kayanın üzerinde altın bir tacın durduğu bir açıklığa adım attım. Üstünkörü bir bakış bana bunun üç yüz yıldan daha eski olduğunu, hava kristalleriyle kaplı olduğunu ve ustaca bir hassasiyetle yapıldığını söyledi. Muhtemelen Kral Hector'un saltanatından.*Çekici. Bana ait.*

"Ve bir hamlede, Acrux Mirasçıları yok oldu!" Geraldine ahizeyi düşürürken ağladı.

Onu açıklığın kenarına saklayan ve kollarıyla bir tür tuhaf süslenme yapan gizleme büyüsü.

"Ne oynuyorsun?" diye sordum, tacı başıma takma dürtüme direnip onu yeni hazinemin geri kalanıyla birlikte cebimdeki koleksiyona eklerken, arkasında biraz mahcup görünen Xavier'i fark ederek. Bunların hiçbirini geri alamadığından emindi.

"İkiniz de benim cazibelerime yenik düştünüz," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Eğer kötü niyetli olsaydım, muhtemelen ikiniz de ölürdünüz."

"*Olumsuz*Muhtemelen," diye karşı çıktım. "Bir tuzağa düştüğümün gayet iyi farkındaydım ve beni alt edebileceklerini düşündükleri her kim olursa olsun onunla savaşmaya fazlasıyla hazırdım. Krallıktaki en güçlü Perilerden biri olduğumu unutuyorsun, Grus."

"İkincisi," dedi kibirli bir

şekilde. "Ne?" sorguladım.

"Biri*ikinci*krallıktaki en güçlü Fae. Her ne kadar şimdi bunu düşünüyor olsam da, leydilerim birlikte zirvede iki sıra talep ederken gerçekten üçüncü olup olmadığınızı merak ediyorum." Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve bunu düşünürken bir parmağını dudaklarına koydu. Ona bir kaşımı kaldırdım.

"O küçük bok parçası konusunda anlaşamıyoruz ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Vegas beni kıçımın üstüne koyup zafer kazanmayı başardığında, haklı olduğunu düşünebilirim. Ama öyle görünüyor ki o gün hiç gelmeyecek. , Mirasçıları bilerek geceleri mutlu uyuyacağım ve onları geride bırakacağım."

Geraldine kahkahalara boğuldu, Xavier onun aklı başında olup olmadığını merak edercesine kaşını kaldırırken iki büklüm karnını tuttu ve ben de onu beklerken kollarımı kavuşturdum. Uzun bir zaman aldı.

Sonunda tekrar doğrulduğunda, yüzündeki tüm neşe belirtileri kaybolmuştu ve Cerberus formuna geçip kafamı koparmaya çalışacak kadar şiddetli görünüyordu.

"Gün hızla yaklaşıyor, Usta Kertenkele. Çalan zile dikkat et," dedi ciddi bir şekilde, bana ters ters bakarak.

"Ne?" diye sordu. "Bu bir tahmin mi yoksa başka bir şey mi?"

"Hayır, güzel at, The Sight ile kutsanmış değilim, ama hanımlarıma karşı bir inanç nehrim ve bir dağ kadar inancım var. Şimdi, boş boş konuşmayı bırak da yola koyulalım." Geraldine ağaçların arasına daldı ve ben de onun geri çekilmesine kaşlarımı kaldırdım.

"Bizi nereye götürdüğünü sanıyorsun?" Diye sordum.

"Anneni ziyaret etmek istediğini sanıyordum," diye seslendi bize tekrar bakma zahmetine girmeden ve ben de Xavier'in ardından ağaçlara dalmadan önce ona daha heyecanlı bir bakış attım.

"Gerçekten mi?" diye sordu Xavier, Geraldine'e yetişmek için acele ederek ve benim de adımlarımı hızlandırmamı sağlayarak.

"Elbette. Canım babam bizi bekliyor ve bizim evde kaldığı süre boyunca ona çok iyi bakılmasını sağlıyor. Ne kadar iyi durumda olduğunu görmekten çok memnun olacağından eminim," diye açıkladı Geraldine ve Bunun doğru olmasını gerçekten umuyordum, çünkü annemiz evli olduğu o canavara bunca yıl zincirlenmiş halde mutlu olma şansını hak etmişti.

Ağaçların arasından çitteki boşluğa doğru ilerlerken Geraldine'e ayak uydurduk ve ben de dikkatini çekmek için ağabeyimi dürttüm.

"Seni neyle ağaçlara çekti?" Sezgilerinin benim yaptığım gibi hazineyi takip etmesini sağlamayacağını bildiğim için ona sordum.

"Ah, şey." Xavier biraz kızardı ve ben gerçeği itiraf etmeden önce sessizliğin uzamasını bekleyerek onu paçayı kurtarmayacak kadar pisliktim. "Havuçlar."

Ben homurdanarak güldüm, o da yaptı, cebinden sulu turuncu bir havuç çıkardı ve ondan büyük bir ısırık alırken sırıttı.

Çitin ötesine geçtiğimizde, Geraldine cebinden biraz yıldız tozu aldı ve ailesinin mülkünün dışına inmek için bizi göklerden süpürdü. Akla gelebilecek her tür ağaç ve çalıyla dolu bir bahçenin arasına kurulmuş devasa beyaz bir malikaneydi, uzman toprak büyüsünün açık kullanımı, kış olmasına rağmen çiçeklerin açmasını sağlıyordu, böylece her yer renk ve yaşamla doluydu.

Geraldine kapıyı açmak için sihirli imzasını kullanarak ve biz çakıllı yoldan çıkarken personele ziyaretimizi gizlemeleri için bu akşam izin verdiklerini açıklayarak bizi kapıdan geçirdi.

Annemin saklandığı yere yaklaştığımızda kendimi beklentiyle dolu buldum, keşke daha önce gelebilseydim ve yaşadığı tüm korkunç şeylere odaklanmamaya çalışıyordum.

Eve girdik ve büyük boyutuna rağmen evin samimi ve rahat, sıcak özelliklerle dolu ve havada taze pişmiş ekmek kokusu olduğunu görünce şaşırdım. Geraldine'in annesi yıllar önce öldüğünden beri Hamish Grus'un yalnız olduğunu biliyordum, bu yüzden lezzetli kokulu yemekleri hazırlayan mutfak personeli olduğunu tahmin ediyordum ve buradayken tok kalacağımızı umuyordum.

Geraldine ayakkabılarını çıkardı ve dar bir koridordan evin derinliklerine inmeden önce onun izinden gitmemize neden olan keskin bir bakış attı.

İlerledikçe pişen yemek kokusu daha da güçlendi ve kahkaha sesi dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu. Burası sadece bizim büyüdüğümüz gibi bir ev değildi - sevişmek için dürüst bir yerdi*Ev*. Ve annemin burada olması fikrinden gerçekten hoşlandığımı fark ettim.

"Benimle dalga geçme Kitty," Hamish Grus'un gürleyen sesi koridorun sonundaki kapının ötesinden bize ulaştı. "Burada salyalarım akıyor ve tadına ihtiyacım olacak."

Burnumu kırıştırdım, Geraldine'in babasının çalışanlarından biriyle düzüştüğünü merak ettim, sonra da nedenini merak ettim.

Geraldine hâlâ sesin geldiği kapıya doğru yürüyordu.

Ardından annemin "Beklentiyi bozacaksın" sesi geldi ve kaşlarımı çattım.

"Bekleyemediğimi biliyorsun, çok sabırsız bir kirpiyim," diye inledi Hamish.

"Aç o zaman ağzını," dedi annem hafif bir kahkahayla ve ben de babasının kafasını koparmak için her türlü niyetle Geraldine'in yanından geçerek homurdandım. Annem buraya şehvet düşkünü yaşlı adamlardan kaçmak için gelmişti, bir başkasının tuzağına düşmek için değil.

Bakışlarım fırının yanında duran anneme ve beş kişilik ahşap yemek masasının yanındaki sandalyede oturan Hamish Grus'a takılırken, kapıyı önüme fırlatıp yüksek sesle hırlayarak açtım. İriyarı bir adamdı, kaslı, parlak kel kafası, siyah gidon bıyığı ve kesinlikle bir seçim olan gür koyun pirzolası. Yine de bir şekilde 'umurumda değil' havasıyla bakışları çekmeyi başardı.

Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve ağzı açıktı ve annesi ona bir köpek gibi dişlerinin arasına aldığı bir lokma ekmek fırlattı ve o çiğnerken genişçe sırıttı.

Neye tanık olduğumu anlamaya çalışırken, annem heyecanla ciyaklayarak bana baktı ve beni kucaklamak için odanın diğer ucuna fırladı.

Ona sarılmak için çok geç kaldığımı hatırladım, beni sımsıkı tutarken gülümsedi ve babamın kontrolünden kurtulduğundan beri ondaki farklılığa uyum sağlamaya çalıştı. Kaçırdığımız onca yılı düşününce göğsüm sıkıştı. O onu benden uzak tutarken sahip olmadığım tüm sevgi ve bunun düşüncesi kalbimi sızlattı.

Xavier yanımda belirdi ve 'bakın ikiniz de ne kadar büyüksünüz', 'ah ve çok kaslısınız', 'minik bebeklerim artık benden daha büyük', 'ah bak nasılsınız' tiradına düşmeden önce ona sarılmam için beni serbest bıraktı. ışıkta mükemmel bir şekilde parlıyorsun, Xavier', vb. Biz sadece içtik, ona sırıttık ve onun yaygarasına izin verdik ve inliyormuş gibi yapıp iltifatlarını önemsizmiş gibi yaparken bile onu sevmesine izin verdik.

İyi görünüyordu. Çok iyi. Teni daha zengindi, gözleri parlak ve hayat doluydu ve uzun, siyah saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Babamın beklediği plastik mükemmellik dışında bir şeye benzediğini hiç görmemiştim ve bu, onun gerçekte olduğu kadını tanıma şansımızın ne kadar az olduğunu anlamamı sağladı. Burada evindeydi, süveter elbisesinin üzerine yeşil bir önlük giymiş, ayaklarında bir çift pofuduk çorap ve onda gördüğümden daha büyük bir gülümsemeyle gülümsüyordu.

Biz onun dikkatini çekerken, Hamish ve Geraldine büyük bir güveçte ekmek, tereyağı ve ev yapımı etiketli şarap şişeleri hazırlamaya koyuldular.

Annem bizi yuvarlak ahşap masaya oturmaya davet etti ve görünürde bir hizmetçi bile olmadan hepimiz kendi tabaklarımızı doldurduk. Ve Hamish'in mutfakta kendini kolay idare edişinden şu izlenimi edindim:

burada da böyleydi. Personel için parası olmadığı açıktı ama ailesi için evini tutmaktan memnun görünüyordu ve bundan gerçekten hoşlandığımı fark ettim.

Hamish, yanına oturup gururla gülen anneme sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bu muhteşem ve en muhteşem yemek için teşekkür ederim, Kedicik Kedi," dedi.

"Sadece bana öğrettiğin için pişirebildiğimi biliyorsun, Hammy," diye alay etti, onun koluna şakacı bir şekilde şaplak attı ve Xavier ile benim yemeğimizden bir ısırık almalarını izlemek için dönmeden önce kirpiklerini kırpıştırdı.

Babamla her zaman yediğimiz gösterişli bok gibisi yoktu. Bu yemek sıcak, sağlıklı ve sevgi doluydu ve masanın karşısından anneme takdirle gülümsedim. "Bu harika," dedim ona dürüstçe.

"Acayip mükemmel," diye onayladı Xavier ve kendi yemeğini yemeden önce gülümsedi.

Akşam boyunca orada kaldık, yemeklerimizi mahvettik ve annem ve 'Hammy'nin onunla kalmaya geldiğinden beri uğraştığı tüm eğlenceli şeyleri dinledik.

Hamish'in "la" kelimesini ekleme ihtiyacını açıklamadan "la isyan" olarak bahsettiği Babamın yönetiminden memnun olmayan Fae'lerin bir listesini oluşturmak için çalışıyorlardı.

Annem, babamın düşmanlarının kimler olduğunu anlama konusunda gerçekten çok yardımcı oldu çünkü babamın yanında yıllarını geçirmiş, onunla etkinliklere katılmıştı ve onun birçok güçlü Fae ile olan ilişkilerini görmüştü. Babam kendi sesini dinlemeyi severdi, bu yüzden Fae'den hoşlanmadığı şeyleri ona açıklamış ve Hamish şimdi onlara yaklaştığında kendisine karşı kullanması için ona bolca cephane vermişti.

Annemin müdahil olmasını her şeyin dışında tutmaya dikkat ediyorlardı, onun dışında hayatta olduğunu kimsenin bilmesine izin vermiyorlardı ve bana kesinlikle hiçbir borcu olmayan ama yine de yardıma ihtiyacı olduğunda onu yanına alan bu adama gerçekten ısındığımı fark ettim. sadakati hakkında bir soru olarak.

İsyancılar, zulüm gören Tarikatları gizlemeye ve onları güvenli bir yere götürmeye yardımcı olmak için krallık genelinde ağlar kuruyorlardı ve hatta babamın Nebular Engizisyon Merkezlerinde hapseddiği Tiberian Farelerini serbest bırakmak için bazı planların başlangıcını bile yapmışlardı.

Geraldine, ASS'den ve nasıl hala gizlice toplandıklarından ve ikisinin arasında, biz saldırmaya hazır olur olmaz gelip babama karşı durmaya hazır, gözden uzak büyüyen güçlü bir isyan varmış gibi göründü. . Yani, evet, taht için Vegas'ı desteklemeye niyetliydiler ama benim ve diğer Mirasçıların Konsey Üyesi olarak devam etme fikrinden de memnunlardı. Krallığın yeni yöneticilerinin yükselme zamanı geldiğinde Vegas'ın aslında taç takmayacağı gerçeğini kabul etmeleri gerekecekti. Çünkü tahta çıkmak için bizden daha güçlü olduklarını kanıtlamaları gerekiyordu ve ben o günün bir gün geleceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Babama karşı yaptıkları bir yana, annem kendini evcilleştirmeye adamıştı. O

yemek yapmayı ve pişirmeyi öğrenmek ve onlar dünya büyülerini bilemeye çalışırken Hamish'le vakit geçirmekti - dolayısıyla her yerdeki tüm güzel bitkiler. Kısacası mutluydu. Ve bunun bilgisi, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şekilde ruhumdaki acıyı ve gönül yarasını yatıştırdı.

Sabahları kaçta uyanacağını ve kendi kıyafetlerini seçtiğini ve sırf canı istediği için kitap okuyarak geçirdiği akşamı seçme konusunda fışkırıyordu ve kalbim sıkışıp kaldığı hayat için sızlıyordu. Ama burada nihayet özgürdü ve bir kez olsun mutlu olacak bir şeye sahip olmak o kadar iyi hissettirdi ki, bu küçük memnuniyet yerinden asla ayrılmak istemeyerek bütün akşam boyunca banyo yaptım.

Gruslar bazen oldukça tuhaf olabilirdi ama cidden iyi insanlardı ve onlara asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı. Bu yüzden babamı öldürmeye ve bu barış balonunun bir gün bu duvarların ötesine geçmesini sağlamaya razı olmalıydım.

"Tkalçalarını sikeyim!" Çamurda çömelirken, yağmur üzerimize vururken çamaşır makinesi seslendi.

Pitball sahası.

Antrenman yaparken hava şartlarından hiç korunmadık, bu yüzden maç boyunca her koşula alıştık. Muhalefetle savaşmak için hepsini ayırmamız gerektiğinde, bunun için hiçbir sihir boşa harcanamaz. Washer en azından amigo kız takımına, onları sağanak yağmur altında prova yaptıktan sonra kostümleri sırılsıklam oluncaya kadar biraz merhamet etmiş ve sonunda duş almaları için soyunma odalarına gitmelerine izin vermişti.

"Gerçekten bu boktan şeyleri daha fazla yapmamız gerekiyor mu?" Darius, üzerinde likralı bir şort ve sarı balıkçı yaka bir kazakla katlanır bir sandalyede otururken, yağmuru kendisinden uzaklaştıran Washer'a havladı.

Profesör Prestos, onun verdiği fazladan dersler yüzünden bunalınca Pitball eğitimini devralmıştı. Pitball gibi çıldırmadı bile ve kuralları kavrayışı sıfıra yakındı.

Nova görünüşe göre takımımızın köpeklere saldırması umurunda değildi. Kafası Kral'ın kıçının bu kadar dibindeyken, muhtemelen fark etmemişti bile. Washer'ı da ondan ayrıldığı için cezalandırmak için bu role atadığı hissine kapıldım. Ama gerçekten cezalandırılan sadece bizdik.

Washer, "Hayır, çok haklısınız Bay Acrux," diye seslendi. "Eşleştirin. Kızlarla erkekler. İşte bu kadar, Bay Capella, Bayan Vega ile eşleşebilirsiniz, dedi Washer, Seth'i bana doğru yönlendirirken susamış gibi dudaklarını ıslatarak beni ürpertti. Takımın geri kalanını eşleştirdi, kimin kiminle gideceğine karar vermek için zaman ayırdı, bunun önemli olduğunu düşündü. "Mmm bu kadar, şimdi bütün kızlar sırtına biniyor ve bir bacağını olabildiğince başının üzerinden uzatıyor. Çocuklar, gerginliği gerçekten genişletmek için ağırlığınızı kalçalarına bastırın.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Caleb havladı.

"Kes sesini, Bay Altair. Washer, "Esneklik her sporun önemli bir parçasıdır" dedi. "Şimdi acele edin ve o bacakları havaya kaldırın kızlar."

Öfkeyle çamura düştüm, bacağımı başımın üzerine olabildiğince yukarıya doğru uzattım ve Seth daha fazla itmek için üzerime eğildi ve bu çok tuhaf bir hal almasın diye ağırlığını üzerimden aldı. Yine de, bunun zaten o bölgede olduğundan oldukça emindim.

Geraldine iki bacağını da başının üzerine uzatmış, hiç zahmet etmeden yanımda çamurda yatıyordu. "Hadi o zaman seni ıslak, dörtlülerimi esnetmeme yardım et," diye talep etti, baldırlarının arasından Max'e bağırmak için başını kaldırarak. Sırıttı ve ağırlığını ona verdi, ayak bileklerini kavradı ve kasıkları onunkine değdiğinde onları başının üzerindeki çamura doğru sürdü.*İsa.*

Seth'e homurdanarak baktım ve arkadaşına kıs kıs güldü.

"Kızları daha çok itin çocuklar!" Yıkayıcı aradı. “Güzel bir görünüm elde etmek için kilonuzu kullanın.*derin* uzatmak. Kilonuzu kullanmıyorsunuz, Bay Capella.” Seth'in sırtına bir su seli çarptı ve üstüme devrildi, ağır bedeni benimkinin üzerine düştü. Bacağımı gitmek istediğinden daha uzağa gitmeye zorladığında tısladım ve ben de suyun buzlu akışında sırılsıklam olmuştum.

"Ouuuu

"Belki de ona sorman gerekir," dedim, şimdiye kadar bozuk bir plak gibi konuştuğumu biliyordum, ama gerçekten, başka ne seçeneği vardı?

"*Veya* belki de onu kıskandırmalıyız. Tepkisine dikkat et," diye talep etti, ben kabul edemeden susturucu balonu bıraktı, sonra bileklerimden tuttu ve tek eliyle başımın üzerine sabitledi.

"*Hey* diye tısladım.

"Max, bir fotoğrafımızı çek." Seth, Atlas'ını cebinden güçlükle çıkardı ve şu anda kalçasını ileri geri sallayan arkadaşına fırlatırken, Geraldine başını tuttu ve onu çılgınca cesaretlendirdi. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Seth'in Atlası çamura düştü ve Max şaşkınlıkla bize baktı. "Ne?" Bir

fotoğraf çek, diye çıkıştı Seth.

"Fotoğraf istemiyorum," bileklerimden çektim, avuçlarımı açtım ve itaat etmezse havayla onu üzerimden atmaya hazırlandım.

Max güldü, Atlas'ı kaptı ve tam Seth eğilip dudaklarını benimkilere bastırdığında bir fotoğraf çekti.

"*Ah!*" Bir hava fırtınası saldım, onu kendimden uzaklaştırdım ve sert bir gümlemeyle çamura doğru uçurdum.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve ayağa kalkmadan önce hırlayarak doğruldum. "Ne oluyor Seth?"

Ayağa kalktı, gülerken karnını tuttu ve ben de ona devasa çamur topları atmak için toprak büyümü kullanarak onu yere indirdim. İlki suratına tokat attı, kahkahası öldü ama ben ikincisini indiremeden bir hava kalkanı fırlattı.

Onu gömmeye hazırlanırken yer ayaklarımın altında sarsıldı ama Caleb aniden aramıza girdi ve Washer düdüğünü çalmaya başladı.

"Neler oluyor?" Caleb benden talepte bulundu, sanki Seth'in sınırları olmaması benim hatammış gibi. Ama itiraf etmeliyim ki, belki de Caleb biraz kıskanç görünüyordu.

"Beni öptü," diye homurdandım suçlarcasına parmağımı Caleb'in omzunun üzerinden ite doğrultarak. Caleb ona bakmak için döndü ve Seth masumca omuz silkerken ifadesini göremedim.

Bunun için yalvarıyordu, dedi Seth sırıtarak. "'Beni çok ıslatıyorsun, beni Kurt inine geri götür ve kıçıma koy' deyip duruyordu."

Ben hırlarken bir deprem benden uzaklaştı ve yer ikiye ayrıldı. *Onu öldüreceğim.* Caleb yerde açılan deliğin yolundan çekilirken Seth bir hava bulutunun üzerinde yükseldi.

"Bu yeterli!" Yıkayıcı aradı. "Bu yeni Teşkilat yasasının çok fazla cinsel hüsrana neden olduğunu biliyorum Bayan Vega, ama hepimiz kendimizi dizginlemeliyiz. Bir prize ihtiyacın olursa, her zaman bu yaygın enerjinin bir kısmını çekmene yardım edebilirim.

Seth ve Caleb'in de yaptığı gibi Washer'a dönüp ürperdim.

"Neden bu kadar lanet olası bir sapıksın?" Kendimi durduramadan ona çıkıştım ve Washer'ın ağzı açık kaldı.

"Özür dilerim, Bayan Vega?" Washer elini kalbine götürdü, son derece gücenmiş görünüyordu. "Hayır, o haklı," diye hırladı Seth. "Eğer onunla bir daha böyle konuşursan, kıçını kendim hallederim." Seth'e, "Yardımına ihtiyacım yok," dedim ama dayanışmasının hoş olduğunu tahmin ettim. "Oh-ho!" Yıkayıcı nefesini tuttu. "Kıçımı halledersiniz, değil mi Bay Capella?" diye sordu, bunu tamamen farklı bir tehdit gibi göstererek ve ben yüzümü buruşturdum.

"Geri adım atmazsan seni kovduracağım, seni yaşlı sürüngen," diye havladı Darius, arkasında Max'le yanlarına gelirken, saçlarından sular akıyor ve üniformaları kaslı vücutlarına yapışıyordu. Germe saçmalığına katılmayı açıkça reddettiğini fark etmiştim ve bunun Tory yüzünden olduğunu biliyordum. Bu günlerde fangörllerin hiçbirinin ona yaklaşmasına bile izin vermiyordu ve bunda aptalca sevimli bir şey vardı.

Caleb iğrenç bir şekilde güldü ve Washer şok içinde hepimize baktıktan sonra gergin bir şekilde kıkırdayarak bir adım geri çekildi.

Zarar vermek istemedim. Çubuğun yanlış tarafını tutmuşsun," diye sırıttı, hepimizin bakışları altında büzülerek.

"Güzel," diye homurdandı Darius. "Öyleyse, bu arada, bu takımın sahip olduğu en iyi Pitball koçu olan Lance Orion'un sözleriyle, ders lanet olsun."

Hepimiz Washer'dan uzaklaştık, soyunma odalarına gittik ve Geraldine zıplayarak yanıma gelirken kahkaha attı.

Başka bir yüksek sesle gülerek, "Bu, o acılı züppeye kırtasiye malzemesini nereye koyacağını gösterecek," dedi ve ben de sırıttım.

"Yine de tüyler ürpertici olmayı asla bırakacağını sanmıyorum," dedim içeri girerken Phoenix ateşimi içimi ısıtması için damarlarıma doldurdum.

Oğlanlardan ayrılıp kızların soyunma odasına girdik ve kısa süre sonra duş aldık ve sıcak giysiler giydik ve İmparatorluk Yıldızını tutan kolyeyi gömleğimin üzerine dikkatlice ayarladım. Ağabeyimin bana hediye ettiği İkizler bileziğini de ona daha yakın hissetmemi sağlayarak taktım.

Bu gece onunla ve Tory ile uçmaya gitmek istemiştim ama hava daha da kötüleşiyordu. Atlas'ımı kontrol ettiğimde, kardeşimden gelen, krallığın her yerinde fırtınalar olduğunu söyleyen bir mesaj buldum, ama

yarın güneş doğacak, onun yerine biz gitmeliyiz.

Spor sutyenimin üzerine lacivert bir kapüşonlu giydim ve saçımı kuruturken fermuarını açık bıraktım. Diğer kızların sonuncusu da odadan çıktı ve aynada makyaj yapmakta olan Geraldine'e baktım.

"Bu gece bir yere mi gidiyorsun?" Merakla sordum.

Burnunu pudralayarak, Justin ve ben geç bir akşam yemeği için buluşacağız,

dedi. Ah, randevu gibi mi? Merakla sordum ve başını salladı.

"Oh hayır benim tatlı Darcy'm, ben çıkmıyorum. Zincirsiz flört günlerim sona erene kadar leydi tohumumu elimden geldiğince uzağa yaydım. Küçük solucan Justin'le evliliğim bunun sonu olacak ama bazen..."

"Ne?" Derince içini çekerken sordum, omuzları inip kalkıyordu.

Bana gözlerini parlatan duyguyla baktı ve kalbim çekilirken bir elimi omzuna koydum.

"Eh, son zamanlarda," sesini alçalttı. "Leydi Petunia'm bahçesinin tek bir şeytani karahindiba ile sulanmasını çok istiyor."

"Max?" diye fısıldadım, içimden bir heyecan akıyordu. Geraldine'in siyasi duruşunun onu Max'e teslim etmekten alıkoyduğunu biliyordum ama buna gerek kalmamasını diledim. Zıt kutuplardı ama bir şekilde aralarında işe yarayan bir denge buldular.

Başını salladı, alt dudağını emdi ve sonra aniden dizlerinin üzerine çöktü ve feryat etti. Ah, Kraliçem, bu itirafla size haksızlık ettim! O bir Varis - korkunç*varis*! Ve kendimi asla böyle bir hödükle aynı hizaya getirmem! Asla!"

"Sorun değil, Geraldine." Boğuk bir hıçkırık bırakırken onu ayağa kaldırdım. "Max iyi bir adam. Siyasetin canı cehenneme. Ondan hoşlanıyorsan, onun için git. Tory ve Darius birbirleri için yaratılmışlar, neden sen ve Max olmasın?"

Ah leydim, keşke o kadar basit olsaydı. Ve leydim Tory ve onun Darry erkeği yıldızların kendileri tarafından seçilmiş bir istisna. Şaşırtıcı derecede büyük kafasına bir iğne soktuğunda, sonunda kaçınılmaz olarak dizini bükecek. Burnunu çekti ve siyasetin onun için bu kadar çok şey ifade etmesinden ve önceden ayarlanmış bazı nişanlara bağlı kalması gerektiğine tüm kalbiyle inanmasından gerçekten nefret ettim. Kiminle çıktığı umurumda değildi. Tamam, Clara partisine katılıp Lionel'la çıkmaya ve ona baba demeye başlasa heyecanlanmam ama Solaria'daki hemen hemen herkes adil bir oyundu.*Orion hariç. Hayır, istenmeyen düşüncelerden uzaklaşın.*

Kapı itilerek açıldı ve Seth, üzerinde sadece bir eşofman ve omzunda bir çantayla sanki dünyanın sahibiymiş gibi içeri girdi. "Benimle Aer Tower'a yürümek ister misin Darcy?" O sordu. "Adamlar gitti."

Geraldine'e baktım ve başını salladı, makyajını yeniden yapmak için aynaya dönerken beni el salladı. "Yarın görüşürüz. Şafakta Hollow'da tereyağlı simitlerden oluşan bir ziyafet hazırlayacağım."

Her zamanki gibi, "Zorunda değilsin," dedim ama yine el salladı, çünkü her zaman yapardı. O çok iyi bir arkadaştı.

Seth'le birlikte kapıdan çıktım, sessiz koridorlarda Lionel'ın küçük Düzenci yasasını çiğnemenin tadını çıkararak birlikte yürüdüm. Orion illüzyon büyülerimde bana yardım ettiğinden beri, onlarda ciddi anlamda iyi olmaya başlamıştım. Kendimi ne zaman istersem Seth'in yanında yürüyen tüylü gri bir Kurtadam gibi gösterebilirdim, bu yüzden onunla ve kampüsteki diğer Mirasçılar ile takılmak biraz daha kolay hale gelmişti.

"Geri dönmeden önce bir koşu yapmak istiyorum, gezintiyi sevebileceğini düşündüm?" Seth sordu ve ben kaşlarımı çattım.

"Sana hâlâ kızgınım," diye hatırlattım ona.

Ah, doğru, dedi, başını yana eğerek ve bana köpek yavrusu gibi bir bakış atarak. "Beni affet bebeğim. Sadece Cal'ı kıskandırmak istedim. Ve onun üzerinden koştuğunu gördün mü? Bence işe yaramış olabilir."

"Böyle oyunlar oynaman gerektiğini düşünmüyorum," dedim kulağına bir şaplak atarak. "Hoş değil."

Gırtlağından alçak sesle inledi. "Ama kıskançlık, insanlara gerçek duygularını göstermede o kadar etkili ki," diye mantık yürüttü.

"Doğru, ama aynı zamanda oyun oynuyor. Caleb bunu hak etmiyor," diye ittim ve başını sallamadan önce sözlerimi düşündü.

"Kahretsin, haklısın. Neden hep haklısın?"

Gülerek şaka yollu saçlarımı savurdum. "Çünkü ben gerçek kraliçelerden biriyim."

Hırladı ve ben sırıttım ama yemi ısırmadı. Bir gün taht için savaşmak zorunda kalacağımız gerçeğinden hepimiz kaçındık. Böylesi daha basitti. Ayrıca, Lionel iktidardayken, o gelecek o kadar uzak ve imkansız görünüyordu ki, eninde sonunda hepimizin tekrar çatışabileceğini unutmak kolaydı.

Çıkışa vardık ve Seth eşofmanını çıkarıp ondan aldığım spor çantasına koydu ve omzuma astı. Kapıyı açtı, dışarı fırladı ve devasa Kurt formuna büründü.

Sırtına tırmanmak için ileri doğru koştum ve kimse benim yerimde beyaz kürk yığınlarından başka bir şey görmesin diye hızla kendimi bir illüzyona kaptırdım. Sonra bizi kuru tutmak için etrafımıza bir hava kalkanı yaptım ve o akşamın kokularını içine çekerken burnu havada, ıslak çimenlerin üzerinden havalandı.

Kürküne tutundum, o gittikçe daha hızlı koşarken, Dünya Gözlemevi'ni geçip The Wailing Wood'a doğru daireler çizerken vücuduna eğildim. Karanlık, ağaçların arasında daha yoğundu ve gölgelerin arasında sürünen başka Tarikatlar da vardı.

Seth büyük dalların arasından geçerek ve kalbimi neşeyle hoplatarak ormanda hızla ilerledi. Kısa süre sonra Aer Tower'a vardık ve ben elini yukarı kaldırıp üzerindeki Elemental sembolüne hava atmak için kaldırırken, o hızını yavaşlattı ve kapıya doğru ilerledi. Seth kapıyı burnuyla açtı ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı, her seferinde birkaç adım atarak insanları kenara itti.

Duvarda, Kylie'nin birkaç hafta önce bir gece kendisine saldırdığını söyleyen, bir tür vahşi canavar adama dair uyarıda bulunan posterler vardı. Bunun sadece dikkat çekmenin bir yolu olduğunu tahmin etmiştim ama işe yaramamıştı. Bugünlerde ona haber veren tek Fae diğer KUNT'lardı ve hatta*Onlar*onunla gerçekten kaliteli zaman geçirmedi. Ama ne zaman bir arkadaşının özlemiyle tek başına oturduğu için biraz üzülsem, onu mahkemede o kürsüde tüm krallığa Orion'la beni yakalayanın kendisi olduğunu söylediğini canlı bir şekilde hatırlıyordum. O. Ve bu yüzden Zodiac'taki zamanının geri kalanını tek başına geçirdiyse, o zaman kolay kurtuluyordu.

Seth, benim odama giden koridora vardığında yavaşladı ve etrafımızdaki öğrencilerin hücum etmeden önce sıra halinde uzaklaşmalarını bekledi. Sırtından sıyrıldım, kapıyı açtım ve iyi geceler demek için döndüm ama odama girdi.

"Kahretsin Kurt," diye mırıldandım onu içeri kadar takip ederken, kapıyı kapatıp sıkıca kilitledikten sonra etrafımızda bir susturucu balonu patlattım.

Seth, Fae formuna geri döndü ve ben de ona çantasını fırlattım. Bir kaç boxer çıkardı ve giydikten sonra kendini yatağıma attı ve rahatına baktı. Her zaman burada kalmazdı ama o burada kaldığında daha iyi uyuduğumu kabul etmeliyim. Tory hâlâ gölgeler tarafından kontrol ediliyormuş gibi davranmak zorundayken, King's Hollow'da yatmadan onunla kalamazdım. Ve arkadaş olmadan zar zor birkaç saat uyuyabildim. Bu ne kadar tuhaf olsa da, onu gitmesine de zorlamayacaktım.

Ayakkabılarımı çıkardım, komodinden bir lastik aldım ve saçlarımı atkuyruğu yaptım, sonra da yatağın üzerine onun yanına çöktüm.

“Burada kaldığın zaman çantanı özlemiyor musun?” Yastığımın altından bir Astroloji ders kitabı çıkarıp dizlerime dayarken sordum.

Profesör Zenith, yarın vereceği kısa sınav için hepimizin Yedinci Evi incelememizi istedi. Bütün hafta onu inceliyorduk ve Terazi ve Venüs (Orion'un yıldız burcu ve kahrolası aşk gezegeni) tarafından yönetildiği için bana sürekli onu hatırlatıyordu. Yedinci Ev'in diğer adı da Ortaklık Evi'ydi, bu yüzden şu anda ihtiyacım olmayan bir tesadüfler yumağıydı.

"Pek sayılmaz," dedi, bana doğru yuvarlanıp başını koluma yaslarken suçlu görünüyordu. "Sadece Mirasçılara söylediğim bir şeyi öğrenmek ister misin?"

"Her zaman." Merakla ona bakarak kitabımı masaya koydum.

Bana çarpık bir sırıtışla baktı. “Onlar benim gerçek paketim. Herkesten çok güvendiğim kişiler

başka. Kurtlarım arasında herkesin yanında olduğum kişiler. Berbat olduğunu biliyorum ve çantamı seviyorum. Ama onlar aile değil. Mirasçılar. Ve şimdi sen de öylesin. Kız kardeşin de... gerçi benden o kadar hoşlandığını düşünmüyorum.

"Ona atıştırmalıklar getirip sonra onları geri çalıyorsun."

"Bu ikimizin de içinde yer aldığımız bir oyun," dedi savunmacı bir tavırla. "Aydayken, diğer Fae'ler koklayıp çalmam için en iyi atıştırmalıkları saklardı. Sevdiler."

"Bu biraz önce onların yiyeceklerini çalmış gibisin."

"Güven bana. Sevdiler. Tory de öyle," diye ısrar etti.

"Şey, hayır. Tory, yemek söz konusu olduğunda bir ayı gibidir. Sık paylaşmaz ve kesinlikle ondan çalınmasından hoşlanmaz," dedim ve alay etti.

"Onu seviyor," diye ısrar etti, yanıldığını kesinlikle bilmeme rağmen. "Ama bunun dışında, hala benimle kucaklaşmak istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden onu tutan başka bir şey olmalı."

"Eh, o zaman onun üzerine işedin," diye işaret ettim. "İnsanlar sadece üzerine işenmeyi unutmuyorlar."

"Evet..." dedi, ağzından yumuşak bir Kurt iniltisi çıktı ve devam ederken ona acıdım. "Artık senden nefret etmiyor. Sadece seni daha iyi tanıması gerekiyor," dedim ve alçak sesle kıkırdadı.

"Belki de bunun üzerinde çalışmam gerekiyor," diye yanıtladı ve yorgun bir köpek yavrusu gibi esneyerek bana daha iyi kıvrılabilmek için Astroloji kitabımı bir kenara itti.

Hiç evcil köpeğim olmadı, ama bunun böyle olduğunu hayal ettim. Bu tamamen tuhaftı, ama onun bana yalan söylemesinde ya da Mirasçılarla yaptığında doğal görünen bir şeyler vardı. Bu onun türünün yoluydu ve pislik olmadığı zamanlarda çok rahatlatıcı bir aurası vardı. Ki bu günlerde oldukça sık olma eğilimindeydi. En azından yakın çevresindekiler için. Bir zamanlar tüm kalbimle nefret ettiğim adamda bu kadar iyilik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Peki, o mezarda seninle Orion arasında geçenler hakkında hiç konuşacak mıyız?" Birdenbire sordu ve kalbim sarsıldı.

"Ne?" diye mırıldandım, sıcaklık yanaklarıma hücum etti. "Hiçbir şey olmadı." Harika, kulağa gerçekten inandırıcı geliyordu.

"Pfft, oradan suçlu ve kafası karışmış görünerek çıktın. Bir şey olduğunu biliyorum," diye ısrar etti. "Eninde sonunda bu konuyu açacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre hala bana güvenmiyorsun."

Gözlerimi ovuşturarak inledim. “Önemli değil, hiçbir anlamı yoktu.”

Nefesi kesildi, dik oturdu ve elimi yüzümden çekti. "Vay canına, gerçekten bir şey olduğunu düşünmemiştim, sadece seni test ediyordum! Bana her şeyi söyle."

"Seni pislik." Koluna yumruk attım ve güldü, bileğimi tuttu ve manyak gibi sırıttı. Dramatik bir şekilde iç çektim ve kolumu elinden kurtarırken pes ettim. “*İyi.*Sadece aptal bir öpücüktü

bu kadar." Tory bu konuda güvendiğim tek kişiydi ve normalde güveneceğim tek kişiydi. Yani bu benim için bir gerginlik oldu.

Sanki ona Noel'in erken geleceğini söylemişim gibi gözleri parladı ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Neden bundan bu kadar mutlu görünüyorsun?" Diye sordum.

"Bu sadece heyecan verici," dedi omuz silkerek ama buna inanmıyordum.

Seth, diye uyardım ve içini çekerek yanıma oturdu ve başını benimkine yasladı. "Tamam, ikinizin tekrar bir araya gelmenizi istiyorum. Bu bir suç mu?"

Kız kardeşimin söylediklerini tekrarlamasına şaşırarak ona döndüm. "Sen ne?"

O masum bir şekilde omuz silkti. "Birbiriniz için yaratılmışsınız ve hadi ama, o gideli aylar oldu ve onu unutamadınız. Ondan yüzde bir bile fazla değil," diye yalvardı ve bana böyle seslenmesinden nefret ettim. Bu beni savunmaya geçirdi ve o bana kabul etmemi beklediğini söyleyen sabırlı bir bakış atarken ben de bir yanıt vermedim. Kahretsin, bazen sinir bozucuydu.

"Onu unutmasam bile, ki öyleyim, yaptıklarından sonra asla onun yanında olamam," dedim ama bunu söylerken bile artık bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Orion kendini açıkladığından beri, sözlerini aklımdan geçirip durdum. Fazla samimiydiler, fazla tatlıydılar.

"Lionel'ı alt etme şansın olsun diye senin için kendini feda etmesinden mi bahsediyorsun? Güç seviyenizde bir Fae yetiştirebilecek ve size gerçek bir taht şansı verecek tek akademideki yeriniz dahil her şeyinizi kaybetmemek için mi? Yıldızlar adına, ne pislik," alaycı bir şekilde homurdandı ve ben de dudaklarımı büzdüm. "Hayır, haklısın Darcy. Buna katlanmayacağım. Seni çok sevdiği için kendini Solaria'daki en tehlikeli yere atmaya ve Darkmore'da aylarca cehennemle yüzleşmeye nasıl cüret eder? Ne cüretle."

"Kes şunu," diye tersledim ama o devam etti.

"Nasıl*cesaret etmek*herhangi bir Fae'nin senin için kendini mahvedebileceği kadar kendini mahvediyor."

"Ondan istemedim," dedim hararetle. "Yapmasını hiç istemedim."

"Biliyorum," dedi, elimi tutup sıkarken gülümsemesi silindi. "Ve bunun için ona kızmaya hakkın var. Ama sonsuza kadar değil bebeğim.

İçimde bir duygu kabarırken bir yumru boğazımı yaktı. Gözlerindeki alevli gerçekle yüzleşemeyerek bakışlarını yere indirdim. "Her şey çok karışık."

"Ama düzeltilemez değil," diye ısrar etti. Bak, seninle takılmayı seviyorum Darcy. Burada seninle kalmak içimdeki Kurtluğumu besliyor ama ben sadece acını hissedebildiğim için buradayım. Max'in yapabileceği şekilde değil ama..." Uzanıp parmaklarını köprücük kemiğime değdirdi ve kaşlarını çattı. "İçgüdü, sanırım. Sadece canının yandığını biliyorum. Ve o gittiğinden beri bu değişmedi. Tory geri döndüğünden beri daha mutlu olduğunu biliyorum ama bu yeterli değil. Ve dürüst olmam gerekirse, siz ikiniz bunu düzeltmedikçe bunun değişeceğini sanmıyorum.

Tamir edilip edilemeyeceğini bilmiyorum Seth, dedim, içimdeki acı kapalı bir kutu gibi göğsümde çatlayarak açıldı.

Yanağımı avuçladı, bana anlamlı bir bakış attı. "İkiniz de yeterince istiyorsanız, olabilir."

Benden istediği şeyle yüzleşmek istemediğim için bakışlarımı ondan ayırdım. Ama buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Orion'un bende bıraktığı bu incinmişliği bir daha bırakabileceğimden emin değildim. Ona tekrar güvenebileceğim bir gerçeklik göremiyordum ve eğer ona güvenemezsem, o zaman bizim için bir umut yoktu.

* * *

Günün son dersinde oturdum, sınıfın önündeki 'yüksek' Emirlere yağlı çikolatalı kekler dağıtırken, çocuklarla sohbet ederek ve parmaklarını gelişigüzel bir şekilde saçlarında gezdirirken Highspell'e kaşlarımı çatarak oturdum. Eteği neredeyse yılan deliğini görecek kadar kısaydı ve hoşlandığı her erkeğin önünde eğilme noktasına geliyordu.

Tory'nin orada oturup gölgelerin kölesiymiş gibi davranmak zorunda kalmasına üzüldüm. Muhtemelen şu anda Highspell'e yumruk atmaktan kendini alıkoymaya çalışıyordu. Lionel'ın kontrolünden neredeyse tamamen kurtulmuş olduğunu bilmek harika olsa da, onunla daha fazla zaman geçiremeyecek olmam berbattı. Birinin herhangi bir şeyden şüphelenmesi ihtimaline karşı her zaman dikkatli olmamız gerekiyordu. Ve onu ne kadar özlesem de, Lionel'ın onun artık yürüyen bir zombi olmadığını öğrenmesi riskine girmeyecektim.

Yine de bugün moralimi yüksek tutan bir şey vardı, o da sonunda bir başka dolunaydı. Ve Orion, babasının günlüğünü daha fazla okuyabilecekti. belki annem vardı*görülen*Lionel ile yüzleşmek için yapmamız gerekenlerden daha fazlası.

Masamın üzerinde duran üç kilo ağırlığa bir havaya yükselme büyüsü yapmaya çalıştım ve tekrar masamın üzerine düşmesine izin vermeden önce birkaç santim yükseldi. Sınıfın önü çoktan elliye çıkarken, Highspell bunun için beş kilonun üstüne çıkmamıza izin vermedi. Tüm sınıfa büyünün nasıl yapılacağına dair belli belirsiz bir açıklama yapmış, sonra geri kalan zamanını 'yüksek' Dereceler arasında gidip gelerek onlara bunu nasıl yapacaklarını daha ayrıntılı bir şekilde göstererek geçirmişti. Ve buradaki herkes şaşırtıcı bir şekilde bu konuda çok başarısız oluyordu.

Atlas'ım titredi ve onu çıkardım. Highspell arka sıralarda oturanlarımıza nadiren dikkat ederdi, bu yüzden Darius'tan bir mesaj bulduğum için saklama zahmetine girmedim. Tabii ki, eğer o*yaptı*böyle görünmeye karar verirse, bunun için beni cehennem gibi cezalandırırdı. Ama umurumda değildi.

Darius:

Bu gece Lance'e gidebilir misin? Yardıma ihtiyacı olabilir ve ben meşgulüm.

Kalbim tam bir atımı kaçırdı.

Darcy:

Ne yapmakla meşgul?

Darius:

Malzeme ve işler. Yedide orada ol, fahişe.

Ona 'HAYIR!' diye bağıran kızgın bir Minotaur'un gifini çektim. ve bir Ejderha ateşi selinden kaçan bir fahişeden biriyle cevap verdi.

Dudaklarımı büzdüm ve Fae ellerinin her dokunacın ucunda orta parmaklarını yukarı kaldırdığı bir Calonian Ahtapot Değiştirici'nin arkasını ona fırlatmadan önce böyle bir gif'i nereden bulduğunu merak ettim.

Darius:

İyi eğlenceler!

"Göt herif," diye mırıldandım.

Doğru, eğer gideceksem, kesinlikle bir ara belleğe ihtiyacım vardı. Uyuşturucu gibi arzuladığım ve benim için bir o kadar da kötü olan bir adamla bir akşamı yalnız geçirmeyecektim. Ben de grup sohbetine yardım isteyen bir mesaj çektim.

Maks:

Yapamaz küçük Vega, Gerry bu gece gizlice benim evime geliyor.

Darcy:

Bunu nasıl çıkardın?

Maks:

Okuldaki bütün simitleri çalıp odama sakladım. eğer o isterse yarın kahvaltı, o gelmek zorunda. Gerçekten.

Homurdanarak bir kahkaha attım ama ardından Seth'in yanıtı geldiğinde gülmem öldü.

Seth:

Bu gece gelemem. Cal beni avlıyor.

Caleb:

Ben?

Seth:

*Evet. *kılıç geçiş emojisi**

Seth:

Savaş baltası emojisi olması gereken bok.

Caleb:

...

Seth:

Her neyse, üzgünüm bebeğim, dışarıdayız. İyi şanslar, günlükle ilgili tüm ilginç detayları bize bildirin.

Tory'ye bakarak sıkıntıyla çenemi gıcırdattım ama bana katılamayacağını biliyordum. Lionel'ın yanına sadece hafta sonları evine giderdi ve benim onu okula geri döndürmemin hiçbir yolu yoktu.

Saray, olması gerekenden daha fazla.

Atlas'ım titredi ve arayabileceğim tek kişiden gelen bir mesaj buldum.

Gabriel:

Yapamam, Faetalian Salıları için gece eve gidiyorum. Yemek yapıyorum. seni donduracağım bazı!

Harika. Sanki üzerimdeydi.

Orion'u görmek istemiyor gibiydim. Kahretsin, öyleydi *Tümü* Yapmak istedim. Ama onunla bir evde yalnız kalmak korkunç bir fikir gibi görünüyordu. Özellikle de öpüştüğümüzden beri. Bunun hiçbir anlamı olmadığına kendimi inandırmak için gerçekten çok uğraştım ve haksız olduğumun kanıtlanmasını istemedim.

Başparmağımı rehberdeki Orion'un yeni numarasına götürdüm, adı eskiden olduğu gibi Starboy olarak kaydedilmişti, konuştuğumuz gerçeğini gizlemek için. Bazı şeylerin hiç değişmediğini sandım. Numarasını aldığımdan beri ona mesaj atmamıştım ama ona daha sonra geleceğimi söylemenin doğru olacağını düşündüm.

Darcy:

Hey, 7'de orada olacağım. Darius yanında birinin olmasının en iyisi olacağını düşündü.

PS Dolunay woo!

Tam dolu. Ay. Woo?

Tanrım neden bunu söyleyeyim?

Bir cevap yazdığını anlamamı sağlayan üç küçük nokta belirdi ve bunun kalbimi ne kadar ters takla attığına inanamadım.

Yıldız Çocuğu:

Ve Darius en iyi kişinin sen olacağını düşündü?

Not: Bence ayın sana bunu vermesi için Kurtadamlarla çok fazla zaman harcıyorsun.

heyecanlı...

Gözlerimi devirdim ama aynı zamanda cevap verirken sırıtışımı düzleştirmeye çalışıyordum.

Darcy:

Görünüşe göre 'şeyler ve şeyler' yapmakla meşgul, ki bunun onunkini saymak anlamına geldiğini varsayacağım.

altın ve kimsenin onu çalmadığından emin olmak için kapılarındaki tüm kilitleri kontrol ediyor.

Bu yüzden sanırım benimle kaldın.

Not: Sirenler, Vampirler, Cerberuslar ve Ejderhalar ile benim yaptığımdan daha fazla zaman yok.

Yıldız Çocuğu:

Daha kötü kaderler düşünebilirim.

PS Yine de senin yatağında uyumuyorlar, değil mi?

Bu sözler karşısında kalbim ağzımda atıyordu. Seth'in benim yatağımda yattığını nereden biliyordu? Darius ona söylemiş miydi?

"Bayan Vega!" Highspell bir çığlık attı ve onun cehennemden fırlamış bir yarasa gibi bana doğru hücum ettiğini görünce şaşkınlıkla yukarı baktım. Bana yaklaşırken gözleri yeşil yarıklara döndü ve boğazındaki kolye daha da parladı. "Kendi sınıfımda bana saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?" tısladı ve Atlas'ımı cebime soktum.

Canavarı dürterek, "Size saygısızlık etmeme gerek yok bayan, bunu kendi başınıza halledersiniz," dedim.

Tory odanın diğer ucundan gözlerimle buluştu, ağzının kenarından hafif bir sırıtış yükseldi. Parmaklarının koltuğunun altında titrediğini fark ettim ve Highspell aniden bir hava kamçısı bacaklarını yakalamış gibi tökezledi ve onu kıçını baştankara yere devirdi. Ben dahil herkes kahkahalarla güldü.*Evet Tor.*

Dersin sonu için zil çaldı ve o ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya çalışırken ben yerimden sıçradım ve Highspell'in üzerinden atladım.

"Darcy Vega hemen dur!" diye kükredi ve yarın ödeyeceğimi biliyordum ama umursamadım. Bu gece dolunay vardı ve ben nezarethaneye inmeyecektim. Koridorda tüm gücümle koşarken güldüm ve birdenbire başımın üzerinde buzlar patladı.*Kahretsin!*

"Dur şunu, yoksa pişman olacaksın!" Highspell çığlık attı ve Caleb'in önümde merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm.

Cal! Uzaklaştır beni buradan!" Seslendim ve bunu sorgulamadı bile, bana doğru ateş etti ve beni omzunun üzerinden attı, Highspell yüksek topuklarıyla bize doğru koşarken güldü.

Caleb ona kuşu fırlattı, sonra yüksek hızda fırladı, kampüste ateş etti ve benim

kafa dönüşü. Beni yere bırakırken ikimiz de kıkırdadık ve dış çitin ötesinde olduğumu fark ettim.

"Koşmaya devam etsen iyi olur, tatlım. Okuldaki tüm KUNT'ların seni aramasını sağlayacak." Gülümsedi ve bir kese yıldız tozu çıkarıp bana fırlattı.

"Teşekkürler." sırıttım. "Senden ne haber?"

"Bana karşı bir şeyleri var." Göz kırptı ve ardından çitin içinden geri adım attı. "Sadece beladan kurtulmak için flört edeceğim. Oh, ayrıca seni de paçavradan kurtarmak için ona bir hafıza iksiri vereceğim. Sonra görüşürüz." Ateş etti ve parmaklarımın arasına bir tutam yıldız tozu alırken ben gülümseyerek kaldım. Bugünlerde Mirasçıların arkadaşı olmak gerçekten işe yaradı.

Ağzım kurudu ve okul üniformama kaşlarımı çatarak baktım. Bu gece için tam olarak rüyalardaki kıyafet değil. Ama artık pek fazla seçeneğim yoktu.

Yıldız tozunu başımın üzerine fırlattım ve yıldızların arasından çekilirken sarayın dışındaki ormanlık alanı hayal ettim.

Çamurun içine düştüm - tek bir tökezleme olmadan çok teşekkür ederim - ve sarayın geçidine ulaşabileceğim ağaca doğru koşmaya başladım. Ortaya çıktığımda birisinin burada olması ihtimaline karşı, yıldız tozuna asla bu kadar yaklaşmadım. Bunun olası olduğunu düşünmedim, ama her ihtimale karşı her zaman temkinli davrandım.

Budaklı ağaca yöneldim, elimi Hidra işaretine bastırdığımda nefesim soğuk havada önümde buğulanıyordu ve işaret avucumun altında parlıyordu.

İçimde bir sızı ile babamı düşündüm, keşke onu tanıma şansım olsaydı. Ama bundan da öte, Lionel'ın ona yaptıklarından kurtulmasını isterdim. Onun kaderini bilmek beni rahatsız etti. En azından annemin yanında mutluluğu tanıdığını umuyordum.

Köklerin oluşturduğu merdivenlerden aşağı indim, onlar geri çekilmeden ve günün kalıcı ışığı kaybolmadan önce aşağıdaki tünele indim. Orion'a erken geldiğimi haber vermem gerektiğini düşünerek Atlas'ımı çıkardım ama sinyal almadığımı fark ettim. Atlas'ımı yerine koyarken ve soğukla savaşmak için damarlarıma ısı vererek koşarken yanımdan geçmesi için bir Faelight fırlatırken içimden küfrettim.

Kapıya ulaştığımda, kapıyı açtım ve kalbim gümbür gümbür atarken dışarı baktım. Duşun sesi bana ulaştı ve yukarı çıkıp kapağı yavaşça yerine bırakarak oturma odasına geçtim. Banyonun kapısı yarı açıktı ve Orion'u duşta görünce nabzım hızlandı. Sırtı bana dönüktü ve geniş omuzlarından aşağı sular akıyordu ve poposuna hücum etmeden önce omurgasının dibinde incelen kasları vardı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken nefes almaya cesaret edemeden hareketsiz kaldım.

Hareket etmeliyim.

Burada durup sadece bakmaktan başka bir şey yapmalıydım.

Isı, eriyormuş gibi hissedene kadar vücudumda bir yol yaktı. kendimi bir adım atmaya zorladım

ama döşeme tahtası ayağımın altında gıcırdadı. Başını hızla çevirdi ve bakışlarıyla buluştuğunda neredeyse kendi dilimi yutuyordum.*Kahretsin, bir bok yok.*

Panikledim, kaçarken aklımdaki tüm mantıklı düşünceler uçup gitti. Aptalca ve çocukçaydı ama umurumda değildi çünkü tünele geri dönüp gitmem, gerekirse daha sonra gelmem gerekiyordu ama şu anda içimdeki korkaklığı kucaklayıp manyak gibi koşmam gerekiyordu. kaçmak.

Orion beline gevşekçe sardığı bir havluyla önümde ateş ettiğinde, çıplak vücudundan sular damlarken bana sırıtırken neredeyse ambar kapağına gidiyordum. lanet*sırıttı*. Kalbim boğazımla çarpıştı ve biraz sakinleşmeye çalışırken kollarımı kavuşturdum ama çıldırıp ev yanıyormuş gibi davrandığım an bunu kaybettiğimden oldukça emindim.

"Nereye kaçıyorsun Mavi?" diye sordu, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu ve bacaklarımın arasındaki her şey gerilmişti. Neden bana tekrar öyle seslenmeye başlamıştı? Neden bu kadar hoşuma gitti?

"Erkenciyim," dedim bariz bir şekilde, çünkü bu kesinlikle harika bir fikirdi.

"Görüyorum," dedi, dişleri bana doğru parlıyordu ve ben de bu küçük kovalamacanın onun Vampirini uyandırıp uyandırmadığını merak ettim. Son zamanlarda aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen, aslında av değildim. Ve ona bu orucu hatırlatmam gerekiyordu.

"Beni gözetliyor muydun?" diye sordu, yüz hatlarına eğlence yazılmıştı ve omuzlarımı geriye yasladım.

"HAYIR. Ama belki de kapı açıkken duş almamalısın salak. Bugün sabahın ilk ışıklarını görmeyi planlamıyordum," diye fırlattım ona.

Kahkaha attı ve o kadar bulaşıcıydı ki ağzımın kenarına bir gülümseme takıldı. Gamzesi sağ yanağına çökmüştü ve içimden uzanıp baş parmağımı yanağında gezdirme isteği geldi. Çabucak bastırdığım bir dürtü.

Bana doğru bir adım attı ve parıldayan karın kası dikkatimi çekmesi için yalvarırken gözlerimi yüzünde tutmak için mücadele ettim. "Gitme," dedi alçak bir hırıltıyla, ayak parmaklarım ayakkabılarımı kıstırdı. "Giyineceğim."

Odanın öte yanından fırladı ve havlusunu büyük yatağın yanındaki bir dizi çekmecenin yanına bırakırken omzumun üzerinden baktım. Kendime kırbaç darbesi indirecek kadar hızlı bir şekilde başımı tekrar çevirdim. "Çıplak olman bitti mi?"

"Sürece*sen*Onunla tamamen bitti," dedi alaycı bir şekilde ve yanaklarımda sıcaklık cepleri patladı. "Uzun

zaman önce işim bitti, Lance," dedim hafifçe ama bu noktada muhtemelen masum görünmeyi çoktan geride bırakmıştım. Gerçekten de tünele girmeden önce mesaj atmalıydım. Yıldız Falım bugün beni aceleci kararlar almam konusunda uyarmıştı. '*Harekete geçmeden önce düşün, İkizler'.*Peki bu tavsiye köpeklere gitmişti.

Üzerimde gri bir eşofman ve beyaz bir eşofmanla yanımdan geçip mutfağa girdi.

kahve yapmak.

"Ay birkaç saat daha yükselmeyecek," dedi bana bakarak. "Neden erken geldin?" Benden memnun gibiydi ve bu fikir içimi ısıttı. "Kaçıyorum diyelim."

"Kimden?" diye sordu hafif bir kahkahayla.

"Yüksek büyü," dedim burnumu kırıştırarak.

"Pekala, istediğin zaman o cadıdan uzakta saklanabilirsin," diye mırıldandı, kahveyi hazırlayıp bana bir kupa verirken. Üzerindeki bir bulutun arasından sızan küçük bir güneş ışını vardı ve setin annemin olup olmadığını merak ettim.

"Teşekkürler." Kendimi meşgul edecek bir şey bulmak için kahvemi üfledim, ama onun poposuna çıplak girmeme rağmen, bu nedense buraya geldiğim son birkaç sefer kadar garip gelmiyordu.

Ve bu sefer en azından sohbeti sürdürmek için ne söyleyeceğime dair bir fikrim vardı. Daha önce konuşmakta hiç sorun yaşamadığımız için bu biraz üzücüydü. Ama ona açılmak artık zordu ve tekrar kolay olmasını istediğimden emin değildim. Tory ve Seth kafama Orion hakkında bir tohum ekmişlerdi ve bu tohum her geçen gün biraz daha büyüyordu. Yaptığı şeyin nedenleri hakkında bildiğim onca şey varken ona nasıl sonsuza kadar kızgın kalabilirdim? Özellikle de o zamandan beri yaşadığı onca şeyden sonra. Bunun için çokça cezalandırılmıştı. Ama onu affetme fikri, yüzleşmeye hazır olmadığım daha fazla soruyu gündeme getirdi. Onu hala sevdiğimi kabul etsem bile, o zaman ne olacak? Devam etmemi istedi. Bizim için bir gelecek görmedi. Bunu yeterince açıklamıştı.*Ne dağınıklık.*

"Başka bir büyü için bana yardım etme şansın var mı?" diye sordum, bir süreliğine buna odaklanabileceğimizi ve rahatsız edici bölgelerden uzak durabileceğimizi umarak.*biz*.

"Tabii," dedi kahvesini yudumlarken ve beni izlerken. "Honey Highbitch bu sefer sana neyi öğretmekte başarısız oldu?"

Havaya yükselme, diye iç çektim. “Küçük nesneler yapabilirim ama sınıfın en gerisindeki öğrenciler 'yetenekli' olmadığı için sınıfta beş kilodan daha büyük şeyler üzerinde çalışmama izin vermiyor. Ama kendi başıma denediğimde bile, anlayamıyorum. Tory, fırsat bulduğumuzda kaltağın ona gösterdiği şeyi bana anlatacağını söyledi, ama sürekli gölge kontrolü altındaymış gibi davranırken birlikte zaman bulmak zor."

Bunun üzerine kaşlarını çatarak kahvesini masaya koydu ve beni çağırdı. "Buraya gel."

Ben de kupamı koydum, yanına gittim ve etinden yayılan tarçın kokusu ağzımı sulandırdı. Her geçen gün o kokuyu daha çok özlüyordum. Bir keresinde Max beni saraydaki odamda, Darius'a vermesini istediğim Orion'un giysilerinin arasında bir yığın halinde ağlarken bulmuştu. Kokusu sonunda onları terk etmişti ve ben onun bu olduğunu biliyordum. Onu son kez kokladığımda. Ama şimdi döndü

dışarı yanılmışım. Ve hangi kaderin daha kötü olduğundan emin değildim. Ona asla sahip olamayacağımı bile bile bu kadar yakınımda olmak ya da bir daha asla ona yakın olamamak.

"Arkanı dön," diye talimat verdi ve o arkama yaklaşırken ben de öyle yaptım. Sağ elimi kaldırdı, kanepeye doğru çevirdi ve omzuma verdiği nefes kesinlikle dikkatimi dağıtmıyordu. “Havaya yükselme bir akıl oyunudur. Sadece beş kilo kaldırabilirsin çünkü sadece beş kilo kaldırabileceğine inanırsın. Highspell bu büyüyü bu şekilde öğreterek seni kasten engelliyor," dedi öfkeli bir ses tonuyla.

Bunu sindirirken içimden bir öfke homurtusu çıktı.

"Gerçekten bir Vega prensesinin sadece beş kilo kaldırabileceğine inanıyor musun?" diye sordu kulağıma, tüylerimin diken diken olmasına neden olarak.

"Hayır," dedim farkında olarak çenemi kaldırarak.

"Bir dağı kaldırabilirsin, Mavi," diye mırıldandı ve bu sözlere olan inancının benim de içime işlediğini hissettim.

Elimi kanepeye doğru eğdi, sonra bıraktı ve işi yapmama izin verdi. Büyüyü etimin kenarlarına bastırıp önümdeki mobilyalara odaklanırken baş parmağımı avucumun içine koydum. Orion'un bana olan inancının ve benim kendime olan inancımın içimi hiçbir şüpheye yer bırakmadan ağzıma kadar doldurmasına izin verdim.

Bunu yapabilirim.

Sihir beni bir dalganın içinde bıraktı ve kanepeyle buluştuğunda onu geri çektim, gücü kontrol edebilmek için öğrendiğim şekilde üzerimde tuttum. Her şey yerden bir ayak kaldırdı ve heyecanla nefesim kesildi, içimden sihir çıktı ve odadaki tüm mobilyalar kanepeye katılmak için kalkmaya başladı. Yatak, sehpa, hatta duvarlardaki resimler bile. Odadaki her şey havada süzülüyordu ve bu kolaydı, kendimi teker teker küçücük bir ağırlığı kaldırmaya zorlamaktan ve yapabileceğim tek şeyin bu olmasından korkmaktan daha kolaydı. Büyümün böyle yapılması gerekiyordu. Arkasında tam, mutlak bir inançla özgürce.

Gülerek arkama döndüm, kollarımı Orion'un boynuna doladım ve beni sıkıca kendine çekti. Onun tarafından tekrar tutulmanın nasıl bir şey olduğu bana hatırlatıldığında kalbim göğsümden atmaya çalıştı ve geri çekilmek neredeyse imkansızdı. Ama yaptım. Geri çekildim, arkamı döndüm ve her şeyi yerine indirdim.

"Daha önce soruma cevap vermedin," dedi Orion karanlık bir şekilde ve ben de kanepeye oturmak için hareket ettim, kahvemi aldım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne sorusu?"

Elini çenesindeki kalın kirli sakala sürttü ve karşımdaki bir sandalyeye çöktü. "Yatağında uyuyan Kurt hakkında."

Midem kasıldı ve cevap vermeden önce kahvemi içerken fazladan birkaç saniye çaldım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Önemli mi?" geri ateş etti.

"Lanet Darius," diye mırıldandım.

"Birlikte olmadığınızı söylediniz," dedi ve tekrar tartışmaya girmek istemediğim için içini çektim. "Değildi. Bazen benimle yatıyor," dedim çok basitmiş gibi, ama muhtemelen kulağa öyle gelmemişti.

"Ve seni Pitball sahasında öpüyor mu?" diye hırladı ve çenem kelimenin tam anlamıyla düştü.

"Bunu nereden biliyorsun?" Nefesim kesildi ama dişleri birbirine çarptı.*Darius'a lanet olsun.*" Beni öptü çünkü yapmaya çalıştığı-" Seth'in Caleb hakkındaki sırrını ifşa etmek istemediğim için orada durdum. "Sadece birini kıskandırmak istedi, hepsi bu."

Dirseklerini dizlerine yaslarken çenesi gıdıklandı. "Bana gerçekten yalan söylemek zorunda mısın?" "Yalan söylemiyorum," dedim inanamayarak, sakinliğimi koruyamadığım için sesim daha da sertleşerek. "Bizim hakkımızda yalan söyledin, öyleyse neden o olmasın?" bana fırlattı ve öfke göğsüme bir yumruk gibi vurdu. "BEN*vardı*Bizim hakkımızda yalan söylemek için," diye hırladım ve bir nefes verdi.

"Tanrı aşkına, yanlış anlaşıldı. Demek istediğim, senin de onun hakkında yalan söylemek için sebeplerin var. Farklı Tarikatlardan Fae'lerin flört etmesini yasaklayan bir yasa var, kız kardeşin onaylamayabilir ve-"

Öfkeyle oturduğum yerden kalktım. "Bunu son kez söyleyeceğim, Lance. Ve eğer bana inanmıyorsan, o zaman bu senin problemin. Ama ben Seth Capella ile değilim. Ve bir daha asla kız kardeşime yalan söyleme hatasına düşmem.

O cevap veremeden Atlas'ım çalmaya başladı ve onu çıkardığımda Gabriel'in aradığını gördüm. Midem daldıkça koltuğumdan kalkarken kulağıma tutarak cevap verdim.

"Hey, her şey yolunda mı?" Sormuş olabileceğinden endişelenerek sordum.*görülen*kötü bir şey.

"Her şey yolunda Darcy, beni hoparlöre alır mısın? Lance'in de bunu duyması gerekiyor."

*Kahrolası medyum.*o ne kadar merak ettim*testere*bazen benden Aklını bana çevirerek nerede olduğumu anlayabilir miydi?*Muhtemelen.*

Hoparlör düğmesine basarak Atlas'ı kulağımdan indirdim ve Orion merakla kaşlarını çattı. Gabriel, "Bir vizyon gördüm," dedi, sesi heyecanlı geliyordu. "Bu bir fırsat. Gerçekten kaçırmamamız gereken biri."

"Ne oldu Noxy?" Orion sandalyesinden kalktı, önümde durmak için hareket etti, böylece Atlas aramızda kaldı.

"Lionel Noel arifesinde sarayda bir parti veriyor," dedi. "Ve o gece içeri girip Kraliyet Kâhin Odası'ndaki sandalyeyi kullanma şansım olacak. Resmi olarak bu unvana sahip olmasam da yıldızlar bana bu tek fırsatı kullanma fırsatı verecekler."

Derin bir nefes aldım. "Bu harika."

Evet, dedi Gabriel. "Ve bence aynı anda başka bir fırsatımız daha olabilir..." "Ne gibi?"

Orion sordu.

Stella partide olacak, yani siz ikiniz onun mülküne girmeye çalışabilirsiniz. Yapamam *Görmek*ne yazık ki, orada konuşlanmış Nymph'leri var ve gölgelerle benden saklıyorlar.

"Neden biz?" diye sordum Orion'a, sonra da Atlas'ıma bakarak.

"Çünkü partiye davet edilmeyecek tek iki kişi sizsiniz. Ayrıca korumaları kırabilirsin, Orio ve Darcy, Diego'nun şapkasını nerede arayacağını biliyorsun."

Haklı olduğunu kabul ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı ve damarlarımda adrenalin dolaşmaya başladı. "Tamam aşkım. Kahretsin, hadi yapalım." Orion'a sırıtarak baktım ve o da bana sırıttı.

Gabriel, "Seninle yarın konuşurum," dedi. "Ay doğdu."

Telefonu kapattı ve pencereden dışarı bakmak için döndüm, ay ışığı verandaya vururken gülümsemem genişledi.

"Kahretsin evet." Orion fırladı, komodinin çekmecesinden günlüğü kaptı ve ben de kapıya koştum, Orion yanımdan geçip, elimi yakalayıp hızla peşinden çekmeden hemen önce kapıyı kaydırdım.

Beni bir veranda masasındaki koltuğa oturttu ve yanıma çökerek günlüğü önümüze koydu. Etrafımıza bir gizleme büyüsü yapmaya başladım ve Orion tamamen saklanana kadar yardım etti ve sonra bana bağımlılık yapan bir gülümseme attı.

Günlüğü açtı ve ay sayfaları yıkadı. Üzerinde ışık parıldadı ve sözcükler karanlık, dönen el yazısıyla belirdi.

"İmparatorluk Yıldızı mı bu?" Parmaklarımı kolyenin üzerine değdirmek için elimi kaldırdığımda ve Orion bana bakmak için hızla döndüğünde ilk sayfanın altındaki resmi işaret ederek nefes aldım.

"Kelimeleri görebiliyor musun?" şaşkınlıkla sordu. "Evet,

yapamaz mısın?" kaşlarımı çattım.

"Yapabilirim," dedi. "Ama Darius yapamadı."

Ah, diye nefes verdim. "Pekala... mezar ikimizin de içeri girmesine izin verdi. Yani belki bir Vega ve Orion olayıdır."

"Evet...aslında, babamın notu, günlüğün sadakatsizler tarafından okunamayacağını söylüyordu. Kraliyet ailesine sadakati kastetmiş olmalı," diye mırıldandı küçük bir sırıtışla ve günlüğe bakıp sayfayı çevirmeden önce bir saniyeliğine beni süzdü. Bunun bana ve Tory'ye sadık olduğunun kanıtı olduğunu tahmin ettim. Bu, artık Darius'u ve diğer Mirasçıları desteklemediği anlamına mı geliyordu? Beni daha önce cesaretlendirmişti ama benim için ortaya konan bu gerçeği görmek, kalbimin duygudan sıkışmasına neden oldu.

Bir sonraki girişi okumak için ona doğru eğildim, omuzlarımız birbirine değiyordu.

Tebrikler oğlum.

Her şey planlandığı gibi gittiyse, senin için mezarda yaptığımız testi geçtin. Merissa Vega, hangi büyünün altında olursan ol kızını koruyacağına dair bana güvence verdi. Gurur, şu anda sana karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamıyor. İmparatorluk Yıldızını kazandıysan, olmanı umduğum adam olduğunu biliyorum.

Şimdi, yıldız gizli kalmalıdır. Sadece en sadık arkadaşlarınız yerini bilebilir. Bir yıldız Kahinler tarafından görülemez veya gizli sanatlar tarafından tahmin edilemez. Konumunun bilgisini koruduğunuz sürece asla Lionel Acrux tarafından keşfedilemez.

Bu beni bir sonraki görevine getiriyor. Zodyak Loncasında reform yapmalısın. Vega kraliyet ailesini korumaya yemin etmek için kalbi, aklı ve ruhu güçlü olanları seçin. Yükselmelerine yardımcı olacak güçlü bir takipçiye, hayatları pahasına güvenebilecekleri Fae'ye ihtiyaçları olacak. Akıllıca seçim.

Yeni üyeleri Lonca'ya bağlamak için, uzun süredir bende olan bir eşya olan Alev Kadehi'ne ihtiyacınız olacak.

Kadehi çağırmak için dolunayın ışığı altında kanını dök.

Orion sayfayı çevirdi ve oraya güzel bir kadeh resmi çizildi ve altına bir not düştü.

Alev Kadehi, çekirdeğinde kadim bir Anka kuşu alevi tutar. Yok edilemez, lekelenemez ve Zodyak Loncasının Efendisi tarafından korunmalıdır. Bu kupadan kraliyet iksirini içen ve yüzeyinde yazılı kelimeleri söyleyen herkes Lonca'ya bağlı olacak ve Vega soyunu korumaya ant içmiş olacak.

Orion başparmağını ağzına koydu, dişini keserek açtı ve bizi yıkayan ay ışığına tuttu. Avucunda ışık parıldadı ve elinde parıldayan gümüş bir kadeh belirerek dudaklarımı hayranlıkla araladı. Üzerine yazılmış kelimeler Latinceye benzeyen bir yazıyla yazılmıştı ve ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu nesnenin gücünün neredeyse beni çağırdığını hissedebiliyordum.

"Tutabilir miyim?" Nefes aldım ve Orion tereddüt etmeden bana uzattı. Metal sıcaktı, avucumu öpüyordu ve içinde kıvrılan alevi hissedince nefesim kesildi, onu oraya yerleştiren Phoenix'le uzun zamandır kopmuş bir bağlantı hissettim.

"Çok güzel," diye içini çektim, kitabı Orion'a geri verdim ve sonraki sayfayı okumaya başladığında onu önümüze koydu. Ben de aynısını yapmak için öne eğildim.

*Kraliyet iksiri bir sonraki sayfada anlatılıyor. Demlenmesi altı hafta sürecek ve bu süre zarfında Imperial Star'ın korunmasını sağlama sorumluluğu tamamen size ait. Merissa, sevgili bir arkadaşın yardımıyla*Görmek*Lonca yenilenene ve müttefikleriniz loncanın yerini korumaya yardımcı olana kadar onu güvende tutmanın yolu.*

Gabriel'i düşünerek ve anneme daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissederek gülümsedim. yapacağını bilerek*görülen*Birbirimizle bir bağlantımız varmış gibi bana biraz rahatlık verdi. Tory ve benim yetişkin hayatımızda ona yabancı olmadığımızı. Bizi bir dereceye kadar vizyonları aracılığıyla tanımıştı. Ben de onu tanımayı diledim.

Son göreviniz, hepsinden daha büyük. Vega ikizlerinin taç giydiğinden emin olmalısın. İmparatorluk Yıldızını kullanabilmeleri için gerçek Kraliçeler olmaları gerekir. Bu arada, bu günlükteki bilgiyi korumalısın. Yıldızın yapabileceği her büyüye güçlü bir kelime erişir. Bu sayfalarda yer alan kelimeler. Her birini ezberlemeli, Vegas'ın onları ezbere bilmesini sağlamalı ve asla ama asla unutmamalısın. Onları Imperial Star'da kendiniz kullanmaya çalışmamalı veya Vegas'ın taç giymeden önce denemesine izin vermemelisiniz, çünkü Imperial Star'ı yalnızca hüküm süren bir hükümdar kullanabilir. Tüm diğerleri olacak<u>yok olmak</u> eğer teşebbüs ederlerse.

Orion sayfayı çevirdi ve ortasından kıvrık yazıyla bir sözcük geçti.

Bağışıklık

Bağışıklık.

Bu büyü, tüm hastalıklara karşı ömür boyu bağışıklık sağlar.

"Kahretsin," Orion nefes aldı ve ben de göğsümde köpüren bir kahkahayla ona döndüm.

"Bu çılgınca."

Gözleri benimkilerle buluştu ve parmakları masanın üzerindeki elimi okşayarak vücuduma bir ateş hattı gönderdi. "Tacını cilalaman gerekecek, Blue," diye alay etti.

Güldüm, biraz daha yaklaşıp fısıldadım, "Önce onu bir Ejder kralından geri almam gerek."

CNoel Arifesi biz farkına varmadan üzerimize sızmıştı ve ben de günü Ruhlar Sarayı'nda onunla geçirmiştim.

Lionel, bu gece yapmayı planladığımız şeyle ilgili sinirlerimi saklamaya çalışıyorum.

Gabriel, bunun ters gitmesinden korkmamız gereken tüm nedenlere rağmen her şeyin yolunda gittiğinden emindi ve parti sırasında onu saraya gizlice sokmak için iyi bir şansımız olacağından emindi.

Sonra onu Kraliyet Kâhin Odası'na götürüp kıçını sandalyeye oturttuk ki yıldızlar ona vaat ettikleri vizyonu hediye edebilsinler. Neden bu konuda çıldırmak ve onun saraya gelmesi konusunda ısrar etmek zorunda olduklarını anlayamadım, ama göklerden gelen bilgiyle ödüllendirilmek istiyorsak, parıldayan piçlerin meydan okumasının tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyor gibiydi.

Şahsen onların kinci küçük pislikler olduklarını düşündüm, ama belki de hayatımı defalarca mahvettikleri için tuzlu bir orospuydum.

Ayrıca yıldızların, ben Lionel'in pençesine hapsolmuşken aylarca uğraştıktan sonra neden onun bu gece onu kullanmasına izin verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu - belki de benden pek hoşlanmıyorlardı - ama bildiğine güvenmiştim. ne hakkında konuşuyordu. Ve umarım bu, sözde krala karşı planlarımızda ilerlememizin anahtarı olur, bu yüzden onunla koşmaya fazlasıyla istekliydim.

Geçen ay boyunca hepimiz Orion'un Zodyak Loncası'na üye olmak için kraliyet iksiri için ihtiyaç duyduğu malzemeleri toplamasına yardım ediyorduk. Bok kadar karmaşıktı ve dolabında garip bir badem kokusu yayan köpüren iksir, görünüşe göre bir sonraki malzemeyi ekleyebilmemiz için karanlıkta tam bir hafta geçirmemiz gerekiyordu. Rothium otu denen bir şeydi ve görünüşe göre yüzlerce yıl önce eski bir Vega prensi tarafından kutsanmış olan özel bir dağda yetişiyordu. Açıkçası, tüm Lonca olayı beni biraz rahatsız etti. Ama belki de öyle olduğum içindi.

tüm kralcıların, bakmadığımızı sandıkları halde Atlaslarında fotoğraf çeken, bana ve kız kardeşime bakmayı seven ASS'dekiler gibi olduğunu varsayarsak. İnsanların bana küfretmesini ve kahrolası yıldızlar üzerine geri alamayacakları sözler vermesini istemiyordum. Belki öyle değildi ama. Çünkü bir odaya girdiğimde Orion'un birdenbire beni beklediğini ve şarkı söylemeye başladığını hayal edemiyordum.*Yine de Darcy için olabilir...*

Kahretsin, bugün onu tekmelemeyi unuttum.

Bu gece baloda giymem için bana verilen elbise altın rengindeydi ve ışık dokunduğunda parıldadı, ayaklarıma düşerken kıvrımlarıma dökülen sıvı metal gibi görünüyordu. Kollarım çıplaktı ve beni sıcak tutmak için ateş sihrimi kullanabilmem bir yana, mevcut havada beni üşütecek olan dekolte dekoltesi.

Lionel, babamın saltanatı sırasında duruşmalar için kullandığı anlaşılan büyük salona zorla girmeyi başarmış ve bu partiyi orada düzenlemeyi seçmişti. Kimse abartılı balo salonunu neden kullanmadığımızı sormaya cesaret edemedi ve sarayın hâlâ ona tüm kapılarını açmayacağını bilmek benim için büyük bir mutluluktu.

Lionel'ın partideki her konuğu yanından geçip tahtta otururken selam verdiği resepsiyon sırasında çoktan sessizce acı çekmiştim. Sırf onlar üzerindeki kontrolüyle övünebilmek için bir sürü Periyi arkamızda tuttu, ama gelen herkes onlara ihtiyatla baktı.

Nymph'ler tüm bu süre boyunca değişmiş formlarında durmuş, arkamızda metanetli ve heybetli durmuşlardı, ama her şey beni bir titremeyi savuşturmak için savaşırken bırakmıştı. Onlara güvenmedim. Clara'nın onlar üzerinde tam kontrole sahip olduğunu bilmeme rağmen, bu onların her an saldırmalarını beklememe engel olmadı. Diego'nun iyi biri olduğunu bilmek korkularımı sadece yüzde bir oranında azalttı. Temasa geçtiğim tüm Periler yüzünden, sihrimi yemeye aç görünmeyen ve bize yardım etmeye çalışan tek kişi oydu. Bu yüzden onun bir anormallik olduğunu varsayıyordum.*Ah Diego.*

Clara bu gece kendi havasındaydı, Lionel'ın kolunda hoplayıp zıplıyor, Catalina'nın ölümü üzerine güya ne kadar üzgün olduğu konusunda kıkırdıyor ve gıdaklıyor, bir yandan da Lionel'ın yeni kraliçesi olma arzusuna dair pek de ince imalar yapmıyordu.

Sessiz kaldım, sadece bana doğrudan hitap eden herkese cevap verdim ve çizdiğim tüm şüpheli bakışları görmezden geldim. İnsanlar zaten benim hakkımda ne yapacaklarını bilemediler, bu yüzden hiçbir zaman gerçekten söyleyecek bir şeyleri olmadı.

Mirasçılar ve ebeveynleri de bu gece buradaydı ve onlarla konuşamasam da burada arkadaşlarım olduğunu bilmek beni biraz rahatlatarak bakışlarını bir kereden fazla yakalamıştım.

Lionel o kadar kalın bir bulutun içine kendini beğenmişlik sızıyordu ki, kolundan sarkarken boğuluyordum ve bir gölge kaltak gibi yüzümü boş tutma alışkanlığım olduğu için memnundum, bu yüzden yapmadım.

saçmalıklarıyla birlikte sahte gülümsemek zorunda.

Yine de dinliyordum. Dudaklarından dökülen her kelime, Tiberya Sıçanları, Minotaurlar ve Sfenksler hakkındaki tüm yalanlar ve onları dize getirmek zorunda olduğu tüm planlar emildi ve not edildi. Ardından, onun alçakça planlarına karşı koymak için kullanılabilecek her şey, onlar hakkında bir şeyler yapabilecek olan Hamish Grus'a ve asilerine aktarıldı.

Çoğu zaman, Lionel vahşetini ben onları rapor etmeden önce gerçekleştirmişti, Fae'yi toplayıp, aktardığım herhangi bir şey yardımcı olmadan önce onları Nebular Engizisyon Merkezlerinde tutuyordu. Ama ara sıra, Lionel'in tiranlığına karşı durmak isteyen, etrafında topladığı Hamish ve Fae'ler, Kral onlara ulaşamadan insanları güvenli bir yere götürmeye yardımcı oluyordu. Ve aktardığım bir şeyin bir hayat kurtardığını her duyduğumda, oynamak zorunda olduğum bu rolü biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Ah, eğer bu benim ilk oğlum değilse," diye seslendi Lionel, Darius tamamen siyahlar içinde kalabalığın arasından çıkarken beni düşüncelerimden ayırdı.

Siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kol düğmeleri, her şey. Kıyafetin karanlığı onu her zamankinden daha iri ve ürkütücü gösteriyordu, gözlerindeki siyah halkalar dikkatleri abanoz rengi saçlarına ve çenesindeki kirli sakala çekiyordu. Kahretsin, yenilebilirdi. Yıldızlardan birlikte o zamanı tek başımıza çalmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ona yakın zamanda bir yerde ikinci raundu denemek isteyip istemediğini sormak için ciddi şekilde cazip gelmiştim. Belki daha az çamurlu bir yerde, ama açık bir yerde olması gerekiyordu... çöl gibi. Güneş, kum, seks... ama o zaman her yer kum olurdu ve bu hiç eğlenceli olmazdı. Kimse kumlu bir vag istemedi.*Kahretsin yıldızlar, neden bu kadar V blokçu olmak zorundasın?*

"Baba," dedi Darius sert bir şekilde, gözlerini tekrar başka bir yere çekmeden önce onun için kumlu bir popoyu çatlatma riskini almaya karar verdiğimde, bakışları yanaklarımda ısınmaya neden olan uzun bir an için bana kaydı.

"Güzel gelinin nerede?" diye sordu Lionel, merakla etrafına bakınarak.

"Ani bir bok nöbeti geçirdi," diye yanıtladı Darius, bana bundan tam olarak kimin sorumlu olduğunu söyleyen bir sırıtışla. "Ve ona güzel diyerek saçmalamayalım, Peder, hepimiz onun otobüs çarpmış bir yaban domuzunun kıçına benzediğini biliyoruz."

Kendimi tutamadan önce burnumdan bir kahkaha attım, bunu bir öksürükle örtmeye çalıştım ve yüz hatlarımı geliştirmeye çalışırken Lionel'ın dikkatini üzerime çektim.

"Bu seni eğlendiriyor mu, Roxanya?" diye sordu, bana gözlerini kısarak, bu o kadar da şaşırtıcı değildi, çünkü genellikle sadece boktan gölge sik durumumda insanlara gölge işkence ediyorsam gülerdim.

"Doğruluk payı var, efendim," diye yanıtladım, ona sevgi dolu bakışlar atarak ve elimi kolunda ve pazısının kıvrımında gezdirerek. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği keyifle vızıldamama ve içtiğim alkolü kusacak gibi hissetmeme neden olan garip bir etkisi vardı. Hangi kuşkusuz sahip olabilir

aç karnına çok fazla oldu.

Ona en yapmacık bakışımı atarken Lionel'ın bakışları yüz hatlarımda gezindi ve oğluna bakmadan önce hafifçe başını salladı.

"Madem gelininle meşgul değilsin, neden Roxanya'yı yiyecek bir şeyler almaya götürmüyorsun? Hatırlatılmadığı takdirde yemek yemeyi unutma gibi bir huyu var ve ben bu gece onunla uğraşamayacak kadar meşgulüm."

Darius'un çenesi kilitlendi ve omuz silkti. "Onunla birlikte bana işkence etmekten zevk alıyor musun, Peder?" "Onunla vakit geçirme şansını takdir edeceğini düşünmüştüm. Ne de olsa bütün yaz boyunca onu aramak için elinden gelenin en iyisini yaptın. Yoksa idealist aşk fantezin sonunda rotasını mı aştı? onu karanlıktan geri döndürmeye mi çalışıyorsun?"

"Asla," diye homurdandı Darius, bana kolunu uzatırken, kolu almadan önce onayını almak için Lionel'a baktım.

"O zaman karnını doyur ve hayattaki kaderinden şikayet etmeyi bırak. Ne de olsa sana burada bir taht veriyorum - nankör tavrına daha fazla tahammül etmeyeceğim."

Darius alaycı bir yay çizdi ve ben öne çıkıp elimi koluna doladım ve beni çekmesine izin verdim.

Dokunduğumuz yer tenim ısındı ama ona bakmaya cesaret edemedim, odanın uzak ucundaki büfeye ulaşana kadar yanında yürüdüm. Yemin ederim, Lionel'ın gözlerini tüm yol boyunca üzerimizde hissedebiliyordum ve omzumun üzerinden arkamı dönüp baktığımda, bana verdiği bakış, omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderdi.

"Ye, Roxy," diye emretti Darius, servis personelinden bir tabak kek ve el yapımı kurabiyeleri alıp bana uzatarak.

"Çok otoriter," diye mırıldandım, yemeği kabul edip bir kurabiyeyi ısırdım ve nefis tatlı tadıyla inlememi bastırdım. "Lionel'in bir şeyden şüphelendiğini düşünüyor musun?"

"Ona bir şey söylemek zor. Her zaman şüphelenir. Ama öyle olsaydı, seni hemen orada arardı." Kaşları benim için endişeyle çatıldı ve ona hafifçe gülümsedim.

"Sorun olmadığına eminim. Max zaten bana düşüncelerimi Cyclops sorgulamasından korumayı öğretiyor, bu yüzden Vard'ı ikna etse bile-"

"Eğer o ya da o psikopat sana bir daha elini uzatırsa o zaman onları kahrolası dişlerimle parçalarım," diye homurdandı Darius, bileğimi yakalayıp berelenecek kadar sert sıkarak.

"Ben halledebilirim." dedim kararlı bir şekilde.

Bana işkence etmek ve beni Lionel'ın oyuncağına dönüştürmek için kullandıkları o odaya geri getirilme fikri hoşuma gitmiyordu ama bir noktada oraya bir kez daha ziyaret etmem gerekebileceğinin gayet farkındaydım. Bunu düşünmemeye çalıştım ve Max'in yardımıyla elimden geldiğince kendimi hazırlamaya çalıştım.

Lionel gözden kayboldu, başka bir Acrux olduğundan oldukça emin olduğum bir adamla odanın karşısındaki bekleme odasına gitti ve Darius'u dikkatini onlara çekmesi için dürttüm.

"Gabriel uygun anın geleceğini söyledi," diye belirttim, hemen bir kurabiye daha yiyerek, çünkü onlar için ölmek üzereydiler ve yemek masasından geri çekildiler.

"Seninle batı koridorunda buluşuruz," diye mırıldandı Darius ve kalabalığın arasından uzaklaşırken onu izleyerek başımı salladım.

Birkaç dakika daha oyalandım, sonra da arkamı döndüm, yan kapının yanında Seth ve Caleb'i gördüm ve kararlı adımlarla onlara doğru yürüdüm.

Seth zeytinleri havaya fırlatıp ağzıyla yakalıyordu ve ben onların yanından geçerken Caleb bana göz kırptı.

Caleb, başka kimsenin duymadığından emin olduğum alçak bir sesle, "Gözümüzü dört açacağız, tatlım," diye söz verdi ve ben de odadan çıkmadan önce bir kez başımı salladım.

Gabriel'i binaya sokmak için gizli geçidi açabilmemiz için Darius'la buluşmaya yürürken kalbim güm güm atıyordu.

Planımızın bu kısmının iyi gideceğinden emindi. Ama şu andan itibaren, hangi rotaya ineceğimizden emin olması için çok fazla olasılık olduğu için canımızın pahasına uçuyor olurduk.

Bu yüzden şimdilik onun vizyonuna güveniyorum. Ve diğer her şey söz konusu olduğunda, sadece en iyisini diliyordum.

DArcy ve ben, annemin mülkünün varoşlarına yıldız tozuyla dolup taştık, biz giderken buzlu hava etrafımızı kamçılıyordu.

karanlık ormanda durdu. Yakınlarda birinin sesini dinledim ama her şey sessizdi. Darius vardı

Babasının onlar üzerindeki kontrolünü göstermek istediği için Perilerin sarayda olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi.

onun dindar takipçileri. Bir kereliğine, kendini beğenmiş, gururlu bir piç olduğu için şanslıydık. çünkü onun

tavus kuşu bizim için bir fırsat penceresi açmıştı. Blue ve ben içinden tırmanıyorduk.

her yerine işemek üzere. Mecazi anlamda, tabii ki. Ama almayı düşünmezdim

Eğer şansım olursa Dragon King'e işerim.

İkimiz de siyah giyinmiştik ama bu sadece ekstra bir önlemdi. Hareket ettikçe gizlenme büyüleriyle örtüldüğümüzden emin olurdum. Giriş çıkışlı bir iş olacaktı. Zaman kaybı yok. Ve bir Vampir olarak, bu benim en güçlü yanımdı.

Diego'yu en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun? Darcy'ye sordum ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Ay ışığı yüzünü profilden aydınlattı ve bakışlarım küçük burnu ve dolgun dudakları üzerinde gezindi. Sahip çıkmadan, işaretlemeden, ısırmadan önce baş parmağımla üzerinden geçmek istediğim dudaklar –*konsantre ol pislik.*

"Eve yaklaştığımızda tanıyacağım. Sanırım şuralarda bir yerde.” Sağımızdaki ağaçları işaret etti, ben de başımı salladım.

Koğuşlara doğru adım attım, uzanıp avuçlarımı onlara doğru çevirdiğimde enerjilerinin bedenime yakın bir yerde uğuldadığını hissettim. Annemin büyüsü güçlüydü, ama kanı içimde aktı - talihsizliğime çok - böylece erişimimi kısıtlamamış olsaydı mülke girebilirdim. Ve aylardır tutsak olduğum için onun zahmet etmeyeceğine bahse giriyordum. Elim görünmez bariyerden kayarken muzaffer bir edayla sırıttım, sihrimi ona bastırdım ve Darcy için bir kapı açtım.

geçmek.

"Arabanız bekliyor hanımefendi." Ona öne doğru işaret ettim ve boşluktan geçti. “*Sen*arabam mı?” diye sordu.

"Evet, eyerimi unuttum ama bana eyersiz binebilirsin, değil mi?" Sanki hala bir çiftmişiz gibi şaka ağzımdan kolayca çıktı ve hemen pişman oldum.

Koluma yumruk attı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi ve pişmanlıklarım anında yok oldu. "Yani bu bir evet mi?" Ben alay ettim ve o gözlerini devirdi.

"Zaman kaybetmeyi bırak," diye mırıldandı önümde yürürken ama kesinlikle gülümsemesini benden saklamaya çalışıyordu. Ve bu bana kendimi her türlü iyi hissettirdi.

Karanlık ağaçların arasından baktım. Tekrar bulabilmemiz için bu alanı işaretlemem gerekiyordu. Çok göze çarpan bir şey bırakmak istemedim ama aynı zamanda risk de almayacaktım. Kaçmak zorunda kalırsak ya da ayrılırsak, Darcy'nin bu yere dönüş yolunu bulması gerekiyordu.

En yakın ağaca parıldayan buz sarkıtları atmak için su büyümü kullandım, eğer bakmaya gelirse ay ışığı onları aydınlatıyordu.

"İşler ters giderse çıkış yolun bu," dedim ona ve o da endişeyle buz sarkıtlarına baktı. Ama ifadesi hızla sertleşip dirençli hale geldi. "Boşa gitmeyecek. Şapkayı bulacağız ve siz farkına varmadan gideceğiz.”

Gizleme büyüleri yapmaya başladım ve o yardım etti, karanlık üzerime yapışana kadar sihrime katkıda bulundu. biz.

"Tamam, hadi gidelim," dedi ve arkamı döndüm.

"Atla güzelim," dedim ve sırtıma atlayıp bacaklarını belime doladı. Vücudunun bana karşı sıcaklığı o kadar iyi hissettirdi ki, bu gece onun atı olmaktan cidden şikayetçi değildim.

Cebimde sakladığım günlüğü diziyle dürttü, küçülttü ve onu gümüş bir madeni para gibi göstermek için bir yanılsama kullandı. Gözümün önünden ayırmamak çok önemliydi ve koşmaya hazırlanmadan önce hala yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Kollarını boynuma dolayıp yakına doğru eğilirken Blue'nun baldırlarını tuttum, nefesi boynumda doğrudan aletime bir ısı hattı gönderiyordu.*Şimdi sırası değil.*

Etrafımızda sıkı bir susturucu balonu oluşturdu ve ben de elimdeki göreve odaklanarak ağaçların arasından fırladım.

Ağaç sınırının kenarına varmamız çok uzun sürmedi ve ben yavaşlayarak Darcy'nin aşağı inmesine izin verirken gölgelerin arasına saklanıp bahçeden eski evime doğru baktık. Ev karanlıktı, içeride tek bir ışık yanmıyordu ve bu beni biraz rahatlattı. Burada kimse yoktu.

Lionel yarısını dümdüz ettiğinden beri evin yeniden inşa edildiği belliydi ve birkaç tane fark ettim.

daha önce bir parçası olmayan süslemeler ve odalar. Evimin benim için harap olmasından nefret ediyordum. Babamla ilgili anılarımın çoğunun yaşadığı yer burasıydı ve annem hepsini lekelemeyi başarmıştı. Bir zamanlar bir mutluluk yeriydi, ama şimdi sadece kötü bir cadıya ev sahipliği yapan ve sefaletten başka bir şey olmayan bir yerdi.

"Buralarda bir yerdeydi," dedi Darcy ve o beni ağaçların arasından geçirirken onu takip ettim, dinlerken tüylerim diken diken oldu ve kulaklarımı tahtaya diktim. Uzaklardan bir baykuşun ötüşü kafamın içinde bir klakson gibiydi ve gece yaratıklarının koşuşturma ve tırmalama sesleri her yönden bana ulaştı. Yine de bu iyiydi. Hiçbir şey kapalı değildi. Hayvanlar sessizleştiğinde endişelenmemiz gerekiyordu.

Daha açık bir ormanlık alana geldiğimizde Darcy kaşlarını çatarak etrafa baktı. "Buradaydı," diye soludu hüzünle. "Clara'nın bizimle dövüştüğü yer burası. Diego bir Nymph'e dönüştüyse, o zaman kıyafetlerini bir yerlerde unutmuş olmalı.

"O gece yanında olamadığım için üzgünüm. Hepiniz," diye itiraf ettim, göğsüm sıkışıyordu.

Bunu öğrendiğimden beri aklımdan çıkmıyordu. O gece Darius'un Lionel ile dövüşürken çektiği acıyı tattıktan sonra bir şeylerin korkunç derecede ters gittiğini anlamıştım. Ona gitme ihtiyacı beni deli etmişti. Beş muhafızı geçmeye çalıştım ve sonunda endişeden deliye dönerek gece boyunca tecride kilitlendim. Çelik kapıdan geçmeye çalışırken iki elimi de kırmıştım ve sonunda bir doktorun beni iyileştirebilmesi için sakinleştirilmek zorunda kaldım.

Koğuşumu koruyamamak, bir daha asla tadını almak istemediğim bir ıstıraptı. Ama Darius olanları açıklamaya geldikten sonra Mavi'nin de orada olduğunu öğrenmek beni paramparça etmişti. O gün, hayatımın en kötü haftalarından birine girmişti. Yıldızlardan gelen kötü şansla yüzleşirken pişmanlıklarla boğuşmuş, sayamayacağım kadar çok kavga etmiştim. Gustard'ın Fae olmayan pisliklerinden bazıları beni duşta bıçaklamıştı ve neredeyse kan kaybediyordum. Hayatınızı bir perspektife oturtmak için hapishanede soğuk, kirli, ıslak bir zeminde neredeyse ölmek gibisi yoktu.

Darcy bana acıyan bir yankıyla baktı ve onu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ben batırdım. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmamıştım. Muhtemelen bir yanı bunun için benden nefret ediyordu. Asla kabul etmese bile.

Ağaçlara bakarken hüzünlü bir ifadeyle, "Bilemezdin," dedi. "Hadi bakalım."

Aramak için yola çıktı ve ben yeri aramaya başladım, kafamın içindeki sesi engellemeye çalışırken, onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı bana hatırlattı. Ama en azından yapabileceğim bir şey vardı. Ve bu lanet olası şapkayı bulmaktı. Lanet gölgelere bağlı olduğu için üzerinde bir çağırma büyüsü kullanamadık ama buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Avlanırken yüzeydeki döküntüleri sıyırarak, metodik olarak zeminde ilerledik. hissettim

Zaman akıp geçiyor ve uzaktaki her bir dal çıtırtısında dişlerim uzuyor ve tüylerim diken diken oluyordu.

Diego'yu o kadar iyi tanımıyordum ama ondan hoşlanmaya başlamıştım. En azından yiğitçe ve ona hayran olan bir kızın kollarında ölmüştü. Kendim gitmek için daha iyi bir yol hayal edemiyordum. Ve ben de bir kez yapmaya oldukça yaklaşmıştım. Belki yiğit kısmı hariç.

Bölgedeki her kayayı ve yaprağı alt üst ettiğimizde, Darcy bana kaşlarını çatan hüsrana uğramış bir bakış attı.

"Bu ormanda herhangi bir yerde olabilir. Ya bir mil öteye kaymışsa?" ağaçların arasındaki gölgelere bakarak hayal kırıklığı içinde düşüncelerini dile getirdi.

"Sana tam olarak ne dedi?" Diye sordum.

"Hiçbir şey... sadece şapkayı almamı söyledi," dedi kaşlarını çatarak, onun ölümünün anısını yeniden yaşıyormuş gibi yerdeki bir yere bakarken.

Gözlerindeki o kederi görmekten nefret ediyordum, içimdeki iblisleriyle savaşmak ve onları ayaklarının dibine sermek isteyen bir canavarı uyandırdı. Bu kız kalbinde bu kadar yarayı hak etmiyordu. Huzuru, mutluluğu ve acısız bir hayatı hak ediyordu. Yıldızlardan bir dilek hakkım olsa onu dilerdim. Tamam, ve Lionel'ın gücünün bloke edilmesi ve iki yüz fitlik bir uçurumdan atılması. Küçük hayaller falan.

"Pekala, onun için önemliydi, bu yüzden belki kolayca bulabileceği bir yere bırakmıştır," dedim düşünceli bir şekilde ve o bunu düşünürken dudağını ısırarak başını salladı.

"Belki bir yere asmıştır." Alandaki ağaçlara baktı ve ben de başımı salladım, kararlı adımlarla ilerledim.

“Yine sırtıma bin, bir tur atacağız. Burada kimse yok, Faelight kullanırsak daha kolay fark edebiliriz.”

"Pekala," diye kabul etti, sırtıma tırmandı ve avucuna bir Faelight fırlattı. Bacaklarını sıkıca belime doladım ve herhangi bir işaret ararken ışığı ağaçlara ve yere doğru çevirirken koşmaya başladım.

Hadi ama Diego, abuela'nın lanet olası ruh şapkasını nereye sakladın?

BENRuhlar Sarayı'nın ana girişindeki merdivenlerin dibinde oturmuş kızımı bekliyordum.

Kalbim sabit bir ritimle gümbür gümbür atarken ve duyularım çevredeki alana ayarlıyken.

Roxy, babasının bir zamanlar Gabriel'le buluşmak için kullandığı gizli geçitlere girerken ben etrafımıza tespit ve geri püskürtme büyüleri yapardım. O yapardı*görülen*bu kadar sorunsuz gidiyordu ve keşfedilmeden Kraliyet Kâhini Odasına gideceğimizden emindik, ama bundan sonra, yıldızlar ona bundan paçayı sıyırıp sıyırmayacağımız konusunda net bir yanıt vermeyecekti.

Elimi yüzümden aşağı kaydırdım, tırabzana yaslanıp Roxy'nin gözden kaybolduğu boş duvar parçasını izlerken çenemi kaplayan kirli sakalı ovuşturdum. Onu orada tek başına bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ama burada yürürken bile yer titremeye başlamış, duvarlarda resimler titreşiyordu ve bir garson mutfağın kapısını o kadar hızlı açmıştı ki üzerimize çarparak şampanya tepsisinin tamamını her yere saçmıştı. Bizi sırılsıklam etmeden önce su büyümle sıvıyı yakalamayı başarmıştım ve Roxy bana öyle pis bir bakış atmıştı ki, benim de adama bakışımı yarıda kesmişti.

Görünüşe göre yıldızların bizi ayırmak için kullandığı piyonlara bağırmak benim için hoş değildi, ama aynı zamanda hayal kırıklıklarım için sahip olduğum tek çıkış yoluydu, bu yüzden yapmamak zordu.

Adım atmaya başlama dürtümü bastırmak zorunda kaldım ve sarayın doğu kanadına açılan kapının ötesinde, bir Fae'nin sihrinin benim itme büyülerime sürtündüğünü hissettiğimde doğruldum.

Birinin mırıldanma sesi bana ulaştı ve babamın pislik uşağı Jenkins'i tanıdığımda kaskatı kesildim.

"Bu yoldan gitmem gerektiğinden emindim..." Başka bir şey mırıldandı, fikrini değiştirmesinden Kral'ın sorumlu olup olmadığını merak ediyor gibiydi ve sihrimi fark ettiğini anladığımda küfrettim. Büyüye daha fazla güç katarken kendi kendime sırıttım, bu onda çaresiz bir sıçma dürtüsü hissetmesine neden oldu ve o da

Banyo aramak için koşmaya başladığında bağırdı. Oraya varmadan önce kendini sıçmasını umduğum için bir kahkaha attım.

Gıcırdayan taş sesi Roxy'nin döndüğünü haber verdi ve duvarda bir delik açılınca doğruldum ve yanında Gabriel ile içeri adım attı.

İkisi gülüyordu ve onları izlerken tüylerim diken diken oldu, onu daha sık gülümsetebilme şansı için can atıyordum. Onun engellerini bu şekilde gerçekten yıktığını gördüğüm tek kişi Darcy'ydi ve Gabriel'in onun erkek kardeşi olduğunu bilmeme rağmen, onun benim için henüz yıkmadığı duvarlar olduğunu bilmek içimi sızlatıyordu.

Onun da beni görmesine izin verdiğimi iddia edemezdim ama deniyordum. Ve onun da öyle olduğunu tahmin ettim. Yani eğer yıldızlar yolumuza çıkmayı bırakırsa o zaman burada gerçekten bir şeyler yapma şansımız olacağından emindim.

"Hey," dedim Gabriel'e, çenemi sallayarak selam verirken gözlerim kızıma dikilmişti.

O altın rengi elbisenin içinde sarhoş edici görünüyordu ve onu ilk gördüğümden beri onu taht odasına sürüklemekle ilgili fantezilere kapılmıştım.

Onca yerde onunla birlikte olmanın gerçekten heyecan verici bir yanı vardı. Sanki kimin üzerine kıçını oturacağı konusunda bizi birbirimize düşürdüğü için yıldızlarla alay ediyormuşuz gibi. Tabii yine de son gülen onlar oldu bize küfrederek.

"Gitmemiz gerek," dedi Gabriel beni zar zor selamlayarak ve onun da benim varlığıma pek ilgi duymuyormuş gibi bakışlarını hızla benden kaçırdığını fark ettim.

"Bu taraftan," dedi Roxy, onu kolundan tutup solumuzdaki bir koridora doğru çekerek.

Rastgele temasa bir miktar kıskançlıkla baktım. Kız arkadaşıma herhangi bir tepki olmadan yakın olabilecek herkesi kıskandım. Bu, temelde her zaman en ufak bir provokasyonda öfkeye dönüşmekle tehdit eden sıcak bir kıskançlık karmaşası olduğum anlamına geliyordu.

Koridorda onları takip ettim ve Roxy omzunun üzerinden midemi bulandıran küçük bir gülümsemeyle bana baktı ve kendimi Noel'deki mutlu küçük bir elf gibi gülümserken buldum. Dikkatli olmazsam, o kız beni yumuşacık yapacaktı. Sorun şu ki, onu durdurmak gibi bir niyetim yoktu.

Kraliyet Kâhini Odası'nın kapısına ulaştık ve Roxy dikkatlice kapıyı açtı.

Karanlık odadan soğuk hava çıktı ve içeri adımını attığında yüksek topukları mermer zeminde tıkırdadı.

Roxy, elini sallayarak ateş büyüsüyle duvarlara yerleştirilmiş bir dizi apliği yaktı ve uzun bir oda bize açıldı.

Gabriel sol duvara yönelip kristal bir küre tutan yaşlı bir adamın portresine bakmak için başını geriye attığında arkalarına geçtim, gözleri bir şeyi önceden görmüş gibi parlıyordu.

Duvarların hepsi, geçmiş Kraliyet Kâhinlerinin, erkek ve kadınların, bazen kendi hakları olan kraliyet mensuplarının, diğerleri ise sadece geleceğin vizyonlarıyla yetenekli güçlü Fae'lerin devasa portreleriyle asılıydı.

Roxy salonun uzak ucuna doğru uzun adımlarla yürüdü ve başına gümüş bir taç yerleştirilmiş, gece yarısı gökyüzüne bakan büyüleyici bir kadının portresinin altında durdu.

"Neredeyse senin kadar güzeldi," diye mırıldandım arkasında durup Roxy'nin annesi ve dünyada bilinen son büyük Kahin olan Kraliçe Merissa'ya bakarken.

Roxy yumuşak bir sesle, "Bazen onu tanısaydım nasıl olurdu diye düşünüyorum," dedi, sesinde pişmanlık vardı. "Bizi isteyen ve bizimle ilgilenen ebeveynler tarafından sevilerek büyümek."

"Birlikte büyümüş olurduk," diye mırıldandım çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. "Sen ve Darcy başından beri dördümüzle birlikte olurdunuz, gece gündüz, Erken uyanmış, liderlik için eğitilmiş."

Sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ve bu senaryoda bundan memnun olur muydun?" bana sordu. "Bizim sizin kraliçeniz olmamız ve kaderin sizi Meclis Üyemiz yapmanıza zorlaması için mi?"

Gerginlik dolu bir an ona baktım ve sonra başımı salladım. "Annen ve baban hayatta olsaydı, başka bir alternatif olmazdı. Rol için yetiştirilmiş olurdun. Bu rol için mükemmel olurdun."

"Ama baban annemle babamı öldürdüğü ve bizi öldürmeye çalıştığı, bizi ölümlüler diyarındaki koruyucu aileye terk ettiği için, biz senin gözünde asla hükümdar olamayacak bir çift aptal kız mıyız?" diye meydan okudu, gözlerinde hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o tartışmacı parıltı.

"Öyle demedim," diye homurdandım.

"Öyleyse bana boyun eğmeye hazır mısın?" alay etti ve omurgam bunu açıkça reddederek doğruldu.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedim alçak bir sesle ve alay etti.

"Yine de bu aramızda kaldığı süre boyunca, içten içe hep kavga etmeyecek miyiz? İşin özüne gelince, senin ailen benimkine ihanet etti. Baban her şeyimizi elimizden aldı. Sevilerek büyüme şansı. ait olduğumuz dünya, güçlerimizi erkenden ele alma ve size verilen her şeyi bu kadar kolay öğrenme şansı. Ve olan her şeyden sonra bile, hala bizden çalmaya devam etmek istiyorsunuz, değil mi? ve diğer Mirasçılar tahta oturmaya bizden daha uygunlar.*bizim*doğum hakkı Senden daha güçlü olmamıza rağmen. Olduğumuz yere gelmek için her şeyimizi kaybetmemiz gerekmesine rağmen." Gözleri, nadiren kimsenin görmesine izin verdiği bir duyguyla parladı ve ben onu tutmakla sallamak arasında kaldım.

"Roxy," dedim kaba bir sesle, öne çıkıp kolunu yakalamak için bir hamle yaparken, onun suçlamaları bedenimi sızlattı. Ama ona dokunamayacağım şekilde kıpırdandı, o geri çekilirken elim hiçbir şeyi kavramıyordu ve içimdeki canavar öfkeyle homurdandı. "Geri dönüp değiştirebilseydim, yapardım. Ama bu, şu anda içinde yaşadığımız gerçeği değiştirmez. Mirasçılar ve ben, siyasi

babam tahttan indirildikten sonra bu krallığı yönetecek tek gerçekçi adayların biz olmamızı sağlayacak bilgi, karakter gücü ve büyü eğitimi. Bu kadar inatçı olmayı bırakıp mantıklı bir şekilde baksaydın, o zaman görürdün-"

Gabriel, "Yeter," diye tersledi, aramıza girdi ve onu yüzünden silmem için bana yalvaran öfkeli bir bakış attı. "Eğer bu daha da derinleşirse, burada bulunacağız ve çekişmeniz hiçbir şeyi çözmeyecek. Çok inatçısınız ve bunun için domuz kafalısınız." Sözleri ikimizi de hedef alabilirdi ama bana dik dik bakması kime yönelik olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Bir sorunumuz mu var?" Ona hırladım ama onun için hazırladığım tuzağa düşmek yerine sadece içini çekti.

"Sıklıkla senden çok daha sinir bozucu adamlarla uğraşırım Darius, sırf gururun yaralandı diye beni kızdırıp kavgaya sürükleyemezsin. Buraya bir neden için geldik ve bunu halletmeliyiz." Annesinin portresine acı dolu bir bakış attı, sonra odanın ortasındaki sandalyeye doğru benden uzaklaştı.

Gerçekten de başlı başına bir tahttı, ışığı yakalayan ve sonsuz bir sihirle parlıyormuş gibi görünen camdan kesilmişti. Yüzeyindeki tüm takımyıldızların haritasını çıkaran göktaşı parçaları olduğundan emin olduğum gümüş değerli taşlarla kakılmıştı.

Roxy benimle daha fazla zaman kaybetmeden onun peşinden gitti ve onları takip ederken içimden ona ve kendime lanetler mırıldandım. Ne kadar çabuk kabul ederse, bize boyun eğmesi o kadar iyi olacaktı.

Gabriel cam tahtın önünde hareketsiz kaldı, parmağını kol dayanağının üzerine değdirmek için uzandı ve elini geri çekip gitmesi için başını sallamadan önce birkaç saniye bakışları bir görüntüyle parlarken kaskatı kesildi.

Gabriel, "Fazla vaktimiz yok," diye mırıldandı ve Roxy, omzunun üzerinden bana bakmadan önce onun elini tuttu ve parmaklarını sımsıkı sıktı. "Bunu kaydetmelisin" dedi. "Çünkü ne yapmak üzere olduğumu bilmiyorum*Görmek*, ama bunun muhtemelen hayatım boyunca sahip olacağım en önemli vizyon olduğunu biliyorum."

Tek kaşımı kaldırdım ve kaydetmeye ayarlamadan önce sessizce cebimden Atlas'ımı çıkardım.

Gabriel, Roxy'nin kafasına bir öpücük kondurdu ve onu cam sandalyeden birkaç adım geriye götürdükten sonra sırtını döndü ve üzerine oturmak için yavaşça alçaldı.

Keskin bir nefes aldı ve odadaki her aplikteki ateş, tenimi öpüp beni titreten doğaüstü bir rüzgar altında söndü. Gölgelerin arasına dalmışken, karanlıkta Roxy'nin eli benimkini buldu ve zifiri karanlıkta görmeye çalışırken gözlerimi kırpıştırarak onu sıkıca tuttum. Apliklerde masmavi alevler canlanıp mekanı ürkütücü bir renkle aydınlatırken irkildim.

Sandalyeye yerleştirilen tüm değerli taşlar, bir miktar iç ışıkla ve takımyıldızlarla parlamaya başladı.

Oluşturdukları her tarafımıza yansıtıldı, sanki aralarında yüzüyormuşuz gibi duvarları, tavanı ve zemini kapladı.

Gabriel'in elleri tahtın kollarını kavuşturdu, gözbebekleri altın rengi bir ışıkla parlarken parmak boğumları bembeyaz oldu, ta ki gözlerinde tek görebildiğim, sanki bir yıldızın yüzüne bakıyormuşum gibi o zengin, altın rengi olana kadar.

"Şimdi beni dinle, çünkü onun kehaneti kaderin gidişatını değiştirebilir," dedi ona hiç de benzemeyen ruhani bir sesle ve Roxy telaşlı bir şekilde nefes alırken parmaklarını benimkilere doladı.

*"Rüzgar sizi çağırdığında doğuya, yükselen yıldızın kalbine bakın ve mirasınızın kökenlerini bulun."*dedi sesi çoğalıp odanın duvarlarında yankılanır gibi görünmeden önce ve bir sonraki bölümün beklediği kehanet olduğundan emindim.

"Ateşten doğan, geçmişin küllerinden yükselen iki anka kuşu. Kader çarkı dönüyor ve Ejderha saldırmaya hazırlanıyor. Ancak aldatanın kanı kaderin akışını değiştirebilir. Yanınızda oyalanan, boyalı gülümsemeli adama dikkat edin. Aşağılananları çevirin.
Köleleştirilmişi özgür bırakın.
Bağlı adamlardan korkun. Birinin yükselmesi için birçok kişi düşecek. Laneti çek. Avcı bedelini ödeyecek.
Geçmişin hatalarını tekrarlamayın. Tutulmayan sözü tutun. Çatlağı onar. Gölgelerde saklanan her şey karanlık değildir.
Kan çıkacak. Kaderini mühürle. Kaderini seç."

Mavi ateş bir dalga halinde söndü ve tahttaki kristallerden gelen ışık da, Gabriel'in nefes nefese tahttan gelmesiyle söndü.

"Cebrail?" Roxy nefesini tuttu, beni serbest bıraktı ve avucunda bir ateş yakarken ileri atıldı, ışık tahta yarı yarıya çökmüş olan kardeşini aydınlatacak kadar parlaktı.

Atlas'ımı kapattım ve onu ayağa kaldırmasına yardım etmek için ilerledim.

"gitmeliyiz*Şimdi*. Vard buraya geliyor," diye homurdandı Gabriel, tökezleyerek kapıya doğru yürürken zar zor ayakta durabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Sorun ne, seni iyileştirmeme ihtiyacın var mı?" Roxy endişeyle sordu ama Gabriel başını salladı.

"Öyle değil. Şu anda üzerime o kadar çok görüntü yağıyor ki, onların ağırlığını zar zor taşıyorum. Şimdilik onları kontrol altına almalı ve onları ayırabileceğim bir yere gitmeliyim ve *Görmek*hepsini birer birer" diye açıkladı.

"O zaman buradan gidelim," dedim.

Kolumu beline doladım ve kolunu omzuma atıp onu ayağa kaldırdım ve ağırlığını neredeyse tamamen kendi başıma taşıyarak onu kapıya doğru ittim.

Roxy önümüzden hızla geçti ve ateş büyüsünü söndürüp koridora çıkmadan önce kapıyı çekti.

Sağa dönmek için giderken Gabriel, "Öyle değil," diye mırıldandı ve diğer yöne doğru koşmaya başlarken onu yarı taşıyarak bizi döndürdüm.

Tam köşeyi dönerken arkamızdan Vard'ın sesi kulağıma takıldı. Gabriel, Roxy onu kenara çekerek arkasındaki merdiveni ortaya çıkarmadan önce, bir dağın yamacında duran bir Hidra'yı tasvir eden duvar halısını işaret etti.

Şu anda hiçbirinin onları kullanmadığını umarak Gabriel'i hizmetlilerin koridorlarına çektim ve merdivenlerden hızla inerken Roxy üzerimize bir susturucu balonu fırlattı.

Bir dönüş yaptık ve Gabriel, kimsenin bizi bulamayacağı daha güvenli tünellere girebilmemiz için Roxy'nin ona verdiği yüzükle Kral'ın geçitlerinden birini açmak için uzandı.

Sağ tarafımızdaki çıplak bir duvar parçasını işaret eden Gabriel, "Oradan geri dönmelisin, Tory," dedi. "O zaman bahçelerin içinden partiye dönebilirsin. Darius başka bir yoldan geri dönecek."

"Emin misin?" diye sordu, bir erkek kardeşinden bana bakarken gözleri endişeyle parlıyordu. "Evet," diye ısrar etti. "*Şimdi,*Tory. Bu yol işe yaramalı. Neredeyse eminim."

Bunun yeterince iyi olduğunu düşünüyormuş gibi görünmüyordu ama bana bakmadan ve bakışlarımla buluşmadan önce kabul etti.

"Güvenli bir şekilde geri dön," diye emretti bana. "Ben de kardeşim konusunda sana güveniyorum."

"Ben hazırım, Roxy. Bana güvenebilirsin," diye söz verdim ona ve kesin bir şekilde başını salladı. Taht konusunda hâlâ hissettiğimiz bölünme konusunda hâlâ biraz kızgın olduğunu söyleyebilsem bile, çoğumun buna açıkça inanıyordu. Ama beni affederdi. Kendini tutamadı.

İlerledi ve Gabriel'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dönüp en kısasını dudaklarıma yerleştirdi.

Kalbim şaşkınlıkla yerinden fırladı ve ona doğru eğildim bile ki o uzaklaşıp tekrar gizli kapıya yöneldi, dudaklarım ürperdi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Bu tartışmayı daha sonra bitirebiliriz, pislik," dedi, bunun fikri onu heyecanlandırmış gibi gözleri parlayarak. "Bu arada, sadece Gabriel'i buradan çıkar."

Bu meydan okumayı kabul ederek sırıttım ve bir nefes sonra gitti.

Gabriel, "Bu taraftan," diye emretti, eğimli tüneli işaret ederek ve ben de bana daha az yaslanıyor gibi görünse de, ilerlemesine yardım ederek ilerlemeye başladım.

Birkaç kez döndük ve sonunda başka bir boş duvar parçasının yanında durup kolunu tuttu.

omuzlarımdan ve doğrulurken derin bir nefes aldı.

"İyisin?" Ona sordum ve bana karanlık bir bakış atmadan önce başını salladı.

"Evet. Ama seninle Tory hakkında yalnız konuşmak istiyordum," dedi Gabriel, doğrulurken omuzlarını geriye yuvarlayarak.

"Ah?"

"Sadece bunu mahvetme," diye uyardı, bana ölümcül bir bakış attı. "Çünkü ben*Görmek*ikiniz için de geçerli olan bir dizi senaryo var ve bunların en az yarısında pislik gibi davranıyorsunuz. Onun kalbini ikinci kez kırarsan, sana bir daha asla kalbini alma şansı vermez. Beni duyuyor musun?"

"Cidden bunu zaten bilmediğimi mi düşünüyorsun?" homurdandım. "Onu incitmek istemiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Ama onca şeyden sonra öylece dönüp ona tahtı teklif etmemi bekleyemezsin."

"O boktan bahsetmiyorum," dedi umursamazca elini sallayarak. "Sen ve ondan bahsediyorum. Sadece doğru yap. Ve bir dahaki sefere onunla birlikte olmak için yıldızlara meydan okumak istediğinde belki beni biraz uyar ki uyku iksiri falan içeyim," diye ekledi bakışıyla iğrenme

"Bu ne anlama geliyor?" Diye sordum.

"İkinizin çamurda yuvarlandığınız çok fazla flaş yakaladım ve bu boku görmek istemiyorum. Çoğu zaman bu tür şeyleri engelleyebiliyorum, ama bu çok zordu. ikinize çok kızgınsınız ve tüm dikkatleri sizi parçalamaya odaklanmış durumda."

Bu hatırlatmaya gülümseyip ona omuz silktim. "Eh, tam olarak planlanmamıştı."

"Biliyorum. Ama eğer ikiniz bu konuda göklerin iradesine karşı gelmeye kararlıysanız, o zaman yol boyunca aralarında pek çok düşman edineceğinizi bilmelisiniz."

"Buna fazlasıyla değer," diye onu temin ettim ve pis maskesi bir gülümsemeye dönüştü.

"Güzel. Tüm duymam gereken buydu. Şimdi baban seni özlemeden partiye defolup git." Gabriel gizli kapıyı açmak için yüzüğünü kullandı ve ben de bir kez olsun bir konuda göz göze geldiğimizi hissederek elimi omzuna vurdum.

"Buradan çıkman iyi olacak mı?" Ona sordum ve hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. "Kafam şu anda hayallerle o kadar dolu ki onlara anlam veremiyorum ama ailem kış kulübemizde bir oda yapmamı sağladı, bu da odaklanmama yardımcı oluyor. Şimdilik vizyonlarla savaşıyorum ama bir kez olsun oraya git, onları sıralayacağım ve umarım devam edecek daha çok şeyimiz olur."

"Seninle kalabilir ve saraydan sağ salim çıkmanı sağlayabilirim," diye teklif ettim, bakışları üzerine çöken görüntülerle odak noktasına girip çıkıyor gibiydi, ama başını iki yana salladı.

"Ben iyi olacağım. Tünelin uzak ucunda, ağaçların arasında beni bekleyen başka bir Ejder var. Partiye geri dönmelisin."

Başımla onayladım ve gizli kapıdan geçip koridora geri dönmeden önce tek başına idare edebileceğinden emin olana kadar uzaklaşmaya başlamasını izleyerek onu izledim.

saray içinde.

Bulabildiğimiz ilk fırsatta, hepimiz bu kehanetin anlamını anlamaya çalışmak zorunda kalacaktık. Sadece bunun iyi bir haber olmasını umuyordum. Çünkü kulağa o kadar umut verici gelmediği kesindi.

WFaelight'ım önümüzde bir şeyi aydınlattığında, ormanın neredeyse her santimini avlamıştık.

"Orada!" Seslendim, işaret ettim ve Orion ona doğru fırlayarak beni sırtından indirdi.

Şapkayı ağacın gövdesinin aşağısındaki çıkıntılı bir daldan aldı ve şapkayı bana uzatırken kalbim yerinden kalktı, göğsümden rahat bir nefes düştü.

Ayağım yerdeki bir şeye takıldı ve eğilip yaprakları bir kenara ittim ve orada Diego'nun kıyafetlerini buldum. Onları çamurdan çekerken kalbim parçalandı ve keder beni soğuk, boyun eğmez bir şekilde tuttu. Bize yardım etmeye çalıştı. Ve Clara'yı bizden uzak tutarken ölmüştü. Bunu ona asla ödeyemezdim ve onu her gün özlüyordum.

"Faelight'ınızı söndürün," diye homurdandı Orion ve ben hızla itaat ederken ses tonu içime bir korku titremesi gönderdi.

Ayağa kalktım ve ormanda benim duyamadığım bir şeyler dinlerken onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Sırtıma geç," diye tısladı ve Diego'nun şapkasını cebime sokarken omuzlarından sıkıca tutarak zıplamak için acele ettim.

"Nedir?" Susturma balonumuz sesimizi zaten saklıyor olsa da nefes aldım.

"Emin değilim," diye yanıtladı. "Ama gitmemiz gerekiyor." Ağaçların arasından koşarak uzaklaştı, sınıra o kadar hızlı koştu ki dünya etrafımdaki en koyu yeşiller ve mavilerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey olmadı.

İleride buz sarkıtlarının parıltısı belirdi ve cebimden yıldız tozunu çıkardım, muhafazalardan çıktığımız anda üzerimize atmaya hazırlandım. Ondan yirmi fit uzaktaydık, on, beş-

Orion düşerken dünya altımdan söküldü ve ben bir çığlıkla sırtından fırladım, sert zeminin üzerine yuvarlandım ve daha fazla yuvarlanmamak için yosundan bir duvar oluşturdum. Yine de paniğim üzerinde duracak vaktim yoktu, hareket etmem gerekiyordu. Hızlı.

Orion ıstırap içinde inledi ve ben de korkuyla ona doğru koşarak ayağa fırladım. Sırt üstü yatıyordu, göremediğim bir gücün saldırısı altında kıvranıyordu ama ay ışığının ince bir zerresi bana onun gözlerini görmemi sağladı ve gözleri gölgeyle dönüyordu.

"HAYIR!" Dehşetle nefesim kesildi, kollarından tuttum ve onu sınıra doğru geriye doğru çektim.

Çok yakındık. Onu dışarı çıkarabilirdim. Yapabilirdim.

"*Koşmak*diye homurdandı ama onu geride bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Parmaklarımı salladım, sert bir şekilde odaklandım ve onu yerden kaldırmak için havaya yükselme büyüsü yaptım, nabzım kafatasımın içinde atıyordu. Koşmaya başladım, arkamdan ona rehberlik ettim ve muhafazalardaki boşluğa doğru koşarken onu yakınımda tutmak için sihrimi çekiştirdim.

Bir şey bana koçbaşının gücüyle çarptı ve sırtımdaki kire fırlatıldım, adrenalin vücudumdan aşağı yuvarlanırken bir vücut beni yere sabitledi. Büyüm Orion'la birlikte bozuldu, bu yüzden o benim ötemde bir yere çarptı ve kaybedecek zamanım olmadığını biliyordum.

Kalbim çılgınca gümbürderken ve Anka ateşi bedenimin altında bir cehennem gibi parlarken, savaşmak için ellerimi yukarı kaldırdım.

"Bir sihir kıvılcımı ve kardeşim ölür," diye uyardı Clara, ay ışığında solgun yüzünü ve derisinin altında gezinen gölgeleri görebilmem için arkasına yaslanarak. Kül ve ölüm gibi kokuyordu, her santiminden yayılan gölgelerin gücü. "Beni sınama küçük prenses," diye tısladı ve gözlerinin arkasından kalbime korku hançerleri saplayan bir iblis baktı.

Orion ıstırap içinde haykırdı ve üzerimde oturan kızı mahvetmemek için sahip olduğum her şeyi aldım. Nefeslerim ağırlaştı ve kanımdaki ateşi tutarken ellerimi yumruk yaptım.

Clara'nın gücüyle yerde sarsılan Orion'a çaresizlik içinde baktım.*Ben ne yaparım? Bizi bundan nasıl kurtarırım?*

"Belki de buraya gelerek bu kadar kendini beğenmiş olmamalıydın," Clara bana tükürdü ve ardından yüzü sırıtmaya başladı. "Ama boşver, annen gelmeden önce biraz eğlenelim. Evimizin yanında kurduğum gölge alarmını kimin tetiklediğini anlayınca çok şaşıracak."

Bunun üzerine homurdandım. Büyümüzle onu tespit edememiş olmamıza şaşmamalı. Kahretsin, buradan gitmemiz gerekiyordu. Bizi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Clara ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı ve omzumdaki bir yaprağı silkeledi, sanki en iyi arkadaşmışız gibi bana gülümsüyordu. "Bu kadar üzgün görünme, oyun zamanı. Eğleneceğiz! Hadi küçük kardeşim, kalk ayağa."

Orion sarsılmayı bıraktı, yüzü kaba bir öfkeyle buruşmuş halde ayağa kalktı. Ama tek kelime etmedi ve belki de gözlerinde ıstırapla bana baktığı için söyleyemedi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama içimi korku sardı ve bundan kurtulmanın bir yolunu düşünemedim. Clara'ya saldırırsam, onu öldürür. Ve bunu riske atamazdım. Hiçbir şey için değil.

Clara bana doğru atıldı, beni kaldırdı ve omzunun üzerinden attı. O ormana doğru fırlarken nefesim kesildi ve Orion'un peşimizden koştuğunu duydum.

Tekrar yere yatırıldığımda, Stella'nın mutfağındaydık, tavan boyunca uzanan kirişler ve büyük krema dolaplarının altındaki ahşap tezgahlarla geniş bir alan. Clara zıplayarak odanın ortasındaki devasa masanın kenarına oturdu ve parmaklarını sallayarak Orion'un arkamdan gelip elini boğazıma dolamasına neden oldu. Tutuşunda hareketsiz kaldım, nefeslerim ağırlaştı. Panik yapamadım. Doğru düşünmem gerekiyordu. Kaçmanın bir yolunu bul.

Panik yapma.

Clara bizi gözlemlerken bacaklarını salladı ve ben de gözlerimde zehirle ona ters ters baktım.

"Onunla savaşırsan ölür. Benimle savaşırsan, ölür. Beni kızdırırsan ölür," diye şarkı söyledi. "Oyunu anlıyor musun?"

"Evet," diye tısladım zehirli bir şekilde. "Ne istiyorsun?"

"Hmmm, uzun, uzun, uzun, uzun zamandır kimse bana bunu sormadı," dedi keyifle, saçları ruhani bir rüzgara yakalanmış gibi etrafında uçuşuyordu. "Sanırım her prensesin istediğini ben de istiyorum. Ne*Sen*Ben de istiyorum, Vega kızım."

"Bu da ne?" Bizi bundan nasıl çıkaracağımızı bulana kadar onu konuşmaya devam etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ama o Orion'u öldürmeden ben onu öldüremezsem ne yapacağımı bilemedim. Ve başarısız bir girişim onun ölümüne eşdeğerdi. O kadar güçlüydü ki, onu yok etmek için ne gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kraliçe olmak," diye içini çekti özlemle. "Babam benimle evlenecek."

Burnumu kırıştırdım ve ifademe çığlık attı. Orion beni vücuduna doğru çekti, boğazımdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Kolunu tuttum, sihir kullanmamaya ve kendimi özgür bırakmaya yönelik içgüdülerimle savaştım.

"Bana öyle bakma!" diye bağırdı, sesi kollarımdaki tüyleri diken diken eden derin, şeytani bir nitelik kazanarak. "Kademde mükemmellik var. Baban kendisi söylüyor. O beni seviyor. Tıpkı kardeşimin sevdiği gibi*Sen*"

Orion beni kollarının arasında döndürdü, iki elini boğazıma kapattı ve gözlerindeki korku neredeyse beni kıracaktı.

Clara parlak bir gülümsemeyle yüzümü izleyerek bize doğru fırladı. Ciğerlerim hava için yandı ve sihir parmak uçlarımı karıncalandırıp ona karşı kullanmam için yalvarırken tırnaklarım eline saplandı. Ama yapmazdım. Bu dünyada onun hayatını riske atmamı sağlayacak hiçbir güç yoktu.

Orion aniden beni serbest bıraktı ve onun elini tutarak onu odanın içinde ipler üzerinde bir kukla gibi dans ettirdi. Ağrıyan boğazımı tuttum, eğilirken ciğer dolusu havayı içime çektim. Phoenix'im etimin altında kükredi, onu yok etmek için çaresizdi ve tutmam gereken her şeyi aldı.

kontrol altında*. Bir kıvılcım ve onu öldürür.*

"Hapishanenizden nasıl çıktınız merak ediyorum?" Clara, Orion'un yüzünü ellerinin arasına alarak düşündü. “Ne kadar da meraklı. Baban memnun olmayacak. Ama bir partisi var ve partileri sırasında onu rahatsız etmemeliyim. Yine de annen ne yapacağını bilir. Bu bir aile birleşimi olacak!”

Aniden Orion'dan uzaklaştı, onu bana doğru yönlendirdi ve o da bulanık bir şekilde ileri atılarak beni arkamdan yakaladı.

"Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum," diye soludu Clara ve Orion kolumu kavrayarak kız kardeşine doğru uzattı. Nefret bedenime sinsice yayılırken kaslarım gerilmişti. Ama savaşamazdım.

"Benden uzak dur," diye hırladım Clara dudaklarını yalayarak bir hayalet gibi bana doğru gelirken. "Hareket etme küçük prenses. Yoksa ölüden de ölü olacak.”

Kolumu kavrayıp bileğimi ağzına götürdüğünde dilimi ısırdım, dokunuşundan midem burkulmuştu. Dişleri dışarı fırladı ve soğuk ağzını etime bastırdığında ürperdim. Dişleri kuvvetli bir şekilde içime saplandı ve o ısırıp damarlarımı bir vahşi gibi yırtıp açgözlülükle içerken acıyla nefesim kesildi.

O içip içerken, yaşam gücümün giderek daha fazlasını içine çekerken, sihrimin önümde bu boşluğa çekildiğini hissettim. Phoenix'im içimde savaşıyordu, cildim onu zar zor kontrol altına alabildiğim için gitgide daha sıcak oluyordu. Onu ne kadar hızlı öldürebilirim? Ya başarısız olursam?

Riske atamam.

Dişlerini sadece kolumun yukarısındaki etime sokmak için serbest bıraktı, cildi tekrar tekrar kırarken, derin yaralardan kan fışkırırken ağlamama neden oldu. Tory'den çaldığı yakut kolye tenimde sürüklendi, sıcaklığı beni boynundan koparmam için yalvarıyormuş gibi çağırdı ve keşke yapabilseydim.

Clara'nın tırnakları boğazımı ve köprücük kemiğimi sıyırdı. Imperial Star'a çok yakındı ama hiçbir fikri yoktu. Boynumun etrafındaki tılsıma daha yakından bakmaması, ondan bir şey hissetmemesi için dua ettim.

Derimi bir kez daha yardığında ve aç inlemelerle göğsümdeki kanı temizlemek için eğilirken başka bir çığlık daha kaçırdım. Çenemi işkenceyle sıktım. Orion'a zarar vermediği sürece acıya dayanabilirdim ama ne olursa olsun ikimizi de öldürmeye karar vermeden önce bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Clara dişlerini boğazıma sokup içip içmeye devam ederken başım dönmeye başlamıştı. Çok fazlaydı, çok fazla alıyordu ve büyü rezervlerim kendi gücümle birlikte azalıyordu.

dayanmalıyım

Orion'un kollarına geri döndüm, nefesim daha sığ hale gelirken vücudu benimkini çevreliyordu. BEN

böyle ölemezdi bizi korumak zorundaydım. *Birşey yapmam lazım. Herhangi bir şey!*

Kapı hızla açıldı ve Stella, hemen arkasında Diego ebeveynleri Drusilla ve Miguel ile birlikte içeri girdi. Su Perisi formlarında değillerdi ama kanlar içinde kaldığımı gördüklerinde gözleri kıpkırmızı parladı, sihrime olan açlıkları açıktı.

"Clara, neler oluyor?" Stella şok içinde bir bana bir Orion'a bakarak nefesini tuttu.

Üzerine oturan mor bir elbise giymişti, kısa siyah saçları taranmıştı ve içinden gül kokusu geliyordu. Periler de güzel giysiler giymişlerdi, Drusilla siyah bir elbise ve Miguel resmi bir takım elbise giymişti ve onların da Lionel'ın partisinde olduklarını tahmin ettim.

"Bu bir Vega mı?" Stella ön kapıyı çarparak çarpmasına neden olan bir elini savurarak karşı çıktı.

Clara dişlerini boğazımdan çekti, ağzından damlayan kanı sildi, yüzü korkunç ve çarpık görünüyordu. "Merhaba anne."

Stella'nın boğazı düğümlendi, ona dikkatle yaklaştı ve gözlerinde bir endişe parıltısıyla oğluna baktı. "Bu oldukça şaşırtıcı, Clara."

"Mülkünüze izinsiz giriyorlardı, alarmımı bozduklarını hissettim, onları yakalamak için buraya geldiğim için iyi bir kız değil miyim?" diye bağırdı Clara, koşarak Stella'ya sarıldı ve yanağına kan bulaştırdı. Birlikte oynarken kızının sırtını sıvazlayarak yüzünü buruşturdu ama Clara'nın davranışından kendisinin bile rahatsız olduğu açıktı.

Dikkatleri dağılırken parmaklarımı avuçlarıma bastırdım, damarlarıma iyileştirici büyüler gönderdim ve kafamdaki sersemliği bastırmaya çalıştım. Sihrim son tortusuna kadar inmişti, bu yüzden bizi koruması için Phoenix'ime güvenmem gerekecekti. Orion'un hayatını riske atmadan kullanmak için bir fırsata ihtiyacım vardı.

"Seni oğlumun anılarında gördüm," dedi Drusilla, yaklaşırken gözlerini bana kıstı. "Onu bize karşı çeviren sensin."

"Hayır, Diego buna kendi başına karar verdi," diye homurdandım, onun anısıyla kalbim sıkışıyordu. Canavar annesi ve amcası Alejandro hakkında bana gösterdiği her şeyden.

Çevresine bakınan Miguel'in ifadesi boştu, olup biten hiçbir şeyle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

"Onu ne yapacağız?" Clara heyecanla Stella'ya sordu. "Onu turta yapıp Periler ordumuza yedirmek mi?"

"Saçmalama," diye azarladı Stella. "Onları Lionel'e götüreceğiz, o ne yapacağını bilir."

"Baba meşgul!" Clara çığlık attı. "Onu rahatsız edemeyiz yoksa kızar."

Stella, "Bunu öğrenmek isteyecek," diye karşılık verdi, onun yanından geçip beni kutupsal bir ifadeyle içeri aldı. "Neden oğlumla benim evimdesin? Nasıl çıktı?" diye sordu.

Burada gerçekten yaptığımız şeyi örtbas etme ihtiyacı duyduğumda hemen bir yalan uydurdum. Onlar

ne olursa olsun Diego'nun şapkasını bulamadı.

Lance, burada babasından onu gölgelerden kurtarabilecek bir şeyler olabileceğini söyledi. Sonsuza dek kaçmasına yardımcı olabilecek bir şey," dedim, doğruyu söylediğimi düşünmeleri için yenilmiş numarası yaparak. Hatta oldukça inandırıcı bir şekilde dudak titremesi taklidi yaptım.

Stella'nın kaşları entrikayla kalktı. "Tam olarak ne?"

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. "Ben sadece onun serbest kalmasına yardım etmek istedim."

Stella, "Clara, bırak oğlum konuşsun," diye talep etti ve kızı dramatik bir şekilde ofladı.

"Yalan söylüyor, annene söyleyemez misin?" Clara tükürdü. "Hiçbir şey onu benim gölgemden kurtaramaz." Clara tekrar yaklaştı, kanım hâlâ dudaklarını ıslatırken bana dik dik baktı. "Kirli küçük Phoenix güçlerinle onlarla savaştın ama bunu onun için yapamazsın, değil mi? Yoksa zaten yapardın," diye alay etti, parmağını sallayarak ve odanın diğer ucundaki bir bloktan keskin bir mutfak bıçağı kapmak için bir gölge dalını kullanarak. Orion'un eline koydu ve hemen ucunu kalbime bastırarak vücudumun katılaşmasına neden oldu. "Gölgeler alt edilemez," diye fısıldadı heyecanla. "Eğer isteseydim, kalbini çıkartır ve avucuma koyardım. Ve belki de...”

Orion baskı uyguladığında ve ucu etimi delerken yüzümü buruşturdum.

"Bütün o güzel kan," diye mırıldandı Clara, dudaklarını yalayarak. "Kalbin, karnımı dolduran diğerlerinden daha tatlı olurdu. Ve Vegas'tan intikam almam gerekiyor, bu yüzden belki bu uygun olur.

Kalbimi mi yedin?

Stella çenemi tuttu ve paniğe kapılırken onunla yüzleşmek için başımı çevirdi. "Bana buraya ne için geldiğini söyleyeceksin yoksa kızımın sana her istediğini yapmasına izin vereceğim. Dürüst ol, merhamet edeceğim.”

“*Merhamet*Drusilla alay etti. “O bir Vega. Ağabeyim Alejandro'nun babasınınkini tükettiği gibi onun gücünü de tüketeyim. Damarlarımda kraliyet ailesinin gücünü istiyorum.”

"Sessiz ol," diye çıkıştı Stella, tırnaklarını çeneme saplarken. "Bana gerçeği söyle." Sesi Karanlık Zorlama ile doluydu, ama damarlarımdaki Anka ateşi zihnimde alevlendi ve onu hızla yakıp söndürdü.

Gücü beni etkilemiş gibi davranarak ve hayatlarımız için harekete geçmeye hazırlanırken, "Tamam," diye soludum. "Bu... İmparatorluk Yıldızı. Orion ve ben onun babasının eşyaları arasında saklandığına inanıyoruz. Belki burada, bodrumdadır diye düşündük...”

Stella'nın gözleri neşeyle açıldı. "Nerede?" diye sordu, ifadesini aşırı bir açlık doldururken yüzüme yaklaştı.

Orion'un Lionel'ı beslediği saçmalık hikayesine bağlı kalarak, "Bir asa kılığına girmiş," diye yalan söyledim. "Bundan fazlasını bilmiyorum."

Stella Noel günü bir çocuk gibi sırıttı, arkasını döndü ve koşarak odadan çıktı. umardım

Clara onunla baştan çıkarılabilirdi, ama orada kaldı, gölgeli bir tutam saçı parmağına doladı.

"Bu aptalca, önümüzde haydut Vega var. Onu almama izin ver, Prenses. Lütfen," diye sordu Drusilla, umutla bana doğru bir adım atarak.

"Sanırım biraz alabilirsin, ama fazla sihir kaldığını sanmıyorum," diye düşündü Clara ve o yaklaşırken Drusilla'nın sağ eli uzun, Nymph sondalarına kayarken, ondan gelen bir çıngırak kanımı dondururken ben ürperdim. .

Orion bıçağı boğazıma doğru kaydırırken, "Benden uzak dur," diye hırladım. Drusilla'nın vücudundaki derin bir çıngırak üzerime çöktü ve o yaklaştıkça sihrim kapanmaya başladı.

Clara mutfak masasında şarkı söylemeye başladı, şarkısı akortsuz ve çarpıktı. Orion'un kasları gerildi ve onu yerinde tutan güce karşı savaşırken elinin titrediğini hissedebiliyordum. Ama daha önce ben de onun etkisi altındaydım ve Clara'nın senin vücudunu mutlak bir şekilde kontrol edebileceğini biliyordum. Sana sahip olduktan sonra, çıkış yolu yoktu.

Sadece, benim için olmuştu. Phoenix'im gölgeleri bedenimden atmıştı. Kaçmanın bir yolunu bulmuştum ve belki ona bunu önerebilirdim. Darius'la sayısız kez başarısız olmuştum ama denemek zorundaydım.

Uzandım, Orion'un kolunu tuttum ve Phoenix'imi tenimin kenarlarına kadar istedim, ateşi onun etine doğru iterken ne yaptığımı saklamaya çalıştım. Drusilla keskin sondalarını göğsüme bastırdı ve onlar bana saplanarak kör edici bir ıstırap içinde çığlık atmama neden oldu. Ateşimi Orion'un damarlarının derinliklerine doğru ittim, her yere yaymaya ve gölgeleri kovalamaya çalıştım. Ama tıpkı Darius'ta olduğu gibi, geri adım atmaya devam ettiler.

Clara aniden, "Bekle," diye homurdandı, topukları üzerinde dönerek bana baktı.

Drusilla durmadı, sondalarını daha derine sürerken dudaklarını açgözlülükle yaladı ve buz gibi soğuk bir acı göğsümü ürpertti. Büyüm tamamen uykudaydı, alınmayı bekliyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdim. Bu olmayacaktı. Acıya, korkuya rağmen pes etmiyordum. Bu kaderi reddettim.

Orion'daki gölgelere karşı bir kez daha savaştım, gölgelerin geri çekildiğini ve bıçağın aniden boğazımdan çekildiğini hissettim. Eli sertçe aşağı indi ve keskin ucunun kesilmesini bekleyerek korkuyla kaskatı kesildim ama bıçak bunun yerine Drusilla'nın sondalarına saplandı ve onları temiz bir dilimle ayırdı.

Acı içinde feryat etti, tökezledi ve elindeki kanlı dağınıklığı dehşet içinde göğsüne bastırdı. Korkunç sondalar hâlâ göğsümden dışarı çıkıyordu, acısı ıstırap vericiydi ama gücü kesilmişti. Aceleyle Orion'un kollarında döndüm, ellerimi göğsüne bastırdım ve ateşimi vücudunun derinliklerine doğru iterek, şu anda sahip olduğumuz tek şansın bu olduğunu bilerek kalbindeki gölgelerin geri tepmesine neden oldum.

"O öldü!" Clara bağırdı. "Öldü, öldü, öldü!"

Orion hâlâ büyük ölçüde onun kontrolü altındaydı ve onu öldürmeye çalışan gölgelerin ani bir güçle ateşime karşı savaştığını hissettim. Ama ona zarar vermelerine izin vermeyecektim. Ateşimi onlarla onun kalbi arasına yerleştirdim ve onu yok etmeye çalışırken onların dokunuşundan korudum.

"Onu öldürmek!" diye sordu Clara. "Onu bıçakla, kes ve kes ve kanını dök küçük kardeşim!" Eli

böğrüme çarptı ve acıyı, dondurucu bıçağın şokunu etime kadar kabzasına kadar hissetmem iki saniye sürdü. Bir ıstırapla gömleğini tuttum, bırakmayı reddettim, içindeki gölgelerle savaşmaya devam etme ihtiyacı duydum. Ama dizlerimin bağı çözülüyordu ve birdenbire Orion üzerime düşüyor, bıçağını çekiyor ve boğucu bir ıstırap sesi çıkarırken bir kez daha yan tarafıma çarpıyordu.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki boğazım çiğnendi ama bırakmadım. Kalan gücümün her zerresiyle ona tutundum, uzuvlarının kontrolünü ele geçiren gölgelerin göğsüne sızmasına izin vermedim ve onu bana karşı kullandı. Bıçak bir kez daha yan tarafıma çarptı ve Phoenix ateşi öfkeli, dalgalanan bir alevle benden fırladı ve hepsi bir anda vücuduna hücum etti. Anka kuşumun içindeki derin bir güç kaynağına bağlandığını hissettim ve o inlerken bıçak elinden fırladı. Ateşim, onun o parçasıyla birleşti ve vücuduna hücum etti, gözleri onunla parlarken, orman yangını gibi yayıldı ve bulduğu her gölgeyi uzaklaştırdı.*Lütfen güvende ol. Lütfen özgür ol.*

Üzerime düştü, beni bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi sımsıkı tuttu ve birdenbire benden ve ondan fışkıran şiddetli bir ateş fırtınası patlayarak odayı bir bomba gibi patlattı.

Clara ondan kaçmak için son hızla uzaklaşırken çığlık attı ama alevler görüşümü çerçevelediğinden başka bir şey göremedim.

Sonunda öldüklerinde, Orion bana bakmak için arkasına yaslandı. Gözleri, en koyu gece yarısı mavisi ve dehşet dolu olana kadar berraklaştı. Ama kendisi için değil. Benim için.

Artık acıyı bile hissetmiyordum, vücuduma sızan bir uyuşukluk vardı ama etrafımda büyüyen ısı havuzu bana çok fazla kan olduğunu söylüyordu. Ve birdenbire hiç gücümün kalmadığını fark ettim.

Yine de önemli değildi. Çünkü o iyiydi. Gölgeler artık onu tutmuyordu ve bir daha asla tutamayacaklardı.

Bağırırken ağzı benim adımı oluşturdu ama karanlık beni aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu ve ölüm kulağıma tatlı sözler fısıldadı. Elini tutup beni yönlendirmesine izin vermek çok kolay olurdu, ama aklımın bir yerinde, ruhumda bir çekiş hissettim, beni diğer yarım olan bir kıza bağladı. Onsuz bu dünyayı terk edemezdim. Ya da adımı söyleyen adam.

Görüş alanımda ışık kaydı, kırmızı, turuncu, altın rengi

"Mavi!"

Sıcaklık etrafımı sardı ama göz kapaklarım bin ton ağırlığındaydı. onları açabileceğimi düşünmemiştim

gökyüzünün ağırlığını sırtımda taşıyabileceğimden daha kolay. Ama yaptım. Bir şekilde yaptım.

Ve o oradaydı, mutfağın yanmış kabuğunun içinde dururken beni kollarında tutuyordu. Drusilla'nın vücudu küle döndü, kıyafetlerinin kalıntıları yerde paçavralar halinde yatıyordu.

"Geri geliyor!" Miguel kapı aralığından bağırdı, bize bakarken yüzünün bir tarafı yanıyordu. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en duygu, panik, çaresizlik ve şimdiye kadar gözlerinde olmayan ruh parıltısıydı. Anlamadım ve anlayacak zaman da yoktu.

Orion beni bir çocuk gibi göğsüne yaslamış, ön kapıyı yırtıp ağaçlara doğru koşarken ateş etti. İyileştirici büyüsünün öpücüğünün tenimin altında hâlâ karıncalandığını hissederek ona tutundum. Clara aniden yanımızdaydı, bize ayak uyduruyordu ve ben bir öfke ve kararlılık çığlığıyla ellerimi havaya kaldırdım, Anka alevlerim benden kanat şeklinde koptu.

Clara onlardan kaçmak için geri çekildi ama bizi hâlâ kovaladığını duyabiliyordum.

"Mızrak!" diye bağırdı, sesi gırtlaktan geliyordu ve daha önce olduğundan daha gerçekti. "Kurtulmak! Koşmak!" o yalvardı. "Onu daha fazla tutamıyorum."

Gerçek o mu yoksa bir numara mı bilmiyordum ama bize saldırmadı ve hâlâ orada, gölgeler tarafından kapana kısılmış olduğunu düşünmek beni incitti.

Orion beni daha sıkı kavradı, hızla ilerlerken sıkıntılı bir inilti çıkardı ve birdenbire koğuşların içindeydik. Yıldız tozunu aramak için cebime sokarken elim yapışkandı ama Orion çoktan üzerimize toz atıyordu ve bir yıldızlar denizine düştük.

Üzerimizde her zamankinden daha parlak parladılar ve güçlerinin bir kısmının içimi doldurduğunu hissettim. Kafamdan fısıltılar geçti ve isimlerimizi söylediklerine yemin edebilirdim.

Orion'un ayakları sağlam zemine çarptı, beni hâlâ ona karşı sımsıkı tutuyordu ve ben yere inmeye çalışsam da, bırakmayı reddetti.

"Sorun değil, yürüyebilirim," dedim ama çenesi kilitliydi ve bir kapıdan geçerken bana bakmadı ve üzerimden sihrin damladığını hissettim. "Lance, sorun değil. Beni yere indir.

Nerede olduğumuzu görmek için etrafıma bakındım, iki yanımızda bir bağ uzanıyordu ama sonra tekrar Vampir hızıyla koşmaya başladı ve dünya benim için kayboldu.

Büyük bir dağın gölgesinde duran devasa bir evin verandasında durdu. Soluk mavi duvarları ve kapısında asılı bir Noel çelengi vardı. Orion elini ona bastırdı ve dokunuşuyla açıldı. Nerede olduğumuzu biliyordum. Mutluluğun, ailenin ve huzurun yeriydi.

Burası Gabriel'in eviydi.

AAltın parıltısı bakışlarımı yakaladı ve Seth'i dürttüm ve Tory'nin odada dolaştığını gördüm. kollarının etrafında dolanan gölgeler ve boş bakışları. En azından biz olmadan geri dönmüşlerdi.

bir tür dikkat dağıtmaya neden olmak zorunda olmak.

"Bana mı öyle geliyor yoksa tamamen gölge ucubeye döndüğünde çok mu korkutucu?" Seth mırıldandı ve ben homurdandım. "Biraz," diye kabul ettim. "Ama gölgeler olmadan da çok korkutucu olabiliyor."

"Sanırım Darius'u hizada tutmak için öyle olması gerekiyor," diye şaka yaptı.

"Böylece?" Darius'un sesi arkamızdan geldi ve ona dönüp masum olmayan bir omuz silkmeyle baktım.

"Çok bakımlısın ahbap. Kabul etmelisin," diye dalga geçtim.

"Evet, konu erkek arkadaşlar olunca en zor işin kara kara düşünen kötü çocuklar olduğunu herkes bilir," diye onayladı Seth. "Ama bütün kızgın sikişmeler genellikle buna değer."

"Genellikle?" diye sordu Darius, eğlenmiş görünerek.

"Pekala, senin sikinle ilgili yargıda bulunabileceğim ilk elden deneyimim yok, bu yüzden daha özel bir yere gitmek istemezsen emin olamam." Seth alay etti ve tahriş omurgamdan aşağı karıncalandı.

"Bu gece seni altına sıkıştıracak biri varsa, ahmak, o benim," diye uyardım onu, dişlerimi göstererek ve Seth'in gülümsemesinin genişlediğini izleyerek.

"Bahis istiyorum?" Seth meydan okudu, benimle savaşma yeteneği konusunda her zaman çok ukalaydı ama yine de bu oyunu ne zaman oynasak, dişlerim hep onun derisine saplanırdı.

"Aileleri bizi kandıramayacak bir grup terbiyesiz çocukmuşuz gibi sizi sarayda kovalamam için bana meydan mı okuyorsunuz?" Diye sordum.

"Hayır. Beni sarayda, kana susamış bir Vampir gibi kovalaman için sana meydan okuyorum.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
geceleri benim tadımı hayal ediyor," diye kışkırttı Seth, içkisini ağzına geri doldurup kapıya doğru bakarken sırıtarak.

"Gelip bizimle oynamak ister misin?" Darius'a sordum. "İstersen avlanmama yardım edebilirsin ama avın tamamı benim."

"Hayır," diye yanıtladı, çenesini kullanarak Max'in üvey annesinin durduğu yeri işaret ederek, Max onun yanındayken burnunun dibinde kötü bir koku varmış gibi görünüyordu. "Sanırım oraya gidip hediyelerimle ona olan nefretimi hissetmesine izin vereceğim ve sonra ben Roxy'ye göz kulak olurken Max'i alıp benimle sarhoş olması için kaçıracağım."

"Yakala, sonra görüşürüz ahbap." Yanında Seth'le ondan uzaklaşırken içkimi dudaklarıma götürdüm, ikimiz de hiçbir işe yaramamak için gizlice kaçarken birbirimizi kesen bakışlar atıyorduk. Bunu burada yapma fikriyle nabzım heyecanla çarptı.

Havasız partiden kaçtık ve sarayın derinliklerinde kaybolana kadar yankılanan koridorlarda gelişigüzel bir şekilde sola ve sağa dönerek uzaklaştık ve hangi cehennemde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hazır mısın?" Seth alay etti, beni sağıma bir adım düşürecek kadar sertçe dürttü ve ilkel bir hırıltı çıkarırken dişlerimi ona doğru salladım.

"Bu gece gerçekten susadım," diye uyardım ama korkuyla inat etmek yerine gözleri heyecanla parladı.

"Av başlasın," dedi Seth, dişlerimi gıdıklayan ve dilimin dudaklarımın üzerinde akmasına neden olan alaycı bir gülümsemeyle. "Bu hızla en sevdiğim eğlence haline geliyor."

"Emin misin?" diye sordum, gri gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında başımı ona doğru salladım. "Oyunun kuralları değişiyor gibi görünüyor."

"Beni bilirsin, Cal," diye mırıldandı Seth, gömleğini genişçe itmeden ve kaslı vücudunu ortaya çıkarırken geniş omuzlarından aşağı sarkıtmadan önce düğmeleriyle bitirdi. Bana fırlatıp pantolonumun arkasına sıkıştırırken yakaladım. "Asla hiçbir kurala göre oynamadım. Bu yüzden, kendine koyduğun sınırları değiştirmek istiyorsan, o zaman ben hazırım."

Sesindeki imayla yutkundum ve pantolonunun düğmelerini açarken onu izlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Neden vites değiştiriyorsun?" meydan okudum "Seni nasıl olsa yakalayacağımı biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Seth alay etti, bir sırıtış dudaklarını kaldırdı ve bakışlarımı üzerine çekti. "Bu kadar kolay bir av olduğumu düşünüyorsan gel ve beni al o zaman." Geri geri gitmeye başladı, kemerini tekrar bağladı ve nabzımın peşinden koşma arzusuyla çarpmasına neden olan alaycı bir sırıtış sundu.

Saldırmanın eşiğinde olan bir yırtıcı değilmişim gibi omuz silktim, sonra ona doğru yalpaladım ve ceketimin etrafına dolamayı başardığı sarmaşıklara doğru çekerken sertçe geri çekildim. Sert bir hava kalkanına çarpmak için tekrar ileri atılmadan önce kollarımı malzemeden kurtararak küfrettim. ben bile yapmadım

Pislik alçısını gördüm ve onu elime aldığımda ne yapacağım konusunda net bir uyarıda bulunmak için dişlerimi ona gösterirken hırladım.

Seth kahkaha attı, sonra döndü ve Fae kılığına girerek koridordan aşağı koştu, giderken beni omzunun üzerinden atmak için elini kaldırdı ve bir sonraki köşede gözden kaybolduğu anda uludu.

Ellerimi ateşe verdim ve tarikatımın hızı ve gaddarlığıyla hava kalkanını yumruklamaya başladım, sonunda paramparça olana kadar tekrar tekrar vurdum ve koridordan aşağı ateş edebildim.

Yeteneklerimi işitme duyuma odakladım, hiçbir şey algılayamadığım için küfrediyordum. Lanet herifin yerinde bir susturucu balonu olmalı. Ama bunun beni durdurmak için yeterli olduğunu düşündüyse, o zaman başka bir şey geliyordu.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileri geri ateş ettim, kapıları açtım ve avlanırken bulduğum odalarda hızla dolaştım. Sinsi olabilirdi ama hızının benimkinden hiç farkı yoktu ve buralarda saklanabileceği çok fazla yer vardı.

Muazzam bir müzik odasının kapısını hızla açtım ve duraksadım. Takımyıldızların heykelleriyle elle boyanmış tonozlu bir tavanı vardı ve alanın etrafına yerleştirilmiş aletler sinsi bir Kurt için pek çok saklanma yeri oluşturuyordu.

Neredeyse yine arkamı dönecektim ama kapıya dönüp baktığımda, göz ucuyla yaptığım hareket onu ele verdi ve o bir kuyruklu piyanonun tepesinden gölgelerin arasından fırlarken arkamı döndüm. Yerde dururken ve havada sihir çıtırdarken dudaklarından bir kahkaha dökülerek süslü ayakkabılarının içinde kayarak yere indiğinde kenara çekildim.

Ona doğru ateş ettim, yarattığı kalkana ateş ettim ve o beni bir hava büyüsü ağında yakalamaya çalışırken hızla uzaklaştım.

"Bence bu oyunu her oynadığımızda benden bir içki alabileceğini düşünerek fazla rahatladın," diye alay etti Seth, ben onun etrafında hızla dolaşıp bir boşluk ararken gözleri hareketlerimi takip ediyordu.

"Seni ısırmam hoşuna gidiyor sanırım," diye geri döndüm. "Telaşı seviyorsun."

"Ah evet?" diye sordu, kullandığı hava büyüsü uzun saçlarını omuzlarının etrafına savururken sırıtıyordu.

Savunmasında bir zayıflık ararken bir yerden bir yere ateş etmeye devam ettim, ateş büyüsünü tekrar tekrar ona doğrulttum ve dev bir boynuzun arkasına saklanmadan önce hızla kendime dair bir illüzyon yarattım.

Sahte ben ona doğru ateş ederken Seth buna kandı ve o sihrini bu şekilde yönlendirirken saklandığım yerden hızla çıktım ve kalkanının arkasına ateşten bir cirit fırlattım.

Sahte bana odaklanırken onu zayıflatacak kadar aptal değildi ama dikkatini saldırdığım alandan çekip, gücümün tüm ağırlığını darbeye vererek başardım.

yarmak için

Ona çarptım, ayaklarından yere vurdum ve ikimiz de üstünlük sağlamaya çalışırken gülüp dövüşürken, yumruklar ve tekmeler atarken ikimizi yerde yuvarladım.

Hurdalarımıza o kadar kapılmıştık ki, dikkatlice sıralanmış enstrümanlara doğru yuvarlandığımızı fark etmedik bile. Uçarak bir tubaya dönüşen bir çelloya çarptık ve bir sonraki bildiğimiz şey, tüm orkestra kadrosu bir sıra domino taşı gibi yere yığıldı.

Seth beni tahta zemine yapıştırırken ve uzaktan bağıran bir gardiyanın sesi kulağıma çalınca, ikimiz donup kaldık, dudaklarımızı ayırdık ve neden olduğumuz katliama baktık.

"Hadi," diye tısladım, ayağa fırladım ve koşabildiğim kadar hızlı koşarak odadan dışarı fırlayıp saray koridorlarından uzaklaşmadan önce Seth'i sırtıma çektim.

Yeterince uzaklaştığımızda rastgele bir kapı seçtim ve gülmeye başlarken karanlık bir mutfağa daldım.

"Yüzünü görmeliydin," diye alay etti Seth. "Tuğla sıçmaya hazır görünüyordun, Cal."

"Sence?" Onu tuttum ve ters çevirdim, onu tekrar tezgaha yasladım ve boğazını bana taşımak için başını yana yatırırken bir elimle saçlarını tuttum. "Seni böyle merhametime bıraktığım zamanki gibi mi görünüyorsun?"

diye hırladı Seth, belimi tuttu ve beni tezgâha doğru itene kadar itti ve sarı buklelerimden bir avuç tutmak için elini hareket ettirdi. "Belki kiminle oynadığını hatırlatmaya ihtiyacın vardır," diye uyardı.

Homurdanarak güldüm ve boynuna doğru hamle yaptım ama derisine sımsıkı yerleştirdiği hava kalkanına çarptım ve bana sırıttı.

"Hile," diye homurdandım, derisinin altındaki nabzının güm güm atışını izlerken dişlerimin içindeki acı çaresiz bir zonklamaya dönüştü.

"Kural yok, unuttun mu?" Seth alay etti.

Bakışlarım, nabzının sürekli ritminden yukarı kaydı, çenesinin sertliği üzerinde kaydı ve bakışlarımı onunkiyle buluşturmadan önce birkaç uzun saniye ağzında oyalandı.

Seth'in gözleri hayatımda gördüğüm en zengin kahverengiydi, aralarına gömülü küçük altın benekleri ve içlerinde çok zengin ve sevecen bir ruh yatan çikolatanın en derin, en sıcak tonu gibiydi.

"Biliyorsun..." dedim yavaşça. "Bütün dünya senin bir pislik olduğunu düşünüyor. Aslında, tanıştığın insanların yüzde doksan dokuzu onlarla aynı fikirde olacak çünkü istediğin zaman tam bir Alpha mega siki olabiliyorsun."

"Böyle konuşmaya devam et Cal, beni ağlatacaksın," diye dalga geçti ama ben ona gülümseyerek dudaklarımın kenarını kıvırmakla yetindim.

"Sadece, her şeyin altında, aslında en iyimiz olduğunu söylüyorum. Birinin içeri girmesine izin verdiğinde, kendini

onların acıları seninmiş gibi. Darius ve Tory için ağladığını duydum, sırf onun Orion olmadan üzgün ve yapayalnız olduğunu bildiğin için her gece Darcy ile yattığını gördüm. Ve seni avlamama izin veriyorsun çünkü zayıf olduğumu ve buna karşı koyamayacağımı biliyorsun ve daha önce yaptığım gibi birini incitirsem bunun bana ne yapacağını biliyorsun-"

"Ya da belki de ilk seferinde haklıydın," diye dalga geçti, ona yaptığım iltifattan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Belki de beni ısırdığında verdiğin his hoşuma gidiyor ve ben gerçekten bencil bir orospu çocuğuyum, ağzını tenime değdirmek için bahane kullanıyorum."

Bunu bir şaka gibi söyledi ama bir şekilde yere düştü ve bakışlarım yavaşça çıplak göğsüne kaydıktan sonra tekrar gözleriyle karşılaştım.

"Belki de bir bahaneye ihtiyacın yoktur," dedim dikkatle. "Belki de istediğin buysa, sadece söylemelisin."

Seth kalınca yutkundu, bende olmadığını çok iyi bilmeme rağmen benden bir cevap beklermiş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Ama ellerinin tenimde bıraktığı hissi ve tatma şeklini sevdim. Kahretsin, onunla ilgili her şeyden hoşlanıyordum ve belki de deliydim, ama merak etmeye başlıyordum ki-

Seth saçımı kavrayarak beni boynuna doğru çekti, boğazını bana gösterdi ve kanının sıcaklığını dudaklarıma değdirmek için hava kalkanını indirdi.

Yavaşça nefes aldım, ısırmadım, sadece ağzımı boynunun kıvrımından çenesinin köşesine kadar gezdirdim.

Saçını kavrayışımı gevşettim, parmaklarımı kabaca yumruklamak yerine nazikçe içine ittim ve ben dişlerimi boğazından aşağı çekerken vücudunu bir ürperti kapladı.

Sert bir sesle, "Yıldızların hakkı için, Cal, hemen konuya girmezsen benim kahrolası ölümüm olacaksın," dedi ve ben de derisini hafifçe ısırarak ama delmeden kıkırdadım.

"Ve ne anlamı var?" diye sordum, cevabı olması gerekenden çok bu şekilde duymak istiyordum.

Seth tereddüt etti, boğazından yumuşak, köpek gibi bir inilti çıktı. Benimle dalga geçme Caleb, diye mırıldandı. "Eğer gerçekten yapmazsan..."

"Gerçekten ne?" Ağzımın boynundaki hareketi onun hafifçe homurdanmasına neden oldu ve bu sesi tüm vücudumda hissettim.

Saçımdaki tutuşu daha da sıkılaştı ve başımı daha çok aşağı indirdi, buna devam etmemi istedi ve ben de ona teslim oldum, dişlerimi derisine geçirip kanının ve büyüsünün lezzetli zenginliği dilime dökülürken inledim.

Beni hâlâ tezgâha yaslıyordu ve pantolonunun sertliği kalçama sürtünerek bana güçlü bir şekilde yaslandı.

Geri çekilmeye çalıştı ama elimi saçından çektim ve belinden tuttum, onu tekrar kendime çektim ve orada tuttum, o sırada onun uyarılmasının bana doğru geldiğini hissettim ve bundan çok hoşlandığımı fark ettim.

Diğer elim göğsünün sert çıkıntılarından aşağı kaydı ve kesik kesik bir nefes aldı, bu da tüylerimi diken diken etti.

"Ah, şey, özür dilerim - sözünü kesmek istemedim," Xavier'in sesi geldi ve ardından bir at gibi homurdanma geldi ve Darius'un küçük erkek kardeşine öfkeyle bakarken dişlerimi Seth'in boynundan çektim.

Mutfağın kapısının yanında duruyordu ve Seth alçak sesle homurdanırken bize el salladığı bir tabakta yarısı yenmiş bir sandviç vardı.

"Arkadaşlar, kesinlikle sizi başka bir şey yaparken yakaladığımı sandım," diye güldü, ben Seth'in son kanını dudaklarımdan yalayıp onları kovarken dişlerime baktı. "Buraya daha fazla mayonez aramaya geldim çünkü hepsi ana mutfakta ve sen burada karanlıkta, yarı giyinik ve üst üstesin ve..." İkimiz de konuşup vermediğimizde boğazını temizledi. bize garip bir gülümseme. "Ama err, belli ki sadece besliyorsunuz - burada bir Vampir ziyafetini yarıda kesmekle ilgili kaçırdığım bir protokol var mı yoksa-"

"Hayır dostum," dedim, Seth'in derisindeki ısırığı iyileştirmek için uzanırken sırıtarak. "Dediğin gibi, ben sadece besleniyordum ve Seth daha önce hareket edecekti - bu yüzden üstsüz."

Bakışlarım Seth'inkilerle buluştu ve dudaklarından hafif bir inilti çıktı ve o da dönüp Xavier'e sırıttı ama bu tamamen yanlış görünüyordu ve kendimi yanlış bir şey söylemişim gibi hissetmekten alıkoyamadım. Ama doğru olan neydi? "Evet, onu ısırıyordum, ama bundan çok daha fazlası gibi geldi ve on dakika sonra bizi bölseydin, o zaman ne bulacağından pek emin değilim." Bu çılgıncaydı. Sağ?

"Evet. Bizi sevişirken yakalamış olsaydın, Cal benim altımda mahsur kalır ve esrime içinde adımı haykırırdı," diye şaka yaptı Seth.

"Err, bence Seth diz çökmüş benim adım olabilecek bir şey için inlerdi ama emin olamazsın çünkü ağzı benim aletimle o kadar doluydu ki," diye ekledim karanlık bir sırıtışla .

"Haha, evet," dedi Xavier, yanakları pembeleşirken biraz fazla yüksek sesle gülerek. "Biriniz 'oh bebeğim mega sikini...kulağıma koy ben alfabeyi okurken çok çabuk gelmeyeceğimden emin ol ve sonra senin...dizlerini tamamen mahvederim' derdi. sert zemin..."

"Kahretsin, ahbap, bunu becermek istediğin birine asla söyleme," dedim gülerek, yüzü çilekten kıpkırmızıya döndü ve mayosunu bulmak için hızla buzdolabını açtı.

Seth gözlerinde bir soruyla bana baktı ve ben de ne istediğinden emin olamayarak kaşlarımı çattım.

ilk zamanlar. Gömleğini pantolonumun arkasından çekip teklif olarak ona verdim ve bakışları ona kayarken kaşlarını çattı.

Onu benden sert bir şekilde kaptı ve sanki bu şey onu gücendirmiş gibi kollarını içine soktu. "Sandviç ister misiniz çocuklar?" Xavier bir torba havuç uzatarak teklif etti ve ben de cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha bunu yapamadan acı dolu bir çığlık kulaklarıma çarptı ve olduğum yerde donmama neden oldu.

"Ya duyduysan?" Keskin bir fısıltıyla sordum.

"Ne duydun?" diye sordu Xavier, yanakları biraz daha az kırmızı, buzdolabı kapısının arkasından bana bakarak.

"Biri çığlık attı," diye mırıldandım, yetenekli işitme duyumu etrafımızdaki her şeye alıştırırken, kaşlarımı çatarak konsantre oldum.

"Ben aydayken," diye söze başladı Seth. "Bazen bir çığlık gibi bir ses geliyordu, ne zaman-"

Tekrar duyduğumda agresif bir şekilde onu susturdum ama bu sefer bağırmanın yanında birilerinin yaptığı şeyi durdurması için yalvaran bir adam vardı.

"Haydi," diye emrettim, odadan koşarak ve dışarıdaki koridorda aceleyle ilerledikten sonra, sarayın yer altı bölümüne giden hizmetli merdivenine keskin bir dönüş yaptım.

"Nereye gidiyoruz?" Seth homurdandı, bana biraz kızgın görünüyordu ve ona kaşlarımı çattım. "Aşağıda biri yardım için bağırıyor."

Bu, yüzündeki sinirli ifadeyi sildi ve tekrar dinlemek için duraklamadan önce onları merdivenlerin dibine indirirken adımlarını hızlandırdı.

"Burada birinin olduğundan emin misin?" diye sordu Xavier, biraz endişeli görünüyordu ama yine de bizimle kalmaya kararlıydı. Elinde hala yarım havuç ve mayonezli sandviç vardı ve ben ona bakarken hızlıca yedi.

"Evet," dedim, çığlıkların tekrar gelmesini bekleyerek ve geldiklerinde kaşlarımı çatarak. "Hala altımızdan geliyor."

"Sarayda epeyce dolaştım ve bunun altında bir kat görmedim," dedi Xavier, lokmasını yutarken alçak sesle.

Etrafımıza bakarken kaşlarımı çattım, elimi merdivenlerin dibindeki taş duvara koydum ve üzerime sızan fırlama ve işeme dürtüsünü görmezden geldim.

"Burada bir itme büyüsü var," diye homurdandım, çiş yapma ihtiyacı kendimi işeyecekmişim gibi hissettirdiğinden, onu ayırmaya odaklandım. "Güçlü biri yarattı."

"Baba?" Xavier telaşla sordu.

"Hayır," dedim sihrimi bu büyüye zorla sokup bir güç darbesiyle bozarken. "olurdu

Eğer oysa atlatmak bundan daha zordu. Artık duvarın ötesinde bir boşluk hissedebiliyorum."

Seth yanıma geldi, elini duvarın üzerinden geçirirken kolu benimkine sürtündü, toprak büyüsüyle bunu hissetti ve ben de normalde bir şeyler döndüğünü anladığında yaptığı gibi onu hafifçe dürttüm. Bir an bana baktı, karşılığında beni dürttüğünde dudaklarının kenarına bir gülümseme takıldı. Kapıyı yerinde tutan mandalı bulunca sırıtmaya dönüştü ve tuğlayı duvara bastırdı.

Bir kapı açıldığında ve aşağıda bir yerlerden gelen titreşen turuncu bir ışık, kıvrımlı bir merdiveni aydınlattığında, gıcırdayan bir taş sesi duyuldu.

Üçümüzün üzerine bir susturucu balonu fırlattım, sonra diğerlerine baktım. "Burada her ne varsa iyi değil. Geri dönmek için son şansın."

Seth umursamazca alay etti ama ikimiz de teklifimin gerçekten Xavier için olduğunu biliyorduk ve Xavier meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Geliyorum," dedi, ayağını toynak gibi yere vurarak ve çocukken hep birlikte oynadığımız zamanlarda aynı şeyi yaptığına dair canlı bir hatıra bana hediye edildi. Ortaya çıkmadan önce kimsenin onun Pegasus olduğunu nasıl fark etmediğini sonradan anladığımda benim için bir muammaydı.

"Pekala, bakalım elinde ne var midilli çocuk," diye şaka yaptı Seth ve ben karanlık merdiven boşluğuna doğru ilerlerken sırıttım.

Taş basamaklardan aşağı koştuk, soğuk hava tenime sızıyor ve kendimi ısıtmak için ateş büyüsü kullanmamı sağlıyordu. Arkamdaki Seth'in koluna uzandım ve aramızda onsuz tek kişi olduğu için ona da biraz ateş hediye ettim ve teşekkür etmek için yanağımı yalamak için öne eğildi.

Onu hafif bir kahkahayla savuşturdum ama bu sefer çok daha yakından başka bir çığlık daha geldiğinde ve ikisi de korkuyla nefeslerini kestiğinde şakacı saçmalıklarımızı çabucak unuttum.

Ateş ışığının daha parlak yandığı ve önümüzde kocaman bir odanın açıldığı merdivenlerin dibine inerek koşmaya başladık.

Merdivenlerin dibindeki gölgelerde saklanırken Seth üzerimize bir örtü örttü ve yanlarında cerrahi ekipmanlar bulunan birkaç tıbbi masanın sıralandığı taş odaya baktık.

Uzun kırmızı cüppeli kısa boylu bir adam, odanın ortasındaki masaya bağlanmış bir adamın başında dikiliyordu, başının arkasına baktığımda beyaz saçları neredeyse ateş ışığında parlıyordu.

"Onu tanıyorum," diye tısladı Xavier, ses tonunda korku vardı. "Pegasus olarak Ortaya Çıktıktan sonra Babamın bana aldığı Düzen Değiştirme Terapisti. Adı Gravebone."

"Evdeyken bu da ne halt?" diye sordu.

"Beni bir Pegasus değil de bir Ejderha olduğuma inandırmaya çalışan hasta bir orospu çocuğu. Bunun amacının ne olduğunu asla çözemedim, ama yöntemleri korkunç derecede etkiliydi. Bir süre, neredeyse

Beni beslediği boka inanmaya başladım." Sesindeki öfke ve tiksinti açıktı ve tam Gravebone konuşmaya başlarken kendisine yapılan muameleye öfkeyle dişlerimi gıcırdatırken elimi güven verici bir şekilde koluna koydum. .

"Fareler çok pis yaratıklar," diye mırıldandı, sesi yağ gibi kaygandı ve tüm dikkati, altındaki bağlarıyla mücadele eden adama odaklanmıştı. Adamın bileklerinin etrafında, onun karşılık vermesini engellemek için kullanıldığı açıkça belli olan bir çift sihirli kısıtlayıcı kelepçe gördüm. "Böyle küçük, anlamsız, planlar*haşarat*. Hiç kimse bu kadar aşağılık bir Tarikat olmayı istemez.*Sen*kesinlikle yapma."

"Tiberya Faresi olmakta utanılacak bir şey yok!" masadaki adam tısladı. "Beni kahrolası bir Medusa olduğuma ikna edemezsin, o yüzden uğraşmayı bırak."

Gravebone, "Eğer zihniniz onunla aynı çizgideyse, prosedür çok daha sorunsuz ilerleyecektir," dedi, sesi teslim olmuş gibiydi. "Ama eğer yapmazsan bile*denemek*yeni realitenize uyum sağlamak için o zaman başarı şansınız çok daha az olur-"

"Siktir git!" Fare, Gravebone'un yüzüne tükürmeden önce hırladı.

Sürüngen geri çekildi ve tükürüğü çıkarmak için kırmızı bir kolu yanağına geçirirken yüksek sesle homurdandı. "Bunu tekrar deneyelim." Yanındaki küçük masadan bir neşter aldı, ama Seth daha kullanamadan elini uzattı ve kalın bir sarmaşık ağını meydana getirerek ellerinin etrafında sımsıkı kapandı ve sihrini hareketsiz hale getirdi.

Bir sonraki nefeste ileri doğru fırladım, o panik içinde bağırıp onu kendi sarmaşıklarıma bağlarken, Gravebone'un etrafında birkaç kez hızla dönerken damarlarımda toprak büyüsü atıyordu. Sert bir gümbürtüyle yere düşmeden önce yardım için bağırdı ama etrafını saran benim susturucu balonumla bunun gelme şansı yoktu.

"Aman yıldızlarım, bizi kurtarmaya mı geldiniz?" masadaki adam nefesini tuttu, sarı saçları alnına yapışmıştı ve bana bir tür kahramanmışım gibi bakıyordu.

Ve tam olarak bu ana kadar pek düşünmemiş olmama rağmen, belki de tam olarak bunun için burada olduğumuzu tahmin ettim.

*"Biz?"*diye sordu Xavier koşarak yanına gelirken, sanki onu çözmeye niyetliymiş gibi dosdoğru Fare'ye doğru yöneldi ve ben de onu yavaşlatmak için bir kolumu uzattım.

"Dur bir saniye," dedim, avucum Xavier'in göğsüne vururken o bana telaşla bakıyordu. "Burada olduğumuzu belli edemeyiz."

"Muhteşem bir ihtimal!" Gravebone yerde sırt üstü yattığı pozisyondan çığlık attı. "Yüzlerinizi gördüm - babanız bu Xavier'i duyacak!"

Xavier öfkeyle homurdandı, Gravebone'un kafasına tekme attı ve burnu paramparça olurken onun acıyla inlemesine neden oldu. Xavier daha fazlasını yapamadan onu durdurmak için omzundan tuttum, hala en iyi yolun ne olduğundan emin değildim.

Tekrar konuşmasını engellemek için Gravebone'un ağzını toprakla doldurdum ve engelin etrafından nefes almaya çalışırken gözlerindeki dehşete acımasızca gülümsedim.

"Beni çöz!" Fare yalvardı. "Lütfen - kim olduğunu biliyorum. Sen Caleb Altair'sin..." "Herkes onun kim olduğunu biliyor dostum," dedi Seth, kaşlarını düşünceli bir ifadeyle yanıma gelerek.

"Evet, ama Elise ile Aurora Akademisi'ne gittim. Lütfen, benim adım Eugene. Eugene Dipper. Yemin ederim, yaptığımı söyledikleri şeylerin hiçbirini yapmadım. Gece yarısı ametist taşlarını kimseden çalmadım. . Ben sadece bir koleksiyoncuydum, bunu asla saklamadım, yemin ederim!"

Seth'e bir bakış attım, şimdi dikkatimi daha da fazla çeken adam, iddialarında doğruluk payı olup olmadığını öğrenerek onların iddialarına saçmalık demeye çalışmalı mıyım diye merak ettim. Elise'i tanıyorsa, bunun ona yardım etmem için daha fazla sebep vereceğini tahmin etmiştim ama zaten onu burada bırakmaya da niyetim yoktu.

"Sakin ol dostum" dedim. "Kimse seni burada bırakmıyor. Sadece bu küçük olayla olan ilgimizi nasıl örteceğimizi bulmamız gerekiyor. Kendini bir şekilde özgürleştirmişsin gibi görünmesine ihtiyacım var."

"H-o - Gravebone'un cebinde manşet anahtarı var," diye soludu Eugene. "Belki de bir elim serbest kalmış gibi görünüyorsa, o zaman belki de onu yakalamış ve yardım almadan kendimi ve sihrimi serbest bırakmış gibi görünebilirim."

"Yine de tanık meselesinde bize yardımcı olmuyor," diye düşündü Seth, Gravebone'a gelişigüzel bir tekme atarak ondan boğuk bir acı homurtusu çıkardı.

"İşte bu yüzden onu öldürmemiz gerekiyor," diye homurdandı Eugene ve küçük adamdan böylesine bir vahşet duyduğuma şaşırdım ama burada kana susamış olduğu konusunda fazlasıyla netti. Ve eğer bir masaya bağlanıp işkence görseydim ve ucubenin biri beni Medusa olduğuma ikna etmeye çalışsaydı, ben de kana bulanırdım diye tahmin ettim.

"Bütün bunların amacı ne?" Xavier öfkeyle sordu. "Bir Medusa olduğuna inansan bile, birden bire Medusa olamayacaktın-"

"Gravebone ve V-Vard deneyler yapıyorlar," dedi Eugene, gırtlağından bir hıçkırıkla. "C-Fae'yi kesip açmak ve Düzen formlarını çalmaya çalışmak ve onu bir başkasıyla değiştirmek. Haftalardır buradayım ve çarpık deneyleriyle benim türümden sayısız Fae'yi öldürmelerini izledim. Çalışmaya yaklaşamadı bile. ama başarısız oldukları anda yeniden başlıyorlar. Hastalar."

"Burada senden daha çok var mı?" Seth sert bir şekilde sordu ve Eugene çenesini açık alanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru salladı.

"M-sayamayacağım kadar çok. Tiberya Fareleri, Sfenksler, Minotorlar - Ejderha Kralı'nın üstünlük için ihtiyaç duyduğundan daha az saydığı tüm Tarikatlar. Bize yardım etmelisin. Yapmalısın!"

"İşe başlıyoruz," dedi Seth bana bakarak ve bunu yapmanın en iyi yolunu düşünürken dişlerimi gıcırdattım.

"Herhangi birinin yakalanması durumunda bizi görmesinler diye yüzlerimizi kapatmalıyız," dedim Eugene'e bakarak ve bunu daha önce düşünmüş olmayı dileyerek. "Sonra onları salıveririz ve kaçmaları için onlara bir şans veririz. Gravebone'u uygun gördükleri şekilde cezalandırabilirler."

Gravebone, onun kaderine karar vermelerine izin verirsek, işkencesinin kurbanlarının merhametli olmayacağını çok iyi bilerek, ayaklarımın dibinde yere vurmaya ve tekmelemeye başladı. Ama bu gerçekten benim sorunum değildi. Yaptıklarından dolayı ondan intikam almak istiyorlarsa, buna hakları vardı.

Xavier öfkeyle, "Kaçmalarına izin verirsek tekrar yakalanırlar," diye karşı çıktı ve bu konuda haklı olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu bildiğim için elimi çenemde gezdirdim.

"Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi Seth. "Yani, Fareler yer değiştirebilir ve belki gizlice dışarı çıkabilirler, ama Sfenksler ve Minotorlar..." Omuz silkti. "En azından bu şekilde bir şansları olur."

"Bu yeterince iyi değil," diye talep etti Xavier, ayağını tekrar öfkeyle yere vurarak ve ben tartışmak için ağzımı açtım ki, taşa sürtünen taş sesi arkamızda başka bir gizli kapının açıldığını duyurdu.

Seth'in hava kalkanının etrafımızda yerine oturduğunu hissettiğimde ve duvarda bir kapı kayarak açılıp Gabriel içeri girdiğinde kalbim neredeyse midemden çıkacaktı.

"BEN*testere*Bazı insanları buradan çıkarmak için benim yardımıma ihtiyacın olduğunu söyledin."

"Kahretsin evet," diye haykırdı Seth ve ben bu Fae'leri serbest bırakmaya odaklanırken Xavier rahatlayarak yere çöktü.

Eğilip Gravebone'un ceplerini ararken o altımda zıplayıp savaştı ama o kadar iyi bağlanmıştı ki kaçma şansı yoktu. Cebinde sihirli kısıtlayıcı kelepçelerin anahtarını ve ardından kapının ötesindeki Fae'yi serbest bırakacağını tahmin ettiğim kalın metal bir anahtar bularak onu sinirli bir homurdanmayla yere sabitledim.

Kimliğimi gizlemek için elimle yüzümü ovuşturdum ve Seth hemen aynısını kendisi ve Xavier için yaptı. Gabriel bizi takip etti ve kimsenin bizi tanımayacağından emin olduğumda, Eugene'in bileğini masaya bağlayan deri kelepçeyi tuttum ve Vampir gücümle onu çekiştirdim. Lanet şey neredeyse pes etmiyordu ama homurdanarak onu kırdım ve odanın diğer tarafındaki kapıya doğru hızla koşarken Eugene'i uzuvlarının geri kalanını çözmekle baş başa bıraktım.

Gravebone'dan çaldığım anahtar onu açtı ve kapının açıldığını görünce parmaklıklardan korkup sinen Fae'lerle dolu bir sıra hücre buldum.

"Seni dışarı çıkarmak için buradayım," diye seslendim, sesim gizlenme büyüsüyle gizlenmişti.

en yakın hücre ve hızlı bir şekilde kilidini açtı.

Vampir olduğumu bilmelerinin kimliğimi gerçekten riske atmayacağına karar verdim ve mümkün olan en kısa sürede hücrelerin geri kalanını açmak için yeteneklerimi kullanarak hızlıca etrafa ateş ettim. İçlerindeki Fae dışarı döküldü, teşekkürlerini dile getirdi, bazıları çıkışa koşarken hıçkıra hıçkıra ağladı ve bir daha asla görmeyi beklemediklerini tahmin ettiğim bir özgürlük.

Ana odaya döndüğümde, Seth kelepçelerinin çoğunu çözmüştü ve Gravebone iyi ve gerçekten ölmüştü. Kanı zemine sızıyordu ve parçalanmış vücudu o kadar paramparça olmuştu ki, ona sihir harcamak yerine onu öldüresiye döveceklerine bahse girmeye hazırdım.

Onu tutmak için yarattığım sarmaşıkları dağıttım ve Gabriel kaçanları kendisinin çıktığı karanlık tünele doğru yönlendirdi.

"Şimdi git," diye havladı bize. "Caleb'in seni otuz saniye içinde partiye götürmesi gerekiyor, yoksa gözden kaçarsın. Herkesi buradan sağ salim çıkarabilirim. Hamish saklanmalarına yardım edecek."

İkinci kez söylememe gerek yoktu, bu yüzden ileri atılıp Xavier ve Seth'e kolumu dolamadan ve gizli odadan hızla çıkmadan önce Gabriel'e kesin bir baş selamı verdim.

Sadece gizli kapıyı tekrar kapatmak için durakladım, sonra ikisini kavradım ve onları partiye geri götürdüm, kaçmak için kullandığımız yan çıkışta patinaj yaparak durdum.

Xavier az önce ulaştığımız hız yüzünden kusacakmış gibi göründü ve Seth baş dönmesini biraz savuşturmaya çalışır gibi başını salladı. Üzerimizdeki illüzyonları dağıttım ve kapıyı iterek açıp içeri girdik.

Büfeye doğru ilerlerken kalbim güm güm güm güm atıyordu ve adımı söylerken annemin sesi dikkatimi ona çekti.

"Seni arıyordum!" gönülsüzce azarladı. "Hadi ama, Falhurst şirketinin lideriyle konuşmanı istiyorum. Tahmin çizelgeleriyle gerçekten etkileyici şeyler yapıyor ve bunu duymaktan hoşlanacağınızı biliyorum."

Annemin belli ki bir anlaşma için etkilemeye çalıştığı Falhurst ahbabına kibarca gülümsedim ve onlara katılmak için yanlarından geçerken Varis suratıma boyadım.

Lionel'ın pullu burnunun dibinden, partiden kaçtığımızın farkına bile varmadan bir grup tutsağı az önce serbest mi bırakmıştık?

Cehennem evet vardı. Ve gerçekten çok iyi hissettirdi.

BENsekiz kişiye yetecek kadar büyük görünen devasa bir duşta durdum ve ben kanımdaki kanı yıkadım.

karnımda bıçağın beni kesip açtığı yerleri inceliyordu. olduğuna dair hiçbir işaret yoktu

hiç olmadı, yine de buz gibi yalamasını hafızama kazınmış olarak hissedebiliyordum.

Titredim, suyu kapattım ve kendimi bir havluya sarmadan önce kurulamak için hava büyümü kullanarak büyük banyoya kabarık beyaz bir hasırın üzerine çıktım. Gabriel'in ailesi her zamanki geleneklerine göre Noel için bir kulübedeydiler ve Gabriel de bu geceden sonra orada onlara katılacaktı. Bir süre önce evine girmeme izin vermişti ve başım belaya girerse buraya gelmeme izin vermişti. Orion için de aynısını yaptığını tahmin etmiştim.

Kanlı kıyafetlerim çöp poşetine konmuştu ve Diego'nun şapkası Atlas'ımla birlikte onun ve onun lavabolarının yanında duruyordu. Tory'den şapkayı aldığımızı ve iyi olduğumuzu ama Stella ve Clara geldikten sonra koşmak zorunda kaldığımızı söyleyen mesaja yanıt olarak Tory'den bir mesaj buldum. Gerisini onu bir daha gördüğümde anlatacaktım. En azından şimdilik, güvendeydik.

Tory:

Yere yat. Lionel kaçtığını anladığı anda FIB'i Orion'u aramaya gönderecek. xx

Bu bilginin üzerime yerleşmesine izin verirken boğazım düğümlendi. Bir yandan Lionel'dan uzakta olmasına seviniyordum ama diğer yandan FIB'in onun için gelmesi fikri ürkütücüydü. Kaçak bir mahkuma ne yaparlar? Yakalanırsa cezasına kaç yıl daha eklenir? Yapabileceğimiz tek bir plan vardı. Onu asla ama asla yakalayamazlar.

Bir çift yumuşak leylak rengi eşofman ve Gabriel'in karısından ödünç aldığım beyaz bir crop top giydim.

sonra kapıyı açıp Diego'nun şapkasını ve Atlas'ımı cebime koydum. Orion hemen karşımdaki duvarı itti, gözleri endişeyle doluydu. Yıkanmış ve üstünü değiştirmişti, üzerinde Gabriel'in lacivert eşofman olduğunu tahmin ettiğim bir eşofman vardı. Gelmeyi bırakmadı, önümde diz çöktü ve ağzını çıplak karnıma bastırdı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, arzu bedenime yayılırken ellerimi saçlarının arasına soktum.

Bana sarıldı ve kaşlarını indirerek bana baktı.

"Özür dilerim," diye tısladı, gözlerinde kalbimin acıyla sıkışmasına neden olan tekin olmayan bir bakış vardı. Ben de diz çöktüm, yanağımı avuçlarken dokunuşuna yaslandım. "Sen değildin."

Üst dudağı geriye doğru sıyrıldı, gözlerinde nefret parlarken dişleri parıldadı. Ama kime yönelik olduğundan emin değildim, sadece ben olmadığımdan emindim. Hâlâ burada olduğuma inandırmak istercesine parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kendimi ondan kurtulmayı zorlaştıracağını bilmeme rağmen dokunuşlarıyla yıkamama izin verdim.

"Ben iyiyim," diye söz verdim ve adem elması yükselip alçaldı.

"Değilim," diye yanıtladı derin bir homurdanmayla.

"Ben de üzgünüm," diye nefes verdim, göğsümdeki acı çöküyordu.

"Olmaya cüret etme." Bakışlarında nefesimi kesmeme neden olan bir yoğunlukla bana baktı. "Beni gölgelerden kurtardın. Bizi kurtardın. Ben..." Ağzını bıçağın etimi öptüğü boğazıma dayadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Dur," dedim ama sesim boğuk çıktı, her şeyden çok devam etmesi için yalvarır gibiydi. Onu tekrar kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, tek yapmak istediğim onu daha yakına çekmek ve asla bırakmamaktı. Ama yine de bizi ayıran, aşılamayan bir uçurum vardı. Senin hatan değildi.

Yüzünde sert ve mesafeli bir ifade belirerek beni arkasından çekerken elimi bırakmadan ayağa kalktı. Bileklerine baktım, gölgeli kelepçelerin gitmiş olduğunu fark ettim ve bu kendimi o kadar iyi hissettirdi ki sonunda Clara'nın karanlık kontrolünden birini daha kurtarabildim. Ve belki tekrar yapabilirdim.

Gabriel'in evinin büyük, boş koridorlarında yürüdük ve açık mavi duvarları ve karyolasında dev bir yılandan koyu yeleli tüylü bir aslana kadar bir dizi pelüş oyuncağı olan güzel çocuk odasına göz attım. Orion sessizdi ve kara kara düşünüyordu, sanki içindeki bir iblisle mücadele ediyormuş gibi çenesi sürekli esniyordu. Alt katta, güzel bal ağacı ve krema armatürlerinden yapılmış büyük bir mutfağa ulaştık. Beni adada beş kişilik bir tabureye götürdü, kaldırdı ve buzdolabına gitmeden önce üzerine oturttu. Yiyecekleri çıkarıp tezgahın üzerine yığmaya başladığında sırtındaki gergin kaslara bakarak şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Aç değilim," dedim cebimden Diego'nun şapkasını çıkarıp Atlas'ımı adaya bırakırken. "Bizim ihtiyacımız-"

"Yiyeceksin," diye homurdandı otoriter profesör sesiyle ve dudaklarımı büzdüm.

"Hayır... Diego'nun bizden ne yapmamızı istediğini öğrenmeye çalışacağım.*Görmek*şapkasının içinden." Giymek için hareket ettim ama bana doğru fırladı, onu kaptı ve kemerinin arkasına soktu.

"Önce sen yiyeceksin," diye yineledi, beni koltuğumda tutmak için ellerini kalçalarıma koyarak, içimde öfke ve şehveti birlikte yıkadı. Bu kadar yakındayken sarhoş ediciydi, tenime değen nefesi başımı döndürüyordu. Ama içimdeki öfkeli duygulara teslim olmayacaktım çünkü bu gece onun cazibesine kapılırsam düşmekten asla vazgeçemezdim.

Ellerini ittim, oturduğum yerden kaydım ama bir santim bile kıpırdamadı, bu yüzden kollarının arasına hapsedildim ve çıplak göğsünün nefis tarçın kokusuna hapsoldum.

Sesimi düz tutmaya çalışarak, "Geri ver," diye homurdandım. Yaşadığımız onca şeyden sonra tartışacak havamda değildim.

"Hayır," dedi basitçe, kalçalarımdan tuttu, beni kaldırdı ve kıçımı tekrar koltuğa dayadı, bana daha da yaklaştı. Kahretsin, kavga istemiyordum ama o istiyordu.

Lance, diye uyardım elimi uzatarak. "Onu geri ver."

Yüzüme doğru eğildi, nefesi dudaklarıma değiyordu ve tadı büyük bir günah gibiydi. "Olumsuz. Değin. Sen. Yemek yemek."

Şapkayı almak için sırtına uzandım ve Vampir hızıyla fırladı. Koşmayı bıraktığı an, onu kemerinden çıkarmak için bir hava büyüsü kırbacı kullandım.

Onu yakaladım ve tekrar yakalamaya çalışmak için ileri atılırken etrafıma bir hava kubbesi oluşturdum. Kalkanıma çarptığında sırıttım ve homurdandı. Hiç şüphesiz bana patronluk taslamak için ağzını açtı, ben de şapkayı kaldırdım ve meydan okurcasına çekiştirdim.

Her şey karardı ve zihnim sahaya dalmadan önce sandalyemden düştüğümü yarı yarıya fark ettim. Gölgelerin gücü beni onların içine çektiğinde ve ruhumdaki bir şey bana onun Diego olduğunu söylerken, birinin eli benimkini tutuyordu. Duygu göğsümü kavradı ve onun varlığını yeniden hissetmenin verdiği üzüntü ve sevinç arasında kaldım. Arkadaşım. Benim için, gerçekten tüm krallık için hayatını veren bir çocuk. Clara'yı durdurmaya çalışmış ve ruhunun gerçekte neyden yapıldığını göstermişti.

Gölgeler etrafımı sardı ama beni aşağı, aşağı, sonsuz bir karanlığa götürürken tenimin altına giremediler. Orion'un varlığı yaklaştı ve bilincimi talepkar bir şekilde çektiğini hissettim. Ama hiçbir yere gitmiyordum. Karanlığa düşerken irademi zorlayarak onu benimle gelmeye zorladım ve aniden önümüzde geçmişin anılarıyla parıldayan beyaz bir bulut açıldı.

Ağırlığını atmosferde hissettim, binlerce canlı, yüzlerce yıl öncesine uzanan bir dizi ata. El elimden kaydı ve bir an sonra sisin arasında iki kara göz gördüm, kalbim tanıma duygusuyla küt küt atıyordu.

“*diego*dedim ama isim sadece kafamda yankılandı. Anılar bulutuna uzandım, arkadaşımı ararken içimi dolduran derin bir ihtiyaç.

Elinin bir kez daha benimkini sardığını, beni içine çektiğini hissettim ve bana sisin içinde neyin beklediğini gösterme ihtiyacını hissettim.

Büyük bir ateşin önünde oturmuş, avuçlarının içinde gölgelerle oynayan birinin gözlerinden bakarak bir anıya yuvarlandım. Etrafında kütükler üzerinde oturan Fae ve solunda yaşlı bir kadın tünemiş, gölgeler teninde dans ederken kızın avuçlarını ayarlıyordu.

"İşte bu, Lavinia," dedi, kürkünü omuzlarına daha sıkı sararak. "Böyle bir yeteneğin var."

"Hala Nisar gibi kullanamıyorum," diye şikayet ettim, sesim Lavinia'nınki gibiydi, anıyı onun bakış açısından yeniden yaşarken.

Hediyeleriyle her zaman herkesin dikkatini çeken çocuğa kaşlarımı çattım ve içimi acı bir kıskançlık kapladı.

"Daha on dört yaşındasın, zamanla onları kabilemizdeki herkesten daha iyi kullanacaksın," dedi yaşlı kadın. "Muhteşem olmaya mahkumsun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Diye

sordum. “Öyle biliyorum. Yıldızlarda yazılı.”

İri yarı, sakallı bir adam kaşlarını çatarak, "Ona hikâyeler anlatma," diye seslendi. “Kızımın kaderi bebek yapmak ve müstakbel kocasına bakmak. Tıpkı kabilemizdeki tüm kadınlar gibi.”

"Bunu istemiyorum baba," diye homurdandım soğuk bir sesle. "Ben bir savaşçı olacağım."

"Sana ne dersem o olacaksın," diye yanıtladı, birasını içerken ve içimi buz gibi bir nefret kapladı. Her zaman kardeşlerimi kayıran bir adama karşı uzun zamandır hissettiğim bir nefret. Beni hep bir hiç olarak düşündü.

Vizyon değişti ve tekrar Lavinia'nın gözlerinden izlerken birkaç yılın geçtiğini hissettim.

Elimde bir bıçakla kabilenin çadırlarının arasından sızdım ve babamın iki kadınla birlikte bir yatakta sarhoş olarak bayıldığı bir çadıra girdim. Kürklü yatağa yaklaştım ve gece gündüz pratik yaparken gölgeleri kullandım. Onlar üzerindeki gücüm muazzam bir şekilde artmıştı ve onları babamda ve fahişelerde hissettiğimde onları sıkıca kilitledim. Babam birdenbire uyandı, ama ondaki o güce tutunduğum için hareket edemedim, bunun ne kadar kolay olduğu konusunda içimde bir heyecan vızıldadı. Acımasızca gülümsedim, yatağa tırmandım ve babamın gözleri korkuyla parlarken elimdeki bıçakla oynadım.

"Beni asla hafife almamalıydın, Peder." Eğildim, bıçağın ucunu tuttum

göğsünden.

Gölgelerin gücüne karşı sarsıldı ama ben son derece yetenekliydim. Kabiledeki herkesten daha yetenekli. Onu göğsünden sert bir şekilde bıçakladım, sonra tekrar tekrar kadınlara da vurarak acılarının tadını çıkardım. Etim kanla kaplıydı ve beni yere seren, büyüklüğümü kabul etmeyi reddeden adamı yok ederken dudaklarımdan yaladım. Ve ölürken kulağına en derin arzumu fısıldadım, "Ben bir kraliçe olacağım."

Görüntü bir kez daha değişti ve ağzımda kanın demir gibi keskin tadını hâlâ aldığım için içimi bir hastalık kapladı. Bir kez daha Lavinia'nın anısına kaydığımı hissettim.

Bir ata bindim, ellerimi kaldırmış bir savaş alanında hücum ediyordum ve gölgeler etrafımda yırtılıyor, Elemental büyülerini bana karşı kullanan diğer Fae'lerin kalplerini parçalıyordu. Başımı çevirdim ve muhteşem canavarlardan oluşan devasa ordunun arkamda koşarak düşmanlarımızı ezdiğini görünce kalbim şişti.

Şok geçti içimden. Kabile Fae değildi, perilerdi. Lavinia da öyleydi.

Önümdeki Fae'lere gölgeler düşürerek vücutlarını yarıp geçtim. Zavallı görünüyorlardı, kıyafetleri yıpranmış ve yüzleri sıskaydı. Savaşmaya çalışsalar da gücümü hiçbir şey durduramadı ve çok geçmeden kanlar içinde kaldı ve merhamet için haykırmaya başladılar. Vermeyeceğim bir merhamet. Bu topraklardaki nihai güç bendim ve Kraliçe olarak hak ettiğim yeri almak için ne gerekiyorsa yapardım.

Fae teslim olmaya zorlandı ve Periler, Lavinia ve kabilesinin yeni bölgelerine taşındığını, kasabanın kendilerinin olduğunu iddia ettiğini ve hayatta kalanları öldürdüğünü gösteren vizyon bir kez daha değişmeden zaferini ilan etti. Bir ahırda saklanan bir aileyi duygusuzca öldürürken Lavinia'nın gözlerinden izledim ve görmek zorunda kalmamayı dilediğim gibi midem bulandı.

Çevremdeki Periler korku ve saygıyla bakarken cesetler çamura düştü ve boğazımdan soğuk bir kahkaha kaçtı. Onunla büyüdüm, ölüm ve güç ruhumun en karanlık parçasını besliyor ve beni daha fazlasına acıktırıyordu.

Görüntü bir kez daha değişti ve büyük bir tepenin üzerine yerleştirilmiş, üzerinde süslü taş bir çardak bulunan, bir ağacın kıvrık yayından yapılmış bir tahta oturdum.

Diğer gardiyanlar yakından izlerken, bir adam bana doğru eşlik etti, iki yanında farklı şekillerde iki Nymph vardı. Adam uzun boylu ve sarışındı, gözleri en koyu yeşildi ve onun Ejderha Ustası Octavius Acrux olduğunu tanıdım. Yakışıklıydı. Saygı duyduğum ve uzaktan sessizce göz diktiğim bir adam.

"Prenses Lavinia." Eğilerek eğildi. “Ailemden bir hediye getirdim. Ejderha Loncası'ndan bir barış teklifi." Kenara çekildi ve büyük, dikdörtgen bir nesne, yaptığı bir hava akımıyla yüzerek öne çıktı. Onu önüme dik bir şekilde koydu ve ipeği ondan kurtarmak için hareket etti.

Gümüş çerçeveli, kenarlarında sarmaşıklar gibi kıvrılan güzel bir yaldızlı ayna ortaya çıktı.

narin güllerle kaplı. Tahtımdan kalktım ve yansımama baktım.

Bana bakan kız büyüleyiciydi, uzun ve kuzguni saçları, gözleri en saf mavi bilyelerdi. Güzeldi, dudakları dolgun ve geniş ve yüz hatları güçlüydü. Bir savaşçıya benziyordu, vücudu zırhlarla kaplıydı, kollarında yara izleri vardı.

"Sana bir ittifak teklif etmek istiyoruz," dedi Octavius, hayranlığımla aynanın yanında durmak için hareket ederken. "Vegas'tan tahtı almak istediğini biliyorum ama onlarla yüzleşecek rakamlara sahip değilsin. Ejderhalarla birleşmek, hepimizi bunu birlikte başaracak kadar güçlü kılar."

Ona bakarken içimde umut kıpırdandı ama şüphe de vardı. Peki sana nasıl güveneceğim? Adam gülümseyerek tek dizinin üstüne çöktü, tahta bir kutu çıkardı ve bana bir yüzük teklif etti. "Benimle evlen ve yıldızlar üzerine bir söz ver. Ailelerimiz göklerin güçleri tarafından birbirine bağlanacak. Acrux ve Umbra. Kahinimizin büyük bir kehaneti var. Aynaya bak, böylece kendin görebilirsin." Bana öne çıkmamı işaret etti ve ben de bunu çok dikkatli bir şekilde yaptım. Buna ihtiyacım vardı, dünyadaki her şeyden çok kraliçe olmayı istiyordum. Ama asla tahtımı paylaşmak istememiştim...

Aynanın önüne geçtim ve görüntü büküldü, yanan apliklerle dolu bir odada büyük bir tahtta oturduğumu gösterdi. Taht, ateş ışığında parıldayan derin, yakut kırmızısı bir camdan yapılmıştı. Yer güzeldi, yüksek duvarlar yükseliyordu ve görünüşe göre topraktan yapılmıştı. En derin safirden başka bir tahtta yanımda Octavius Acrux vardı, cüppesi kıpkırmızıydı ve gözleri sürüngen yarıklarına dönmüş, bana hayranlıkla bakıyordu. Kucağımda, kabzasında parlak bir taş olan güzel bir gümüş kılıç vardı. Mutlu görünüyordum, aşıktım. Yani belki de tahtımı paylaşmak anlaşılmaz değildi. Eğer bir erkek kalbimi fethedecek olsaydı, bu adam olsaydı o kadar da kötü olmazdı.

Aynadaki görüntü soldu ve hayranlıkla Octavius'a baktım. "İmparatorluk Yıldızı bende mi olacak?" "Bizim olacak," diye homurdandı. "Vegas düşecek, Alevler Sarayı'nı ele geçireceğiz ve Phoenix'lerin sonuncusunu da yok edeceğiz."

"Ama Kraliçe'yi nasıl yeneceğiz?" Diye sordum.

"Onun gücünün bile üstesinden gelemeyeceği karanlık bir lanet biliyorum," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Ordusu yenildiğinde, sonunda onu yok etmemizi sağlamak için gölgelerin gücünü kullanabilirsin."

Heyecan göğsümde kabardı ve hevesle başımı salladım, ondan gelen yüzüğü kabul ettim ve görüş bir kez daha değişti.

Kanlı bir savaş alanındaydım ve etrafımda Periler düşüyordu, Phoenix ateşi vücutlarını parçalayıp onları küle çeviriyordu. Alev alev kanatlarla gökyüzünde yarıştılar,

düşmanlarının üzerine cehennem ateşi yağdırmak. Sahip olduğum her şeyle yerde Fae'ye karşı savaştım. Saldırılarıma karşı koymak için sadece Elementlerini kullanmıyorlardı, kara büyü kullanıyorlardı, doğal sihirlerini geliştirmek için kemiklerinden geçen güçle Perilerimin gölgeleriyle savaşıyorlardı.

Bakışlarım ordusunun üzerinde asılı duran, koyu renk saçları esintiyle etrafında dönen ve yüzü hırlayan Anka Kraliçesine takılırken içime nefret doldu. Başına gümüş bir taç takmıştı ve elinde İmparatorluk Yıldızını tutan ve gökyüzünün tüm takımyıldızlarını yüzeyine kazımış olan devasa kılıç vardı. Onu kaldırdı, ona benim duyamadığım ama havanın güçlü şok dalgalarıyla nabız atmasına neden olan bir kelime söyledi.

Bir Ejderha ona doğru süzülüyordu ama bir Phoenix adamı vezirinin yanından geçerek onu uzak tuttu ve avuçlarından çıkan devasa ateş patlamalarıyla onunla savaştı.

Gündüz olmasına rağmen, yıldızlar aniden gökyüzünde parladı, kan ve kaos hüküm sürerken dünya üzerinde parlak bir şekilde parıldadı.

Imperial Star'dan büyük bir güç dalgası patlayarak tüm savaş alanını süpürürken paniğe kapıldım. Nymphe'ler onun gücüne yenik düştüler, dizlerinin üzerine çöktüler ve ben de şiddetli bir sihir içime yerleşirken göğsümü kavrayarak düştüm.

Anka Kraliçesi'nin emriyle gökyüzünde büyük bir yarık açıldı ve karanlık güç onlardan çekilip çalınıp uçuruma atılırken ordumdan gölgeler oraya akmaya başladı. Gölgeler benden de alınırken, ruhumun merkezinden koparılırken ve göğsümde bir daha asla dolmayacağından korktuğum boş bir boşluk bırakırken ıstırap içinde çığlık attım.

Sonuncusu gökyüzündeki deliğe çekildiğinde kapandı ve İmparatorluk Yıldızı kılıcın kabzasında parlamayı bıraktı.

"Artık savaş olmayacak!" diye haykırdı Kraliçe, sesi sessiz arazide yankılanıyordu, ses tonunda çaresizlik vardı. "Ve artık topraklarımızda bir daha kara büyü ve gölge olmayacak. Bu günden itibaren yasaklanmıştır. Ve onu çağıranlar gazabıma uğrayacaklar."

"HAYIR!" Ayağa fırlayarak çığlık attım. "Hayatta kalmak için gölgelere ihtiyacımız var, biz sizin türünüz gibi değiliz!"

"Bir yolunu bulacaksınız," diye alay etti Kraliçe, halkına geri çekilme çağrısı yaparak Perileri yerde güçsüz bıraktı.

Devasa bir kırmızı Ejder bize doğru geldi ve Octavius'un söz verdiği gibi bana yardıma geldiğini, beni sonuna kadar desteklediğini ve bu durumu tersine çevirmemiz için bize son bir şans sunduğunu görünce kalbim yükseldi.

Ama beni kurtarmak için diş ve tırnağıyla saldırmak yerine, ordusuna bir Emir haykırdı ve onlar, ciğerlerinden çıkan devasa ateş dalgalarıyla perileri yakmak için onları yaktılar.

"Octavius!" Ejderhalar bana ve onun ordusuna ihanet ederek ordumu yok ederken dehşet içinde ağladım.

Söz, kalbimi ikiye bölerek.

Bunu nasıl yapabildi? Bana dünyaları vaat etmiş, benimle sevişmiş, birlikte sahip olacağımız her şeyden durmaksızın söz etmişti. Beni sevdiğini söyledikten sonra bana nasıl ihanet edebilirdi? Hepsi bir yalan mıydı? Beni buraya çekmek ve türümü yok etmek için büyük bir aldatmaca mı?

Ejderha Ustası, canavarlarını Anka Kraliçesi'nin altına inmeye yönlendirdi ve hepsi kükrerken ona boyun eğdiler. Onlara başıyla selam verdi ve dünyanın etrafıma yıkılışını izlerken kalbim paramparça oldu. Gerçek güç şansım çalındı.

Kraliçe altın zırhıyla önümde yere indi, alevli kanatları arkasında katlanmış ve bana burnunun ucundan bakıyordu. "Bu senin terör saltanatının sonu, Lavinia."

"Beni öylece öldüremezsin," dedim nefes nefese. "Ben kendi türümden bir prensesim. Onlara önderlik edecek başka kimse kalmadı."

"Artık gölgelerin prensesinden başka bir şey değilsin, bu yüzden onlarla birlikte öleceksin," diye homurdandı Kraliçe, İmparatorluk Yıldızını eline alıp ona bir şeyler mırıldanarak.

Ayağa kalktım, kalçamdan bir bıçak kaldırdım ama Kraliçe bıçağı elinin bir hareketiyle eritti. Parmaklarını bir kez daha büktüğünde, bir hava büyüsü patlaması içime çarptı ve ben geri uçtum, İmparatorluk Yıldızı tarafından bir kez daha açılan dünyalar arasındaki yarıktan atıldım, gölgeden başka bir şeye sürüklenmedim.

Karanlık Element vücudumu sardı ve beni bütün olarak tüketti, onunla bir olana kadar etimi parçaladı. Beklediğim gibi, o aşağılık kraliçenin beklediği gibi ölmedim.

Ve tüm bu acı ve gücün sisi ve pusunun arasında, intikam için susadım ve boş, sonsuz bir karanlık diyarda bana vaat edilen kral, bir gün onu almak için geri döneceğime yemin ettim.

Görüntüden çekildim, hafıza bulutundan koparıldım ve aniden tamamen uyandım, Orion yanımda nefes nefese sırtüstü uzanmış haldeydim.

"Aman Tanrım," diye nefes verdim. "Bu o. Gölge Prensesi."

"Bir şekilde kız kardeşime bağlı," dedi Orion, elini yüzünü tırmalayarak.

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu ve kendimi dik tutup şapkamı çıkardım, gücü artık sessizdi. Onu cebime ittim ve göğsü çılgınca inip kalkan Orion'a bakmak için döndüm.

"Bunca zamandan sonra bile kehanetini gerçekleştirmeye çalışıyor," dedim şok içinde ve gözlerinin arasında bir kırışıkla bana bakarak başını salladı.

"Pek çok sorum var," dedi, bize verilen tüm bilgilerle bakışları parlayarak. O kara büyü bir

zamanlar tüm o Faeler tarafından kullanılmıştı. Nymph Princess ve Acrux Dragons'ın daha önce bir kez hizalanmış olduğu.

Ayağa kalktım ve içimi bir heyecan kaplarken yürümeye başladım.

Orion doğruldu, benim adım atmamı umutlu bir gülümsemeyle izledi ve bakışlarım sağ yanağındaki gamzeye takıldı. "Bu, kız kardeşimin hala orada olduğunu kanıtlıyor. Prenses tarafından kontrol ediliyor."

Daha önce yaptığım gibi, "Onu kurtaracağız," diye yemin ettim. "Bir yolunu bulacağız. Belki şapka bize daha fazlasını gösterir."

"Mavi," dedi Orion ben volta atmaya devam ederken ama duramadım.

"Belki burada bir cevap vardır, bize yardımcı olabilecek bir şey. Bütün o Anka Kuşlarını gördün mü? Onlar benim atalarım olmalı-"

"Mavi..."

"Ama onlara ne oldu? Ejderhalar sonunda onları yok etti mi? Ama nasıl?" Aklım saatte yüz mil hızla her şeyi gözden geçirdi. Hayat değiştiren bir şeyi öğrenmenin eşiğindeymişiz gibi heyecanlı hissettim ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Mavi," Orion önümde ateş etti ve mahsulümü yumruğuyla kavradı. "Ne?"

diye sordum, kalbim küt küt atarken ona şaşkınlıkla baktım.

"Kraliçe olacaksın," diye homurdandı. "Atanız gibi. Bunu hissedebiliyorum, kahrolası *Bilmek* BT." "Nereden biliyorsunuz?" diye sordum içimden geçen şüpheyle.

Ama bunu istediğimi biliyordum. Lionel'ın düşmesine ihtiyacım vardı ve şu anda her zamankinden daha mümkün geliyordu. Imperial Star'ımız vardı. Gölge Prensesi yenmek, Lionel'in şu anda krallıkta tuttuğu gücü çözmek için cevaplar içerebilecek bir anılar deniziyle bağlantımız vardı.

"Sana arabamda taç giydiğimden beri biliyorum. Sadece senin olduğunu asla unutma *Benim* önce kraliçe." Beni öne doğru çekti ve ağzı benimkilerle buluştu, öpücüğü acil ve öfkeliydi ve ben de elimde olmadan iki saniye boyunca ona teslim oldum. Sanki yıldızların kendileri tarafından ona doğru itildiğimi hissettim ve iradem santim santim parçalanırken ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Ama sonra başımı sallayarak geri çekildim, kendimden, ondan, hiçbir şeyden emin değildim.

Bana hayır de. Sözcüğü söyle," diye homurdandı ve dudaklarım aralandı ama çıkmadı. Neden çıkmasın??

Kafamı toparlamaya çalışırken geri çekildim. Ama bok gibi eğri büğrüydü. Yavaşça ve kasıtlı olarak peşimden geliyordu ve varlığımın her bir zerresinin onun için nasıl yandığını görmezden gelemezdim. "Benimle işin bittiğini sanıyordum, Blue, gerçekten yaptım. Bu bilgi beni mahvedecek olsa da ben de öyle umuyordum. Ama sonra senin köpekle yattığını öğrendim."

"Bunu yaşadık-" Bıkkınlıkla başladım ama benim yerime konuştu.

"Bizim için neredeyse tüm ümidimi yitiriyordum güzelim, her ne kadar en başta hiç umudum olmayacak olsa da. Ama yaptım, gerçekten çok derinlere sakladım, ne kadar imkansız görünürse görünsün benim olduğun bir gelecek hayal ettiğimi kendime inkar ettim. Ve bana onun olmadığını söyledikten sonra ve

beni mezarda öptü, kahretsin, o zamandan beri başka bir şey düşünmedim. Ağzın benimkinde ve beni kendine doğru çekiyorsun. Ama yine de uzak durdum. Çünkü sana hiçbir şey veremem. Hiçbir şey değişmedi. Bunu kalbimde biliyorum. Bunu biliyorum ve hala kabul edemiyorum. Çünkü bu gece kollarımda ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim ve hiçbir şey beni daha fazla korkutmamıştı.*Hiç bir şey*, Mavi."

"Peki sen ne diyorsun?" Diye sordum, kanepeyi dönüp sehpayı aramıza koyarken, kalbim deli gibi atıyordu.

Bana doğru ateş etti ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. "Her şeyi mahvettim diyorum. Ve yakın zamanda da boku çıkmıyor. Ama artık senden ayrı kalamam."

"Beni tekrar istediğine karar verip kaldığımız yerden devam etmemizi bekleyemezsin." Onu göğsüne ittiğimde dudaklarımdan bir hırıltı çıktı ve o da beni geriye doğru itti, kalçalarımdan tuttu ve beni daha da yakınına çekti.

"Biliyorum," dedi öfkeli bir nefesle. "Keşke sana hak ettiğin her şeyi sunabileceğim bir gelecek olsaydı, ama yok. O hayat benim için yok. Kader onun kapısını kapattı, ama bir yanım hala aptalca geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışırken onu kaşıyor.

"Lance çok aptalsın," diye tersledim ve kaşlarını çattı, sanki bunu çok iyi biliyormuş gibi, ama benim kastettiğim şekilde anladığını bile sanmıyordum. Parmaklarımı saçlarına doladım, eğildim ve gözlerinin içine baktım. "Sen tanıdığım en iyi adamsın, tanıdığım en iyi, en aptal, en sinir bozucu adamsın. İster bir profesör, ister bir hükümlü, bir kaçak, ister güçlü bir Fae veya yukarıdakilerin hepsi olun, sizi istememe neden olmayacak tek bir şey olamazsınız. Ama sana güvenemem."

"Beni hâlâ istiyor musun?" tek duyduğu buymuş gibi sordu.

Ona ulaşmak için dövüşmek, tırmıklamak ve çığlık atmak istiyordum ama kalbimi o kadar tamamen ele geçiren adamın bakışlarına hapsolmuştum ki artık neredeyse bana aitmiş gibi hissetmiyordum. O gittiğinde hiç iyileşmemişti. Ve şimdi benden sınırlı bir süre için teslim olmamı istiyordu ve en kötüsü de kalbimin bunu istemesiydi.

İçimdeki tüm şüphe ve korkuyu üzerimizden uzaklaştırdım ve kendime tatlı bir an ayırdım, bu aşka teslim oldum ve beni ateş gibi yakmasına izin verdim. Onu yakınıma çektiğim anda çaresizlik içinde inledi ve ağzı benimkine değdiğinde kalbim güçlü kanatlar gibi atmaya başladı. Aramızda hiçbir şeyin düzelmediğini, olmayacağını biliyordum ama onu çok uzun zamandır arzuluyordum ve düşünemiyordum. Tekrar biz olmasını istedim. Sadece bir kez daha.

Dili benimkiyle birlikte hareket etti ve ellerini bana koyup bir ihtiyaç homurtusuyla sırtımdan yukarı kaldırırken yıldızların üstümüzde bir yerde çarpıştığını hissettim. Parmakları kürek kemiklerimin arasına girdi ve inledim, sert ve talepkar dokunuşları yüzünden her yerim titriyordu. Anka kuşu etimden kıvılcımlar saçıyordu ve o kalçalarımı kavradığında ve göğsünün ısısı karşımda kalıplandığında bunu kontrol edemedim.

vücudum.

Beni kaldırdığında öpücüğümüzü kırmaya cesaret edemedim ve bacaklarımı beline doladım. Çevremde küçük ateşler parladı ve her yer alevler içinde kalmadan önce eli onları suyla söndürmek için fırladı. Odayı hızla geçti, beni duvara sıkıştırırken bir lambayı devirdi ve duvar kağıdı alevler içinde kaldı. Öpücüğü kesti ve elini duvara vurarak buzları yukarıya ve bizden uzağa fırlattı, tüm odayı kapladı ve orayı parıldayan bir kış harikalar diyarına dönüştürdü.

"Kahretsin," diye soludum, Gabriel'in evinde yaptığımız dağınıklığa bakarak.

"İstersen evi yakabilirsin güzelim, benimle işin bitince seve seve tuğla tuğla yeniden yaparım." Çenemi tuttu, ona bakmam için beni geri çekti ve gözlerinin sonsuz derinliklerine düşerken nefesim kesildi. Gerçek, dilimin üzerine oturdu ve onu kurşun kadar ağır bir şekilde bastırdı. Onunla işim asla bitmeyecekti. Ben de onu tamamen sevdim. Her saatin her dakikasında, saniyeler arasındaki boşluğa kadar.

Bu, yarın yüzleşmek zorunda kalacağım milyonlarca yankı uyandıran korkunç bir fikirdi. Ama en iyi fikirlerin hepsi bu türden değil miydi?

Boynunun arkasını kavradım, onu kendime doğru çektim, kalbinin öfkeli, umutsuz atışını hissetmek için avucumu göğsüne doğru kaydırdım.

Tüm dünya üzerimize yıkıldı, üstümüzdeki çatı paramparça oldu ve Orion beni göğsüne bastırıp koşmaya başladığında ben bir çığlık atarak hava kalkanı yaptım. Ejderha ateşi havaya yayıldı, odayı yırttı ve mobilyaları eriten bir alevle etrafımızda çınladı. Orion alevlere doğru koşarken yavaşlamadı ama üzerimize doğru yayılan sıcaklık bana, içinden geçmeye çalışırsa öleceğini söyledi. Onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım ve bir hava darbesiyle bacaklarını altından ayırdım. Yere çarptı ve ben ateşe yuvarlanmadan önce bizi durdurmak için bir hava duvarı fırlatmadan önce ateşe doğru yuvarlandık.

Orion cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı, üzerimize bir tutam fırlattı ama toz, biz hiçbir yere gitmeden etrafımıza bir parıltılar dizisi halinde düştü. "Korumalar tamamen kapalı değil," diye küfretti.

Devasa bir gölge ayın ışığını engellediğinde ve Lionel'in Ejderha formu gökten düşerek parçalanmış çatıya inip çenesi açık ve gırtlağının arkasında titreşen ateşle bize dik dik bakarken yukarıdan yıkıntılar yuvarlandı. Orion'un yaptığı gibi ben de altımıza hava püskürttüğümde paniğe kapıldım ve kendimizi alevlerin üzerinden geçirirken birbirimize tutunduk. Lionel bize çenesini şaklattı ve biz yere çarpmadan önce ona bir dizi Phoenix ateşi fırlattım ve onu arkadan uzaklaştırdım.

Orion beni tekrar kaldırdı ve bir kez daha koşmaya başladı, önümüzde bir pencereyi patlattı ve camdan atladı. İlerideki geniş bağda devasa bir gölge duvarı duruyor, tüm alanı çevreliyordu.

mülkiyet ve bizi hapsetmek.

"Hayır," dedim nefes nefese.

Clara, dudaklarında çılgınca bir gülümsemeyle sarmaşıkların arasında duruyordu ve korkunç Kahin Vard hemen arkasında duruyordu.

"Şimdi, Kralım!" diye bağırdı ve Lionel, birleşik hava kalkanımızın üzerine düşen devasa bir ateş patlaması yaydı.

Orion ve ben gücümüzün giderek daha fazlasını etrafımızı saran kubbeye atarken, tüm görebildiğim kadarıyla ateş her yere saçılırken çabayla bağırdım.

Hızlı hareket ettim, ikimizin de yerimizde durduğu illüzyonunu yarattım ve ardından Orion deliği gizlemeye yardım ederken yeri patlattım. Etrafımızı saran ateş düşerken sırtını tutarken açtığım tünele ateş etti. İllüzyon uzun sürmeyecekti ama bize muhafazaların ve yıldız tozunun ötesine geçip buradan çıkmamıza yetecek kadar zaman tanıyabilir. Lionel, güçlerine rağmen bir şekilde onları kırmış olmalı. Ve içimden bir ses bana bu işte Clara'nın parmağı olduğunu, gücünün hayal bile edilemeyeceğini söylüyordu. Vard'ın olduğunu düşünmek beni hasta etti.*görülen*bizi burada Aslında güvende olduğumuzu düşündük.

Tünel tamamen dengesizdi, ben dünyayı yararak ilerlerken arkamızda çöktü ve biz gittikçe daha hızlı hareket ettikçe görmemiz için bir Faelight fırlattı. Birimiz ya da bizden biri bocaladı ve işimiz bitti.

Yerden muazzam bir kükreme bana Lionel'ın bizim için geldiğini söyledi ve korkunç bir gümbürtü, başımızın üzerinden dünyayı yırtan bir ses duydu.

"Daha hızlı!" Çığlık attım, bir kolumla Orion'a tutunurken daha derine, daha ileriye tünel kazdım.

Yukarıda toprak yarılırken ışık üzerimize döküldü ve gölge dalları onu tırmalayarak bizi dışarı çıkardı.

Vücudumda büyünün ürpertisini hissettim, koğuş kesinlikle biraz ilerideydi. Ama bir şey belime dolandı, beni geriye doğru sürükledi ve beni yerden yukarı kaldırdı.

Bağa fırlatıldım ve hızla yuvarlandım, sarmaşıkların arasından geçerken hava beni uçurdu, gücümle toprağı bir saniye geç yumuşattım. Başım dönerken ayağa kalktım, Lionel'ı Fae formunda gördüğümde hiç tereddüt etmedim, ellerini kaldırırken üzerine koyu renkli bir cüppe sarındı ve bir kasırganın gücü üzerime geldi. Kendi havamı onunkine bastırdım ve çaresizce dönüp Orion'u aramaya zorlamasını engellemek için topuklarımı içeri bastırdım. Ama gözlerimi bu canavardan alamıyordum.

Vard arkasından yaklaştı, izlerken yüzünü buruşturdu ve Lionel'ın kulağına fısıldadı, ona karşı koyamayacağım bir avantaj sağladı. Ama çok iyi denemek zorundaydım.

Bir elimle kalkanımı kaldırdım, sonra diğer elimle Phoenix ateşini ona doğru fırlattım, bir alev tüneli benden hızla uzaklaştı. Clara onun yoluna fırladı ve bir gölge parçası fırlattı.

bir çığlıkla geriye doğru fırlatılmadan önce ateşi yuttu.

"Benimle Fae gibi dövüş!" Lionel'a kükredim.

"Şimdi efendim!" Vard havladı ve ardından kalkanıma bir hava dalgası çarptı ve onu bir ceviz gibi çıtırdadı. Clara, Lionel'ı gölgede bırakırken, daha fazla Phoenix ateşi savurarak haykırdım. Gücümü Dragon King'e atmaya devam ederken düşmanlarımdan herhangi birinin nerede olduğunu göremedim. Başka bir hava dalgası bileklerime çarptı, onları şiddetle yanlara doğru büktü ve Lionel elimdeki her kemiği kırarken çığlık attım.

Orion aniden yandan bana çarptı ve olabildiğince hızlı bir şekilde beni onlardan uzaklaştırdı.

"Beni iyileştir!" Panik içinde nefesim kesildi, hiçbir şey yapamadım ve elini koluma bastırmak için uzandı. Gücü içime aktı ve kemikler yerine oturmaya başladı ama büyüsü azalıyordu ve içimi korku sardı.

"Siktir," diye homurdandı.

Bu gece çok fazla büyü kullanmıştı ve beslenmemişti. Asla gardımı indirmemeliydim. Evde kendi sihrimi doldurur doldurmaz beslenmesine izin vermeliydim.

Gücü kekeledi ve son bir hız patlaması yaparak bizi muhafazaların ötesine götürmek için her şeyini verdi.

Gölge duvarına ulaştık ve ellerimi duvara çevirdim, içinde bir delik açmak için elimden geldiğince çok Phoenix ateşi püskürttüm.

Bir şey Orion'un sırtına çarptı, bizi bir uzuvlar halinde yere düşürdü ve onun altında ezilirken acıyla inledim. Clara bir sevinç çığlığıyla üzerimize atladı ve alevlerimi ona bir kez daha çeviremeden keskin bir şey boynuma çarptı. Yanağım nemli toprağa bastırıldığında ve kalp atışım yavaşlamaya başladığında, vücudumdaki güç soldu ve uzuvlarım kayalar kadar ağırdı.

Çıplak bir ayak yanıma bastırdı, beni tekmeledi ve vücudum kapanmaya devam ederken kendimi Lionel'a bakarken buldum. Orion'un eli benimkine değdi ama iyi olup olmadığına bakmak için başımı çeviremedim.

"Medusa zehri," dedi Clara gözlerinde neşeyle. “Vard Amca'nın fikri. Zeki küçük bir Kahin değil mi?”

Vard görüş alanıma girdi, gururla gülümsedi, göğsü şişkindi ve içimde dalgalanan bir nefret vardı. "Vizyonların sonunda meyvelerini veriyor, Vard." Lionel kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ama bakışları üzerimde gezinirken bu alaycı bir ifadeye dönüştü.

Eğildi ve İmparatorluk Yıldızını benden alacağından emin olduğum için panik kanımı dondurdu. Bunun yerine parmaklarını boğazıma doladı, gözleri bir ölüm vaadiyle doluydu. "Gece gökyüzüne son bir kez bak, Gwendalina. Bir dahaki sefere yıldızları gördüğünde, olacaksın

orada onlarla birlikte.”

BENPartinin yapıldığı süpürme odasının yan tarafındaki bir sandalyeye oturdu.

saatler geçtikçe ne yapacağımı şaşırdım ve unutulup unutulmadığımı merak etmeye başladım. Lionel vardı

Yıllar önce hiçbir açıklama yapmadan Clara ve Vard'ın yanında ortadan kayboldu, sadece bana burada beklememi söyledi.

o dönene kadar. Bu yüzden, Heirs ve Xavier'in yanındayken gölge orospu maskemle oturmaya bırakıldım.

havadan sudan konuştular ve Noel arifesini Kral'la geçirmeye gelen Fae kendi haline bırakıldı.

onsuz siyasi planlar.

Buradaki Fae'lerden birkaçı ara sıra bana yaklaşmıştı ama ben onları donuk bakışlarla ve sıkılmış ifadelerle uzaklaştırdım. Lionel'ı devirmeyi başarırsak, onları tekrar benim peşime düşmeleri için nasıl kazanacağımı sadece yıldızlar biliyordu. Benim hakkımda ne düşündüklerini görebiliyordum - alt ettiği boş bir piyon. Ama onlara gösterecektim. Bu iş bitmeden, hiçbir şeyin beni uzun süre evcilleştiremeyeceğini onlara gösterecektim.

Gece yarısına yaklaşırken bakışlarım duvardaki devasa saate çevrildi ve bir zil çaldığında kalbim sıkıştı ve tüm konuklar Noel Günü için tezahürat yapmak için siyasi planlarına ara verdiler.

İlk kez Noel'de Darcy olmadan uyanacaktım. Kendimi bildim bileli, Noel arifesinde yatakta birlikte yatmıştık ve açacak hediyemiz ya da bunun gibi boklarımız olmamasına rağmen beni heyecanlı küçük bir köpek yavrusu gibi zıplayarak uyandırmıştı.

Noel Baba, kimsenin istemediği koruyucu çocukları unutma eğilimindeydi. Yine de her zaman birbirimiz için bir şeyler almayı başarmıştık - Darcy genellikle bana bir hediye yapmak için haftalarca uğraşırdı ve ben böyle şeylerde berbat olduğum için, iyi çoraplar veya yeni iç çamaşırlar gibi ihtiyacı olan şeyleri çaldım. Bir zamanlar biz

On beşinde, ona bir mağaza vitrinindeki bir mankenden bu güzel lacivert paltoyu çalmıştım. Astarlıydı, yumuşaktı ve cidden sıcaktı ki bu, kışın okula gitmek için yaptığı uzun yürüyüş için tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama onu yalnızca bir kez giyebildi çünkü o sırada üvey annemiz onu gördü ve bizi hırsızlıkla suçlayarak ve üzerimizden polisi ve sosyal hizmetleri aramakla tehdit ederek çılgına döndü. Yine de yapmadı. Paltoyu kendisi giymeye yeni başladı ve Darcy'nin her gün titreyerek okula gitmesine izin verdi. Kahrolası sürtük.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Darius'un arkamdan geldiğini fark etmemiştim bile, ta ki kulağıma eğilip, kirli sakalı çenemi sıyırıp ondan daha fazlasını istememe neden oluncaya kadar.

"Böyle güzel bir kız Noel'de tek başına oturmamalı," diye mırıldandı Darius ve yanıma bir sandalye çekip masaya iki kadeh şampanya koyarken ona bakmak için döndüm.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Biri bize bakarsa diye yüz ifademi sabit tutarak alay ettim.

"Asla," diye karşı çıktı, kendi bardağını geriye atıp sandalyesinde arkasına yaslanarak beni inceledi ve gelişigüzel bir şekilde etrafımızı saran bir susturucu balonu patlattı. "Seni böyle şeylerde yalnız görmekten nefret ediyorum."

"Kusmamaya çalışırken masanın üzerinde dans etmiyor olmam bir rezalet," diye kabul ettim, birinin bize dikkat etmesi ihtimaline karşın yüzümü olabildiğince doğal tuttum. "Bunların hepsi bittikten sonra bana dışarıda düzgün bir gece borçlusun."

"'Bu' babamın korku saltanatı ve sen sürekli onun küçük evcil hayvanıymış gibi davranmak zorunda mısın?" diye sordu ses tonunda bir buruklukla.

"İşte bu," diye kabul ettim. "Uzun sürmez." Darius mizahtan

yoksun bir kahkaha attı ve neredeyse gülecektim.

"Yarın seni bir saatliğine çalma şansım nedir?" O sordu.

"Hiçbir yerin ortasındaki bir tarlaya gizlice kaçıp tekrar bir ilişki için yıldızlarla savaşabilir miyiz diye bakmak ister misin?" dalga geçtim

"Pekala, Darcy'nin Orion'un yazlığına gizlice girmesini ve dördümüzün küçük bir Noel kutlaması yapmasını önerecektim ama senin teklifin belli bir çekiciliğe sahip."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirirken dudağımı ısırdım ve Darius bana yarım şans verilirse beni mahvedeceğini söyleyen bir bakış attı. Ve eğer benim seçimim olsaydı, ona bu şansı seve seve verirdim. Ama yıldızlar her zamanki gibi başımı ağrıtıyordu ve onun yerine geceyi babasının yatağında geçirecektim.*Brüt*.

Odanın uzak ucundaki çift kapı dramatik bir şekilde çarparak açıldı ve Lionel, iki yanında Clara ve Vard'la birlikte içeri girdi, dudaklarında her neredeyse orada olduğunu belirten bir sırıtış vardı.

hiçbir işe yaramadı. Stella arkalarından bir adım atarak kıçı incinmiş bir sürtük gibi görünmemeye çalıştı ama ben onun yanında bu pisliğin arkasını görecek kadar yeterince zaman geçirmiştim. Onu kızıyla takas etmiş olmasından nefret ediyordu. Demek istediğim, haklıydı - oldukça küçük düşürücüydü ve tamamen kusmaya değerdi. Ama onun kolundaki o yer için can atıyordu ve bunu belli etmemeye çalışsa da saçmalıklarının arkasını görebiliyordum.

"Umarım hepiniz harika bir akşam geçirmişsinizdir," diye seslendi Lionel, kollarını açarak odadaki herkesi bu ifadeyle kucakladı. "Ama geç oluyor ve eminim hepiniz yarın Noel için evlerinize dönmek istersiniz."

Müzik aniden kesildi ve kendimi durduramadan akşamın bu ani bitişine neyin sebep olduğunu merak ederek Darius'la bakıştım. Demek istediğim, geç olduğu kesindi ama Lionel bir saat veya daha uzun süredir kayıptı ve herkese siktirip gitmesini söylemek için yeniden ortaya çıkması garip geldi.

Misafirler ayrılmak için acele ettiler, diğer Mirasçılar ailelerini takip ederken bize el salladılar. Lionel kalabalığı yararak diğer herkesi görmezden gelip doğrudan bize nişan alırken Darius sandalyesinde doğruldu.

"Görüyorum ki, hâlâ Koruyucumun özlemini çekiyorsun, evlat?" diye sordu Lionel, Darius tepemizde dikilmek için hareket ederken ona küçümseyici bir bakış atarak.

Clara, "Bence ona bayılıyor," diye cıvıldadı, masaya zıpladı ve çıplak ayağını orada bırakılmış bir cheesecake'in üstüne koydu, ama buna hiç aldırış etmemiş gibi göründü.

"*Aşk,*" Lionel alay etti, üst dudağı geri çekildi. "Ne kadar zayıf bir kavram."

"Aşkın her şeyi fethetmesi gerekmiyor mu?" diye sordu Darius gelişigüzel bir şekilde, canavarı tuzağa düşürmesi umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Son konuklar da dizildi ve Vard çifte kapıyı kapattı, ardından onlara yaslandı ve yüzünde ancak bela anlamına gelebilecek aç bir ifadeyle bizi izledi.

"O zaman bunu test edelim, olur mu?" diye sordu Lionel, bileğini savurarak elinden bir gölge mızrağı fırladı ve Darius'u göğsünden vurdu, onu sandalyesinden geriye doğru devirdi ve yere çarptı.

Bir panik nefesiyle ayağa fırladım ama Lionel'ın gözlerinin üzerime dikildiğini hissettiğimde bundan daha fazla hareket etmeme engel olmayı başardım.

"Ne oldu, Roxanya?" diye sordu, beni ona bakmaya teşvik eden yumuşak bir ses tonuyla.

Ama Darius'a duyduğum korkunun yüzüme çok açık bir şekilde yazılacağını biliyordum ve gözlerim onun yerine gölgelerin ona uyguladığı işkencenin altında yerde kıvranmasını izlerken kalbim güm güm atıyordu.

"Sana bir soru sordum kızım," diye hırladı Lionel ve bir korku sarsılırken gölgelere uzandım.

vücudum aracılığıyla Önden onlara daldım ve görüşüme karanlık çökerken ona bakmak için dönmeden önce beni tüketmelerine izin verdim.

Beni izlerken dudaklarım acımasız bir sırıtışla kıvrıldı ve içimdeki karanlığın öpücüğünden ürperirken, istediği cevabı düşünmeye çalışarak ona bir adım daha yaklaştım.

"Sadece acısını izliyordum," dedim, dilimi safrayla yakarken bile sözlerime biraz eğlence katarak.

Lionel birkaç saniye daha beni inceledi, çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutmak için uzandı ve beni değerlendirirken doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Bir daha senden bir şey istediğimde sakın tereddüt etme," diye homurdandı. "Hayır, kralım," diye kabul ettim.

Bakışları bana kısıldı ve o lanet olası bağ yüzünden kalbimin hafiflemesine neden olan ama aynı zamanda dikkati benden uzaklaşırken beni rahatlatan bir gülümsemeyi kırdı.

"Ayağa kalk," diye çıkıştı Lionel, gölgeleri vücudundan çekerken Darius'a tersledi ve oğlu nefesini yeniden kazanmak için nefes nefese dört ayak üzerinde yuvarlandı.

Lionel, Clara, Stella ve Vard'dan şimdiye kadar yenik düştüğüm başka hiçbir duyguyla rakipsiz olan bir öfkeyle nefret ederek ona koşmak için çaresizdim. Bir gün Phoenix'i kıçlarının üstüne dolduracak ve is için hepsini yakacaktım. Ama o zamana kadar, bu kadar çok insanı incitmelerini izlemek zorunda kaldığım için kendimden neredeyse aynı gaddarlıkla nefret ettim.

Darius kendini ayağa kaldırırken masanın kenarını kavradı, babasına dişlerini gösterdi ve dudaklarının arasından duman tüttü.

"Sen lanet olası bir korkaksın," diye hırladı Darius. "Gölgelerin ve kendi isteği dışında kendine bağladığın kızın arkasına saklanıyorsun ve Fae gibi benimle dövüşmeyi reddediyorsun. Buradaki herkes bunun seni yeneceğim için olduğunu biliyor. Ve o günün gelmesinden o kadar çok korkuyorsun ki devam et Aramıza koyacak daha fazla engel bulmak. Ama bir gün, korkularının üstesinden geleceğim ve senin korkularının doğru olduğunu kanıtlayacağım."

Lionel hemen karşılık verdi, arkamdan yaklaşıp iki elini omuzlarıma koyarken dumanının keskin kokusu ondan kayıp gitti, beni sıkıca kavrarken tutuşu morardı.

"Sanırım yatma vaktin geldi oğlum," diye mırıldandı Lionel ve o konuştuğu için Darius'u azarlayacak tek bir şey yapmayınca kaşlarımı çattım. "Sen açıkça sarhoşsun ve geri kalanımız yorgun."

Darius buna karşı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu ama ona yalvaran bir bakış atıp bunu yapmaması için yalvardım. Lionel'ın ona işkence etmesini izlemeye dayanamadım ve ne istediğimi anladığını tahmin ediyordum çünkü bazı küfürler mırıldandı ve bizden uzaklaştı.

Lionel, "Oğluma odasına kadar eşlik et, Stella," diye emretti. "Açıkça sarhoş ve uyumak için biraz zamana ihtiyacı var."

Darius'un peşinden kapıya doğru koşmadan önce tatlı tatlı gülümseyerek, "Evet, Kralım," diye cıvıldadı.

Vard, Darius ve Stella'nın odadan çıkabilmeleri için kenara çekildi ve kapı bir kez daha kapanırken Lionel beni ona bakmam için çevirdi ve parmağını yanağımdan aşağı kaydırırken düşkün bir ebeveyn gibi gülümsedi.

"Ne kadar zekice bir şeysin, değil mi Roxanya?" diye sordu usulca, beni tekrar okşayarak ve beni böyle övmesinden bu kadar hoşlanmamdan ve tenimdeki elinin sıcaklığından ne kadar zevk almamdan nefret ettim.

"O benim kadar zeki değil," diye mırıldandı Clara ama Lionel onu duymazdan geldi ve elimi tutup beni kapıya doğru götürmeden önce bana gülümsedi.

Vard'a yaklaşırken yanında yürüdüm ve kan kırmızısı gölge gözüyle bir an için karanlıkta parlayarak bana sırıttı ve midemi gerginlikten düğümledi.

"Hala favori benim, değil mi baba?" Clara peşimizden koşarken sızlandı ve Lionel beni saraydan odasına doğru götürürken, ben de asabi bir şekilde ofladım ve aptal bağın tepkilerimi yönlendirmesine izin verdim.

"Hala favori olmayı istiyor musun, Roxanya?" diye sordu alçak sesle, kulağıma mırıltıya yakın eğilerek, sıcak nefesi burnumda geziniyor ve midemi bulandırıyordu.

"Evet," demek için kendimi zorladım, bağın çekişi bile o kelimeyi söylemeyi kolaylaştırmıyordu. "O zaman belki de şanslısın."

Bu öneri üzerine neredeyse elimi elinden çekecektim, bunu yapmaktan kendimi alıkoymayı başardım ama yine de fark edince kafasını bana doğru eğmesine neden olacak kadar ürktüm.

İstemsiz hareketi bir kas spazmından başka bir şey olarak görmeyeceğini umarak tepki vermemek için savaşırken gölgeleri çizdim.

Odasına çıkan döner merdiveni çıkmaya başladık ve kulenin tepesine doğru attığımız her adımda kalbim daha da hızlı atıyordu. Clara'nın, onun kendisine teslim olması için yeterli olacağına dair çaresiz bir umutla, kendisinden çok bana ilgi göstermesine karşı çıkan çığlıklarını dinledim.

Vard, odasına vardığımızda, "Zamanı geldi, Majesteleri," dedi ve Lionel beni Kral Kulesi'nin tepesindeki devasa odaya çekerken ben de şaşkınlıkla ona baktım.

Yine de sürüngenin bizi içeri kadar takip etmesi muhtemelen beni rahatlatmış olmalıydı. Lionel bildiğim kadarıyla röntgencilikten hoşlanmıyordu, bu yüzden odada Vard varken birini becermeyi planladığından şüpheliydim.

"Babayyy," diye yüksek sesle sızlandı ve Lionel beni odanın ortasında durmaya itti ve ardından geri çekilip bana eleştirel bir gözle baktı.

"Clara, sessiz kalıp haddini öğrenmezsen seni cezalandırmak zorunda kalacağım," diye homurdandı Lionel. "Ve senin zevk aldığın şekilde değil."

Clara nöbet geçirmeye hazır görünüyordu ve gözlerim onun hareketlerini takip ederken dönüp yatağa koştu ve hıçkıra hıçkıra ağlarken dramatik bir şekilde kendini yatağa attı.

"Elbiseni çıkar, Roxanya," diye homurdandı Lionel, Clara'yı görmezden gelirken bakışları bana dikilmişti.

tamamen.

"Ne?" Direndim, bakışlarım bir kez daha kapının yanında pozisyon alan Vard'a kaydı, zalim bir sırıtış yüz hatlarını buruşturdu.

"Elbisen. Beni memnun etmek istemiyor musun?" Lionel meydan okudu ve ona çok uzun süre boş boş bakarken ve dişlerinin arasından dumanlar yükselirken ağzımın açık kalmasına izin vermemek için mücadele etmek zorunda kaldım. "Birdenbire bana sevgini göstermeye isteksiz görünmen için bilmem gereken bir neden var mı?" bastı ve ben hızla başımı salladım.

Altın rengi elbisemin askılarına uzandım ve cevap vermeden aceleyle omuzlarımdan aşağı çektim. İç çamaşırlarıyla baş edebiliyordum, ama bana elini uzatmaya kalkarsa o zaman Phoenix'i tamamen yakacak, aletini yakacak ve sonra lanet olası tepelere koşacaktım. Lanet olsun - Ne olursa olsun bu aşağılık herifi becermeyecektim.

Elbisemi düşürdüm ve vücudumdan kaydı, beni stilettolarım ve siyah iç çamaşırlarımla öylece kalakalırken, Vard odanın köşesindeki iğrenç yaşlı bir sürtük gibi kıkırdıyordu.

"Aferin kız," diye mırıldandı Lionel. "Şimdi buraya gel."

Ona doğru yürümeden önce bir an tereddüt ettim, Phoenix ateşi damarlarımda bir yol açtı ve korku beni içten dışa aydınlatırken bile bana güvenlik sözü verdi.

Dışarıdan maskemi yerinde tutmak için savaşırken gölgeler tenimin üzerinde kaydı ve işin nereye varacağını görmek için beklerken Lionel'in önünde hareketsiz kaldım.

Rastgele uzandı, parmaklarını saçlarıma itti ve saçımı şekillendiren tokaları serbest bırakarak, sanki bir şey arıyormuş gibi kabaca taradı.

Kıpırdamadan durup Clara'yı becermeden önce ona böyle bir şey yaptığını hiç görmediğim gerçeğine odaklandım ve atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Nedir?" Ellerini geri çekerken nefes aldım, bakışları eleştirel bir şekilde ince iç çamaşırımın üzerinde geziniyordu.

"Arkanı dön," diye emretti soğuk bir sesle ve ona sırtımı dönerken kendimi şikayetlerimi yutmaya zorladım.

Bunun neyle ilgili olduğunu öğrenmek için beklerken pencereden ötedeki yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken ellerimi alev alev yanacak şekilde sızlayan yumruklar şeklinde kıvrıldım.

Bacağıma keskin bir iğne battı ve vücudumdaki ateş sanki biri onu söndürmüş gibi küçülürken ve Phoenix'im benden uzağa, karanlığa düşerken korkuyla nefesim kesildi.

"Sana yeni bir doz baskılayıcı vermeden önce üzerinde panzehir olmadığından emin olmalıydım," dedi, ciddi bir belada olduğumu çok geç fark ettiğim için iğneyi bir kenara fırlatarak.

Ben yalpalayarak uzaklaşmaya çalışırken Lionel'ın eli boğazımı yakaladı, beni göğsüne doğru çekerken tutuşu daha da sıkılaştı ve ben panik içinde haykırdım.

Onunla savaşmak için sihrimi kullanmaya çalıştım ama kolumdaki Muhafız bağı bu öneri karşısında öfkeyle yanarken, onu incitme fikri beni dehşete düşürdü.

"Yani, çok zekice," diye alay etti kulağıma, eli nefes alamayacağım kadar boğazımı sıktı ve o zaman bile vücudumu ona karşı savaşmaya zorlayamadım.

Birisi elimi tuttu ve bakışlarımı sola çevirdim, orada Vard'ı gördüm ve bileğime doladığı kelepçeyi kırmadan önce onu ateş büyüsüyle patlatmayı başardım.

Lionel sırtıma öfkeyle hırladı, boğazımı o kadar sıkı sıktı ki, görüş alanımda lekeler yüzmeye başladı ve yüksek topuklu ayakkabılarım işe yaramaz bir şekilde tahta zemine çarptı. Elimi, beni tuttuğu kolunu tutmak için kaldırdım, ama bağ beni bunu yapmasına izin vermeye zorladığı için kendimi elini elimden çekmeye bile zorlayamadım.

Karanlık daha da yaklaşırken pencerenin ötesindeki yıldızlar benimle alay ediyor gibiydi ve bayılacağımdan emin olduğum anda sihirli kısıtlayıcı kelepçelerin bileklerimde kapandığını hissettim.

Ama unutulmaya yüz tutamadan, Lionel Ejderhasının tüm gücüyle beni ondan uzaklaştırdı.

Aşağıya inerken alnım komodinin köşesine çarptı ve yüzümden kanlar akarken nefesim kesilerek yere düştüğümde acısı neredeyse beni kör edecekti.

Clara zafer çığlıkları atarak yataktan fırladı ve çıplak ayağıyla beni tekmeledi ve vücuduma daha fazla acı yayıldı.

Karşı koymaya çalışacak kadar nefesimi toplamayı başarana kadar beni iki kez daha tekmeledi.

Bana doğru bir tekme daha atarken ayak bileğini yakaladım, sertçe çekti ve dengesini bozarak bir öfke çığlığıyla yere düştü.

Bana daldı ve ben de onun ve bu odadaki adamların bana yaptığı her şey için bir öfke hırıltısıyla aptal gölge suratına yumruk attım. Vuruşumun gücü altında bir şey çatırdadı ve acı içinde çığlık atmadan önce gölgeleri, etimi kemiklerimden soyan binlerce bıçak gibi içime saplayıp, beni ıstırap içinde kör etti.

Çığlık atarken sırtım sert bir şekilde bir şeye çarptı ve sonunda etimdeki gölgeleri çektiğinde, kendimi kabuslarımdan dolayı sandalyeye bağlanmış, kanlar içinde ve nefes nefese ve felç edecek kadar saf bir korkuyla dolu buldum.

"Aptal oğlum, kalbine yeniden girmeye çalışıyor, değil mi?" Lionel tepemde dururken alay etti ve yüzüne tükürmeden önce çenemi kaldırdım. Nasılsa artık bitmişti. O biliyordu. O yüzden siktir et onu ve onun altında yaşadığım bu yarım hayatı sikeyim.

Yüzünden kan ve tükürük akarken Lionel irkildi, ardından boğazımı tekrar demir bir tutuşla kavrarken bana homurdandı. Tek parmağıyla kalçama bir ateş hattı çizmek için uzandı ve dövmemi gizlemek için cildime yerleştirdiğim gizleme büyüsünü yaktı.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı, elini mürekkebin üzerine koyup avucuna Ejderha ateşini çekmeden önce, beni Darius'a ait olarak işaretleyen kelimeleri okurken.

Baldırımdaki etle birlikte mürekkep yok olurken ve yanan derinin mide bulandırıcı kokusu havayı doldururken yardım edemedim ama çığlık attım. Sonunda elini çektiğinde, neredeyse acıdan bayılıyordum.

Clara'nın kahkahası havayı doldururken ve bakışlarım onun taktığı yakut kolyeye takılınca, Vard arkasından yaklaştı. Darius'un bana verdiği ve benimle alay etmek için parmaklarının arasında büktüğü.

Max'in Cyclops istilasından kaçmakla ilgili bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışırken vücudum sarsıldı. Ama bedenimde bu kadar çok acı varken, düşüncelerimi buna hazırlanmak için yeterince uyumlu hale getirmeye zorlamak neredeyse imkansızdı.

Uyumsuz gözleri birbirine kayarken Vard dudaklarını yaladı ve Lionel beni dönüp Kahinine bakmaya zorlarken çenemi kavradı.

Dişlerimi sıktım ve zihnimi karanlıkta sakladığım tüm sırları kilitlemeye zorladım. Onları bulamayacaktı. Kız kardeşimi, erkek kardeşimi, arkadaşlarımı teslim etmeden ölürdüm. Bu canavara karşı savaşmak için yaptığımız her şeyi bir sır olarak saklayacak ve ne olursa olsun İmparatorluk Yıldızı'nın yerini gizleyecektim. Beni kırmayacaktı. Ama kesinlikle deneyecekti.

Vard'ın gücünün uçurumuna düşmeden önce duyduğum son şey, Lionel'ın kulağımda kalın ve ağır sesiydi. "Bence sana kimi gerçekten sevdiğini hatırlatmanın zamanı geldi, Roxanya."

BENXavier'in yanındaki büyük yemek masasında kahvaltımı yiyor, Roxy'nin gelmesini bekliyordum.

Hepsinin ne kadar geç ortaya çıkacakları konusunda bağırsakları gerginlikle düğümlenmişti.

Bu hileye daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim. Ondan nefret ettim. Nefret ettim. Ve onu babamın ona yüklediği bağdan kurtaracak herhangi bir şey bulma konusunda hâlâ en ufak bir ilerleme kaydetmemiştik.

Orion'la bu konuda son konuştuğumda, onu ve Clara'yı bir yerde tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmamızı önermişti, babamı savunmasız bırakmıştı ve onların yardımına koşamaz durumda bırakmıştı, böylece sonunda onu benimle yüzleşmeye zorlayabilirdim. gerçek bir Fae. Ve kabul etmek zorunda kaldım.

Bunu yapmanın tek sorunu, aslında ikisini kandırmak ve onu harekete geçirecek kadar uzun süre tutmaktır. Roxy'ye planımızı bile söyleyemezdik, yoksa aradaki bağ onu bunu bozmaya zorlardı ve o nedenini bile bilmeden onu bir yere kapatma fikri beni her türlü rahatsız hissettiriyordu. Ama bittikten sonra anlayacağını biliyordum.

Clara asıl meseleydi. Babasının yanından hiç ayrılmadı ve onu memnun etmekten başka bir arzusu yok gibi görünüyordu, bu yüzden babası neler olup bittiğini anlamadan onu tuzağa düşürmek neredeyse imkansız olacaktı. Ve onu korumaları için Perileri çağırabilirken, bir yerlerde yalnız olduğundan ve kendini kurtarmak için onları zamanında çağıramayacağından emin olmamız gerekiyordu.

Bu sefer herhangi bir hata olmayacaktı. Tekrar ters gitmesini göze alamazdık. Ben de burada

otururken, Diego'nun şapkasıyla ilgili her şeyin nasıl gittiği hakkında daha fazla şey duymak isteyerek defalarca Orion'u arıyordum, ama Atlas'ı doğrudan sesli mesaja gidiyordu. Ve dün geceki partiden sonra bir şişe rom alıp odama geri götürdüğüm ve unutmak için içtiğim için teşekkürler, yazlık eve bizzat gitmek için çok geç uyanmıştım.

Babam bizi burada Noel kahvaltısı için sekizde beklediğini açıkça belirtmişti ama saat neredeyse dokuzdu ve hâlâ gelmemişti.

Kapı nihayet açıldı ve Jenkins sırıtan bir reveransla babam için kapıyı itti ve bana babalık yapan adam uzun adımlarla odaya girdi. Ama Roxy, onun burada, sarayda kaldığı her sabah yaptığı gibi yanında yürümek yerine, yalnız geldi. Clara bile ortalıkta yoktu ve bu gerçeğin garipliği beni anında tedirgin etti.

"Ah hayır çocuklar, babanız yüzünden ayağa kalkmayın," dedi küçümseyici bir tavırla, ne ben ne de Xavier yemek tabaklarımızın başında oturduğumuz yerden kıpırdamak için en ufak bir girişimde bulunmadık. "Ben sadece sana hayat hediye eden, seni bu dünyaya getiren, seni güçlü ve korkusuz olman ve sana ait olanı gerçek bir Fae gibi alman için yetiştiren adamım. Sana gölgeleri veren ve yücelten tek kişi benim. hepsinden üstünsün. Bir gün benim yerime kral olacağını garanti eden adam, Darius."

"Roxy nerede?" diye sordum saçma sapan lafını görmezden gelerek. Ondan bunlardan tek bir şey bile istememiştim ve o bunu biliyordu.

Xavier yanımda dikildi ve uyarmak için elini omzuma koydu ama küstahlığımın cezalandırılması umurumda değildi. Kızımı görmem gerekiyordu.

Babam dilini şaklattı ve tam karşıma oturmak için hareket ederken derin bir iç çekti. Acımasız bir gülümsemeyle, "Mutlu Noeller, Darius," dedi. "Hediyenin ne olduğunu bilmek istemez misin?"

Bakışlarıyla buluştuğumda boğazımda bir hırıltı oluştu, içimdeki Ejderha, ben hiçbir fikrim olmadan konumumda sabit kalırken bile neden bahsettiğini anlamış gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye yanıtladım ama Atlas'ını yavaşça cebinden çıkarıp masaya koymadan önce bana doğru kaydırdığında gülümsemesi daha da büyüdü.

"Dün gece benim için çok ilginçti," dedi gelişigüzel bir şekilde, manşetindeki görünmez bir kir zerresini silerek beni tekrar o aç bakışla hizaya getirdi. "Pek çok yalan gün ışığına çıkarıldı. Bu, tahtı güvence altına almak için yapmam gereken şeyleri düşünmeme neden oldu."

"Ne gibi?" Xavier nefes aldı ve babası ikinci oğlunun burada olduğunu daha yeni fark etmiş gibi ona tiksinti dolu bir bakış attı.

"Seninle konuşulmadan konuşma, at," diye hırladı, bakışları bana dönmeden önce. "Onunla böyle konuşma," diye homurdandım, içimdeki canavar onun kanına susamışken gözlerim sürüngen yarıklarına dönerek geri döndü.

"Sorun değil," diye ısrar etti Xavier, sanki masanın üzerinden önümde oturan pisliğe atılacağımı düşünürmüş gibi kolumu kavradı ama henüz kontrolümü tamamen kaybetmemiştim.

"Benim filisidden üstün olmadığımı hatırlasan iyi edersin. Yanındaki çirkin örnek

benim varisim değil ve asla olmayacak. Damarlarında benim kanım yoğun ve hızlı akıyor olabilir ama yıldızlardan gönderilen bu çarpık lanetle onun değeri kayboldu. Benim hiçbir Varisim at DNA'sını aktaramaz. Oğlum olduğun için şanslısın Xavier, çünkü inan bana, kontrol ettirdiğimde senin olmadığını öğrenmeyi umuyordum. Ve o zaman seni olduğun gibi boğardım."

Sandalyemden kalkıp ona homurdanırken, bakışlarımda açık bir meydan okumayla, yumruğumu yüksek bir sesle masaya vurdum.

Babam gözlerinde vahşi bir parıltıyla beni incelerken, "Onun hakkında böyle konuşamazsın," diye hırladım.

"Öte yandan sen, Darius gerçekten iyi bir örneksin, değil mi?" Kocaman çerçeveme bakıp, sanki benim olduğum her şeyin tüm sorumluluğunu üstlenebilecek ve buna kendi başarısı diyebilecekmiş gibi kendi kendine gülümseyerek yorum yaptı.

"Xavier'den özür dile," diye talepte bulundum ama kendi kendime konuşuyor da olabilirim çünkü o lanet olası monologuna devam etti.

"Uzun boylu, geniş, fiziksel ve büyüsel olarak diğer tüm Fae'lerden daha güçlü, vahşi ve kana susamış, tek fikirli ve acımasız," diye listeledi, sanki bu sözler ne olduğumu özetlermiş gibi. "Ve her şeyden önce, *güçlü*. Aslında neredeyse bana rakip olacak kadar güçlü."

Masanın üzerinden öne doğru eğilirken, tehlikeli bir ses tonuyla, "İkimiz de senden üstün olduğumu biliyoruz," dedim. "Sefil hayatını kurtarmak için Clara'yı kullanmasaydın, benim elimden ölmüş olacaktın."

"Güç birçok biçimde gelir, evlat," diye yanıtladı geniş omuzlarını silkerek, ölümü gözlerimin önünde onun üzerine eğilmemden zerre kadar endişelenmişe benzemeden. "Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk olmanı istediğim adama dönüşürsün ve bu aptal asalete son verirsin. Biz Fae'yiz, tarla faresi değiliz. Ne istediğimizi görürüz ve elimizden gelirse onu alırız. en güçlüsü doğal olarak zirveye yükselir. Bunun kim olduğunu inkar edemezsin. Bu yüzden benimle bu kadar çok savaşıyorsun. Sahip olduğum şeyleri istiyorsun - tacım, gücüm... hatta sevimli küçük Roxanya Vega kara kalbini çalan ve o sakatlayıcı lanetle karanlık ruhunu bozan."

"Ne laneti?" diye sordum alaycı bir tavırla, saçmalıklarına bir an olsun inanmayarak.

"Aşk," Sanki dilini lekeleyen kirli bir dünyaymış gibi cevap verdi. "Onu bu yüzden aldım, biliyor musun? Onu çok istediğin için. İçimdeki Fae onun senin için ne kadar değerli olduğunu gördü ve ben de yapabildiğim için onu aldım. Çünkü ben senden daha güçlüyüm, ki bu birileri için doğru. tek, inkar edilemez sebep."

"Bu da ne?" Diye sordum.

"Duyguların yüzünden zayıf düştün. Ona olan sevgin seni zayıf kılıyor. Beni gerçekten öldürmek isteseydin, bunu çoktan yapabilirdin - bana ulaşmak için onu yarıp geçmen yeterli. Ama yapmayacaksın. mısın?"

"Asla," diye kabul ettim, onun hakkında ne hissettiğimi saklama zahmetine girmeden çünkü o zaten biliyordu.

"Yazık," dedi içini çekerek. "Ama zamanla içindeki o zayıflığı yok edeceğim. Hediyeni açmayacak mısın?" Masanın üzerinde, aramızda unutulmuş halde duran Atlas'ı işaret etti ve ben, ortasında bir oynat düğmesinin aydınlatıldığı siyah ekrana bakarken homurdandım.

"Bu nedir?" diye sordum, Roxy'nin hangi cehennemde olduğunu bir kez daha merak ederek ve korku içimde düğümlendi.

"Bir hatırlatma," diye omuz silkti babam. "Kim olduğum ve neler yapabileceğim konusunda. Yine de oynarken duygularınızı kontrol altında tutmak için çalışmanız gerekebilir - buna tepki olarak bana bir pençe kadar bile dokunursanız, sizin için korkunç sonuçlar olacaktır. Erkek kardeş."

Hâlâ sandalyesinde oturan Xavier'e baktım, çenesini meydan okurcasına kaldırmış babamıza dik dik bakıyordum, sanki istediği cezayı almaya razıymış gibi. Ama onun acısının mimarı olmayı reddettim.

Atlas'ı masadan kaptım ve videoyu oynatmak için düğmeye bastım. Bunu yaptığım anda Roxy'nin çığlıkları sessiz odayı doldurdu ve kamera onu babamın odasının ortasındaki tahta bir sandalyeye bağlanmış halde göstermek için hareket etti. İç çamaşırları içindeydi, etinde sayısız kesik ve bıçak yarası vardı ve alnında siyah saçlarının yüzüne yapışmasına neden olan ter vardı.

"Yine," diyen babanın sesi, bunu kaydedenin kendisi olduğunu açıkça ortaya koydu ve Clara, elinde kanlı bir bıçakla odanın köşesinden ileri atıldı ve bıçağı Roxy'nin midesine sapladı.

Korku öyle güçlü bir dalgayla içimi yaladı ki, görüntülere bakarken bir nefes daha alamadım, öfkeyle göğsüm sıkıştı ve kaslarım kilitlendi ve ona gitmek, onu kurtarmak, geri dönmek için çaresiz bir arzu. kahrolası zaman ve bunun olmasını durdur.

Clara onu tekrar tekrar bıçakladı ve Vard onun önünde durmak için hareket etmeden önce ıstırap içinde çığlık attı, tek Cyclops gözü, dudaklarını aç bir şekilde yalarken yaş dolu bakışlarını delip geçti.

"Seni gölgelerden kim kurtardı?" diye mırıldandı, sesi kaygan ve yağlıydı ve midemi bulandırıyordu. "Siktir git,"

diye tısladı Roxy dişlerinin arasından, kanamaya başladığında ağır bir şekilde nefes nefese kaldı ve onu sandalyede tutan kısıtlamalara karşı çöktü. "Kendimi serbest bıraktım."

Clara ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki, başka bir acı lanetiyle ahşabın üzerine düştü ve tam babam daha fazlasını isteyince video kesildi.

"Oldukça uzun bir gece geçirdik," dedi, esnememi bastırarak, onu yok etme ihtiyacıyla bedenim titrerken bile ona saldırmak için elimde olmayan her şeyle savaşırken. Onu dinlemek zorundaydım çünkü o hâlâ elindeydi ve Vard ile Clara'nın nerede olduklarını ya da şu anda bu masanın üzerinden atlayıp onun zavallı kafasını omuzlarından koparırsam ona ne olacağını bilmiyordum.

Xavier, "Sen lanet olası bir canavarsın," diye nefes aldı ama tamamen görmezden gelindi.

"Bu sabah yeni bir yasayı duyurdum," diye devam etti babam, sanki kahvaltıda yapılacak normal bir konuşmaymış gibi. "Fae'nin artık evlenmek için mezuniyeti beklemesine gerek yok. Sıraya girmeni beklemekten bıktım Darius, bu yüzden her şeyi basitleştiriyorum. Bugün Mildred ile evleneceksin ve sonra onu becereceksin. Mirasımı ve soyumuzun saflığını korumak için karnına bir Varis koyana kadar onu gece gündüz becer.

"Mildred?" Kız arkadaşıma ve içimdeki ona ulaşma ve onu bu lanet hayvandan kurtarmaya yönelik çaresiz ihtiyacıma sabitlenirken düşüncelerimi hizalamaya çalışırken boğuldum.

"Evet. O trol kıza sikini sertleştirmek için motivasyon olarak neye ihtiyacın olduğu umurumda değil, ama inan bana bunu anlayacaksın. Belki şansın yaver gider ve kız hemen hamile kalır. sen ve onun karnına başka bir Varis koyman gerekmeden önce sana dokuz ay mühlet ver."

"Onunla evlenmiyorum," diye tısladım. "Yapmayacağım. Roxy'yi seviyorum ve asla başka biriyle birlikte olmayacağım." Babam sabrını sınıyormuşum gibi derin derin iç çekti. "Yapacaksın. Çünkü o ahmağın hamile olmadığı her gece senin tatlı Roxanya'nın böyle geçireceği başka bir gece." Elimdeki Atlas'ı işaret etti ve tiksintiyle onu benden uzağa fırlattım, öyle ki masaya düştü. "Ve bu yeterli motivasyon değilse, o zaman Vard onun tadına daha çok aç, bu yüzden belki de onu kendi yatağına göndermeye başlayabilirim."

"Yapamazsın," Xavier dehşet içinde nefes aldı ve Peder, onun varlığı rahatsız ediciymiş gibi bir nefes verdi.

"Tabii ki yapabilirim. Ben Kral'ım. İstediğimi yapabilirim. Ama kibar da olabilirim. Canopus trolünün içine bir Varis koymanın ödülü olarak, onu bulduğumda kullanacağım. Roxanya ile her yalnız kaldığınızda göklerin çarpışmasını durdurmak için İmparatorluk Yıldızı. Ona da sahip olabilirsiniz, yani iyi davranışınızın ödülü olarak."

"Ona sahip misin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum, beynim etrafımızda ortaya çıkan bu kahrolası karmaşaya ayak uydurmaya çalışıyor.

"Anka kuşları faydalıdır ve kanında derin bir güç vardır. Bence bu durumda melezlemeye izin vermeye değer. Onunla baban olacağın her çocuk, Mildred ile yaptığın Mirasçıların Vasisi olabilir. Bu şekilde her şeye sahip olabilirsin. . Bence adil olmaktan fazlasını yapıyorum."

"Adil?" direndim. "Cidden inanamazsın-"

"Yeterli!" Babam aniden kükredi, gücü öfkesiyle alevlenirken etrafımızdaki hava titredi. "Artık senden şikayet veya küstahlık istemeyeceğim Darius. Katılman gereken bir düğünün var ve eğer bunu yapmazsan Roxanya'nın kalbini göğsünden bizzat çıkaracağım ve ayaklarının dibine sereceğim. "

Aniden ayağa kalktı ve odadan fırladı, kapıyı sonuna kadar açtı ve beni orada bırakırken duvara çarpmasına izin verdi, korku içinde boğuldu ve ben olduğumun en boğucu farkındalığı

Bunu yapmak zorunda kalacak. Bundan çıkış yolu yoktu.

"Darius?" Xavier'in sesi çok uzaktan geliyor gibiydi ve o beni sallamaya, onu dinlemem için bağırmaya başlayana kadar ona bakmaya bile cesaret edemedim. "Bundan bir çıkış yolu olmalı," diye ısrar etti tutkuyla. "Gidip Lance'i alacağım. Bir çaresine bakacağız. Çözeceğiz. Vazgeçmeyeceğine söz ver."

Sözcükler beni birkaç uzun saniye boyunca hayal kırıklığına uğrattı ve aklımda tek görebildiğim, uzun esmer saçları ve ondan uzaklaşmadan doğrudan karanlık ruhumun içine bakabilen gözleri olan kızdı. Sahip olduğum her şeyin sahibi oydu ve onu kurtarmak için her türlü fedakarlığı yapacağımı biliyordum.

Kapının yanındaki hareketlilik dikkatimi çekti ve Vard, ardından takım elbise çantaları ve şekillendirme ürünleri taşıyan bir grup hizmetçi içeri girdiğinde yukarı baktım ve bunun gerçekten olduğunu anladığımda midem bulandı.

"Majesteleri tören için yarım saat içinde şapele gelmenizi istiyor," dedi Vard kibarca, o yaklaşırken parmaklarını uzun, yağlı siyah saçlarının arasından geçirdi ve ben de onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

Xavier banyoya ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve koşarak odadan çıktı, bana Lance'i bulacağını belirten bir bakış fırlattı ve en iyi arkadaşımın bizim için bir çıkış yolu bulabileceğini umutsuzca umsam da, pek umut bağlamadı

Vard yer değiştirirken acımasızca sırıttı, beni gücünün altına almaya çalışırken gözleri tek bir bakışla birleşti. Roxy'yi ondan nasıl kurtaracağımı bulana kadar babamın emrettiği her şeye uymam gerektiğini bildiğim için direnmedim.

"Gelin güzelmiş" sesi kafamın içinde konuştu ve zihnimi Mildred'ın alttan kesilmiş çenesi, bıyığı ve ciddi anlamda erkeksi hatları ve aşağılık kişiliğiyle ilgili bir görüntüsüne itti. İliklerine kadar çirkindi ve bunu herkes biliyordu. Ama Vard, zihnimde Roxy'nin görüntülerini bulmayı başardı ve beni o cadıya karşı arzu duymam için manipüle edebileceğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi ikisini birleştirmeye çalıştı.

Birkaç dakika daha beni daha uyumlu kılmak için beynimin içini dürtmeye devam etti, ama geri çekildiği an, Phoenix Kiss Roxy beni derimin altında alevlenmiş bir şekilde alevlendirmiş ve üzerimdeki tüm manipülasyonlarını yakıp kül etmişti.

Bana sevgilimi unutturabileceğini ve o kahrolası kaltak Mildred'i istetebileceğini düşündüğü için onu siktir et. Ama en kötüsü, başarısız olmasının bir önemi bile olmamasıydı. Yine de onunla evlenecektim. Yapmak zorundaydım. Beni kırmasına ve Roxy'yi de kıracağından korkmama rağmen, bunu yapmak zorundaydım.

Babam yalan söylemiyordu. Onu, beni hizaya sokma arzusundan çok ona değer vereceğini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordum. Onu öldürürdü. Muhtemelen beni de izlemeye zorlardı. Ve buna izin veremezdim. Onu korumanın bedeli ona bu şekilde ihanet etmek olsa bile.

Hizmetçilerin bana düğünüm için mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise ve altına siyah bir gömlek ve kravat giydirmesine izin verirken sessiz kaldım. Birisi saçımı şekillendirdi ve hatta bir başkası lanet ayakkabılarımı bağladı ve ben de yapmalarına izin verdim, hiçbirini umursamadan ve sadece Lance'in göremediğim bir cevapla gelmesini diledim.

Ama Xavier geri döndüğünde gözleri çaresizlikle kocaman açılmıştı ve aceleyle yanıma geldiğinde, ne söyleyeceğini daha kelimeler ağzından çıkmadan bildiğimi fark ettim.

"Orada değil. Bütün gece oradaymış gibi görünmüyor. Sence babam ona bir şey yapar mıydı?"

"Elbette öyle," diye homurdandım, başparmağımı sol kolumdaki Libra markasının üzerinde gezdirerek ve anlamsız olduğunu bilsem de Lance'in bağlantımız aracılığıyla bunu hissedebilmesini dileyerek.

Xavier son derece üzgün görünüyordu ve ben sadece kızıma yardımcı olabilecek herhangi bir fikir için beynimi zorlarken bunların hiçbiri gerçekten olmuyormuş gibi davranmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

"Gitme zamanı," diye emretti Vard ve ona daha zayıf adamların kendilerine işlediğini görecekmiş gibi bir bakış fırlatırken gözlerim birden açıldı.

"Bir gün seni deşeceğim ve bağırsaklarını parçalayacağım," diye yemin ettim. "Sonra da seni yanlarına asacağım ve işi kargaların bitirmesine izin vereceğim."

Vard'ın gözleri bir hayalle parladı ve yüzünün solgunluğu bana onun sadece *görülen* bu sözü yerine getirdiğim bir geleceğe giden bir yol. Ve bunun geçmesini gerçekten umuyordum.

O yüz hatlarına yayılan korkuyla savaşmaya çalışırken, ben arkamı dönüp odadan çıktım. Lanet şapelin nerede olduğunu biliyordum ve sümüklü bir korkak gibi oraya sürüklenmeyecektim.

Xavier benim hızıma ayak uydurmak için koştu, benimle göz göze gelmeye çalışırken boğazından acılı bir kişneme döküldü ama ben sadece hedefime odaklanmaya devam ettim. Başka bir seçeneğim yoktu. Babam bu tuzağı çok iyi kurmuştu.

Hızlı bir şekilde saraydan geçtik ve şapelin bulunduğu arazinin batısına gitmeden önce binanın arkasındaki kapıların ötesindeki taze kar yağışına adım attım.

Bir an için kara baktım, Roxy'nin bana tek Noel geleneğinin Darcy'yle kartopu savaşı olduğunu söylediğini ve tam bir yıl önce karda güreştiğimizde benimle nasıl güldüğünü hatırladım. bu yerin gerekçesi.

O zaman ona onu ne kadar istediğimi söylemeliydim. Gerçek bir Fae olmalıydım ve ona yaşattığım onca pisliği kabullenmeli ve ona ne kadar hayran olduğumu, ona ne kadar aç olduğumu, ona ihtiyacım olduğunu söylemeliydim.

Ama onun için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. O zaman bile biliyordum, bu yüzden ona nasıl hissettiğimi söylemek yerine saklamıştım. Ve bunun bizi nereye getirdiğine bir bakın.

Çok üzgünüm bebeğim.

Yürürken kahrolası bir ölüm yürüyüşü gibi hissettiren bu korkunç son ritimle kalbim gümbür gümbür atıyordu.

kaderime doğru ve tek yapabildiğim yürümeye devam etmekti.

Şapel, arazinin bu kısmından geçen nehrin kenarına kurulmuştu. Her şey gibi taze karla kaplı güzel taş binanın yanında kocaman bir meşe ağacı vardı. Böyle saçma sapan bir nedenle burada olmasaydım harika olurdu.

Geldiğimde biri benim için kapıları sonuna kadar çekti ve biz sevimli küçük binaya adım atarken Xavier sıkıntıyla homurdandı.

Şapelin iki yanında uzanan altı vitray pencere vardı, her biri farklı bir burcu temsil ediyordu ve ne yapmak üzere olduğumu düşündükçe kalbim birdenbire çarparken bakışlarım bir an İkizler ikizlerine takıldı.

Rahip mihrabın önünde beni bekliyordu ve onu göndermeden önce sulu gözlerine ve beyaz saçlarına baktım. O, babamın bana karşı kullandığı başka bir araçtı.

Babam ön sıradaki bir koltuktan kalktı ve Roxy'yi yanına çekerken kalbim yerinden fırladı ve bana kazanacağını bildiğini belirten bir bakış atarken onu yanına çekti.

Burada sadece biz vardık ve bunun başka kimseyi davet etmediğinden mi yoksa onları içeri almadan önce bıçağı karnıma saplamak mı istediğinden emin değildim.

Roxy'nin yüzü solgundu ve iri gözlerinde korku ve acı buldum, dün gece ona yaptıklarının yankıları, onu şimdi iyileştirmiş olmasına rağmen hâlâ aklımdaydı. Sırf benimle alay etmek için ona beyaz bir elbise giydirmişti ve dantelin vücuduna yapışması, bunun başka bir gerçeklik olması için canımı yakıyordu. Ona vermem gereken her şeyi vaat ederken ben ve o burada yalnız kaldığımız için.

Acı noktasına kadar nefes alıyordu ve ona bakmak kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu çünkü o her zaman benim olacaktı ve asla benim olamayacaktı.

"Roxy," diye soludum, gözlerinin içine bakarak ve ona hissettiğim her şeyi kelimeler olmadan aktarmaya çalışarak.

Onu kollarından koparmak, benimle birlikte sürüklemek ve hiç kimse bizi bir daha bulamayacak kadar kaybolana kadar koşmak ve koşmak istedim.

"Darius, üzgünüm," diye söze başladı ve onun bu sefer onu gölgelerle ezmeyi başaramadığını görünce rahatladım ama bu, onun ona verdiği her acıyı hissettiği anlamına geliyordu.

"Bunu iç, Roxanya," diye emretti babam, iğrenç kırmızı bir sıvıyı uzatıp onu eline almasını sağladı.

"Bu nedir?" Hırladım, onu elinden alıp olabildiğince uzağa fırlatmak istiyordum. "İç şunu, yoksa Xavier'i öldürürüm," diye ekledi babam gelişigüzel bir şekilde ve korkuyla kişneyen ama yine de bana karşı dimdik duran ağabeyimle onun arasına girerken yüksek sesle homurdandım.

"Sorun değil Darius," diye ikimiz de öyle olmadığını bilmemize rağmen ısrar etti.

Kapmak için uzandım ama Roxy'nin şişeyi açmasını engelleyecek kadar hızlı değildim ve

içindekileri içmek.

"Neydi o?" Kahrolası bakanın izleyip izlemediğini umursamadan bağırdım.

"Biraz sonbahar çiçeği esansı. Yarım saat içinde hazırladığım bahar ışıltısı iksirini içtiği sürece ölümcül olmaz. Büyük bir jest yapma konusunda teatral bir fikir edinmediğinden emin olmak istedim. tören sırasında," dedi babam gelişigüzel bir şekilde, sanki onu ölümcül bir iksir içmeye zorlamamış gibi.

Başımı salladım, bunun ciddi bir şekilde olduğunu inkar etmeye çalıştım. Bahar ışıltısı iksirinin demlenmesi dört gün sürdü ve bundan daha hızlı bulabileceğim başka bir yer bilmiyordum. Bundan bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünerek tuttuğum umudun son santimini de çalmıştı.

"Neşelen Darius," dedi babam, bakışları üzerimde gezinerek, sanki tüm acımı emiyormuş gibi beni değerlendirdi. "Diğer konuklar gelmeden önce ne yapman gerektiğini söylemen için sana Roxanya ile iki dakika vereceğim ve sonra bu saçmalıkları bir daha duymayacağım. Gelininizin varisi olun ve uslu durmayı öğrenin."

Roxy'yi bana doğru itti ve yüzünü ellerimin arasına alıp etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturdum ve zihnim bundan bir çıkış yolu bulmak için umutsuz bir arzuyla döndü.

"Bana ne yapacağımı söyle bebeğim," diye soludum, benim düşünmediğim bir şeyi düşünmüş olabileceğini umarak yeşil gözlerine baktım.

Ağır ağır yutkundu ve başını salladı. "Hiçbir şey yok," diye soludu, bana bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Üzgünüm Darius. Bunu benim için yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım," diye şiddetle homurdandım, tüm göğsüm çöküyormuş gibi yanağından akan gözyaşını sildim ve sonsuza dek bu anda oyalanmaya çalıştım, hiç bitmesini istemedim ve gelecek için bunu yapamazdım. Geçmek için kaçmak.

"Ben seninim," diye soludu, sözleriyle ağzı benimkine değiyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yap... Mildred gerçekten senin-"

"Onunla bu şekilde olamam," diye homurdandım. "Senden başka kimseyle olamam. Bu beni öldürür, Roxy."

Zayıfça gülümsedi, diğer eli gömleğimi kalbimin üzerine bastırırken yanağımı avucunun içine almak için uzandı.

"Önemli olduğu yerde benimsin Darius. Ben de seninim. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Dudakları benimkilerle buluştu ve hayatımda tanıdığım en tatlı, en acı verici an için onun gözyaşlarını ve kederimi tattım.

Bacağıma ağır bir şey çarptı ve acı uzuvlarıma saplanıp geriye doğru sendelerken Roxy'den uzaklaşırken küfrettim.

Bakan nefes nefese özür dilediğinde bana çarpan düşmüş kürsüye baktım.

bir şekilde deviriyor.

Ama o değildi. Tam olarak değil. Onu yine benden çalan kahrolası yıldızlardı ve babam onu alıp şapelin önündeki sıraya iterken, asla gerçekten birlikte olmamıza izin verilmeyeceğini biliyordum. Ve bunun gerçeği, onu koruyamayacağımı bilmekle birleşince, içimde o kadar çok acıtan bir şey kırdı ki, nefes alamıyordum.

Xavier beni rahatlatmaya çalışırken kolumu sıkıca sıktı ve bakan bana gelinimi beklemem için koridorun kenarında durmamı söyledi. Lanet olası gelinim. Yıldızlara bunu hak edecek ne halt ettim? Bizi ayrı tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına rağmen, benim ve Roxy'nin birlikte olmayı başarmamıza, bu kaderi hak ettiğimi düşünecek kadar gerçekten kızgın mıydılar? Noel'de mi? Noel'de kim böyle boktan bir şey yapar ki?

Clara, Stella ve Vard, babamın davet ettiği birkaç misafirin yanı sıra en sevdiği Ejderhalardan bir avuçla birlikte şapele girdiler ve onun Mirasçıları ve Meclis Üyelerini bile davet etmediğini fark ettiğimde içim burkuldu. Bunun başıma geldiğinden haberleri yoktu. Ve bu, beklediğim son yardım umuduydu.

Herkes yerlerine oturduğunda kapı bir kez daha açıldı ve Mildred'ın hatasız çerçevesi kapıyı kararttı.

Hacimli beyaz bir elbise giymişti ve neyse ki uyumsuz yüz hatlarını örtmek için bir peçe çekmişti ama bu pek rahat değildi. Yine de o şeyi kaldırıp onun kahrolası kocası olmaya yemin ederken onun lanet olası yüzüne bakmam gerekecekti.

Karnına nasıl bir Varis sokacağımı sadece lanet bilirdi. Ama ben anlamadıysam, Roxy'nin acısı benim elimden gelmiş olabilir. Ve söylediğine rağmen, bunun bizi onaramayacağımız şekillerde kıracağını biliyordum. Hâlâ birbirimize sahip olabiliriz ama o canavar kızdan bir çocuğum olursa, Roxy bana nasıl aynı şekilde bakabilirdi?

Mildred, koridorda yürürken tatlı zamanını geçirdi, yanımda durmadan önce neredeyse birden fazla kez yüksek topuklu ayakkabılarından düşüyordu.

Peçesini kaldırmamı beklermiş gibi bana doğru eğildi, ama ben orada öylece dikildim, kaşlarımı çattım ve bu kahrolası kadınla evlenmeyi ne kadar istemediğimi herkes görse umrumda değildi. Omurgamdan geçen demir bir çubukla olduğum yere kök salmış gibi hissettim, varlığımın her santimi farklı bir kader için yıldızlara yalvarırken bu çarpık kaderi takip etmekten başka çarem yoktu. Ama gökler beni uzun zaman önce terk etmişti ve beni cezalandırmayı henüz bitirmedikleri açıktı.

Mildred kıkırdadı ve kendisi kaldırdı, bana genişçe sırıttı ve ağzına ve dişlerine sürdüğü kahverengi ruju ortaya çıkardı. Neden Faeroid almaya karar verdiğine veya ne zaman karar verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunların vücudu üzerindeki etkisi groteskin de ötesindeydi. Onu bu kadar etkileyen onca şey varken hamile kalabileceğini ne söyleyebilirdi ki?

Aletim, bu lanet numunenin içine girmeden önce vücudumun içinde kuruyup gidecekti. Dikenli kirpiklerini bana vurdu ve bakışlarımı ondan kaçırdığımda ürperdim, tören başlarken aramızda asılı duran binlerce sessiz özür dilediğim sırada bakışlarım Roxy'yi buldu.

Kulaklarımdaki çınlama o kadar yüksekti ki, bakan yeminleri ve vaatleri okurken bana söylenen sözlere odaklanamadım ve bağlama için Mildred'ın elini sıkmam için beni dürttüğünde hayallerimden ancak sıçradım. .

Kıllı parmak boğumları parmaklarıma değiyordu ve yemin ederim ki elleri benimkinden daha büyüktü. Beni o kadar sıkı kavradı ki kemiklerimin birbirine sürttüğünü hissettim ve aletim onun onu ölümcül bir şekilde kavradığını düşünerek daha da geri çekildi.

Bakan, "Artık ikiniz de bağlamanın sözlerini söylemelisiniz," dedi ve ben Mildred'la uyum içinde konuşurken sözler sanki ağzıma davetsizce giriyor gibiydi.

"Kendimi sana evlilikle bağlamayı seçiyorum. İkimiz de bu birlikteliğe açıklık ve dürüstlükle girelim ve sonsuza dek yıldızlarla bağlanalım."

Bu sözlerin sonunda o kadar midem bulandı ki, onlara eşlik eden ve beni asla evlenmeyeceğime yemin ettiğim kadınla evliliğe kilitleyen büyünün sesini bile hissetmedim.

Bakışlarım tekrar Roxy'yi buldu ama ben daha ne olduğunu anlamadan Mildred atıldı, bıyığı üst dudağıma değiyordu ve kalın, ıslak dili ağzımın üzerinde geziniyordu. Kafamı o kadar sıkı kavradı ki, sanki kafatasımı kıracakmış gibi hissettim ve ağzımı sıkıca kapalı tutup durmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu maskaralığı izleyen orospu çocukları alkışlıyorlardı ki sonunda kendimi ondan kurtardım ve o kahrolası kahverengi ruju yüzümden çıkarmak için elimle ağzımı sildim.

"Artık yıldızların gözünde ebedi bir evliliğe bağlısınız. Kader sizi asla ayırmasın ve kader her zaman üzerinizde nazikçe parlasın," dedi bakan gösterişli bir şekilde ve bakışlarım bir kez daha Roxy'ninkilerle buluştu, sanki benden daha ağırdı. Daha önce taşıdığım her şey boynuma düşmüş gibiydi.

Ben ona bakarken babam genişçe gülümsedi, cebinden bahar ışığı iksiri şişesini çıkardı ve sonbahar çiçeği kalbinde kök salıp onu öldürmeden önce Roxy'nin kendini iyileştirmesi için Roxy'ye verdi.

Mildred keyifle ciyaklayarak kolumdan sarkarken ve benim bakmadığım fotoğraflar için poz verirken babam yanıma geldi.

"Aferin oğlum," diye mırladı, sırtımı sıvazlayarak. "Şimdi git ve gelmeden önce onu becer ve kutlamaların geri kalanında bize katıl. O Varisin bir an önce yolda olmasını istiyorum - ve yapma

Bu konuda yalan söylersen bilemeyeceğimi düşünüyorum. Mildred bir bakire ve siz evlilik görevleriniz bittiğinde artık bunun böyle olmadığından emin olacağız."

"Hangi kutlamalar?" Bundan sonra yapmam gereken şeyin dehşeti hakkında yorum yapmayı reddederek ve bundan bahsettiğinde ne kadar heyecanlı göründüğünü fark ederek sordum.

"Göreceksin," diye yanıtladı anlaşılmaz bir şekilde. "Ama sizi temin ederim ki, tüm Solaria için unutulmayacak bir gün olacak."

Ben cevap veremeden Mildred beni ondan çekip aldı ve o uzanıp benim ıvır zıvırımı kocaman eliyle kavrayıp sıkarken, onun kaslı vücuduna tökezledim.

"Hadi sevgili çocuk, dünyanı sallayacağım," diye söz verdi, ben lanet olası elini üzerimden çekmeyi başarırken.

Yine de hala kolumdan tutuyordu ve beni hızlı bir şekilde kapıya doğru sürükledi, açıkça bunun bir sonraki kısmına geçmek için çaresizken, kalbim bunun dehşetiyle çarpıyordu.

Onunla devam edemedim. Nasıl yapabilirim ki? Her yönden aşağılık ve kabaydı ve olmasa bile benim kızım değildi. Onu ya da başka birini istemedim. Sadece Roxy. Sadece onu.

Xavier onun yanında dururken, parmakları onunkilerin etrafında kıvrılırken, dönüp kızıma baktım. Benim gidişimi izlerken yeşil gözlerindeki acı, içimde asla onarılacağından emin olmadığım bir şeyi kırdı. Onu bir daha asla incitmeyeceğime yemin etmiştim ve sahip olmaya bile layık olmadığım halde kalbini yerinden söküyordum.

Topuklarımı içeri sokmaya çalıştım, ona seslenmek için can atarken Roxy'nin adı boğazıma takıldı, kolumu Mildred'ın ölümcül kavrayışından kurtarıp ona doğru koştum. Ama babam onun arkasına geçip elini omzuna koyduğunda, bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Onu kurtarmak istiyorsam söylediğini yapmak zorundaydım ama bizi mahvedeceğinden eminken bunu nasıl yapabilirdim?

Mildred açıkça beni saraya doğru sürüklerken endişelerimin hiçbirini paylaşmadı ve ben kızımı bir kez daha o canavarla bırakmak zorunda kaldım, sonunda bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak etmeye başladım.

Düğünün berbat olduğunu düşündüysem, o zaman nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çok üzgünüm, Roxy.

BENNemli, karanlık bir hücrede üşüyerek ve titreyerek uyanmak yerine ölmeyi bekliyordum. gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi dizlerimin üzerine bastırırken inledim, bileklerim bağlıyken kalbim sıkışıyordu. parlayan mavi sihirli engelleme manşetleri. Phoenix'im içimde uykudaydı ve bir iğne vardı Kolumda bana verilen Emir Bastırıcı'dan bahseden delik yarası.

Temelde, mahvolmuştum ve etrafımda kıvrılan antik tuğlalardan önümdeki demir parmaklıklara kadar rutubetli alana baktığımda, çıkış yolu olmadığını biliyordum.

Panik içinde boğazıma kadar uzandım ama İmparatorluk Yıldızının mucizevi bir şekilde hala orada asılı olduğunu gördüm. Lionel bilmiyordu.*bilmiyor.*

"Mavi?" Orion'un endişeli sesi sağımdaki duvarın ötesinden bana ulaştı ve ben de umutla dönüp ona doğru koştum. "Uyanık mısın?"

Hücrelerimizin arasındaki tuğlalardan biri onun içini görebilmem için eksikti. Eli delikten fırladı ve benimkini kavradı, ağzını arkasına bastırarak yan tarafına doğru çekti. Dudaklarının sıcaklığı bir şenlik ateşi gibiydi, kemiklerime yapışan soğukta yanıyordu. Bu günlerde soğuğu nadiren hissediyordum, beni sıcak tutmak için her zaman Phoenix'imi kullanabiliyordum ve ne kadar derinden ısırabileceğini neredeyse unutmuştum.

Parmaklarımız birbirine kenetlenip panik göğsümde bir yol açarken Orion'un sihirli kelepçesi benimkine çarptı. Lionel'ın bizi yakalamasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine, nerede olduğumuza ya da o piç kurusunun ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bilinmezlik korkudan beterdi. Kilitlendiğimiz bu zindandan bile beter.

Elimi kurtardım, bunun yerine boşluktan baktım ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Seni incitmelerine izin vermeyeceğim," diye yemin etti ama Lionel bizim için her ne planladıysa, biz bunu yapmayacağız.

savaşabilmek. Sihrimiz ve Emirlerimiz olmasaydı, ölümlü de olabilirdik.

"Tutamayacağın sözler verme Lance," diye umutsuzca nefes aldım.

Gerginlik yüz hatlarına yayılırken elini yüzünün üzerinde gezdirerek homurdandı. Çaresiz görünüyordu, korku denizinde kaybolmuştu ama bana bakma şekli korkunun kendisi için olmadığını söylüyordu.

"Güvenini daha önce kırdığımı biliyorum," dedi sesini kaplayan acıyla. "Ama sadece bunun yapılacak doğru şey olduğunu düşündüğüm için. Alternatif daha kötü olmadıkça sana verdiğim sözü bozmazdım. Bu yüzden yaptığımda, olduğundan emindim.

Alnımı deliğin üstündeki duvara yaslayarak derin bir nefes aldım. "Biliyorum," diye itiraf ettim.

Son birkaç aydır birlikte geçirdiğimiz zamanın bir noktasında, onun olayları nasıl gördüğü konusunda gerçeği görmeye gelmiştim. Doğru ya da daha iyi yapmadı. Ama beni terk etmesinden duyduğu burukluk daha az keskinleşmişti. Şimdi Dragon King'in zindanında oturmuş, kaçınılmaz olarak korkunç bir kaderi bekliyorduk ve söylenecek çok şey vardı.

Neden henüz ölmediğimiz bir muammaydı ama belki de Lionel önce bize işkence etmeyi planlamıştı. İmparatorluk Yıldızı'nın yerini bildiğimize dair en ufak bir fikri varsa, belki de peşinde olduğu şey buydu. Ama eğer durum buysa, neden şu anda bir işkence aletine bağlı değildik?

Parmağımı kolyemin üzerinde gezdirdim ve Orion daha da yaklaşarak benimle dikkatli bir bakış paylaştı. "Keşke kullanabilseydin," diye içini çekti.

"Kraliçe olmalıyım," dedim üzgün bir şekilde.

"Öylesin," diye homurdandı ve sesindeki gaddarlık elimi Imperial Star'a dolamama neden oldu. İçinde gümbürdeyen uzak bir güç yankısı vardı ama çağrıma cevap vermesinin hiçbir yolu yoktu.

"Bana her zaman çok güvendin," dedim üzgün bir şekilde. "Bunun için çok minnettarım."

"Ne kadar kralcı olduğumu görseydim, bir zamanlar kendimden dehşete kapılırdım," diye esprisizce güldü. "Zodyak Loncasının Efendisi," diye kendi kendine alay etti. "Yine de iş buna geldiğinde pişmanlık yok, güzelim."

"Günlük hâlâ sende mi?" Ona sordum ve o da cebini yoklayarak başını salladı. Madeni para gibi görünmesi için gizlendiğinden, Lionel'in onu ondan almaya tenezzül etmediğini tahmin ettim. Elimi hızla cebime soktum, orada Diego'nun şapkasını buldum ve rahat bir nefes aldım.

"Darcy, ben..." Duvara biraz daha yaklaştı, içinden bir kez daha uzandı ve kalbim sızlarken parmaklarımı onunkilerin arasına kenetledim. “Eğer bu benim son sözümse, lütfen onu bozmayacağımı bilin. Yemin ederim ki ne olursa olsun seni kurtarmak için savaşacağım."

Elini daha sıkı tutarken gözlerimden yaşlar akıyordu. Ben de senin için savaşacağım, diye yemin ettim. Tıpkı aylar önce yaşadığımız gibi. Her şeyimi kaybetmeden önce.

"Bunun artık bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama söylemezsem kendimden nefret edeceğim," dedi, sesi koyu ve sertti.

kaba. Devam etmesini beklerken sessizlik uzun sürdü. "Seni seviyorum Mavi. Seni o zaman sevdim, şimdi seviyorum, yarın seveceğim artık bu dünyada olmasam da. Seni sevmeyeceğim hiçbir zaman yok.”

"Lance, lütfen hoşçakal deme," sözlerim boğazıma takıldı ve acı içime işledi. "Mecburum," diye homurdandı. "Her ihtimale karşı. Sana yaptığım her şey için çok üzgünüm. Bize. Her şeyi mahvettim. Ve düzeltilemeyeceğini biliyorum. İlk tanıştığımızda bana güvenmeni neredeyse imkansız hale getirdiğimi ve sonunda güvenini kazandığımda ve kalbini kazandığımda, bu güveni geri dönülmez bir şekilde kırdım.

"Belki de hep böyle olması gerekiyordu," dedim ağır bir şekilde, göğsüm sıkıştı. “Hapse girmeseydin günlüğe erişemezdin. Baban bunu biliyordu. Imperial Star'ı almamız için sizin gelmeniz gereken yer orasıydı."

"Ama bu bana sana mal oldu," dedi, sesinde kayıp ve pişmanlık vardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elini daha sıkı tuttum ve kalbimi son bir kez açmam gerektiğini kabul ettim çünkü bunu bir daha asla yapma şansım olmayabilirdi.

"Lance," dedim, sesim kırıldı, paramparça oldu. Sözleri beni öldürmek için hazırlanmış en tatlı zehirdi. Gözyaşlarımı sildim ve ona söylenmesi gerekenleri söylemek için cesaretimi topladım ama sonra bir kapının açılma sesi bize ulaştı ve ağır ayak sesleri bu tarafa doğru gümbür gümbür gümbür gümbür geldi.

Orion'un elimi tutuşu acı verici bir şekilde sıkıldı ve ben delikten baktım, bir Faelight hücresini aydınlattı ve kalbime bir korku saplandı.

Hücre kapısının kilidi açıldığında bir tıkırtı duyuldu ve King's Task Force üniformaları giyen iki iri adam uzun adımlarla içeri girdi.

"Hey bak, bu prenses piçi," biri alay etti ve boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Yine yargılanıyorsun, seni lanet olası bok parçası," dedi diğeri acımasızca gülümseyerek. "Kralın merhamet göstermeyeceğine bahse girerim. Her ihtimale karşı sonsuza kadar veda etsen iyi olur.”

Orion'a saldırarak onu ayağa kaldırdılar ve eli benimkinden koptu. Şiddetli yumruklar atarak dövüşmeye çalıştı ama sihir olmadan ellerini bir asmayla bağlayıp onu kapıya kadar çektiler. İçlerinden biri parmaklarını karnına vurarak hırlamasına ve benim nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Beklemek!" Panik keskin pençelerle kalbimi parçalarken ağladım. "Benide alın! Beni yanına al!”

Gülmeye başladılar, beni görmezden gelirken, Orion onu sürüklerken ıstıraplı bir ifadeyle bakışlarımla buluşmak için başını çevirdi.

Adını büyük bir çaresizlikle haykırmaya başladım, çünkü içimde korkunç, yürek burkan bir his vardı, onu son görüşümdü.

Mmisafir kanadındaki bir süite gelene kadar ildred beni adeta sarayda sürükledi.

Babasının ona verdiğini tahmin etti.

Kapının kilidini açtı ve beni büyülü muhafazalar ve susturucu bir balonun içinden çekerek, ortasında kırmızı gül yapraklarıyla kaplı devasa bir yatak bulunan devasa beyaz ve mavi bir süite girene kadar kaşlarımı çattım.

"Sana bir sürprizim var," diye soludu, belki de baştan çıkarıcı bir ses olduğunu tahmin ettiğim bir sesle, ama tükürük dişlerinin arasından uçuşurken daha çok bir yılan tıslamasına benziyordu ve ben sindim.

"Belki de bu işi bitirmeliyiz," diye homurdandım, bunu yapmaya hiç niyetim yoktu ama yine de bu lanet olası durumdan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Tabii...belki onu eğip çirkin yüzünü yastığa dayamaya zorlayamazsam ne yaptığımı görmesin. Sonra onu becermek için büyülü bir horoz illüzyonu yaratabilirdim ve o bunu gerçekten yapmadığımızı asla anlamayacaktı.

Bunun Mirasçılar meselesinde bana bir yardımı dokunmazdı ama yine de lanet olası çocuğuma sahip olmasını istemiyordum. Ve belki biraz zaman kazanabilirsem Roxy'yi bir şekilde babamdan uzaklaştırabiliriz.

Pek bir plan değildi ama sikimi ona sokmaktan kesinlikle daha iyi.

Mildred elimi tuttu ve beni odanın diğer ucuna sürüklemeye çalıştı ama ona homurdandım ve gücümü kullanarak onu döndürüp yatağa fırlattım.

Kullandığım güçle zıpladı ve ben onun peşinden giderken gözleri büyüdü, çenem kararlılıkla gıcırdıyordu.

"Bekle - sana sürprizi göstermedim!" diye soluğu kesildi, sesi her zamankinden daha erkeksi geliyordu ama bunu halletmem gerekiyordu, onunla sohbet etmeye ya da onu şımartmaya değil.

lanet sürprizler.

"Sessiz ol," diye homurdandım, belinden tuttum ve düz kıçını bana doğrultmak için kalçasını yukarı kaldırmadan önce yüzünü aşağı çevirdim.

Buz oluşturmak için su büyüsü kullandığımda ürperdim, böylece kolları başlıkta donup kaldı ve onları gerdiğim açı, planladığım gibi yüzünü yastığa girmeye zorladı.

Tüm bu kumaş katmanlarının altında ne bulacağımı çok fazla düşünmemeye çalışırken giydiği devasa eteği kaldırdım.

*En azından onu gerçekten beceremiyorum.*Kumaşta külotunu ararken bu kelimeleri kafamda defalarca tekrarladım. Elim aniden bacaklarının arasındaki çıkıntının üzerinden geçti ve korku içinde şaha kalktım.

"Woah, bekle - sen bir*adam*?" Tereddüt ettim, ama aslında şimdi düşündüğümde çok mantıklı geldi. "Bu senin kahrolası sürprizin mi?"*Kahretsin, belki de bu benim çıkış yolumdur. Bir erkeği hamile bırakamam.*

Koca kıçlı ayağı aniden göğsüme çarptı ve beni yatağın ayakucunun ötesindeki masaya fırlattı.

"Ne oluyor?" Kollarındaki buz bağlarını eritip yuvarlanırken öfkem yıpranırken ona kükredim.

Ama orada Mildred'i bulmak yerine, sikişmeyi buldum.*Cebrail*Mildred gibi görünmek için yaptığı illüzyon büyülerini kaldırırken bana çılgın bir pislik gibi sırıtıyordu.

"Hey kocacığım," diye alay etti, gelinliğin önünü kavradı ve içinden çıkabilmek için tam önünden yırttı. "Beni sevdiğini söylemeden gerçekten beni becermek üzere miydin?"

"Ne...nasıl...ben seninle yeni evlendim!"

"Tam olarak değil," diye karşı çıktı. "Zaten gereğinden fazla evliyim, gerçi bunun bir olasılık olduğunu düşünmen çok hoş." Alyansını bana salladı ve beynim gözlerime yetişmeye çalışırken ben sadece şaşkınlıkla baktım.

"Anlamıyorum," diye homurdandım, bunu anlamaya çalışarak,*Olumsuz*evli? Kahretsin, bu mümkün müydü?

Gabriel gözlerini devirdi ve ayağa kalktı, stilettoları tekmeledi ve boksörleriyle tüm dövmeleri sergileniyorken odayı geçti. Bakışlarım kürek kemiğinin üzerinden kıvrılan ve şüpheli bir şekilde bana benzeyen bir Ejderhaya takıldı.

"BEN*testere*bugün ne olacaktı ve onu durdurmak için tek şansımız bu. Ve senin Mildred ile 'açıklık ve dürüstlük' içinde evleneceğine yemin ettiğin halde, ben gerçekten elbiseli kılık değiştirmiş bir heriftim, bu yeminlerin bir bok anlamı yok. Onları yaptıktan sonra seni bağlayan büyü eksikliğini fark etmedin mi?" dedi.

diye sordu, bir çekmeceyi açıp bir kot pantolonla siyah bir süveter çekerek.

"Sanırım gerçekten sevdiğim kız izlemek zorundayken o canavarla evlenmeye zorlanmaya daha çok odaklanmıştım," diye homurdandım ama ciddi bir şekilde sinirlenmiş olmama rağmen, sözleri yavaş yavaş algılanıyordu. "Bekle, yani... Ben gerçekten evli değil miyim?"

"Hayır. Ve yatakta ne kadar harika olduğundan emin olsam da, bir Ejderha tarafından düzülmemek konusunda oldukça katı kurallarım var, bu yüzden seni durdurmak zorunda kaldım," diye şaka yaptı.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordum, beni kaçamayacağım bir kaderden kurtardığını anladığımda yüzüme bir sırıtış yayıldı. Yine de uzun vadede bundan nasıl paçayı sıyıracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Pekala, aletimi ellemek yerine sana sürprizi göstermeme izin verseydin o zaman bilirdin." Gabriel, elinin tersiyle ağzındaki kahverengi ruju silerek odanın diğer tarafına geçti ve ben de bir noktada role bu kadar bağlı kaldığı için kıçını tekmelemeyi aklıma not ettim. Ama şu anda minnet ve merakım karşısında o iğrenç öpücüğü unutabilirdim.

Dolabın kapısına gitti ve kapıyı çekiştirerek açtı, yüzünde kocaman bir sırıtışla kenara çekildi ve Bileklerinin etrafında mavi parlayan sihirli kısıtlayıcı kelepçelerle altına bağlanmış Mildred domuzu ortaya çıkardı. Ağzındaki bir top tıkacın etrafında homurdanıyor ve küfrediyordu ve o küçük yuvarlak gözleriyle bana dik dik bakarken ben kahkahayı patlattım.

"Buraya erken saatlerde geldim ve bir arkadaşımın yardımıyla, herhangi birinin onu taklit etmesini engellemek için korumaları kaldırması için onu ikna etmeyi başardık. Neyse ki bu ipler, kelepçeler ve tıkaç ondaydı... ve ona yenilerini alacağıma söz verdim çünkü artık onları geri istemeyeceği açık. Mildred'in ağzına küçük bir iksir şişesi doldurmadan önce topun ağzını açmak için.

Bağlamalarına karşı debelenirken bir domuz gibi dövüşüp ciyakladı ve Gabriel iksiri boğazından aşağı zorlamak için su büyüsünü kullanırken ben de kıs kıs güldüm. Etkisi ortaya çıkınca gözleri cam gibi parladı ve kapıyı kapatmadan önce top tıkacını yerine oturttu ve yüzünü tekrar bana döndü.

"Senin o olduğuna inanırken neden beni öpmeye ve sikimi tutmaya karar verdiğini söylemek ister misin?" diye sordum, Mildred'ın kılık değiştirmiş olduğunu artık bilmeme rağmen dudaklarımın arasından sıyrılan bıyık hissini hafızamdan silemedim.

Gabriel sırıttı, gözlerimin içine bakmak için öne çıktı ve onun benim boyuma uyduğunu görünce şaşırdım çünkü bunu yapan çok erkek yoktu.

"Küçük kız kardeşimin ölümlüler diyarından döndüğü ve onun hayatını cehenneme çevirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu bana kısık bir sesle, bakışlarında karanlık değişiyordu. "Bütün kıyafetlerini nasıl yaktığını ve tüm krallığın onun bir seks bağımlısı olduğunu düşünmesine neden olduğunu ve onu neredeyse boğduğunu hatırla.

o lanet yüzme havuzunda mı?

"Beni cezalandırıyor muydun?" diye sordum yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye kaşlarımı kaldırarak.

"Hak ettiğin en az şeydi, aynı fikirde değil misin?" Gabriel birkaç kez yanağıma tokat attı, ben de homurdanarak geri çekildim ama o sadece yerini korudu, ona katılacağımdan o kadar emin görünüyordu ki sert bir çıkış yapmamdan korkmuyordu. Ve belki de bu konuda haklıydı.

“İn. Anladım. Berbat ettim ve bunu unutmama izin vermeyeceksin,” diye mırıldandım ve o da başını salladı. "Ancak bundan daha önemli konularımız var."

"Ne?" Sesindeki değişikliği hissederek sordum ve kaşlarını çattı.

"Dün gece nihayet ailemin kış kulübesine döndüğümde, büyütme odama gittim ve*Görmek* Kraliyet Kâhini Koltuğu'nda geçirdiğim zamanın bana açtığı pek çok şey. Ve yapamayacağım bir kehanet vardı*Görmek*bunun dışında herhangi bir yol."

"Ama ne?" Kaşlarını çatarak bana yaklaşırken kaşlarımı çatarak endişeyle sordum.

"Kız kardeşlerimden biri bugün ölecek. Ve onları kurtarmak için tek şansımız seni unutulmuşların mağaralarına götürmem."

"Ne nerede?" diye sordum, Roxy ya da Darcy'nin günü tamamlayamayacakları fikriyle kalbim hızla çarparken, ben onların olmayacağı anlamına gelebilecek ne halt olacağını anlamaya çalışırken.

"Solaria'nın uzak güneyinde, bir ormanın içinde gizlenmiş ve türümüz tarafından çoktan unutulmuş eski bir mağaralar dizisi. Daha önce bir kez vizyonlarım beni oraya götürdü ve hayatımı kurtaran bir yüzük buldum. Yıldızlar bana göstermeyecek Oraya vardığımızda ne olacak ya da her iki Vega Prensesinin de günü atlatması için tek şansın bu olduğunu fısıldamaktan başka ne olacak. Yani benimle misin? diye acilen sordu ve başımı salladığımda bu konuda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Roxy için yapabileceğim en iyi şeyin şimdi seninle gelmek olduğundan emin misin?" talep ettim. "Peki Darcy buna nasıl dahil oluyor?"

"Dün gece baban onu ve Lance'i yakaladı. Yıldızların bana sel gibi aktığı hayallere o kadar kapılmıştım ki, bakmadım.*Görmek*zaten geçene kadar onlar için geliyor. Bunun için kelimelerin ifade edebileceğinden daha çok üzgünüm. Diğer Mirasçıları aradım ve onlara olanları anlattım. Ama sen ve ben şimdi mağaralara gitmezsek o zaman kız kardeşlerimden birinin öleceğini biliyorum."

"Neden?" Direndim, öne çıktım ve onu kendime doğru çekerken gömleğini tuttum. "Nasıl? Nerede? Şimdi gidip onları alalım ve-”

Hayır, diye çıkıştı Gabriel, beni ondan uzaklaştırdı ve paniğimin öfkeye dönüşmesine neden oldu. "Sana söyledim, onları kurtarmak istiyorsak mağaralara gitmeliyiz. Elimizdeki tek şans bu. Ateşli kafanın seni yenmesine izin verirsen ve onları kurtarmak için hücum etmeye çalışırsan, o zaman onların ölümlerine neden olursun. Seni istiyorum

Benimle isteyerek gelebilirsin, ama seni dövmem ve Mildred gibi seni oraya sürüklemem gerekirse, o zaman gelirim. Çünkü onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yani benimle misin, değil misin?”

Bu sözler içime çöktüğünde uzun bir süre ona dik dik baktım ve onları kabul ederken güçlükle nefes verdim. Roxy'ye koşmak isteyebilirdim ama onu babamın kollarından koparabilseydim bunu çoktan yapardım. Gabriel şimdiye kadar tanıştığım en iyi Kahindi ve çoğu zaman beni sinirlendirse de ona güvenmiştim, özellikle de iş Vegas'a geldiğinde.

"Pekala," diye kesin bir dille kabul ettim, vizyonları hakkında, bununla neden bahsettiğini gerçekten bildiğine güvenecek kadar bilgi sahibiydim. "Hadi gidelim."

Gabriel duvara dayalı bir kitaplığa gitmeden ve Roxy'nin ona yaptığı yüzüğü oradaki Kral Geçitlerini açmak için kullanmadan önce kesin bir şekilde başını salladı.

Arkasındaki karanlığa adım attım, Roxy'yi geride bırakıp saraydan çıkarken onu takip ederken tüm inancımı ona verdim. Ama onu ya da Darcy'yi kurtarmak için gereken buysa, o zaman yapardım. Ne pahasına olursa olsun.

TBeni hücremden dışarı sürükleyen iki pislik beni karanlık tünellerden geçirip itmişti.

beni önümde ve arkamda bir kapısı olan taş bir odaya soktum, tek ışık manşetlerden mavi parlıyor

bu benim sihrimi kısıtladı. Ayrılmadan önce, içlerinden biri boynuma bir iğne saplamıştı ve Nişanım

çok geçmeden uyanmıştı. Buradan kaçmaya çalıştım ama sihir onu güçlü kıldı ve

Çözmek için kendi güçlerim olmadan, mahvoldum.

Her şey sessizdi, gelişmiş duyularım için fazlasıyla sessizdi ve lanet olası bir susturma balonunun içinde tutulduğumu tahmin ettim. Lionel'ın her an bir planla, olacaklara dair bir açıklamayla gelmesini bekliyordum. Ama yapmadı.

Darcy'den ayrılma korkusu boğucuydu. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmemek, sefalet, korku ve panikle aklımı kaçırmama neden oldu. çıkmak zorunda kaldım Onu olacaklardan kurtarmalıydım.

Ağırlığımı tekrar tekrar önümdeki taş kapıya verdim, vermesi için zorlamaya çalıştım ve aniden her şey açıldı ve tökezleyerek dışarı çıktım. Ayaklarım kuma çarptı ve büyülü bir bariyerden geçerken bir gürültü patırtısı üzerime çöktü. Karanlıkta bu kadar uzun süre kaldıktan sonra güneş beni kör etmişti ve bir kalabalığın vahşi tezahüratları etrafımı sararken elimi gözlerimi korumak için kaldırdım.

"Lance Orion!" Görüşüm keskinleşirken Lionel'ın sesi gürledi ve kendimi muazzam bir amfi tiyatronun çukurunda dururken buldum.

Dairesel boşluğu çevreleyen gece demirinden yapılmış kafesler vardı, her biri farklı bir biçimde bir Nymph tutuyordu, parlak kırmızı gözleri beni iştahla izliyordu.

Tribünlerde büyük bir tahtta oturan Lionel'ı gördüğümde korku varlığımın köküne dolandı.

bir yanında Tory, diğer yanında Clara. Xavier, Tory'nin ötesinde duruyordu ve dudaklarında kana susamış bir gülümsemeyle Vard onun yanındaydı. Soğuk bir netlikle nerede olduğumu anladım. Bu, Vahşi Kral'ın saltanatı sırasında denemeler ve ölüm oyunları için kullanılan amfi tiyatroydu. Meclis Üyeleri tarafından kapatılan, yasaklanan, unutulan bir yer. Ama elbette bu canavar onu yeniden kullanıma sokacaktı. Muhtemelen Hail Vega'nın hükümdarlığı sırasında burada ölen Fae'lerin yarısından fazlası onun yüzündendi.

Güzel cüppeler ve cüppeler içindeki insan kalabalığına bakarken nabzım kafamda gümbür gümbür atıyordu ve onların benim ıstırabıma duyduğu arzuyu neredeyse tadabiliyordum.

Tory, Lionel'in yanında durduğu yerde öne doğru fırladı ama kız kardeşimin bir bakışı onu geri gitmeye zorladı. Xavier'in sert duruşuna bakılırsa, onun da gölgeler tarafından yerinde tutulduğunu tahmin ettim. Ama Darius neredeydi?

Lionel, "Gözaltımdan kaçmak, hapis cezanızı engellemek ve Acruxes'in bir düşmanıyla işbirliği yapmaktan yargılanıyorsunuz," dedi ve stadyumda yuhalama sesleri yükseldi. "Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Siktir git," diye hırladım, ayağımın dibindeki kuma tükürdüm ve kalabalıktan bağrışmalar yükseldi.

Lionel yüzünü buruşturarak bana baktı. "Çok iyi. Ceza olarak, hayatın için savaşacaksın. Siparişiniz size iade edildi ve ringde size sunulan silahlardan herhangi birini kullanabilirsiniz. Yerde paslı bir kılıç, bir bıçak ve tahta bir sopanın yattığı çukurun ortasını işaret etti.

İzleyen piçlerden heyecanlı kahkahalar yükseldi ve her yerim diken diken oldu. Öfke ve nefret göğsümde kıvrılarak her santimimi ele geçirdi.

Silahlara doğru ateş ettim, paslı boktan kılıcı aldım ve tarikatımın tüm gücüyle Lionel Acrux'ın kendini beğenmiş yüzüne fırlattım. Kalabalığı koruyan büyülü bir kalkana çarptı ve herkes alkışlamaya ve gülmeye başlamadan önce nefes nefese kaldı.

Lionel'ın yüzü benim meydan okumamı anlatan karanlık ve öfkeli bir ifadeye büründü. Beni asla tam anlamıyla yakalayamayacağı için nefret ediyordu. Ama Imperial Star'ın elimizde olduğunu ya da benim onu aylardır saçma sapan yalanlarla beslediğimi bilmiyordu. Eğer gerçekten şimdi beni öldürmeyi planladıysa, onu bulma umudundan vazgeçmiş miydi?

"Bana karşı işlediğin suçların cezasını çekeceksin," diye hırladı Lionel ve dinleyen kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çöktü.

"Öyleyse öldür beni!" diye kükredim. "Et yumruğunu al, bok parçası."

Omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen bilgiç bir bakışla bana baktı. "O değil*senin* can attığım et."

Arkamdan bir taş gıcırtısı geldi ve arkamı döndüğümde Darcy'nin eşofmanı ve ekoselisiyle kapıdan çıktığını gördüm.

Kalabalık nefesini tuttu ve alkışladı, bizim hakkımızda inandıkları yalanları tartışırken aramızı işaret ettiler. Ama hiçbir şey bilmiyorlardı.

Lionel öfkeyle havlayan ve bağıran kalabalığa, "Gwendalina Vega dün gece hayatıma teşebbüs etti," diye seslendi.

Darcy meydan okurcasına çenesini kaldırıp kendisine kral demeye cüret eden değersiz adama ters ters bakarken kalbim göğsümde ezildi. Yan tarafına ateş ettim ve ellerimiz otomatik olarak birbirine kenetlendi, bize yuhalayıp küfreden kalabalığı daha da kızdırdı.

"Bugün, bu kraliyet haini ölüyor!" Lionel gümbürdedi ve Tory bir kez daha ileri atıldı, gözleri dehşetle doluydu ama Clara onu tekrar geri gitmeye zorladı. "Savunmak için konuşmaya cesaretin var mı, Gwendalina Vega?"

Parmakları benimkini sıktı ve üst dudağı geri çekildi, ifadesi korkusuz bir savaşçıydı. Yanında durmaktan neredeyse gurur duyacaktım. Bugün ölseydi ben de ölürdüm. Onsuz bu dünyada bir saniye bile kalamazdım. Ama onun için bu kaderi düşünmek bile dayanılmazdı. Ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Fae değilsin ve babamın tahtına oturmaya layık değilsin," diye seslendi Darcy, sesi amfitiyatroda çınlıyordu. "Ne yaptığını biliyorum, Hail Vega'yı Kara Zorla nasıl zorladığını, onun zihnini nasıl zehirlediğini ve onu kendi halkına karşı çevirdiğini biliyorum."

Kalabalık mırıldanmaya, birbirlerine meraklı bakışlar atmaya başladı ve Lionel koltuğunda daha dik oturdu. Lionel, "Baban kalpsiz, akılsız bir aptaldı ve hiçbir gerçek Fae onun pis soyuna bir daha boyun eğmeyecek," diye homurdandı.

"Ejderha Kralı selamlayın!" Vard ağladı ve tribünlerdeki herkesin dudaklarından cevap veren bir çağrı düştü.

"Vega Queens'e selam olsun!" Cevap olarak böğürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm, muhtemelen son isyanım olacak bir isyanla kraliçelerimin önünde eğildim.

"Perileri Serbest Bırakın!" Lionel kükredi ve etrafımızdaki kafesler açılırken tıngırdadı. Darcy beni ayağa kaldırmak için kolumdan çekiştirdi ve ben ayağa kalkıp onu kendime çektim ve kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür gümbür gümbür atıyordu.

"Sizin Tarikatınızı uyandırma şansları var mı güzelim?" diye mırıldandım ve o başını salladı.*Kahretsin.* "O zaman sırtıma çıksan iyi olur."

Bana doğru atıldı, parmak uçlarında yükseldi ve etrafta koşup sırtıma tırmanmadan önce iki kısa, tatlı saniye boyunca beni şiddetle öptü. Ve bir şey bana bunun bu dünyadaki son güzel anım olabileceğini söyledi.

Kulağıma, "Seni seviyorum Lance," diye fısıldadı ve sözleri, yolumuza çıkan beş Periyle yüzleşmek için ihtiyacım olan tüm gücü bana verdi.

Arenanın ortasına ateş ettim, sopayı kavradım ve bıçağı belime soktum. Bu maçın şansının büyük ölçüde bize karşı olduğunu biliyordum. Ama kızımı güvende tutmak için son nefesime kadar savaşırdım. Ölüm onu istiyorsa onu kollarımdan kendisi koparmak zorunda kalacaktı ve o zaman bile gitmesine izin vermeyecektim.

TBunaltıcı bir ormanın ortasında yıldızlar bizi tükürdü ve ben de nemli havayı içime çektim.

Gabriel hızlı adımlarla ağaçların arasından yürümeye başladı.

"Buranın çevresinde hâlâ eski korumalar var," dedi bana dönüp bakmadan. "Ama yanlarından geçmeme izin verdiler ve ben de*görülen*onları da giriyorsun Sadece seni uyarmam gerektiğini düşündüm, çünkü onlardan geçtiğinde her şeyi öğreneceksin."

"Tamam," diye kabul ettim, o toprak elementini kullanarak yaprakları bizim için ayırmaya ve sık ormanda bir yol oluşturmaya çalışırken peşinden gittim.

Yürürken ağır takım elbise ceketimi çıkardım ve kravatını da yırtmadan önce umursamadan bir kenara fırlattım. Burası bunaltıcıydı ve o lanet şeyi zaten giymek istemiyordum, bu sadece az önce kaçmayı başardığım çarpık kaderin bir hatırlatıcısıydı.

"Olmamız gereken yerin burası olduğundan emin misin?" Bu dünyada en çok sevdiğim insanlardan açıkça yardımıma ihtiyaçları varken onlardan bu kadar uzakta olmamdan nefret ederek endişeyle sordum.

"Bu şimdiye kadar sahip olduğum en net vizyonlardan biri. İki kız kardeşimin de bu günden sağ kurtulması için tek şansımız burada olmamız. Bugün ikisi için ölüme giden o kadar çok yol var ki, ben bunu anlıyorum. Birinin veya diğerinin art arda ölmesinin sürekli yanıp sönmesi. Onları böyle kurtarıyoruz," dedi Gabriel kararlı bir şekilde ve bu görüntülerin gerçekleşmesinden duyduğu korkunun ona ne kadar yük olduğunu görebiliyordum.

O zaman acele edelim, diye homurdandım, elimdeki göreve odaklanarak ve kendimi endişelere kaptırmamaya çalışarak. Yapmam gereken buysa, yapardım.

Gabriel hızını artırdı ve aniden etrafımızdaki hava enerjiyle canlanmış gibi göründü. Kadim sihir cildime baskı yapıp nefesimi çalarken, minik ışık iğneleri her yerde kıvılcımlar saçıp zıplarken ve cildim temastan vızıldarken nefesim kesildi.

*"Acrux,"*kafamda yumuşak ve kadınsı ama yine de şiddetli ve güç dolu bir ses konuştu

fazla. *"Yemin bozan soyundan. Kıyametin habercisi. Damarlarındaki kan yalan ve ihanetle akıyor."*

Etrafımı saran güç daha yoğun ve güçlü bir hal aldı, nefes almak için nefes aldığımda ve enerji dalgaları cildimde yanmaya başladığında beni hareketsiz kıldı.

"Senden önce iki yol görüyorum, aldatanın kanı. Akıllıca seç."

Güç beni o kadar aniden serbest bıraktı ki, dizlerimin üzerine çöktüm, titrek bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalışırken uzuvlarım titredi.

"Sana hissedeceğini söylemiştim," dedi Gabriel tepemde dururken, ben de acıyla homurdanarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

"O da neydi?" diye hırladım.

"Bizden çok daha eski bir şey," dedi, dönüp beni yeniden ağaçların arasından geçirmeden önce.

Arkasından koştum, derimi terler sararken boğazımdaki düğmeleri çekiştirerek açtım ve serinlemek için su büyümü kullandım.

Gabriel aniden önümdeki ağaçların arasından adım attı ve ayaklarıma baktım, yeşilliklerin arasından görünen bronz patikayı fark ettim, ardından arkasından ilerledim ve kendimi devasa bir mağaranın girişinde buldum.

"Hazır mısın Darius?" ciddi ciddi sordu, ben de omuz silktim.

"Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Mağaranın karanlığına girdik, ama ben bir Faelight gönderemeden, duvarda büyük, gümüşi rünler yandı. Ben ona soru sorarcasına bakarken Gabriel devam etmem için bana başını salladı.

Öne çıktım ve parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim, cildimin altında bir güç dalgası akarken nefesim kesildi, sihrimi aradım ve tekrar geri çekilmeden önce değerini tartıyor gibiydim.

Şimdi ne yapmamız gerektiğini soramadan, sağa dönen bir geçitten kıvrılarak uzaklaşan eski rünlerin çoğu duvar boyunca aydınlandı.

Gabriel, "Bize yolu gösterecekler," dedi ve peşlerinden koşarken koşmaya başladım.

Ayak seslerimiz geniş, taş tünellerde yoğun bir şekilde yankılandı ve yol boyunca kadim kutsal emanetler ve hazineler gördüm, bazıları o kadar değerliydi ki içimdeki Ejderha durup onları benim almak için can atıyordu. Ama bu dünyada sevdiğim kızdan daha değerli tek bir hazine yoktu ve burada yapmam gereken şeyden dikkatim dağılmayacaktı.

Tüneller aşağıya doğru eğimliydi ve mağaralarda ne kadar derine inersek, bu yerin büyüsü etrafımda o kadar güçlü bir şekilde uğuldamaya başladı. Güzel ve korkunçtu ve bir şekilde benim için de unutulmaz bir şekilde tanıdıktı.

Aniden etrafımızda açılan bir mağaraya daldık ve rünler her yeri aydınlattı.

duvarların ötesinde, her yerde yeşeren hayat ve yeşillik buldum.

Küçük, damlayan bir şelale solumuzda yüksek bir yerden solumuzdaki mağara duvarından aşağı akıyordu ve yanında büyüleyici bir ağaç büyümüştü, kökleri mağaranın her tarafına yayılmıştı. Taş duvarları kaplayan kalın yeşil sarmaşıkların her yerinde küçük beyaz çiçekler açmıştı ve ben tüm bunların böyle karanlıkta toprağın altında nasıl bu kadar çok geliştiğini merak ederek yere bakakaldım.

Buradaki sihir kendi başına bir can alacak kadar güçlü müydü? Ona rehberlik etmesi için bir Fae'nin eline ihtiyacın yok mu? Yoksa bu, yüzyıllar öncesine ait bir yaratım mıydı, onu o kadar güçlü yaratan ve burada hâlâ gücünü elinde tutan sihir miydi?

Rünler nabız gibi atıyor ve titriyordu ve bakışlarım mağaranın uzak tarafına, duvara kapalı duran yuvarlak, taş bir kapıya, onu çevreleyen zodyak çarkına ve her sembolün gümüşle aydınlatıldığı yere çevrildi.

Nefesimi tutup kapıya yaklaşırken sessizliği bozmaktan korkarak bir adım daha yaklaştım, ruhumun derinliklerine işleyen bir kesinlikle kaderimin onun ötesinde olduğunu biliyordum.

Gabriel kasvetli bir tavırla, "Buraya kadar gidebilirim," dedi, omzumu kavramak için uzandı ve dönüp ona bakmamı sağladı. "Yapamam*Görmek*O kapının ötesinde ne bulacaksın, Darius. Tek bildiğim, sen bir kez içeri girdiğinde, başına gelen her şey kaderin çarkını kökten bir şekilde döndürecek ve bu da pek çok şeyi değiştirecek. Başlayamayacağım kadar çok*Görmek*Alışveriş merkezi."

"Ama orada bir şey yaparsam, Vegas hayatta kalır mı?" Hiç şüphe duymadan bilmeye ihtiyaç duyarak sordum.

Gabriel tereddüt etti, parmaklarını taş kapıya değdirmek için uzandı, geri çekilmeden önce kapıyı bir an için yıldız işaretiyle titretip aydınlattı. "Evet. Oraya girerek onları kurtarabilirsin. Ama ben yapamam. *Görmek*bundan daha fazlası Bu sadece senin için bir sınav."

"O zaman başarısız olmayacağımdan emin olacağım," diye yemin ettim, omzuna bir şaplak attım ve kapıya bakmak için öne çıktım.

Elimi kaba taşa koydum ve Aslan sembolü diğerlerinden daha parlak bir şekilde parladı, zodyak çarkı yıldız burcum girişin üzerine oturana ve kapı açılıncaya kadar dönmeye başlarken uzuvlarımda sihir gümbürdüyordu.

Kapının arkası karanlıktı ama karşı çıkmayı reddederek çenemi kaldırdım ve uzun adımlarla içeri girdim. *"Acrux,"*ruhani ses yine zihnimde konuştu.*"Kaderin seni bekliyor."*

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Orion stadyumun etrafında ateş etti ve tıpkı başka bir ateş gibi kendini bir Nymph'in arkasına fırlattı.

bizi kontrolsüz bir güç patlamasının içinde. Ateş, savaştığımız canavara çarptı ve ona çarptı.

gıcırdadı ve düşmek üzere geriye doğru tökezledi.

Boynuna tutunurken bıçağı Orion'un kemerinden çekip kurtardım ve uzanıp tüm gücümle kafasının arkasına sapladım. Gölgeler halinde patladı ve yere çarpmadan önce Orion'u bıraktım, ağırlığı beni rüzgardan uzaklaştırdı.

Zaten iki Nymph'i ortadan kaldırmıştık ama yok ettiğimiz her biri için bir diğeri çukura salıverildi ve bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimizi biliyordum.

Başında büyük, kıvrık boynuzlar ve gözlerinin arasında siyahımsı bir yıldız olan en yakın Nymph'in incelenen ellerinden bir ateş kulesi yükseldi. Korkunç derecede güçlüydü, damarlarındaki çalınan Fae gücü ürkütücüydü ve sahip olduğumuz tek avantaj, onu fazla beceriyle kullanamamasıydı.

Orion beni kaldırdı ve az önce uzandığımız yerde ateş alevlenirken hızla uzaklaştı. Çukurun diğer tarafına geçtik ve bir Su Perisi sağdan üzerimize gelirken kollarından aşağı atladım ve sırtına binmek için acele ettim. Orion bir hırlamayla sopayı kaldırırken ve kalabalık, ölümümüz için bağırarak yolumuza gelen canavarları cesaretlendirirken bıçağı elimde tuttum.

Orion nefesini tutarken derin bir nefes aldı ve ona iyileştirme büyüsü sunabilmeyi diledim ama işe yaramıyordum. Tek yapabileceğim ona tutunmak ve hayatta kalmamızı sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaktı. Ama bu uzadıkça, sonumuza yaklaştığımızdan daha çok korktum. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamız bir mucizeydi.

"Sıkı tutun," diye homurdandı Orion, düşmanlarımız etrafını sararken sopasını yukarı kaldırarak.

"Böyle devam edemeyiz," dedim, Lionel'ın yüzünü buruşturarak bizi keyifle izlediği tribünlere bakarak.

Clara onu olduğu yerde kilitli tutarken Tory gözlerinde çaresizlikle bana baktı ve ben ona pes etmeyeceğimi sessizce ilettim. Asla.

En yakın Nymph bize bir su büyüsü gönderdi, buz parçaları her yere fırladı ve Orion, biri kolunu yırtarken dişlerinin arasından tıslayarak hızla uzaklaştı. Nefesim kesildi, yarayı kavradım, parmaklarım kanla ıslanmıştı.

"Koşmaya devam et," diye yalvardım korkuyla.

Bize her taraftan sihir atılırken çukurun etrafında koşmaya devam etti ve ben tüm inancımı Orion'a verdim.

Su büyüsüyle Nymph'in arkasına fırladı, sopasıyla onu bacaklarının arkasına sertçe vurdu ve yaratık kükreyerek tek dizinin üzerine çöktü.

Orion döndü, sopayı başının üzerine kaldırdı ve şiddetli bir darbeyle Nymph'in kafatasına indirdi. Yaratık ölmekte olan bir inlemeyle yere çarptı ve etrafımızda kül ve gölgeye dönüştü.

"*Evet*diye tısladım, Orion'un yanağını öperek.

Karşımızdaki bir dizi taş kapıdan arenaya daha fazla Nymph döküldü ve Orion içeri girmek için tüm gücüyle üzerlerine koştu. Ama tam kapılardan içeri dalmak üzereyken sihirli bir bariyere çarptık ve kumların üzerinde birbirinden yuvarlanarak uzaklaşan dört dev canavarın arasına geri savrulduk.

Kendimi yukarı itip bıçağı kaldırıp en yakın Perinin midelerinden birine saplamadan önce bacaklarını keserken kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Devasa bir sondalı el bana çarptı ve beni Orion'dan uzağa uçurdu ve kuma omurgamı zedeleyecek kadar sert vurdum. Korku ve kararlılık içimde çarpıştı ve bir hırlamayla bir kez daha ayağa kalkıp bıçağı tutuşumu yeniden düzenlerken, Orion'un sopayı üç canavara karşı vahşice savurduğu yere doğru koştum.

Şiddetli, boyun eğmez darbelerle dövüştü, ama kısa süre sonra üstünlük sağladılar ve içlerinden biri onu yere devirdi, bir ayağını göğsüne indirdi ve uzattığı sondalarla kalbine doğru uzandı.

"HAYIR!" Dehşete kapıldım ve bir meydan okuma çığlığıyla ona doğru koştum, bıçağı Nymph'in sırtına defalarca sapladım ve onun benimle yüzleşmek için telaşla dönmesini sağladım. Başka bir canavar beni belimden yakaladı, Orion'un yanına fırlattı ve bıçak elimden düşerek kumların üzerinde sıçradı. Kalbim sıkıştı, umudum azaldı.

Bizi yerimize sabitlerken ve Orion diğerleriyle savaşırken, grotesk Nymph yüzlerinden oluşan bir deniz bize baktı.

Kalkmak zorunda olduğu her şey, yarı yolda onu araştırmak için savaşan daha fazla Nymph elleri tarafından tekrar aşağı itilmesi için.

"Kurtulmak!" Keskin sondalar vücudum boyunca kazınırken ve kendi kanımın kokusu burnumun altından akarken ona uzanarak ağladım.

Orion'a gitmem gerekiyordu. Onunla olana kadar

durmayacaktım. *Öleceksek bari birlikte ölelim.*

"Darcy!" kız kardeşimden delici bir çığlık geldi ve o sesle acı içime yayıldı, zaten bildiğim şeyi doğruladı. Bitmişti. Nymph'ler büyülerimizi hangisinin çalacağı konusunda kavga ediyorlardı ve etrafımızı sardıkları için kurtulamadık.

Üzgünüm. Seni seviyorum.

Kalabalık heyecanla bağırıyor, ölümlerimiz için ilahiler söylüyordu ve hayat etrafımda kapanıyor, son birkaç ana daralıyor gibiydi.

Elim Orion'unkini buldu ve tüm gücüyle kurtulmaya çalışarak beni sıkıca kendine doğru çekti. Ama Nympheler akın akın geliyordu ve o bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünde içlerinden biri kafasını tuttu. Ayağa kalktım ve tırnaklarımla canavarın ellerini parçaladım, dişlerimi sondalarına geçirip kan tadı alıncaya kadar etinin sert kabuğunu ısırdım.

Bir çığlıkla geri yalpaladı ama bir başkası onun yerini aldı ve onu sabit tuttu. Orion'un gözleri benimkilerle buluştu, sanki son anlarında benden başka bir şey görmeye cesaret edemiyormuş ve ben de gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyormuş gibi, gözlerini kırpmadan benimkilerle buluştu. Başka bir Su Perisi beni yakaladığında ve Orion ile ben, sondalarını önce bize sokmak için savaşmaya başladıklarında, kederim bedenime yayıldı.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü ve önümde eşime bakarken yaralarımın acısını neredeyse hiç hissetmedim. Yıldızlardan, kaderden ve kanunlardan bağımsız olarak kendim için seçtiğim bir adam. O benimdi ve ben onundum. Şimdi ve her zaman. Sonunda, bana verdiği sözü tutmuştu ve ben de benimkini tutmuştum. Artık savaşamayacak duruma gelene kadar birbirimiz için savaşmıştık.

Onu soludum ve bize bir şans vermediği için dünyaya lanet ettim. Ya da belki bir tanemiz vardı ve onu mahvetmenin bedeli buydu.

"Beni bırakma," diye yalvardım ağzına.

Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken beni daha sıkı tuttu ama çok fazla kişi bizi sıkıştırıyordu. "Yıldızlarda görüşürüz Mavi," diye küfretti, dudaklarıma dokunarak.

Tepede gök gürledi ve bir şimşek çakması tribünleri tutuşturdu, ardından bir şey çarptığında bir çarpma sesi geldi. Ölümün yaklaştığını, bir pelerin gibi etrafımızı sardığını hissettim.

“Agggggghhhh!” arkamızda bir yerden bir kadın haykırdı ve tam dört devasa beyaz pençe bizi tutan Nymphelere çarptığında, kalabalık nefesini tuttu ve haykırdı. Öndeki ikisi Phoenix metaliyle kaplıydı ve pençelerinden alevler saçarak art arda iki Nymph'i öldürdü.

Devrildik ve Orion beni göğsüne çekti, Seth üzerimizden atlayıp başka bir Nymph'i yalnızca dişleriyle parçalarken bedeniyle etrafımı sardı. Geraldine, sivri gümüş göğüslerle tamamlanan bir tür parlak bronz savaşçı zırhı giymiş olarak ona biniyordu.

Nymph'ler düşerken gölge ve toz fışkırırken, savurganını başının etrafında savurdu, Nymph kafataslarını parçaladı. Vücudumdaki acı ve zayıflık sayesinde, umut edecek gücü zar zor toplayabildim.

"En şanlı majestelerime!" ağladı. "Peril adımı çağırıyor ve benim adım Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus! Duymak. Ben. Kükreme!"

Caleb görüş alanına girdi, siyahlar giymişti, önümüzde kuma indi ve ellerini Nymph'in sondalarının beni kestiği yere sırtıma bastırdı. Parmakları benimkine kenetlenmiş olan Orion'u iyileştirmek için harekete geçmeden önce beni iyileştirdiğinde acıyla inledim. İş bittiğinde, Caleb tek kelime etmeden koluma bir iğne sapladı ve Düzen Bastırıcı panzehiri damarlarıma hücum ederken nefesim kesildi.

"Seni yakaladım," diye homurdandı, kelepçelerimi Orion'a atmadan önce bir anahtarla çözdü.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese.

"Kalk, savaş, koş, plan bu - oh ve ölme," dedi Caleb, sırtından Orion için yaptığımı anladığım kocaman bir kılıç alırken. Bir bulanıklık içinde yırtıp atmadan önce ona uzattı.

Sihir parmak uçlarıma hücum etti ve Orion'u daha yakına çektim, bu arada Nymphe'lerin dikkati arkadaşlarımız tarafından dağıldı ve ağzını sıkıca boynuma çekti. Stella'nın evinde olduğumuzdan beri beslenmemişti ve sihre hasret kalmış olmalıydı.

Etrafımıza bir hava kalkanı oluştururken, "İç," diye emrettim ve o da yaptı, büyüsünü benimkiyle doldururken dişleri boğazımı kesiyordu.

Etrafımıza kaos çöktüğünde ve devasa bir Fırtına Ejderhasının gölgesi tepemizden uçarken rahatlayacak zamanım yoktu. Dante'nin şimşek güçleri tribünleri patlatırken ve giderek daha fazla arkadaşımız ortaya çıkarken, kalabalık çığlık atıyordu ve ölüm öfkeli, yırtıcı kanatlarıyla amfitiyatrodan dökülüyordu.

"Gerçek Kraliçeler için!" Hamish kalabalığın arasından hücum ederek kıyafetlerini çıkardı ve kocaman siyah bir Cerberus'a binip ölmemizi izlemeye gelen Fae'ye çenesini şaklattı. Tiberya Sıçanları, Minotaurlar, Kurtlar vardı. Güzel, korkunç bir yıkımdı. Göğsümde büyüyen umutla ve öfkeli bir dalgayla gücümün geri gelmesiyle hepsini içtim. Clara ona yaklaşmaya cüret eden herkesi durdurmak için savaşırken Lionel'ı bir gölge sürüsünün arkasında göremedim. Ama kız kardeşim yukarıdaydı. Ve ona ulaşmak zorundaydım.

Orion bittiğinde, yaralarımızı iyileştirerek ayağa kalktık ve anka ateşi varlığımda dalgalanırken ellerimi kaldırdım. Ağzıma karanlık ve kinci bir gülümseme takıldı. Kalkan

çukurun üzerindeydi ve arkadaşlarımız bizi kurtarmak için buradaydı. Kader bize ikinci bir şans sunmuştu. Ve her saniyesinden en iyi şekilde yararlanacaktım.

Seth ve Geraldine önümüzde Nymph'leri yararak ilerlerken ve Orion kılıcıyla daha fazlasını kesmek için ileri atılırken, avuçlarımı uzattım ve büyük bir Phoenix ateşi patlaması yayarak Nymph'in yarısı koşmaya başlayana kadar Nymph'i ardı ardına kesmesine izin verdim. denemek ve kaçmak için. Ama merhamet göstermezdim. Kral ve ordusunun düşme zamanı gelmişti. Ve Vega Queens yükselecek.

MKendimi amfi tiyatronun üstüne fırlatırken, derin mavi pullar vücudumu kapladı.

rüzgar ve kendimi Fae ile savaşan çığlık atan kalabalığın üzerinde asılı tuttum.

Ejderhalar yön değiştirip krallarını savunmak için gökyüzüne çıkarken kükredi ve ben de ruhumla her birini ararken, yeteneklerimin içerdiği derin güç kuyusuna daldım.

Zihni zihnime kilitledim, değişen biçimleri, oyun dışı sihirleriyle kavranmalarını daha da kolaylaştırdı ve bulabildiğim en derin, en karanlık korku, umutsuzluk ve terör duygularını uyandırdım ve onları zorla içlerine sürdüm.

Yeteneklerimin gücü hepsinin üzerine çöktüğünde erkekler panik içinde çığlık attılar ve benden ne kadar çok korkarlarsa, kendi gücümü o kadar beslediler.

Lionel hâlâ altımdaki tribünlerde bir gölge perdesinin altında saklanıyordu ve Caleb'in ona ulaşmak için tribünlerin arasından bir yol açmaya çalıştığını gördüğümde ona küfrettim.

Dante Oscura, lacivert Ejder biçimiyle başının üstünden geçerken vahşice kükredi, şimşek ölümcül bir hassasiyetle çarparak Lionel'ın destekçilerine çarparak onları defalarca yok ederken bir fırtınanın gücü çenesini yırttı.

Lionel'in hastalıklı oyunlarının oynandığı devasa taş yapının ötesinde yere doğru döndü ve ben de Fırtına Ejderhasının ardından kendimi gökyüzünde itmek için hava büyümü kullandım. Savaşa katılabilmeleri için onları yüzüstü bırakmak üzere yere inerken, sırtına yapışan asilere cesaret ve güven pompalayarak ona yaklaştım.

Sırtından atlarken yer değiştirdiler, çoğu devasa bir kurt sürüsüne dönüştü ve devasa bir Nemean Aslanı aralarındaki kavgaya koştu, o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki sanki onunla gökyüzü titriyordu.

Etrafımda inşa ettiğim kalkana bir sihir patlaması çarptı ve bakışlarımı asilerden ayırdığımda öfkeyle hırladım ve tribünleri çevreleyen duvarda altımda duran Vard'ı kaldırırken avuçlarına ateş saçarken buldum. elleri bana bir kez daha ateş edecek.

Yayı sırtımdan çektim ve ona nişan aldım, vahşice gülümseyerek atışını yapmasına izin verdim, büyüsünün tüm gücü kalkanıma çarptı ve kullandığı güçle titreşmesine neden oldu.

Ama ben Göksel Konsey'in varisiydim, dünyadaki en güçlü Fae'lerden biriydim ve o gerçekten de beni alt etmeyeceğini bilmeliydi.

Kalkanımın yarım nefes kadar yok olmasına izin verdim, ardından okumun uçmasına izin verdim ve nişanım onu doğrudan kalbine gönderirken havada bir ateş izi yayıldı.

Vard ellerini havaya kaldırdı, elindeki her şeyle ateş büyüsünü oka fırlattı ve güvende olduğunu sandığı anda hazırlamakta olduğum hava atışının karnına çarptığı anda oku rotasından saptırdı.

Bir korku çığlığıyla duvardan düştü ama lanet olası boynunu kırdığından emin değildim çünkü paslı kırmızı bir Ejder öfkeli bir kükremeyle gökten bana doğru atladı ve tüm dikkatimi çaldı.

Ejder doğrudan bana doğrultulmuş bir ateş topu fırlatırken kenara ateş ettim ve tüm yeteneklerimi, beni görür görmez onu korkudan titretmeye yönlendirdim.

Ejderha kükredi, ruhunda uyandırdığım dehşete karşı savaşmaya çalışıyordu ve korkudan bir saniye fazla felçli kaldığı için böğrüne buzdan mızraklar fırlattım.

Kanadı parçalanıp yaralarından kan akarken canavar acı içinde kükredi. Gökyüzünden aşağı yuvarlanırken gözleri panikle açıldı, sonunu işaret eden mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarpmadan önce Fae formuna geri döndü.

Perilerin derin tıngırtısı dikkatimi tekrar amfitiyatronun ortasındaki çukura çekti ve o tarafa doğru hızla geri döndüm, hava büyümü Vard'a attığım okun etrafına sardım ve giderken elime geri verdim.

Geraldine, güneşin tüm özgüveniyle parlayarak Nymphe'lere meydan okurcasına bağırarak, savurganını başının etrafında defalarca savururken, dudaklarından bir öfke kükremesi geçirerek altımda savaştı.

"Kabuslarınıza musallat olan adil iblis benim, gölge iblisleri! Sizi yere serdiğimde ve ölüler diyarının derinliklerine sürgün ettiğimde adaletin öpücüğünü hissedin!" diye bağırdı, korkusuzca ileri atıldı ve sopasının ucundaki çivili topu yaratıklardan birinin kafatasına doğru şaklattı.

Nymph, silaha gömülen Phoenix ateşi silahı tutuştururken ıstırap içinde çığlık attı ve Geraldine bir sonraki hedefine koşmadan önce yüksek sesle güldü.

O kadar güzeldi ki, kalbimin hızla atmasına neden oldu ve ben onu gökyüzünde kovaladım.

Bir kez daha mücadeleye atılırken Perileri yenmesine yardım edin.

Savaşırken arkadaşlarıma güven ve cesaret aşıladım ama buna ihtiyaçları bile yoktu, biz kendi hayatlarımız ve sevdiklerimizin hayatları için savaşırken her biri adaletin saf öfkesiyle savaşıyordu.

Ama yayımla bir kez daha nişan aldığımda, çok tanıdık, acılı bir uluma beni çağırdı ve kalbimin panikle çarpmasına neden oldu. Dövüşen bedenler arasında Seth'i aramak için oradan oraya koşturdum, onu bulamayınca kalbim daraldı.

Onu tekrar duyduğumda güçlendirici bir büyü yaptım ve ulumalarının geldiği yöne doğru koşmaya başladığımda yere düştüm. Sadece çok geç kalmamayı umuyordum.

Tİki Nymphe beni bir duvara köşeye sıkıştırdı, denemek için çılgınca savaşırken beni altlarına sıkıştırdılar.

ve özgür ol. Boynuzları kıvrık olan bana ateş atıyor, yan tarafımı sadistçe yakıyordu.

Ben ıstırap içinde ulurken tırmıklayan kahkahalar.

Pençelerimle onları tırmaladım ama piç, Phoenix ateşiyle yan tarafını keserken bile durmadı.

Darcy'nin adımı bağırdığını duydum ve çukurun diğer tarafından bir yerden göğe yükselen kırmızı ve mavi alevler onun buraya zamanında gelemeyeceğini söylüyordu. Aralarında bir boşluk açıldı ve kararlılıkla havlayarak kurtulmaya çalışmak için ileri atıldım ama başka bir Su Perisi yolumu kapattı, büyük, ince eli yüzüme çarptı ve beni tekrar yere düşürdü.

Üçü beni yerime sabitlemek için savaşırken derinden ve aç bir şekilde takırdadılar, her biri beni öldürürken gücümü çalan kişi olmak için çaresizdi. Beni kuma sırtüstü yatırdıklarında içime bir korku çarptı ve boynuzlu iri yaratık kalbimden sihrimi sökmek için uzandı.*Kahretsin, hayır, yaşamak için çok fazla hayatım var. Cal'e nasıl hissettiğimi hiç söylemedim.*

Pençelerimi tutanın kafatasına bir ok saplandı ve ikinci bir ok üzerimdeki boynuzlu Nymph'i az farkla ıskaladığında gölgeler içinde patladı. Büyük canavar bir meydan okumayla kükredi, üstümden atladı ve Max gökten inerken ona doğru koştu ve ellerinden büyük bir ateş püskürttü.

Yan tarafımdaki ağrıyan yanıklardan havlayarak, yaralarımdan bana ulaşan yanmış et ve yanmış saç kokusuyla pençelerimin üzerinde çırpınırken Max havayla korunuyordu.

Son Nymph'e şiddetli bir vahşetle atıldım, boğazını yırttım ve ağzımda çığlıklar atarken onu vahşice salladım.

Yaralarımın acısı beni ezmeye başladığında kaslarım titredi ve Nymph'e olan hakimiyetim bir an gevşedi ve neredeyse bayılacaktım ama kararlı bir hırıltıyla bu duyguyla savaşmayı başardım ve tutunmaya devam ettim.

Başımın şiddetli bir şekilde sarsılmasıyla Nymph'in boynu kırıldı ve ben sendelerken, ön bacaklarım gevşeyerek gölgeye dönüştü. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama karanlık görüşümü perdeledi ve bunun yerine tökezledim ve acıyla inleyerek kuma çarptım.

Caleb'i selamlamaya hazırlanırken burnumu kaldırırken bulanık bir hareket bana doğru koştu ve kalbim yükseldi. Ama önümde yavaşlayan, yere düşen ve ellerini vücudumu kaplayan yanıklara bastıran Orion'du. Çalıştıkça acı azaldı ve yüzünü yalamak için başımı çevirip sinirle homurdanmasına neden olurken hafif bir inleme çıkardım.*Lance Orion benim için geldi. Beni bir sürü arkadaşı gibi seviyor.*

"Bunun nedeni, ölmene izin verirsem Mavi'nin benden nefret etmesi," diye homurdandı ve kuyruğumu kuma vurarak ona Kurt gibi sırıttım.*Tabiki öyle.*

Beni iyileştirmeyi bitirdiğinde ayağa fırladım ve ona binmesi için net bir teklifte bulunarak başımı sırtıma doğru salladım.

"Hayatın boyunca değil, ahmak." Benden fırladı, kılıcının şiddetli bir darbesiyle bir Nymph'i kesti ve ben içten içe iç çektim.*İşte gelecekteki en iyi arkadaşım gidiyor.*

Nymph'lerden birkaçı amfitiyatronun altına açılan geniş bir kapı aralığına doğru çekilirken ve Max onun takip etmesini engelleyen kalkanı kırmaya çalışırken kumun üzerinden havalandım.

Darcy, boynuzlu Nymph ile babasının vahşeti ile dövüştü ve ben de dönüp çukurdan tribünlere atlamadan önce sevincimi haykırdım.

Onlar kaçarken kalabalığın topuklarına sertçe vurdum, kocaman patilerimle onları yere serdim ve Rosalie'nin önümde Oscura Kurt sürüsüne liderlik eden güzel gümüş formunu gördüm. Onu selamlamak için uludum ve cevap olarak havlayarak başını çevirdi.

Önden ona ulaşana kadar çantasını karıştırdım ve yan yana koştuk, yolumuza çıkan şanssız pislikleri ezip geçtik.

Çılgınlıkta Caleb'i aradım ama her yerde çok fazla Fae koşuşturuyordu. Onu bulmak imkansızdı. Tory'ye çoktan ulaşmış olmasını ummuştum çünkü onu Lionel'dan uzaklaştırmamız gerekiyordu. O zaman belki birimiz onu öldürme şansı yakalayacak kadar şanslı olabiliriz.

BENClara'nın yanında durdu, kimsenin ulaşmasını engellemek için kullandığı gölgelerle yerine kilitlendi.

bize saldırmaya yakın. Lionel çukurda meydana gelen kavgaya dik dik bakarak önümüzde yürüdü.

Dışarıda çarpışan asilerin ve Ejderhaların sesi bizi kraliyet locasında durduğumuz yere çağırdı.

Xavier diğer tarafında aynı muameleyi görürken, o beni tamamen hareketsiz kalmaya zorladığında kaslarım gerginlikten katılaşmıştı, çenem bile konuşabileceğim herhangi bir söze karşı sımsıkı kilitlenmişti.

"Nymph ordumun bu hainleri ezmek için gelmesine ne kadar var?" diye sordu. "Geliyorlar, baba,"

diye onu temin etti Clara, gölgeler çılgınca etrafında dönüyordu. Bazıları yakında burada olacak. Bazıları çok, çok, çok, çok, çok uzakta-”

*“sen*bana yeni kurbanlara ihtiyaçları olduğunu söyleyen kişi. Onları kuzeye gönderdim çünkü sen onlara büyü yapma şansı verildiğinde ısrar ettin ve şimdi onlara ihtiyacım olduğunda burada değiller," diye hırladı, suçlayıcı bir şekilde parmağını ona doğrultarak. "Eğer beni şimdi hayal kırıklığına uğratırlarsa, suçlayacağım kişi sen olacaksın."

Clara acıklı bir şekilde inledi, bana döndü ve elinden geldiğince sert bir şekilde yüzüme tokat attı, gölgeler karşılık vermemi engellediğinde başımın yana dönmesine ve dudağımın kırılmasına neden oldu.

"Kız kardeşin babamı üzüyor!" diye bağırdı, yüzümü işaret ederek ve o hala konuşmama izin vermezken, bu konuda ne hissettiğimi görmesini sağlamak için ona gülümsedim.

Clara bana doğru atılırken çığlık attı ama Lionel bana ulaşamadan onu durdurmak için elbisesinin arkasını tuttu.

Lionel, "Bu kabul edilemez," diye hırladı. "Artık buna katlanmayacağım. Periler oradaki işi bitirmezlerse, o zaman kendim yapacağım. O Vega kızını savunmak için buraya gelen her Fae, kendini kanıtladı. krala sadakatsizlik edin. Onlar haindir ve bu bir vatan hainliğidir, cezası ancak ölüm olabilir."

Sözleri tüylerimi diken diken etti ama beni korkuyla doldurmalarına izin vermedim. Mirasçılar buradaydı, asiler de. Darcy bundan kurtulabilirdi, ona inandım.

Clara aşağıdaki savaşı görebilelim diye gölgeleri ayırdı ve Orion bir öfke çığlığıyla kılıcını savurarak altımızdaki kumlu çukura ateş etti. Vurduğu Nymph, ölürken bir ıstırap çığlığıyla gölgelere ayrıldığında dudaklarım zaferle seğirdi.

"Yeterli!" diye kükredi Lionel, içindeki Ejderha ortaya çıkarken sesi tribünlerde yankılandı. "Clara, aşağı in ve bu işi hemen bitir. Artık öylece durup olayların gidişatını izlemeyeceğim."

"Evet, Kralım," diye mırıldandı heyecanla, balkon boyunca uzanan duvara doğru ilerledi ve kenardan atlamadan önce duvara sıçradı.

Gölgeleri altımızda devam eden savaşın ortasına süzülmek için kullanırken çevresinde yükseldi ve ben Lionel ve Xavier ile yalnız kaldım.

Gözlerim, öfkeyle savaşan kız kardeşime kilitlendi ve o gölge fahişe, karanlığı etrafında kurulup kıvranırken yüzünde korkunç bir sırıtışla doğruca ona doğru ilerledi.

Clara kavgaya odaklanırken gölgeler beni bıraktı ve ben Lionel'den birkaç adım uzaklaşıp Xavier'in kolundan tutup onu balkonun yan tarafındaki kapıya doğru çekerken nefesim kesildi.

"Beni bırakamazsın, Roxanya," diye alay etti Lionel, beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Bir savaşın ortasındayız. Hayatım tehlikede. Bağ seni yanımda tutacak ve istesen de istemesen de savunmam için ölmeye hazır olacaksın."

"Öyleyse umarım ölürüm," diye tükürdüm ona. "Ve son gördüğüm şey, kız kardeşimin senin kahrolası kafanı kesmesi."

Lionel bu kelimelerin dilimdeki tadı beni fiziksel olarak hasta hissettirirken alay etti. Aramızdaki yaşamla uğuldayan bağa lanet okudum, bunu gerçekten hiç istemediğimi kalbimden bilmeme rağmen beni ona daha da yaklaştırdı.

Bir adım daha atmaya çalıştım ama yapamayacağımı fark ettim, kafamda başka hiçbir düşünce kalmayana kadar onu koruma ihtiyacı içimde birikti.

"Tory, hadi," diye ısrar etti Xavier, kolumu çekiştirdi ama ben başımı sallayarak Lionel'in üzerine koruyucu bir kalkan çekip teslim olurken bağın taleplerinin bir kısmını hafiflettim.

"Sen git," diye mırıldandım, tökezleyerek Lionel'ın yanına gittiğimde kafamdaki baskı biraz azaldı ve o bana muzaffer bir edayla sırıttı.

Xavier, "Seni burada bırakmıyorum," diye homurdandı ama ben daha ısrar etmeye fırsat bulamadan, gözümün ucuyla beliren bir hareket bulanıklığı beni döndürdü.

Caleb balkondan atladı ve Lionel'a o kadar hızlı ateş etti ki, hareketi zar zor seçebildim. Son anda hava kalkanımdan sekti ve öfkeli bir hırıltıyla geri sendeledi.

kalbim kralım için panikle atarken.

Hey, tatlım, dedi Caleb, alevli hançerlerinden birini elinde tutarak, bir an Lionel'la benim aramda bakarak. "Benim için kenara çekilmek ister misin?"

"Yapamam," diye homurdandım, piç kurusu arkamdan gülerken onun Lionel'ı görmesini engellemek için hareket ettim. "Kafanı ona gönderdiğimde annen çok üzülecek, Caleb," diye alay etti. "Yönetmek için yetiştirildiğin krallığın haini olduğunu öğrenmek için ne düşünecek?"

Caleb onunla saçma sapan konuşarak zaman kaybetmedi, onun yerine etrafımda ateş etti. Toprak büyüsünü kullanarak üstümüzdeki koltuklardan bir parça taş kopardı ve ağır duvar yığınlarını Lionel'ın hava kalkanının üzerine yağdırdı.

Ellerim dışarı fırladı ve daha kendimi tutmayı düşünemeden Caleb'a bir ateş topu fırlattım, sihir patlaması onun durduğu duvarda patladı ve onun için duyduğum korkudan kalbimi hoplattı.

"İyi deneme, tatlım," diye takıldı Caleb arkamdan ateş ederken ve onunla tekrar yüzleşmek için hızla dönerken keskin bir nefes aldım.

"Onu incitmene izin veremem, Caleb," diye uyardım, ellerimi tekrar havaya kaldırıp, en azından geri adım atmazsa onu yakmayacağımı umarak.

Lionel omzumun üzerinden nişan alırken bir hava büyüsü patlaması yanımdan geçti ve Caleb tekrar hızla uzaklaştı ve Lionel'in kalkanına vahşi bir yay çizerek çarpan ateş fırlattı.

"Fae gibi dövüş!" Xavier babasına kükredi ve toprak büyüsü kullanırken etrafımızdaki taşları titretti. "Onun arkasına saklanmayı bırak ve düşmanlarınla kendin yüzleş!"

"Sanki senin gibi bir sürü yaratığı gerçek gücün anlamını anlayacakmış gibi," diye tükürdü Lionel, ben onun saldırısını bir kez daha durdurmak için Caleb'e hava püskürtmek zorunda kalırken. "Roxanya'yı kullanmak*dır-dir*ben Fae'yim. Bunu bile göremiyorsanız, sizin için hiç umut olmadığını görebiliyorum. Uzun zaman önce halletmem gereken bir hatadan başka bir şey değilsin."

Xavier elleri havada ileri doğru koşarken meydan okurcasına kükredi ve etrafımızdaki havayı aydınlatacak kadar sıcak olan saf ateş büyüsü patlatırken ona bir uyarı çığlığı attım. Kalkanıma çıngırdatacak kadar sert çarptı ama tuttu ve yemin ettim, keşke kendimi onu düşürmeye zorlasaydım.

Kendimi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ona bir hava cıvatası fırlattım ve eğitimsizliği, Xavier'in bana karşı kalkan bile olmadığı anlamına geliyordu.

Patlama ona bir meteor gücüyle çarptığında, onu ayaklarından kaldırıp mide bulandırıcı bir çatırtıyla duvara çarptığında haykırdım. Kan döküldü ve göğsüme bir hıçkırık saplanırken kıpırdamadan yere düştü.

Tekrar bize doğru ateş eden bir hareket bulanıklığı yakaladım ve sahip olduğum her şeyle savaştım.

Bond, ondan nefret etmem için her türlü nedene sarılırken kendimi Lionel'ı korumaktan alıkoymaya çalışıyordum.

Caleb'in ellerinden bir ateş patlaması fırladı ve önüne atladım, kendimi korumadım bile, tüm sihrimi Lionel'ı korumak için harcadım ve beni koruyan Phoenix'im olmadan derim yandı.

Bir acı çığlığıyla yere düştüm ve beyaz elbisemde yanan alevleri hızla söndürürken tek görebildiğim Lionel'ın başımın üzerinde patlayan ateş büyüsünün parıltısıydı.

Kendimi iyileştirirken homurdandım, bitirmeden tekrar ayağa kalktım, Caleb'i bizden uzak tutmak için benim ve Lionel'ın etrafında bir su büyüsü girdabı yarattım.

"İşte bu, Roxanya," diye cesaretlendirdi Lionel, saçımı omzumun üzerinden arkaya atıp o kadar yakınına geldi ki nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Şimdi onlara gerçek sadakatinin nerede olduğunu kanıtla ve onu benim için öldür."

Emir, kalbimi delen bir ok ve ruhumda bir anda yanan bir ateş gibiydi.

Bu bağ onu her şeyden çok memnun etmek istiyordu, kalbim onu incitme düşüncesiyle sızlayıp paramparça olurken beni, Korumam'a karşı durmaya cesaret ettiği için Caleb'i yok etmeye zorluyordu.

"Yapmayacağım," diye meydan okurcasına nefes aldım, girdap benim emrim altında geri çekilirken.

Ama tekrar Caleb'la yüzleşmeye hazırlanırken, elimde buzdan dövülmüş bir hançer tuttum ve onu kalbine saplama arzusuyla doldum.

Caleb, kendimi onunla şahımın arasına yerleştirirken bana temkinli bir şekilde baktı, onu öldürme ihtiyacı içimde parlarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve sessizce arkadaşıma dönüp kaçması için yalvardım.

Ama tabii ki yapmadı. O bir varisti. Ve sonuna kadar kendini beğenmiş ve kendinden emin olacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Sonunun böyle olmaması için dua ettim.

"Ah, sanırım yapacaksın," diye mırıldandı Lionel ve onun haklı olabileceğine dair korkunç bir duyguya kapıldım.

Darius

Tİçinde bulunduğum oda karanlık ve soğuktu ama önümde bir yerlerde, odaya altın rengi bir ışık sızıyordu.

Gölgeler, beni yaklaştırıyor.

Cildim bu yerdeki güçle karıncalanıyordu ve nabzım beni mağaranın daha derinlerine çekiyormuş gibi boğucu bir vuruşla atıyordu.

İleriye doğru bir adım attığımda, ayağımın altında altın bir rün aydınlandı, sembol büküldü ve güzelleşti ve anlamını kulağıma fısıldıyor gibiydi.

"Gerçek."

Bir adım daha attım ve altımda başka bir rün aydınlandı, bu nefes alıyordu, *'talih'* yayında. Devam ettikçe, daha fazla rün aydınlandı ve anlamları bana daha fazla fısıldadı.

"Dürüstlük. Erdem. Hayat. Büyüme. Kuvvet. Kurban etmek. Güç. Ölüm. Kader. Kader."

Son sözün yankıları havadan düşerken ve ben yeniden sessizliğe gömülürken, kendimi karanlıkta çok hafif parıldayan kocaman bir taşın önünde dururken buldum.

Öyle güçlü bir mırıldandı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tereddütle ona uzandım, parmak uçlarım kaba taşa sürtündükten sonra bir güç sarsıntısı göğsüme çarptı ve inkar edilemez bir şekilde daha yakına çekildim.

Her şey derin, altın bir ışıkla parlamaya başladığında derin bir nefes aldım ve bu bana ejderhamın batan güneş tam olarak vurduğunda pullarını hatırlattı. Zengin, canlıydı ve o kadar güç doluydu ki nefesimi kesti.

Her şey o kadar eski bir güçle mırıldanıyor gibiydi ki, ruhumun her karanlık köşesini incelerken önünde dururken kendimi tamamen önemsiz hissettim.

"Acrux," nefes aldı, artık ona dokunduğum için sesi daha derindi ve beni gerçekten tanıyormuş gibi hissettiğimde nabzım dörtnala atıyordu.

Taşın ortasında son derece pürüzsüz bir delik vardı ve elimi aşağı kaydırarak ona dokundum ve orada o kadar uzun zaman önce adak için bırakılmış olan madeni paraları, mücevherleri ve diğer küçük jetonları buldum ki ayaklarımın altındaki toprak bile neredeyse hatırlayamadı. Onları terk eden Fae. Ama buranın bir zamanlar bir ibadet yeri olduğu ve bu kutsal emanetin, türümüzün çoktan unutmuş olduğu derin ve kadim bir büyüyle yapıldığı benim için açıktı.

Etrafımızı saran boşluk beklentiyle doluydu ama ses tekrar konuşamadığı için, benden önce başkalarının açıkça yaptığı gibi, sözlerinin karşılığı olarak kendimden bir şey sunma ihtiyacıyla sarsıldım.

Ellerimi boş yere ceplerimde gezdirdim, elimde sırtımdaki giysiler dışında önerebileceğim hiçbir şey bulamayınca küfrettim. Ve gitmek istemediğim bir düğün için dikilmiş bir takım elbise de bana pek fedakârlık gibi gelmedi.

Ona önerebileceğim bir şey düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım, Orion'un bana enerji tüketen hançerimi nasıl kullanacağımı ve kan büyüsü yapmayı öğretirken kadim büyü hakkında anlattığı tüm hikayeleri gözden geçirdim. Babasına göre, bildiği şeyler uzun zaman önce büyünün kalıntılarıydı. Zaman içinde o kadar çok bilgi kaybolmuştu ve kara büyünün yasaklanmasıyla, daha da fazlası hafızadan silinmişti.

Ama bazı bilgiler kalmıştı. Kanın gücü gibi.

Diğer elimi kaldırıp taşın ortasındaki deliğe yerleştirmeden önce buz büyümle bir bıçak oluşturarak parmaklarımı ince bir şekilde kıvırdım.

Bir an için gözlerimi kapattım, hançeri hazır tuttum ve kahrolası aklımı kaybetmediğimi umarak onu avucuma saplayıp derince kesmeden önce.

Yaradan kan fışkırdı, deliğin içine sıçradı ve tüm mağara parlak altın ışıkla aydınlanırken ve kolum dünyevi olmayan bir sihirle taşın daha derinlerine çekilirken nefesim kesildi.

"Bilginin bedeli güçtür. Gücün bedeli büyüktür. Her pazarlığın bir bedeli vardır. Farklı bir kader için neyi takas edeceksin?"

Ses duvarlardan geri sekti, gücünden haykırana kadar kafatasıma saplandı, taş vücudumdan giderek daha fazla kan çekerken çaresizce elimi delikten geri çekmeye çalıştım ve yapabildim. benim gücümden de beslendiğini hissediyorum.

Kendimi kurtarmak için savaşırken küfrettim, boşta kalan elimle taşa vurdum ve sanki onu hareketsiz kılmak için zehir kullanan bir Vampirmiş gibi herhangi bir büyü yapamayacağımı fark ettim.

Gücüm uzuvlarımdan ayrılmaya başladı ve parmak boğumlarım açılıncaya ve zihnim sevdiğim kızın görüntüsüyle dolana kadar taşa vururken gözlerimi buruşturup kapattım.

Kollarımda, yatağımda benimle sımsıkı sarılmış, gözleri kahkahalarla dolu ve elleri bedenimde. Parmaklarını çenemden aşağı okşadı ve gözlerimin içine baktı, beni

ifadesindeki sıcaklık ve beni daha önce hiç olmadığı kadar memnun hissettiriyor. Roxy beyaz çarşafı başımıza çekti ve beyaz bir kozanın içinde kaybolduk.

"Seni seviyorum, Darius," diye soludu, sözleri o kadar saf ve gerçekti ki, onu gerçekten duyabilmenin en çaresiz arzusuyla göğsümü sızlattı. Cevap olarak "Seni seviyorum, Roxy," diye homurdandım, sözlerim sadece görüntüde değil yüksek sesle de söylerken mağarada yankılanıyordu. Öne doğru eğilip dudaklarıma en tatlı öpücüğü bastırırken, elim daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ağrı beni tüketirken karnının şişkin kıvrımına doğru ilerledi.

Görüntü kayboldu ve ses tekrar konuştu. *"Seni reddeden kızla aşk diliyorsun. Ama kaderin aklında başka tasarımlar var."*

Bu dünyada en çok sevdiğim insanları saray arazisindeki amfitiyatroda savaşırken gördüğümde, bazıları sadece flaşlar ve diğerleri daha uzun süren bir dizi vizyona birbiri ardına itildim. Mirasçıların her birinin incindiğini ya da öldüğünü gördüğümde kalp atışlarım umutsuzca gürledi, Orion bir Nymph'in sondalarına saplandı, Clara onu dişleriyle parçalara ayırırken Darcy çığlık attı ve kan, kaybedemeyecek kadar sıcak ve hızlı aktı. Ağabeyimin bir sihir patlamasıyla taş bir duvara çarptığını ve sonunda Roxy'nin kendi isteği dışında babamın hayatını kurtarmak için savaştığını, ancak kavga kazanıldığı anda babamın onu sırtından bıçakladığını gördüm.

O dizlerinin üzerine çöktüğünde görüntü yüzünde oyalandı, gözlerindeki parlaklık söndüğünde benim adım dudaklarındaydı ve onun altındaki yere yığıldı, tüm dünyam benden koparılırken beyaz elbisesinde kırmızı kan lekesi vardı.

"Onlar için ne verirdin Darius Acrux? Hayatta kalmaları için neleri feda ederdin?"

ANymph kılıcımın gücünün altına düştü ve ben dönüp Darcy'yi kontrol etmesi için aradım.

iyiydi ama bakışlarım bize doğru koşan Clara'ya takıldı. Kız kardeşimden gölgeler fırladı,

beni ve Blue'yu yutuyor ve nabzım kulaklarımda atıyordu.

göremedim Savaşı gözden kaybetmiştim, kızım, her şey. Fısıltılar kafamı doldurdu ve tüm ses, etrafımdaki dünyayı tüketen kara büyü yüzünden kayboldu, tek ışık kılıcımın kenarlarında yanan ışıltılı ateşti.

"Clara!" Karanlığa seslendim. "Kendini göster."

Karanlık etrafımı süpürdü, bu yüzden kendimi üzerimde kemerli bir gölge kubbesinin içinde dururken buldum. Clara ortasında diz çökmüş, göğsünü tutarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Clara?" Umutla nefes alıp ona dikkatlice yaklaştım. Ah

Lance, dedi, sesi çatlamıştı. "Bana yardım edin lütfen."

Omzuna uzandım ve başı hızla döndü, gözleri zifiri karanlık, dişlerini göstererek bana saldırırken. Kalbim tekledi ve Düzenimin gücüyle onu kendimden uzağa fırlattım ama bir gölge filizi bacaklarımı yakaladı ve beni sırt üstü yere devirdi.

Göğsüme atladı ve ben hırlayarak onu tekrar benden uzağa fırlattım, böylece kumların üzerinden yuvarlandı. Dövüşmek için ayağa fırladım, savunmak için silahımı kaldırdım ama kız kardeşimin orada olduğunu bildiğim halde ona nasıl vurabilirdim?

"Mızrak!" Darcy'nin sesi gölgelerin içinden bir yerden bana ulaştı ve göğsüm sıkıştı. "Mavi.

Uzak dur!" Kükredim ama beni duyamıyormuş gibi adımı tekrar söyledi.

"Onu ezebilirim, küçük kardeşim," dedi Clara hafifçe, üç metre yukarımdaki bir gölge kulesine yükselirken, gözlerindeki zehirden öfkeyle bakıyordu. "Onu kafasına kadar gölgelere sıkıştırabilirdim.

gümbür gümbür gitti.”

Çenemi sıktım, ileri doğru koştum ve kılıcı onun altındaki gölgelerde kestim. Çığlık attı, yere düştü ve yere çarptı. Ona doğru atıldım, saçını tutmaya çalıştım ama elim karanlıktan başka bir şey geçmedi.

"Ona zarar veremezsin, o senden daha güçlü," diye tersledim ve elini salladı.

Darcy'nin çığlıkları kafamda çınladı ve korku tüm bedenimi kapladı.

Clara'ya doğru koştum ama o gölgelerin içine doğru fırladı ve ben de onu yakalamak için elimden geldiğince hızlı koşarak peşine düştüm.

"Mavi!" Bağırdım ama cevap gelmedi. Yine karanlığın içinde kaybolmuştum, sonsuz bir denizde koşuyordum, kraliçemi ya da kız kardeşimi bulamıyordum.

"Mavi!" Sisin içinde sesimin bir taklidi duyuldu ve kalbim panik içinde yalpaladı.

"Geliyorum!" Darcy'nin cevabı geldi.

"HAYIR! o ben değilim!" Bağırdım ama ses kulaklarıma gümbür gümbür geldi, hiçbir yere gitmiyor gibiydi.

Clara'nın tiz kahkahası kafamı doldurdu ve Darcy'yi ararken gölgelerin arasından daha hızlı koştum.

"Bana karşı çok kaba davrandın, küçük kardeş," Koşarken Clara'nın sesi beni her yerde takip etti, daha hızlı ve daha hızlı koşarken kollarımı yanımda ileri geri sallıyordu. "Ve şimdi de bu pis küçük Vega'yı bana ve gölgelerime tercih ettin. Onlar bir hediyeydi, onlardan kurtulmasına nasıl cüret edersin?

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Sen benim kız kardeşim değilsin. Sen Lavinia'sın. Bir Su Perisi prensesi.”

"Ohhh!" neşe içinde ağladı. Lavinia, evet, evet, evet. Adımı unutmuştum. Ne kadar güzel. Lavinia. Onu seviyorum onu seviyorum. Teşekkürler küçük kardeşim.”

"Ben senin kardeşin değilim," diye hırladım.

"Evet, haklısın sanırım. Ama babam benim babam değil ve ona böyle hitap etmeyi tercih ederim. Sanırım kız kardeşin de bir zamanlar bundan hoşlanmıştı," diye acımasızca kıkırdadı. "Clara burada. Merhaba demek ister misin?”

Nefesim kesildi ve adımlarımı yavaşlattım. "Evet, bırak onu. Onu özgür bırak, Lavinia. Lütfen. Onun bununla hiçbir ilgisi yok.”

Clara, "Lance," diye hıçkırdı. "Lütfen bitir. Kurtar beni."

Öfkeyle homurdandım ve arkamdan kız kardeşimin sesi gelince döndüm. Gölgelerin arasından iki tanıdık göz benimkilerle buluştu ve gerçek kız kardeşime doğru atılıp elini tuttum ama hemen sisin içinde kayboldu.

Lavinia'nın karanlık kahkahası bir kez daha duyuldu ve kafamın içinde çınladı.

Darcy sisin içinde bir yerlerde çığlık attı ve panik beni parçaladı.*Ben ne yaparım? Onu nasıl bulurum?*

Lavinia bana, "Babam seni canlı istiyor," diye cıvıldadı. “Ama hayatta olup da cezalandırılmadan yaşayamazsın. Bu yüzden hayatını inciteceğim, küçük kardeşim. Acıyı dindirmem için bana yalvarana kadar acı çekeceksin, acı çekeceksin. Gölgelere geri dönmek ve sonsuza kadar yanımda olmak isteyeceksin. Sen ve ben. Aile. Kulağa hoş gelmiyor mu?”

"İyi," diye hırladım. "Canımı yak, beni cezalandır, ne istersen yap, sadece Darcy'yi bırak."

"Peki bunu neden yapayım?" kıkırdadı. "Acı, şimdide acı çekmeni sağlar, ama ben her zaman acı çekmeni istiyorum."

"Mavi!" Çaresizlik içinde tekrar aradım ve sesim her yerde yankılandı.

Hiçbir yanıt gelmedi ve kader, izlenecek tek bir yol kalana kadar daralarak yaklaşıyor gibiydi. Ve benim lehime bitmeyecekti.

"Bırak onu," diye rica ettim.

"Pekala," diye kıkırdadı Lavinia. "O zaman hangisi olacak, kız kardeşin mi yoksa Vega prensesi mi?" "İkisi de," diye tısladım, kalbim şiddetle atıyordu.

"Ah seni küçük cadı!" Lavinia aniden çığlık attı ve gölgeler boğucu bir yoğunlukla daraldı. Öne doğru sürükleniyordum, gölge dalları beni bağlarken bir şeye doğru yönlendiriliyordu ve kendimi kurtarmak için kılıcımla onları defalarca kestim.

Darcy, "Siktir git," diye hırladı ve Clara yeniden haykırdı.

“Vay vay! Canın yanıyor. Lavinia yalvardı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Orada karanlıkta kal, sevgilinle konuşuyorum."

"Mızrak!" Darcy ağladı ama ses boğuktu ve tekrar bağırmaya başlayınca sesi azaldı.

Kılıcı elimden almaya çalışırken, beni tutan gölgelerle savaştım, gittikçe daha fazla bedenime dolandı ve birkaçı koluma kilitlendi. Ama gitmene izin vermeyecektim.

Lavinia önümde belirdi, kız kardeşimin gözlerinin ardından bana baktı, bana bakarken başını yana eğdi ve ben de hareket edemediğimi fark ederek ona doğru hamle yapmaya çalıştım.

Küçük bir şeye ihtiyacım var, dedi sırıtarak, bana doğru gelip çenemi kavradı. "Sen zeki bir şeysin, gölge lanetler hakkında çok şey biliyor musun?"

"Hayır," dedim, lanet kelimesi omurgamdan aşağı korku salarken sesim kalındı.

Uzandı, boğazımı kavradı ve ben de gölgelere karşı daha güçlü mücadele ettim, kendimi onlardan kurtarmaya çalıştım. Eli tenimden aşağı kayarken, tırnakları etime saplanırken dokunuşu buz gibiydi. "Biraz kan gerekiyor. Ve ben yeni çıktım. Buz gibi bir bıçak koluma saplandı ve acıyla hırlayarak onu ittim ama elini yaramdaki kana bulamadan önce değil.

"Clara," diye nefes verdim, kız kardeşimin dikkatini çekmeye, onu bu canavarın gözlerinde aramaya çalışarak. "Seni kurtaracağım. Bir yol bulacağım."

Alay etti ama sonra ifadesi değişti ve gerçek kız kardeşime baktığımdan emindim. Abanoz gözleri sonsuz bir acıyla doldu ve onun acı çektiğini görmek kalbimi kırdı.

"Buradayım, bana bak. Onunla savaşabilirsin, sana yardım edeceğim. Darcy sana yardım edecek," diye söz verdim ve beni inciten bir hıçkırık çıkardı.

"Geri gelemem," dedi boğularak. "Lütfen beni serbest bırakın." Sonra bir kez daha karanlıkta kayboldu.

BENSanki yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir süre için balkonda ateş ettim, fırlattıkça sihrim azalmaya başladı.

Lionel'da defalarca.

Ama Tory aramıza daha sık girdi ve o girmediğinde bile kalkanı, onu korumaya odaklanırken darbelerimi saptırdı. Tory ne zaman ateşe maruz kalsa büyüsü artıyordu ama Lionel'ınki de tıpkı benimki gibi sona eriyordu. Ve başındaki altın taç ona biraz güç veriyor olsa da, Dragons'ın böyle tek bir mücevherden çok hızlı kazanamayacağını biliyordum.

Sadece onu yıpratmam ve ondan daha uzun süre dayanmam gerekiyordu. Sonra ona Acrux'ların Altair'lerden daha güçlü olmadığını kanıtlayacaktım.

Benimle defalarca dövüşmek zorunda kaldığı için Tory'nin gözleri acıyla doluydu ve ben de gelmeye devam ederken sessizce ondan özür diledim. Bu kavgada olmam gereken yer burasıydı ve onu bana karşı gelmekten kurtarmak istesem bile, artık buradayken geri dönemezdim.

Lionel bana o kadar güçlü bir ateş topu fırlatırken kükredi ki, onu saptırmaya çalışmaktansa ateş etmeyi seçtim, ancak son saniyede doğruca Xavier'in bilinçsiz formuna doğru gittiğini fark ettim.

Önüne ateş ettim, ikimizi çevrelemek için topraktan bir duvar ördüm ve alevler üzerime çarparken onu omzumun üzerinden kaldırdım.

Öldükleri anda kaçtım, balkondan atladım ve koşarken Lionel'ı geride tutmak için omzuma birkaç tahta mızrak fırlattım.

Amfi tiyatronun merdivenlerinden yukarı fırladım ve bizi bu savaşta Lionel'ın tarafında savaşan Ejderhalar ve Periler'den saklamak için bir gizleme büyüsü yaptım. Xavier'i taş sıralardan birine yatırdım ve oradaki kanayan yarayı iyileştirmek için parmaklarımı kafasına bastırdım, çektikçe gücüm azalıyordu.

sonuna yakın. Şu an olduğu gibi kana ihtiyacım vardı.

Lionel'in mor Ejderhalarından biri Fırtına Ejderhasına karşı çıkarken bir ateş ve şimşek patlaması tepemizde çarpıştı ve pençeler ve dişlerden oluşan öfkeli bir karmaşa içinde çarpışırken başımı gökyüzüne çevirmekten kendimi alamadım.

Dante vahşice kükredi, dişlerini diğer Ejderhanın boynuna geçirerek tam çenesinden rakibine saplanan ve onu içten dışa doğru mangal yapan bir şimşek çaktı.

Xavier kendine gelip gökten bize doğru yuvarlanan mor Ejderi görünce telaşla bağırdı ve çarpışma bölgesinin yolundan çekilmeden önce onu yerden tekrar kaptım.

Ölü Ejder, tüm yapıyı sarsacak kadar güçlü bir şekilde stantlara çarptı ve ölümde Fae formuna geri dönen ve yerinde çıplak bir adam bırakan cesede bakmak için döndüğümde durdum.

Artık her yerde isyancılar vardı ve kuzenim zaferini göklere haykırırken Fırtına Ejderhası için bir zafer çığlığı atarak ters yöne koşarak yanımdan hızla geçti. Dante, onun kendisine seslendiğini duyunca alçaldı ve bir hava büyüsü atışı kullanarak kendini göğe yükseltti, böylece sırtüstü yere inebildi, ikisi tekrar kavgaya koştu.

Hala Xavier'i tutarak koşmaya devam ettim, sonra pitin kenarında kayarak durdum, tüm dikkatimi ona vermeden önce bir an aşağıdaki şiddetli kavgaya baktım.

Tory'ye geri dönmem gerek, dedim ona.

"Hadi o zaman, hadi-"

"Hayır. Oraya inip bu orospu çocuklarına bir Pegasus'u neden hafife almamaları gerektiğini göstermelisin. Ama önce - bir içkiye ihtiyacım olacak." Ona doğru hamle yaptım ve dişlerim boynuna batarken küfretti, ben açgözlülükle yutkunurken kanındaki gücün zengin bileşimi dilimin üzerinde kaydı.

"Göt herif," diye mırıldandı teslim olurken. "Korna için azgın olduğunu duydum ama şimdiye kadar bunun doğru olduğunu bilmiyordum."

Bunu örtmek için homurdanmadan önce buna bir kahkaha atarken neredeyse dişlerimi boynundan çekiyordum. O lanet söylentiden nefret ediyordum - ama bu seferlik komik olabilirdi.

Xavier Acrux'un tadı çok güzeldi. Ama o Alfa Kurt değildi ve elimden geldiğince çabuk geri çekildim, Lionel ile mücadeleye geri dönmem gerekiyordu.

"Hadi o zaman, vites değiştir," diye emrettim ve Xavier kesin bir şekilde başını salladı.

"İyi şanslar, Caleb," dedi ciddi bir şekilde, teni leylak rengi bir parıltıyla parıldamaya başlarken gömleğini başının üzerine çekerken.

"Şansa ihtiyacım yok," diye takıldım. "Ben yenilmezim."

Xavier'in kaşları, kaderi böyle ayarttığım için beni azarlayacakmış gibi çatıldı, ama ben sadece güldüm ve babasına kafa tutmak için fırladım.

O sadece karanlık gölge büyüsü üzerinde kontrol sahibi ve yanında çalışan iki güçlü Muhafız olan şeytani bir Ejderha efendisiydi.

Onun kıçını

tekmeleyebilirdim. Belki.

“Lbir kere!” Onu ararken gölgeleri yakmak için ateşimi kullanarak yüzüncü kez ağladım.

içinde kaybolduğum sonsuz karanlık çemberinde.

"Lance, Lance, Lance!" Clara'nın sesi benimle alay etti ve ben avuçlarımı kaldırıp gücünün daha fazlasını geri vererek homurdandım.

Orion'a çarparsam diye gölge sisini yarıp geçme riskini göze alamam ama o kaltağı bir daha gördüğüm an, onları yakıp kül edecektim.

"Güzelsin, tıpkı*o*Clara arkamda bir yerden cıvıldadı ve ben de onu görmeye çalışmak için döndüm. "Ama tüm Vegas iğrenç, iğrenç. Tıpkı onun gibiydin, beni karanlığa atan o iğrenç kraliçe.

"Senin ne olduğunu gördüm," diye seslendim. "Sana ne yaptığını biliyorum."

Ah, biliyorsun, değil mi? Yani Nymphelerin o şeytani ateş kraliçesi tarafından zulüm gördüğünü biliyorsun? "Sadece savaşı bitirmeye çalışıyordu," diye homurdandım.

Clara öfkeyle homurdandı. "Benim türümü mahvetti, bizi canavara çevirdi ve tüm dünyayı bize düşman etti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, üzerime yaklaşan gölgeleri engellemek için etrafımda bir ateş çemberi oluşturarak.

"Biz kardeşiz, anladın mı?" dedi çaresizce. "Kardeşler çok değerlidir. Ama kraliçe bütün kız kardeşlerine ihanet etti.”

"Anlamıyorum. Onunla akraba mıydın?”

"O şekilde değil, görmüyor musun, küçük Vega prensesi? Ne kadar safsın ve ne kadar da kibirlisin.”

"Mızrak!" Tekrar aradım ve tiz bir şekilde güldü.

"Örümceğimdeki aşıklar," diye şarkı söyledi. "Pekala, avucumdaki bu kan kurumadan devam etsem iyi olur. Şimdi biraz acıtacak, sonra çok acıtacak."

"Neden bahsediyorsun?" Önümü görmek için bir alan açmaya çalışırken ateşimi kendimden uzağa iterek hırladım.

Zaman burada eriyordu ve bunun ötesinde ne olacağından korkuyordum, kız kardeşim, arkadaşlarım, savaşta neler oluyordu?

"Ona yapmak istediğimi sana yapacağım," diye kıkırdadı. "Bu büyüyü öğrenmek için çok zaman harcadım ama onu istediğim gibi lanetleme şansım hiç olmadı. Aslında oldukça heyecan verici. İntikam için kaç, çok, çok yıl bekledim ve bunu yavaş, uzun ve çok tatlı bir şekilde alacağım.

Ateşimi gölgelerin daha derinlerine ittim, onun sözleriyle nabzım hızlandı. Hayatım için savaşmaya hazırlanarak, "Buraya gel ve benimle yüzleş," diye talep ettim.

"Ben de biraz eğlenceli bir dokunuş yapacağım," diye devam etti, sanki hiçbir şey söylemedim. "Ah, ne olduğunu öğrendiğinde ikinizin de kırılmasını izlemek çok eğlenceli olacak. Benim yükseldiğimi görecek kadar uzun yaşamanı sağlayacağım. Baban kızacak ama ben onun kraliçesi olacağım ve belki de artık kendi kurallarımı koymanın zamanı gelmiştir.

"Dövüş benimle!" Kükredim ve yukarıdaki gölgelerde bir delik açmak için ateşin yukarı doğru yükselmesine izin verdim. Havayı ayaklarımın altına fırlattım, açılan gökyüzü şeridine doğru koştum, ama karanlık üzerime çöküp beni geri çekmeye zorlayınca gökyüzü tekrar kapandı. Yere çarptım ve koşmaya başladığımda hırladım, yol açarken önüme ani alevler gönderdim.

"Lance, neredesin?!"

"Darcy!" yakın ve uzak bir yerde ağladı.

Çılgınca, umutsuz nefesler alarak ona ulaşma ihtiyacıyla daha çok koştum. Yakına gelir gelmez, bu gölgeler ağını patlatabilir ve bizi özgürleştirebilirdim.

Ağır bir büyü tenimi yaladı ve Clara tüylerimi diken diken eden sözler söylemeye başladı. Konuştuğu karanlık dili anlayamıyordum ama daha önce gölgelerde konuştuğunu duymuştum ve içime kadar ürpertiler gönderiyordu.

"Ambres tenus avilias mortalium avar," diye tısladı. "Irexus tu Neverendum."

Bana tutunmaya çalışan gölgelerin arasından yandım, lanet üzerime doğru bastırdıkça daha hızlı koştum, bedenimi sardı, sonra bende kök salmaya çalışırken daha da derine itti.

Phoenix ateşimi damarlarımda ilerlettim, yakmaya çalıştım ama kara büyü onun yanından kayıp gitti ve onu durduramadım, çünkü o benim derinlerime gömüldü. Bu savaşamayacağım bir şeydi ve bunun düşüncesi beni korkuttu.

"Novus estris envum magicae," diye soludu. "Avilias avar!"

Buz gibi soğuk bir el koluma bastırdı ve Clara bir kez daha çığlık atan bir kıkırdamayla karanlıkta kaybolmadan önce dönüp Clara'ya doğru ateş ettim.

Korkuyla koluma baktım, pazımı saran kanlı bir el izi buldum. İşaret siyaha döndü ve ondan gelen güç bir tsunami gibi içime akarken başım döndü.

Tökezledim, güç beni kavradığında görüşüm karardı ve olup biten her ne ise onunla savaşamayacak durumda olduğumu fark ettim. Phoenix ateşimi sahip olduğum her şeyle ona karşı zorladım ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ve kalbimin en derin bölgelerinde, dizlerimin üzerine çöktüğümde hiçbir şeyin yapamayacağını biliyordum ve bir karanlık okyanusu beni alıp götürdü.

LAvinia'nın kahkahası gölgeler denizinde ilerlerken her yerde çınladı ve onun beni sürüklediğini hissettim.

Sanki en kalın bataklıklardan geçiyormuşum gibi. Gücü dışında hiçbir büyü onu durduramaz.

kılıcı, bu yüzden kestim ve kaslarım yanarken Darcy'yi bulmak için kılıçla ilerlemeye çalıştım.

gücü sınırlarına kadar zorlandı.

"Mavi!" diye bağırdım, sesim onu çağırmaktan kısılmıştı.

Gölgeler aniden açıldı, beni serbest bıraktı ve Darcy'nin yerde yattığı yere kadar bir yol geçti, koyu mavi saçları bir yelpaze gibi etrafına dökülürken korkunç bir şekilde hareketsiz görünüyordu. Panik içime yayıldı ve bir çaresizlik çığlığıyla ona doğru koştum ama oraya varmadan gölgeler bir kez daha kapandı ve o karanlıkta kayboldu.

Lavinia! diye bağırdım. "Ona ne yaptın?!"

Kahkahalar etrafımda çınladı, benimle alay etti ve titreme vücudumun her yerine yayıldı. Kız arkadaşıma zorla ulaşmaya çalışırken gölgeleri yararak derin nefesler aldım.*O ölmedi. O lanet ölü değil.*

"Sakin ol, bu sadece küçük bir lanet," dedi kanımı donduran bir kahkahayla. "Nasıl bir lanet?"

diye kükredim, onu ararken bir yandan da yine gölgeden başka bir şey bulamayınca etrafta dolandım.*Ona ne yaptı?*

Lavinia yakınlarda, "Ordum burada," diye fısıldadı ve ben hırlayarak sese doğru savruldum. "Arkadaşların ölüyor." Gölgelerin bastıran sessizliği bir anlığına kalktı ve korku dolu çığlıklar ve haykırışlar etrafımda yankılandı ve kalbim endişeyle teklemeye başladı.

Geraldine'in acı içinde çığlık attığını duydum ve ses bir kez daha üstüme çöken karanlık tarafından çalınmadan önce içime korku çöktü.

Karanlıkta iki zalim göz belirdi ve onu geride tutmak için kılıcımı onlara doğru bir uyarı olarak savurdum. Lavinia bir çığlık attı ve ardından kalbimi sıkıştıran nefes kesici bir hıçkırık çıkardı.

"*mızrak*"diye konuştu ve bu sefer kız kardeşim olduğunu biliyordum. "Fazla güçleniyor. Buna bir son vermelisin. Lütfen. Beni öldür. Ben zaten ölüyüm. Geri dönemem, içten içe bunu biliyor olmalısın."

"Hayır," inkar ederek homurdandım, karanlıkta ona uzandım ve onu hâlâ göremesem de soğuk parmakları benimkileri buldu.

Sisin içinden onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama hareket ettirilemedi.

"Çok üzgünüm," diye ağladı. "Herşey için. Ama gerçeği görmelisin. Bunu kalbinde biliyorsun."

"Lütfen böyle söyleme," diye yalvardım, onu yeniden kaybetme düşüncesi dayanamayacağım kadar fazlaydı çünkü paniğe kapıldım ve sözlerini inkar etmek için savaştım.

Gölgeler etrafımı sardı ve kız kardeşimi kaybettiğim gecenin hatıralarına sürüklenene kadar zihnimde şimşekler çaktı.

Clara, Gölge Diyarı'nın ıssız topraklarında çıplak ve donmuş halde duruyordu, kolu, karanlık yıldız tozu onu tüketmeden önce Lionel'ın teklif ettiği fedakarlıktan dolayı hâlâ kanlıydı.

"Şşşt," Lavinia'nın sesi havayı doldurdu ve gölgeler onun etrafında kıvrılarak vücudunu gizledi. "Buradayım." Gittikçe daha da sıkı sarıldılar ve Clara korku içinde nefesini tuttu, etinin altına batıp içinde kök salmaya başladı. "Sessizce git, Fae kızı, vücudun benim."

Clara, Lavinia'nın gölge ruhu vücudunu yerken, zorla dizlerinin üzerine çökene ve ağzından kan damlayana kadar gölgeler onu ele geçirirken çığlık attı ve çırpındı.

Hastalık içimden geçti ve duyamadığım bir haykırış attığımın yarı farkındaydım.

Derisinde yaralar açıldı ve dalga dalga ondan fışkıran kan, zemini kapladı ve havaya fırlayan bir yarıktan geri fırladı. Lionel Acrux tarafından yıllar önce sırf bunun için kız kardeşimi feda ederek bizi tanık olmaya zorladığı ritüelin bir parçası olarak yırtıp açtığı bir portal.

Clara çaresizlik içinde oraya doğru emeklemeye başladı ve tüm varlığımı kederle saran korkunç bir çığlık onu terk etti.

Geçide varmadan hareketsiz kaldı ve gölgeler içine yerleşerek bedenini, ruhunu ele geçirdi. Lavinia, vücudundaki yaralar iyileşirken Clara'nın kontrolünü ele geçirdi, yüz hatları kız kardeşimin nezaketini kaybedip bir Peri Prensesinin gaddarlığına bürünürken buruştu.

Ayağa kalktı ve geçide doğru koştu, ama kapı o daha varamadan kapandı ve Lavinia kafatasımda yankılanan insanlık dışı bir çığlık attı. Sonra yere düştü, karnım dönene ve göğsüm boşalana kadar orada bir canavar gibi yatan kanı emdi.

dışarı.

Vizyondan kurtuldum ve gerçeğin ağırlığı üzerime çökerken bir keder sesi beni terk etti. Clara kulağıma, "Beni bulduğu anda ölmüştüm," diye fısıldadı ve başparmağının elime değdiğini hissettim, parmakları hâlâ benimkini tutuyordu. "Ruhum kapana kısıldı, yıldızlara katılamıyor. Ve onu yok etmezsen asla özgür olamam. Lütfen, Lance. Lütfen bunu benim için yap."

Eli benimkinden koptu ve Lavinia hırlayarak gölgeleri üstüme fırlattı ve ben yere fırlatıldım. Kendimi düzeltmek için altımdaki havayı fırlattım ve koşarak yere çarptım, zihnim hızla dönerken ve korkunç bir karar ayaklarımın dibine serilirken karanlığın derinliklerinde bir yol açtım.

Clara, sanki acı çekiyormuş gibi, "Ne yapacağını gördüm," dedi. "Kapa

çeneni!" diye bağırdı Lavinia.

"Planlarını gördüm," diye seslendi Clara gergin bir sesle. "Lanetini tamamlamadan önce onu yok etmelisin."

"Hala zaman var?" Umutla nefesim kesildi.

"Yeterli!" Lavinia kükredi ve öfkesinin atmosferde kıvılcımlar saçtığını hissettim.

Ayağım yumuşak bir vücuda takıldı ve yere çarptım, ona doğru çabaladım, karanlığı temizlemek için kılıcı havayı yararak kalbim güm güm güm güm atıyordu. Darcy gözleri kapalı, ifadesi huzurlu ve teni sıcak bir şekilde orada yatıyordu.

"Yıldızlara teşekkür ederim," dedim ağır ağır, kalp atışlarının kulaklarımda gümbür gümbür attığını işiterek.

Gölgeler uzaklaştığında onu kollarıma çekmek üzereydim ve kendimi Lavinia'ya bakarken buldum, üst dudağını geriye doğru kıvırmış, kaşlarını çatarak bize bakıyordu. Tory'ye ait olan ateş yakut kolye boynunun etrafında parlıyor, yarı saydam teninin üzerinde tamamen kırmızı görünüyordu.

Kalbimdeki öfkeyle ayağa kalktım, kılıcı daha yukarı kaldırıp çenemi gıcırdatırken kendimi Darcy'nin önüne yerleştirdim.

Lavinia dudaklarını ıslatarak, "Hareketsiz dur," diye homurdandı. "Bana yeterince kan vermedin." Bana doğru koştu ve nabzım kulaklarımda gürlerken bıçağı sabit tuttum.

Darcy'ye yaklaşmasına izin vermeyerek ayaklarımı diktim, o benim için gelirken davranışlarımı koruyuculuk güdüyordu. Ona bıçakla vurmak üzereydim ama sonra kız kardeşimin çocukken benimle bahçede oynadığını, gülüp şakalaştığını düşündüm. Her parçamızla sevmiştik birbirimizi. Biz ayrılmazdık. Lionel bizi paramparça etmişti ama bu vücutta onun bir parçası kalsa bile onu nasıl incitebilirdim?

Lavinia benimle çarpıştı, beni bir adım geri attı ve elleri beni pençeledi.

Dişleri koluma saplanırken beni vahşice ısırdı, etimi yırtarak yardı, tenimden sıcak kan aktı.

"Lance - şimdi - şimdi yap!" Clara acılı ve çaresiz bir sesle çığlık attı ve kalbim kırıldı.

ayrı, ortadan ikiye bölünerek.

Ellerim kılıcın kabzasında titredi ve benden uzaklaşmayı başarırken gözleri benimkilerle buluştu. Lavinia kontrolü yeniden ele geçirmek için savaşırken, onun kendini tutmak için savaştığını görebiliyordum. Harekete geçmek için saniyelerim vardı. Ona vurmak saniyeler, kız kardeşimi serbest bırakmak, Blue'yu kurtarmak saniyeler.

"Üzgünüm." Bıçağı kaldırdım ve karnına saplarken göğsümde boğucu bir ağrıyla karar verdim. Et, kemik ve gölgeyi parçalayıp onu kazığa sapladım ve Lavinia ile Clara tek vücut gibi çığlık attılar.

Gölgeler etrafımı sardı, boğazımı, göğsümü, midemi kavradı ve beni öldürmeye çalışırken içimdeki havayı dışarı çıkmaya zorladı, pitonun pençesindeki bir fare gibi beni ezdi. Ama kılıcı bırakmadım, tam bir öfke ve keder çığlığıyla kılıcı daha derine sapladım.

Darcy'nin gücü arkamdan bana yardım ederken Anka kuşu ateşi aniden etrafımda parladı ve gölgeleri yaktı.

Gölgeler geri çekildi ve ateş onları yakarken büyük bir girdap halinde Clara'nın vücuduna geri döndü. Bir alev kasırgası etrafımızı sardı, kızımın gücü sonsuz bir yıkım dalgasıyla patlayarak bulduğu her gölgeyi yuttu.

Savaşın çığlıkları bir kez daha üzerime geldi, gün ışığı bizi aydınlatıyor ve retinalarımı yakıyordu. Kılıcı

çekip kurtardım ve kız kardeşim etini kaplayan gölgelerle altımda yere yığıldı. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bana bakarken dizlerimin üzerine çöktüm, onu kendime doğru çektim ve yüzünü avuçladım. Kalbim kırılırken parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandı, gözyaşlarımı sildi ve onu ilk kaybettiğimde asla sahip olmadığım bir vedayla karşı karşıya kaldım. Vermek zorunda kalmayı hiç istemediğim bir veda.

"Teşekkür ederim," diye içini çekti, sanki yıldızların kendisine parıldadığını görüyormuş gibi gökyüzüne bakarak. Babamızı görebileceğini, onunla yeniden bir araya geleceğini ve benim onlara katılma zamanım gelene kadar ikisinin beni Peçe'nin ötesinde bekleyeceğini umdum. Ve babamın kız kardeşimi kurtaramadığım için ne kadar üzgün olduğumu bildiğini umuyordum.

"Seni seviyorum," diye tısladım, onu daha sıkı tuttum ve dudakları kıpırdadı, kelimeleri bana tekrarladı ama ses çıkmadı.

Gözleri kapandı ve vücudu toza dönüşmeden, gölgeler dışarı fırlayıp ondan uzaklaşmadan ve sonunda onlardan ayrılırken ondan uzaklaşmadan önce onu son, yürek burkan bir kucaklamayla sıktım. Tory'nin kolyesi onun olduğu yerde duruyordu ve keder beni öne doğru bükerken kolyeyi alıp cebime soktum.

"Mızrak?" Arkamdan Darcy'nin sesi geldi ve dünyadaki varlığımı değerli kılan kızı görmek için döndüm.

Ama gölgeler onun arkasında şaha kalkarak bir araya toplanıp

ta ki içlerinden bir kız çıkana kadar, içindeki karanlık havayı güçle çatırdatana kadar. "Quendus novlia andrenis," dedi emredici bir tonla ve Darcy inledi, bu sözlerin karanlık gücünün altına düştüğü için ayağa kalkamadı.

"HAYIR!" Onu yoldan çekmek için ona doğru ateş ettim ama Lavinia'dan fırlayan gölgeler beni yere indirdi ve uzuvlarımı bağladı.

Lavinia kendi kollarına baktı, uzun, siyah tırnaklarını solgun teninde gezdirirken gerçek formuna hayran kaldı. Uzun saçları etrafında dans ediyordu, gölgelerle canlıydı ve bakışları aniden bana ve sevdiğim kıza kilitlenirken gözleri şeytani ve kırmızıydı. Bir şekilde hala burada olan Gölge Prenses'e bakarken bir kamyon çarpmış gibi hissettim. Hâlâ hayatta. Ve artık Clara'nın bedeninden kurtulduğuna göre, her zamankinden daha güçlü olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldım.

Lavinia doğal olmayan bir hızla ileri atıldı, Darcy'nin kollarını kavradı ve üzerlerine kan bulaştırdı.*Benim*kan.

"Durmak!" Sahip olduğum her şeyle savaşarak kükredim ama beni tutan güç çok büyüktü.

"Nevellius combra asticious levellium mortus!" Lavinia, kılıcı elimde çevirip beni bağlayan gölgelerin arasından dilimlerken ağladı. Ateş tüm uzunluğu boyunca parladı, gölgeleri yarıp geçti ve birdenbire özgür kaldım. Ayağa kalktım, çılgınca ileri doğru koştum, onlara doğru ilerlerken nefeslerim ciğerlerimden öfkeyle boşaldı, kılıcım öldürmeye hazırdı.

Darcy, Lavinia'nın karanlık lanetinin pençesinde tutulurken çığlık attı, Phoenix ateşi parmak uçlarında zayıfça titreşiyordu.

Lavinia, Darcy'yi bana doğru iterken, "Kraliçe olarak hükmetmemi izle, küçük Vega prensesi," diye güldü. "Gelip bana yalvardığında sana ölümü teklif edeceğim."

Kılıcı bir çaba çığlığıyla Lavinia'ya fırlattım, tüm gücümü arkasına verdim ve uçtan uca Gölge Prenses'e doğru savruldu. Bir gölge bulutu halinde buharlaşarak bizden uzaklaştı ve kılıcım onun bulunduğu yerin ötesindeki kumlara işe yaramaz bir şekilde çarptı. Darcy'yi ayağa kaldırdım ve titreyen bir nefesle üzerime düştü.

Onu yakınımda tuttum, vücuduna şifa büyüsü dökerken, savaş tüm şiddetiyle devam ederken ve baktığım her yerde umut soldukça bizi güvende tutmak için etrafımızda bir hava kalkanı oluşturdum. Nymph ordusu amfitiyatroya akın ediyor, asileri sayıca eziyordu.

Darcy kendini toparladı ve geri çekildi, gözlerine güç gelmeye başladı ve bu bana tutunacak küçük bir şey verdi. Bakışlarım kolundaki siyah el izine takıldı ve kalbim toza dönüştü.

"Sana ne yaptı?" İşareti incelemek için onu daha yakına sürükledim ama Darcy kollarımdaki yaralara uzandı ve cildime iyileştirme büyüsü gönderdi. O gaddar cadının ona ne yaptığını bilmeden ona bakarken korku üzerime çöktü.

Sadece onun hayatta ve burada olduğu gerçeğine odaklanmam gerekiyordu. Ona hangi lanet konmuşsa, onu bozacaktım. Her takımyıldıza, her galaksiye, tüm evrene yemin ettim.

"Bilmiyorum ama buradan gitmeliyiz." Tribünlerde kız kardeşini aramak için döndü, bir Nymphe sürüsü bize doğru koşarken gözleri endişe doluydu.

Kılıcımı almak için hareket ederken onu yakınımda tutarak damarlarıma şifa büyüsü göndererek kendimi son bir dövüşe hazırladım.

Yorgundum, ağrıyordum ve dumanlar içinde koşuyordum. Ama pes etmeyecektim. Clara gitmiş olabilir ama artık yıldızlarla birlikteydi. Ve bu bittiğinde onu daha sonra üzecektim.

Şimdilik, daha fazla sevdiklerimin düşmanlarımız tarafından kaybedilmediğinden emin olmalıydım.

MAklım, bu dünyada sevdiğim tüm insanların korkunç bir tuzağa düştüğü hayalleriyle parlıyordu.

Bu yerin derin büyüsü beni harekete geçirirken, kaderin cilvesi ve kalp atışım kulaklarımda gümbürdüyordu.

ruhuma doğru yol alıyor.

"Söyle bana," diye homurdandım. "Onları kurtarmak için ne gerekiyor?"

"Kurban etmek," ses nefes aldı, etrafımı saran duvarlarda sayısız rün aydınlanırken etrafımdaki havayı titretti.

Kayadaki delik aniden kolumdaki tutuşunu bıraktı ve kanayan elimi geri çekerken birkaç adım geri çekildim. Devasa taşın önünde nefes nefese dururken sihrim bana geri döndü ve bana yaptığı her neyse onu bir maraton koşmuş gibi hissettim.

"Onları kurtaracak mısın?" diye sordum ve odadan neredeyse uzaktan gelen bir kahkahayı andıran bir hışırtı geçti. Yüzlerce göz üzerimdeymiş gibi tüylerim diken diken oldu ama bakışlarımı önümde parlayan taştan ayıramadım.

"Bir Fae'nin hayatı yıldızlar için çok az şey ifade ediyor. Kader değişir, kader her zaman değişmez değildir. Sunulan hediye hayat değildir. Bu özgürlük. Bir şans. Yıldızları yeniden değiştirme olasılığı."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım ve başka bir görüntü zihnimi doldurdu.

Roxy, babam için savaşıyordu, babamın ona dayattığı bağ nedeniyle savunması için sahip olduğu her şeyi vermeye mecburdu. Ama ben izlerken hareketsiz kaldı, kolundaki Koç damgası yok oldu ve zihni tahvillerin kontrolünden kurtuldu.

Gözleri güç ve intikamla parladı, ama ben o yolu göremeden görüntü uçup gitti. Yine de bir kesinlikle doluydum - eğer bu olursa, onu sırtından bıçaklayamayacaktı, bu olasılık ortadan kalkacaktı ve hayatı kurtulacaktı. O bugün hayatta kalacaktı

en azından ve şu anda daha ne kadar umut edebileceğimden emin değildim.

"Bir yıl," ses nefes aldı. *"Onu canının çektiği gibi sevmek. Kendinin en iyisi olmak için. Bir yıl ve daha fazlası değil."*

"Ölümümle onun hayatını satın almamı mı istiyorsun?" diye sordum, bedelinin bu olduğunu anladığımda sesim pürüzlüydü. Yıldızları yeniden yazmak, onun hayatını kurtarmak ve onu Babamın elinden kurtarmak için gereken buydu.

Kalbim, sanki şu anda ölümümün gözlerinin içine bakıyormuşum gibi çaresizce göğüs kafesimin içinde atıyordu ve bu düşünceyle içimi bir korku ürpertti. Ölmek istemedim. yaşamak istedim Onunla.

Ama kaderine çoktan karar verilmişse ve bu onun sahip olduğu tek şanssa, o zaman benim için başka hangi seçeneği yapabilirdim? Şimdi ölürse, zaten ölebilirim çünkü artık o olmasaydı, dünyada benim için hiçbir zevk olmayacağını biliyordum.

Solaria'nın güçlü yöneticilere ihtiyacı vardı ama Xavier Konsey'de benim yerimi alabilirdi. Ve ben gittikten sonra kız kardeşi olacaktı.

"Bütün tahviller mi?" Ölümüyle ilgili görüntüler yeniden üzerime çöktüğünde, onun için zamanın daraldığı konusunda beni uyardığında, bu seçimi bir an önce yapmam gerektiğini açıkladım.

"Yeni bir başlangıç," ses onayladı. *"İkinizin üzerine yıldızların kurduğu her bağ silinip gitti."*

"Ama aldığım tek şey bir yıl mı?" Kalbim şimdi çaresizce çarpıyordu, adrenalin kendimi kurtarmak için bir şeyler yapmam için bana yalvarıyordu ama bu savaşabileceğim bir düşman değildi. Yapım aşamasında olan bir kaderdi.

"Özlediğin hayatı yaşamak için bir yıl. Gerçekten olmak istediğin adam olup olmadığını anlamak için bir yıl."

Bir cevap üzerine dudaklarım aralandı ama önümdeki hava parıldadı ve kendimi bir gelecek vizyonunda gördüm. Roxy ile birlikte büyük bir Noel ağacının altında duruyor, bir yıl sonra zamanım dolmadan önce dudaklarımı son bir umutsuz öpücükle onunkilere bastırıyordum.

Kollarını boynuma doladı, onu o kadar sıkı tutarken beni kendine çekti, öyle ki yıldızların bile bizi ayıramayacağından emindim.

Ama saat öğleyi vurduğunda kaslarım kilitlendi, içimdeki sihir durdu. Ve onunla orada kalmak zorunda olduğum her şeyle savaşırken bile, kaderim çoktan belirlendi ve beni aynı şekilde parçaladı.

Önünde diz çöktüğümde Roxy çığlık attı, yıldızların gücü ödemeye söz verdiğim bedeli almaya geliyordu. Kederinin sesi içime işledi ve ona bu kadar çok acı verme fikri, onu bundan korumak için çaresiz bir arzu duymama neden oldu. Ama alternatif yoktu. Bensiz bir hayatı olabilir ya da hiç hayatı olmayabilir. Ve onun daha önce bu dünyadan alınması fikrine katlanamadım.

ödemek zorunda olduğum bedel ne olursa olsun onun zamanı.

Görüntüde yere düştüm ve Roxy beni bırakmayı reddetti, ağzıma başka bir öpücük kondururken üstüme düştü ve yıldızlara fikirlerini değiştirmeleri için yalvardı.

Son nefesim dudaklarımın arasından kayarken ve ben onu geride bırakmak zorunda kalırken gözyaşları yanaklarımı yıkadı. Ben koparılırken ona tutunmak için savaştım ve onu yapayalnız bırakma düşüncesiyle kalbim paramparça oldu. Yoluma çıkarsam, onu bir daha asla terk etmeyeceğimi biliyordum.

Ama ölümün karanlık kucağına düşerken, o yıl hissettiğim aşkla içim nurlandı. Uzun zamandır özlemini çektiğim gibi, onunla o zamanı kendimmiş gibi geçirmek.

Yeterli zaman değildi. Ama onunla geçen hiçbir gün, ay veya yıl asla yeterli olmayacaktı. Ve şimdi ölürse, onsuz dünyadaki tüm zamanın benim için boş olacağını biliyordum.

Fiyat çok yüksekti. Ama onun için iki katını öderim.

Gözlerimi kapattım ve kanayan elimi yeniden parlayan taşın yüzeyine koyduğumda onu düşündüm, yapabileceğim tek seçimi yaptığım için içindeki sihir beni çağırıyordu. Ruhumun her bir parçasıyla yapmak zorunda kalmamayı dilediğim bir fedakarlıktı. Ama kızım için hayatımı vereceğimi uzun zamandır biliyordum. Yani bu gerçekten bir seçim değildi.

"Yemin bozanın kanı" mağaradaki enerji tüm vücudumu ürpertirken ses daha da güçlü bir şekilde tekrar geldi. *"Aldatan soyundan. Yok edicinin oğlu. Bağların kırılması için hayatınızı ödeme olarak mı teklif ediyorsunuz?"*

Elim taşa değdiği yerde titredi ve taştan yayılan altın parıltıya karşı gözlerimi yumdum ve zihnimi uğruna her şeyden seve seve vazgeçeceğim kızın hayalleriyle doldururken bu kadar bencil davrandığı için sessizce ondan özür diledim. bu seçimi yapmak Yapabileceğim başka bir seçenek olmadığını bilmeme rağmen.

O olmadan ben yoktum. Ve şu anda ölmem gerekse bile onun için hayatımı verirdim. Bu yılı sayardım. Ona yaptığım her kötü şeyi telafi edecek ve ben yokken onun zorbalığından güvende olacağından emin olmak için babamı yok edecektim.

Sonunda benim için sadece o vardı. Onu tenime mürekkeplemiştim ve kalbime damgasını vurmuştu. Bana tamamen sahipti ve asla başka bir seçim yapmayacağım.

"Şartlarını kabul ediyorum," diye homurdandım kesinlikle yankılanan derin bir sesle. "Ve karşılığında hayatımı teklif ediyorum."

FLionel'in önünde durup çaresizlik içinde dişlerimi gıcırdatırken etrafımda alevler parlıyordu.

Caleb'a saldırmamı engelle. Ama faydası olmadı, bağ beni nasıl olursa olsun harekete geçmeye zorladı.

çok mücadele ettim.

Kendime ve Lionel'a sıkıca bir hava kalkanı tuttum ve nabzımın kulaklarımdaki gümbürtüsü başımı döndürmeye yetti.

Caleb kararlı bir haykırışla sağıma fırladı ve ben de ona su büyüsü yapmak için ellerimi kaldırdım ama güç parmak uçlarıma ulaşır ulaşmaz muazzam bir enerji patlaması beni neredeyse ayaklarımdan yere devirecekti.

Keskin bir nefes çekerken sendeleyerek bir adım geriledim, sihrim alışılmadık bir hareket dalgasıyla tenimde nabız gibi atıyor, en parlak yaz gününde tenime vuran güneş ışığı ve ruhuma sürtünen karanlık ve unutulmuş bir şeyin yankısı gibi hissediyordum. .

Sol kolum, tenimden zevk ürpertilerinin geçmesine yol açacak şekilde yanıyordu ve ona baktığımda, zihnimdeki prangalar düşmeye başlarken Lionel'in bana damgasını vurduğu Koç burcunun solup gittiğini gördüm.

Gücüm içimde yükselirken şaşkın bir nefes aldım ve tacımı çalan adama bakmak için başımı çevirdim.

Bizi korumak için kullandığım kalkan, onu koruma zorunluluğu beni terk ettiğinde dağıldı. Lionel bileğimi tuttu ve anlayamadığım bir şeyler söyleyerek ona gözlerimi kıstım ve sonunda beni hapsedip işkence eden bu canavara karşı nefretten başka bir şey hissetmedim.

Göz ucuyla, kalkanımı ilk kez düşürmemden yararlanarak bana doğru ateş eden bir hareket bulanıklığı fark ettim ve koluma keskin bir iğne saplanınca nefesim kesildi.

Caleb göründüğü kadar hızlı gitmişti ama anka kuşum uyanıp ruhumda ateş dans ederken az önce verdiği panzehirin etkileri bedenimde bir orman yangını gibi hızla yayıldı.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdı Lionel, aramızdaki bağın da koptuğunu hissettiğinde beni daha sıkı kavradı.

Ama ne olduğunu henüz anlamamıştı ve ihtiyacım olan tek an buydu.

Bir öfke kükremesiyle Anka kuşu bedenim tenimden fırladı ve hareket ettikçe güneşin yüzeyinden daha sıcak yanan alevlerle sarmalandım.

Lionel, eli beni tuttuğu alevler içindeyken çığlık attı ve bir hava büyüsü patlaması göğsüme o kadar sert çarptı ki, kraliyet kutusundan temiz bir şekilde dışarı ve çok aşağımızdaki çukura fırlatıldım.

Düştüğümde yanık et kokusu üzerimde kaldı, büyüsü bana karşı o kadar güçlü bir şekilde çalıştı ki, daha savaşmaya çalışamadan çukurun içindeki kuma çarptım.

Kuma vurduğumda kayalar kadar sert hissettim ve alevlerim etrafımda alevlenirken kanatlarım altımda ezildi, ıstırap omurgamdan sekiyordu.

Nymphe'lerden hiçbiri henüz dikkatlerini bana çevirmemiş olsa da, kendimi burada gerçekleşen savaşın en yoğun yerinde bulduğumda, vücudumdaki acıya karşı nefesimi tuttum ve kendimi en kötüsünden iyileştirdim.

Ayağa kalkarken küfrettim ve kömürleşmiş, kararmış bir el, parmaklarının hâlâ etrafımda dolandığı bileğimden düştü ve kuma güm güm güm güm vurdu. Kraliyet locasından bana bağırarak bağıran Lionel'a baktığımda dudaklarımda vahşi ve vahşi bir gülümseme vardı. önümde et

Bana bir sihir fırlattı, ama o yaralanmanın kör edici acısında Elementini tek başına kullanmaya çalışırken ve saldırısı hava kalkanımdan sekerek etkisiz hale geldiğinden çok daha hızlıydım.

Başımı kaldırıp ona baktığımda damarlarımda sihir kabardı, bunu bir kez ve herkes için bitirme şansımı gördüm ve vücudumu kaplayan alevler etrafımda alevli bir cehennemde birikti, onu yok etmeye hazırlanırken avuçlarımda toplandı.

Ama onu yok edemeden, gölgelere bürünmüş bir kadın aramıza sıçradı, beni görünce öfkeyle adımı haykırdı ve ruhuma kilitlenmiş gölgeleri çekiştirerek beni bir kez daha kontrolleri altına almak için savaştı.

Ama gölgeler ve o kahrolası Ejder piçi için oyuncak olmaktan bıktım. Ve damarlarımda gölgeler yükselip beni hala onun emri altına girmeye zorlamaya çalışırken, içimdeki Anka kuşu gitgide daha parlak parladı. Tüm ruhum ateşte dövüldü ve kendimi verdiğim gibi

alevlerin sıcağında tenimin altında kovaladılar, en başta asla benim olmaması gereken karanlık gücü avladılar. Alevler gölgelerin arasından birbiri ardına yanarak, içimdeki her bir karanlık kırıntısı yok olana kadar beni prangalarının her birinden kurtardı.

Sonuncusu da ruhumdan yandığında nefesim kesildi, ağırlıkları beni serbest bıraktıkça daha dik durdum ve sonunda kendime döndüm.

özgürdüm

Gülümsemem genişledi ve gölge kaltak ne yaptığımı anlayınca öfkeyle çığlık attı, sanki beni dişleriyle parçalamayı planlıyormuş gibi dişlerini göstererek bana doğru ateş etti.

Kendini savunmak için gitgide daha fazla gölge çağırırken ona ilerlemesini durdurmaya zorlayarak ona bir Phoenix ateşi fırlattım. Ama orada durmadı. Karanlık, sonsuz bir gölgeler dizisi halinde vücudundan dalgalandı, etrafını sardı ve havadaki tüm neşeyi emer gibi görünen ve ona en yakın asileri çığlık atarken kumda dizlerinin üzerine çökmesine yol açan karanlık bir güçle çatırdadı. ızdırap.

Etrafa Darcy veya arkadaşlarımdan bir işaret aradım ama alevlerimi püskürtmeyi ve kendine daha da fazla kara büyü çekmeyi başardığında dikkatim yine Gölge Prenses'e takıldı.

Kara duman bulutu, o şeytani bir şekilde gülümsedikçe, gücünün tüm gücüyle hepimizi yok etmeye hazırlanırken, yalnızca daha da yükselen bir girdap gibi etrafında dönmeye başladı.

"Elimi tut!" Lionel, kendisiyle bir kez daha savaşan Caleb'e bir sihir darbesi fırlatırken böğürdü ve onu kaçması için bir şans sunacak kadar uzağa savurmayı başardı.

Lionel, Caleb'i geride tutmak için arkasına bir alev fırlattı ve kraliyet kutusundan atlayarak onu bana doğru itmek için hava püskürttü, ben de alevlerimi gölge sürtüğüne doğru fırlatıp, o ne halt ederse etsin önce gölgeleri yarıp geçmeye çalışırken. o kadar inşa ediyordu.

Ama siktir et. Elimden gelse Lionel o yarayı iyileştiremeyecekti. Bana yaşattığı onca ıstırabın bedelini ona kan ve etle ödeyeceğime söz vermiştim ve bu sadece başlangıçtı.

Ruhumu yakan Anka ateşi dalgasıyla, hediyelerimin tüm gücüyle kumun üzerinde duran kararmış eli patlattım, bir öfke çığlığıyla onu yok ettim ve Lionel'ın saldığı ıstıraplı kükremeyle yıkandım. ne yaptığımı gördüm.

Bir uzvu yeniden takmak ve iyileştirmek mümkündü. Ama yenisini büyütmek? Hiç şansı yok. Gölge sürtük o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, gölgeleri ondan uzağa savurarak isyancıların üzerine çarpan ve vurdukları herkesin ıstırap içinde feryat etmesine neden olan ölümcül bir yay çizerken neredeyse tüm gökyüzü parçalanacaktı.

Tepedeki bulutların arasından dünyayı parçalayan bir kükreme koptu ve başımı kaldırıp bakmadan edemedim.

Fırtına Ejderi bize doğru çullandı ve Lionel'ı amfitiyatronun uzak tarafını kaplayan girdap yapan gölgelere doğru geri fırlatan muazzam bir patlamayla ondan şimşek çaktı.

Dante peşinden koşmak için döndü, ama boynuzlu Nymph tribünlerden üzerine atladı, ejderha ıstırap içinde kükredi ve gökyüzünde uzaklaşırken, sondaları bacağını kesip pulları ve eti parçaladı.

Gölgelerde Lionel'ı gözden kaybetmiştim ve Nymph'e doğru vahşi bir ateş büyüsü fırlattım ve yönümü bulmaya çalışırken onu benden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kendime bir kalkan örttüm ve çaresizce döndüm, katliamın arasında kız kardeşimi aradım, ruhumda bundan kurtulma şansımız olacaksa o zaman birlikte olmamız gerektiğini biliyordum.

Bir Nymph'i öfkeyle kükreyerek bitirdiğinde ilk önce mavi saçlarını gördüm ve sanki ona baktığımı hissetmiş gibi bana bakmak için döndü.

Birbirimizle buluşmak için koşmaya başladığımızda ve diğer yarımla yeniden bir araya gelme ihtiyacıyla kalbim ağrırken Fae formuma geri döndüm. Gücümüz birleşirse, o zaman bu dünyada bizi durdurabilecek hiçbir şeyin olmadığından emindim. Şeytani Ejderhalar ya da psikotik, gölge kullanan sürtükler değil.

Bu kavga bitmedi. Ama bunu birlikte bitirecektik.

BENEllerimizi birbirine kenetleyerek kız kardeşime koştu ve bana baktı, bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Phoenix'im onunkiyle tanışmak için hemen acele etmediğinden, lanetin kalıcı gücü bana hissettiriyordu.

bitkin ve zayıf. Gözlerini net, parlak ve yeşil bulduğumda kafam karıştı.

etraflarındaki siyah Yıldız Çapraz yüzük gitti.

"Ne-" diye başladım ama devasa bir donanma Ejderhası gırtlaktan gelen bir kükremeyle yanıma indi ve bize bakmak için başını çevirdiğinde derisinden elektrik fışkırdı.

"Dante," diye soludu Tory, ona doğru koşarak ve bacağındaki pürüzlü bir yarayı iyileştirerek.

"Mızrak!" Seslendim ve bir anda yanıma ateş etti, elindeki kılıcı indirirken dehşet içinde bana baktı.

"Gitmeliyiz," dedi aceleyle. "Nymph ordusu burada, kalırsak hepimiz öleceğiz. Biz istila edilmeden önce bir geri çekilme çağrısı yapmalısınız."

"Ben?" alay ettim.

"Evet. Bu senin ordun. Sadece seni ya da Tory'yi dinleyecekler," dedi kararlı bir şekilde, buna ne kadar inandığıyla gözleri parlayarak. Pek emin değildim ama denemeye değer olduğunu düşündüm. Bugün başka birinin ölmesini istemedim.

Boğazıma bir büyü yapmak için uzandı ve ben de onayını sallayan Tory ile aynı bakışı paylaştım.

Bağırmak için başımı geriye eğdim, ses büyüsüyle on kat arttı. "Geri çekilmek!" Hamish tribünlerde uludu ve kavgadan dönüp kaçarken amfi tiyatronun yan tarafına oyulmuş bir delikten yol gösteren arkadaşlarını arkasından çağırdı.

"Leydim, ikiniz de hemen ayrılmalısınız!" Geraldine yanında Max ile koşarak geldi.

o ve Seth peşlerinde Fae formuna geri dönüyorlar.

Lavinia geri çekilen isyancıları yarıp geçerken, her zamankinden daha güçlü görünen vahşi gücüyle onları biçerken ve ayaklarımızın altındaki zemini sallarken, gölgeler stadyumun her tarafında dönüyordu.

Lionel, Ejderha formunda aniden gökyüzüne yükseldi, bir Ejderha istifi arkasından sıçradı, kalabalığın üzerinden uçup ciğerlerinden ateş püskürterek onu korurken, bir ön bacağını göğsüne bastırdı.

Orion bir kalkan kaldırdı ve bacaklarımı titreten bir çabayla sihrimi kendimden uzaklaştırdım ve Max, Seth ve Tory de güçlerini artırırken onun bizi korumasına yardım ettim. Caleb gölgelerin arasından bize doğru fırladı ve kalkan tamamen kapanmadan hemen önce onu içeri aldık.

"Darius hangi cehennemde?" diye sordu Tory, Orion tribünlerde onu ararken.

"O burda değil. Gabriel'le bir yere gitti," dedi Seth, ıvır zıvırını bir çift yaprak pantolonla örtmek için bacaklarına biraz toprak büyüsü uygulayarak.

"Gelin adil savaşçılar, geri çekilmeliyiz ki başka bir gün savaşmak için yaşayabilelim!" diye sordu Geraldine.

Xavier tepemizde süzülürken gökten bize kişnedi, kanatları öfkeyle çarpıyordu, boynuzu kan içindeydi ve gözleri vahşiydi.

Dante bize bir emir homurdandı, başını arkaya doğru sallayarak devam etmemizi söyledi. Sırtına tırmandık ve ben kollarımı önümde Tory'ye dolarken Orion beni göğsüne bastırdı.

Hepimiz onu korumaya devam ederken Dante gökyüzüne yükseldi ve ben tam bir umutsuzluk içinde aşağıdaki katliama baktım. Amfitiyatro yanıyordu ve isyancılar canlarını kurtarmak için koşuyorlardı. Rosalie Oscura, Kurtlarını sürünün arasında yarışan devasa bir altın Aslan ve sırtına yapışmış bir grup insanla birlikte saray arazisine götürürken uludu.

Gölgeler, aşağıdaki tüm stadyumu o kadar muazzam bir güç gösterisiyle kapladı ki, göğsüme korku saldı.

"Darius ne yaptı?" Orion, Leo işaretinin artık parlamadığı sol kolunu bana göstermek için öne doğru eğilerek ağır ağır sorguladı.

Nefesim kesildi, ona ve kız kardeşime eskisinden daha sıkı sarıldım.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Tory, bir zamanlar Lionel'in yıldız işaretinin de damgalandığı kolundaki çıplak deri parçasını göstererek. Bugünden bir hayır gelmesi için dua ederken gözlerim umut dolu yaşlarla doldu.

Lavinia'nın pazımda bıraktığı el izinden bir güç parıltısı fırladı ve lanetin uğursuz hissi içimde yayılırken dudağımı ısırarak onu kavrarken nefesimi tuttum.

Orion ağzını şakağıma bastırdı, sonra kulağıma konuştu. "Her ne yaptıysa, düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, Blue." Dokunuşuna doğru eğildiğimde kalbim sıkıştı, ikimizin de o çukurdan canlı çıktığımıza inanamıyordum.

diye kükredi Lionel, bizi fark edip sırtında Lavinia'nın peşine düştüğünde ve etrafında sonsuz bir gölgeler dalgası belirdiğinde gökyüzünde dönerek kükredi.

Tüm sihrimi birleşik kalkanımıza atarken yemin ettim, gerekirse onlardan kaçabilmek için dua ederken savaşmaya hazırdım.

Xavier, Dante'nin hızına ayak uydurup kalkanımızın koruması içinde kalırken kanatlarını çılgınca çırparak yanımıza uçtu.

Ona sadık Ejderhalar sırtında düzene girerken ejderha ateşi bize doğru fışkırdı ve kendimizi onlardan oluşan bir ordudan kaçarken bulduk ve ölümle aramızda sadece birleşik kalkanımız duruyor.

"Saray muhafazalarının ötesine geçin!" Dante gökyüzünde hızla ilerlerken ve kalkanımızın üzerine kanayan Ejderha ateşi, onu korumak için savaşırken kalkanımızı titretip sallarken Tory cesaretle haykırdı.

Muhafazaların ötesine geçerken büyünün ürpertileri üzerimize çöktü ve başımı çevirdiğimde Caleb'in bir kese yıldız tozuyla hazır olduğunu gördüm.

Caleb yıldız tozunu önümüzde havaya fırlattı ve Lionel öfkeyle kükredi, Dante bizi parçacıkların arasına uçurdu ve yıldızlar bizi çekti.

Dante, saraydan uzakta bir yerde farklı, mutlu ve sessiz bir gökyüzüne vardığımızda birkaç metre düştü ve kız kardeşime sarılınca, o da karşılık olarak elimi sıkıca kavradığında içimi bir rahatlama kapladı.

Xavier yanımızda uçarken hızla bulutların üzerine çıktık ve Dante, ruhumun derinliklerine kadar hissettiğim kederli bir kükreme saldı.

Gözyaşları, bugün kaybolan herkes için görüşümü bulanıklaştırdı. Ve uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne doğru süzülürken, nereye gittiğimizi bilmiyordum, sadece Zodiac Academy'ye geri dönemezdik. Lionel'in bizi bulabileceği hiçbir yere gidemezdik. Mirasçılar ona karşı durmuştu, hepimiz kartlarımızı göstermiştik. Ve Ejder Kral, Solaria'daki her sadık Fae ve Nymph'i akşama kadar bizim için avlayacaktı.

Artık hepimiz kaçaktık.

Ve herhangi birimiz yakalanırsak, bedeli ölüm olur.

Zodiac Academy: Fated Throne hakkında konuşmaya mı ihtiyacınız var? Hemen Facebook'taki tartışma grubuna gidin!

Üyelik sorusunu yanıtladığınızdan emin olun, aksi takdirde x'e girmenize izin verilmeyecektir.

Burç Akademisi 7. Kitap için buradan ön sipariş verin

__Yazar Notu__

Heeeeey, nasıldı? Kendinizi sakin ve toplanmış hissediyor musunuz? Az önce derin bir nefes alıp gökyüzüne bakıp tüm favorilerinizi hayatta tuttukları için yıldızlara teşekkür mü ettiniz? Şu ana kadar. Caleb kaderi baştan çıkarırken onun Vampir suşisi olacağını düşündün mü? Umarım inancını korumuşsundur. Seni asla böyle kirletmeyeceğimizi biliyorsun...değil mi?

Bir kaldırımdan tökezlemekten mega bir kıyamet uçurumunun ön cephesine kadar bir ölçekte nasıl yaptık? Üçüncü kat betona sıçradı mı? Akranlarınızın önünde takılıp yüzünüzü bir tabak Kipling pastasına mı çarpıyorsunuz? Arasında bir yerde?

Burada da biraz eğlence vardı, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, buradaki bazı şeyleri yazarken çok eğlendik (ve evet, tamam, diğerlerini yazarken biraz ağladık ama sorun değil). Kim şahsen bir caz sallamayı görmek ister? Hepsi yere düşmeye başladığında zavallı Xavier için içten içe öldün mü? Sence gelecekte muz piercingini sallamalı mı? Bunun ona biraz Dom puanı kazandırması gerekir, değil mi?

Ve sana da bir düğün verdik. Düğünü kim sevmez? Bir tane umacağınızı biliyorduk ve teslim etmediğimizi söyleyemezsiniz.

Gördün mü, sana iyi davranıyoruz. Yani bir parça gönül yarası, bir veya iki lanet, gölge fahişe, birkaç işkence sahnesi, biraz duygusal travma, Catalina'nın boktan hayatı, Lionel, baba sevgisi, Star Crossed olayı için bizi tamamen affedebilirsin. Geraldine'in nişanlısı, bıçaklanan Orion, bıçaklanan Tory, bıçaklanan Darius, bıçaklanan Darcy... ve Washer.

Ahem.

Ama biraz daha ciddi bir not olarak, kurgusal tavşan deliğine bir kez daha bizimle devam ettiğiniz için size gerçekten çok teşekkür etmek istiyoruz (6. kitabı seçtiğiniz için bunun bizim tarafımızdan okuduğunuz ilk kitap olmadığını varsayıyorum) bir dizide biraz kafa sikmek olurdu ama yaptıysanız yargılama yok). Kariyerlerimizde bu yere giden yol cidden çılgın bir yolculuktu ve desteğiniz ve hikayelerimize olan sürekli sevginiz olmadan buraya gelemezdik ve her biriniz bizim için çok şey ifade ediyorsunuz.

2020 hepimiz için ilginç bir yıl oldu ve biliyorum hepimiz 2021 için çok fazla değişiklik görmeyi umuyoruz ama bu arada umarım zaman zaman kitapların içine kaçmanıza yardımcı olduk ve neden olmadık. çok fazla kalp ağrısı.

Ama eğer sahip olursak, o zaman gelip bize bu konuda bağırmaktan çekinmeyin.okuyucu grubu . Cidden, kötüye kullanımda başarılı oluyoruz, ne kadar çok alırsak karakterlerimize o kadar çok cephane atmak zorunda kalıyoruz, bu yüzden bir kazan kazan. Kurmaca insanları öldürmemize falan bir itirazın yoksa...

Her zaman olduğu gibi, size bayılıyoruz ve bizim de biraz sevimli olduğumuzu düşünmenizi umuyoruz. 7. Kitabın yapımı çok uzun sürmeyecek, o yüzden gidip kendinize tereyağlı bir simit alın ve fırsatınız varken rahatlayın çünkü kesinlikle bir tane olacak

fena bir son.

Aşk, Susanne ve Caroline

Ayrıca Caroline Peckham ve Susanne Valenti tarafından

Everlake'in Acımasız Oğlanları

Hazırlık **(Bully Romantik Çağdaş Dizi)**

Karantina Kralları

Karantina Kralları

anarşi kralları

Günahkarlar Körfezi'nin Oğlanları

(Dark Mafia Çağdaş Bağımsız Filmler)

Güzel Katliam

Güzel Vahşi

Zodiac Serisinin Acımasız Çocukları

(Solaria dünyasında geçen Paranormal Romantik Ters Harem Dizisi)

Karanlık Fae

Vahşi Fae

Kısır Fae

Kırık Fae

Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar

(M/F Bully Romance, Dark Fae'den beş yıl sonra Solaria dünyasında geçiyor)

Zodyak Akademisi: Uyanış

Zodiac Academy: Acımasız Fae

Zodiac Academy: The Reckoning

Zodiac Academy: Shadow Princess

Zodyak Akademisi: Lanetli Kaderler

Zodyak Akademisi Romanları

Bir Akademi Zorbasının Kökenleri

Büyük ASS Partisi

Dark Fae Serisi için Doğaüstü Hapishane

(Paranormal Romance Ters Harem Dizisi, Dark'tan on yıl sonra Solaria dünyasında geçiyor. Fae)

Darkmore Hapishanesi

Darkmore Hapishanesi: Esir Fae

Vampirler Çağı

(Komple M/F PNR/Dystopian Serisi)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi Lanet

Ebedi Yemin

sonsuz gece

Sonsuz Aşk

yasak masallar

(Komple Erkek/K Fantezi Serisi)

Hırsızlar Krallığı

dilek krallığı

Gölgeler Krallığı

yalan kafesi

(Distopik M/F Serisi)

Asi Yükseliyor

lekeli dünya

(Distopik M/F Serisi)

Etkilenmiş

değiştirilmiş

Uyarlanmış

Gelişmiş

Vampir Oyunları

(Tam Paranormal Aşk M/K Üçlemesi)

Sanal Oyunlar

V Games: Mezardan Taze Gelen

V Games: Şafaktan Önce Ölü

Vampir Oyunları: İkinci Sezon **(Tam Paranormal Aşk M/K Üçlemesi)**

Kurt Oyunları

Kurt Oyunları: Gölge Adası

Kurt Oyunları: Severed Fates

Vampir Oyunları: Üçüncü Sezon

Avcı Denemeleri

Vampir Oyunları Kısa Romanları

Vampirlerin Oyunu

İshak'ın Yükselişi

(Komple Fantezi YA Serisi)

sürünen gölge

kanayan kar

Dönen Gelgit

ağlayan gökyüzü

Başarısız Işık